

MĂRTURII NEPUBLICATE

Ellen G. White

Prefață

Acest volum este o colecție prețioasă din sfaturile Spiritului Profeției, date la început unora din pionierii noștri. Pe măsură ce timpul a trecut, ele devin recunoscute ca având o mare importanță pentru fiecare membru al rămășiței bisericii lui Dumnezeu „care păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus Hristos”.

Aceste sfaturi inspirate au fost distribuite în mod limitat începând cu anul 1915-1916. Numai după anul 1990 au fost puse la dispoziția organizației A.Z.Ș., când au fost publicate de către Ellen G. White Estate de compact disc.

Această editare se dovedește a fi făcută la timp. Istoria tinde să se repete. Aceste îndemnuri inspirate cu privire la lucrarea de început a bisericii noastre se dovedește a fi o mare binecuvântare pe măsură ce ne implicăm mai mult în lucrarea ei finală.

Acest volum este o versiune completă după compilația originală făcută de A.W. Spalding și P.T.Magan. Greșelile minore de tipărire au fost corectate într-o mare măsură. Rareori au fost adăugate un cuvânt două în paranteze pătrate - [] - pentru a ajuta la clarificarea înțeleșului. Mai sunt propoziții care ajută clarificarea a ce nu este clar. Vocabularul nu a fost schimbat. Toate citatele din aceste scrisori sunt indicate din paginile originale. În felul acesta toate paginile trebuie găsite și trebuie menționată pagina originală care o precede. Citatele de referință în josul paginii acestei cărți pot cauza confuzii și trebuie descurajate. Toate accentuările respectă compilația originală.

Dorința editorilor este ca studiul acestor sfaturi venite la timp din partea Domnului să fie de mare interes atât personal cât și colectiv. Editorii.

Prefață explicativă

Printre mărturiile sorei E.G.White sunt unele de mare interes care există doar sub formă de manuscris, și care sunt de o deosebită valoare pentru lucrătorii din anumite domenii. Acest volum este o colecție a unora dintre aceste Mărturii care sunt adresate în mod deosebit lucrării din Sud, lucrării educaționale și lucrării sănătății. Majoritatea acestor mărturii nu sunt sub tipar, cel puțin sub formă de carte; în unele cazuri numai anumite părți din ele au fost publicate.

S-a avut mare grijă să se respecte originalul. În unele locuri unde copia era evident greșită, a fost făcută corectarea adăugând cuvinte suplimentare între paranteze sau prin note explicative.

Acolo unde apar semne de omisiune, (...) anumite părți au fost omise din următoarele motive: 1) probleme străine cum ar fi raportul călătoriilor , probleme personale, etc; 2) probleme de natură generală care nu au legătură cu subiectul în cauză; 3) citate lungi din Scriptură care nu sunt absolut relevante; 4) omisiuni din copia după care s-a extras, probabil datorită unora din motivele de mai sus. În nici un caz n-a fost omis ceva legat de subiectul tratat sau important pentru alt subiect.

Problemele au fost indexate de trei ori; în indexul inițial pe subiecte și clase; în indexul general de sfârșit în subiect sau subtitluri. Această indexare minuțioasă va ajuta pe student să găsească și să conexeze din aceste scrieri cele mai valoroase îndrumări cu privire la subiecte profunde și vitale pentru timpul și condițiile noastre. A.W. Spalding.

Capitolul 1

Copie a primelor trei viziuni

Am văzut că trebuie să ne trezim și trebuie să strigăm stăruitor ca să se descopere brațul Domnului. Este fatal să dormim acum. Timpul este aproape sfârșit. Am văzut că ne era rușine să ne referim la împrăștiere ca exemple care să ne călăuzească acum în timpul adunării; căci dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, nu vom fi adunați niciodată. Prin împrăștiere Israel a fost distrus și pedepsit dar acum Dumnezeu îi va aduna și-i va vindeca.

Am văzut că Dumnezeu și-a întins mâna a doua oară pentru a reface rămășița poporului Său. Ei sunt aceia care au fost acoperiți cu rușinea de la anul 1844. Am văzut că eforturile de răspândire a Evangheliei sau fost înmulțite ca în anii 1843 și 1844. Prin risipire, eforturile de a răspândi adevărul au avut un efect slab - a realizat puțin sau nimic - dar acum în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a întins mâna ca să-și adune poporul Său, străduințele de a împrăști adevărul au avut efectul scontat; și toți trebuie să fie uniți și zeloși în lucrare. Am văzut că era nevoie de o revistă și toți ar trebui să se simtă interesați de ea.

Am văzut că adevărul trebuie explicat ... că pământul și tot ce este pe el este al Domnului și că nu ar trebui să se facă economie de mijloacele necesare pentru a-l explica.

Am văzut că schița cea veche a fost dirijată de Domnul și că nici o cifră din ea nu trebuie schimbată decât prin inspirație. Am văzut că numerele de pe schiță au fost așa cum le-a dorit Dumnezeu și mâna Lui le-a acoperit și a ascuns greșeala cu privire la anumite date și nimeni nu avea să le vadă până când mâna Sa nu avea să fie ridicată.

Am văzut că fiara cu două coarne avea o gură de balaur, că puterea ei era în cap, și că decretul va ieși din gura ei. Apoi am văzut pe mama desfrânatelor; că mama nu era cu fiicele, ci era separată și distinctă de ele. Ea și-a avut vremea ei care acum a trecut, iar fiicele ei protestante aveau să apară pe scenă și vor acționa cu aceeași minte ca și mama lor atunci când a persecutat pe sfinți. Am văzut că în timp ce mama a scăzut în putere, fetele creșteau și în curând vor exercita puterea pe care odinioară o folosise

mama lor.

Am văzut că bisericile cu numele și adventiștii cu numele ne vor trăda ca și Iuda în mâinile catolicilor pentru a face ca influența lor să se dea pe față împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor anonim puțin cunoscut de către catolici; dar bisericile și adventiștii cu numele care cunosc credința și obiceiurile noastre (deoarece ne-au urât din cauza Sabatului pentru că nu l-au putut respinge, vor trăda pe sfinți și-i vor reclama catolicilor ca fiind aceia care disprețuiesc instituțiile oamenilor; adică păzesc Sabatul și disprețuiesc duminica).

Atunci catolicii vor îndemna pe protestanți să meargă înainte, și aceștia dau un decret ca toți cei care nu păzesc ziua întâia a săptămânii în locul zilei a șaptea, să fie omorâți. Iar catolicii al căror număr este mare vor sta alături de protestanți.

Catolicii vor da putere chipului fiarei. Iar protestanții vor lucra așa cum a lucrat și mama lor pentru a distruge pe sfinți. Dar înainte ca decretul să-și aducă roadele, sfinții vor fi eliberați de Dumnezeu. Apoi am văzut că lucrarea lui Isus în Sanctuar se va încheia curând. Și după ce lucrarea Sa se încheie, vine la ușa primei despărțituri și mărturisește păcatele lui Israel pe capul țapului de trimis. Atunci va îmbrăca veșmintele răzbunării. Atunci vor cădea plăgile peste cei nelegiuți, dar acestea nu vor veni până ce Isus nu îmbracă veșmântul acela și până nu-și ia locul pe tronul cel mare și alb. Apoi în timp ce plăgile cad, țapul de trimis este îndepărtat. El se luptă cu putere să scape, dar este ținut cu strășnicie de mâna care-l conduce. Dacă ar scăpa, Israel și-ar pierde viața. Am văzut că va fi nevoie de un timp pentru a îndepărta țapul de trimis în țara uitării după ce păcatele au fost puse pe capul lui.

Am văzut că norul cel mare și alb nu era locul sfânt, ci era cu totul deosebit de locul sfânt și de cel prea sfânt, cu totul deosebit de sanctuar.

Apoi îngerul a repetat aceste cuvinte și a zis: «»Acesta este timpul despre care a vorbit Isaia. El a văzut că nu era nimeni și că nu era nici un mijlocitor. Nu mai era nici un mijlocitor între Dumnezeu și om și aceste plăgi nu mai puteau să fie reținute deoarece Isus nu mai mijlocea pentru Israel, și au fost acoperiți cu acoperișul Duhului Sfânt, dar peste cei care nu fuseseră acoperiți au căzut plăgile, deoarece ei nu aveau nimic care să-i ocrotească de mânia lui Dumnezeu.” Dorchester, Maine (23 octombrie 1850.)

Iubite Gar, Acum câțva timp mi-ai trimis câteva copii xerox cu citate presupuse a proveni din colecția Magan-Sutherland-Spalding, să le verific. Eu aveam deja aceste copii pe care le promisem de la altcineva și care erau legate în unul din volumele mele de manuscrise. Totdeauna pusesem la îndoială aceste pasaje pentru că nu sunau ca scrisorile ei, și aveau ceva ciudat. Așa că după un timp am scris fratelui Arthur L. White și astăzi am primit declarația următoare: Washington D.C. 13 octombrie 1965

Iubite frate Clark, Am scrisoarea ta la care voi răspunde chiar azi, dar am găsit în poșta de azi cererea ta pentru verificarea unor materiale purtând data de 23 octombrie 1850. Nu avem o sursă autentică a acestui manuscris și de aceea îl consider apocrif.

În el sunt unele declarații care ne fac să ne punem serios întrebarea dacă aceste cuvinte au fost scrise în realitate de Ellen G. White. Nu există nici o declarație de acest fel în manuscrisele E.G.White sau în alte lucrări publicate de ea”.

Semnat Arthur L. White, Națiunile, 18 martie 1852

Nu trebuie să-ți dorești ca el să plece dacă-ți cunoști starea. Dorința ta este să detronezi pe acești regi, dar lucrul acesta nu se poate, căci regii trebuie să domnească până când începe domnia lui Hristos.

Am văzut în Europa cum se mișcau lucrurile pentru a împlini dorințele lor; se părea că avea să fie o slăbire odată sau de două ori; și astfel inimile nelegiuitorilor se vor ușura și se vor împietri; însă lucrarea nu se va opri, dar se pare că mințile regilor au ca scop să se subjuge unul pe altul, iar mințile oamenilor să câștige ascendență.

Am văzut că ei își îndreaptă mințile către criza care stă să izbucnească. Păcatele lui Israel trebuie să meargă înainte la judecată. Toate păcatele trebuie mărturisite la Sanctuar și atunci lucrarea va merge înainte. Ea trebuie făcută acum. În timpul strâmtorării rămășița va striga: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?”

Ploaia târzie va veni asupra acelor care sunt curați - toți aceștia o vor primi ca și ploaia timpurie.

Când cei patru îngeri vor pleca, atunci Hristos își va întemeia împărăția. Nimeni nu va primi ploaia târzie în afara acelor care fac tot ce pot. Hristos ne va ajuta. Toți pot fi biruitori prin harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Tot cerul este interesat în lucrare. Și îngerii sunt interesați.

Credeți că El își va retrage mâna până nu-și împlinește scopul pentru care a întins-o? Da, mai multă ură amară va fi împotriva celor care țin legea decât împotriva catolicilor. Adevărul, adevărul, lăsați-l să strălucească!

Țineți-i alături de adevăr. În ce sunt ei bogați? Ei caută rătăcirea, amăgirea și dezamăgirea. Privesc ei acolo unde este puterea? Sunt ei în adevăr? Doar o cunoaștere a adevărului nu-i va mântui. Cât timp îngerul lui Dumnezeu care este înaintea soliei, va zbura cu glas tare? Trebuie făcute și alte lucruri. Ei trebuie să ajungă și mai rău. Dacă Isus s-ar arăta înaintea lor, L-ar disprețui. Pentru o vreme, oamenii își apără rătăcirile până când ajung să aibă dezgust de ele, apoi adaugă altele. Peste patimile lor este noapte și îi apucă groaza. Nu o vedeți? Trăiți pentru Dumnezeu. El i-a pus sigur în cursă.

Cei sinceri se dezgustă. Satana lucrează tocmai cu aceștia ca să-I producă lui Dumnezeu cea mai mare pagubă. Dumnezeu îi poate face ca o oaste împotriva vrăjmașilor lor. Voi vă predați prea repede. Prea repede vă lăsați. Brațul acela, brațul lui Dumnezeu este puternic. Satana lucrează pe diferite căi pentru a îndepărta mintea de Dumnezeu.

Biruință! Biruința trebuie să o câștigăm asupra a tot ce este rău. Aceasta este o aprofundare solemnă în Dumnezeu. Fiți gata? Puneți-vă casa în rânduială.

Viziunea din august 1850

Îngerul a spus: «»Puteți să biruiți în lupta din ziua Domnului? Trebuie să fiți curățiți și să trăiți ca în prezența lui Dumnezeu.»

Apoi am văzut pe aceia care sunt angajați în repararea breșei și care stau la spărtură, care înainte de anul 1844 călcașeră poruncile și care onorau în felul acesta pe papa păzind ziua întâia în locul zilei a șaptea, și care au lăsat apoi ca lumina din locul Prea Sfânt să strălucească, și și-au schimbat drumul, au părăsit instituția papei și păzesc Sabatul Domnului și care trebuie să coboare în apă și să fie botezați în credința

sanctuarului ca să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Am văzut că cei care fuseseră botezați ca o ușă către biserici vor trebui să fie botezați din nou ca o ușă spre credință. Aceia care n-au fost botezați după 1844, vor trebui să se boteze înainte de venirea lui Isus. Și am văzut că unii nu vor crește până când această datorie nu va fi îndeplinită.

Îngerul a spus: „Unii au încercat din rășputeri să creadă. Credința este atât de simplă când o privesc. Satana a amăgit pe unii și i-a făcut să privească la nevrednicia lor. Am văzut că ei trebuie să privească nu la ei, ci la vrednicia lui Isus, și să se predea așa cum sunt, nevoiași și dependenți de mila Lui, și să tragă prin credință, putere și hrană de la El.”

„Îngerul a spus: „Pustiirea Sionului s-a sfârșit - împrăștierea a trecut. Să meargă cei vii la cei morți pentru cunoștință? Morții nu știu nimic. Ei s-au depărtat de Dumnezeu cel viu ca să stea de vorbă cu morții. Am văzut că mintea noastră trebuie să se sprijine pe Dumnezeu și să nu ne temem de ce se tem cei păcătoși. Îngerii cei răi sunt în jurul nostru încercând să inventeze o cale nouă pentru a ne distruge. Domnul va înălța un steag împotriva lui (a celui rău). Trebuie să luăm scutul credinței.”

Washington, N.H., Septembrie 1852

Voi așezați venirea Domnului prea departe. Am văzut că ploaia târzie vine la strigătul din miezul nopții și cu putere de zece ori mai mare.

Capitolul 2

Rugăciunea pentru bolnavi

Nevoia de îndrumare cu privire la principiile sănătății

În timpul suferinței mele m-am gândit mult cu privire la rugăciunea care trebuie înălțată pentru cei bolnavi și cred că dacă rugăciunea pentru cei bolnavi trebuie făcută peste tot (și cu siguranță așa ar trebui) ea ar trebui făcută la sanatoriu pentru vindecarea și refacerea celor suferinzi.

Dar în cazul rugăciunii pentru cei bolnavi, eu n-aș face așa cum fac frații mei. Am luat în considerație multe lucruri care mi-au fost prezentate în trecut cu privire la acest subiect. Să presupunem că s-ar prezenta douăzeci de bărbați și femei ca subiecte de rugăciune într-una din adunările noastre de tabără. Acest fapt n-ar fi imposibil pentru ca acei care suferă să facă tot ce este în puterea lor pentru a obține ușurare și să-și recâștige sănătatea. Din acești douăzeci, puțini au primit lumina cu privire la curățenie și la reforma sanitară. Ei au neglijat să practice principiile corecte în mâncare și băutură și să-și poarte grijă de trupurile lor; iar cei căsătoriți și-au format obiceiuri rele, și-au permis practici nesfinte, pe când cei necăsătoriți au fost neglijenți cu viața și sănătatea lor. Lumina a strălucit în raze clare asupra lor; dar ei n-au respectat lumina și n-au umblat cu grijă; totuși solicită rugăciunea poporului lui Dumnezeu și cheamă pe bătrânii bisericii. Dacă și-ar recăpăta binecuvântarea sănătății, mulți dintre ei ar urma același curs de călcare neglijentă a legilor naturii, dacă nu sunt transformați și luminați.

Ei solicită rugăciunile poporului lui Dumnezeu și cheamă pe prezbiterii bisericii, dar nu se știe nimic despre viața lor particulară. Păcatul i-a adus acolo unde sunt, într-o stare de slăbire a minții și de debilitate a organismului. Să se înalțe rugăciuni către Dumnezeul cerurilor ca puterea Lui vindecătoare să vină asupra lor, atunci și acolo fără nici o condiție? Eu spun, nu! Hotărât nu!

Atunci ce trebuie făcut? Să prezentați cazurile lor înaintea Aceluia „care a iubit lumea atât de mult că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică”. Să prezentați aceste gânduri aceluia care vin solicitând rugăciunile voastre. Suntem oameni, nu putem citi mintea sau inima, sau să cunoaștem

tainele vieții voastre. Acestea sunt cunoscute numai de voi și de Dumnezeu. Dacă știți, pocăiți-vă de păcatul vostru, dacă vedeți că în vreo împrejurare ați mers împotriva luminii date de Dumnezeu și n-ați dat onoare trupului care este templul lui Dumnezeu și prin obiceiuri greșite ați degradat trupul care este proprietatea lui Hristos, să mărturisiți toate aceste lucruri lui Dumnezeu.

Dacă n-ați fost determinați de Duhul lui Dumnezeu într-un mod deosebit să vă mărturisiți păcatele personale unui om, nu le spuneți nici unei ființe omenești. Hristos este Răscumpărătorul vostru. El nu va exploata mărturisirile voastre umilitoare. Dacă aveți un păcat ascuns, mărturisiți-l lui Hristos care este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit”. Dacă ați păcătuit reținând de la Dumnezeu zecimile și darurile care Îi aparțin, mărturisiți-vă vinovăția înaintea lui Dumnezeu și a bisericii, și luați aminte la îndemnul care v-a fost dat: „Aduceți la casa vistieriei zecimile ca să fie hrană în casa Mea și puneți-mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide ferestrele cerului și voi revărsa peste voi belșug de binecuvântare”.

Rugăciunea pentru bolnavi este ceva foarte solemn și ar trebui să nu intrăm în această lucrare într-un mod neglijent și grăbit.

Trebuie făcută o cercetare ca nu cumva cei care vor fi binecuvântați cu sănătate să mai fi îngăduit vorbire de rău, răzbunare și disensiuni. Au semănat ei neînțelegeri între frați și surori în biserică? Dacă s-au făcut aceste lucruri, trebuie să le mărturisească înaintea lui Dumnezeu și a bisericii. După ce relele au fost mărturisite, cei care solicită rugăciuni pot fi prezentați înaintea lui Dumnezeu cu stăruință și cu credință, atunci când Duhul Domnului vă impresionează.

Dar nu totdeauna este sigur să avem o vindecare necondiționată. Rugăciunile voastre să cuprindă gândul acesta: „Doamne, tu știi fiecare taină a sufletului. Tu cunoști pe acești oameni, căci Isus Apărătorul lor, Și-a dat viața pentru ei. El i-a iubit mai mult decât o putem noi face. Dacă, deci este spre slava Ta și pentru binele acestor suferinzi să fie făcuți sănătoși, te rugăm în numele lui Isus, să le dai sănătate”.

Într-o cerere de felul acesta nu trebuie dată pe față nici o lipsă de credință. Sunt cazuri clare, și Domnul lucrează cu puterea Sa divină refacerea lor. Voia lui Dumnezeu s-a dat pe față prea lămurit pentru a fi înțeleasă greșit. Domnul nu vrea să facă pe

nimeni să sufere, nici să amărăscă pe fiii oamenilor. După cum un tată are milă de copiii lui, și Domnul are milă de cei care se tem de El. „Căci El știe din ce suntem făcuți. Își aduce aminte că suntem țărână”. El ne cunoaște inimile căci citește orice taină a sufletului. El știe dacă cei pentru care ne rugăm, vor fi în stare sau nu să sufere încercarea sau ispita care va veni peste ei, dacă ar trăi. El cunoaște sfârșitul de la început.

Mulți ne vor părăsi ca să se odihnească în Isus, înainte ca timpul de strâmtorare sau de încercare să vină asupra lumii noastre. Acesta este un alt motiv pentru care ar trebui să spunem după rugăciunea noastră stăruitoare: „Totuși, făcă-se nu voia mea, ci a Ta, o, Doamne”. O astfel de rugăciune nu va fi înregistrată în cer ca o rugăciune fără credință. Apostolul a fost îndemnat să scrie: „Ferice de morții care mor de acum înainte în Domnul; da, spune Duhul, ei se vor odihni de ostenele lor căci faptele lor îi urmează”. Din aceste gânduri putem vedea că nimeni nu este socotit nevrednic pentru viața veșnică. Dacă Isus Mântuitorul lumii s-a rugat: „Tată, dacă se poate, îndepărtează paharul acesta de la Mine”, și a adăugat ” făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!”, cât de potrivit este ca muritorii de rând să se predea înțelepciunii și voinței lui Dumnezeu.

Când ne rugăm pentru bolnavi, trebuie să cerem ca dacă este voia lui Dumnezeu, ei să fie ridicați, dar dacă nu, să le dea harul și mângâierea Sa, iar prezența Lui să-i susțină în suferință.

Mulți dintre aceia care ar trebui să-și pună casa în rânduială, neglijează să o facă atunci când au speranța că vor fi readuși la sănătate ca răspuns la rugăciune. Amăgiți de o speranță falsă, ei nu simt nevoia să spună cuvinte de îndemn copiilor, părinților sau prietenilor lor, și aceasta este o mare greșeală. Când primesc asigurarea că vor fi vindecați când s-au rugat pentru aceasta, ei nu îndrăznesc să dea dispoziții pentru felul cum ar trebui administrată averea lor, cum trebuie să fie îngrijită familia, sau să exprime vreo dorință cu privire la problemele lor, despre care ar vorbi dacă ar ști că vor trece la odihnă. În felul acesta se aduce dezastru asupra familiei și a prietenilor. Multe lucruri rămân neamintite deoarece se tem că dacă se pronunță cu privire la aceste aspecte, ar fi înțelese ca o negare a credinței. Crezând că vor fi făcuți sănătoși prin rugăciune, ei nu iau măsurile sănătoase care ar fi în sarcina lor, temându-se că aceasta ar fi o negare a credinței. Mulțumesc Domnului că este privilegiul nostru să cooperăm cu El în lucrarea de refacere, oferindu-ne toate avantajele posibile în refacerea sănătății.

Nu este o negare a credinței noastre atunci când ne așezăm în condițiile cele mai favorabile pentru refacere.

Folosirea medicamentelor n-a fost specificată ca făcând parte din prevederile Domnului, dar El a dat lumină deosebită privitoare la instituțiile noastre de sănătate, îndrumând poporul Său să practice și să cultive principiile igienei. Cei care sunt în necunoștință trebuie învățați aceste principii și cum trebuie să trăiască în armonie cu aceste principii curate, practicând acele lucruri care vor păstra trupul în stare de sănătate. Omul trebuie să coopereze cu destoinicia dată de Dumnezeu. El nu trebuie să fie necunoscător al practicilor corecte în mâncare și băutură și în toate obiceiurile sale de viață. Domnul dorește ca agenții Săi omenești să acționeze ca ființe raționale responsabile în toate privințele.

Lumina cu privire la aceste aspecte a strălucit pe calea poporului nostru timp de aproape treizeci de ani, și cu toate acestea un mare număr sunt cu mult în urma luminii. Bisericele noastre sunt necunoscătoare cu privire la practicile și principiile sănătoase. Noi ar trebui să fim mult înainte în înțelepciunea și înțelegerea voiei lui Dumnezeu. Ar trebui să știm cum să ne păstrăm mințile curate și corpurile noastre într-o stare de sănătate.

Dar chiar dacă am păcătuit , putem veni la Hristos în pocăință și să găsim iertare. Nu ne putem permite să neglijăm nici o rază de lumină pe care ne-a dat-o Dumnezeu. A fi indolenți în practicarea acelor lucruri care cer atenție, însemnează păcat. Unealta omenească trebuie să coopereze cu Dumnezeu și să țină în supunere pasiunile. Pentru a face lucrul acesta, el trebuie să fie neobosit în rugăciunile sale către Dumnezeu, primind mereu har ca să-și stăpânească duhul, temperamentul și acțiunile. Ellen G.White, 5 iulie 1892.

Capitolul 3

Biblia în școlile publice

Battle Creek, Michigan, 17 mai 1893.

Dragă Will, am primit de la sora White astăzi o mărturie, pe care o copiez și ți-o trimit:

Fratelui A.T. Jones, Iubite frate, Există un subiect care-mi tulbură mult mintea. Cu toate că nu văd nici dreptate și nici lumină în impunerea legii ca Biblia să fie citită în școlile publice, totuși sunt câteva lucruri care-mi împovărează mintea cu privire la faptul că grupul nostru să-și facă cunoscut părerile cu privire la acest punct.

Aceste lucruri, sunt sigură că nu ne vor pune într-o lumină greșită în fața lumii. Cu privire la acest aspect mi-am luat câteva precauții. Mi-au fost arătate câteva lucruri cu privire la cuvintele lui Hristos: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, stabilind că biserica nu are dreptul să impună lumii nimic cu caracter religios.

Totuși în legătură cu aceasta au fost date cuvinte de avertizare. Dacă o astfel de lege ar intra în vigoare, Domnul o va dirija spre bine; ca în mâinile celor care păzesc Sabatul să fie pus un argument pe baza căruia să stea pe temelia biblică cu privire la Sabatul poruncii a patra, iar calea prin care statul și lumea creștină îi obligă pe oameni să o citească în școli, va vorbi oare și cuvintele ei vor fi interpretate ca fiind adevărate?

Fratele meu, această obiecțiune privitoare la trecerea unei legi care aduce Biblia în școli, va acționa împotriva noastră, a acelora dintre noi care prețuim atât de mult Biblia. Anul trecut mi-a fost prezentat ceva, cu privire la aceste lucruri, iar noi va trebui să folosim Biblia pentru a dovedi temelia credinței noastre. Ar trebui să fim foarte prevăzători în orice lucru ca nu cumva să ascundem vreo rază de lumină de la aceia care sunt în întuneric.

Îmi amintesc în special acest punct: că nimic din ceea ce ar trebui să dea cunoștința lui Dumnezeu, și a lui Isus Hristos pe care L-a trimis El, n-ar trebui să fie

oprit. Unele lucruri nu le pot prezenta clar, dar pentru mine sunt destul de clare încât trebuie să fiți foarte atenți pe ce teren clădiți; căci vrăjmașii noștri vor porni o luptă hotărâtă împotriva noastră dacă le vom da cea mai mică ocazie.

Cred că puterile legislative își vor duce planul în acest punct specific, dacă nu acum, peste puțină vreme. Și este foarte important ca noi ca popor în criza viitoare să avem cea mai mare grijă ca să nu oferim nici o provocare vrăjmașilor noștri pe care ei să o folosească împotriva noastră ca popor în chestiunea împotrivirii față de o lucrare atât de bună cum este introducerea Bibliei în școlile publice.

Doresc să pot pune accentul cu privire la ceea ce am scris la ultima Conferință Generală la care am asistat. Dar nu o pot aduce la lumină. Sper că Domnul ne va ajuta să nu facem nici o mișcare greșită; dar vă rog să fiți prevăzători în această chestiune. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 4

Educația casnică

Bismark, Tasmania, 22 aprilie 1895.

Iubite frate Olsen, Am scris pe larg cu privire la studenții care folosesc un timp irațional de lung pentru câștigarea unei educații, dar sper că n-am fost greșit înțeleasă cu privire la educația esențială.

Nu înțeleg că trebuie făcută o lucrare superficială, care poate fi ilustrată prin modul cum sunt lucrate în Australia unele porțiuni de pământ. Plugul pătrundea în pământ doar la o adâncime de câțiva centimetri, terenul nu era pregătit pentru sămânță, iar secerișul a fost slab, corespunzând pregătirii superficiale care fusese dată terenului.

Dumnezeu a dat minți iscoditoare tineretului și copiilor. Puterea de judecată le este încredințată ca un talant prețios. Părinții au datoria să păstreze chestiunea educației lor în înțelesul ei adevărat, căci ea cuprinde multe aspecte.

Ei trebuie folosiți în slujirea lui Hristos pentru înălțarea omenirii căzute. Școlile noastre sunt uneltele speciale ale Domnului spre a pregăti pe copii și tineri pentru lucrarea misionară.

Părinții trebuie să-și înțeleagă răspunderea și să-i ajute pe copii să aprecieze binecuvântările și privilegiile cele mari pe care Dumnezeu le-a oferit prin avantajele educației.

Dar educația lor casnică trebuie să țină pasul cu educația în domeniile literare. În copilărie și tinerețe, educația practică și literară trebuie să fie combinată, iar mintea trebuie să depoziteze cunoștințele. Părinții trebuie să simtă că au o lucrare solemnă de făcut și trebuie să o facă cu stăruință.

Ei trebuie să educe și să modeleze caracterele copiilor lor. N-ar trebui să se mulțumească cu o lucrare de suprafață. Înaintea fiecărui copil este deschisă o viață în care sunt implicate cele mai înalte interese; căci ei trebuie să fie făcuți desăvârșiți în

Hristos prin uneltele pe care le-a dat Dumnezeu. Solul inimii trebuie să fie preocuparea lor, semințele adevărului trebuie semănate în primii ani. Dacă părinții sunt neglijenți în această direcție, vor fi chemați să dea socoteală pentru administrația lor necredincioasă. Copiii trebuie tratați cu dragoste și amabilitate și învățați că Hristos este Mântuitorul lor personal și că prin simplul proces al dăruirii inimii și minții lor lui Hristos, devin ucenicii Săi.

Copiii ar trebui să fie învățați să aibă o parte din îndatoririle casnice. Ei ar trebui să fie învățați cum să ajute pe tata și pe mama în lucrurile mici pe care le pot face. Mințile lor trebuie educate să gândească, iar memoria să le fie formată ca să-și amintească de lucrarea dată lor, iar în lucrarea lor de folosință în cămin, sunt educați să îndeplinească datoriile practice potrivite cu vârsta lor.

Dacă copiii vor avea o îndrumare corectă în cămin, nu vor fi găsiți pe străzi primind o educație la întâmplare, așa cum se întâmplă cu mulți. Părinții care-și iubesc copiii în mod serios, nu le vor îngădui să crească leneși și în necunoștință de felul în care trebuie să-și îndeplinească îndatoririle din cămin. Ignoranța nu este primită de Dumnezeu și nu este acceptată pentru îndeplinirea lucrărilor Sale. Ignoranța nu trebuie considerată ca un semn de umilință, sau ceva pentru care oamenii ar trebui lăudați. Dar Dumnezeu lucrează pentru poporul Său în ciuda ignoranței lui. Cei care n-au avut ocazia să acumuleze cunoștințe (sau care au avut ocazia dar n-au folosit-o) și se convertesc la Dumnezeu, pot fi utili în slujba Domnului prin lucrarea Duhului Său Sfânt. Însă aceia care au educație și se consacră în slujirea lui Dumnezeu, pot îndeplini o slujire în mai multe domenii și pot face o lucrare mult mai întinsă în aducerea sufletului la cunoștința adevărului, decât cei needucați. Ei se găsesc pe un teren avantajos, datorită disciplinei minții pe care au practicat-o.

N-ar trebui să descurajăm educația ca atare; dar sfătuiesc ca ea să fie făcută cu simțământul profund al scurtimii timpului și a lucrării care trebuie îndeplinite până la venirea Domnului Hristos. N-ar trebui ca studenții să accepte ideea că pot petrece mulți ani ca să primească o educație. Să folosească educația pe care o pot căpăta într-un timp rezonabil pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu... Ellen G. White.

Capitolul 5

Autori și subiecte în școlile noastre

Granville N. S. W., 12 iunie 1895.

Am probleme privitoare la educație pe care doresc să vi le prezint. Profesorii din școlile noastre au un mare respect pentru autori și cărți care sunt acceptați în majoritatea instituțiilor educaționale. Cerul întreg a privit la instituțiile noastre de învățământ și a întrebat: Ce este neghina pentru grâu? Domnul ne-a dat îndrumările cele mai prețioase în Cuvântul Său arătându-ne ce caractere trebuie să formăm în această viață spre a ne pregăti pentru viața viitoare, nemuritoare. A fost obiceiul de a recomanda cărțile și autorii care nu prezintă o temelie corectă pentru educația adevărată. Din ce izvor își adună înțelepciunea acești autori, o mare parte care nu merită respectul nostru, chiar dacă ei sunt priviți ca oameni înțelepți? Au învățat ei lecțiile de la cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată?

Dacă nu, ei sunt hotărât cu lipsă. Acelora care se pregătesc pentru locuințele cerești, trebuie să li se recomande să facă din Biblie cartea de căpătâi a studiului lor.

Acești autori populari n-au arătat studenților calea care duce la viața veșnică. „Căci viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine ca singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17,3). Autorii acestor cărți care sunt folosite în școlile noastre sunt recomandați și onorați ca oameni învățați; educația lor are multe lipsuri pentru că ei n-au fost educați în școala lui Hristos, ca printr-o cunoaștere practică să dea mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind studiul cel mai important pentru copii și tineret. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii”. Ar trebui pregătite cărți care puse în mâinile studenților să-i educe pentru a avea o dragoste respectuoasă pentru adevăr și pentru integritate statornică. Studiile care sunt esențial pozitive în formarea caracterului, ca să le dea o pregătire pentru viața viitoare, ar trebui ținute mereu în fața ochilor lor. Hristos trebuie să fie înălțat ca cel dintâi Învățător mare, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu care a fost cu Tatăl din veacurile veșnice.

Trebuie studiate profețiile, iar viața lui Hristos trebuie comparată cu scrierile profeților. El se identifică cu profețiile, declarând mereu și mereu: „Ei au scris despre

Mine, ele mărturisesc despre Mine”. Biblia este singura carte care dă o descriere pozitivă a lui Isus Hristos, și dacă fiecare ființă omenească ar studia-o ca pe o lecție și ar asculta de ea, nici un suflet n-ar fi pierdut.

Toate razele de lumină care strălucesc din Scripturi, se îndreaptă spre Hristos și mărturisesc despre El, unind Scripturile Vechiului și Noului Testament. Hristos este prezentat ca Autor și Desăvârșitor al credinței lor, El, singurul în care se concentrează speranțele lor de viață veșnică „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică”.

Care carte se poate compara cu Biblia? Este esențial ca orice copil, orice tânăr și orice adult să o înțeleagă căci ea este Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul care călăuzește întreaga familie omenească spre cer. Atunci de ce să nu cuprindă Cuvântul lui Dumnezeu elementele cheie care constituie educația? Autori neinspirați sunt puși în mâinile copiilor și tineretului din școlile noastre ca manuale prin care trebuie să fie educați. Ei sunt puși înaintea tineretului ca să le răpească timpul prețios studiind acele lucruri pe care nu le vor folosi niciodată. Multe cărți care n-ar fi trebuit să fie duse acolo niciodată au fost introduse în școli. Aceste cărți nu sunt ecoul cuvintelor lui Isus. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Toate domeniile de studiu din școlile noastre ar trebui să pregătească pe oameni pentru viața nemuritoare viitoare...

Cât de necesar este ca această mină a adevărului să fie explorată și lucrurile prețioase ale adevărului să fie descoperite și socotite ca giuvaieruri prețioase. Întruparea lui Hristos, divinitatea Sa, ispășirea Sa, viața Sa minunată în ceruri ca Apărător al nostru, slujirea Duhului Sfânt, toate aceste subiecte vii și vitale ale creștinului se descoperă de la Geneza până la Apocalipsa. Legăturile de aur ale adevărului formează un lanț de adevăruri evanghelice și prima verigă se găsește în învățăturile mărețe ale lui Isus Hristos. De ce atunci Scripturile să nu fie înnobilate și înălțate în școlile noastre?

Doctrinile harului și ale adevărului nu sunt înțelese de numărul cel mare al studenților și al membrilor bisericii. Israel a fost lovit cu orbirea minții. A clădi greșit și a așeza o construcție pe jumătate corectă, obligatorie și mistică pe spusele lui Dumnezeu, este o faptă care pune în primejdie sufletul uneltelor omenești și ale altora...Câți pot răspunde cu adevărat la această întrebare?

Care este educația esențială pentru vremea aceasta? Educația înseamnă mult mai

mult decât presupun mulți. Educația adevărată cuprinde exercițiul fizic al minții și al moralei, pentru ca toate puterile să fie pregătite pentru cea mai bună dezvoltare spre a servi pe Dumnezeu, și să lucreze pentru înălțarea omenirii. Căutarea după recunoașterea de sine, glorificarea de sine, va lăsa uneltele omenești fără Duhul lui Dumnezeu, lipsit de harul care-l va face util și eficient pentru Hristos. Aceia care doresc să slăvească pe Dumnezeu nu se vor lupta să scoată în evidență propriile lor merite, nu se vor strădui să obțină recunoașterea sau locul cel mai înălțat. Aceia care aud chemarea Răscumpărătorului lumii și vor asculta de această chemare vor fi recunoscuți ca un popor sfânt, deosebit și jertfitor de sine...

Tineretul are nevoie de educatori care să țină continuu înaintea lui Cuvântul lui Dumnezeu, exemplificat în principii vii. Dacă vor ține mereu preceptele biblice ca manual al lor, vor avea o influență mai mare asupra tineretului; căci învățătorii vor fi ucenici, având o legătură vie cu Dumnezeu. Ei vor însămânța tot timpul ideile și principiile care vor conduce la o mai mare cunoaștere de Dumnezeu, la o credință crescândă în sângele lui Isus, și la o putere și eficiență a harului Domnului Isus Hristos care-i va feri de cădere; de aceea ei caută continuu temelia unei experiențe creștine echilibrate, ducând cu ei calificări pentru răspunderi viitoare, cu inteligență și cu evlavie.

Învățătorii simt că trebuie să lucreze nu pentru a pipernici și a strica mințile colegilor lor pentru un serviciu slab și semi religios. Este nevoie de o îndepărtare din instituțiile noastre de educație, a literaturii eretice și profane ca nu cumva ideile primite să fie semințe ale păcatului. Nimeni să nu gândească că educația înseamnă studierea cărților care vor duce la primirea ideilor autorului lor, care vor semăna sămânța care va aduce roade ce vor fi legate în snopi cu lumea, despărțindu-i de izvorul oricărei înțelepciuni, eficienței și puterii, lăsându-i pradă puterii arhiamăgitoare a Sanatei. O educație sigură pentru tineret în școlile noastre, nediluată cu filozofia păgână, este o nevoie prezentă în educația literară... Ellen G. White.

Capitolul 6

Battle Creek și câmpul sudic

Norfolk Villa, Grannville, 24 iulie 1895. Către frații mei cu poziții de răspundere în America.

Sunt profund îngrijorată cu privire la disprețul avertizărilor și apelurilor care au fost făcute de Duhul lui Dumnezeu prin unealta Lui cea umilă. Se consumă mult timp pentru adunări mari, pentru instruirea acelor care cunosc adevărul, când dacă aceștia ar părăsi egoismul cu sfâșiere de inimă, și ar merge sincer și cu rugăciune să lucreze pentru a face cunoscut lumina acelor care stau în întuneric spiritual, ar primi puteri mult mai mari decât oricare alt lucru pe care îl primesc cheltuind mulți bani și muncă pentru ei. Ei beneficiază de adunări și de multe alte ocazii pentru instruire. Dacă aceștia nu împlinesc lucrarea dată lor, institutele mari și scumpe nu o vor împlini. Timpul petrecut astfel de cei din adunare, ar putea fi mai bine folosit mergând în unele câmpuri întunecate și nelucrate, și vestind adevărul acelor care sunt gata să piară.

Banii cheltuiți pentru extinderea instituțiilor din Battle Creek ar fi mult mai bine să fie destinați sădirii adevărului în orașe și în locurile în care nu s-a pătruns. Banii au fost încredințați oamenilor pentru a fi investiți în lucrarea Domnului, să fie puși la schimbător cu mai mult folos. Mereu și mereu bărbaților cu poziții de încredere le-a fost pusă înainte nevoia ca via Domnului să fie lucrată mai echitabil. Via este lumea, fiecare parte a ei este a Domnului și ar trebui să primească atenția cuvenită. Nu este normal ca o localitate să înghită toate sumele care se pot obține pentru a îmbogăți, a mări și a-i înmulți facilitățile în timp ce părți mari ale câmpului au fost lăsate în părăsire. Această procedură nu este inspirată de Dumnezeu. Chemările pline de har trebuie să fie prezentate lumii. Câmpul Domnului este lumea...

În parabola samariteanului milos, preotul și levitul au văzut omul nenorocit care fusese jefuit și rănit, dar n-au socotit să ajute pe acela care avea cea mare nevoie de ajutor pentru că era neajutorat și uitat. Preotul și levitul reprezintă pe mulți, mulți din Battle Creek. Domnul mi-a prezentat faptul că mii de suflete așteaptă după ceva mai bun decât au. Mulți pot fi salvați dacă câmpul sudic ar avea o mică parte din mijloacele risipite atât de mult în Battle Creek pentru a face lucruri mai confortabile. Moștenirea

Domnului a fost ciudat neglijată și Domnul va judeca poporul Său pentru acest lucru. Mândria și dorința de etalare sunt cultivate, câștigurile acumulate în timp ce câmpurile noi sunt lăsate neatînse. Muștrarea lui Dumnezeu este asupra administratorilor pentru părtinirea și însușirea egoistă a bunurilor Sale.

S-a făcut ceva în misiunile străine, și ceva în misiunea internă, iar pe de altă parte, a fost lăsat atât de mult nelucrat teritoriul. Lucrarea este mult centralizată. În Battle Creek interesele sunt supradimensionate și aceasta înseamnă că alte părți ale câmpului sunt jefuite de posibilitățile pe care ar fi trebuit să le aibă. Pregătiri din ce în ce mai mari în ridicarea și extinderea clădirilor care au strâns și rețin un număr atât de mare de oameni în Battle Creek nu sunt în armonie cu planul lui Dumnezeu, ci în directă contradicție cu planul Său. S-a susținut că erau avantaje mari să avem atât de multe instituții în strânsă legătură, încât să fie un sprijin una pentru alta, și pot oferi ajutor pentru aceia care caută educație și angajare. Acesta este raționament omenesc. Se admite că din punct de vedere omenesc sunt avantaje prin aglomerarea multor părți, ca să poată începe lucrarea în orașele pe care ar trebui să le facem centre de interes. Nu trebuie înălțate clădiri și nici răspunderile să fie concentrate în multe localități care acum sunt jefuite de interesul spiritual vital pentru a risipi surplusul în Battle Creek. Domnul nu este preamărit prin această administrare din partea acelor care sunt în poziții de răspundere. ” Pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului așa cum apele acoperă marea”.

„Căci viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”.

Mântuirea păgânilor a fost socotită multă vreme o problemă care trebuie să angajeze interesele creștinilor; și nu este decât drept să ducem lumina marginilor lor îndepărtate; dar și lucrarea misionară internă este tot atât de necesară. Păgânii sunt aduși aproape de granițele noastre. Ignoranța idolatriilor este chiar la umbra caselor noastre.

S-a făcut ceva pentru oamenii de culoare, dar este aproape nimic atunci când se compară cu ce au primit alții care au cunoașterea adevărului și care au avut ocazii nenumărate, dar n-au apreciat nici jumătate din avantajele lor. Faceți ca iubirea lui Isus să fie prezentată acelor care nu cunosc adevărul, și El va lucra asemenea aluatului pentru transformarea caracterului.

Ce facem pentru câmpul sudic? Am așteptat cu multă strângere de inimă să văd dacă se pune în lucru un plan pentru a răscumpăra neglijența păcătoasă a aceluia câmp, dar nu văd nici o propunere sau luptă sau hotărâre să se facă ceva. Poate că a fost plănuțit ceva pe care eu nu l-am văzut. Sper că este așa și laud pe Domnul dacă este așa. Dar cu toate că timp de mulți ani ne-a fost pusă înainte datoria noastră într-un mod foarte hotărât, câmpul sudic a fost atins doar cu vârful degetului. Acum am văzut din nou cu profunzime și aduc iarăși înaintea voastră această parte neglijată a viei Domnului. Chestiunea aceasta mi-a fost adusă iar și iar. M-am trezit în timpul nopții și mi s-a dat porunca: „Scrie lucrurile pe care ți le-am descoperit, fie că ascultă sau nu”.

Sunt trimiși bărbați și femei în țări îndepărtate să lucreze cu cheltuieli mari și adesea cu riscul vieții, pentru păgânii sălbatici, dar există păgâni chiar la ușa noastră. Poporul de sclavi care sunt tratați ca și când nu ar avea suflet, ci erau sub stăpânirea proprietarilor, s-au emancipat cu un preț imens al vieții de ambele părți, nordul căutând să oprească iar sudul să perpetueze și să extindă sclavia. Dacă după război oamenii din nord ar fi făcut din câmpul sudic un câmp misionar, dacă nu i-ar fi lăsat pe negri să se ruineze prin sărăcie și neglijare, multe suflete ar fi fost aduse la Hristos. Dar a fost un câmp nepromițător, iar catolicii au fost mai activi decât orice altă categorie.

Vor frații noștri să ne explice ce înseamnă drumul lor? Își simt bărbații cu răspundere neglijența lor? Vor cei din Battle Creek să arate cât de mult zel și cât de mult spirit misionar au primit? Cu marile privilegii pe care le-ați avut de a învăța rând după rând și un precept după altul; cu revărsarea prețioasă a Duhului lui Dumnezeu, ce lecție ați învățat? Câtă jertfire de sine vor da pe față instituțiile noastre când se vor lega de nevoile lor imaginare? Vor continua ei să se întindă și să se străduiască să obțină și mai multe înlesniri pentru așezările lor, în timp ce mijloacele care ar trebui trimise pentru rasa colorată de exploatați, sunt atât de puține și de slabe? Ei sunt vecinii noștri săraci, bătuți oprimați: mii de ființe omenești suferind din lipsă de educație; mulți, atât de mulți care au nevoie să audă evanghelia predicată în curăția ei.

Fac apel la familiile care înțeleg adevărul. Ce faceți voi? Puteți fi slujitorii lui Dumnezeu preluând lucrarea în acest câmp neglijat care are nevoie să fie arat și semănat cu semințele adevărului evanghelic? Cine, pentru numele lui Hristos, se predă acestei lucrări? Ați fi putut avea misionari în acest câmp greu cu mulți ani în urmă. Dumnezeu v-a chemat să mergeți și să lucrați în via Lui, dar părțile cele mai mizerabile și nepromițătoare ale viei au fost ocolite. Ființe care sunt ale Domnului prin creație și prin

răscumpărare au fost lăsate să fie devorate de lupi, în timp ce voi ați trăit o viață ușoară mâncând din mijloacele abundente pe care Dumnezeu vi le-a dat să le împărțiți cu cei în nevoie.

În trecut au fost făcute câteva încercări pentru a prezenta adevărul oamenilor de culoare, dar unii dintre albi, care pretind că cred adevărul, au făcut o separație între ei și cei de culoare. Noi avem un Mântuitor care a murit pentru omul negru ca și pentru cel alb, iar aceia care au spiritul lui Hristos, vor avea dragoste și milă pentru toți aceia care nu cunosc pe Mântuitorul cel scump. Ei vor lucra cu toată puterea lor pentru a șterge apăsarea ignoranței atât de la alb cât și de la negru. Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, sângele sufletelor acestora vor fi găsite pe veșmintele acelor care, asemenea preotului și levitului trec pe partea cealaltă. Aceasta este exact ceea ce face poporul nostru. Ei au mâncat cu lingura mare și au lăsat pe oamenii suferinzi și descurajați din regiunile de sud, flămânzind după educație, flămânzind după binefacerile spirituale. În timp ce s-au hrănit la o masă îmbelșugată, n-au lăsat nici măcar ca fărâmiturile de la masă să fie date oamenilor de culoare. Prin faptele lor au zis: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Unde sunt cei care au avut atât de multă lumină, atât de multă hrană, încât și-au pierdut pofta și nu apreciază pâinea vieții? Aceste comori dacă ar fi fost împărțite și altora, le-ar fi dat viață, speranță și mântuire.

Nu numai oamenii albi din câmpul de sud trebuie să primească solia adevărului. Trebuie făcute planuri și inițiate metode pentru a ajunge la oamenii de culoare. Iluminarea divină trebuie să ajungă la ei. O astfel de lucrare cere lucrători și asupra responsabililor noștri zace datoria să trimită oameni care să lucreze în acel câmp și să susțină lucrarea cu o parte din mijloacele oferite de zecimi și daruri din partea credincioșilor din toate părțile lumii. Biblia, Biblia cea prețioasă nu trebuie să fie legată cu lanțuri de nici un loc. Ea trebuie să meargă în toate părțile lumii; adevărul ei sfânt trebuie să fie studiat pretutindeni.

Nu puteți trimite lucrători în câmpul sudic și să spuneți doar: tu poți lucra acolo, și tu poți lucra aici. Trebuie să fie asigurate facilități și să fie trimiși lucrători care să plănuiască pentru aceste state. Vă îndemn fraților nu luați lucrarea din mâinile acelor care ar folosi toate ocaziile pe care le au ca să obțină mijloace pentru a lucra în câmpul sudic. Nu este răspunderea voastră să folosiți orice funcție pentru a dispune de el cum credeți de cuviință? Dumnezeu m-a învățat și nu voi da răgaz și nu îndrăznesc să-mi tulbur pacea. Vă îndemn să susțineți pe bărbații din acest câmp neglijat cu hrană din

belșugul vostru.

Dumnezeu nu recomandă egoismul în administrarea și în plănuirea voastră. Nu acționați ca și cum v-ați teme ca nu cumva vreuna din uneltele Sale să aibă câteva resturi de la masa Domnului. Cei care se luptă cu toată puterea ca să facă o lucrare pentru clasa de oameni cea mai descurajată au nevoie de încurajare. Dacă bărbații sau femeile au talente încredințate și le folosesc pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu și care privesc banii Domnului ca o încredințare sfântă spre a-i folosi pentru slava Sa, fac o lucrare pe care Domnul o aprobă. Acei oameni din sud care sunt cunoscuți, vor lucra cu familiile, cu prietenii, cu rudele și în felul acesta sperăm ca sămânța semănată să crească. Dacă ați trimite mai mulți lucrători în părțile cele mai nelocuite din această vie și totuși le-ați lega mâinile neglijând să le asigurați mijloacele necesare pentru o lucrare de înălțare credeți că aceasta ar fi plăcut lui Dumnezeu? Nu sunt căile Domnului egale? Să se dea la Battle Creek tot ce este necesar și să fie cheltuiți mii de dolari pentru ceva mai mult confort?

Facilitățile pe care le aveți în Battle Creek, clădirile, salariile voastre mari, vor mărturisi împotriva voastră când toți vor fi judecați după faptele făcute în trup. Administratorii colegiului și cei ai casei de editură nu vor privi cu atâta satisfacție îngâmfată la avantajele lor atunci când Domnul îi va cerceta cu privire la sufletele pe care le-au lăsat fără hrană, fără lumină, fără atenție. Aceia pe care i-ați fi putut ajuta să primească adevărul ar fi lucrat la rândul lor să ajute pe alții care sunt în întuneric. Nu mai continuați să dezonozați pe Dumnezeu prin indolența voastră, prin neglijare, trecând pe partea cealaltă.

Oamenii de culoare ar fi putut fi ajutați cu perspective de succes mult mai mari în anii care au trecut decât acum. Lucrarea este de zece ori mai grea decât atunci. Dar vă implor, nu priviți la greutatea câmpului, ofțați puțin, puneți doi sau trei la lucru într-o localitate și câțiva în alta, asigurându-i doar pentru nevoile stricte de viață. Cei care lucrează în câmpul sudic trebuie să stea în mijlocul sărăciei celei mai descurajatoare și neajutorate și au nevoie de încurajare și de ajutor. Ei văd nevoile lucrării, și prin abundența bunurilor din Battle Creek, li se poate da un ajutor pe care nu-l pot primi din altă parte.

Bărbați cu capacități vor să lucreze pentru sume mici, doi sau trei dolari pe săptămână pentru a-și susține familiile. Ei au suflete tot atât de prețioase ca și cele ale

bărbaților care datorită egoismului și lăcomiei au primit treizeci de dolari pe săptămână. Vor aceia care au pus din belșug în buzunarele lor, ca din mijloacele lor bogate să dea ceva pentru a oferi ajutor semenilor lor? Vor fi ei în măsură să ajute pe bărbații care fac lucrarea cu doar câțiva dolari pe săptămână? Cu mulți ani în urmă ar fi trebuit să se facă o lucrare stăruitoare. Ar fi trebuit să fie cu totul altă perspectivă decât aceea pe care o vedem acum.

Mijloacele lui Dumnezeu n-ar fi trebuit să fie cheltuite pentru câțiva privilegiați care să se înalțe de mândrie, să se întindă ca un copac verde într-un golf, în timp ce suferinzii și nevoiașii să fie lăsați fără sprijin. Acei care ocupă poziții de răspundere să nu se mulțumească spunând celor în lipsă: „Încălziți-vă, săturați-vă și îmbrăcați-vă”, nefăcând nimic pentru a ușura nevoile spirituale și vremelnice ale celor suferinzi.

Niciodată nu se va șterge mustrarea de indolență de pe biserică până când toți cei care cred adevărul nu vor fi gata să lucreze cum a făcut Mântuitorul cu jertfire de sine. Hristos nu poate declara robi buni și credincioși pe acei care au avut binecuvântări mari și care totuși au îngăduit ca un popor de ființe neajutate și descurajate să rămână degradați și lipsiți de lumină. Fraților, atunci când căutați să ajutați pe cei care au nevoie de educație, să poată citi Cuvântul lui Dumnezeu, când spuneți fiecărui om de la cel mai mic până la cel mai mare, „Cunoaște pe Domnul, cunoaște-l tu personal”, atunci va fi ștersă mustrarea. Duhul Domnului va binecuvânta mijloacele folosite chiar acum.

Presupuneți că poporul nostru ar practica lepădarea de sine și dragostea pe care Hristos le-a dat pe față, atunci când a fost pe pământ. Presupuneți că ei ar experimenta aducerea de multă roadă spre slava lui Dumnezeu, în loc să studieze cum să se întindă și să se îmbogățească. Să presupunem că ei ar privi aceste instituții ca unelte ale lui Dumnezeu, și ar crea condiții prin care locurile sărace ar fi dotate cu locașuri de adunare, și într-un anumit grad cu binefaceri care sunt atât de multe la Battle Creek. Oare această problemă nu va aduce binecuvântarea lui Dumnezeu asupra mijloacelor pe care le administrează?

Ar fi mult mai sigur să lucrați corect decât să risipiți atât de egoist acolo unde nu este nevoie, și care înseamnă jefuire și lipsă pentru acele câmpuri.

Oamenii de culoare au fost neglijați, pentru că a fost agitată întrebarea jenantă: „Cum să se construiască un zid despărțire între albi și negri”? Unii au socotit că este mai

bine să ajungem mai întâi la albi, căci dacă am lucra pentru oamenii de culoare n-am mai putea face nimic pentru populația albă. Aceasta nu este o poziție corectă. Urmașii lui Hristos trebuie să învețe totul despre viațile săracilor din vecinătatea și din țara lor. Săracii și cei neprietenoși - aceia care o viață întunecată și insuportabilă sunt cei cărora ar trebui să li se aducă speranță deoarece Hristos este Mântuitorul lor. Dumnezeu are giuvaieruri în cei obișnuiți, iar urmașii Săi adevărați le vor descoperi. Toți acei care au Duhul lui Hristos, vor avea o inimă bună și plină de simpatie și o mână darnică și deschisă. Nimeni care are pe Hristos ca țintă nu poate fi egoist cu adevărat. Credința adevărată lucrează prin dragoste și curățește sufletul de toată mârjitura morală. Ea este o credință sfântă, superioară plăcerilor senzuale. Este o putere care face sufletul în stare să se dedice hotărât sarcinilor neplăcute și de sacrificiu de sine pentru cauza Domnului.

Aceia care stau de partea lui Hristos cel sângerând, vor avea Duhul lui Hristos și o natură care va răspunde imediat chemării Sale. Ei vor lucra pentru împlinirea nevoilor omenirii suferinde așa cum a lucrat Hristos înaintea lumii căzute, a lumilor necăzute și a oștilor cerești, reprezentând calea și lucrările lui Dumnezeu. În viața lui Hristos, vedem ce poate face un creștin pentru ușurarea necazurilor, pentru slujirea nevoilor fizice cât și a celor spirituale. Printre oamenii de culoare, mulți, chiar dintre aceia care pretind a fi creștini sunt atât de ignoranți nu numai cu privire la învățăturile Bibliei, ci și în ce privește învățăturile creștine. Religia lor este amestecată cu senzualitate și deșertăciune lumească. Dreptatea, mila și dragostea de Dumnezeu cer de la cei care au învățat de la Hristos să dea și altora care zac în cea mai mare nevoie. Lumina trebuie să lumineze în mijlocul corupției care se află în câmpul sudic.

Pentru lucrul în acest câmp nu se cer pastori întăriți. Și un alt slujitor poate fi tot atât de eficient. Aceia care lucrează acolo nu trebuie să aibe cunoștințe profunde cu privire la starea câmpului. O vizită ocazională făcută de un pastor, va avea un efect slab, dacă acolo nu sunt cei care să continue lucrarea. Sunt necesari misionari prin care Dumnezeu să poată lucra după placul Său și după priceperea fiecăruia. Este nevoie de misionari plini de împreună simțire, care cu inimile supuse dragostei lui Dumnezeu pot vorbi și se pot ruga cu oamenii dând pe față interes pentru binele lor, cunoscând atât viața de cămin cât și pe cea religioasă.

Este nevoie de păstori care sub îndrumarea Marelui Păstor să-i viziteze și să reprezinte adevărul în simplitatea lui Hristos. Aceasta înseamnă disconfort fizic și sacrificarea vieții ușoare. Înseamnă că lucrătorii trebuie să reprezinte pe Marele Păstor

care a lăsat pe cele nouăzeci și nouă, și care a căutat oile și mieii pierduți. Înseamnă bunăvoință față de cel greșit, îngăduința lui Hristos, milă divină, deoarece inima omului are părtășie la natura divină. Înseamnă o ureche care ascultă mărturisirea păcatelor, de către o inimă zdrobită, de degradare, de cădere în ispită, de disperare și de mizerie. Acest fel de lucrare înseamnă sacrificiu de sine. Acesta este motivul pentru care s-a făcut atât de puțin pentru rasa neagră. Ellen G. White.

Capitolul 7

Lucrul în ziua duminicii: și modul de a se împotrivi rătăcirii

În dimineața zilei de 20 noiembrie 1895, a fost convocat un comitet în cortul cel mare de pe terenul din Avondale, pentru a se discuta unele chestiuni care au luat naștere din discuțiile fraților noștri, privitoare la lucrarea libertății religioase. Pozițiile luate de curând de către unii din frații noștri arătau că e nevoie de o înțelegere mai profundă a principiilor care trebuie să guverneze lucrarea noastră. Erau prezenți frații W.W. Presott, A.G. Daniels, W.C. White, H.C. Israel, L.S. Rousseau, W.A. Colcord, M.C. Kellog, W. D. Salisbury, James Smith și surorile E.G. White și E.J. Burnham.

Au fost citite câteva scrisori cu privire la problema în discuție, și apoi sora White a citit o scrisoare pe care o scrisese fratele AT. Jones, în luna mai 1894, și care fusese reținută până de curând.

În această scrisoare se făcea referire la nevoia ca vorbitorii noștri care prezentau adevărul într-un mod atât de simplu încât chiar și copilașii puteau înțelege, învățăturile pe care ei le prezentau. Remarcând acest fapt, sora White a zis: „După lumina care mi-a fost dată, atunci când inteligențele cerești văd că oamenii nu mai prezintă adevărul în simplitate așa cum a făcut Isus, copiii vor fi mișcați de Duhul lui Dumnezeu și vor merge să vestească adevărul pentru vremea aceasta.”

Frații au fost invitați să discute subiectele tratate în scrisoare, dar toți doreau să mai audă pe sora White, iar ea a făcut declarațiile următoare: „Chiar înaintea noastră se pregătește o criză grozavă prin care va trebui să treacă toți, și va fi simțită în mod deosebit în.... Mentea mi-a fost tulburată cu privire la pozițiile pe care unii dintre frații noștri sunt gata să le ia cu privire la lucrarea ce trebuie făcută printre oamenii de culoare din statele sudice. Aș dori să pun în fața aceluia care lucrează în câmpul sudic un aspect. Printre oamenii de culoare va trebui să se lucreze în moduri diferite de acelea urmate în statele din nord. Ei nu pot merge în sud și să prezinte materiale adecvate cu privire la faptul că păzirea duminicii este semnul fiarei, și să încurajeze pe oamenii de culoare să lucreze duminica: deoarece spiritul care a ținut pe oamenii de culoare în sclavie n-a murit, ci trăiește și astăzi și este gata să intre în activitate. Același spirit de apăsare este cultivat încă în mințile multora dintre albi din sud, și s-ar putea manifesta prin fapte de

cruzime care sunt o manifestare a zelului lor religios. Unii se vor opune cu toată puterea oricărei acțiuni care are tendința să ridice rasa neagră și să-i învețe să se întrețină singuri.

Când albi încearcă să învețe adevărul pe cei de culoare, se trezește gelozia, iar pastorii, atât cei de culoare cât și albi se vor împotrivi adevărului. Pastorii de culoare cred că știu cum să predice neamului lor, mai bine decât o pot face albi, și simt că cei albi le ia lucrarea din mână. Prin neadevăruri ei vor crea cea mai hotărâtă împotrivire și cei dintre albi care se împotrivesc adevărului îi vor ajuta, și vor face ca înaintarea soliei să fie și mai anevoioasă.

Când adevărul se va predica în sud, în aceia care se împotrivesc adevărului se va vedea o deosebire clară în ce privește respectul față de duminică și atunci trebuie să se aibe grijă să nu se facă nimic care ar trezi prejudecăți, altfel am putea fi obligați să părăsim în întregime câmpul, căci ei, lucrătorii vor avea pe toți albi împotriva lor. Cei care se împotrivesc adevărului nu vor lucra pe față, ci prin organizații secrete pe orice cale cu putință. Lucrătorii noștri trebuie să lucreze în liniște străduindu-se să facă tot ce se poate pentru a prezenta oamenilor adevărul amintindu-și că dragostea lui Hristos va face opoziția să slăbească.

Din lumina pe care am primit-o, văd că dacă vrem să aducem adevărul oamenilor din sud, nu trebuie să încurajăm pe cei de culoare să lucreze duminica. Trebuie să fie o înțelegere clară cu privire la acest lucru, dar nu trebuie publicat în revistele noastre. Nu trebuie rostit nici un cuvânt care să creeze prejudecăți, căci dacă printr-o vorbire neglijentă sau impulsivă, oferită celor de culoare cu privire la albi, se creează prejudecăți în mințile lor împotriva celor albi sau în mințile albilor împotriva celor de culoare, atunci spiritul vrăjmașului va lucra în copiii neascultării. În felul acesta va fi trezită o împotrivire care va lucra împotriva soliei și va pune în pericol viețile lucrătorilor și ale credincioșilor.”

„Nu trebuie să facem eforturi să învățăm pe cei din sud să lucreze duminica. Ceea ce au scris unii dintre frații noștri despre acest subiect nu se întemeiază pe principii creștine. Atunci când practicile oamenilor nu vin în contradicție cu legea lui Dumnezeu vă puteți conforma lor. Dacă lucrătorii nu vor face lucrul acesta, nu numai că-și vor împiedica lucrarea, dar vor așeza pietre de poticnire în calea acelor pentru care lucrează și-i vor împiedica să primească adevărul.

Duminica este ocazia cea mai bună pentru misionari să organizeze școlile de duminică, și să vină la oameni în modul cel mai simplu posibil, spunându-le despre dragostea lui Isus față de păcătoși și educându-i în Scripturi. Există multe căi de a ajunge la clasele de oameni atât negri cât și albi. Trebuie să-i interesăm în viața lui Hristos din copilărie până la maturitate și în viața Sa de slujire până la cruce. Nu putem lucra în toate localitățile în același fel. Trebuie să lăsăm ca Duhul Sfânt să ne călăuzească; pentru că bărbații și femeile nu pot convinge pe alții cu privire la trăsăturile de caracter. În timp ce lucrăm să introducem adevărul, trebuie să ne acomodăm cât mai mult cu puțință câmpului și împrejurărilor acelora pentru care lucrăm.

Întrebare: „Să nu lucreze duminica cei din câmpul sudic? Dacă fac lucrul acesta, este pericol ca elementul de împotrivire să prindă ocazia și se vor provoca unul pe altul să prigonească pe cei care fac lucrul acesta și să elimine pe aceia pe care-i urăsc. Acum păzirea duminicii nu este un test. Va veni vremea când oamenii nu numai că vor interzice lucrul duminica, ci vor încerca să-i oblige pe oameni să lucreze în sabbat. Și li se va cere oamenilor să renunțe la sabbat și să accepte duminica, iar dacă nu, să-și piardă libertatea și viața. Ori timpul pentru aceasta încă n-a venit, căci adevărul trebuie prezentat mai deplin înaintea oamenilor ca mărturie. Ce am spus despre aceasta nu trebuie înțeles ca și când m-am referit la acțiunea vechilor păzitori ai sabbatului care înțeleg adevărul. Ei trebuie să se miște așa cum îi conduce Dumnezeu, dar faceți-i să înțeleagă că duminica pot face cea mai bună lucrare misionară.

Sclavia va fi iarăși reînviată în statele sudice; deoarece spiritul sclaviei trăiește încă. De aceea cei care lucrează printre oamenii de culoare nu trebuie să prezinte adevărul tot atât de îndrăzneț și pe față așa cum ar fi liberi să o facă în alte locuri. Chiar și Hristos a îmbrăcat învățăturile Sale în figuri și în parabole pentru a evita opoziția fariseilor. Când oamenii de culoare simt că au Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la problema Sabbatului, precum și îndemnul acelora care le-au adus adevărul, cei impulsivi vor folosi ocazia să sfideze legile duminicale și printr-o sfidare îndrăzneată a predicatorilor își vor aduna mult necaz. Oamenii de culoare trebuie îndrumați cu credincioșie să fie asemenea lui Hristos, să sufere necazurile cu răbdare ca să poată ajuta pe semenii lor să vadă lumina adevărului. Înaintea noastră se deschide o stare de lucruri grozavă. După lumina care mi-a fost dată cu privire la câmpul sudic, lucrarea acolo trebuie făcută cu cât mai multă înțelepciune și prudență, așa cum ar face-o Hristos. Oamenii vor afla curând ce credeți despre duminică și despre sabbat căci vă vor

pune întrebări. Atunci le puteți spune, dar nu ca să atrageți atenția asupra lucrării voastre. Nu trebuie să grăbiți încheierea lucrării voastre lucrând în ziua duminicii. Ar fi mai bine să folosiți ziua aceasta pentru a îndruma pe alții cu privire la dragostea lui Isus și la cunoașterea adevărată.”

Întrebare: „Se cuvine ca în țările străine unde prejudecățile oamenilor sunt puternice, aceleași principii să călăuzească lucrarea noastră privitoare la problema duminicii?”

Da, exact la fel. Lumina pe care o am este că slujitorii lui Dumnezeu să lucreze în liniște, predicând marile adevăruri prețioase ale Bibliei, arătându-le că motivul pentru care a murit Hristos este că Legea lui Dumnezeu este neschimbată, imutabilă și veșnică. Duhul Domnului va trezi conștiința și înțelegerea acelorora cu care lucrăm, aducându-le în minte Legea lui Dumnezeu. Mi-e greu să vă explic modul în care mi-a fost prezentat acest lucru. Domnul spune în Apocalipsa 22,16: „Eu, Isus am trimis pe îngerul meu să mărturisească bisericilor lucrul acesta”. A văzut cineva dintre voi acest înger? Solii cerești sunt foarte aproape de cei care stau înaintea oamenilor susținând Cuvântul lui Dumnezeu. În predicarea adevărului, nu totdeauna este cel mai bine să fie prezentate acele puncte tari ale adevărului care vor trezi prejudecăți, mai ales acolo unde există sentimente atât de puternice ca în statele sudice. Sabatul trebuie susținut în mod hotărât, dar fiți prevăzători cum tratați idolul duminică. Un cuvânt către cel înțelept este îndestulător.

V-am prezentat lumina care mi-a fost dată. Dacă va fi urmată, va schimba viața multora, și-i va face înțelepți și prevăzători. A vă reține de la lucrarea din ziua duminicii nu înseamnă primirea semnului fiarei. Și acolo unde aceasta va face să înainteze interesul lucrării, lucrul acesta trebuie făcut. N-ar trebui să ieșim noi de pe calea cea dreaptă și să lucrăm duminica.

Dacă după ce sabbatul a fost păzit cu sfințenie, în locurile în care opoziția este atât de puternică, încât lucrarea făcută duminica a stârnit persecuția, frații noștri să facă din ziua aceasta ocazia pentru o bună lucrare misionară. Să fie vizitați săracii și bolnavii, să se lucreze pentru nevoile lor, și vor găsi ocazii favorabile ca să deschidă Scripturile în familii și în fața oamenilor. În felul acesta, să practicăm o lucrare bună pentru Domnul. Când acei care ascultă și văd lumina cu privire la sabbat iau poziție față de adevărul păzirii zilei sfinte a lui Dumnezeu, se vor ridica greutăți și vor fi făcute eforturi

împotriva lor pentru a constrânge bărbați și femei să calce Legea lui Dumnezeu. Aici ei trebuie să stea hotărâți că nu vor călca Legea lui Dumnezeu și dacă opoziția și persecuția se continuă, atunci se ia aminte la Cuvântul lui Hristos: „Când vă vor prigoni într-o cetate să fugiți în alta; căci adevărat vă spun că nu veți termina cetățile lui Israel până la venirea Fiului Omului”. Încă n-a venit timpul să lucrăm ca și când n-ar fi nici o prejudecată. Hristos a spus: „Fiți înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii”. Dacă vedeți că făcând anumite lucruri pe care aveți tot dreptul să le faceți, împiedicați lucrarea adevărului, nu mai faceți acele lucruri. Nu faceți nimic care ar închide mințile altora în fața adevărului. Este o lume de mântuit și nu câștigăm nimic atunci când jignim pe aceia pe care încercăm să-i ajutăm. Toate lucrurile pot fi legale, dar nu toate sunt de folos. Nu avem dreptul să facem ceva care să împiedice lumina care strălucește de sus, dar printr-un mod de a acționa putem pune în pericol lucrarea închizând astfel ușa pe care Dumnezeu a deschis-o pentru intrarea adevărului. Problema finală cu privire la sabbat n-a venit; dar prin acțiuni imprudente putem aduce o criză înainte de vreme. Puteți avea tot adevărul, dar nu-l lăsați să strălucească deodată în mințile oamenilor ca să nu devină întuneric. Chiar și Hristos a spus ucenicilor: „Am multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteți purta.” Nu trebuie să mergem într-un loc, să deschidem geanta și să arătăm tot ce avem și să le spunem deodată tot ce știm. Trebuie să lucrăm cu prudență prezentând adevărul nepătat cât poate fi suportat și ținându-l aproape de oameni. Valdenzii intrau în școlile lumii ca studenți și nu aveau pretenții. În aparență nu dădeau atenție nimănui, dar ei trăiau ceea ce credeau. Niciodată nu sacrificau principiile, iar principiile lor puse în practică erau curând cunoscute de ceilalți studenți. Aceștia erau cu totul deosebiți de tot ce văzuseră și începeau să-și pună întrebarea: „Ce înseamnă aceasta?” În timp ce discutau astfel, îi auzeau rugându-se în camerele lor, nu fecioarei Maria, ci Mântuitorului căruia i se adresau ca singurului mijlocitor între Dumnezeu și om. Studenții lumești erau încurajați să cerceteze, și când li se spunea istoria adevărului așa cum este în Isus, mințile lor îl înțelegeau.

Am încercat să prezint aceste lucruri la Harbor Hights. Cei care au Duhul lui Dumnezeu, cei care au adevărul în inimă, bărbați înțelepți, prevăzători în metodele de a contacta pe alții, să fie încurajați să intre în colegii, ca studenți care trăiesc adevărul, așa cum a fost Iosif în Egipt, Daniel și Pavel. Fiecare să studieze situația și să vadă care este calea cea mai bună ca să reprezinte adevărul în școală, astfel ca lumina să poată străluci. Învățați-i să arate că ei respectă toate regulile și regulamentele școlilor. Aluatul va începe să lucreze, căci putem depinde mult mai mult de puterea lui Dumnezeu manifestată în viața copiilor Săi decât de toate cuvintele care se pot rosti. Dar ei trebuie

să spună totdeauna celor care-i întreabă într-un limbaj cât mai simplu despre învățăturile Bibliei. Sunt unii care după ce s-au întărit s-au înrădăcinat și au prins teren în adevăr, ar trebui să intre în aceste instituții de învățământ ca studenți. Ei pot păstra principiile vii ale adevărului și să păzească sabatul și totuși să aibă ocazia să lucreze pentru Domnul, aruncând semințele adevărului în minți și inimi. Sub influența Duhului Sfânt, aceste semințe vor răsări și vor aduce rod spre slava lui Dumnezeu și vor avea ca rezultat mântuirea sufletelor. Studenții nu trebuie să meargă în aceste instituții de învățământ ca să fie luminați asupra subiectelor teologice, căci profesorii școlilor au nevoie să devină ei înșiși studenți ai Bibliei. Nu trebuie să se intre în lupte deschise, ci trebuie să li se dea ocazia să întrebe cu privire la doctrinele biblice și astfel lumina va străluci în multe minți, iar spiritul de ascultare ar fi trezit.

Dar eu îndrăznesc foarte rar să prezint această metodă de lucru, căci este pericolul ca aceia care nu au o strânsă legătură cu Dumnezeu să intre în aceste școli și în loc să corecteze rătăcirea și să răspândească lumină, vor fi ei rătăciți. Or lucrarea aceasta trebuie făcută; și va fi făcută de aceia care sunt conduși și învățați de Dumnezeu.

Isus era învățător când avea numai doisprezece ani. El a mers în fața rabinilor și a doctorilor legii ca un ucenic, punând întrebări care au surprins pe cărturari și dând pe față dispoziția de a primi informații. Prin orice întrebare el reflecta lumină în mințile lor întunecate. Dacă le-ar fi dat de înțeles că încearcă să-i învețe, L-ar fi alungat. Așa a făcut El toată viața. Prin curăția, umilința și bunătatea Lui, El muștra păcatul. Cei din jurul Lui nu puteau găsi nici măcar un singur lucru pentru care să-l condamne și cu toate acestea El era la lucru tot timpul. A lucrat în cămin până n-a mai avut nici unul. Situația Lui nu era mai plăcută decât a tinerilor care încearcă să calce pe urmele Lui.

Ce binecuvântare ar fi dacă tot poporul nostru ar lucra asemenea lui Hristos. Sunt multe căi prin care să răspândim lumina, și o lucrare mare ar putea fi făcută în multe domenii în care acum nu se face. „Lăsați lumina voastră să lumineze înaintea oamenilor, ca ei văzând faptele voastre bune să proslăvească pe Tatăl nostru care este în ceruri”. Acest spirit va inspira și pe alții să facă voia Domnului prin eforturi serioase de jertfire de sine.

Această lume este proprietatea lui Dumnezeu. Nelegiuitorilor li se îngăduie să trăiască până când vor umple cupa neleguirilor lor. A fost dată lui Avraam și fiilor lui, și multă vreme poporul lui Dumnezeu o va avea în stăpânire. În lucrarea noastră pentru

salvarea de suflete, nu trebuie să credem că vom primi ajutor de la cei din jur; printr-o strânsă legătură cu Isus trebuie să fim în acel loc unde îi putem ajuta. Faceți ca adevărul să înainteze! Dați tuturor aceluia cu care puteți veni în legătură, ocazia să înțeleagă adevărul și să se convertească. Dar să nu credeți că lumina pe care o aveți vă dă libertatea să atacați pe cei care sunt în rătăcire.

Când începem să lucrăm cu demnitarii și cu cei care sunt în poziții înalte în guvern, vrăjmașul este trezit să folosească toată puterea împotriva noastră și va face ca lucrarea să fie foarte grea. Nu lăsați ca lucrarea voastră să fie cunoscută mai mult decât este necesar; cea mai bună cale de urmat este aceea care să evite împotrivirea. Cu cât se vorbește mai puțin despre rătăcirile altora, cu atât va fi mai bine. Nu vorbiți cu lipsă de respect despre slujitorii altor religii. Satana cu toată oastea lui lucrează să facă Legea lui Dumnezeu fără valoare, și atunci când lucrăm în direcții controversate, el va face pe oameni să creadă că nu ascultăm de hotărârile lor. Crezând lucrul acesta vor face ca lucrarea să fie cât mai grea cu putință pentru cei care nu se închină idolului lor - duminica.

Nu trebuie să descoperim oamenilor toate planurile și scopurile noastre. Satana va exploata orice indiscreție asupra acestui subiect. El nu lucrează pe față și cu cărțile pe masă. El lucrează în mod subversiv și va continua în felul acesta. Înainte ca oamenii să fie pregătiți, el va face pe unii să întemeieze o mișcare puternică, care va lucra asupra minților lor.

Întrebare: Nu putem aduce adevărul la cunoștința membrilor Parlamentului pe o cale liniștită, oferindu-le material de citit?

După lumina care mi s-a dat, va trebui să ne temem ca nu cumva conducătorii să ia poziție contra lucrării noastre. Dacă vor face lucrul acesta, ei vor acționa ca niște vrăjmași ai oricărui bine. Trebuie folosită orice ocazie pentru a ne cunoaște cu acești oameni. Dar n-ar trebui să facem nimic care ar da naștere la prejudecăți. Este un lucru important să fim înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii. Avem atât de mare hotărâre încât deseori facem unele lucruri în mod neglijent și aspru. Trebuie să ne arătăm acestor oameni ca unii care încercăm să ajutăm pe alții lucrând în domeniile ajutorării creștine. Când vor vedea lucrarea bună pe care o facem în aceste domenii, prejudecata lor va fi într-o oarecare măsură îndepărtată, iar inimile lor se vor deschide în fața adevărului. Nu prezentați Sabatul dintr-odată; prezentați pe Hristos. Dacă se vor

împotrivi zicând: „O, el este Adventist de ziua a șaptea”, atunci înălțați pe Hristos din ce în ce mai sus.

Întrebare: N-ar fi mai bine să prezentăm principiile decât să insistăm asupra a ceea ce face guvernul?

N-ar trebui să avem nimic de a face cu acțiunile guvernului. Datoria noastră este să ascultăm de Dumnezeu. Când veți fi arestați, nu vă gândiți ce veți spune sau ce veți face. Trebuie să urmați pe Hristos pas cu pas. Nu trebuie să începeți cu săptămâni înainte, să cercetați întrebarea și să faceți planuri cu privire la ce veți face atunci când puterea va face așa sau altfel, și nici nu trebuie să vă gândiți ce va trebui să ziceți. Studiați adevărul și Duhul Domnului vă va aduce aminte ce veți spune. Minteia noastră trebuie să fie o vistierie plină cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Când vrăjmașul va începe să lucreze, nu trebuie să permitem sentimentelor să ne conducă și să recurgem la foc străin. Nu trebuie să devenim agresivi. Făcând lucrul acesta am putea trăda cauza chiar atunci când victoria ne aparține. Dacă ne despărțim de Isus și ne încredem, în noi, s-ar putea să fie necesare luni de zile sau ani pentru a contracara o mișcare greșită. Dacă nu suntem convertiți și nu devenim asemenea copiilor, nu vom vedea împărăția lui Dumnezeu.

Acestea ar trebui să fie învățăturile pe care să le aducem în școlile noastre. Studenții nu au nevoie atât de mult de știință cât au nevoie de aceste principii. Învățați-i cum să facă să înainteze adevărul așa cum este în Isus.

Lumea nu trebuie condamnată până când n-a avut lumina.

Trebuie să vorbim oamenilor istoria simplă a crucii. Ei au nevoie de milă și noi trebuie să ameliorăm solia pe care le-o aducem. Aceasta le va înmuia inimile astfel încât Duhul Domnului să le poată modela. În trecutul lor, ei au primit idei greșite. Dacă ne apropiem de ei și le spunem despre dragostea lui Hristos, putem face mult pentru ei.

Întrebare: Este greșit ca frații noștri să-și plătească amenzile? Hristos Împăratul slavei a purtat crucea pe care urma să fie răstignit. Oamenii nu aveau nici cea mai slabă idee cu privire la dreptul de a-l obliga la aceasta, dar el n-a refuzat să se supună. Hristos a suferit și a murit pentru noi. Să refuzăm să fim acum părtași la suferințele Sale?

Slujitorii să treacă pe acolo pe unde a trecut și Domnul, astfel ca alții să nu fie ofensați când suntem aduși înaintea tribunalelor; trebuie să renunțăm la drepturile noastre, ca nu cumva făcând altfel să intrăm în conflict cu Dumnezeu. Nu trebuie să pledăm pentru drepturile noastre ci pentru dreptul lui Dumnezeu la slujirea noastră. În loc să ne împotrivim pedepselor impuse pe nedrept asupra noastră, ar fi mai bine să luăm seama la cuvântul Mântuitorului: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți în alta, căci adevărat vă spun că nu veți isprăvi de mers în toate cetățile lui Israel până când va veni Fiul Omului”. Ellen G. White.

Capitolul 8

Metode de lucru în câmpul sudic

Avondale, Melbourne, Victoria, 20 noiembrie 1895. Frate A. O. Tai. Battle Creek, Michigan S.U.A.

Iubite frate, În această dimineață am participat la o adunare unde am fost chemați câțiva pentru a trata unele probleme care ne-au fost prezentate printr-o scrisoare, în care să se solicite sfat și atenție. Cu privire la unele din aceste lucruri, pot vorbi deoarece în anumite ocazii și în diverse locuri mi-au fost prezentate multe lucruri cu privire la unele aspecte ale lucrării care cereau o mare precauție în vorbire, ca și în exprimarea gândurilor în scris. Sfatul dat fraților noștri din câmpul sudic a fost diferit. Aceasta ar aduce confuzie.

Când frații noștri citeau selecții din scrisori știam ce să le spunem deoarece această chestiune mi-a fost prezentată iar și iar cu privire la câmpul sudic. Nu m-am simțit până acum liberă să scriu despre această chestiune. Încerc să fac de data aceasta câteva declarații scurte, sperând ca în curând să am ocazia să vorbesc mai pe larg și mai lămurit. Lumina pe care mi-a dat-o Domnul în diferite timpuri a fost că în câmpul sudic unde o mare parte din populație este de culoare nu se poate lucra după aceleași metode din alte câmpuri. Ei sunt sensibili și acțiunile exterioare făcute în mod deschis sunt realizate cu o mare doză de dramatism și acestea sunt pentru ei mai mult decât evlavie și conținutul intern al religiei lor. Dacă oamenii de culoare din statele sudice vor fi educați să primească adevărul că ar trebui să lucreze duminica, ar fi pusă la bază o prejudecată irațională și nedreaptă. Judecătorii și juriile, avocații și cetățenii, vor lua hotărâri, dacă vor avea ocazia, care va produce multă suferință nu numai acelor pe care-i declară vinovați de călcarea legilor statului lor, ci toți oamenii de culoare de pretutindeni vor fi plasați sub supraveghere și tratați cu sălbăticie de către albi și care nu va fi altceva decât sclavie. Ei au fost tratați ca animalele, priviți nu cu mult mai sus decât animalele necuvântătoare, să facă ce le spuneau stăpânii. Acest tratament le-a degradat toate puterile și trebuie urmate alte metode de lucru care nu trebuie aplicate pentru ei decât acolo unde oamenii de culoare au avut avantaje mai mari pentru școlarizare și unde au învățat să citească.

Deoarece oamenii de culoare n-au fost învățați să citească și n-au fost elevați, religia lor a fost mai mult o practică a corpului decât evlavie lăuntrică. Lucrarea care se face cu ei nu trebuie să se asemene cu aceea care ar fi fost făcută cu oameni a căror religie nu se vede în afară. Dumnezeu privește această rasă sărmană neglijată și înjosită, cu multă milă. Tot ce se face având un caracter de a-i pune într-o poziție de împotrivire față de autorități ca unii care lucrează duminica, va provoca suferințe oamenilor de culoare și va tăia posibilitatea ca lucrătorii albi să meargă la ei; căci lucrătorii care intenționau să le facă bine vor fi acuzați că pornesc revolta.

Nu vrem să se vadă nimic de acest fel, căci știu urmarea. Spuneți-le că nu trebuie să provoace pe vecini lucrând duminica; că acest lucru nu-i vor opri de la păzirea Sabatului. Sabatul n-ar trebui prezentat până când nu vor cunoaște mai întâi principiul religiei lui Isus Hristos. Adevărul așa cum este în Isus trebuie prezentat puțin câte puțin, rând după rând și precept după precept. Vor fi aplicate pedepse fără milă și neiertătoare pentru orice încălcare a oamenilor de culoare. Iată un câmp neglijat unde lucrarea misionară medicală poate fi una dintre cele mai mari binecuvântări. Adevărul poate fi introdus pe această cale, dar ca un ABC, trebuie să fie prezentate primele principii ale creștinismului. Trebuie să fie înființate școli nu numai cu copii ci cu tați și mame care trebuie să învețe să citească. Învățarea adevărului implică mari răspunderi. Atunci este important ca în sud să se stabilească familii care ca lucrători misionari pot fi prin învățatură și prin exemple o putere vie. Nu trebuie multă predicare. Trebuie să se dea atenție redusă la ceea ce se face și la ceea ce ar trebui făcut. Căci aceasta va crea suspiciuni și gelozie în mintea oamenilor care împreună cu părinții și cu bunicii au fost stăpâni de sclavi. S-a făcut foarte puțin pentru cei din sud care se găsesc într-o decădere morală și care sunt priviți ca sclavi de populația albă cu toate că ei cred că s-au emancipat cu un preț teribil.

Trebuie să studiem situația cu mare grijă căci Domnul este cel care luminează. Dumnezeu a dat bărbaților capacități pe care să le folosească, dar se dă pe față prea puțină gândire profundă și prea puțină rugăciune stăruitoare ca Domnul să dea înțelepciune tot timpul și să se arate cum trebuie lucrate câmpurile dificile. Avem obligații față de Dumnezeu și dacă-L iubim suntem datori nu numai în domeniul ascultării de poruncile liderului nostru spiritual, ci să salvăm cât mai multe suflete ca să-i prezentăm ca soli ai lui Isus Hristos care și-a dat viața ca o jertfă vie pentru a-i răscumpăra și a face din ei slujitori liberi ai lui Isus Hristos. N-ar trebui rostit nici un cuvânt care ar trezi vrăjmășia și ura care dormitează a sclavilor, împotriva disciplinei și

a ordinii și să le prezentăm nedreptatea care li s-a făcut.

Nimic nu se poate face la început făcând din Sabat o chestiune de primă importanță, iar dacă oamenii de culoare sunt educați pe vreo cale să lucreze duminica, se va răspunde cu opresiune nemiloasă și fără menajamente. Deja s-a scris cu privire la prigonirea păzitorilor Sabatului în statele sudice, iar cei care sunt mâniați pe legea lui Dumnezeu sunt și mai pregătiți să dea putere legilor omenești. Prejudicata și bigotismul lor religios îi vor conduce la orice faptă de violență crezând că în felul acesta fac un serviciu lui Dumnezeu; căci sunt într-o rătăcire gravă. Zelul sub masca teoriilor religioase false, este cel mai violent și mai fără milă. Sunt mulți care sunt provocați prin prezentările din revistele noastre, să facă exact ce fac statele vecine. Toate aceste lucruri le dau aparența că sfidează legea. În zilele lui Hristos, atunci când erau prigoniți într-o cetate, fugeau în alta. S-ar putea ca cei persecutați să ajungă în situația de a căuta refugiu în alt oraș sau în altă țară. Matei 1,22.23: „Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Iar atunci când vă vor prigoni în orașul acesta, fugiți în altul; căci adevărat vă spun că nu veți cutreiera cetățile lui Israel, până va veni Fiul Omului. Ucenicul nu este mai pe sus de stăpânul lui, și nici robul mai pe sus decât domnul lui”.

În prezent persecuția nu este generală, dar să vină doar un cuvânt la cei din sud, de natură să le trezească dispoziția iritabilă, și va suferi toată cauza adevărului, iar marele câmp misionar va fi închis. Toți trebuie avertizați. Această clasă oprimată să primească îndrumare, căci păzirea Sabatului nu necesită lucrarea în zi de duminică; dacă vor face astfel, toate forțele populației albe care sunt călcători ai Legii lui Dumnezeu vor fi instigate împotriva lor. Membrii bisericii, preoții și conducătorii se vor uni să organizeze societăți secrete care vor plănui lovirea, întemnițarea și distrugerea vieților oamenilor de culoare. Istoria se va repeta. Faceți toate eforturile în modul cel mai liniștit posibil, dar acestui popor nu trebuie să i se spună că păzirea duminicii este semnul fiarei până când nu va fi venit timpul. Dacă oamenii din sud acceptă asemenea idei în mintea lor cu privire la semnul fiarei, ei vor interpreta greșit și vor da sincer impresia cea mai falsă cu privire la aceste subiecte, și vor face lucruri ciudate. Deoarece mulți oameni nu pot citi, se vor găsi destul de mulți conducători care vor citi greșit Biblia și o vor face să dea mărturie mincinoasă. Mulți lucrează în direcția aceasta printre cei needucați și care nu au o cunoaștere a Scripturii. Și publicațiile noastre vor avea un caracter tendențios. Se vor citi în cărți lucruri care nu sunt, pentru a apăra lucrurile cele mai discutabile. Ușor poate fi provocată o excitare împotriva adventiștilor de ziua a șaptea. Metodele

cele mai de succes trebuie să încurajeze familiile cu spirit misionar să se stabilească în statele sudice și să lucreze cu oamenii fără să facă zgomot.

În asemenea locuri cum sunt în câmpul sudic, ar trebui să se întemeieze sanatorii. Ar trebui ca aceia care cred adevărul, slujitori de culoare ai lui Dumnezeu, să fie pregătiți ca să îndeplinească lucrarea de misionari medicali sub supravegherea adventiștilor albi; căci această combinație va avea mult mai mare succes. Lucrătorii misionari medicali, în colaborare cu mai multe familii, să-și stabilească domiciliul în sud, și să nu creadă că Dumnezeu îi va condamna dacă lucrează duminică; căci Domnul înțelege că trebuie făcut orice efort care nu crează prejudecată pentru ca adevărul să-și găsească loc în sud. Cuvintele adevărului nu pot înainta cu publicitate mare, dar ar trebui întemeiate școli de către familiile care vin în Sud, și să se lucreze în școli nu cu un număr mare într-o școală, ci pe cât posibil în legătură cu cei care au lucrat deja în Sud. Accentuați mai ales dragostea lui Dumnezeu, neprihănirea lui Isus, prezentând adevărul în linii clare cu privire la evlavia personală. Se vor da pe față influențele rele ale albilor asupra negrilor așa cum s-a întâmplat și în trecut. Îngerii răi lucrează cu spiritul lor asupra oamenilor răi. Aceia care colaborează cu cei care lucrează în orice loc ca să înalțe pe Isus și să înalțe Legea lui Dumnezeu, vor descoperi în intențiile și în scopurile oamenilor că nu se luptă împotriva cărnii și sângelui ci împotriva domniilor, împotriva puterilor și împotriva stăpânilor acestui veac și împotriva duhurilor răutății în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. Fiți gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora luați scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu.”

(Nu v-aș sfătui ca acestea să fie publicate în revistele noastre, ci să le oferiți lucrătorilor sub formă de broșuri pe care să le păstreze pentru ei). Ellen G White.

(W.W. Prescott)

Capitolul 9

Scrisoare de la W.W. Prescott

Coranbong N. S.W., 29 aprilie 1896. Profesor E.A Sutherland. College Place, Washington U.S.A.

Iubite frate, Scrisorile tale din 27 februarie și 20 martie au sosit cu ultima poștă din Vancouver și au ajuns la mine joia trecută, tocmai când încheiam lucrarea la instituțiile noastre și mă pregăteam să plec la Sydney pentru a participa la ședințele Conferinței New South Walles. M-am întors ieri și am folosit prima ocazie să vorbesc cu sora White cu privire la chestiunea claselor, așa cum m-ai rugat.

În această dimineață mă grăbesc deoarece ne facem bagajele să plecăm la Sydney azi după amiază, iar vineri vom călători spre Africa dar mă grăbesc să-ți dau răspuns înainte de a părăsi țara, deoarece informația privește planuirea lucrării viitoare.

Sora White spune că nu știe să fi scris ceva despre chestiunea claselor și de fapt părea că știe foarte puțin despre însemnătatea lor, și astfel a spus că era sigură că n-a scris niciodată despre ele. Ea a spus însă așa cum am mai spus de multe ori mai înainte că școlile noastre ar trebui să dea o educație mult mai bună decât școlile din lume, dar aceasta ar trebui să aibă un caracter cu totul deosebit. I-am explicat semnificația claselor și conotația lor, precum și cursul general de studiu pe care ele îl reprezintă în ochii altor educatori și ideea ei părea că nu este nevoie să dăm atenție acestor lucruri, ci ceea ce noi doream să facem era să-i educăm pentru a fi utili aici și în împărăția viitoare și că problema la voi nu era dacă un tânăr are un grad și dacă are pregătirea potrivită astfel încât să fie o binecuvântare pentru alții în această lucrare.

Mă întrebi dacă aș fi de acord să fac un regulament pentru a oferi grade. În ce mă privește aș spune, nu. Dacă aș fi în locul tău, aș dori să mă simt perfect liber să organizez lucrarea așa cum am început că ar fi cel mai bine pentru tineri și pentru lucrare fără să fiu legat de ideea că trebuie să continui un curs de studiu astfel încât să poți oferi grade.

Dacă aș avea mai mult timp la dispoziție, mi-aș prezenta părerile mai complet dar

nu am decât puțin timp, și multe alte lucruri îmi solicită acum atenția. N-am avut timp să cercetez corespondența ta de lucru, dar o voi face cât mai curând posibil. Mă interesează planul. Scuză această scrisoare scrisă în grabă. Scrie-mi când ai timp. Cu respect tuturor, al tău credincios în lucrare. (Semnat) WW.Prescott

Capitolul 10

Dieta pentru lucrători și bolnavi

Sunnyside Coorambong, 10 iulie 1896. Dr. J.H Kellog. Battle Creek, Michigan.

Iubite frate, Există unii asociați cu tine care ar fi trebuit să fie mereu atenți la dispoziția și înclinația lor de a folosi medicamente otrăvitoare, careucid și care nu vindecă. Lumina pe care a dat-o Domnul cu privire la boală și cauzele ei, trebuie să fie studiate cu atenție căci obiceiul rău al indulgenței apetitului și neglijenței, denotă o lipsă de atenție nepăsătoare cu privire la îngrijirea corectă a corpului dată pe față de oameni. Trebuie păstrate obiceiuri de curățenie și grijă cu privire la ce se introduce în gură.

Nu puteți face nici o prescripție la alimentele care nu trebuie folosite, dar trebuie să educați mintea și faceți ca lumina să strălucească în această direcție. Să fie trezită conștiința individuală cu privire la eliminarea oricărui apetit stricat. Varietatea de hrană la o masă provoacă neplăceri și distruge binele pe care orice articol, dacă ar fi luat singur, l-ar aduce sistemului. Această practică produce în timp suferință și adesea moartea.

Aveți prea puțină grijă și tratați cu ușurință răspunderea de a procura o masă bună și la timp lucrătorilor voștri. Ei sunt aceia care au nevoie de hrană proaspătă și integrală. Ei sunt continuu ocupați: vitalitatea lor trebuie păstrată. Principiile lor trebuie educate. Ei dintre toți cei care sunt în sanatoriu, trebuie să fie alimentați din abundență cu hrana cea mai bună, mai dătătoare de putere și mai sănătoasă. Masa ajutoarelor voastre trebuie să fie preparată nu cu carne, ci cu fructe bune, cereale și vegetale din abundență, pregătite într-un mod sănătos și plăcut. Neglijența voastră de a face lucrul acesta v-a mărit venitul în dauna puterii și a sufletelor lucrătorilor voștri. Aceasta nu a plăcut Domnului. Influența meniului vostru nu recomandă principiile noastre celor care stau la masa ajutoarelor voastre. Dacă ei merită să facă parte din familia voastră, atunci merită și dieta cea mai bună și cea mai întăritoare, astfel ca să nu fie semăntate în sufletul lor semințele care să încolțească și să aducă un seceriș spre dezonoarea lui Dumnezeu. Dar lucrul acesta s-a făcut; și trebuie să fiți atenți. Egalitatea trebuie să fie practică așa cum este vorbită.

Dumnezeu care a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru răscumpărarea neamului omenesc căzut, nu va aproba modul de administrare a mesei pentru lucrătorii de la sanatoriu. Banii economisiți prin limitarea hranei neasigurându-se o hrană proaspătă și sănătoasă și care nu cere preocupare pentru pregătirea ei corectă, ci păstrează inegalitate și inechitate, este o pierdere. Cei care oferă tratament și îngrijire bolnavilor sunt oboșiți de munca lor, și trebuie să aibă privilegii mai mari decât acelea care le-au fost acordate, dacă vrem ca inimile lor să fie lipsite de ispite și de corupție. Acest domeniu al lucrării a fost neglijat. Să se dea educație rând cu rând și precept cu precept căci toți suntem slujitori. Toată lucrarea făcută în slujire servește evanghelia.

Toți slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie respectați, iubiți și să li se poarte de grijă. Sunt slujitori care lucrează la îngrijirea bolnavilor, care au nevoie de putere vitală pentru a-și face datoria inteligent, cu pricepere și cu bucurie în inimile lor. Ei trebuie să simtă tot timpul că lucrul lor este apreciat, și că trebuie să fie buni, veseli, plini de speranță, plini de credință, având cuvinte pe care să le spună celor suferinzi.

Sunt multe lucruri care trebuie corectate, însănătoșite și înfrumusețate, astfel ca îngerii lui Dumnezeu să nu vadă preferință pentru unii și dezonoare pentru alții.

Pentru că mâncarea cărnii animalelor moarte este dăunătoare pentru sănătatea corpului și pentru că la cei care folosesc o dietă carnată, cresc pasiunile animalice și le slăbesc sensibilitatea sufletului pentru puterea adevărului, precum și nevoia de a-l aduce în viața practică, problema consumării de carne trebuie să fie ținută în atenție. Când cineva schimbă dieta carnivoră existentă cu o dietă de fructe și vegetale, totdeauna va simți o slăbiciune și lipsă de vitalitate și mulți socotesc această stare ca argument în favoarea necesității unei diete cu carne.

Schimbarea aceasta nu trebuie să fie bruscă în special pentru aceia istoviți de muncă continuă. Să fie educată conștiința și întărită voința și atunci schimbarea ar putea fi făcută mult mai ușor și cu bună dispoziție.

Consumatorii care se îndreaptă continuu spre mormânt n-ar trebui să facă schimbări în acest domeniu, ci să se dea pe față multă grijă pentru a procura animalele cele mai sănătoase cu putință.

Cei care au tumori care le ruinează viața, n-ar trebui să fie împovărați cu

chestiunea dacă ar trebui să părăsească sau nu consumarea de carne. Fiți atenți să nu luați măsuri drastice în această direcție. Schimbări obligatorii nu vor ajuta în aceste cazuri; nu numai că schimbarea forțată nu va ajuta, dar va aduce pagube principiilor de neconsumare a cărnii. Prezentați lecturi în saloane. Educați mintea dar nu obligați pe nimeni: căci o reformă făcută sub presiune nu are nici o valoare, iar ei se vor întoarce cu siguranță la dieta consumării de carne. Luminați mintea cu privire la faptul că Dumnezeu are plăcere de un corp sănătos. Cauza cea mai mare a bolii este hrana introdusă în organism prin mâncare de carne. Când veți înlătura carnea de pe masă, veți avea de făcut lucrarea de a o înlocui cu hrana gustoasă și apetisantă constituită din fructe și cereale. Carnea va fi repede uitată prin trezirea conștiinței și printr-o voință hotărâtă pusă la lucru. Mintea nu trebuie forțată ci educată pentru a vedea subiectul dintr-un punct de vedere corect.

Trebuie prezentat înaintea studenților și a medicilor și prin ei altora, faptul că întreaga creație animală este mai mult sau mai puțin bolnavă. Carnea bolnavă se găsește ușor și este obișnuită. Toate fazele bolii sunt introduse în organismul omului prin alimentarea lui cu carne de animale bolnave. Slăbiciunea și sentimentul de neputință datorită schimbării dietei cu carne vor fi în scurt timp depășite, iar medicii ar trebui să înțeleagă că n-ar trebui să facă din stimulentele mâncării de carne esențialul pentru sănătate și putere. Toți cei care o părăsesc în mod inteligent vor avea după ce se vor obișnui cu schimbarea mușchi și tendoane sănătoase. Îți voi mai scrie. Ellen G. White.

Capitolul 11

Înaintare și consolidare

Sunnyside, Cooranbong N.S.W., 31 mai 1896. Fratele O.A. Olsen. Battle Creek, Michigan S.U.A.

Iubite frate, Mi-au fost prezentate scene care au avut loc la ședințele comitetului ținut după adunarea de la Mineapolis, și care erau o rușine pentru creștini. Glasul puternic de ceartă, spirit aprins, cuvinte aspre, semăna mai degrabă cu o adunare politică decât cu un loc în care creștinii s-au adunat pentru rugăciune și sfat. Aceste adunări ar fi trebuit să fie întrerupte ca fiind o insultă pentru cer. Domnul n-a fost oaspetele respectat de către cei adunați la comitet, și cum putem atunci să așteptăm ca lumina divină să strălucească peste ei, cum puteam simți atunci că prezența lui Isus le modela și le corecta planurile? Locul de adunare n-a fost privit ca fiind sfânt, ci ca un loc obișnuit de afaceri. Atunci cum au putut cei adunați să primească inspirația care să-i conducă la întronarea adevărului în inimile lor, și să rostească cuvintele în spiritul iubitor și amabil al Domnului.

În adunările noastre de consiliu și de comitet, s-au luat hotărâri, s-au făcut planuri, care, dacă ar fi puse în practică, ar influența întreaga lucrare, și n-ar trebui să iasă la iveală nici o tentă de spirit aspru. N-ar trebui să se audă nici un cuvânt lipsit de răbdare. Aduceți-vă aminte că în toate lucrările de comitet, este de față un Veghetor ceresc. Nu îngăduiți să se rostească nici un cuvânt de mândrie, căci voi faceți legi pentru Dumnezeu, și El vă spune: „Fiți liniștiți și să știți că Eu sunt Domnul”.

Dacă adunările voastre de consiliu nu sunt ținute sub îndrumarea directă a Duhului lui Dumnezeu, concluziile vor fi pământești și nevrednice de considerație ca și oricare expresie omenească. Hristos spune: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Dacă El nu este onorat în adunările voastre ca Sfătuitor suprem, planurile voastre nu vor veni dintr-o sursă mai înaltă decât cea omenească.

Frater Olsen, vorbești despre reîntoarcerea mea în America. Timp de trei ani am stat în Battle Creek ca martor pentru adevăr. Aceia care au refuzat să primească mărturia lui Dumnezeu dată pentru ei și au respins dovezile care au însoțit aceste

mărturii, nu vor avea nici un folos din întoarcerea mea.

Îți voi scrie, dar dacă mă întorc la Battle Creek, și voi rosti mărturia pentru cei care nu iubesc adevărul, se vor ridica totdeauna cuvinte din inimile necredincioase: „Cineva i-a spus”.

Chiar și acum este exprimată necredința prin cuvintele: „Cine i-a scris aceste lucruri serei White?”

Dar nu știu pe nimeni care le cunoaște așa cum sunt și nimeni nu poate scrie despre ceva despre care știe că nu există. Însă cineva mi-a scris. Acela care nu falsifică, nu judecă greșit și nu exagerează nici un lucru. Când eram la Minneapolis, El m-a îndemnat să-l însoțesc din cameră în cameră, ca să aud ce se vorbea în camera de dormit. Vrajmașul avea multe lucruri după chipul lui. N-am auzit nici un cuvânt de rugăciune, dar mi-am auzit numele rostit cu critică și cu defăimare.

Cred că niciodată n-am fost chemată să stau sub îndrumarea Duhului Sfânt așa cum am fost la Minneapolis. Prezența lui Isus a fost cu mine. Toți participanții la adunarea aceea au avut ocazia să se așeze de partea adevărului prin primirea Duhului Sfânt care a fost trimis de Dumnezeu într-o măsură atât de bogată de dragoste și de har. Dar în camerele ocupate de unii dintre oamenii noștri, am auzit batjocuri, critică, râs și zeflemeli. Manifestarea Duhului Sfânt a fost atribuită fanatismului. Cine a cercetat Sfintele Scripturi așa cum făceau bereenii cei nobili, ca să vadă dacă lucrurile pe care le-au auzit erau așa? Cine s-a rugat pentru călăuzire divină? Scenele care au avut loc în adunarea aceea au făcut pe Dumnezeul cerului să se rușineze să mai numească pe cei care au luat parte la ele, frații Săi. Veghetorul ceresc a notat toate acestea și sunt scrise în cartea de amintire a lui Dumnezeu. Domnul va șterge nelegiuirea acelor care după aceea s-au pocăit sincer, dar de fiecare dată când se trezește în suflet același spirit și sunt repetate faptele făcute cu ocazia aceea, făptuitorii sunt făcuți răspunzători față de Dumnezeu și trebuie să răspundă pentru ele la tronul judecății. Același spirit care a mânat pe cei care au respins pe Hristos înveninează inimile lor și dacă ar fi trăit în zilele lui Hristos, ar fi reacționat în același fel ca și iudeii necredincioși și lipsiți de evlavie.

Servii lui Dumnezeu nu au solii blânde de rostit acum, fie că oamenii vor asculta sau vor respinge. Acela care leapădă lumina și dovada pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra noastră, leapădă pe Hristos; și pentru el nu mai este alt Mântuitor.

Lucrarea din Battle Creek

Duhul Domnului a atras atenția la stările de lucruri de la biroul Review and Herald. Vorbind prin Isaia Domnul spune: „Nu vreau să cert în veci, nici să țin o mânie necurmată când înaintea Mea cad în leșin duhurile și sufletele pe care le-am făcut. Din pricina păcatului lăcomiei lui, m-am mâniat și l-am lovit. M-am ascuns în supărarea Mea și cel răzvrătit a urmat și mai mult pe calea inimii lui”.

Aceasta este exact ce s-a întâmplat la biroul de publicații din Battle Creek. Lăcomia a fost întreținută aproape în toate tranzacțiile instituțiilor și a fost practică de persoane. Această influență s-a răspândit ca lepra până când a corupt pe toți. Când casa de editură s-a corupt, Asociația Conferinței Generale a intervenit să ia copilul bolnav în mâinile ei și să-i poarte de grijă. Dar pentru Asociația Conferinței Generale este o capcană să ia lucrarea de publicații pe umerii ei. Această nu așează o sfințenie deosebită asupra lucrării, ci pentru Asociația Conferinței Generale este o povară care o va copleși, o va obosi și-i va slăbi eficiența, dacă bărbați cu principii ferme, plini de dragoste, nu vor conduce direcțiile întreprinderii. Acest pas a produs o schimbare de răspundere, dar principiile greșite rămân neschimbate. Aceeași lucrare care a fost făcută în trecut va fi continuată sub oblăduirea Asociației Conferinței Generale. Caracterul sfânt al acestei asociații va dispărea repede. Ce va mai fi respectat ca fiind curat, sfânt și neîntinat? Va mai fi vreun glas pe care poporul lui Dumnezeu să-l poată privi ca fiind un glas pe care-l pot respecta? Acum nu mai este cu siguranță nimic care să poarte acreditarea divină. Lucrurile sfinte sunt amestecate cu afacerile lumesti care nu au nici o legătură cu Dumnezeu.

Într-o mare măsură Asociația Conferinței Generale și-a pierdut caracterul ei sacru pentru că unii legați de ea nu și-au schimbat sentimentele de loc de la Conferința Generală ținută la Minneapolis. Unii din poziții de răspundere merg „înainte” unde îi duc misiunile lor. Cei care au venit din Africa de Sud și din alte locuri să primească o educație care să-i pregătească pentru lucrare, au absorbit acest spirit. L-au dus cu ei acasă și lucrarea lor n-a adus nardul cel bun. Părerile oamenilor pe care ei le-au primit se vor ține de ei ca lepra și este o întrebare serioasă dacă sufletele care au fost infestate cu lepra spirituală din Battle Creek vor fi vreodată în stare să discearnă impresiile primite acolo. Acestea au contribuit mult la întârzierea lucrării în Africa de Sud.

Atâta vreme cât aceste lucruri vor exista la Battle Creek, lucrarea lui Dumnezeu nu va putea fi dusă înainte pe o bază corectă. Cât timp vor mai dura aceste situații? Când vor fi sensibilizate și lămurite percepțiile acestor bărbați prin lucrarea Duhului Sfânt? Unii de acolo nu sesizează efectele dezastruoase ale planurilor care au fost făcute timp de ani de zile într-un mod neștiut? Unii dintre administratorii de astăzi merg în lumina pe care au primit-o și fac tot ce pot mai bine, dar colegii lor fac presiuni atât de mari asupra lor încât pot face foarte puțin. Înrobirea sufletelor oamenilor de către colegii lor accentuează întunecimea care îi învăluie. Cine se poate simți în siguranță că respectă glasul Asociației Conferinței Generale? Dacă bărbații din bisericile noastre vor înțelege modul de administrare al bărbaților care merg în lumina scânteierilor luminii lor, le vor mai respecta ei hotărârile? Răspund nu, nici o clipă. Mi s-a arătat că oamenii în general nu știu că inima lucrării este bolnavă și coruptă la Battle Creek. Muți sunt într-o stare letargică neliniștită și apatică și sunt de acord cu planuri pe care nu le înțeleg. Unde este glasul și de unde va veni, acela pe care să-l asculte oamenii, știind că vine de la Păstorul cel adevărat? Sunt chemată de Duhul lui Dumnezeu să-ți prezint aceste lucruri și ele sunt în armonie cu viața după practica ultimilor ani.

Consolidarea lucrării de publicații

Domnul mi-a prezentat lucruri care m-au făcut să tremur, cu privire la instituțiile din Battle Creek. El mi-a arătat aceste lucruri și eu nu voi fi consecventă dacă nu caut să opresc spiritul din Battle Creek, care urmărește mai multă putere, când timp de ani de zile n-au fost bărbați pregătiți să conducă cu credincioșie creștină, peste sarcina pe care deja o aveau.

Planul de consolidare este păgubitor pentru cauza adevărului prezent. Battle Creek are toată puterea de care are nevoie. Unii de acolo au avansat planuri egoiste, și dacă vreo ramură a lucrării a întrezărit o măsură de reușită, ei n-au dat pe față spiritul care să se limiteze la ei, ci au făcut eforturi să lege aceste interese de întreaga lucrare. Ei s-au luptat să strângă cât mai mult și cu toate acestea, vor și mai mult. Atunci când vor arăta că au făcut aceste planuri sub călăuzirea Duhului Sfânt, atunci încrederea în ei va fi restatornică.

Acum douăzeci de ani am fost surprinsă de avertizările și de precauțiile date mie cu privire la casa de editură de pe coasta Pacificului - să rămână independentă de toate celelalte instituții că nu trebuia controlată de nici o altă instituție, ci trebuia să facă

lucrarea Domnului sub călăuzirea și ocrotirea Sa. Domnul zice: „Voi toți sunteți frați; și Pacific Press nu trebuie să fie invidiată și privită cu gelozie și suspiciune de către casa de editură mai puternică din Battle Creek. Ea trebuie să-și păstreze individualitatea și să fie ferită cu strictețe de orice corupție. Nu trebuie să fie asimilată cu o altă instituție. Mâna puterii și a stăpânirii de la Battle Creek nu trebuie să se întindă peste continent să o administreze.

La o dată ulterioară chiar înainte de moartea soțului meu, mințile unora s-au agitat cu privire la așezarea acestor instituții sub o singură conducere. Duhul Sfânt mi-a adus din nou în minte ceea ce îmi spusese Domnul. I-am spus soțului să răspundă acestei propuneri că Domnul nu a plănuit o astfel de acțiune. El care cunoaște sfârșitul de la început înțelege mai bine situațiile decât omul supus greșelii.

Ceva mai târziu, mi-a fost prezentată situația casei de editură din Oakland. Mi s-a arătat că această instituție urma să facă o lucrare care avea să fie spre slava lui Dumnezeu dacă lucrătorii ei aveau să aibă în vedere slava Lui. Dar era pe cale să se facă o greșeală angajându-se într-o lucrare care avea tendința să corupă instituția. A fost arătat că trebuie să rămână independentă împlinind planurile lui Dumnezeu sub conducerea nimănui altcuiva decât a lui Dumnezeu.

Domnul mi-a arătat că ramurile acestei lucrări vor fi așezate în alte locuri și că vor fi conduse sub supravegherea lui Pacific Press, dar dacă aceasta se va dovedi a fi un succes, atunci se va manifesta gelozie, lăcomie și calomnii. Vor fi făcute eforturi pentru schimbarea ordinii lucrurilor și lucrarea va fi luată printre alte interese la Battle Creek. Oamenii sunt foarte zeloși să schimbe ordinea lucrurilor, dar Domnul interzice o astfel de consolidare. Fiecărei ramuri trebuie să i se îngăduie să trăiască și să-și facă lucrarea.

În orice instituție se vor face greșeli, și dacă administratorii nu vor învăța lecțiile pe care trebuie să le învețe - și anume să se miște cu atenție - aceste greșeli nu vor fi repetate și Dumnezeu va prezida peste lucrarea Sa. Toți lucrătorii din instituțiile noastre au nevoie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu, regula lor de activitate. Atunci binecuvântarea lui Dumnezeu se va odihni asupra lor. Ei nu pot să se dispenseze în siguranță de adevărul lui Dumnezeu drept călăuză și îndrumător. Dacă omul poate să respire doar odată fără să fie dependent de Dumnezeu, atunci poate pune deoparte cuvântul curat și sfânt a lui Dumnezeu ca o călăuză a Lui. Adevărul trebuie să pună stăpânire pe conștiință și pe înțelegere în toată lucrarea care se face. Duhul Sfânt trebuie

să prezideze asupra gândului, cuvântului și faptei. El trebuie să dirijeze acțiunile vremelnice și spirituale.

Dumnezeu este plăcut impresionat să-i aducem laude, rugăciuni și slujbe religioase, însă religia Bibliei trebuie să fie adusă în tot ce facem și să dăm sfințenie fiecărei datorii zilnice. Voia Domnului trebuie să devină voia omenescului în toate. Sfântul lui Israel a dat reguli de călăuzire, și aceste reguli trebuie să fie urmate cu strictețe căci ele alcătuiesc standardul caracterului. Nimeni nu se poate depărta de primele principii ale neprihănirii fără să păcătuiască. Dar religia noastră este greșit interpretată și disprețuită de necredincioși deoarece atât de mulți care pretind că țin adevărul nu practică principiile ei în relațiile cu semenii lor. Fraților mei din Battle Creek, le spun: nu sunteți în situația de a vă consolida. Aceasta înseamnă nimic mai puțin decât așezarea sub instituțiile din Battle Creek, a administrării întregii lucrări de aproape și de departe. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi dusă înainte cu succes de către oameni care prin rezistența lor față de lumină, s-au așezat acolo unde nimic nu-i poate influența la pocăință sau să-și schimbe cursul faptelor. Există bărbați legați de lucrarea din Battle Creek ale căror inimi nu sunt sfințite și stăpânite de Dumnezeu.

Dacă cei legați de lucrarea lui Dumnezeu nu vor asculta glasul Său și nu vor face voia Sa, ar trebui despărțiți cu totul de lucrare, pentru că Dumnezeu nu are nevoie de influența acestor oameni. Vorbesc lămurit pentru că este vremea ca lucrurile să fie numite pe numele lor adevărat. Acei care îl iubesc și se tem de Dumnezeu cu toată inima lor, sunt singurii bărbați în care Dumnezeu se poate încrede. Dar cei care și-au despărțit sufletul de Dumnezeu trebuie să fie despărțiți de lucrarea lui Dumnezeu care este atât de solemnă și de importantă.

E.G.White

Capitolul 12

Temperanță în dietă

Sunnyside, Coorambong N.S.W., 30 august.

Iubite frate și soră, Voi aveți lumina pe care a dat-o Domnul poporului nostru și care a fost păstrată înaintea lor timp de mulți ani. Domnul nu spune da și nu poporului Său, ci da și amin. Vă trimit mărturiile date altora cu privire la subiectul reformei sănătății. Acesta este un subiect mare. Acum răsfoiesc cartea intitulată „Cumpătarea creștină”.

Am fost cumva surprinsă de argumentul vostru cu privire la faptul că mâncarea de carne vă susține puterea, căci dacă vă așezați în afara acestei chestiuni însăși rațiunea voastră vă va învăța că o dietă cu carne nu vă aduce atât de mare câștig așa cum credeți voi. Știți cum să răspundeți unui devotat al tutunului dacă ar aduce argumente în favoarea folosirii lui, pe acelea pe care le-ați adus și ca motiv pentru care vreți să continuați să folosiți carnea animalelor moarte ca hrană.

În California este abundență pe masă sub formă de fructe proaspete, vegetale și cereale și nu mai este nevoie să fie folosită carnea. Slăbiciunea pe care o simțiți din cauză că nu folosiți carnea este unul dintre argumentele cele mai puternice pe care le pot prezenta ca motiv să nu o mai folosiți. Cei care consumă carne se simt stimulați după mâncarea ei și presupun că sunt mai puternici. După ce nu o mai folosesc, simt pentru o vreme o slăbiciune, dar când organismul este curățit de efectele acestei diete nu mai simt această slăbiciune și vor înceta să mai dorească lucrul pentru care pledaseră ca fiind esențial pentru întărire.

Am o familie mare care deseori se ridică la șaisprezece membri. Aici sunt bărbați care lucrează la arat și care doboară copaci. Aceștia trebuie să lucreze cu vigoare dar nici o părticică de carne de animale nu este pusă pe masa noastră. Carnea n-a mai fost folosită de noi încă de la adunarea de tabără din Brightom. N-am avut planul să nu o mai am pe masă vreodată, dar nevoi urgente au cerut ca, doar pentru unul sau altul care nu putea să mănânce una sau alta, pentru că stomacul lor digera mai bine carnea decât orice altceva. Atunci am fost ispitită să o pun pe masa mea. Folosirea brânzei a început

să-și facă loc pentru că unora le plăcea brânza; dar în scurtă vreme am oprit folosirea ei. Însă când egoismul de a lua viața animalelor pentru a-și mulțumi un apetit pervertit mi-a fost prezentat de o femeie catolică, care a îngenunchiat la picioarele mele, m-am simțit rușinată și descurajată. Am văzut-o atunci într-o lumină nouă și am zis: nu voi mai merge la măcelar și nu voi mai avea carne și cadavre pe masa mea.

Mi-ați spus care sunt avantajele unei diete cu carne pentru voi. Trebuie să vă spun ce a făcut o dietă fără carne pentru mine. Chiar de la data când piatra mi-a fost aruncată în față la vârsta de nouă ani aveam greutate. La data aceea aproape că mi-am pierdut viața din cauza pierderii de sânge. M-am îmbolnăvit de homeoptizie și de atunci am suferit foarte mult de rinichi.

După o suferință îndelungată de unsprezece luni de malarie și reumatism nu mai puteam călători fără un scaun mobil. Chiar și atunci când a fost făcut cât mai lejer cu puțință, cu perne moi, era o tortură pentru șolduri și pentru coloana vertebrală în călătorie.

M-am rugat mult pentru această situație. Am căutat pe Domnul în ceasurile nopții și El m-a auzit. Acum câteva luni mi s-a făcut un scaun tron. Într-o zi am zis: luați șezlongul și puneți-l în magazie. Nu mai am nevoie de el. Am făcut lucrul acesta prin credință și niciodată după aceea nu am mai avut nevoie de el. Greutatea care devenise o agonie pentru mine să stau la adunări sau în căruțe mi-a fost îndepărtată. După ce suferisem ani de zile, Domnul m-a vindecat. Șoldul a continuat să mă necăjească, dar cred că sănătatea mea a fost mai bună decât în tot timpul vieții mele. M-am rugat mult pentru durerea de rinichi și am fost vindecată și de această suferință. Timp de patru ani am fost dependentă de folosirea unei seringi ca să provoace mișcarea intestinelor, iar după ce partea inferioară a coloanei mele a fost vindecată, nu mai am nevoie să recurg la mijloace artificiale.

Mănânc numai două mese și pot mânca numai vegetale sau cereale. Nu folosesc carne; nu mă pot întoarce la ea. Când mi-au fost puse pe masă roșii crescute în grădina mea, am încercat să le folosesc necoapte și drese cu puțină sare sau zahăr. Am constatat că mi se potrivește foarte bine și din februarie trecut și până în iunie au constituit o bună parte din dieta mea. Le mănânc cu biscuiți, nu folosesc desert, ci doar plăcintă cu dovleac. Folosesc puțin lapte fiert în cafeaua simplă pe care o prepar în casă, dar resping smântâna și untul și accept cu strictețe o cantitate mică de hrană. Îmi e mereu puțin

foame și niciodată nu știu ce înseamnă să ai o senzație neplăcută în stomac. Nu am gust rău în gură.

Toți care vin la masa mea sunt bineveniți, dar nu le pun carne. Cereale, vegetale și fructe proaspete și conservate constituie masa noastră. Acum avem portocale din belșug și multe lămâi. Acestea sunt singurele fructe potrivite pe care le putem avea în acest anotimp de iarnă. Mergem cam cinci mile în sat pentru a găsi aceste fructe pentru care plătim șase cenți. Ne place să culegem aceste fructe mari aurite din pom. Îmi plac mai mult lămâile din California decât portocalele. Reușesc să țin o cutie mare pentru folosul meu, dar sunt inferioare merelor pe care le găsim în America. În acest anotimp plătesc 1,75 dolari pentru o cutie de mere, care cântărește mai puțin de un bușel.

Am scris aceste lucruri pentru a vă da câteva idei despre felul în care trăim. Niciodată nu m-am bucurat de o sănătate mai bună ca acum și niciodată n-am scris mai mult. Mă trezesc la ora trei dimineața și nu dorm ziua. Uneori mă trezesc la ora unu, iar când mintea îmi este împovărată mă scol al ora douăsprezece ca să scriu chestiuni care-mi apasă sufletul. Laud pe Domnul din toată inima și din tot sufletul și cu glasul pentru mila cea mare pe care o are pentru mine.

M-am simțit mânată de Duhul Domnului să pun înaintea unora faptul că suferința și sănătatea lor precară a fost provocată de neluarea în seamă a luminii dată lor cu privire la reforma sănătății. Le-a fost arătat faptul că dieta lor cu carne despre care credeau că este esențială, nu era necesară, și că ei erau alcătuiți din ceea ce mâncau. Creierul, oasele, mușchii erau într-o stare nesănătoasă pentru că trăiau din carnea de animale. Sângele le era stricat datorită acestei diete nepotrivite. Carnea pe care o mâncau era bolnavă și tot organismul lor devenise încărcat și slab. Mai mult decât atât, le-am arătat că introducând în stomac mai multe feluri de hrană la o masă, își provocau boala pe care o atribuiau hranei pe care o mâncaseră. Le-am spus că vor avea un câștig mai mare dacă vor mânca numai două mese pe zi.

Se dă pe față o neglijență alarmantă cu privire la subiectul senzualismului inconștient. Este o obișnuință să se consume carnea animalelor. Familia omenească se găsește sub despotismul obiceiului și a educației greșite, a eredității și a obiceiurilor cultivate. Pofa domnește ca un rege peste minte și rațiune. Înclinații animalice sunt îngăduite să devină o putere stăpânitoare, și în măsura în care sunt călcate legile naturii, se vede boală și suferință fizică de orice fel, căci orice încălcare a legilor vieții fizice

este o încălcare a legilor lui Dumnezeu.

Dacă pofta care ar trebui stăpânită și păzită cu strictețe este îngăduită să afecteze corpul, urmarea sigură va fi pedeapsa. Când legile naturii sunt călcate, mintea și sufletul slăbesc.

Creștinii ar trebui să privească încălcarea acestei legi, ca păcat împotriva lui Dumnezeu pentru care vor da socoteală în ziua judecății, când orice caz va veni înaintea Lui.

Lumea de astăzi este plină de durere, suferință și agonie. Dar este oare voia lui Dumnezeu să existe astfel de lucruri? Nu! Dumnezeu, creatorul corpurilor noastre a aranjat orice fibră, orice nerv, tendon și mușchi și s-a angajat să păstreze acest mecanism în ordine, dacă omul va coopera cu El și va refuza să acționeze contrar legilor care guvernează domeniul fizic.

Legea lui Dumnezeu este scrisă cu degetul Său pe orice nerv, pe orice mușchi, pe toate facultățile cu care l-a înzestrat pe om. Aceste daruri i-au fost date nu să abuzeze de ele, să fie corupte și degradate, ci să fie spre onoarea și slava Lui. Orice folosire greșită a unei părți din organismul nostru este o încălcare a legii pe care Dumnezeu a rânduit-o ca să ne guverneze în acest domeniu, și prin călcarea acestei legi, ființele umane se degradează; suferință și boli de tot felul, corpuri ruinate, degradare prematură, în cele din urmă moartea; acestea sunt urmările călcării legilor naturii.

Organismul viu este proprietatea lui Dumnezeu. El îi aparține Lui prin creație și prin mântuire, și prin folosirea greșită a oricăreia din puterile noastre, jefuim pe Dumnezeu de onoarea care I se cuvine.

Nevoia de obiceiuri sănătoase este o parte a evangheliei care trebuie să fie prezentată oamenilor, prin aceia care au Cuvântul vieții. Importanța sănătății corpului trebuie prezentată ca o cerință biblică.

„Vă îndemn dar fraților, scrie Pavel, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este din partea voastră o jertfă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită. Prin harul

care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine.: ci să aibă simțiri cumpătate despre sine potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos, dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora”.

Aceasta este predica ce trebuie prezentată oamenilor. Chestiunea reformei sănătății nu este prezentată așa cum ar trebui și așa cum va fi. O dietă simplă și absența totală a drogurilor, lăsând natura liberă să-și recupereze energiile risipite ale corpului, vor face ca sanatoriile noastre să fie mult mai eficiente în refacerea sănătății bolnavului. Energiile intelectuale și morale ale creștinilor trebuie să fie trezite. Mult mai puțini bani și timp ar trebui cheltuite pentru masă și mai mult pentru înaintarea lucrării misionare în țara noastră. Cei care gătesc nu trebuie uitați și ar trebui să se economisească cât mai mult posibil, căci și ei au suflete de mântuit. Ei ar trebui scutiți de nenumărate preparate pentru desert.

Fiecare pastor care predică Evanghelia oamenilor, ar trebui să studieze legile sănătății fizice. El ar trebui să țină seama cu grijă ce efect are mâncarea și băutura asupra sănătății sufletului. Prin învățatură și prin exemplu, printr-o viață de ascultare de legile naturii, el poate prezenta adevărul în mod pozitiv. Învățătorii și lucrătorii din sanatoriile noastre, ar trebui nu numai să predice, ci și să practice abstenența de la hrana care stimulează poftele cărnii și care se războiesc cu sufletul.

„Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în spiritul vostru care sunt ale lui Dumnezeu”. Aproape toți din familia omenească mănâncă mai mult decât cere organismul. Acest exces se degradează și devine o masă putredă. Greutăți de respirație, boli de rinichi, dureri de cap și tulburări de inimă, sunt urmarea mâncării fără măsură, ba chiar și așa numiții reformatori ai sănătății au nevoie să se reformeze în acest aspect. Când bărbații și femeile nu se mai lasă în voia poftelor prin mâncarea peste măsură de hrană de o calitate îndoielnică, când își vor trata stomacul cu respectul pe care-l merită, când îl vor ușura de jumătate sau de două treimi din masa pe care o cere digestia, când natura va fi mai respectată decât gustul și apetitul pervertit, atunci se va vedea o schimbare în bine a sănătății și a moralei.

Când în stomac este introdusă mai multă hrană, chiar din cea simplă, mai mult

decât cere organismul, acest surplus devine o povară. Organismul face eforturi disperate pentru a o rezolva, și această lucrare în plus produce un simțământ de oboseală și de greutate. Unii care se supraalimentează mereu, numesc acest simțământ foame, dar ea este provocată de starea de supramuncă a organelor digestive.

La prea multe mese atunci când stomacul și-a primit tot ce este necesar pentru a-și face lucrarea de hrănire a organismului, este pusă pe masă o altă serie care constă din prăjituri, budinci și sosuri foarte condimentate. Societatea a căutat multe invenții și a hotărât ca hrana să fie așezată pe masă în diferite serii. Neștiind ce urmează, se mănâncă din destul o hrană care nu totdeauna este potrivită. Apoi se aduce ultima serie. Aceasta poate fi alcătuit din feluri de mâncare care dacă ar fi fost cunoscute de la început ar fi contribuit la bucuria de a o consuma. Mulți care deși au mâncat deja destul, vor depăși limita și vor mânca desertul ispititor care se dovedește însă, că nu este bun pentru ei.

Obiceiul de a așeza pe mese mai multe feluri de mâncare, mai bine n-ar fi fost inventat. Puneți pe masă de la început tot ce s-a pregătit pentru ocazia aceea și lăsați ca fiecare să mănânce ceea ce este sănătos pentru el. Fiecare să aibă ocazia să-și aleagă meniul. Dacă ceea ce a fost pregătit ca desert este adăugat dinainte, aceasta ar fi o binecuvântare. Un alt obicei care a fost introdus, este ca toți să-și păstreze locul la masă până ce a terminat și ultimul. Dar acest obicei face din mâncare o povară pentru cei care nu mai mănâncă atunci când își simt stomacul plin. Reformatorii sănătății nu trebuie să țină cont de aceste invenții ale modei. Dacă vă găsiți acolo unde cei care mănâncă mai mult golesc alte farfurii, este bine să călcați regulile omenești și să vă retrageți de la masă.

A mânca doar pentru a face pe plac poftei, este o încălcare a legilor naturii. Adesea această necumpătate este simțită deodată sub forma durerii de cap, a indigestiei și a unor colici. Asupra stomacului a fost pusă o greutate pe care nu o poate suporta și apare simțământul de apăsare. Capul este confuz, iar stomacul se răscoală, dar acestea nu sunt totdeauna urmările supraalimentării. În unele cazuri se blochează stomacul. Nu se simte nici o durere, dar organele digestive își pierd forța vitală, iar temelia organismului omenesc este treptat subminată, iar viața devine neplăcută.

Prin îngăduirea unor obiceiuri rele în mâncare și băutură, mii și mii își ruinează sănătatea, și nu numai sănătatea este ruinată, ci și moralul este afectat deoarece sângele bolnav curge prin venele lor.

Am de făcut o sugestie acelor care au curaj moral și destulă stăpânire de sine să o încerce. Dacă faceți o lucrare sedentară, faceți exerciții zilnice și la fiecare masă mâncați doar două sau trei feluri de hrană simplă luând din ele nu mai mult decât cere foamea. Hotărâți-vă în mintea voastră că aceasta este toată hrana pe care o veți da stomacului. Urmați-vă hotărârea cu perseverență câteva zile, ca să mâncați mai puțin decât aveți în farfurie. Observați cum acționează. Bărbații puternici, cu inimă care sunt angajați în lucrarea fizică activă pot mânca hrana pe care cei cu obiceiuri sedentare nu o pot mânca fără să-și afecteze sănătatea. Cei care sunt angajați în activități fizice nu sunt obligați să fie atenți la cantitatea și calitatea hranei. Dar chiar și acești oameni ar trebui să aibă o sănătate mai bună prin practicarea unei stăpâniri de sine în ceea ce privește mâncarea și băutura, dar stomacul unuia nu poate fi făcut măsură pentru dieta altuia.

Este datoria pozitivă a medicilor să educe, să educe, să educe prin scris și prin glas pe toți care au răspunderea pregătirii pentru masă. Învățați-i să-și înfrâneze dorințele ambițioase de a așeza înaintea familiei și a vizitatorilor multe mâncăruri ispititoare. Ar fi mai bine să se mănânce numai unul sau două feluri de mâncare la fiecare masă decât să se supraîncarce stomacul cu mai multe feluri.

În lumea aceasta sunt multe feluri de necumpătate. Supraalimentarea este necumpătate tot la fel cum este băutura de alcool. Mâncarea peste măsură încarcă organismul producând o poftă morbidă care înrobește pe bărbați și pe femei. Trebuie să se dea atenție stomacului. Nu trebuie ținut continuu în activitate. Dați acestui organ atât de mult folosit și atât de mult abuzat, pace liniște și odihnă. După ce-și face lucrarea pentru o masă nu-l împovărați cu mai multă lucrare înainte să aibă ocazia să se odihnească și să-și asigure o cantitate suficientă de suc gastric. Cel puțin cinci ore ar trebui să treacă între mese și totdeauna țineți minte că dacă veți încerca, veți constata că două mese pe zi sunt mai bune decât trei.

Păcatul lumii din vremea lui Noe a fost necumpătarea, iar azi acest păcat afișat prin necumpătate în mâncare și băutoră este atât de răspândit încât Dumnezeu nu-l va mai tolera. Prin mâncare și prin băutoră ne susținem viața și dacă sunt păstrate în limita cumpătării, ele nu sunt dăunătoare, ci o binecuvântare. Dar când mâncarea și băutura sunt duse la exces, ele se înscriu pe lista necumpătării. Când omul duce la exces ceea ce este normal, atunci toată ființa suferă urmările călcării legilor pe care Domnul le-a stabilit.

Necumpătarea în mâncare și în băutură este în creștere. Mesele sunt încărcate cu toate felurile de hrană cu care să fie satisfăcut apetitul epicurean. Suferința este totdeauna urmarea unei astfel de procedări. Puterile vitale ale organismului nu pot rezista poverilor puse asupra lui și în cele din urmă se prăbușesc.

Dumnezeu este mult dezonorat prin felul în care oamenii își tratează organele și nu va face minuni pentru a contracara o călcare perversă a legilor sănătății. Domnul Isus a răscumpărat pe om plătind pentru el prețul infinit al vieții Sale. Omul ar trebui să se aprecieze cu prețul care a fost plătit pentru el. Când i se apreciază valoarea, nu va abuza conștient de nici una din facultățile sale fizice sau mintale. Este o insultă adusă Dumnezeului cerurilor ca omul să abuzeze de puterile sale prețioase așezându-se sub stăpânirea puterilor satanice și abrutizându-se prin îngăduirea a ceea ce este ruinător pentru sănătate, evlavie și spiritualitate. „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva nimicește templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi ”

Când oamenii își educă apetitul ca să dorească, carnea de animale moarte și să-i placă vinul și băuturile tari, ei devin un trup al necurăției. O, cât de puțin este onorat Dumnezeu în ei, cât de puțin este El adus în gândurile lor. Lăcomia în mâncare și băuturile tari degradează ființele care sunt proprietatea Sa pentru că a dat pe singurul Său Fiu pentru mântuirea lor. Priviți acea petrecere a judecătorilor, a avocaților și a pastorilor care pretind că sunt slujitorii lui Dumnezeu și conlucrători cu Isus Hristos, uniți la festivitatea comitetelor. Prin îngăduința poftelor pervertite s-au transformat într-o ceată de sporovăitori nebuni și fără judecată, și aceștia sunt oamenii pentru care a murit Hristos ca să-i facă în stare să aibă o viață utilă și să poarte jugul lui Hristos ca să-și arate credincioșia față de Dumnezeu.

Satana este nimicitorul, iar Dumnezeu este restauratorul. El ne cheamă să conlucrăm cu El, făcând tot ce putem prin învățătură și prin exemplu pentru a restatornici chipul moral al lui Dumnezeu în om. Este datoria noastră în lucrarea de a ajuta pe semenii noștri să rămână în libertatea dată lor de Dumnezeu, bărbați stăpâni pe ei, vase de cinste. Ne putem dovedi a fi o mare valoare în calitate de lucrători cu Dumnezeu prin înălțarea standardului cumpătării, încercând să ridicăm pe frații noștri din degradare, astfel încât Hristos să nu fi murit în zadar pentru ei. În felul acesta ne

arătăm nobilitatea ca fii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos, dovedindu-ne în felul acesta pregătirea pentru moștenirea nemuritoare pe care Hristos s-a dus s-o pregătească. Putem să facem toate acestea dacă ne supunem stăpânirii lui Dumnezeu.

O, o cât de repede se grăbește lumea în nebunia ei ca să grăbească ziua judecății. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe aiodoma se va întâmpla și la venirea Fiului Omului”. În fiecare zi omul își făurește propriul lui destin. În fiecare zi raportul lui este trecut de Veghetorul ceresc în cărțile din ceruri. Va veni timpul când fiecare se va întâlni cu istoria vieții sale. Dar cât din banii pe care i-a dat Dumnezeu omului, bani care ar fi trebuit să fie folosiți pentru a restatornici chipul deformat al lui Isus, sunt folosiți pentru a alimenta apetitul și ambiția, pentru a pregăti festivaluri extravagante și pentru a clădi și mobila casele cele mari.

Un suflet mântuit pentru Isus Hristos este de o mai mare valoare decât lumea întreagă. Cât de mult ar fi onorat Dumnezeu dacă ar vedea că puterile fizice, morale și mintale ale bărbaților și femeilor ar fi ferite de orice poftă nenaturală, de orice practică păcătoasă, de orice fel de necumpătate, de fumat, de băutură sau de lăcomie. Bărbații și femeile să asculte de lucrarea lui Dumnezeu și vor aduce cerul foarte aproape de pământ.

Sunt profund mișcată de starea de lucruri existentă. Astăzi este ca în zilele lui Noe. „Atunci ei mâncau și beau, sădeau și clădeau cu un entuziasm care îi înflăcăra. Acest lucru i-a făcut intens de activi să urmeze imaginația rea a inimilor lor și aceasta conta. În țară era violență. Ce vedem acum în anul 1896? (Dar în anul 2006?) Oamenii lucrează în același fel ca și în zilele lui Noe, uitând pe Dumnezeu și educându-se în obiceiuri și practici care strică sufletul și trupul. Vedem calamități grozave venind peste lumea noastră din cauza nelegiurii. Mii sunt uciși de inundații, de tornade teribile și de cutremure. Vasele care călătoresc peste adâncuri pier în furia valurilor și în ciuda tuturor acestora oamenii continuă să acționeze împotriva lui Dumnezeu.

Fratele meu, este nevoie să se practice economia în toate direcțiile lucrării noastre. Este nevoie de rugăciune, de rugăciune sinceră, stăruitoare, din inimă. Trebuie să se practice temperanța în mâncare, băutură și în construcții. Este nevoie să educăm pe oameni în obiceiurile care le dă viață. Nu vă puneți încrederea în medicina medicamentoasă.

Dacă toate particulele ei ar fi îngropate în oceanul cel mare, eu aş spune amin! Medicii noştri nu lucrează după planul cel corect. Este nevoie de o reformă care să meargă mai adânc şi să fie mai amănunţită. Consumarea de carne îşi face lucrarea, căci carnea este bolnavă. Nu va trece mult şi nici laptele nu-l vom mai folosi. Pământul suspină şi geme sub povara locuitorilor lui. Trebuie să luăm aminte la obiceiurile şi la practicile noastre şi să alungăm îngăduinţele păcătoase şi plăcute. Am primit lumină de la Dumnezeu cu privire la acest subiect şi am încercat să transmit această lumină poporului din ţara aceasta. Ți-aş putea scrie pagini peste pagini cu privire la aceasta; dar sunt atât de copleşită că abia de îndrăznesc să iau tocul în mână.

Vă spun frate şi soră că trăim în starea laodiceană a bisericii. Dacă vreodată a fost nevoie ca cineva să cadă pe stâncă şi să se zdrobească, atunci este poporul din California şi toţi din bisericile din America. Trebuie să ne trezim şi să acţionăm ca unul singur. Trebuie să fim stăruitori şi vii. Grozăvii peste grozăvii urmează una după alta pentru distrugerea vieţii omeneşti. Cu toate acestea, situaţiile primesc puţină atenţie. Lumea nu va fi avertizată, dar ziua Domnului vine pe neaşteptate ca un hoţ noaptea. (semnat) Ellen G.White.

Capitolul 13

Mâncarea de carne

Sunnydide, Coorambong, 5 noiembrie 1896.

Iubite frate și soră Maxon, Aveam scrisoarea din 12 august scrisă pentru voi, dar am hotărât să o trimit pe aceasta, în afară de aceea pe care o trimit acum. Nu vă dați seama cât de eficiente ar fi serviciile voastre, dacă ați urma lumina care v-a fost dată. Deoarece o trăsătură a caracterului vostru este să țineți la ideile voastre, și dacă se poate să le și transmiteți altora. Orice suflet este în pericol și dacă refuzăm lumina, va veni întunericul peste noi. Niciodată nu ne-am propus să întemeiem sanatorii ca să le administrăm după tiparele altor instituții. Dacă nu avem un sanatoriu care în multe lucruri este opus cu totul altor instituții, nu vedem ce am câștiga. Să fie și poftele, obiceiurile și practicile noastre la fel ca acelea pe care voi le recomandați în educarea aceluia care sunt în legătură cu voi pentru a aduce scuze asemănătoare ca acelea pe care le-ți făcut în favoarea îngăduinței de a mânca din carnea animalelor?

Dumnezeu intenționează să aducă înapoi pe poporul Său ca să trăiască cu fructe, vegetale și cereale. El a condus pe copiii lui Israel prin pustie, unde nu puteau avea o dietă cu carne, și le-a dat pâine din cer. Oamenii au mâncat din hrana îngerilor, dar au poftit după oalele din Egipt, și au plâns și au strigat după carne, cu toate că Domnul le propusese că dacă aveau să se supună voinței Sale, îi va duce în țara Canaanului. Acolo aveau să-i întemeieze ca un popor sfânt, curat și fericit, iar acolo nu avea să fie nimeni slab din toți locuitorii țării, căci El avea să îndepărteze orice suferință din mijlocul lor. Dar cu toate că au avut un clar „Așa zice Domnul”, ei au murmurat, au plâns și s-au bociț și au fost nemulțumiți. Acest lucru nu a plăcut Domnului și „Domnul a trimis un foc în mijlocul lor și i-a nimicit pe aceia care erau în partea cea mai îndepărtată a taberei. Și oamenii au strigat către Moise, și Moise s-a rugat Domnului și focul s-a stins. Și el a dat numele locului aceluia Tabera din cauză că focul Domnului izbucnise între ei. Și adunăturii care era în mijlocul lui Israel i-a venit poftă, ba chiar și copiii lui Israel au început să plângă și să zică: „Cine ne va da carne să mâncăm?” Ne aducem aminte de peștii care-i mâncam în Egipt și care nu costau nimic, de castraveți, de pepeni, de praji, de ceapă și de usturoi. Acum ni s-a acrit sufletul nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana aceasta”. Deoarece ei erau hotărâți să aibă carne de animale moarte, El le-a

dat aceeași dietă pe care le-o luase.

Domnul le-ar fi dat carne pentru hrană dacă ar fi fost necesară pentru sănătatea lor, dar Acela care-i crease și-i răscumpăraseră, i-a condus în călătoria aceea lungă prin pustie pentru a-i educa, a-i disciplina și a-i pregăti în obiceiuri corecte. Domnul știa ce influență urma să aibă mâncarea de carne asupra organismului omenesc. El dorea să aibă un popor care, în aspectul fizic să poarte acreditarea divină, cu toată călătoria lor lungă.

Când am citit scrisoarea voastră, mi-am amintit clar de nemulțumirile copiilor lui Israel pentru că nu fusese favorizați cu o dietă carnivoră. Dieta animalelor este compusă din verdețuri și cereale. Trebuie oare ca vegetalele să fie animalizate, este necesar să fie încorporate în organismele animalelor înainte ca să le mâncăm noi? Este nevoie să obținem dieta vegetală mâncând carne de animale moarte? Dumnezeu a oferit primilor noștri părinți fructe în starea lor naturală. El a dat lui Adam răspunderea grădinii, să o lucreze și să o păzească, zicând: „Acestea să vă slujească drept hrană”. Un animal nu trebuie să distrugă un alt animal pentru hrană. După cădere a fost îngăduită mâncarea de carne pentru a scurta perioada existenței de lungă durată a omului. A fost îngăduită datorită împietririi inimilor oamenilor. Una dintre cele mai mari greșeli asupra căreia insistă mulți este că puterea musculară depinde de hrana animalelor, dar cerealele simple, fructele pomilor și vegetalele au toată hrana necesară pentru a face un sânge bun. Dieta de carne nu îl poate oferi.

Când se fracturează un membru, medicii recomandă pacienților să nu mănânce carne, deoarece este pericolul de inflamare. Condimentele și mirodeniile folosite la prepararea hranei pentru masă iar la digerat (provoacă indigestie), se presupune că ajută pe omul muncitor ca și ceaiul, cafeaua și lichiorul, să se pregătească de muncă. După ce efectele imediate au trecut, ei cad atât de jos, dacă nu mai jos decât fuseseră ridicați de către acele influențe stimulente. Organismul lor este slăbit, sângele este contaminat, iar urmarea este inflamația.

Cu cât sunt puse pe mesele noastre mai puține condimente și deserturi, cu atât mai bine le va fi tuturor aceluia care iau parte la masă. Toate alimentele amestecate și complicate sunt păgubitoare pentru sănătatea ființelor omenești. Animalele necuvântătoare nu vor mânca niciodată amestecul care este introdus în stomacul omului. Pâinea și biscuiții calzi abia scoși din cuptor, nu sunt sănătoși. Gazele fierbinți trebuie

evacuate. Biscuiții sunt adesea unși cu unt și sunt mâncați ca o dietă la alegere. Doar o digestie slabă simte abuzul. Obiceiurile nesănătoase în mâncare ucid mii și zeci de mii de oameni.

Hrana ar trebui pregătită cu grijă, cu aspect plăcut, și apetisantă. Fratele meu, după lumina care mi-a fost dată cu privire la subiectul dietei, nemulțumirile tale că nu-ți poți exercita libertatea în ce privește mâncarea de carne, se aseamănă cu nemulțumirea și plângerile copiilor lui Israel în auzul Domnului . Îți spun frate, că după lumina pe care Domnului i-a plăcut să mi-o dea, se dă pe față o încărcare continuă a stomacului uman cu o calitate slabă de mâncare. De asemenea, cu o prea mare cantitate, stomacul este supraîncărcat și obosit, când ar trebui să fie în stare să aducă la îndeplinire o lucrare bună. Nu este necesară pregătirea unei cantități mari de hrană, dar să nu fie nici o dietă sărăcăcioasă, atât în calitate cât și în cantitate, însă hrana bogată și amestecurile complicate sunt distrugătoare. Carnea condimentată în exces, urmată de deserturi grele, obosește organele vitale de digestie ale copiilor . Dacă ar fi obișnuiți cu hrană sănătoasă și simplă, apetitul lor n-ar dori abundența nenaturală și preparatele prea complicate. Educația, obiceiul și tradiția fac anevoioase aranjamentele familiale. Carnea dată copiilor nu este aranjamentul cel mai bun pentru a asigura succesul. Faceți ca fructele - ca articol de dietă - să fie așezate pe masa voastră, ceea ce va constitui biletul vostru de călătorie. Bucăți de fructe amestecate cu pâine vor face mult bine. Fructe bune, coapte, nestricate este lucrul pentru care ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu deoarece sunt benefice pentru sănătate. Încercați-le. Învățând copiii să se alimenteze printr-o dietă cu carne, le provocăm necazuri. Este mult mai ușor să crezi un apetit nenatural decât să corectezi și să reformezi gustul, după ce a devenit o a doua natură.

Sanatoriul nostru n-ar trebui condus după modelul unui hotel. Sunt foarte întristată că pentru voi este o problemă atât de dificilă să vă stăpâniți pofta și să vă reformați obiceiurile în mâncare și băutură. O dietă cu carne schimbă înclinațiile și întărește animalitatea. Suntem alcătuiți din ce mâncăm, și mâncarea multă de carne va diminua activitatea intelectuală. Studenții ar realiza mult mai mult în studiile lor dacă n-ar gusta niciodată carnea. Când partea animală a omului este întărită prin mâncarea de carne, și intelectul slăbește proporțional cu aceasta.

O viață religioasă poate fi câștigată și menținută cu mai mare succes dacă este îndepărtată carnea, deoarece această dietă stimulează la o activitate intensă, înclinații pătimase și slăbește natura morală și spirituală. Carnea pofteste împotriva duhului și

duhul împotriva cărnii. Trebuie să cultivăm și să încurajăm într-o mare măsură gândurile curate și caste și să întărim puterile morale și nu puterile josnice și firești. Dumnezeu să ne ajute să ne trezim din poftele noastre îngăduite.

Ideia de a mânca carne moartă îmi displace profund. Un animal viu care consumă carnea altui animal este ceva șocant. Nu există îngăduință pentru aceasta. Toate scuzele noastre cu privire la slăbiciuni, constituie un argument în favoarea faptului că n-ar mai trebui să mâncați carne. Cancerul, tumorile diferite și toate bolile inflamatorii sunt în mare măsură cauzate de mâncarea de carne. După lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, prevalența cancerelor și a tumorilor se datorează în mare măsură trăirii cu carne moartă. Sper cu sinceritate și cu rugăciune că tu, ca medic nu vei mai fi orb cu privire la acest subiect. Căci orbirea este amestecată cu lipsa de curaj moral ca să-ți stăpânești pofta, să-ți iei crucea, care înseamnă să-ți asumi datoria de a te împotrivi pasiunii și poftei. Când ne alimentăm cu carne, sucurile și fluidele din ea trec în circulația sângelui nostru, și cum noi suntem alcătuiți din ce mâncăm, devenim animalizați. În felul acesta se crează o stare febrilă deoarece animalele sunt bolnave și împărtășindu-ne din carnea lor, noi plantăm semințele bolii în țesuturile și în sângele nostru. Apoi suntem supuși schimbării într-o atmosferă contagioasă și aceasta se simte mai acut. Atunci când suntem expuși la epidemii și la boli contagioase, organismul nu este în stare să reziste la boală. Subiectul mi-a fost prezentat în mai multe aspecte. Mortalitatea cauzată prin mâncarea de carne nu este sesizată. Dacă ar fi așa, n-am mai auzi argumente ca scuză în îngăduirea poftei pentru carne moartă. Avem destul de multe lucruri bune pentru a potoli foamea fără să punem pe mesele noastre cadavre pentru ca să ne asigurăm biletul de călătorie. Aș putea continua cu acest subiect, dar mă opresc.

Sper că tu, ca medic te vei trezi și nu vei mai contracara prin învățatură și exemplu ceea ce Domnul a dat să ilumineze mințile și să aducă reforme serioase. Lucrez stăruitor în aceste direcții și nu voi înceta să mă pronunț împotriva practicii mâncării de carne. Mi s-au descoperit pietrele de poticnire pe care problema dietei ți le-a pus în calea înaintării tale spirituale, precum și ce piatră de poticnire ai pus tu în calea altora, și toate acestea din cauză să sensibilitățile tale au fost slăbite prin îngăduința egoistă a apetitului. Pentru numele lui Hristos, privește mai profund, studiază mai profund și acționează în armonie cu lumina pe care Dumnezeu a avut plăcerea să ți-o dea ție și altora cu privire la acest subiect. Nu scriu mai mult. Iubesc sufletele voastre și doresc ca amândoi să primiți toate razele de lumină pe care Domnul a avut plăcerea să vi le dea, și apoi colaborați cu Marele Învățător dând lumina aceasta și altora. Cu dragoste, E.G.

White.

Capitolul 14

Educația esențială

Sunnyside, Coorambong, 20 decembrie 1896.

În timpul nopții mi-au fost arătate unele lucruri cu privire la lucrarea și la școala care se va deschide în această localitate. Lumina care mi-a fost dată a fost că nu trebuie să urmărim modelele nici unei școli care a fost întemeiată în trecut. Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind marele manual ca să aflăm ce poate deveni școala prin primirea și trasarea Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu suntem pregătiți vom experimenta eșecurile privind educația spirituală care a făcut ca lucrarea din școlile noastre din America să fie întârziată prin aplicarea greșită și prin calculele greșite privitor la lucrarea cea mai importantă.

Când Hristos lucra în lumea noastră avea doar câțiva urmași, și aceia pe care El i-a numit ucenicii Săi erau continuu împiedicați prin maximele și obiceiurile cărturarilor cât și ale fariseilor din înaintarea pe care ar fi putut să o facă, completându-le lipsurile și în felul acesta ajungând eficienți în utilitate. Prin rabini, obiceiurile se transmisera din generație în generație, și deveniseră foarte importante, chiar mai tari decât cele zece porunci. În felul acesta învățăturile oamenilor erau prezentate și se stăruia asupra lor ca fiind de mai mare valoare decât un „Așa zice Domnul”.

Am fost avertizată să nu călătoresc pe terenul pe care mulți profesori din Battle Creek au călcat în experiența lor. Chestiunea distracțiilor a fost prezentată sub o mantie amăgitoare. Satana a venit ca un înger de lumină și a lucrat foarte activ. Dacă ar fi putut câștiga aprobarea chiar în școlile din inima lucrării, toate școlile întemeiate ar fi călcat pe urmele lor. Aluatul răului introdus și aprobat în Battle Creek și-ar fi împrăștiat influențele și le-ar fi introdus în toți aceia cu care ar fi avut vreo legătură.

Domnul a socotit că este necesar să mustre, să corecteze și să îndrume în neprihănire în ce privește multe lucruri privitoare la administrarea școlilor în mijlocul adventiștilor. Toată lumina care a fost dată trebuie luată în seamă cu atenție. Nici un bărbat sau femeie nu trebuie să intre în legătură cu școlile noastre ca educatori, dacă nu au avut o experiență în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce Domnul a spus în

îndrumarea dată școlilor noastre trebuie să fie tratate cu strictețe, căci dacă în unele aspecte nu se va da o educație de un caracter cu totul deosebit în școlile noastre de aceea care a fost predată în Battle Creek, atunci nu mai trebuie să cheltuim pentru cumpărarea de terenuri și nici să înălțăm clădiri pentru școli.

Satana a încercat în toate școlile să se facă ghid al profesorilor care instruiesc studenții. El este acela care a introdus ideea că distracțiile egoiste sunt o necesitate. Studenții trimiși la școli ca să primească o educație pentru a deveni evangheliști, pastori și misionari în țări străine, au acceptat ideea că distracțiile sunt necesare pentru păstrarea sănătății fizice, în timp ce Domnul le-a prezentat că cea mai bună cale este să accepte în educația lor lucrul manual în locul distracțiilor. Chestiunea distracțiilor, dacă este pusă în practică, va deveni în scurtă vreme o pasiune care va produce dezgust pentru exercițiul folositor și sănătos al minții și al corpului, dar care face pe student util pentru el și pentru alții.

Această educație care constă în săditul pomilor, cultivarea pământului, construcția de clădiri, precum și în literatură, este educația pe care tinerii noștri ar trebui să caute a o primi. Mai mult decât atât, o tipografie ar trebui conectată cu școala noastră pentru o educație în această direcție. Și facerea de corturi ar trebui luată în atenție. Ar trebui înălțate clădiri și ar trebui să se învețe zidăria. Sunt atât de multe lucruri în care ar trebui angajate studentele. Trebuie să se facă bucătărie, croitorie și grădinărit. Trebuie plantate căpșuni, cultivate plante și flori. Studentele pot fi invitate să facă acest lucru afară. În felul acesta pot fi educate pentru munca folositoare. Trebuie abordate diferite meserii, printre care și legătoria de cărți. Acestea nu numai că vor pune creierul, mintea și mușchii la treabă, ci vor procura și cunoștințe. Cel mai mare blestem din lumea noastră din zilele acestea este lenevia. Ea conduce la distracții și la satisfacerea eului. Studenții au avut supraabundență de petrecere a timpului liber în felul acesta; acum trebuie să primească o altă educație ca să poată fi pregătiți să părăsească școala cu o educație multilaterală.

Pregătirea corectă a alimentelor este o deprindere esențială, mai ales acolo unde carnea nu este cuprinsă în dietă. Trebuie pregătit ceva care să ia locul cărnii, și această hrană trebuie bine pregătită, astfel încât carnea nu va mai fi dorită. Cultivarea tuturor aspectelor practice ale vieții, va face pe tinerii noștri folositori după ce vor părăsi școala ca să meargă în țări străine. Atunci nu vor mai trebui să depindă de oamenii la care merg pentru gătit și cusut, sau să-și construiască locuințele. Ei vor avea mult mai multă

influență, dacă dovedesc că pot educa pe cei ignoranți cum să lucreze cu cele mai bune metode și să producă cele mai bune rezultate. Acest fapt va fi apreciat acolo unde mijloacele se obțin greu. Se va descoperi că misionarii pot deveni educatori învățându-i cum să lucreze. Va fi necesar un fond mai mic pentru susținerea unor astfel de misionari pentru că ei și-au pus la lucru puterile fizice într-o muncă folositoare și practică combinată cu studiile. Și oriunde vor merge, tot ce au câștigat în direcția aceasta, le va da stabilitate. Dacă lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu ar fi primită, studenții ar părăsi școlile fără datorii.

Este de asemenea important să înțelegem filozofia lucrării medicale. Oriunde vor merge studenții, au nevoie de educație în știința tratării bolnavilor, căci aceasta le va face o bună primire în orice loc, deoarece în toate părțile lumii există tot felul de suferințe.

Educația dată în școlile noastre este unilaterală. Studenților trebuie să li se dea o educație care-i va pregăti pentru o viață de afaceri de succes. Ramurile obișnuite de educație ar trebui să fie învățate cu grijă și în întregime. Contabilitatea ar trebui privită ca având importanță egală cu gramatica. Această direcție de studii este una dintre cele mai importante de folosit în viața practică., dar puțini părăsesc școala cu o cunoaștere a ținării corecte a rapoartelor. Motivul pentru care se fac atâtea greșeli în conturi astăzi, nu este că cei care se folosesc de ele sunt necinstiți, ci pentru că nu au o cunoaștere completă a contabilității. Ei nu sunt punctuali pentru a înregistra zilnic și credincios plățile. Aceste greșeli i-au așezat în rândurile oamenilor necinstiți, când ei nu au intenții necinstite. Mulți tineri, pentru că nu au știut să țină registrele, au făcut greșeli care le-au pricinuit neazuri serioase. Aceia care au un interes viu în cauza și lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să nu-și îngăduie să cultive ideea că nu li se va cere să știe să țină înregistrările la zi.

Educația, educația adevărată însemnează mult mai mult. Timpul dedicat în școală cum să se mănânce cu furculița și nu cu cuțitul, nu este cel mai important. Aceste amănunte privitoare la forme și la ceremonie, n-ar trebui să ocupe timpul și puterea. Studenții care la început sunt neciopliți și neîndemânatici, vor birui până la urmă aceste lipsuri. Dacă profesorii vor fi curtenitori, amabili și atenți, dacă sunt sinceri cu inima și cu sufletul, dacă își fac lucrarea ca în prezența universului și a cerului întreg, dacă au mintea lui Hristos și sunt modelați de Duhul Sfânt, nu se vor purta cu o afectare bolnăvicioasă, ci ca doamne și domni. Iar dacă studenții au înaintea lor exemple

profesorilor, vor fi educați zi după zi în mod corect.

Întemeierea școlilor noastre în acest loc neobișnuit a surprins pe unii. Aceasta a necesitat lucru din greu pentru început. Dacă lucrarea este începută bine, costă timp și bani, dar un lucru început corect este pe jumătate făcut. Este primul pas, dar se merită. Însă păstrând ceea ce deja s-a câștigat, ne face să înaintăm continuu în direcția cea bună. Nu toți sunt înțelepți să vadă lucrul acesta.

Lucrarea a început prin binecuvântarea Domnului, iar acum este necesar ajutorul tuturor. Studenții trebuie învățați cum să înceapă. Educatorii trebuie să fie bărbați și femei care au avut experiență și care vor conduce pe studenți pe calea cea bună la fiecare pas de înaintare. Învățați procedeele biblice; învățați curăția în gândire și integritatea cea mai strictă. Aceasta este instruirea cea mai prețioasă care se poate da. Păstrați pe Isus, Modelul vostru, mereu înaintea studenților prin exemplul vostru. Acest fapt va realiza o parte importantă în restatornicirea chipului moral al lui Dumnezeu în cei care sunt în răspunderea voastră. Dragi profesori, voi nu aveți nici timpul și nici datoria să învățați pe studenți formele și ceremoniile acestui veac stricat, când totul este pervertit doar la aspectul exterior și a expunerii publice. Acestea nu trebuie să-și găsească loc în școlile noastre. Această reformă nu trebuie socotită ca fiind importantă. Toate exercițiile religioase trebuie tratate cu cea mai profundă solemnitate și respect. Procesul de învățare trebuie să fie de cea mai înaltă clasă, de un caracter mai sfânt și mai religios decât a fost dat în școli în general. Natura omenească merită orice efort și trebuie înălțată și înnobilită. Acolo este o lucrare pe care numai Dumnezeu o poate face pentru cei care au lipsuri.

Ei trebuie pregătiți cu podoaba lăuntrică și care este de cel mai mare preț înaintea lui Dumnezeu. Dar profesorii pot coopera cu Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu în Isus Hristos care aduce la lumină mântuirea și nemurirea, profesorii pot coopera cu Dumnezeu, iar moștenirea Lui poate fi educată nu în detaliile etichetei, ci în știința mântuirii și a evlaviei; aceasta va pregăti pe fii și fiicele lui Dumnezeu ca în cele din urmă să fie schimbați prin atingerea finală a nemuririi, iar în cer ei vor continua cu mai multă stăruință educația începută în școlile de jos. Vom fi învățați în toată veșnicia.

Orice student ar trebui să aspire la obținerea unei pregătiri prin podoaba lăuntrică a unui spirit blând și liniștit care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. De aceea ar trebui să folosească în această viață cu hărnicie orice ocazie și orice privilegiu pentru a

câștiga toată cunoștința posibilă pentru calificarea în viața mai înaltă din lumea viitoare. Dumnezeu cere de la fiecare tânăr dezvoltarea deplină și cultivarea tuturor puterilor lui. Toate facultățile minții, ale sufletului și ale trupului trebuie să fie înălțate pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a avea o cunoaștere adevărată a oamenilor și a obiceiurilor lor, care sunt aleșii lui Dumnezeu, care vor primi un „Bun venit” de pe buzele Domnului lor, și care vor alcătui familia lui Dumnezeu în ceruri. Aceasta este o lucrare pe care oricine o poate face.

Unii nu sunt în stare să administreze sau să organizeze, dar pot colabora cu cei care au talent pentru aceasta.

Profesorii trebuie să educe pe tineri să-și dea seama că dacă primesc pe Hristos și cred în El, vor fi aduși într-o legătură strânsă cu Dumnezeu. El le dă putere să devină fii ai lui Dumnezeu, să se asocieze cu cele mai înalte demnități în împărăția cerurilor, să se unească cu Gabriel, cu heruvimii, cu îngerii și cu arhanghelii.

” Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.

În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor.

Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.

Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.

Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor” (Apoc. 22,1-5).

În învățătura Sa, Mântuitorul nostru n-a încurajat pe nimeni să meargă la școlile rabinice din zilele Sale, deoarece mințile lor aveau să fie corupte prin repetarea continuă a expresiilor „ei spun” sau „s-a zis”. Domnul poate face mai mult cu mințile celor care n-au legătură cu școlile în care sunt ascultați autori necredincioși. El își întinde mâna să

înlocuiesc aceste manuale și în locul lor să așeze scrierile Vechiului și Noului Testament. Aceia care vor cerceta Scripturile pentru ei înșiși pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu, care sunt gata să sape după adevăr ca după o comoară ascunsă, vor primi ca premiu înțelepciunea care vine de la Dumnezeu. Dacă însă nu se vor bizui pe inteligența lor, nu se vor încrede în invențiile și în mințile lor roditoare, dacă vor preda activitatea minții lor în mâinile Domnului și vor lua jugul lui Isus Hristos, nu vor face pași pe calea pe care Isus nu-i conduce.

Scopul vieții lor ar trebui să fie ascultarea de cuvântul lui Hristos: „Urmează-mi!” Cei ale căror minți sunt curate și neîmpovărate cu prea multe subiecte neimportante, care vor permite ca mințile lor să-și dea energia acelor lucruri care vor fi primite nu din punctul lor de vedere, ci din lumina pe care a dat-o Dumnezeu vor câștiga mereu cunoștințe. Și această cunoaștere îi va dirija pe cărări drepte. După ce vor vedea rezultatul, vor fi în stare să dea slavă lui Dumnezeu pentru că au ales să studieze ca să cunoască și să înțeleagă ce spune Domnul slujitorului Său.

Cuvântul Domnului trebuie studiat și predat. Conversați cu Dumnezeu prin mijlocirea Cuvântului Său. În felul acesta, caracterele noastre vor fi transformate. Ideile și obiceiurile care odinioară erau socotite importante vor fi schimbate. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie manualul nostru. Prin mijlocirea acestui Cuvânt vom afla totul despre o țară mai bună precum despre pregătirea necesară pentru oricine ca să primească intrare în împărăția lui Dumnezeu. Acest Cuvânt ascultat cu bucurie și cu bunăvoie vă va înnobila toată ființa.

Capitolul 15

Lucrarea în școlile noastre

În școala noastră din Coorambong, trebuie ținut în seamă economia în ceea ce privește cheltuirea mijloacelor. Acest lucru trebuie făcut, dacă nu, aici se va face aceeași greșeală care a fost făcută în școlile noastre din America. Cei care stau în fruntea acestor școli trebuie să observe cu atenție orice nevoie și să evite orice cheltuială inutilă, astfel ca să nu cadă asupra școlii povara datoriilor. Ca împreună lucrători cu Hristos, orice student care iubește pe Dumnezeu mai mult decât orice, va ajuta la purtarea răspunderilor în acest domeniu.

V-a fost dată lumină în linii clare cu privire la greșelile făcute în educația profesorilor. Educația pe care profesorii ar putea-o câștiga este privită de mulți ca neesențială. Ei nu obțin o cunoaștere a vieții practice, o cunoaștere a modului cum să lucreze și să studieze. Nu trebuie să se permită ca această greșeală să influențeze tineretul care va veni la școala pe care încercăm să o întemeiem.

Mulți privesc cărțile ca fiind scopul principal al vieții lor de școală. Ei știu foarte puțin despre administrația practică a afacerilor și ca urmare sunt pe dinafară. Facultățile lor n-au fost dezvoltate echilibrat. Ei n-au arat adânc pentru a cunoaște punctele slabe în clădirea caracterului lor și nu-și dau seama de aceste lipsuri. Ei încep cu stângul. Nu-și dau seama cu privire la primejdia de a intra în datorii. Nu privesc critic la cheltuielile pe care le fac. Ce este credința? Credința adevărată privește pe om ca întreg. Ea face sufletul în stare să se dezvolte de la o stare nedesăvârșită, nedezvoltată ca să înțeleagă ce este înțelepciunea. Vezi Proverbe cap. 8.

Dacă educația ar fi fost aplicată în armonie cu mintea și voința lui Dumnezeu, umbra întunecată a datoriilor n-ar amenința azi instituțiile noastre. Dacă studenții și-ar fi dezvoltat mintea, oasele și mușchii în mod armonios, atunci ar fi studiat mai bine. Dar mulți studenți și-au urmat ideile proprii cu privire la conținutul educației și ca urmare nu s-au hotărât să fie bărbați și femei autoeducați.

Mulți n-au reușit pentru că n-au judecat de la cauză la efect. Ei s-au mulțumit să fie duși decât să-și deschidă singuri drumul. Și mulți urmează exemplul lor.

Când studenții sunt purtați de-a lungul anilor de studiu cu mijloacele altora, ei pierd experiența unei vieți practice pe care le va fi greu să o recupereze. Cineva care mi s-a arătat adesea ca Instructor, Și-a pus mâna pe umărul unui tânăr și a zis: „Trebuie să sapi mai adânc dacă vrei să obții comoara cerului. Trebuie să înveți să te prinzi de adevăr prin credința în Isus Hristos. Asociază-te cu oameni cu experiență care au fost învățați de Dumnezeu și care au o cunoaștere experimentală a credinței mântuitoare.

Cu toate cele scrise cu privire la planul lui Dumnezeu pentru educația din școlile noastre, acest subiect n-a fost luat în serios. Și astăzi lucrurile stau ca în zilele lui Hristos. Spusele preoților și ale rabinilor erau adeseori aduse în față ca și cum acestea erau adevăr și lumină. Cuvintele lor erau repetate cu siguranță deoarece fuseseră transmise de la rabin la rabin. Oamenii se depărtau de Cuvântul lui Dumnezeu. Teoriile false erau privite ca adevăr deoarece veneau de pe buzele rabinilor și erau înălțate mai presus decât Cuvântul lui Dumnezeu. Hristos a spus acestor învățători: „Nu cunoașteți Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu...”

La fel stau lucrurile și în zilele noastre. Întunericul a acoperit pământul și negură mare popoarele. Studenții au plecat din școlile noastre cu o educație deficitară. Unii cred că știu tot ce trebuie să știe și că sunt pregătiți să administreze instituțiile noastre, dar au multe de dezvățat și multe de învățat. Ei trebuie să știe mai mult despre Dumnezeu. Trebuie să-și dea seama de lipsurile lor. Trebuie să știe ce înseamnă creștinismul.

Nimic nu-l poate înălța pe om, nimic nu-l poate face curat și să-l păstreze curat, decât credința și trăirea adevărului. El trebuie să mănânce trupul și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este lecția pe care toți trebuie să o învețe. Ei ar trebui să învețe că a fi sfințit înseamnă mai mult decât a avea o cunoaștere teoretică a adevărului. Ar trebui să aibă o credință vie. Ar trebui să facă mai mult decât să mustre relele în alții, trebuie să lupte cu ele în viața lor. Ei trebuie să fie creștini plini de suflet având stăruință și energie vie care vine de la Hristos.

Tinerii ar trebui să învețe psihologia ca un studiu important. Ei nu ar trebui să fie mulțumiți doar cu o teorie, ar trebui să folosească cunoștințele câștigate din cărți privind acest subiect. Această materie n-a fost încă bine aplicată cu răbdare și perseverență. Cei care neglijează această ramură de studiu care implică atât de mult, vor face o lucrare la

întâmplare în încercarea de a învăța pe tineri. Ei nu sunt calificați să conducă școlile noastre, căci calea Domnului trebuie învățată mai întâi și apoi pusă în aplicare.

Mulți ies din școlile noastre cu ceva cunoștințe, dar fără un caracter armonios care i-ar face în stare să fie profesori ai principiului.

Principiile educației adevărate care vor face pe studenți în stare să fie oameni practici în afaceri au fost prea puțin învățate. Acest fel de educație este necesară în toate acțiunile misionare, și dacă profesorii din școlile noastre și-ar fi făcut datoria după un „așa stă scris”, ar fi trimis din școlile noastre bărbați de valoare morală, bărbați care ar fi știut cum să dirijeze lucrarea în câmpuri noi și să folosească mintea, oasele și mușchii, îndeplinind-o într-un mod armonios.

Mulți din cei care sunt educați în școlile noastre sunt fără cap. Ei fac puțin într-un loc dar dovedesc că n-au fost educați pentru o lucrare practică. Studenții să-și aducă aminte că primul lucru pe care ar trebui să-l facă este să devină practici, bărbați și femei folositori, care în orice situație de criză pot să facă lucrarea necesară. Când studenților li se dă acest fel de educație, nu va trebui să se cheltuiască bani pentru a transporta pe oameni mii de mile ca să plănuiască școli, case de adunare și colegii. Studenții ar trebui încurajați să combine munca intelectuală cu cea fizică. Puterile fizice trebuie să se dezvolte proporțional cu facultățile mintale. Acest lucru este esențial pentru o educație multilaterală. Ei se vor simți în orice loc ca acasă. Ei se vor pregăti să învețe pe alții cum să clădească, cum să cultive pământul. Un bărbat poate avea o minte strălucitoare, poate prinde repede idei, dar acest lucru este de mică valoare pentru el și pentru alții dacă nu cunoaște o lucrare practică, dacă nu știe cum să-și pună ideile în aplicare. Unul ca acesta este educat pe jumătate.

Un profesor care are o cunoaștere inteligentă a celor mai bune metode, și poate să învețe nu doar o teorie, ci care poate să arate prin exemplu cum ar trebui făcute lucrurile, nu va fi niciodată o vechitură în piață. Tinerii n-ar trebui să fie ca niște robi cărora trebuie să li se spună ce să facă, și care atunci când se face o lucrare nu se pricep ca să vadă ce mai trebuie făcut. Ei ar trebui să privească situația în față și să spună: „acest lucru nu trebuie făcut”. Dacă nu învaț cum să lucrez, cum să rezolv problemele grele, cum să mă lupt cu chestiunile dificile, nu voi avea nici o valoare practică. Trebuie să mă trezesc și o voi face. Voi urca scara de la treapta cea mai de jos până la cea mai de sus. Cel care dă pe față această hotărâre va deveni un lucrător vrednic de încredere, căci

ținta lui este să înainteze în cunoștință și să crească în înțelepciune. El poate fi demn de încredere ca un administrator înțelept.

Sunt unii care văd repede și prind cu iuțea ideile, dar care nu cântăresc orice punct și își pun în practică ideile într-un fel care nu produce rezultate bune. Ei sunt neglijenți; nu lucrează după alte păreri ca să nu fie obligați ca să dea înapoi. Dacă nu sunt atenți, drumul lor va fi nesigur și neregulat. Ei nu vor reuși să facă urme drepte cu picioarele lor astfel ca cel olog să nu cadă pe cale. Ei vor rătăci sigur pe cei care le admiră strălucirea și scânteierile, dacă nu se hotărăsc să știe de ce știu lucrurile pe care pretind că le știu. Aceștia trebuie să fie atenți cum își conduc pașii. Ei ar trebui să se roage mai mult, temându-se să nu facă greșeli. Dacă nu vor merge cu grijă, vor pierde.

Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu ne dă principiile care alcătuiesc standardul de administrație corectă, atât în lucrurile vremelnice ca și în cele spirituale. Voia lui Dumnezeu trebuie să devină voința omului și această voie trebuie să fie totdeauna prioritară. Oamenii n-ar trebui să acționeze ca și când ar fi o regulă pentru stăpân și alta pentru rob. Hristos a fost rob. El n-a trăit ca să-Și placă Sieși și prin viața Sa de slujire El a dat onoare oricărei lucrări. (semnat) E.G.White.

Capitolul 16

Adevărata educație

Educația așa cum este efectuată în școlile noastre de astăzi, este unilaterală și pentru motivul acesta este greșită. Ca oameni răscumpărați de Fiul lui Dumnezeu, suntem proprietatea Sa, și toți ar trebui să avem o educație în școala lui Hristos. Ar trebui aleși profesori înțelepți pentru școlile noastre. Profesorii au de a face cu mințile omenești și sunt răspunzători înaintea lui Hristos ca să fixeze în mințile acestora nevoia de a cunoaște pe Hristos ca Mântuitor personal. Dar nimeni nu poate educa cu adevărat proprietatea răscumpărată a lui Dumnezeu, dacă n-a învățat în școala lui Hristos cum să învețe.

Trebuie să vă spun, după lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, că mult timp și bani sunt cheltuiți de studenți ca să acumuleze o cunoștință care pentru ei este o neghină, deoarece nu-i face în stare să-i ajute pe semenii lor și să formeze caractere care să-i ajute să se unească cu sfinții și cu îngerii în școala de sus. În loc de o încărcare a minților tinere cu o mulțime de lucruri neplăcute și care în multe cazuri nu le este de nici un folos, trebuie să le fie dată o educație practică. Sunt cheltuiți timp și bani pentru a primi cunoștințe nefolositoare. Minte ar trebui să fie învățată cu grijă și cu înțelepciune să se bazeze pe adevărul biblic. Scopul principal al educației trebuie să fie câștigarea de cunoștințe despre felul cum putem proslăvi pe Dumnezeu ai căruia suntem prin creațiune și prin mântuire.

Pământul este întunecat, idolatru și corupt, dar în mijlocul întunecimii și al stricăciunii, strălucește lumina curată și divină a cuvântului lui Dumnezeu. Însă, cu toate că au cunoscut de mulți ani adevărul, cei cărora li s-a dat lumina, au înaintat foarte puțin. Al cui a fost planul acela de a produce acel fel de cărți care au prioritate în școlile noastre? Planul acesta a fost conceput în mare măsură de acei bărbați care nu au avut experiența lui Moise, Iosua, Daniel și a altor profeti și apostoli, care au suportat vederea Aceluia care este nevăzut. Când vedem pe Dumnezeu prin credință câștigăm o concepție cu privire la caracterul divin și la desăvârșirea cerului, dar ca să se introducă în școlile noastre cărți care sunt socotite etalon, este o ofensă adusă lui Dumnezeu. În acest veac, ca niciodată mai înainte, când cele două puteri ale Prințului cerului și ale prințului iadului sunt în luptă hotărâtă, tineretul nostru are nevoie de instruirea în

principiile biblice. Asemenea ramurilor în Vița cea adevărată, Cuvântul lui Dumnezeu prezintă unitatea în diversitate. În El există o unitate tainică, desăvârșită și supraomenească. El conține înțelepciunea divină care este temelia oricărei educații adevărate, dar această carte a fost tratată cu indiferență.

Acum, ca niciodată mai înainte trebuie să înțelegem știința cea adevărată a educației. Dacă nu înțelegem lucrul acesta, nu vom avea un loc în împărăția lui Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. Dacă acesta este prețul cerului, să nu se facă adevărata educație după aceste direcții? Hristos trebuie să fie totul în noi. „Căci un Copil ni s-a născut și un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umerii Lui. Îl vor numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”. Ce temelie este pusă pentru credința acelor care vor trăi în toate veacurile! Când Hristos s-a înălțat la cer, El s-a înălțat ca Apărător al nostru. Totdeauna avem un Prieten la tribunalul ceresc și de acolo Hristos trimite pe reprezentantul Său la toate națiunile, neamurile, limbile și popoarele. Duhul Sfânt dă ungera divină tuturor acelor care-l primesc pe Hristos.

Acesta este marele subiect care stă la temelia oricărei educații adevărate și sfinte. Când acesta va fi subiectul tuturor conversațiilor noastre, de pe buzele noastre nu vor mai ieși nici vorbiri banale și fără rost. Sunt auzite lăudăroșii și glume proaste pentru că templul sufletului este nesfânt.

Dumnezeu, Tatăl cel veșnic a dat pe singurul Său Fiu, ca toți care vin la El să aibă viață veșnică. Și în acest dar, El ne-a deschis un canal de bogății nestrucătoare. Acest subiect sfânt ar trebui să fie hrană pentru mințile noastre. Cu această pâine a vieții ar trebui să stingem foamea sufletului nostru. Dacă vom face lucrul acesta, nu vom mai flămânzi după excitantele lumești și după grandoarea lumii. Experiența noastră religioasă este de aceeași calitate ca și hrana pe care o dăm minții.

Ungerea Duhului era asupra lui Hristos. „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimes să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihănirii,” „un sad al

Domnului, ca să slujească spre slava Lui.” (Isaia 61,1-3)

„Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustiite, rămase pustii din neam în neam. Străinii vor sta și vă vor paște turmele, și fiii străinului vor fi plugarii și vierii voștri. Dar voi vă veți numi preoți ai Domnului, și veți fi numiți slujitori ai Dumnezeului nostru, veți mânca bogățiile neamurilor, și vă veți fâli cu fala lor. În locul ocării voastre, veți avea îndoită cinste; în locul rușinii, se vor veseli de partea lor, căci vor stăpâni îndoit în țara lor, și vor avea o bucurie veșnică. Căci Eu, Domnul, iubesc dreptatea, urăsc răpirea și nelegiuirea; le voi da cu credincioșie răsplata lor, și voi încheia cu ei un legământ veșnic. Sămânța lor va fi cunoscută între neamuri, și urmașii lor printre popoare; toți cei ce-i vor vedea, vor cunoaște că sunt o sămânță binecuvântată de Domnul. ” „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei. Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui, și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul, Dumnezeu, să răsară mântuirea și lauda, în fața tuturor neamurilor.” (Isaia 41,4-11)

Aceste cuvinte ale inspirației prezintă înaintea acelor care pretind a crede adevărul prezent, lucrarea care ar trebui acum făcută în domeniul educației. Această lucrare ar trebui să fie de același caracter ca și lucrarea lui Hristos. „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. Hristos a lucrat într-un mod cu totul deosebit de acela al oricărui alt învățător.

Adevărurile cuprinse în Scripturi sunt mari, înălțătoare, înnobilitoare. Dacă chipul pierdut al lui Dumnezeu trebuie restabilit în această lume, trebuie să fie cultivate aceste adevăruri. Ele au harul unei asemenea simplități încât nu pot să-și aibe originea în nici o minte omenească. Un semănător din lumea de sus a venit să semene sămânța în lume. Numai o fază mai înaltă a educației poate să pregătească pe studenți pentru o școală mai înaltă, unde Hristos și Dumnezeu vor fi învățători și unde de-a lungul veșniciei vom învăța cât mai bine să mărim și să proslăvim numele Său.

Bărbații care nu sunt împovărați cu învățătura limbii grecești și latine, pot totuși avea un zel arzător să se pregătească în această viață pentru a primi viața veșnică, ca să intre în școala mai înaltă, luând cu ei rezultatul studiilor lor făcute în această lume. Când

vor ajunge în școala cerească, educația lor va fi avansată exact în măsura în care în lumea aceasta au luptat să obțină cunoașterea lui Dumnezeu și a Mântuitorului lumii. Și exact în măsura înaintării pe care au realizat-o în căutarea lui Dumnezeu și a neprihănirii Lui, vor fi răsplătiți în viața viitoare, nemuritoare. Planul de mântuire nu este un studiu obișnuit. Dacă ar fi fost așa nu ar fi fost atâtea suflete necredincioase lui Dumnezeu

Începând cu căderea și cu evanghelia prezentată lui Adam și Eva în grădina Eden și traversând istoria profetică, Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie planul de mântuire, adunând dovezi proaspete și nenumărate, până când a venit împlinirea vremii și atunci Hristos Și-a făcut intrarea în lume. În Hristos a fost reprezentată Dumnezeirea. El a fost marele Instructor în filozofia divină. El a venit fără arătarea în afară, neavând o slavă exterioară, doar pentru a stimula admirația și neavând bogății pământești.

Când Hristos a venit pe pământ, tradițiile care fuseseră transmise din generație în generație, precum și interpretarea omenească a Scripturilor, au ascuns de la oameni adevărul așa cum este în Isus. Adevărul a fost îngropat în molozul tradiției. Importanța spirituală a valorilor sacre fusese pierdută, căci în necredința lor oamenii au încuiat ușa comorii cerești. Întunericul acoperea pământul și un întuneric des era peste oameni. Adevărul privea din cer pe pământ, dar nicăieri nu se vedea amprenta divină. O beznă asemenea umbrei morții acoperea pământul.

Dar Leul din seminția lui Iuda a biruit. El a rupt sigiliul care închisese cartea îndrumării divine. Lumii i s-a îngăduit să privească adevărul curat, nepătat. Însuși Adevărul s-a coborât să rostogolească întunericul și să acționeze împotriva rătăcirii. Un Învățător a fost trimis din cer cu lumina care avea să lumineze pe orice om care vine în lume. Au existat bărbați și femei care căutau cu sete după cunoștință, după cuvântul sigur al profeției, și când a venit, a fost ca o lumină care luminează într-un loc întunecos.

Ca o coroană de aur, adevărul a fost încredințat națiunii iudeilor. Economia iudaică purtând semnul cerului a fost instituită de către marele învățător, Isus Hristos. În tipuri și umbre au fost descoperite adevăruri importante și taine care aveau nevoie de un interpret. Umbra arăta către realitate, și când Isus a venit în lumea noastră, a lăsat să strălucească lumina spirituală. Ascultați ceruri și minunează-te pământ! Îndrumătorul rânduit nu era altcineva decât unicul Fiu al lui Dumnezeu. Dumnezeu S-a descoperit în

Hristos. El a explicat comorile adevărului. El a îndepărtat molozul care fusese depozitat asupra sabatului poruncii a patra, declarându-se Domn al sabatului. El care făcuse lumea și pe om, a făcut și sabatul și l-a dat omului să-l sfințească.

„Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: „Să nu care cumva să nu țineți sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine îl va călca, va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta, va fi nimicit din mijlocul poporului său. Să lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.” (Exod 31,13-17)

Standardul caracterului lui Dumnezeu este Legea Sa. Satana spusese: „voi doborî acest standard și voi așeza propriul meu standard”. Acest lucru a încercat și încă încearcă să-l facă, astfel ca standardul lui Dumnezeu să fie eclipsat sau privit printr-un geam întunecat. Iudeii nu l-au văzut și aceasta este cauza pentru care au răstignit pe Hristos. Lumea creștină nu-l vede și acesta este motivul pentru care refuză să recunoască Legea lui Dumnezeu. Făcând astfel devin răspunzători pentru păcatele care au distrus pe locuitorii lumii vechi prin potop, și care au adus foc și pucioasă asupra Sodomei și Gomorei, și care a distrus națiunea iudaică. Să calce aceia cărora Dumnezeu le-a dat ocazii minunate și o lumină mare, pe urmele acelor care au respins lumina, spre ruina lor? Să rămână aceia cărora Dumnezeu le-a încredințat un adevăr minunat la nivelul scăzut al învățăceilor din generația aceasta? (semnat) E.G.White, copiat în 8 iulie 1897.

Capitolul 17

Stăpânire asupra fraților

Sunnyside, Coorambong, 12 martie 1897.

Iubiți frați Daniells, Palme și Colcord: Am fost profund mișcată. Într-o viziune de noapte când se părea că mă aflam într-o adunare, discutam situația actuală și cât de puțini erau aceia care să facă o lucrare atât de importantă și de deosebită. Cineva care părea că era la conducere și care ascultase descrierea stărilor de lucruri, s-a ridicat și a zis: „Vreți vă rog să priviți cu atenție și să vedeți dacă acceptați pe bărbații care așteaptă să facă servicii pentru Domnul? Nu cumva ați făcut o greșală prin chemarea și prin ce cuprinde ea, în poziția pe care o ocupați față de cel care s-a mutat în alt câmp de lucru? Ce se întâmplă dacă mișcarea nu a fost după ideile voastre cu privire la ordinea sau după înțelepciunea voastră omenească? În experiența voastră ați fost fără greșală? N-ați făcut și voi mișcări greșite și gafe? El are trăsăturile lui puternice de caracter și voi le aveți pe ale voastre. Dumnezeu vede toate aceste nedesăvârșiri. El vede că unii au făcut mișcări independente, chiar fără sfatul lui Dumnezeu.

„Voi toți sunteți frați”. Nimănu-i nu i-a cerut permisiunea ca să-l conducă pe fratele lui. Toți au nevoie ca inimile să fie înnobilate și curățite de orice slăbiciune, de trăsăturile de caracter moștenite. În fața lui Dumnezeu toți trebuie să fie îndreptați. Dacă un frate greșește în lucrarea pastorală, aduceți-vă aminte că toți ați greșit și ați dat dovadă de multă lipsă de credință în Domnul. Cu toate acestea, Dumnezeu nu v-a concediat nedându-vă un loc de lucru. Dacă ar fi făcut aceasta, măsura ar fi fost la fel de sensibilă ca și acțiunea voastră în acest caz.

Fiți atenți ce putere luați în mâinile voastre mărginite. Luați aminte cum muștrați pe aceia față de care sunteți datori doar cu milă, mângâiere și ajutor. Domnul nu vede lucrările în același fel cum fac oamenii, dar toți să-și amintească, indiferent de poziția lor, că nu pot dirija conștiința nimănu, sau să stea pe scaunul de judecată împotriva nimănu. Domnul nu socotește că hotărârea pe care ați luat-o voi este corectă.

Satana este un lucrător priceput și el nu va pierde nici o ocazie ca să facă tot ce poate pentru cei care sunt lăsați într-o situație foarte neplăcută. Sunt unii care au făcut

greșeli grave, dar rareori văd caracterul agravant al greșelilor lor sau urmările lor neplăcute. Dar dacă altul trece hotarul și care nu face mai rău, poate nu chiar atât de rău, cât de ușor este pentru fratele care a greșit primul să doboare la pământ pe fratele lui cu o mână nemiloasă. Sunt oameni aspru ispitiți și încercați care fac față ispitelor, simțindu-se uneori desperați pentru că nu știu ce să facă într-o situație de forță majoră. Isus are milă de ei. El îi vede întâmpinând ispitele cu un scop nobil, și luptându-se cu cel rău corp la corp, piept la piept și le spune cum a spus lui Petru: „Înapoia Mea, Satano. Lasă-mă să Mă apropii de cel ispitit. Satana te-a cerut să te cearnă ca grâul, dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu ți se piardă credința”.

Vorbiți cu amabilitate lucrătorilor care caută, cel puțin ca și voi, să-și facă datoria prin greutate. Ei sunt doar oameni, cu toate pretențiile Satanei de a-i descuraja. „De aceea întăriți mâinile obosite și genunchii slăbănogiți”. Aveți grijă să faceți urme drepte cu picioarele voastre ca cel șchiop să nu cadă pe cale, ci mai degrabă să fie vindecat”. „Urmăriți pacea și sfințirea fără de care nimeni nu poate vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea”.

Domnul i-a acceptat pe oameni și i-a ajutat, atunci când frații i-au tratat cu indiferență. Ei au îngăduit ca un spirit de domnie să stăpânească, și făcând astfel au contracarat lucrarea lui Dumnezeu. Voi ați tratat acest caz de la început și până la sfârșit, într-un mod vădit cu necredincioșie. El este în slujba lui Dumnezeu. Este proprietatea Sa. Nu aveți dreptul să-l apăsați așa cum ați făcut. Ar trebui să-l tratați așa cum ați alege să fiți tratați în împrejurări asemănătoare. Mergând în alt câmp de lucru fără consultarea fraților, voi nu înțelegeți cu precizie cum va încheia lucrarea pe care a făcut-o. Tocmai această mutare într-o altă parte a câmpului poate fi cu totul după planul Domnului. Oamenii să fie delicați și să dea pe față prevedere atunci când acestea vorbesc spre slava lui Dumnezeu.

Însă acest frate n-ar trebui să fie prea mult judecat în acțiunea lui, căci chiar și faptele voastre au provocat mișcări care n-au încurajat încrederea în credința sau în judecata voastră. El a fost dispus să se supună judecății altora, oricum prea mult. Domnului nu-i place când oamenii merg la oameni și lasă ca voința și judecata lor să le dirijeze sfatul. Atunci când cel la care s-a dus, nu are mai multă înțelepciune și credință decât ei, toată această procedură este o greșală. Vor mai fi făcute mișcări greșite, după cum se pare acum, și nu după gândul și voia lui Dumnezeu. Toți trebuie să se încreadă

în Dumnezeu. Dacă pe pământ nu ar fi fost nici o altă persoană decât noi, ar trebui să fim totuși creștini pentru binele nostru prezent și veșnic. Viața poate fi curată numai atunci când este sub stăpânirea lui Dumnezeu. Nimeni nu poate fi regulă pentru aproapele lui.

Frații din partea câmpului unde a mers acest frate n-ar fi trebuit să caute pe fratele Daniells, ca să afle care le era datoria, ci pe Dumnezeu. Ei ar fi trebuit să-l pună la lucru deoarece este în serviciul lui Dumnezeu, sub angajament cu El. El nu trebuie să fie un lucrător ambulant, decât dacă este legat de lucrarea misionară. El trebuie să prezinte Cuvântul. Are multe lucruri de învățat, așa cum au toți cei care s-au consacrat lucrării. Mulți se grăbesc să facă anumite lucruri și fac greșeli. Unii uită că sunt doar oameni, cu deficiențe omenești, și dau glas unor principii necreștine. În felul acesta dau un exemplu care duce pe alții în rătăcire.

Criticarea egoistă, nedemnă a slăbiciunilor, a devenit o știință falsă care trebuie dezrădăcinată din experiența vieții. Nu este o minune că mulți, care au firi sensibile, care au socotit că slujirea creștină este cea mai nobilă, și care au așteptat un cuvânt de îndrumare sau un sfat de încurajare, au fost îndepărtați printr-un tratament greșit și au devenit vrăjmași ai bisericii.

Lucrătorii Domnului trebuie să poarte dragostea lui Isus în inimile lor. Orice slujitor să trăiască ca om între oameni. Să folosească metode bune ca să meargă din casă în casă, ducând cu el o atmosferă plină de dragoste plăcut mirositoare din candela cerului. Mergeți în întâmpinarea greutăților și necazurilor altora. Pătrundeți în bucuriile și grijile atât a celor de sus, cât și a celor de jos, bogați și săraci.

Păstorii turmei lui Dumnezeu să nu trateze cu răceală pe conducătorii lor. „Voi toți sunteți frați”. Domnul Isus a murit ca să mântuiască pe păcătoși și dorește să vadă pe oameni cu inimile iubitoare și pline de compasiune, și nu pline de demnitate egoistă. Aceasta trebuie aruncată în praf. Pastorii trebuie să atingă cu iubire și cu gingășie pe fratele lor pastor care se luptă cu greutățile care par fără rost și de neînving, dar în hotărârea voastră cu privire la acest caz ați dat pe față mult mai mult egoism și fire pământească decât bunătate, blândețe, amabilitate sau dragoste.

Toți trebuie să adune comorile prețioase ale dragostei, nu numai pentru sine, ci pentru fiecare suflet care are mâinile și inima în lucrarea de slujire, căci toți care fac

lucrarea aceasta sunt ai Domnului. El lucrează prin ei. Învățați lecțiile de dragoste din viața lui Isus. Oamenii să fie atenți cum vorbesc aproapelui lor. Nu trebuie să se vadă egoism nici domnie peste moștenirea Domnului. Să nu se ridice în nici o minte sau inimă răspunsuri aspre. Nici o urmă de batjocură să nu se simtă în glas. Voi roștiți cuvinte de la voi, luați o atitudine de indiferență, dați pe față neîncredere, prejudecată și gelozie și printr-o procedare greșită, ce lucrare se face pentru un suflet?

Pastorii sunt oameni și Dumnezeu a spus că judecata și înțelepciunea unui om nu trebuie să stăpânească mintea altuia. Imitați harul Fratelui nostru mai mare. Faceți o lucrare credincioasă, corectă, cu inima, cu spiritul și cu toată puterea pe care o dau evlavie și viața. Dă-te pe tine ca pildă, lucrând stăruitor pentru Domnul și atrăgând pe toți oamenii la Hristos. Lucrarea ta este să vestești; lucrarea lui Dumnezeu este să convertească inimile zdrobite ale oamenilor.

Când se pare că lucrarea merge greu, unge cuvintele și spiritul cu uleiul dragostei lui Dumnezeu și atunci, sub lucrarea Duhului Sfânt, te poți ruga cu toată stăruința și poți predica cu toată puterea. Și Dumnezeu va face să crească.

Nu lăsați ca inimile voastre să se răcească și să devină neimpresionabile. Viața voastră religioasă poate fi lăudabilă așa cum este prezentată în biserica din Efes, dar având lipsă de dragoste pentru Dumnezeu și aproapele. Nu îngăduiți ca asprimea fariseică să rănească pe fratele vostru.

„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși” (Apoc. 2,1-4) „Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține, și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine. Totuși ai în Sardes câteva nume, cari nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apoc. 3,3-5).

Strigați către Domnul Dumnezeu: „Iartă-ne nedesăvârșirile noastre și ale lor”, dar nu renunțați la o oră de serviciu. Păstrați pe toți la lucru în domeniul lor, dar nu răniți pe

nici unul din servii lui Dumnezeu pentru că nu au venit la sfatul vostru și nu au făcut după cerințele voastre. Prea mult ați dat directive și ați cerut. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să privească la El pentru îndrumare. Planurile voastre nu au fost planurile lui Dumnezeu. Dacă fratele vostru ar fi venit la voi pentru îndrumare, l-ați fi descurajat sau l-ați fi îndrumat greșit. Nici un om pe care Dumnezeu l-a ales să facă lucrarea Sa nu trebuie să fie sub îndrumarea nici unei alte minți omenești. Oamenii se pot consulta ca egali, dar atunci când este vorba să dăm comenzi și să accentuăm reguli, lăsați ca Domnul să facă lucrul acesta. Nu aceasta este direcția în care sunteți chemați să lucrați.

Domnul a lucrat ca să realizeze anumite lucruri pentru slava numelui Său. Dacă fratele vostru ar fi făcut exact așa cum gândiți că ar fi trebuit, el s-ar fi descurajat prin modul în care i-ați fi purtat de grijă. Dumnezeu ar dori ca voi să lucrați cu colegii voștri având în minte această idee, că sunt oameni ca și voi, supuși ispitelor și că trebuie să vă întâlniți pe un teren de egalitate. Tratați-i cu respect ca bărbați aleși de Dumnezeu. Poate că ei n-au fost totdeauna desăvârșiți sau înțelepți în judecata lor, dar natura omenească trebuie să întâlnească natura omenească, exact așa cum este, amintindu-ne că toți avem valoare înaintea lui Dumnezeu ca și voi. Sub presiunea împrejurărilor, deoarece n-ați dat pe față credință și încredere în Dumnezeu, ați făcut greșeli grave. Dacă și alții greșesc în aceleași situații ca și voi, dacă se mișcă cu grabă privind la aparențe, nu-i tratați așa cum ați făcut în cazul aceluia care a lucrat pentru Domnul. Nu puteți să-l legați de inimă sau să-l influențați spre bine prin felul cum ați procedat. Reveniți la unire și la împăcare fără amânare. Faceți-vă partea în mod nobil pentru că ați greșit. L-ați tratat așa cum nici un slujitor n-ar trebui să se poarte cu un coleg. Domnul nu va aproba un astfel de exemplu pe care l-ați urmat cu colegii voștri.

Un bărbat ar fi putut lucra în Noua Zeelandă dar nu i s-a îngăduit să lucreze. Colaboratorii lui din Noua Zeelandă au manifestat aceleași sentimente. Ei s-au făcut răspunzători față de Dumnezeu ca și voi, pentru tot ce omul acela putea să facă și n-a făcut. Domnul l-ar fi putut folosi să vorbească și să se roage, ca să ajute sufletele suferinde în nevoia de a fi ajutați.

Oamenii au devenit slabi privind la oameni și încrezându-se în oameni. Ei merg atunci când oamenii le spun să meargă. Ei ar trebui să privească la Dumnezeu și să se încreadă în El pentru înțelepciune.

Vă rog, frații mei din Melbourne, care ați îngăduit ca impresiile voastre și

împrejurările să stingă dragostea pentru fratele vostru, să reconsiderați împrejurările legate de lucrarea lui. El s-a strecurat dintr-un loc în altul și a fost trimis colporteur într-un câmp deoarece se părea că nu era nici un loc pentru el și nici bani să fie susținut. Dacă el a simțit datoria să meargă în Noua Zeelandă, calea corectă ar fi fost să vină la voi, frații mei, să vă spună greutățile lui și să vă ceară sfat, dar era dator, lipsit de putere și umilit. Curajul îl părăsise.

Când a venit în Noua Zeelandă, deoarece fratele Daniells și-a exprimat părerea că pasul lui fusese greșit, a fost lăsat fără lucru. Dar pot fi privite părerile omului ca fiind infailibile? Trebuie oare ca oamenii să urmeze părerea unui conlucrător care și-a dovedit atașamentul față de lucrare? Au îngenunchiat oare frații să caute pe Domnul în favoarea lui făcând din cazul lui cazul lor? Pretutindeni sunt suflete de câștigat, dar el n-a avut curajul să lucreze deoarece căzuse în datorii. El avea nevoie de un frate cu inima Fratelui mai mare, de simpatie și omenie să-i atingă inima de om. V-ați temut frate Crowthers, frate Fransworth și frate Steed să luați pe acest frate de mână și să-i spuneți: „Toți avem încercări frate Hickox și te vom ajuta cu ce vom putea prin împreună simțire și prin rugăciuni. Dacă ai făcut vreo greșală, este adevărat că și noi facem. Scoală-te ca un bărbat și mergi la lucru. Nu te simți înlăturat. Fii credincios principiului și noi te vom ajuta. Domnul are nevoie de o sută de lucrători acolo unde este doar unul. Poate că Domnul te-a trimis aici ca să te unești cu noi în lucrare”.

Nu spuneți niciodată că este vremea să dăm un exemplu cu acest frate, chiar dacă el ar fi greșit. Așteptați până când veți putea spune: „Este timpul să dau eu un exemplu prin retragerea încrederii și a favoarei tale, pentru că nu m-am mișcat cu înțelepciune”, dar sunt atât de mulți care, deși ar fi gata să dea o rețetă și alții să ia doctoria amară, nu le-ar place să o ia ei. Mulți sunt gata să facă o deosebire între mine și fratele meu. Bine făcea apostolul când spunea: „Aveți mulți învățători dar puțini părinți”. Avem nevoie de părinți spirituali în lucrarea Evangheliei.

N-am primit nici un rând de la fratele Hickox sau de la soția lui. Tot ce am auzit este de la aceia despre care știu că nu se mișcă după sfatul lui Dumnezeu. Cred că ar fi cel mai bine pentru noi să ne umilim sufletele înaintea lui Dumnezeu și să primim multă milă împreună cu tămâia dragostei sfințite și să vedem dacă aceasta nu va schimba rețeta dată fratelui Hickox. Nu vorbesc despre el ca despre un om desăvârșit căci se aseamănă cu frații lui. El are aceeași tendință spre greșală și are nevoie de un spirit care se lasă învățat, dar dacă credeți că procedeul folosit față de el vă va face să-i

câștigați încrederea și să-l determinați să se sprijinească pe frații lui, cu convingerea că dacă va face vreo greșală, ei vor avea înțelepciunea să-l ajute, ați calculat greșit.

Toți avem nevoie să semănăm un seceriș de răbdare, de milă și de dragoste. Vom recolta ceea ce am semănat. Noi ne formăm caracterele pentru veșnicie. Aici pe pământ suntem educați pentru ceruri. Datorăm totul harului, harului gratuit, harului suveran. Harul în legământ a rânduit adoptarea noastră ca fii ai lui Dumnezeu. Harul în Mântuitorul a realizat mântuirea noastră, renașterea noastră și adoptarea noastră ca moștenitori împreună cu Isus Hristos. Faceți ca harul acesta să fie descoperit și altora.

Din lumina care mi-a fost dată în trecut și în prezent, nu văd spiritul pe care l-a avut Hristos în viața Sa, descoperit în tratamentul aplicat fratelui Hickox. Dacă l-aș vedea l-aș sfătui să respecte pe toți cei din poziția de încredere și să nu-și facă sprijin un braț de carne, ci totdeauna în orice lucru să facă din Hristos puterea și eficiența lui. Aș discuta cu el ca unul care deși a păcătuit n-a făcut-o cu voie. Dacă a păcătuit, există un Dumnezeu al milei care este iertător, îndurător și îndelung răbdător, gata să ierte și să treacă cu vederea.

Sunt obosită și întristată când văd modul lipsit de inimă în care omul supus greșelii tratează pe fratele lui care poate fi la fel de drept cât poate fi cel iubit de Dumnezeu. Este exprimată și dată pe față puțină dragoste în atitudine și în cuvinte, atunci când se presupune că cineva s-a mutat în dezacord cu voința oamenilor. De unde știți dacă nu Domnul a pregătit calea ca fratele Hickox și soția lui să fie aduși acolo unde pot fi lucrători împreună cu Dumnezeu, unde poate face o lucrare bună, prezentând adevărul celor care stau în întuneric? Cine răspunde pentru tot binele pe care l-ar fi putut face acești doi lucrători prin deschiderea Scripturilor înaintea altora, în unire cu frații lor? Nu există nici o scuză pentru acest mod de procedură și în numele Domnului protestez împotriva lui.

Aș dori din când în când să se poată da cortina la o parte și toți să vadă modul cum lucrează Domnul, precum și activitatea minunată din curțile de sus. Adesea Domnul lucrează într-un mod care nu este în armonie cu ideile bărbaților care sunt în poziții de răspundere. Speculațiile și calculele minții omenești nu sunt totdeauna făcute cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, unii se mișcă prea încet, iar prudența lor este ca o împiedicare a roții ca să se învâртеască. Mai sunt și alții care fac planuri cu privire la cum să lucreze acesta sau acela, în timp ce Domnul are altă lucrare și alte

locuri în care dorește ca acești bărbați să lucreze ca unelte ale Lui. Planurile Lui nu sunt puse pe nici o temelie omenească, ci Cel învățat și Cel umil care moștenește veșnicia, El pune temelia, înalță structura într-o independență liniștită prin aceia care vor fi îndrumați de El. Domnul Isus îi ia pe aceia pe care îi poate modela și îi folosește spre slava numelui Său, ca să împlinescă concepția Sa spirituală. El vede materialul pe lângă care alții trec și îl lucrează în toți aceia care se lasă lucrați. Prin mijloace foarte simple se deschide o ușă în cer și simplitatea uneltei omenești este folosită de Dumnezeu ca să se descopere omului.

Niciodată Domnul Isus nu încearcă să-Și dovedească învățăturile sau să se justifice. El vorbește ca unul care are putere, ca Izvorul din care curge orice înțelepciune. Cuvântul Său este rostit și lucrarea Duhului Sfânt este să găsească locul pentru acel cuvânt. El este lumina lumii. Ideile Sale sunt lumină. Ea strălucește pur și simplu, iar oamenii sunt iluminați. Lucrarea Sa asupra inimilor omenești nu trebuie amestecată cu cea a oamenilor.

Toți oamenii trebuie să-și păstreze locul și să lase pe Dumnezeu să lucreze asupra inimilor și a minților iluminându-le înțelegerea. El nu dorește ca oamenii să umble în întuneric. El a dat oamenilor talente și pricepere ca ei să le folosească și să le îmbunătățească.

Oamenii nu sunt lăsați în întuneric absolut. Ca lumină a lumii, Hristos se adresează lumii. Lumina Sa nu este amestecată. Hristos este lumina lumii. O, cu câtă delicatețe îndepărtează El din minte tradițiile, teoriile false și maximele, autoritatea și poruncile oamenilor care lucrează împotriva poruncilor lui Dumnezeu, dar vrăjmașul se străduiește să împiedice lucrarea lui Dumnezeu în mințile oamenilor.

Mă doare când văd valoarea redusă dată bărbaților pe care i-a folosit Dumnezeu și pe care îi va mai folosi. Să ferească Dumnezeu ca mințile oamenilor să meargă pe urma minții altui om. Mintea unui om poate fi înălțată de unii ca fiind superioară, dar orice minte își are slăbiciunea proprie precum și tăria proprie. Mintea unui om va completa lipsa altuia, dar dacă trag la același car și sunt încurajați să nu privească la oameni pentru a-și aminti datoria, ci la Dumnezeu, ei se vor dezvolta sub călăuzirea Duhului Sfânt și vor lucra în unire cu frații lor. Unul va completa lipsa celuilalt.

Avem nevoie de lucrători tineri și puternici, așa ca fratele Hickox și soția lui.

Timpul pe care l-am petrecut făcând puțin, n-a fost cheltuit așa pentru că Domnul ar fi refuzat să-i folosească, ci datorită fariseismului dat pe față de către bărbații care au nevoie ca puterea de convertire a lui Hristos, lumina lumii să strălucească în mințile lor încurcate, învățându-i că ei nu sunt zei și că trebuie să lase pe Dumnezeu să trateze cu lucrătorii Săi. Există doar o singură metodă reală pe care o poate folosi oricine. El trebuie să învețe de la Acela care este blând și smerit cu inima. Trebuie să umblăm mult mai umiliți și mai serioși, cu mai multă pocăință a sufletului și să cerem lui Dumnezeu înțelepciunea pe care ne-a rânduit-o. Pentru aceleași motive pentru care fratele Hickox nu este primit și sprijinit de frați în lucrarea lui, și alți pastori ar fi priviți ca nepotriviți pentru lucrare. Vreau să pun înaintea voastră această chestiune în lumina în care mi-a fost pusă și mie. Domnul are așteptări mari de la fratele și sora Hickox. Ei au multe de învățat așa cum au toți cei care sunt legați de lucrarea cea mare a Domnului, dar îndemn pe bărbații care ar trebui să fie de ajutor pentru cei care au nevoie de ajutor pentru forță majoră, să nu pună piedici și pietre de poticnire în calea lor.

Este un lucru de dorit să slujești pe Dumnezeu, dar nu totdeauna este ușor. Lumea este împotriva noastră. Uneori calea pare îngustă, iar Satana pare să pună stăpânire pe minte și prea adesea atunci când frații celui ispitit ar trebui să fie înțelepți, se dă față partea omenească a caracterului lor și nu partea cerească. Aceasta este de plâns. Dacă cei ispitiți n-ar fi fost educați să privească la oameni, ei și-ar fi întors fața către Dumnezeu și s-ar fi încrezut în El. Ei au nevoie de o putere mai mare decât puterea omenească, o putere mai mare decât a lor.

Când oamenii trebuie să înoate împotriva curentului, forța valurilor îi împinge înapoi. Atunci faceți ca o mână să fie întinsă, cum a fost mâna Fratelui mai mare întinsă spre Petru care se scufundase și să fie dat un sfat plin de speranță care să restabilească și să trezească dragostea. Nu puteți spune cum a fost înregistrată o astfel de lucrare în cărțile cerului. Faceți ca aceuia care se presupune că s-a mișcat greșit, frații să nu-i dea ocazia să se descurajeze, ci faceți să se simtă prins cu putere de o mână plină de simpatie; faceți-l să audă șoptirea: „Să ne rugăm”. Duhul Sfânt va da o experiență bogată amândorura. Rugăciunea este aceea care unește inimile. Rugăciunea adresată Marelui medic este aceea care vindecă sufletul și aduce binecuvântarea lui Dumnezeu; rugăciunea ne unește unul cu altul și cu Dumnezeu. Rugăciunea aduce pe Isus lângă noi și dă o putere nouă și un har proaspăt sufletului slab și dezorientat să biruiască lumea, firea și pe cel rău. Rugăciunea nimicește atacurile lui Satana.

O, aduceți-vă aminte că noi suntem ramurile Lui, copii ai unei singure familii. „Voi toți sunteți frați”. Mila Sa duioasă se revarsă peste toate lucrările Sale. Țineți minte mereu că banii au o valoare mică în comparație cu sufletele. Mulți, dacă sunt lăsați să-și urmeze impulsul, vor prezenta pe Dumnezeu ca fiind aspru, care caută să acuze și să condamne, care nu va primi un suflet rătăcit câtă vreme are motive suficiente și o scuză legală ca să nu-l ajute. Dumnezeu nu este cel prezentat în felul acesta, căci El este plin de bunătate, de milă și de adevăr. Isus a venit să îndepărteze toate aceste sentimente și gânduri despre Dumnezeu. El dorește ca orice suflet rătăcit să privească și să trăiască. El dorește ca toți să simtă că dragostea părintească plină de dor este a lor. El a descoperit ceea ce nu poate fi înțeles. Dacă oamenii ar mânca trupul lui Hristos și ar bea sângele Lui, ceea ce înseamnă a fi împlinitori ai cuvintelor Lui, ei ar da pe față atributele lui Hristos. El a fost om al durerii și obișnuit cu suferința. A fost rănit pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați. Unde este lepădarea noastră de sine și răbdarea, mila, îndelunga răbdare și dragostea manifestată pentru a aduce înapoi la pocăință pe cel greșit și la părtășie cu Dumnezeu? Dacă acestea ar fi manifestate, ce reformă s-ar face în suflete, în familie și în biserică sub puterea harului transformator al Duhului Sfânt! De ce nu acționăm ca creștini așa cum se vede în învățăturile pe care ni le-a dat Hristos?

Dumnezeu este Acela care pune toate lucrurile în ordine. Nu v-ați gândit deloc că mutarea făcută de fratele Hickox s-a făcut sub coordonarea lui Dumnezeu? N-a văzut Domnul că n-ați procedat înțelept sau slujitorul Lui? N-a văzut El că trebuia să facă servicii în altă parte a viei Sale chiar acolo unde este el acum? El care este ordonatorul tuturor lucrurilor, El care numără perii capului, a lucrat prin Duhul Său să-l transfere într-un câmp unde poate face mai mult bine, la fel cum un părinte pământesc grijuliu și bun ar face în interesul copiilor lui, numai că Dumnezeu nostru este infinit mai veghetor asupra intereselor fiilor și fiicelor Sale. El este prea înțelept ca să greșească și prea bun ca să le facă rău. El are o dragoste înțeleaptă, o dragoste mare și fără limite. „Nu sunteți voi oare mai de preț decât multe vrăbii? Și totuși Tatăl vostru cerească le hrănește”.

Domnul va rupe prin mijloacele Lui această indiferență a omului față de semenul lui. El va educa, va disciplina și va învăța pe copiii Săi. O, cu cât de multă bunătate și cât de iubitor îi pregătește El pentru o mai mare consacrare și utilitate în lucrarea Sa; îi pregătește pentru o viață mai înaltă. El îi îndrumă prin Cuvântul Său și prin experiență ca să le dezvolte virtuți și puteri, făcând pe cei din serviciul Său să fie pregătiți pentru moștenirea sfinților în lumină. Dacă ei se vor preda lui Dumnezeu și nu vor privi la om

și nu vor depinde de omul limitat în loc de Cel infinit, El va lucra pentru ei o greutate și mai mare și veșnică de slavă. Întunecime și taine însoțesc cărarea acelor care n-au îngăduit Domnului să înainteze lucrarea Sa în inimile lor, care nu și-au adus gândurile în supunere față de El. Dacă aceste suflete sărmane care îmi vin acum în minte, ar fi învățat de la Isus și n-ar fi primit sfat de la sufletele lor nesupuse și neconvertite, ar fi acum pe cărarea ascultării, conlucrători cu Isus Hristos, dar ei și-au luat soarta în mâinile lor și nu s-au încrezut în Domnul; ei nu se bucură de binecuvântarea Lui și nici de credința care lucrează din iubire și curăță sufletul.

O, dacă toți și-ar da seama de iubirea cea mare, de jertfirea de sine, de bunăvoința și bunătatea Tatălui nostru ceresc, când a dat pe Fiul Său să moară pentru noi ca să putem, dacă credem și păzim poruncile Sale, să avem pace deplină, bucuria și dragostea Tatălui și să ne unim cu El inima, sufletul mintea și puterea ca să păstrăm neprihănirea și să mergem pe aceeași cale cu Hristos. Nu este numai jertfa lui Hristos, ci este și jertfa Tatălui. Tatăl în unire și simțire cu Fiul Său S-a coborât să sufere împreună cu Fiul Său. El n-a cruțat pe singurul Său Fiul, ci L-a dat de bună voie pentru noi toți.

Acest dar al lui Isus Hristos este adevărul care încoronează dragostea lui Dumnezeu și Paternitatea Sa de-a lungul timpului și în veșnicie. Dragostea lui Dumnezeu se vede în Paternitatea Sa. Să bem din aceeași dragoste ca să cunoaștem ce experiență adevărată, plină de bucurie și de dragoste este atunci când ne dăm seama de Paternitatea lui Dumnezeu. Să continue dragostea frățescă. Purtând poverile unii altora împlinim Legea lui Hristos. „Toate căile Domnului sunt milă și adevăr pentru cei care păzesc mărturiile Sale”. „Bunătatea Domnului ține din veac în veac pentru cei care se tem de El, și neprihănirea Sa pentru copiii copiilor lor care țin legământul Său și pentru cei care își aduc aminte de poruncile Sale ca să le păzească”. (Semnat) E.G.White.

Capitolul 18

Exerciții sau distracții

Către profesorii și studenții noștri din Colegiul din Battle Creek și din toate instituțiile de învățământ.

S-au înălțat unele rugăciuni pentru revărsarea Duhului Sfânt și de curând a fost făcută o demonstrație de bucurie a inimilor acelora care au așteptat cu intensitate și neîmpărțiți pe Isus Hristos, Mielul Junghiat de la întemeierea lumii. Între voi s-a produs pocăință și mărturisire de păcate cu adevărată remușcare în suflet. A fost un simțământ al jertfei atotîndestulătoare și realizarea împlinirii făgăduinței de iertare în aducerea cărbunelui aprins de la altarul ispășirii și în atingerea buzelor, care a fost garanția iertării. Buzele întinate de păcat exprimau cea mai înaltă laudă. „Osana”, Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului! Osana în locurile prea înalte!

Dar ce întoarcere la Domnul au făcut tinerii noștri? A fost ca aceea a poporului Israel în situația aceea extrem de solemnă descrisă în Exodul? Moise urcase pe munte să primească îndrumări din partea Domnului și toată adunarea ar fi trebuit să aibă o atitudine umilă înaintea lui Dumnezeu, dar ei au mâncat, au băut și s-au sculat să joace. A fost oare o experiență asemănătoare și la Battle Creek? Nu cumva mulți și-au pierdut legătura cu Dumnezeu? Oare jocurile de fotbal au adus pe participanți într-o legătură mai strânsă cu Dumnezeu?

În viziune de noapte mi s-au dat solii pe care vi le trimit la Battle Creek și la toate școlile noastre. Dacă este în planul lui Dumnezeu ca puterile fizice să fie educate ca și cele mintale, totuși exercițiile fizice ar trebui să fie în armonie desăvârșită în caracter cu învățăturile date lumii și ar trebui să se vadă în viața creștinilor astfel încât în educație și în pregătirea personală, inteligențele cerești să nu scrie în cărțile din cer că studenții și profesorii din școlile noastre sunt „mai mult iubitori de plăceri decât de iubitori de Dumnezeu”. Acesta este raportul care se scrie acum cu privire la un mare număr: „Iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu”.

În felul acesta Satana și îngerii lui își pun capcanele pentru suflete și lucrează într-un anume fel asupra profesorilor și a elevilor pentru a-i determina să se angajeze în

anumite exerciții și distracții care devin foarte captivante, dar al căror caracter este să întărească puterile josnice și să creieze poftă și pasiuni care vor lua conducerea și care vor contracara foarte hotărât, activitățile și lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu asupra inimii omenești.

Ce vă spune Duhul Sfânt? Care a fost puterea și influența Lui asupra inimilor în timpul Conferinței Generale și al Conferințelor din alte state? Ați avut voi o grijă deosebită de voi? Au simțit profesorii din școală că trebuie să fie atenți? Dacă Dumnezeu i-a rânduit ca educatori ai tinerilor, sunt și „supraveghetori ai turmei”. Ei nu sunt în lucrarea școlii ca să inventeze planuri pentru exerciții și jocuri ca să educe pe copii, și nici să coboare lucrurile sfinte la nivel obișnuit.

Am vorbit profesorilor prin solii de mustrare. Toți profesorii au nevoie de exercițiu, de o schimbare de activitate. Dumnezeu a arătat din ce constă această lucrare utilă și practică, dar voi v-ați îndepărtat de planul lui Dumnezeu pentru a urma invenții omenești și aceasta în detrimentul părții spirituale. Nici o iotă sau virgulă din influența unei astfel de educații nu vă va pregăti să faceți față luptelor serioase din zilele de pe urmă. Ce fel de educație primesc profesorii și studenții noștri? A intenționat și a introdus Dumnezeu acest fel de exerciții sau au fost introduse de invențiile și imaginațiile omenești? Cum este pregătită mintea pentru contemplare, meditație, pentru gânduri serioase și pentru rugăciune stăruitoare și cercetătoare de inimă venind din inimi supuse de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu? „Cum era în zilele lui Noe, tot așa va fi și în zilele Fiului Omului”. „Și Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate numai spre rău”.

Domnul mi-a pus înaintea nevoia deschiderii unei școli în Battle Creek care să nu urmeze modelul vreunei școli care există. Trebuia să avem profesori care-și vor păstra sufletele cu dragoste și în temere de Dumnezeu. Profesorii trebuiau să educe studenții în lucrurile spirituale, spre a pregăti poporul să reziste crizei din fața noastră, dar s-a produs o deviere în multe domenii de la planul lui Dumnezeu. Distracțiile contribuie într-o mai mare măsură la contracararea lucrării Duhului Sfânt decât orice altceva, iar Duhul este întristat...

Sunt alarmată pentru voi cei de la Battle Creek. Profesorii sunt foarte stăruitori în a aplica pedepse și amenințări acelor studenți care încalcă cele mai neînsemnate reguli, nu din intenție, ci din neglijență; însă sunt împrejurări în care n-ar trebui să-i declare

călcători ai unor reguli care au fost stabilite și care n-ar trebui impuse cu inflexibilitate, și cu toate acestea persoana greșită este tratată ca și cum ar fi păcătuit grav. Dragi profesori, ar trebui să judecați unde sunteți; cercetați-vă și rostiți judecată împotriva voastră, pentru că voi nu numai că ați încălcat regulile și ați fost atât de severi și atât de duri cu studenții, dar mai mult decât atât, există o luptă între voi și Dumnezeu. Voi n-ați făcut cărări drepte cu picioarele voastre pentru ca cei orbi să nu fie rătăciți. V-ați îndepărtat de cărările sigure. Spun, profesorilor - nu dau nume. Domnul Dumnezeu a lucrat în mijlocul vostru iar și iar. Ați avut dovezi puternice cu privire la pașii Celui Prea Înalt. Însă o perioadă mare de lumină, de descoperiri minunate ale Duhului și puterii lui Dumnezeu este și o perioadă de mare pericol ca lumina să nu fie ascultată. Luați seama la Ieremia 17,5-10; 18,12-15 căci intrați foarte sigur sub mustrearea lui Dumnezeu. Lumina a strălucit în raze clare și consistente asupra voastră. Ce a făcut această lumină pentru voi? Hristos, Marele Păstor privește cu neplăcere asupra voastră și vă întreabă: „Unde este turma pe care v-am dat-o, turma aceea frumoasă”?

„De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu. Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (Sau: priveghetori.), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, cari nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, cari vor învăța lucruri stricacioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor”.(Fapte 20,26-30).

„Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este supt paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine” (1Petru 5,2).

Acești profesori care nu au o experiență religioasă progresivă, care nu învață zilnic lecțiile în școala lui Hristos ca să poată fi modele pentru turmă, și care acceptă salariile ca fiind lucrul principal, nu sunt pregătiți pentru poziția solemnă și înfricoșată pe care o ocupă. Această Scriptură este potrivită pentru toate școlile noastre întemeiate așa cum a plănit Dumnezeu să fie exemplul școlilor profeților, oferind o categorie mai înaltă de cunoștință, neamestecând zgura cu argintul și apa cu vinul, ceea ce este o reprezentare a principiilor prețioase. Idei false și practici asemănătoare dospesc tot ceea ce este curat și corup ceea ce ar trebui păstrat totdeauna curat și văzut de lume, de îngeri și de oameni ca instituția Domnului, școli în care educația dragostei și temerii de

Dumnezeu să fie pusă pe primul loc. „Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. „Nu stăpâniți peste moștenirea lui Dumnezeu, ci fiți pildă turmei”.

Profesorii care susțin că sunt creștini să învețe zilnic lecțiile în școala lui Hristos. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine că Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Vă întreb: „Poartă toți educatorii din școli jugul lui Hristos sau poartă juguri contrafăcute de ei ca să le așeze pe gâtul altora, juguri pe care ei nu le poartă, juguri apăsătoare, aspre, dure, în timp ce ei se poartă foarte lejeri față de Dumnezeu, ofensându-L în fiecare zi în aspecte majore sau minore, și dând dovadă în cuvinte, în spirit și prin fapte, că nu sunt un exemplu corect pentru studenți, neavând simțământul că se găsesc sub disciplina Celui mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea. În școala din Battle Creek și în școlile care și-au luat modelul de aici, ar trebui să existe un model mai înalt și mai sfânt. Obiceiurile și practica din Battle Creek, se răspândesc în biserici și pulsul inimii acestei școli se simte în tot corpul credincioșilor.

Nu este în planul lui Dumnezeu ca să fie cheltuiți mii de dolari pentru extinderea anexelor de la Battle Creek. Și așa sunt prea multe acolo. Folosiți mijloacele suplimentare și dezvoltați lucrarea în părțile suferinde din câmpuri pentru a da impuls lucrării. Am rostit Cuvântul Domnului cu privire la un subiect pe care nu am libertatea să vi-l descopăr acum, dar vă spun în numele Domnului că veți face o greșală dacă adăugați clădire lângă clădire, căci în Battle Creek au pătruns răspunderi care și așa sunt prea mult pentru o localitate.

În unele cazuri, studenții din unele școli care nu sunt de credința noastră, vor ieși cu o educație mai bună și credincioși principiului.

Sunt prea mulți domni în școală cărora le place să stăpânească asupra moștenirii Domnului. Există prea puțin din Hristos și prea mult egoism. Dar cei care sunt sub dirijarea Duhului lui Dumnezeu și care sunt sub domnia lui Hristos, sunt exemple pentru turmă, și când se va arăta Păstorul cel mare, vor primi coroana slavei care nu se vestejește. „Tot așa și voi tinerilor fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca la vremea Lui, El să vă dea har” (1 Petru 5,5-6). Toată înălțarea voastră va avea o urmare naturală și vă

va afecta caracterul astfel încât Dumnezeu nu-l va putea aproba. „Fără Mine”, spune Isus, „nu puteți face nimic”. Activați și învățați, lucrați în armonie cu Hristos, și atunci nu veți lucra cu slăbiciune, ci veți avea conlucrarea divinului combinat cu priceperea omenească dată de Dumnezeu. „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi”. „Fiți trezi și vegheați” (nu în luptele voastre de fotbal și în implicarea în jocurile îndoielnice care ar trebui să facă pe orice creștin să roșească cu umilință după aceea). „Fiți trezi și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită”.

Da, el este pe teren privind la distracțiile voastre, prinzând orice suflet care nu veghează, semănându-și semințele în sufletul omenesc și stăpânind mintea.

Pentru numele lui Hristos, opriți jocurile la Colegiul Battle Creek și luați în considerație consecințele asupra inimii, a caracterului și a principiilor acestor distracții copiate după modelul altor școli. Ați înaintat continuu în căile neamurilor, și nu după exemplul lui Isus Hristos. Satana este prezent în curtea școlii, el este de față la orice exercițiu din sălile de clasă. Studenții care s-au implicat în jocuri și și-au excitat mintea în ele, nu sunt în starea cea mai bună să primească îndrumarea, sfatul și mustrarea foarte importante pentru ei în viața aceasta și în cea viitoare, nemuritoare.

Despre Daniel și prietenii lui, Scripturile declară:

„Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri, și înțelepciune; mai ales a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele”. În ce mod vă pregătiți voi să conlucrați cu Dumnezeu? „Apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi; împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi”. Studiați cu atenție dieta: ea nu este sănătoasă. Nenumăratele feluri de mâncare împreună cu deserturile sunt dăunătoare în loc să fie sănătoase și clăditoare, și după lumina dată mie, trebuie să se producă o schimbare hotărâtă în prepararea hranei.

Trebuie să se facă o pregătire a hranei cu pricepere și atenție, ca să dea studenților flămânzi o hrană substanțială și cu elemente hrănitoare. Educația în privința aprovizionării pentru masă nu este corectă, nici sănătoasă și nici satisfăcătoare, de aceea este necesară o reformă esențială. Acești studenți sunt moștenirea lui Dumnezeu și trebuie aduse în comitetul școlar, cele mai sănătoase principii cu privire la dietă.

Hrana din alimente sărăcăcioase, supele și lichidele sau folosirea cărnii, nu sunt cele mai bune pentru a produce mușchi sănătoși, organe digestive sănătoase sau creiere curate. O, cât de anevoie învățăm” Și dintre toate instituțiile din lume, școala este cea mai importantă. Aici trebuie studiată chestiunea dietei; nu trebuie urmată pofta nimănui, nici gustul și nici fasoanele, căci este necesară o reformă profundă, altfel urmarea unui mod greșit de gătit va fi o pagubă pe viață.

Dintre toate posturile importante din colegiu cel mai important este acela unde se stabilește hrana care trebuie pusă pe masă studenților flămânzi, căci dacă aceasta este neglijată, mintea nu va fi pregătită să-și facă lucrarea, deoarece stomacul a fost tratat cu lipsă de înțelepciune și nu-și poate îndeplini lucrarea. Este nevoie de minți puternice. Inteligența omenească trebuie să se extindă și să aibă vigoare și ascuțime. Trebuie să fie obligată să lucreze din greu, altfel va deveni slabă și inefficientă. Puterea creierului este cerută să gândească profund; ea trebuie pusă la lucru pentru a rezolva probleme grele, altfel mintea se pipernicește și nu mai poate gândi normal. Mintea trebuie să perfecteze lucrul, și să se lupte să dea soliditate și vigoare intelectului, iar dacă organele fizice nu sunt ținute în cea mai bună stare de sănătate printr-o alimentație substanțială și hrănitoare, creierul nu-și primește porția de hrană ca să lucreze. Daniel a înțeles lucrul acesta și s-a hrănit cu o dietă simplă, hrănitoare și a refuzat delicatesele de la masa împăratului. Deserturile care cer atât de mult timp pentru preparare, sunt majoritatea, dăunătoare sănătății. Alimentele tari care solicită masticăția, sunt mult mai folositoare decât pireurile sau hrana lichidă. Stăruiesc asupra acestor lucruri deoarece sunt esențiale.

Trimit avertizarea la Colegiul din Battle Creek ca de acolo să plece la toate instituțiile de învățământ. Faceți studii cu privire la aceste subiecte și faceți ca studenții să primească o educație corectă în pregătirea unei hrane integrale, apetisantă și solidă care alimentează organismul. Ei nu au și nu au avut educația și pregătirea corectă cu privire la hrana cea mai sănătoasă care să producă mușchi și nervi sănătoși care să dea hrană creierului și sistemului nervos.

Intelectul trebuie păstrat cu grijă treaz printr-o lucrare serioasă și cu toată inima. Cum trebuie să se facă lucrul acesta? Puterea Duhului Sfânt trebuie să curățească gândurile și sufletul de întinarea lor morală. Obiceiurile degradante înjosesc nu numai sufletul, ci și intelectul. Memoria suferă atunci când este pusă pe altarul practicilor josnice și dăunătoare. „Cel care seamănă în firea pământească, va secera stricăciunea;

cel care seamănă în duhul, va secera în duhul viața veșnică”. Când profesorii și învățătorii își vor consacra lui Dumnezeu sufletul, trupul și duhul, curățindu-și gândurile prin ascultarea de legile lui Dumnezeu, ei vor primi fără încetare o nouă înzestrare cu putere fizică și mintală. Atunci se va vedea o dorință arzătoare a inimii după Dumnezeu, și o rugăciune stăruitoare pentru discernerea unor principii lămurite. Lucrarea și slujirea Duhului Sfânt nu este oferită ca să fie folosită de ei, așa cum cred mulți, ci ca Duhul Sfânt să-i folosească, să-i modeleze, să le sfințească toate puterile. Folosirea facultăților în practici ale poftelor, produce dezordine în creier și în sistemul nervos, și cu toate că pretind că sunt religioși, nu sunt și nu vor fi niciodată unelte pe care Dumnezeu să le poată folosi, căci El dezaprobă practicile necurate care slăbesc vigoarea fizică și capacitățile mintale, astfel încât toate lucrurile cum ar fi efortul mintal, după un scurt timp devine anevoios. Memoria devine capricioasă și, o, ce dar respingător este oferit în felul acesta lui Dumnezeu!

Apoi, când privesc scenele care mi-au fost prezentate, când iau în considerație școlile întemeiate în diferite locuri, și le văd alunecând atât de jos încât nu se aseamănă deloc cu școlile profeților, mă întristez fără măsură. Exercițiul fizic recomandat de Dumnezeu înțelepciunii prin care în fiecare zi ar trebui devotate câteva ore pentru o educație folositoare într-o lucrare care ar ajuta pe studenți la învățarea datoriilor practice ale vieții, sunt esențiale pentru tot tineretul nostru. Dar mereu au fost desconsiderate și au fost introduse distracții care sunt o practică fără ca vreo binecuvântare deosebită să fie obținută prin facerea a ceea ce este bine și drept, care ar fi o educație și o pregătire esențială.

Studenții, fiecare în parte au nevoie de o educație în datoriile practice. Timpul folosit în exercițiul fizic care treptat duce la exces și la intensificarea jocurilor și a excitării aptitudinilor, ar trebui folosite în direcțiile date de Hristos, și atunci binecuvântările lui Dumnezeu s-ar revărsa peste aceia care fac astfel. Toți ar trebui să părăsească școlile cu o pregătire eficientă, astfel că atunci când vor depinde de resursele lor, să aibă o cunoaștere pe care o vor putea folosi și care este esențială pentru viața practică. Căutarea atâtor invenții pentru a folosi înzestrările date de Dumnezeu pentru a nu face nimic bun, nimic pe care să-l puteți lua cu voi în viața viitoare, nici un raport de fapte bune, sau fapte de milă, stau înregistrate în cărțile cerului: „Cântărit în cumpănă și găsit prea ușor”.

Studiul stăruitor este absolut necesar, precum și munca grea stăruitoare. Jocul nu

este esențial. A crescut influența devoțiunii lor pentru distracții cu o putere fascinantă și vrăjită care a contracarat influența adevărului asupra minții și caracterului omenesc. O minte echilibrată nu se câștigă de obicei prin devoțiunea pentru puterile fizice și pentru distracții. Disciplina fizică în viața practică este îndulcită totdeauna la gândul că ne educă și ne pregătește mai bine mintea și trupul pentru a-și îndeplini lucrarea pe care Dumnezeu plănuiește ca oamenii să o facă în diverse domenii. Cu cât tineretul va înțelege mai bine cum să-și îndeplinească îndatoririle vieții practice, cu atât mai intensă, mai utilă și mai folositoare va fi bucuria lor zi de zi făcându-se de folos altora.

Mintea educată în felul acesta, să se bucure de oboseala fizică în viața practică, se dezvoltă prin cultură, prin pregătirea bine disciplinată și este înzestrată în vederea eficienței și aceasta este o cunoaștere importantă ca ajutor și binecuvântare pentru ei și pentru alții. Fiecare student să-și dea seama și să poată spune: „Studiez și lucrez pentru veșnicie”. În felul acesta învață să fie harnici și răbdători perseverând în eforturile combinate pentru muncă fizică și intelectuală. Câtă forță este implicată în jocurile de fotbal și în celelalte născociri ale voastre făcute după modelul neamurilor, exerciții care nu binecuvântează pe nimeni. Introduceți aceleași puteri în folosirea unei munci utile, și nu credeți că raportul vostru va fi mai plăcut ca să vă întâlniți în ziua cea mare a lui Dumnezeu?

Tot ce se face sub influența stimulentului sfințit al datoriei creștine pentru că sunteți ispravnici ai talanților pe care să-i folosiți ca să fie o binecuvântare pentru voi și pentru alții, vă va da o satisfacție solidă, deoarece faceți totul spre slava lui Dumnezeu.

În viața lui Hristos nu găsesc nici o clipă care să fi fost folosită în jocuri și în distracții. El a fost marele Educator pentru viața prezentă și cea viitoare. N-am găsit nici măcar o clipă când să fi învățat pe ucenici să se implice în fotbal sau în pugilism pentru a face exerciții fizice sau în realizări teatrale, și cu toate acestea Hristos a fost modelul nostru în toate lucrurile; Hristos, Răscumpărătorul lumii a dat fiecăruia lucrarea lui și l-a îndemnat: „Lucrează până când vin”.

Îndeplinindu-și lucrarea, inima se încălzește într-o astfel de întreprindere, și în felul acesta toate puterile sufletului se implică într-o lucrare dată de Domnul și Stăpânul lui. Este o lucrare înaltă și importantă. Profesorii și studenții creștini sunt făcuți în stare să devină ispravnici ai harului lui Hristos și să fie totdeauna stăruitori.

Tot ce pot face pentru Isus este să aibă o dorință arzătoare să-și arate recunoștința față de Dumnezeu în îndeplinirea conștiințioasă a tuturor obligațiilor așezate asupra lor și prin credincioșie față de Dumnezeu să răspundă la darul mare și minunat al singurului Fiu al lui Dumnezeu, ca prin credința în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Trebuie ca fiecare tânăr din toate școlile și din toate instituțiile noastre să fie ca Daniel - într-o atât de strânsă legătură cu Izvorul oricărei înțelepciuni, astfel ca puterile lui să-l facă în stare să ajungă la cel mai înalt nivel al datoriei în orice direcție ca să poată răspunde tuturor cerințelor școlii, nu numai sub conducerea unor profesori pricepuți, ci și sub supravegherea inteligențelor cerești, știind că ochiul atotvăzător și care nu doarme este îndreptat spre ei. Cei patru tineri evrei nu au îngăduit ca motive egoiste și dragostea de distracții să le ocupe clipele de aur ale vieții acesteia. Au lucrat cu inimă binevoitoare și cu o minte ageră. Acest standard nu este mai înalt decât acela pe care orice creștin îl poate ajunge. Dumnezeu cere de la fiecare elev creștin mai mult decât i-au dat ei până acum. „Voi sunteți o priveliște pentru lume, îngeri și oameni”. (Semnat) E.G.White.

Capitolul 19

Conduita studenților

„Sunnyside” Coorambong N.S.W., 7 iulie 1897.

Am o povară pe care trebuie să o transmit profesorilor și studenților din școala noastră. Domnul mi-a prezentat cazul vostru... Directorul și profesorii au respins mustrarea. Ei s-au simțit foarte descurajați pentru faptul că fiecare ar trebui să simtă răspunderea față de Dumnezeu să biruiască păcatul vorbirii și al faptelor fără minte.

În camerele lor studenții rostesc cuvinte frivole, și se face foarte mult din direcția aceasta. Se implică în vorbire necugetată, în glume și în batjocuri. Se fac aprecieri ieftine care creiază un spirit de dispreț neglijent față de ordine. Acest nonsens ieftin arată că inima nu are nici o comoară bună. În felul acesta mințile sunt deturnate de la subiectele importante care le-au fost prezentate. Acest material ieftin, lemn, fân, trestie este ales de unii ca să-l pună în clădirea caracterului lor. Domnul Isus și-a dat viața ca să salveze aceste suflete prețioase. Studenților nu li se dă privilegiul să-și îmbunătățească în mod înțelept folosirea timpului. Adevărul îi poate face înțelepți spre mântuire.

În timp ce se folosește multă trudă pentru ca școala să ajungă la nivelul la care ar trebui, doi sau trei studenți care se comportă ca niște vagabonzi, pot împiedica mult pe cei care încearcă să mențină ordinea. Studenții care doresc să procedeze corect, care doresc să cugete în mod corect, sunt mult împiedicați de aceia care fac o lucrare mizerabilă și ieftină. „Cine rostește multe cuvinte păcătuiește”. Câțiva sunt în stare să se depărteze de o astfel de societate și să se retragă într-un loc unde pot cere Domnului Isus să-i ferească de orice întinăciune prin păstrarea minților ațintite asupra Lui. Însă încercarea la care sunt supuși de către colegii lor nu este deloc necesară.

Nimic care ar contracara scopul pentru care a fost întemeiată școala n-ar trebui tolerat acolo. Putem fi împlinitori ai cuvintelor lui Hristos, crezând și primind adevărul.

Astfel putem primi har suficient zi după zi pentru îndeplinirea datoriilor și pentru a face față încercărilor fiecărei zile. Dar n-ar trebui să li se permită unor studenți să rămână la școală, dacă își îngăduie ca o practică obișnuită de răutate, de ușurătate să le

stăpânească mințile. Nici ei nu au nici un câștig, în timp ce alții sunt împiedicați să primească binele. Satana pune stăpânire pe ei și lucrează prin ei nu numai ca să le acapareze sufletele, ci și sufletele altor tineri care au destulă putere morală să spună: „Am avut destul această atmosferă stricată care ne otrăvește sufletele”. Prin cuvintele lor studenții pot mărturisi sau se pot lepăda de Hristos.

Studenții mai vechi ar trebui să-și amintească de puterea pe care o au ca să educe pe cei mai tineri în obiceiurile și practicile lor. Să nu caute să găsească ceva la care să bombănească, ci să facă tot ce pot mai bine din orice situație. Folișiți orice situație ca să prindeți tot ce puteți și apoi grăbiți-vă ca să memorați. Nu ascultați nimic din ce nu vă este necesar.

Cei care au avut obiceiul să vorbească despre tot ce văd și aud, trebuie să se pocăiască în acest punct. Dacă cei care au legătură cu căminul văd vreo schimbare, nu trebuie făcuți să creadă că Domnul i-a făcut buletine zilnice.

Să nu credeți că este datoria voastră să transmiteți tot ce vedeți și auziți de la alții. Vor face ei acest lucru pentru căminurile lor și vor și comenta, apoi vor trece farfuria la altul. Dacă după consultări cu alți profesori, preceptorul face unele schimbări în planul căminului, aceste schimbări vor fi comunicate de către aceia care vor socoti că nu este nimic primejdios să spună ceea ce știu. Copiii care sunt educați să relateze tot ce văd, tot ce se întâmplă la masă și în clasă, vor pierde încrederea profesorilor lor, comunicând altora pachetul lor de nimicuri.

În aceste probleme tăcerea este elocventă. Sunteți la școală ca să păstrați observațiile pentru voi, afară de faptul că au un astfel de caracter încât ar trebui immortalizate prin comunicare. Tații și mamele ar trebui să-și dea seama că o astfel de educație nu trebuie continuată.

Ei trebuie să constate că au avut destul din : „Spune-mi și vom spune și noi”. Profesorii și studenții să-și păstreze sfaturile. Deja am întâlnit ici și colo mici incidente și tranzacții care au avut loc la școală.

Studenții vor înțelege că tu n-ai fost rânduit de Domnul să fii informator. Lucrarea ta este să studiezi Biblia și alte ramuri de educație care îți sunt necesare pentru viață. Nu-ți face o ocupație din a duce vorba. Când se spun anumite lucruri, fiecare

adaugă ceva mai pronunțat sau mai deosebit, și în felul acesta, deosebirile dureroase contribuie ca mulți să tragă o concluzie greșită. De aceea veghează asupra cuvintelor; pune frâu limbii tale. Dacă-ți permiți să devii purtător de vești, nu vei fi bine primit în nici o familie din cauza înclinațiilor de a relata orice discuție care a avut loc. Am hotărât că este nesigur să fac o vizită, nu pentru că sunt vinovată că știu ceva rău, ci pentru că se poate spune sau presupune ceva care va fi prezentat greșit, de aceea prefer să rămân acasă. (Semnat) E.G.White.

Capitolul 20

Cuvinte către tineri

Putem vedea persoane care merg pe o cale greșită spre paguba lor și a altora, și cu toate acestea să nu avem nimic de spus? Iubim noi sufletele și totuși să le lăsăm să continue în rău, măgulindu-se că sunt corecți, și nu le spunem niciodată că lucrarea pe care o fac nu va putea trece testul judecății?

Să păstreze tăcerea slujitorul credincios al lui Dumnezeu atunci când vede pe cei care dovedesc în felul cum aceștia își îndeplinesc datoriile zilnice, că dacă nu-și schimbă obiceiurile, vor lucra cu multe pierderi? Există unii tineri și tinere care nu-și fac lucrarea cu metodă. Deși sunt totdeauna ocupați, obțin rezultate slabe. Au idei greșite despre muncă și cred că lucrează din greu. Dacă aceștia ar fi folosit o metodă corectă și s-ar fi ținut de treabă, ar fi realizat mult mai mult în timp mai scurt.

Ocupându-și timpul cu lucruri mai puțin importante, își dau seama că intră în criză de timp, se încurcă atunci când sunt chemați să împlinească datoriile mai importante.

Tot timpul lucrează, cred ei muncind din greu și cu toate acestea, au puțin de arătat ca rezultat al eforturilor lor.

În situații de acestea când tinerii și tinerele fac astfel de greșeli în disciplina vieții lor, ar fi păcat să nu li se spună cuvinte de sfat și avertizare.

Este un lucru delicat să spui oamenilor despre greșelile lor. Cei care muștră s-ar putea să găsească în cei muștrați mândrie și încăpățănare ca să recunoască, iar voința se ridică în sfidare și împotrivire. Dar cu toate acestea sfatul trebuie dat și greșelile trebuie demascate. Tinerii să cultive un spirit care se lasă învățat, ca să poată beneficia de eforturile acelor care caută să-i ajute. Crezi că ai făcut ce ai putut mai bine și cu toate acestea ai fost muștrat pentru niște lucruri de nimic, și îți pierzi răbdarea că cineva simte de datoria lui să te muștre pentru lucruri atât de neînsemnate, dar sfatul dat de apostol este acesta: „Ascultați pe cei care vă cârmuiesc și supuneți-vă, căci ei veghează asupra sufletelor voastre ca unii care vor da socoteală, ca să facă lucrul acesta cu bucurie și nu

cu întristare, căci acesta este spre folosul vostru”. N-ar fi fost dată această îndrumare precisă dacă n-ar fi fost unii care aveau nevoie de muștrare și de sfat. Există unii care nu primesc muștrarea, care merg pe drumul lor și care se prind cu insistență de obiceiurile și de practicile lor. Când sunt muștrați, ei răspund: „De ce-mi spui aceste lucruri. Nu mă pot schimba”. Dar spunând aceste lucruri se amăgesc. Dacă ar vrea ar putea face schimbări, dar preferă să meargă pe calea lor decât să facă un efort hotărât ca să caute o cale mai bună prin care le-ar crește utilitatea, iar priceperea lor s-ar dezvolta pentru a ocupa poziții de încredere.

Aceia care nu recunosc niciodată că sunt greșiți, se simt jigniți atunci când sunt muștrați și aduc tot felul de argumente care nu stau pentru a se îndreptăți. Cred că au dreptate întotdeauna și astfel continuă în practicarea obiceiurilor lor rele, făcând din ce în ce mai cu neputință schimbarea. Sunt prea indolenți ca să facă un efort în direcția reformei. Ei nu văd că sunt defectuoși și se mulțumesc cu modul lor greșit de procedare și cred că toți ar trebui să fie mulțumiți ca și ei. Nu văd nevoia de muștrare și de sfat. Cuvântul lui Dumnezeu descrie asemenea cazuri cu următoarele cuvinte: „Dacă vezi un om care se crede înțelept, ai mai multă nădejde de la un nebun decât de la el”.

Sunt tineri și tinere care se împotrivesc disciplinei și ordinii. Ajutați-i să se hotărască în inimile lor să se supună disciplinei și să pună în practică regulile normale. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii, iar tinerii au datoria să respecte reguli stricte căci aceste practici vor lucra în avantajul lor.

Pe cât este posibil să se facă planuri care să fie aduse la îndeplinire în cursul zilei. Faceți-vă o agendă cu diferitele datorii care așteaptă atenția voastră și luați-vă timp pentru a le realiza. Să se facă totul cât mai desăvârșit, mai curat și mai repede. Dacă îți vine rândul să faci curat în cameră, atunci vezi să fie aerisită, iar lenjeria de pat să fie întinsă la soare. Stabilește un număr de minute în care să-ți faci lucrul fără să te apuci să citești ziare și cărți care-ți cad sub ochi, ci spune-ți: „Nu, am doar atâtea minute în care să-mi fac lucrul și trebuie să-mi îndeplinesc datoria la timp”. Dacă, camera este decorată cu ornamente iar tu ai ochiul îndreptat spre slava lui Dumnezeu, adună acești idolași și pune-i în altă parte; dacă lucrul acesta nu se poate face și ornamentele trebuie expuse admirației, atunci rânduiește-le cât mai repede. Nu le lua unul după altul, ca atunci când le ștergi de praf să visezi la fiecare în parte și să zâmbești în admirație, ținându-le în mână, ca și când nu te-ai îndura să le miști din loc. Cei care în mod natural se mișcă anevoie, să caute să devină activi, energici și rapizi aducându-și aminte de cuvântul

apostolului: „În iscusință fiți fără preget; slujiți Domnului”.

Dacă îți vine rândul să pregătești hrana, fă calcule atente și ia-ți tot timpul necesar să pregătești hrana, să o așezi pe masă în ordine și la timp. Se recomandă să ai masa gata înainte cu cinci minute mai devreme decât cinci minute mai târziu. Dar dacă te miști încet, lent, dacă ai obiceiul să lenevești, atunci vei folosi mai mult timp pentru lucru, iar datoria acelor care se mișcă încet este să se schimbe și să devină mai expeditivi. Dacă au voință își pot învinge obiceiurile delăsătoare și fără rost. La spălatul vaselor trebuie să fie atenți și în același timp trebuie să lucreze repede. Puneți la lucru voința în această direcție și atunci mâinile se vor mișca repede.

Un alt defect care mi-a provocat multă tulburare și jenă este obiceiul unei fete de a lăsa limba să alerge, pierzând timp prețios cu vorbirea despre lucruri fără valoare. Când fetele sunt atente la vorbire, lucrul tânjește.

Acestea au fost socotite lucruri mici, neluate în seamă. Mulți se amăgesc cu privire la lucrurile așa zise mici. Lucrurile mici au o legătură importantă cu lumea cea mare. Dumnezeu nu trece cu vederea lucrurile foarte mici care au de a face cu binele familiei omenești. El este proprietarul omului în întregime. Sufletul trupul și duhul sunt ale Sale. Dumnezeu a dat propriul Său Fiu atât pentru trup cât și pentru suflet, și întreaga noastră viață aparține lui Dumnezeu, spre a fi consacrată slujirii Sale, pentru ca prin folosirea tuturor facultăților noastre, să-I dăm slavă.

Nimeni dintre noi să nu spună: „Nu pot birui defectele de caracter”, căci dacă aceasta îți este hotărârea, atunci nu poți avea viață veșnică. Toată neputința este în voința ta. Dacă nu vrei, înseamnă că nu poți. Adevărata greutate este stricăciunea unei inimi nesfințite și lipsa de voință de a te supune lui Dumnezeu. Când în inimă există un scop hotărât de a birui, vei avea dispoziția de a birui și vei cultiva acele trăsături de caracter care sunt de dorit și te vei angaja în luptă cu eforturi perseverente și neabătute. Trebuie să dați pe față o veghere neîncetată asupra defectelor de caracter și să cultivați practici corecte în lucrurile mici. Dificultatea biruinței va fi ameliorată proporțional cu sfințirea inimii prin harul lui Hristos. Efortul stăruitor și energic vă va așeza pe terenul avantajos al biruinței, deoarece acela care se luptă să învingă, în și prin harul lui Hristos, va primi iluminare divină și va înțelege cum pot fi aduse adevărurile mari în lucrurile neînsemnate, iar religia să fie introdusă atât în preocupările importante ale vieții, cât și în cele neînsemnate. E.G.White.

Capitolul 21

Ascultând și împlinind

Prin mâncarea peste măsură, stomacul este obligat să-și dubleze activitatea, iar mintea este afectată și neîn stare să perceapă și să simtă realitățile veșnice. Aceia care își îngăduie pofta pe seama creierului și a nervilor, nu vor putea și nu vor voi să primească soliile pe care le dă Dumnezeu, pâinea spirituală din cer care este Cuvântul lui Dumnezeu. Mii și mii de oameni sunt necumpătați în mâncare și urmarea este că pofta cărnii se luptă împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii.

Există unii care au avut privilegii mari și multă lumină, și au sperat că într-o zi vor intra în lucrarea pastorală. Le-am spus că prin aceasta vor trimite foarte curând lupi în mijlocul oilor deoarece conștiințele lor sunt arse cu fierul roșu. Procesul care i-a făcut așa a început cu neluarea în seamă a lucrurilor mici, o degradare în caracter față de principiile corecte în lucrurile mici. Procedeele cu acești doi oameni m-au alarmat foarte tare. Ei nu iau seama și nu rețin ceea ce le spun. În cuvintele pe care le aud sunt cuvinte care cer reformarea vieții practice, și anume să îndeplinească lucrurile pe care le socotesc umilitoare, și vor nega că le-au fost spuse.

Mi s-a arătat că toți cei cărora le place îngăduința păcătoasă, sunt cei care nu aud, nu percep cuvintele spuse. De ce? Pentru că îngerii răi i-au condus atât de mult și au pus într-atâta stăpânire pe puterile lor încât cuvintele rostite cu scopul să le trezească convingerile, sunt făcute de Satana să însemne altceva. Aceasta dovedește puterea lui Satana asupra urechilor omenesci de a le face să audă cuvintele neînțelese și ciudate, și chiar lucrurile pe care Domnul ar vrea ca ei să le audă, nu le înțeleg. Ei spun că niciodată nu li s-au spus cuvintele pe care ești sigur că le-ai rostit, dar Satana le-a întrerupt atenția ca să nu le audă.

Mâncarea de carne

Niciodată nu am simțit că era de datoria mea să spun că nimeni în nici o împrejurare n-ar trebui să guste carne. A spune așa ceva atunci când oamenii au fost educați să trăiască cu carne într-o măsură atât de mare, ar însemna să ducem lucrurile la extrem. Niciodată nu am simțit că era datoria mea să fac afirmații neclare. Tot ce am

spus, am spus cu simțul datoriei, dar am fost atentă în declarațiile mele deoarece nu doream să dau cuiva ocazie să fie conștiință pentru altul.

Sora Davis tocmai mi-a atras atenția asupra unui articol din revista „Youth»s Instructor” din 31 mai 1894. Întrebarea pusă era dacă am avut scopul ca această propoziție să aibă sensul pe care l-a primit în revistă. Am fost surprinsă când l-am văzut exact așa cum a apărut: „Dieta de carne nu este cea mai completă dietă, și cu toate acestea aș lua poziția că mâncarea de carne n-ar trebui eliminată de toți”. Nu-mi pot explica de ce articolul a apărut în această formă.

Încă de la adunarea de tabără de la Brighton, am îndepărtat cu totul carnea de pe masa mea. Acesta este un lucru de la sine înțeles că, fie că sunt acasă sau altundeva, nimic de felul acesta nu va fi folosit de către familia mea și nici să fie pus pe masă. Doresc ca propoziția să fie modificată schimbând cuvântul „nu”. Totuși nu aș lua poziția că mâncarea de carne trebuie eliminată de toți, de exemplu de către cei care mor de foame.

În California este pe masă din belșug sub formă de fructe proaspete, vegetale și struguri, și nu este nevoie să fie folosită carne.

Pot fi consumatori care cer carne, dar să o folosească în camerele lor și să nu ispitească pe cei cu apetitul deja pervertit care n-ar trebui să mănânce așa ceva.

Biscuiții fierbinți și preparatele de carne sunt în cu totul dezacord cu principiile reformei sănătății.

Crezi că nu poți lucra fără carne; și eu am crezut la fel, dar acum știu că în planul Său original, Dumnezeu n-a rânduit ca mâncarea de animale moarte să alcătuiască dieta omului.

Este gustul pervertit care acceptă astfel de hrană. Să te gândești la carnea care putrezește în stomac este revoltător.

Faceți ca fructele să fie așezate pe masă ca articol de dietă care va constitui bilet de călătorie. Sucurile lor amestecate cu pâine vor fi deosebit de plăcute. Pentru fructele coapte, nestrucate ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu, pentru că sunt folositoare

sănătății. Încercați-le. Este dăunător pentru copii să-i învățăm cu o dietă de carne. Este mult mai ușor să creați o poftă nenaturală decât să corectați și să reformați gustul după ce el a devenit o a doua natură. Sanatoriile noastre n-ar trebui conduse ca un hotel. Regret că vă este atât de greu să vă învingeți poftele și să vă reformați obiceiurile în mâncare și în băutură. Dieta de carne vă schimbă înclinațiile și vă întărește animalismul. Suntem alcătuiți din ceea ce mâncăm și mâncarea de multă carne va reduce activitatea intelectuală. Studenții ar putea face mult mai mult în studiile lor dacă n-ar folosi carnea. Când partea animală a naturii omenești este întărită prin mâncarea de carne, puterile intelectuale se reduc proporțional.

Sarcinile medicului

Sunt ocupații în care nu se poate face reformă, căci sunt total rele, și tot ce se poate spune acestor persoane care persistă în aceste activități este: „Fugiți de ele, tâlharilor!”

Dar profesia medicinei este o chemare înaltă și nobilă și există remedii pentru toate relele care au pătruns în această ramură de lucrare. În activitatea și în caracterul fiecărui medic poate fi reprezentat Hristos, și de la toți cei care doresc să devină medici se așteaptă să lucreze în mod neegoist și așa cum a lucrat și El, cerând un preț corect pentru sarcinile lor, și nu mai mult, cu toate că ar câștiga mai mult dacă ar urma obiceiurile egoiste ale lumii. Este tot atât de normal ca slujitorul Evangheliei să ceară un salariu mai mare pentru mângâierea celor descurajați, ca să aducă pace și lumină celor apăsați, ca și pentru medicul care cere sume mari pentru vizitele lui profesionale.

Lucrarea medicului creștin să dea pe față lepădarea de sine și să nu dea nici măcar aparența de necinste și de exploatare.

Printre medicii care nu se tem de Dumnezeu a devenit ceva obișnuit să ascundă ce este simplu și clar sub haina tainei. Când a avut de a face cu oamenii, Mântuitorul a lămurit toate lucrurile pentru înțelegerea oamenilor, iar la înălțare a promis că va trimite pe Mângâietorul a cărui lucrare urma să fie descoperirea adevărului.

Caracterul și destinul omului este hotărât de principiile care-i controlează acțiunile. Egoismul este un atribut al Satanei, și dacă-i stăpânește viața, se va vedea în toate ocupațiile sau profesiile lui, indiferent cât de umile sau filantropice ar putea părea.

O mulțime de păcate au fost acoperite sub profesia medicinei, cu toate că la toate acțiunile nesfinte a fost prezent un martor, și în toate cazurile se va lua o hotărâre. Multe din lucrurile socotite legale în această profesie, sunt în realitate ilegale, și trebuie cu frânele din mâna lui Hristos să fie eliminate. Multe fapte bune și pline de milă, au fost făcute de către medici, deoarece au avut câmp larg de lucru, dar mi s-a arătat că în general profesia medicală ca un organism, a devenit o peșteră de tâlhari. În legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, medicina ar trebui înfrumusețată de prezența lui Hristos căci El conlucrează cu medicul care mărturisește numele Lui, dar atunci când oamenii devin exploataatori, tot ce poate face este să-i îndepărteze de curțile Sale.

Cei care intră în ramura medicală trebuie educați dintr-un punct de vedere mai înalt decât cel care se găsește în școlile populare din țară.

Luxul (opulența)

Am visat că vizitam pe aceia care cred adevărul și am văzut în casele lor bibelouri și podoabe, dar pe când plângeam cu privire la perspectivele viitoare - din cauza lipsei de mijloace - cu privire la înaintarea cauzei-„Adevărului Present”, Duhul Domnului a venit asupra mea și am spus: „În această casă sunt prea muți idoli”. Dacă aceste lucruri care nu fac nici un bine sufletelor voastre ar fi vândute, iar banii ar fi puși în trezoreria Domnului, nu v-ar lipsi confortul, iar aceste mijloace ar ajuta înaintării cauzei lui Dumnezeu. Am mers din casă în casă și am arătat lucrurile inutile pe care cei care fuseseră înzestrați de Domnul cu bani spre administrare le cumpăraseră. Tocmai acele mijloace ar putea fi o mare binecuvântare pentru a ajuta la construirea școlilor din țară precum și a caselor de rugăciune pe care trebuie să le luăm cu chirie până când vor putea fi ridicate ale noastre. Trebuie ținute multe adunări de tabără în multe locuri noi, iar obținerea mijloacelor este o problemă.

Dacă ornamentele din casă ar putea fi vândute, iar banii să fie investiți în cauza și lucrarea lui Dumnezeu, acestea ar fi ca niște izvoare care s-ar revărsa în curentul cel mare pentru a face să înainteze cauza lui Dumnezeu. Inima mea tânjește când vede lucrarea lui Dumnezeu înaintând atât de greoi, și atât de puțin făcut, precum și marea parte a lucrării care trebuie făcută.

Implor pe toți cei care au podoabe și bibelouri să le transforme în bani sau chiar în obiecte utile, și astfel să ne ajute aici și să sprijinească lucrarea atât în America cât și

în țările străine. Fiecare membru al bisericii să ia în considerare ce poate face acum când glasul milei stăruiește, acum când sunt ținute cele patru vânturi, acum când poarta cerului este gata să primească orice suflet pocăit.

Noi educăm pe oamenii care sunt înclinați să pună mintea, osul și mușchiul în lucrarea lor, ca să devină o convingere solidă în sufletul lor că doar o religie primită de la părinții noștri nu va putea rezista ispitelor lui Satana. Încercăm să le demonstrăm că nu pompa, ci adevărul ne va mântui, iar stăruința este esențială pentru a ne păzi împotriva ispitei. Neglijența și lenevia, jocurile și petrecerile precum și picnicurile de sărbători, deschid multe căi către ispită. Dând la o parte aceste adunări de plăceri abundente și folosind timpul prețios pentru îndeplinirea unor lucruri folositoare în serviciul lui Hristos, vom fi o forță mult mai puternică pentru educarea tuturor studenților, decât coborând nivelul minții cu studierea autorilor care se studiază de obicei în școlile noastre. Nu truda pentru cultivarea solului este ceea ce degradează pe om; nu munca istovitoare este aceea care slăbește puterea creierului și crează boală și suferință, ci slaba folosire a organismului viu este aceea care slăbește și produce boală prematură. Îmbolnăvirea organismului pe care Dumnezeu l-a dat ființei omenești este cauza bolii și a slăbirii tuturor puterilor, inclusiv a celor intelectuale. Adam a fost creat în nevinovăție și cu toate acestea, Dumnezeu i-a dat de lucru să cultive grădina. Aceasta nu l-a degradat. Acolo era cartea lui de studiu - Dumnezeu în natură. El trebuia să-l studieze pe Dumnezeu și să-l asculte. Pavel a trebuit să lucreze cu mâinile lui și nu s-a simțit dezonorat. Toți aceia care vor rezista ispitelor care asaltează dinăuntru și din afară, trebuie să se asigure că sunt de partea Domnului, că adevărul Său se găsește în inimile lor, că el veghează în sufletul lor, gata să dea alarma și să-i cheme la acțiune împotriva răului. Toată înțelepciunea care merită numele de știință se găsește într-o educație mai înaltă din Cuvântul lui Dumnezeu și ar trebui să fie căutată de toți oamenii. Educația adevărată întărește puterile morale, dezvoltă mintea, și ar trebui cultivată. Dar marea carte de educație pe care o constituie natura, care aude și vede pe Dumnezeu a fost într-o mare măsură neglijată. Dumnezeu să ne ajute să învățăm corect ce înseamnă o educație multilaterală.

Consilierii

Unii oameni dețin o pătrundere a lucrurilor, având abilitatea să dea sfaturi. Acesta este un dar al lui Dumnezeu și în momentele în care cauza lui Dumnezeu are nevoie de cuvinte sănătoase, solemne și solide, ei pot rosti cuvinte care vor conduce mințile

confuze și întunecate să vadă calea de urmat ca într-o strălucire a soarelui, situații care i-au umplut de nesiguranță și le-au dat mintea peste cap, studiind săptămâni și luni la rând. Acum au o lumină clară cu privire la drumul de urmat, iar Domnul i-a luminat și văd acum că rugăciunile le sunt ascultate iar calea este luminată.

Înțelepciunea divină susține mecanismul viu în oameni; oamenii sunt aleși ca unelte potrivite pentru a face o lucrare anumită, și o, ce pricepere deosebită dă Dumnezeu omului ca să cunoască pe tovarășii lui, ca să-și poată folosi, prin harul lui Dumnezeu, uneltele omenești, organizând o grupă de lucrători ca să facă cea mai bună lucrare, după abilitatea lor recunoscută. Acesta este un dar sfânt, este o abilitate de conducere care poate folosi pe fiecare după priceperea lui.

Să se dea pe față mai multă rugăciune, și chiar cu post, astfel ca oamenii să nu meargă în întuneric, ci să se miște în lumină așa cum Dumnezeu este lumină. Putem căuta în rândurile noastre și în afara lor ceva care să facă să înainteze lucrarea și vom descoperi minți nedisciplinate de harul Duhului Sfânt care n-au pus în practică cuvintele lui Hristos, și care nu înțeleg impresiile Duhului lui Dumnezeu și care vor urma o cale greșită de acțiune, pentru că nu urmează de aproape pe Isus. Ei își urmează impulsul și imaginația proprie. Să nu se facă nimic în mod dezordonat, deoarece se vor produce multe pierderi și sacrificii asupra proprietății noastre din cauza vorbirilor aprinse și impulsive care trezesc un entuziasm nu după ordinea divină, și anume că o biruință care ar fi trebuit câștigată, dar din cauza lipsei de moderație și a unei repetări a principiilor și a scopurilor sănătoase, să se transforme într-o înfrângere. Să se dea pe față mai mult tact în această problemă și toți să se miște sub călăuzirea sfătuitoare înțelept, nevăzut care este Dumnezeu. Elementele omenești se vor lupta pentru stăpânire, și atunci s-ar putea să fie făcută o lucrare care nu este sub semnătura lui Dumnezeu.

Să nu avem acum o credință slabă; nu ne putem simți în siguranță într-o atitudine de neliniște indolentă și trândavă. Trebuie pusă la lucru orice abilitate sau bucurie, și ar trebui să se dea pe față o gândire profundă, calmă și inteligentă. În acest timp nu este suficientă înțelepciunea nici unui om pentru planuire și pentru proiectare. Prezintă toate planurile tale înaintea lui Dumnezeu cu post și umilește sufletul tău înaintea Domnului Isus și predă-ți căile tale Domnului; făgăduința sigură este că El îți va dirija cărările. El este nelimitat în resurse. Sfântul lui Israel care cheamă oștirea cerului pe nume și care ține stelele cerului în poziția lor, te are și pe tine personal în grijă.

Mișcarea de temperanță

Dacă am fi înălțat aceste reforme care erau înaintea noastră și dacă am fi urmat lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu, am fi continuat în reformă timp de mulți ani, dar s-a făcut o greșeală gravă. Dacă alții aleg să facă pași în direcția reformei, dați mâna cu ei, dar nu coborâți de la concepția voastră înaltă cu privire la reformă, la nivelul lor, ca să lucrați după părerile lor. Este o rușine pentru cei care au avut adevărul și o lumină mare cu privire la temperanță, dar n-au primit-o și n-au practicat-o în întregime. Dacă ar fi cultivat-o și ar fi trăit după lumina pe care au avut-o, ei ar fi cu mult mai departe. Unii din lume sunt cu mult mai avansați în multe lucruri ale temperanței.

Bărbații și femeile care nu iubesc viața veșnică, nu doresc să fie treziți și obligați să-și schimbe obiceiurile și practicile. Ei țin la căile și la părerile lor. Nu doresc să li se prăbușească aspirațiile și ambițiile. Le place îngăduința în mâncare, în băutură, în expunere și în pofta după câștiguri lumești. În acest domeniu timpul nu schimbă lucrurile în mai bine, ci în mai rău. Reformele adevărate sunt însoțite întotdeauna de pierderi, jertfe și pericole; provoacă împotrivire, trezesc calomnia și ura, iar binele este respins în favoarea răului.

Nu ne putem atașa numele la un angajament prezentat de o societate care își îngăduie folosirea tutunului, un narcotic care distruge trupul și sufletul. Cum ne putem uni cu această categorie de oameni care lucrează ca ei, și cum să formăm o societate cu ei? Cum se poate să lucrăm cu succes după modelul lor și după concepția lor?

Pe măsură ce cauza temperanței înaintează, ar trebui să o aprobăm, dar să ne păstrăm standardul cel înalt. Nimeni din cei care privesc reformele din punct de vedere creștin, n-ar trebui să descurajeze nici o avansare în această direcție de către necredincioși.

Problema care trebuie rezolvată este dacă ne putem identifica cu anumite mișcări și organizații care pretind să fie acceptate pentru binele societății. Dacă ele sunt ceea ce pretind a fi, merită simpatia și susținerea tuturor creștinilor. Dacă însă nu au temelia în principii, nu au un spirit de binefacere care caracterizează reforma, nu trebuie să ne înțelegem datorită în mod greșit. Cuvântul lui Dumnezeu este o călăuză infailibilă.

Chestiunea temperanței trebuie păstrată de orice creștin adevărat și în special, să

primească acceptarea tuturor celor care se pretind a fi reformatori. Dar în biserică vor fi unii care nu vor dovedi înțelepciune prin lipsa lor de respect pentru orice reforme care apar la oricare alți oameni care nu sunt de credința lor; în această atitudine ei greșesc fiind prea extremiști. Alții vor accepta orice lucru nou care se pretinde a fi temperanță, trecând peste orice altceva. Caracterul sfânt, deosebit al credinței este trecut cu vederea, sunt îmbrățișate vederile altora privitoare la temperanță și se formează o alianță între cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și toate celelalte categorii de oameni.

Cu mulți ani în urmă a fost dată lumina reformei sanitare și a temperanței în toate lucrurile. Societăți și cluburi de temperanță au luat naștere între cei care nu fac o mărturisire a adevărului, în timp ce oamenii noștri cu toate că sunt cu mult înaintea multor denominațiuni din țară în ce privește principiile și practica temperanței, au fost zăbavnici în a se organiza în societăți de temperanță și în felul acesta n-au exercitat influența pe care altfel ar fi putut-o avea.

Știința cea mare

Majoritatea discuțiilor cu privire la știința pe care o cunosc constituie o capcană; oamenii au păreri greșite cu privire la știință. Ei ar trebui să cerceteze cu stăruință să vadă dacă primesc pe Hristos ca Mântuitor al lor.

Vorbiți mai puțin și înălțați știința mai puțin. Lăsați ca Răscumpărătorul nostru să fie cel înălțat. Melodia cerului este lauda lui Dumnezeu și a Mielului; ea răsună din glasurile celor zece mii de ori zece mii și mii de mii. De ce nu se revarsă laude de pe buzele noastre? De ce suntem atât de muți? Domnul este gata să dea din ce în ce mai mult bisericii Sale din puterea Sa minunată și să deschidă direcții noi de gândire cu privire la marele plan de mântuire, la dragostea, dragostea fără margini, care L-a făcut să dea pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Vreau să vă spun că nu este sigură folosirea ca instructori în instituțiile noastre a acelor care nu cred Adevărul Present. Ei lansează idei și teorii care pun stăpânire pe minte cu o putere amăgitoare care captivează gândurile, care fac lumea cât un atom și dintr-un atom o lume. Dacă am spune mai puțin despre microbi și mai mult cu privire la dragostea și puterea lui Dumnezeu, am onora pe Dumnezeu mai mult. Se stăruiește prea mult asupra acestor lucruri, iar cele pe care ar trebui să le știm, care implică interesele

veșnice, primesc doar puțină atenție. Aruncați vălul peste acest pământ decăzut și sărman, care este stricat din cauza nelegiurii locuitorilor lui și îndreptați-vă atenția către lumea cerească. Este mult mai multă nevoie de învățătura cu privire la o legătură vitală în această viață cu Dumnezeu prin Hristos ca să fim pregătiți să ne bucurăm de cer și să locuim pentru totdeauna cu Domnul nostru. Dacă vrem să atingem un caracter ideal mai înalt și mai curat, trebuie să înălțăm pe Isus, exemplul desăvârșit; înălțarea științei nu va înălța niciodată lucrarea.

Orice picătură de ploaie, orice fulg de zăpadă, orice fir de iarbă, orice frunză, floare sau mugur mărturisește despre Dumnezeu. Aceste lucruri mici atât de obișnuite în jurul nostru, ne învață că nimic nu este în afara observației Dumnezeului celui Infinit, nimic nu este prea neînsemnat ca să nu ia seama la el.

Dumnezeu trebuie să fie recunoscut atât pentru tot ce nu ne descoperă, cât și pentru tot ce este descoperit înțelegerii noastre limitate. Dacă oamenii ar putea înțelege înțelepciunea nepătrunsă a lui Dumnezeu și ar putea explica ceea ce El a făcut sau ar putea face, nu i-ar mai da respectul și nu s-ar mai teme de puterea Lui. În revelația divină Dumnezeu a dat oamenilor taine care sunt de neînțeles, și care cer credință. Și așa trebuie să fie. Dacă lucrările și căile Domnului ar putea fi explicate de mintea mărginită, El n-ar mai fi suprem.

Capitolul 22

Unitate în lucrare și în sfat

Lucrătorilor din instituțiile noastre.

Duhul Domnului mi-a prezentat lucrările pe care vi le spun. Este necesară o lucrare mai profundă a harului printre lucrătorii lui Dumnezeu. Minte, duhul și caracterele lor trebuie să fie modelate după asemănarea caracterului Său divin, înainte ca să poată lucra în ei și prin ei. În viața lor trebuie să se vadă mai puțin egoism și mai mult din Isus Hristos. Încercări serioase vor veni peste toți și religia Bibliei trebuie să devină o mireasmă de la Dumnezeu, deoarece prezența Sa trebuie amestecată în orice faptă.

Fiecare dintre voi trebuie să vă dați seama că vă aflați în prezența Veghetorului nevăzut. Metodele și temperamentele voastre trebuie să fie modelate după idealul divin. Trebuie să cultivați continuu gândul: „Mă aflu în prezența Aceluia pe care-L iubesc, de care mă tem și pe care Îl respect. Nu trebuie să cultiv nici un gând și nu trebuie să fac nici o faptă în propriul meu spirit sau după înclinația mea. Dacă nu am gândul și Duhul lui Dumnezeu, nu mi se pot încredința răspunderi sfinte. Nu mintea și judecata mea trebuie să conducă. Regula trebuie să o facă mintea și judecata marelui Eu Sunt”.

Dacă vrem să avem o experiență cuprinzătoare trebuie să săpăm adânc după adevăr și înțelepciune. Trebuie să cultivăm credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Alfa și Omega experienței noastre ar trebuie să fie un : Așa zice Domnul”. Ca frați, așezați acolo unde trebuie să fiți legați mai mult sau mai puțin în lucrarea voastră, trebuie să vă apropiați mai mult unii de alții, în sfat, în colaborare, în spirit în toată lucrarea voastră. Fiecare dintre voi trebuie să stea cu noblețe în locul și în slujba lui, făcând lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Fiecare dintre voi trebuie să facă pentru aceste zile din urmă o lucrare mare, sfântă și grandioasă. Fiecare dintre voi trebuie să-și poarte greutatea răspunderii lui înaintea lui Dumnezeu. Domnul pregătește pe fiecare să-și facă lucrarea lui, și fiecare trebuie să fie respectat și onorat ca frate ales al lui Dumnezeu și prețios în ochii Săi. Nimeni dintre voi să nu fie făcut sfătuitor pentru toți. Nu trebuie ales un om ca fiind singurul înaintea căruia să fie aduse toate planurile și metodele, iar alții să nu fie consultați. Dacă se face așa ceva, vor apare greșeli, vor fi făcute mișcări

greșite și în felul acesta se va face mai mult rău decât bine. Nimeni nu trebuie să se teamă de celălalt pentru locul cel mai de frunte. Fiecare trebuie tratat fără părtinire și fără fățarnicie.

Nu este încredințată fiecareia aceeași ramură de lucrare și pentru motivul acesta aveți nevoie de împreună sfătuire în libertatea și în încrederea care ar trebui să existe între slujitorii Domnului.

Toți au nevoie de mai puțină încredere în sine și de o mai mare încredere în Acela care este puternic în sfat și care cunoaște sfârșitul de la început.

Când cultivați respect unul față de altul, învățați să respectați pe Isus Hristos. Nu trebuie să dați pe față preferințe, deoarece Domnul nu manifestă preferințe pentru aleșii Săi. El zice: „Nu vă numesc robi ci prieteni; căci robul nu știe ce face stăpânul; dar v-am numit prieteni căci v-am făcut cunoscut toate lucrurile pe care le-am auzit de la Tatăl Meu”. Aceasta este încrederea pe care Domnul dorește să o cultivăm unul față de altul. Dacă nu faceți lucrul acesta mai mult decât în trecut, nu veți putea merge și nici lucra sub îndemnul Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește să fiți uniți în legăturile plăcute ale prieteniei. Ca lucrători ai Domnului trebuie să vă încredințați planurile unii altora. Aceste planuri trebuie să fie luate în considerație cu grijă și cu rugăciune, pentru că pe aceia care nu fac lucrul acesta, Domnul îi va lăsa să cadă prin însăși înțelepciunea și prin măreția lor superioară.

„Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți să aduceți roadă și roada voastră să rămână, pentru ca tot ce veți cere Tatălui în numele Meu să vă dea. Vă poruncesc aceste lucruri ca să vă iubiți unii pe alții”. Nimeni să nu creadă că înțelepciunea lui îl va feri să facă greșeli. Dumnezeu dorește ca cel mai mare să aleagă cea umilintă care-l va face robul tuturor, dacă datoria cere acest lucru.

Dar deși trebuie să iubiți pe frați, și să gândiți minte cu minte, suflet cu suflet, viață cu viață, trebuie ca fiecare în parte să vă sprijiniți cu totul pe Dumnezeu. El va fi sprijinul vostru. El nu are plăcere când depindeți unul de altul pentru lumină, înțelepciune și îndrumare. Domnul trebuie să fie înțelepciunea noastră. Trebuie să știm personal că El este sfințirea și mântuirea noastră. La El trebuie să privim și în El trebuie să ne încredem. El va fi pentru noi un ajutor necurmat în orice timp și în orice nevoie.

Oricare ar fi datoriile voastre în diferitele ramuri de lucrare aduceți-vă aminte mereu că Dumnezeu este General pentru toți. Nu trebuie să vă despărțiți de El și să faceți din firea pământescă brațul vostru. Suntem prea mult înclinați să ne măsurăm unul cu altul, punând aprecierea noastră asupra importanței lucrării fiecăruia, dar aceste comparații s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu subiectul. Domnul nu apreciază pe oameni după poziție sau rang. El caută să vadă cât de mult aveți din spiritul lui Hristos și cât de mult dați pe față în viața voastră asemănarea cu El. Cel care iubește pe Domnul cel mai mult, ascultă cu multă seriozitate și atenție glasul lui Dumnezeu, și pentru că iubește mult și El este iubit de Tatăl foarte mult. „Învățați de la Mine - spune cel mai mare Învățător pe care l-a avut lumea vreodată - căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”.

Ar trebui să se înalțe această rugăciune: „O, cel mai bun Prieten al meu, Făcătorul meu, Domnul meu, modelează-mă și fă-mă după asemănarea divină. Fă-mă cu totul asemenea Ție. Desăvârșește-mă, curățește-mă și înviorează-mă ca să pot reprezenta caracterul lui Dumnezeu” Nu trebuie să credem că religia și afacerile sunt lucruri separate: ele sunt una. Toți cei care își pun încrederea în Domnul, vor fi puși la probă și încercați; atunci va fi pus asupra lor sigiliul lui Dumnezeu.

Înaintea noastră stă o lucrare importantă. Trebuie să ne pregătim pentru această lucrare prin pregătirea inimilor. Cerul trebuie să fie bucuria inimilor noastre, iar gunoiul egoismului trebuie îndepărtat astfel încât Hristos să ne poată schimba în asemănarea chipului Său. Pe măsură ce această lucrare progresează, privind la Hristos suntem schimbați din slavă în slavă și dintr-un caracter în altul. Puterea Lui este făcută desăvârșită în slăbiciunea noastră.

Trebuie să ne umilim eul astăzi, mâine și în tot timpul. Trebuie să colaborăm cu Dumnezeu cu o inimă sfințită, binevoitoare. Trăim în vremea când Satana s-a coborât cu o putere mare. El dă târcoale ca un leu care răcnește căutând pe cine să înghită, dar Domnul este gata să îndepărteze păcatul care ne împiedică să purtăm jugul lui Hristos. Dacă purtăm jugul lui Hristos, El va fi pentru noi Emanuel — „Dumnezeu cu noi” - înlocuind slăbiciunea noastră cu puterea și cu succesul Lui. Dar dacă ne atribuim slava, El îndepărtează de la noi măiestria, și nu vom mai avea prosperitate.

Luați pietrele, îndepărtați molozul din inimile voastre.

Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Servii lui Dumnezeu au continuu nevoie să întindă o mână sufletelor care sunt gata să piară, în timp ce cu mâna credinței trebuie să se prindă de tronul lui Dumnezeu. Vor veni la noi suflete posedate de duhuri rele. Trebuie să cultivăm duhul rugăciunii stăruitoare amestecat cu credința sinceră ca să-i salvăm de la ruină, și acest fapt va confirma credința noastră.

Dumnezeu intenționează ca cel bolnav, cel nefericit, cel posedat de duhuri rele să audă glasul Său prin voi. Prin uneltele Sale omenești El dorește să fie un Mângâietor cum lumea nu a cunoscut niciodată. Aceste cuvinte ale Sale trebuie să fie auzite de către urmașii Săi: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine”.

Domnul va lucra prin orice suflet care se va preda să fie transformat, nu numai să predice, ci să slujească celor disperați și să inspire nădejde inimilor care se clatină. Trebuie să ne facem partea în alinarea și în ușurarea nenorocirilor vieții. Tainele și mizeriile vieții acesteia sunt la fel de întunecate și de încurcate ca și acum mii de ani. Avem de făcut ceva: „Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine”. Sunt lipsuri foarte aproape de noi; suferința se manifestă chiar în apropierea noastră. Trebuie să încercăm să ajutăm. Prin harul lui Hristos, izvoarele secate ale celor sinceri trebuie să fie deschise printr-o lucrare asemenea celei a lui Hristos. În puterea Celui care are toată puterea, trebuie să lucrăm cum nu am mai lucrat niciodată până acum. Timpul de lipsă și de nevoie ne arată lămurit nevoia noastră cea mare de un Dumnezeu atotputernic, prezent, care are putere veșnică și în a cărei putere putem lucra și noi.

Secretul succesului nu este în învățare, nu în poziția noastră, nu în numărul nostru, nici în mărimea talentelor, și nici în voința omului. Domnul Dumnezeu lui Israel este tăria noastră. Cel biruitor și ascultător va câștiga o biruință după alta. Lucrătorii Domnului trebuie să-și simtă nedestoinicia, să contempleze pe Hristos și să cucerească prin El, care este gândul oricărui gând și puterea oricărei puteri. Prindeți mâna lui Hristos și spuneți: „Nu Te las până nu mă vei binecuvânta”. El va răspunde: „Stai lângă Mine; Eu te voi ține de mână. Nu voi slăbi mâna. Păstrează-ți sufletul cu răbdare în umilința minții, în bunătate, și totuși : ” Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine”.

Zilnic Dumnezeu trebuie să fie cu noi, pregătindu-ne să învățăm de la El ca să ne

poată învăța ascultarea deplină și să fim veșnic cu El. E.G. White.

Capitolul 23

Reforma în îmbrăcăminte

„Sunnyside”, Coorambong N.S.W., 4 iulie 1897.

Iubite frate, Scrisoarea ta a fost primită și citită și aceasta este prima poștă care-ți aduce răspunsul.

Subiectul care mi-a fost prezentat pentru sfat trebuie să fie luat în seamă cu multă grijă. Surorile noastre a căror minte se frământă cu reluarea subiectului referitor la reforma în îmbrăcăminte, trebuie să meargă cu rugăciune și cu prevedere în orice mișcare pe care o fac. Avem acum proba cea mai solemnă și mai importantă dată nouă din Cuvântul lui Dumnezeu pentru această perioadă deosebită de timp. Încercarea Lui este pentru lumea întreagă. Domnul nu cere ca vreo încercare de origine omenească să fie adusă pentru a abate atenția oamenilor sau să provoace controverse într-o direcție oarecare. S-ar putea ca unii să înseteze după o ieșire în evidență. Dacă însetează să se lupte cu agenții satanici, trebuie să se asigure că au toate piesele armăturii lui Dumnezeu. Dacă nu le au, vor fi cu siguranță învinși, și astfel învinși vor aduce asupra lor încercări și dezamăgiri pentru care nu sunt pregătiți. Toți să caute pe Domnul foarte stăruitor pentru o experiență mai profundă și mai bogată, adică să fie găsiți pregătiți cu inima ca să-L urmeze pe Hristos pe calea pe care îi conduce El.

„Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. Aceste cuvinte trebuie să fie cântărite. Bărbatul care dorește să urmeze pe Hristos, care alege să meargă pe urmele Sale, va găsi pe această cale, lepădare de sine și crucea. Toți aceia care urmează pe Hristos vor înțelege ce se cuprinde în aceasta.

Încercările lui Dumnezeu sunt gata să se arate clar și fără greș. Înaintea noastră stau să se dezlănțuie furtuni și conflicte la care puțini visează. Acum nu este necesară nici o schimbare în îmbrăcăminte noastră. Modelul de îmbrăcăminte care se poartă acum, simplu și cu gust, lucrat în felul cel mai sănătos, care nu cere nici cerculețe și nici cozi care să măture pământul, și care se găsește pretutindeni este adecvat, de aceea aceste lucruri nu trebuie să vină să vă abată mintea de la încercarea cea mare care va hotărî destinul veșnic al lumii și este cel mai important să reflectați la poruncile lui

Dumnezeu și credința lui Isus.

Ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi. Este nevoie de o mărturie clară și directă așa cum este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la simplitatea în îmbrăcăminte. Aceasta trebuie să fie povara noastră, dar este prea târziu ca să devenim entuziasmați în a face un test din această problemă. Dorința de a urma pe Hristos cu toată umilința minții, pregătind inima și curățind caracterul, nu este deloc o lucrare ușoară. Pastorii noștri pot fi asigurați că Domnul nu i-a inspirat să facă un test din ceea ce odinioară a fost dat ca o binecuvântare, dar pe care mulți au urât-o și au disprețuit-o ca fiind un blestem.

Reforma în îmbrăcăminte care odată a fost susținută, era o luptă la fiecare pas. Membrii bisericii care au refuzat adaptarea la acest stil sănătos de îmbrăcăminte au provocat dezbinări și discordie. Unii nu au acceptat uniformitatea și bunul gust în alegerea îmbrăcăminteii așa cum le-a fost clar prezentat. Aceasta a fost hrană pentru discuții. Urmarea a fost că problema în discuție - pantalonii - a fost părăsită. S-a renunțat la sarcina susținerii reformei în îmbrăcăminte pentru că ceea ce a fost dat ca o binecuvântare s-a transformat într-un blestem. Au fost unele lucruri care au făcut din reforma în îmbrăcăminte o binecuvântare hotărâtă. Atunci cerculețele ridicole care erau la modă n-au mai fost purtate. Rochiile lungi care măturau pământul și ridicau praful de pe străzi n-au mai putut fi susținute. Stilul mai sensibil de îmbrăcăminte care se poartă acum nu mai provoacă critici. Moda trebuie eliminată de către toți aceia care citesc Cuvântul lui Dumnezeu. Timpul folosit pentru susținerea reformei în îmbrăcăminte ar trebui devotat studiului Cuvântului lui Dumnezeu.

Îmbrăcăminte poporului nostru trebuie să fie foarte simplă. Pot fi folosite fustele și taioarele pe care le-am menționat... nu neapărat modelul acela; nimic altceva nu trebuie stabilit, ci un stil simplu așa cum a fost arătat la îmbrăcăminte aceea. Unii au presupus că chiar modelul dat este modelul pe care să-l adopte toți. Lucrurile nu stau așa, dar ceva tot atât de simplu ca acela ar putea fi cel mai bun pe care l-am putea adopta după împrejurări. Nu mi-a fost arătat un stil precis ca regulă de urmat în îmbrăcăminte dar știu un singur lucru, și anume că exact aceleași obiecții, dar cu mult mai puternice, există astăzi ca și atunci când era discutată îmbrăcăminte scurtă. Domnul nu a arătat că este de datoria surorilor noastre să se întoarcă la rochia tip reformă. Trebuie să se poarte rochii simple. Încearcă-ți talentele sora mea în această reformă radicală.

Poporul lui Dumnezeu va avea parte de toate încercările pe care le poate suporta. Problema Sabatului este un test care va veni peste lumea întregă. Nu trebuie ca ceva să se petreacă acum ca să fie un test pentru poporul lui Dumnezeu care să facă mai greu de suportat încercarea pe care o au deja. Vrajmașului i-ar plăcea să provoace acum chestiuni care să devieze mințile oamenilor și să-i arunce în dispută cu privire la subiectul îmbrăcăminte. Surorile noastre să se îmbrace simplu așa cum fac multe, dintr-un material bun, deosebit, modest și potrivit cu vârsta, iar mintea să nu fie ocupată cu chestiunea îmbrăcăminte.

Domnul nu a obligat pe nici una din surorile noastre să adopte îmbrăcăminte tip reformă. Să nu aducem din nou dificultățile pe care le-am întâmpinat odinioară. A fost atunci o atât de mare împotrivire între noi încât ea a fost părăsită. S-ar fi putut dovedi atunci o binecuvântare, dar nu ne trebuie o nouă despărțire cu privire la forme unicate în îmbrăcăminte.

În Battle Creek au fost ciudățeni cu nebunia bicicletelor care au fost neplăcute Domnului și care au adus multă dezordine cauzei Adevărului Present. Dumnezeu socotește răspunzători pe cei care au cheltuit bani în această direcție. Ei au afectat mult influența lucrării și a cauzei lui Dumnezeu. Să nu mai fie teste care să capaciteze timpul și mințile pentru a aduce reforme noi. Avem de făcut față unor chestiuni înfricoșătoare și tot timpul și puterea minții noastre ar trebui devotate acestor probleme arzătoare. Știm că glasul care s-a ridicat ca să creieze ceva nou în materie de îmbrăcăminte ar trebui temperat. Pune la lucru tot ce ai ca să te apropie cât mai mult cu puțință de sufletele care pier. Vezi dacă nu poți printr-un caracter întreg, armonios, consistent în prezentarea adevărului oamenilor care sunt fără Hristos, să salvezi suflete de la ruină.

Rog pe frații noștri să umble cu grijă și cu prevedere înaintea lui Dumnezeu. Urmați îmbrăcăminte obișnuită în reforma sănătății, dar nu introduceți iarăși îmbrăcăminte scurtă și pantalonii dacă nu aveți susținerea Cuvântului lui Dumnezeu. Fiecare din frații și surorile mele au o călăuză mai sigură decât orice element omenesc. Faceți-i să înțeleagă că este o datorie personală să se supună, dar acest lucru se înțelege greu de majoritatea membrilor bisericii. În aceste zile de amăgire și de pretenții false este o nevoie tot mai mare să se ia seama la declarația lui Ioan: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Există unii care cu toată lumina din Cuvântul lui Dumnezeu nu ascultă de îndrumările Sale. Ei își urmează gusturile și fac cum le place.

Aceștia dau un exemplu greșit tineretului și acelor care au venit de curând la adevăr, care au făcut o practică din a copia orice stil nou de îmbrăcăminte și în ornamente care consumă timp și bani și care fac să fie o mică deosebire între îmbrăcămintea lor și îmbrăcămintea lumii. Surorile noastre să ia seama cu conștiinciozitate la Cuvântul lui Dumnezeu pentru ele. Nu începeți lucrarea de reformă pentru alții până când nu o puneți voi în aplicare, căci nu aveți succes; voi nu puteți schimba inima. Lucrarea lămurită a Duhului lui Dumnezeu va duce la o schimbare în exterior a îmbrăcăminții. Aceia care îndrăznesc să nu asculte declarațiile lămurite ale inspirației, nu le vor auzi și nici nu le vor primi, și nici un efort omenesc nu va reuși să aducă pe acești idolatri la o îmbrăcăminte potrivită, simplă și fără podoabe, și care să nu-i facă excentrici și ieșiți din comun. Ei vor continua să se expună prezentându-și culorile înaintea lumii.

Un stil de îmbrăcăminte diferit nu va schimba inima. Greutatea cea mare este că biserica trebuie să se convertească zilnic. Sunt multe lucruri care vor veni să pună la probă și să testeze aceste suflete sărmane, amăgite și iubitoare de lume; ele vor avea dezamăgiri profunde. Să nu mai fie făcut nici un test omenesc, căci Dumnezeu s-a pregătit să-i pună la probă. (Semnat) E.G.White.

Capitolul 24

Studiu pentru timp și veșnicie

Școala din Avondale trebuie condusă în armonie cu gândul și voința lui Dumnezeu. Fiecare student să lucreze din principiu, vând ca motto: „Studiez pentru acum și pentru veșnicie. Folosesc mușchii ca să fac exact ceea ce trebuie făcut”. Studenții trebuie să facă muncă fizică dimineața devreme și în răcoarea zilei, folosind orele din timpul zădufului zilei pentru studiu. Membrele și mușchii sunt darul lui Dumnezeu tot atât de adevărat cum sunt bogățiile și intelectul. Fiecare parte a mașinăriei omenești trebuie folosită corespunzător, astfel unele părți vor slăbi și se vor intoxica.

Este tot atât de necesar a se face voia lui Dumnezeu când se înalță o clădire ca și atunci când se dă o mărturie într-o adunare. Cu fiecare clădire ridicată, dacă lucrătorii au folosit principiile cele drepte în clădirea caracterului, dacă lucrează cu ochii îndreptați numai spre slava lui Dumnezeu, luptându-se pe toate căile să facă tot ce pot mai bine, ei vor crește în har și în cunoștință. Aceasta va cere din partea lor hărnicie; uneori s-ar putea să fie o muncă grea, dar se plătește. Tot ce faceți, să fie făcut cât mai bine...

Lucrarea neglijentă și leneșă nu numai că este o jignire adusă oamenilor, cât mai ales lui Dumnezeu. Făcând astfel vă formați caracterul pentru necredincioșie. Singura cale corectă de a proceda este să faceți totul spre slava lui Dumnezeu. Nu luați ca model ființa omenească. Nici un glas omenesc să nu vă limiteze datoria. Un om poate avea autoritate legală asupra altuia și poate pe drept să-i controleze lucrarea, dar fiecare lucrător trebuie să privească dincolo la cele divine, la Acela care conduce în ceruri, ai cărui ochi văd toate lucrurile și nici o lucrare necredincioasă nu va purta semnătura: „Bine rob bun”.

Cât timp suntem în această lume trebuie ca prin sudoarea frunții să ne asigurăm pâinea pe care o mâncăm. Mulți sunt înclinați să despartă datoriile vremelnice de serviciul spiritual. Mulți gândesc că timpul folosit pentru lucrurile vremelnice este pierdut. Ei cred că dacă ar putea devota tot timpul datoriilor religioase ar fi mult mai zeloși și mai stăruitori în lucrurile religioase, dar Hristos nu le-a lăsat un astfel de exemplu. El a fost un muncitor zelos atât în lucrurile acestei vieți cât și în cele spirituale

și în tot ce a făcut a adus o hotărâre de a face voia Tatălui. Nu este intenția lui Dumnezeu ca datoriile vieții să stea pe loc, ca toate datoriile să fie privite ca fiind lipsite de importanță și doar lucrarea pastorală și domeniile de lucrare făcute pentru Dumnezeu să fie privite ca fiind importante. Dumnezeu a dat fiecărui om lucrarea după priceperea fiecăruia.

Ca învățători înțelepți, părinții ar trebui să lucreze stăruitor pentru copiii lor, conducându-i să conlucreze cu Dumnezeu. Ei ar trebui să studieze cu atenție și cu rugăciune cum să dea pe față bunătatea, curtenia și dragostea, dar nu cu o dragoste oarbă. Adevărații părinți sunt învățători în cămin. Hristos spunea: „Eu Însumi mă sfințesc, ca și ei să fie sfințiți prin Cuvânt”. Părinții temători de Dumnezeu se vor ruga cu buze fierbinți pentru ca ei să fie mai profund impresionați de făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale Cuvântului lui Dumnezeu și de sfințenia desăvârșită a lui Hristos în temere de El.

Părinți, ca învățători ai celor dragi, adevărul trebuie să aibă o putere stăpânitoare asupra conștiințelor și a înțelegerii voastre, stăpânind orice cuvânt și faptă. Fiți la fel de credincioși în viața voastră de cămin ca și în închinarea voastră față de Dumnezeu. Oferiți un caracter corect tuturor celor din casă. Îngerii lui Dumnezeu sunt prezenți și notează cum sunt tratați membrii mai tineri ai familiei Domnului. Religia din cămin va fi adusă cu siguranță în biserică.

Lucrarea cea mai mare și mai plină de responsabilitate este aceea de a modela și de a îndruma pe copii în ce privește obiceiurile de vorbire. Educația copiilor trebuie să înceapă în cămin, dar părinții nu-și pot îndeplini în mod corespunzător răspunderile lor dacă nu iau Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a vieții, dacă nu-și dau seama că trebuie să educe și să modeleze caracterul fiecărei comori omenești scumpe în așa fel încât să primească la urmă viața veșnică.

Este de datoria părinților să rostească cuvinte corecte. Copiii trebuie învățați să vorbească părinților cu respect și iubire. Zi după zi părinții trebuie să învețe în școala lui Hristos lecții de la Acela care îi iubește. Atunci istoria dragostei veșnice a lui Dumnezeu va fi repetată în școala căminului turmei celor dragi. În felul acesta, înainte ca să se dezvolte judecata, copiii pot primi un spirit corect de la părinții lor.

Părinții trebuie să învețe lecția ascultării depline de glasul lui Dumnezeu care le

vorbește din Cuvântul Său și învățând lecția aceasta, pot însămânța în copiii lor respectul și ascultarea în cuvânt și în faptă. Aceasta este lucrarea care ar trebui îndeplinită în cămin. Cei care fac lucrul acesta, vor crește cu conștiința că trebuie să înalțe pe copiii lor. Educația aceasta înseamnă mult mai mult decât o îndrumare.

Cât de șocant este proverbul: „Cum este îndrumată mlădița așa se înclină copacul”. El trebuie aplicat la educația copiilor noștri. Părinți, vă amintiți voi mereu că educarea copiilor voștri încă din primii ani vă este încredințată ca o datorie sfântă? Aceste mlădițe tinere trebuie să fie îndrumate cu dragoste ca să fie transplantate în grădina Domnului. Educația în cămin nu trebuie neglijată cu nici un chip. Cei care o neglijează, neglijează o datorie religioasă. (Semnat) E.G.White.

Capitolul 25

Lucrare insuficientă în școală

„Sunnyside”, Coorambong N.S.W, 22 iulie 1897.

Iubite frate George A. Irwin, Scrisoarea ta scrisă din tabăra Oakland, California din 6 iunie 1897 a fost primită pe 20 iulie 1897.

Ai menționat în ea școala. Rog pe Domnul să rămână în fruntea școlii ca director și ca toți să lucreze sub călăuzirea divină. Dacă se face voia Domnului, studenții nu vor fi încurajați să rămână în școală timp de mulți ani. Acesta este un plan omenesc și nu planul lui Dumnezeu. Cei care vin la această școală, dacă-și pun mintea la studierea Cărții Cărților, vor câștiga prin rugăciune și studiu profund într-o perioadă mult mai scurtă de timp, cunoașterea educației biblice. Ei vor învăța de la Isus în școala lui Hristos. Anii de studiu al acestor cărți care n-ar trebui să fie cărți de studiu, face pe studenți neînstare pentru lucrarea care ar trebui făcută în această perioadă importantă din istoria acestui pământ. Un tânăr, după cinci ani de studiu a venit de la școală nepregătit să învețe sau să predice. El a trebuit să se dezvețe și să se despovăreze de o mare povară care îl va descalifica să fie eficient în toate ramurile de lucrare care trebuie realizată în această perioadă de timp.

Mă doare inima când văd cât de mulți s-ar bucura de privilegiile unei perioade scurte în școală, unde ar putea crește în anumite direcții de studiu. Sunt unii care ar considera un privilegiu inestimabil ca să le fie deschise Scripturile în simplitatea lor curată, nemânjită, să fie învățați cum să evite metodele argumentative, de controversă, să ajungă la inimi, și cum pe căi simple, directe, deschise, să fie învățați cum să predea adevărul astfel încât să fie clar înțeles. Acești ani de studiu cultivă în mintea studenților multe obiceiuri și metode care le vor afecta utilitatea. Ei trebuie să treacă printr-un alt proces de educație și să dezvolte multe lucruri pe care le-au acumulat. Mi-au fost prezentate metode potrivite. Faceți ca studenții să aducă în practică pe lângă studiile intelectuale, și puterile fizice și morale. Învățați-i să pună la lucru în mod echilibrat mecanismul viu. Lucrarea continuă a creierului este o greșeală. Aș dori să pot exprima această chestiune în cuvinte potrivite. Lucrarea continuă a creierului produce imaginație bolnavă. Aceasta duce la lipsă de concentrare. Educația în această direcție pe o perioadă

de cinci ani nu valorează cât un an de educație integrală.

Studentii să înceapă să folosească cunoștința pe care au acumulat-o. Să împărtășească altora avantajele pe care le-au câștigat. Studiile biblice trebuie continuate cu înțelepciune. Dacă studenții îl vor căuta cu umilință, Darul cerului le va deschide inteligența. Ei să-și ia timp să revadă studiile din cartea cunoștinței; să-și cerceteze critic realizările din camerele de studiu și să le combine cu exercițiul fizic care este mai important în obținerea unei educații integrale. Dacă bărbații și femeile vor să crească până la statura deplină a Domnului Hristos, ei trebuie să se trateze inteligent. Conștiinciozitatea în metodele de educație este la fel de importantă ca și tratarea doctrinelor credinței noastre.

Numai studentul care poate să-și plătească prin munca lui cheltuielile, să vină la școală. El ar trebui să studieze un an și apoi să lucreze la problema care constituie o educație autentică. Nu există linie de despărțire. „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu”. Învățătura acumulată timp de ani de zile de studiu neîntrerupt dăunează intereselor spirituale. Profesorii să fie pregătiți să dea un sfat bun studenților care vin la școlile noastre. Să nu sfătuiască pe studenți să consacre cărților mulți ani de studiu. Să învețe și după aceea să dea și altora ce au primit și au apreciat. Studentul să treacă la munca manuală, acumulând pe calea aceasta o educație care-l va face în stare să iasă cu principii solide ca om întreg. (Semnat) E.G.White.

Capitolul 26

Educație rațională

” Sunnyside”, Coorambong N.S. W, 23 iulie 1897. Profesorului E.A. Sutherland, Battle Creek.

Iubite frate, Sunt din ce în ce mai apăsată când văd tineri venind de la școala din Battle Creek cu lipsuri în educația pe care ar trebui să o primească. Mă doare când îmi dau seama că mulți care ar fi trebuit instruiți nu au acest privilegiu. După lumina care mi-a fost dată din partea Domnului știu că patru sau cinci ani de studiu devotat cărților este o greșeală. Cei care încurajează această lucrare pentru studiul cărților, lucrând cu creierul și neglijând educația pe care ar putea-o câștiga folosind și mușchii, sunt pur și simplu neîn stare să rețină lecțiile pe care se străduiesc să le învețe. Dacă o treime din timpul folosit acum cu studiul cărților - folosind mecanismul intelectual - ar fi ocupat cu învățarea lecțiilor privitoare la folosirea corectă a puterilor fizice, ar fi un câștig mult mai mare după îndrumarea Domnului, și ar înălța problema lucrului așezând-o acolo unde lenevia ar fi privită ca o îndepărtare de la Cuvântul și planurile lui Dumnezeu. Folosirea corectă a eului cuiva implică ciclul întreg al obligațiilor omenești față de sine, față de lume și față de Dumnezeu. Atunci folosiți puterea fizică proporțional cu puterile mintale.

În timp ce studiază autorii și lecțiile din cărți o parte din timp, studenții ar trebui să studieze cu același interes mecanismul omului și în același timp să demonstreze faptele, folosind organele fizice în muncă manuală. În felul acesta răspund scopului Creatorului. Ei devin bărbați și femei care se dezvoltă prin mijloace proprii.

Dacă profesorii ar fi învățat lecțiile pe care Domnul le-ar fi predat, n-ar fi existat o categorie de studenți ale căror datorii a trebuit să le plătească alții, altfel ar fi trebuit să părăsească colegiul cu o datorie grea pe umerii lor. Educatorii nu-și fac datoria nici pe jumătate atunci când știu un tânăr care devotează ani întregi studiului cărților și nu-și câștigă mijloacele pentru a-și plăti datoriile, și cu toate acestea nu face nimic pentru reprofilare. Trebuie corectat fiecare caz; fiecare tânăr cercetat cu amabilitate și serios, iar situația lui financiară trebuie certificată. Unul dintre studiile puse în față ca fiind foarte valoros ar trebui să fie exercitarea rațiunii date lui de Dumnezeu, în armonie cu

puterile sale fizice, cap, trup, mână și picioare. Folosirea corectă a tuturor capacităților este lecția cea mai valoroasă care se poate învăța. Nu trebuie să punem la lucru numai creierul și să ne oprim aici, sau să facem exerciții fizice și să ne oprim aici, ci trebuie să folosim cât mai bine diferitele părți componente ale mecanismului omenesc, creier, oase și mușchi; trupul, capul și inima. Nici un bărbat care nu înțelege aceste lucruri nu este pregătit pentru slujire.

Studiul limbii latine și a celei grecești are mult mai puține urmări pentru noi, pentru lume și pentru Dumnezeu, decât studiul atent și folosirea întregului organism al omului. Este păcat să studiem cărțile și să neglijăm a ne obișnui cu diferitele ramuri practice ale vieții. În cazul multora, preocuparea numai cu cărțile este o risipă. Mecanismul fizic nefiind folosit, produce o mare cantitate de lucru în creier. Acesta devine atelierul diavolului. Niciodată viața care ignoră casa în care locuiește nu poate fi întreagă.

Școlile nu sunt treze nici pe jumătate. Neglijarea unor părți ale organismului în timp ce altele sunt istovite, slăbite și muncite peste măsură, face pe mulți tineri prea slabi ca să se împotrivescă practicilor rele. Ei au o stăpânire de sine slabă. Sângele este trimis din abundență în creier, iar sistemul nervos este supraaglomerat. Trebuie să se facă exerciții nu prin jocuri și prin distracții pentru plăcere personală, ci exercitarea în știința de a face binele. În folosirea mâinilor este o știință aleasă. Creierul trebuie pus la lucru în cultivarea pământului, în clădirea de case, în studierea și planuirea diferitelor metode de lucru, iar studenții se pot ocupa cu studiul cu mai multe șanse de reușită atunci când o parte din timp este dedicată muncii fizice și folosirii mușchilor. Natura va primi atunci o odihnă plăcută.

Mâna a fost făcută să îndeplinească tot felul de lucruri, iar studenții care cred că educația constă numai în studiul cărților, nu vor folosi niciodată corect degetele și mâinile. Studenții ar trebui învățați cu stăruință să-și îndeplinească chiar lucrarea pe care mii de mâini n-au fost niciodată educate să o facă. Puterile dezvoltate și cultivate în felul acesta, pot fi întrebuințate cu folos.

Studenții care se îndeletnicesc tot timpul cu activitatea creierului în cameră, afectează întregul mecanism viu prin această limitare. Creierul este istovit iar Satana îi aduce o listă întreagă de ispite, provocându-i să se angajeze în îngăduințe interzise ca să facă o schimbare și să iasă din această presiune. Acceptând aceste ispite ei fac lucruri

rele care le dăunează lor și fac rău și altora. Acest lucru se produce în sport. Creierul este activ să facă greutăți altora.

Învățați pe studenți că viața lor este un talant care trebuie prețuit foarte mult și consacrată Domnului. Învățați-i că trebuie să lucreze în rândurile lui Hristos. Dragi studenți, viața voastră este proprietatea lui Dumnezeu. El v-a încredințat-o ca să studiați cum îl puteți onora și proslăvi cât mai bine. Voi sunteți în realitate ai Domnului căci El v-a creat. Sunteți ai Lui prin răscumpărare, căci Și-a dat viața pentru voi. Cine a fost acela care a plătit prețul pentru răscumpărarea voastră din mâna lui Satana? Numai unicul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a fost Maiestatea cerului și pentru numele Său, trebuie să prețuiți orice putere, orice organ, orice mușchi și orice nerv. Păstrați orice parte a mecanismului viu ca să le puteți folosi pentru Dumnezeu. Păstrați-l pentru El.

Sănătatea voastră depinde de folosirea corectă a organismului. Nu abuzați și nu folosiți în mod defectuos nici o putere dată vouă de Dumnezeu, fizică, mintală sau morală. Toate obiceiurile trebuie aduse sub stăpânirea minții, care la rândul ei să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Obiceiurile nesănătoase de orice fel, obiceiurile din timpul nopții, ore petrecute în pat dimineața târziu, mâncarea grăbită, trebuie biruite. Digestia începe în gură. Mestecați bine hrana. Nu mâncați în grabă. Aerisiți-vă bine camera și faceți muncă fizică. Fetelor tinere le spun că dantelele strânse pe corp constituie un păcat și vor produce urmări sigure. Plămâni, ficatul, inima au nevoie de spațiul pe care Domnul le-a prevăzut pentru ele. Creatorul nostru a știut de cât spațiu are nevoie inima și ficatul pentru a juca rolul vital în corpul omenească. Să nu vă ispitească Satana să presați aceste organe delicate astfel încât să fie împiedicate în lucrarea lor. Nu comprimați forțele vieții ca să nu aibă libertate de mișcare, urmărind modelele acestei lumi degenerate care par de dorit. Satana a sugerat toate aceste mode astfel ca familia omenească să sufere urmările sigure ale abuzării de lucrarea mâinilor lui Dumnezeu.

Emoțiile puternice pun viața în primejdie. Mulți mor datorită unei explozii de mânie sau de pasiuni. Mulți se educă să-și provoace spasme. Dacă vor, ei le pot stăpâni, dar aceasta cere ca puterea voinței să învingă o cale de acțiune greșită. Toate acestea trebuie să fie o parte din educația primită în școală căci noi suntem proprietatea lui Dumnezeu. Templul sfânt al trupului trebuie păstrat curat, necontaminat pentru ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să poată locui în el.

Trebuie să păstrăm cu credincioșie proprietatea lui Dumnezeu, căci orice abuzare

de puterile noastre scurtează timpul ca viețile noastre să fie folosite spre slava lui Dumnezeu. El este proprietatea Sa răscumpărată și trebuie folosită în mod inteligent ca să putem prelungi talantul vieții.

Prin folosirea corectă a puterilor și a talentelor noastre și prin dezvoltarea lor în cel mai înalt grad păstrând în sănătate orice organ pentru a face tot ce putem mai bine într-o servire utilă lui Dumnezeu, pentru ca atât corpul, mintea, mușchii și nervii să poată lucra în armonie oferind lui Dumnezeu cel mai bun și prețios servici. În lumea noastră sunt născuți invalizi cu o constituție slabă. Ei nu suferă din cauza greșelilor lor. Aceștia trebuie să studieze cu privire la suferința cu răbdare. Făcând astfel pot slăvi pe Dumnezeu.

Dragi studenți, studiați pentru acum și pentru veșnicie. Introduceți munca stăruitoare, grea și bună în viața voastră de școală. Să nu credeți că trebuie să urmați cursuri clasice înainte de a intra în lucrare. Domnul a dat lumina că cei mai mulți din cei care au făcut lucrul acesta prin studierea îndelungată a cărților, s-au descalificat pentru lucrul care ar fi fost esențial pentru ei. Ce sfat dă Pavel lui Timotei: „De aceea rabd totul pentru cei aleși pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică. Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El vom și trăi împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi. Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios căci nu se poate tăgădui singur. Adu-le aminte de aceste lucruri și roagă-i fierbinte înaintea lui Dumnezeu să se ferească de certurile de cuvinte care nu aduc alt folos decât pieirea celor ce le ascultă. Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept cuvântul adevărului”. (Semnat) E.G.White.

Capitolul 27

Pregătirea unei armate de misionari

„Sunnyside”, Coorambong N.S.W., 15 decembrie 1897. Profesorului E.A. Sutherland.

Iubite frate, În scrisoarea ta îmi pui întrebări serioase și treci pe lângă propuneri care sunt sensibile și corecte. Ar trebui să se întemeieze școli oriunde există o biserică sau o grupă de credincioși. Ar trebui folosiți profesori care să educe pe copiii păzitorilor Sabatului. Aceasta ar închide ușa pentru un mare număr dintre cei care se îndreaptă spre Battle Creek - locul unde Dumnezeu i-a avertizat să nu meargă. După lumina care mi-a fost dată, mi-a fost îndreptată atenția către bisericile care sunt răspândite în diferitele localități și mi s-a arătat că puterea acestor biserici depinde de creșterea lor în eficiență și în utilitate.

Marea răspundere concentrată în Battle Creek nu este în armonie cu principiile pe care Domnul le-a pus înaintea noastră. În Battle Creek ar trebui ridicate mai puține clădiri ca să invităm mulțimi de oameni acolo. Toate aceste clădiri n-ar trebui să fie aglomerate așa cum sunt acum. Ele ar fi trebuit plasate în alte localități și nu chiar în mijlocul orașului. În diferite orașe ar trebui să fie reprezentanți ai adevărului chiar în mijlocul lor.

Nu pot merge împotriva voinței lui Dumnezeu și să spun: „Ridicați mai multe clădiri în Battle Creek”, ci voi spune: „Construiți în alte localități”. Ar trebui concentrate mai puține interese în Battle Creek și mai multe în alte locuri în care nu este nimic care să dea caracterul de lucrare a lui Dumnezeu.

În toate bisericile noastre ar trebui să fie școli și profesori care să fie misionari. Este important ca profesorii să fie educați să-și îndeplinească partea lor importantă la educerea copiilor păzitorilor Sabatului, nu numai în științe, ci și în Scripturi. Aceste școli întemeiate în diferite localități și conduse de bărbați și femei temători de Dumnezeu, așa cum cere cazul, ar trebui construite pe aceleași principii pe care erau organizate și școlile profeților.

Talente deosebite ar trebui destinate educării tineretului. Copiii trebuie educați să devină misionari, dar foarte puțini înțeleg ce trebuie să facă spre a fi mântuiți. Puțini au o îndrumare în domeniul religios care este cel mai important. Dacă instructorii au o experiență religioasă proprie, vor fi în stare să comunice studenților cunoașterea dragostei lui Dumnezeu pe care ei au primit-o. Aceste lecții pot fi predate numai de către aceia care sunt cu adevărat convertiți și aceasta este cea mai nobilă lucrare misionară pe care o poate face un bărbat sau o femeie.

Copiii ar trebui învățați să citească, să scrie, să înțeleagă cifrele, să-și țină socotelile personale încă din fragedă tinerețe. Ei trebuie să meargă înainte dezvoltându-se pas cu pas în această cunoaștere, dar înainte de orice altceva ei trebuie învățați că temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Să fie învățați rând cu rând, precept după precept, puțin aici, puțin acolo, dar singura țintă a profesorului este să educe pe copii să cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care El L-a trimis.

Învățați pe tineri că păcatul de orice fel, este definit în Scriptură ca o călcare a legii. Păcatul își are originea în primul mare apostat. El a fost un neascultător. El a dus familia cerului la neascultare și atât el cât și cei care s-au unit cu el au fost aruncați din Paradisul lui Dumnezeu.

Învățați pe copii într-o vorbire simplă că trebuie să fie ascultători de părinți și să-și predea inimile lui Dumnezeu. Isus Hristos așteaptă să-i primească și să-i binecuvânteze, doar dacă vor veni la El și îi vor cere iertare pentru toate neascultările și să le îndepărteze păcatele. Și când vor cere iertare pentru toate păcatele, trebuie să creadă că El o va face.

Dumnezeu dorește ca fiecare copil de vârstă fragedă să fie copilul Său, să fie adoptat în familia Sa. Tinerii oricât de tineri ar fi, pot fi membri ai familiei credinței și pot avea experiența cea mai prețioasă. Ei pot avea inimi sensibile și gata să primească impresii care vor dura veșnic. Inimile lor pot fi atrase prin încredere și dragoste la Isus și să trăiască pentru Mântuitorul. Hristos va face din ei mici misionari. Întregul curs al gândurilor lor poate fi schimbat, astfel încât păcatul să nu mai pară ceva de dorit, ci urât și alungat.

Atât copiii mai mici sau mai mari să beneficieze de această îndrumare, și simplificând în felul acesta planul de mântuire, profesorii vor primi o binecuvântare tot

atât de mare ca și cei pe care îi învață. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu va imprima lecțiile în mințile primitive ale copiilor ca să prindă ideile adevărului biblic în simplitatea lor, iar Domnul va da acestor copii o experiență în domeniul misionar; El le va sugera domenii de gândire pe care nici profesorii lor nu le-au avut.

Copiii care vor fi educați corect, vor fi martori în favoarea adevărului. Profesorii care se enervează și se irită ușor, să nu fie puși să învețe pe tineri. Ei trebuie să-i iubească pe copii pentru că sunt membri mai tineri ai familiei Domnului. Domnul îi va întreba ca și pe părinți: „Ce ai făcut cu turma Mea, turma Mea cea frumoasă?”

Este surprinzător să văd cât de puțin fac părinții ca să-și salveze copiii. Orice familie în viața de cămin trebuie să fie o biserică, un simbol frumos al bisericii lui Dumnezeu din cer. Dacă părinții și-ar da seama de răspunderile lor față de copii, nu i-ar mai certa și nu i-ar mai supăra în nici o împrejurare. Nu aceasta este educația pe care copilul ar trebui să o primească. Mulți, prea mulți copii au învățat să caute greșeli, să fie certați, să fie copii iritabili deoarece li s-a permis să fie astfel în cămin. Părinții trebuie să ia seama că țin locul lui Dumnezeu pentru copii să încurajeze în ei orice principiu corect și să mustre orice gând rău.

Dacă li se permite copiilor să fie lipsiți de respect în cămin, neascultători, nemulțumitori, arțăgoși, păcatele lor vor sta la ușa părinților. Tații și mamele au o lucrare deosebită să învețe pe copii cu amabilitate și cu dragoste. Ei trebuie să arate că în calitate de părinți, ei sunt cei care dau îndrumări, cei care conduc și că nu sunt conduși de copii. Trebuie să-i învețe că de la ei se cere ascultare și în felul acesta îi învață să se supună autorității lui Dumnezeu.

În educarea copiilor și a tineretului, profesorii n-ar trebui să îngăduie ca vreun cuvânt sau gest pătimăș să le întunece lucrările, căci făcând astfel transmit studenților același spirit pe care ei îl au. Domnul dorește ca școlile primare ca și cele avansate să aibă un astfel de caracter încât îngerii lui Dumnezeu să meargă prin clase și să vadă în ordinea și în principiile de conducere, ordinea și conducerea cerului.

Mulți socotesc că lucrul acesta este imposibil, dar fiecare școală ar trebui să înceapă cu aceasta și ar trebui să se lucreze mai stăruitor ca să păstreze spiritul lui Hrisos în temperament, în comunicare și în învățare, profesorii fiind canale de lumină pe care Domnul le poate folosi, ca unelte ale Sale pentru a reflecta asemănarea

caracterului Său asupra studenților. Ei își dau seama că în calitate de instructori temători de Dumnezeu au în orice oră ajutoare ca să imprime asupra inimilor copiilor lecțiile prețioase pe care le predau.

Domnul lucrează împreună cu fiecare profesor consacrat și ei trebuie să-și dea seama de lucrul acesta spre folosul lor. Instructorii care se află sub disciplina lui Dumnezeu, nu fac nimic de la ei. Ei primesc har, adevăr și lumină prin Duhul Sfânt ca să le comunice copiilor. Ei se găsesc sub îndrumarea celui mai mare Profesor pe care l-a avut lumea vreodată și cât de nepotrivit ar fi să aibă un spirit lipsit de bunătate, un glas aspru, și să fie plini de nervi.

În felul acesta ei ar perpetua defectele lor în copii. Câștigați o înțelegere clară a ceea ce am putea face dacă am învăța de la Isus. Izvoarele păcii și ale bucuriei cerești dacă sunt sigilate în sufletul profesorului de cuvintele magice ale inspirației, vor deveni un râu puternic de influență care va binecuvânta pe toți cei care vin în legătură cu el.

Să nu credeți că Biblia va deveni o carte plictisitoare pentru copii. Sub conducerea unui profesor înțelept Cuvântul va deveni din ce în ce mai de dorit. Va fi pentru ei ca și pâinea vieții și niciodată nu va îmbătrâni. În ea se găsește o prospețime de frumusețe care atrage și vrăjește atât pe copii cât și pe tineri. Este ca soarele care luminează pământul, dând strălucire și căldură și care nu se consumă deloc. Prin lecțiile din istoria și din doctrina biblică, copiii și tinerii pot descoperi că toate celelalte cărți sunt inferioare. Ei găsesc aici un izvor de milă și de dragoste.

Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care învață se găsește în Cuvântul Său. O lumină nouă și prețioasă strălucește de pe fiecare pagină. Adevărul este descoperit în el, iar cuvintele și propozițiile sunt făcute să strălucească potrivite pentru orice ocazie, ca glasul lui Dumnezeu care le vorbește. Trebuie să recunoaștem Duhul Sfânt ca fiind luminătorul nostru. Acestui Spirit îi place să se adreseze copiilor și să le descopere comorile și frumusețile Cuvântului lui Dumnezeu. Făgăduințele rostite de marele Învățător vor cuceri simțurile și vor însufleți sufletul copilului cu o putere spirituală de origine divină. În mintea roditoare se va dezvolta o familiaritate cu lucrurile divine care vor fi o baricadă împotriva ispitelor vrăjmașului.

Lucrarea profesorilor este extrem de importantă. Ei trebuie să facă din cuvintele lui Dumnezeu meditația lor. Dumnezeu va comunica cu sufletul prin Duhul Său. Când

studiați rugați-vă: „Doamne deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale”.

Când profesorul se va sprijini pe Dumnezeu în rugăciune, Duhul îi va umple mintea și inima cu gânduri curate, iar Dumnezeu va lucra prin el și prin Duhul asupra studenților. Duhul Sfânt umple mintea și inima cu speranța plăcută, cu curaj și cu imaginația Bibliei și acestea vor fi transmise studenților. Cuvintele adevărului vor crește în importanță și vor căpăta o lărgime și o profunzime de înțelegere pe care n-ați visat-o vreodată. Frumusețea și bogățiile Cuvântului lui Dumnezeu au o influență transformatoare asupra minții și caracterului; scânteile de dragoste cerească vor umple inimile copiilor ca o inspirație. Putem aduce la Hristos sute și mii de copii, dacă vom lucra pentru ei.

Toți aceia la care vor ajunge aceste cuvinte, să se supună și să se topească. În lucrarea noastră educațională să cuprindem mai mult decât până acum pe copii și pe tineri și vom avea o armată întreagă de misionari care se vor scula să lucreze pentru Dumnezeu. Vă spun din nou, întemeiați școli pentru copii pentru ca acolo unde sunt biserici să fie și școli. Lucrați ca și cum ați lucra pentru viața voastră, să salvați pe copii ca să nu fie înecați în influențele poluante și corupătoare ale acestei vieți.

Prea multe s-au concentrat la Battle Creek pentru clădirea de construcții noi. Nu trebuie să mai spun că sunetul ciocanului și a bardei să nu se mai audă în Battle Creek pentru clădirea de construcții noi. Există locuri în care școlile noastre ar fi trebuit să funcționeze de multă vreme. Să înceapă acum sub îndrumarea unor profesori înțelepți. Tinerii trebuie educați în bisericile lor. În America puteți clădi trei școli mai ieftine decât una în această țară. Este o ofensă adusă lui Dumnezeu că acolo s-a dat pe față o neglijență în a lua măsuri pentru ajutarea copiilor și a tinerilor, deși Providența ne-a binecuvântat atât de abundent cu mijloace ca să putem lucra.

Ne mai mirăm că tinerii și copiii cad în ispită și sunt educați pe căi greșite prin unirea lor cu alți copii neglijenți. Acești copii nu sunt educați în mod înțelept să-și folosească mințile și membrele lor active ca să facă o lucrare de ajutorare. Școlile noastre ar trebui să învețe pe copii tot felul de munci simple. Ne mai mirăm că neglijenți așa cum au fost, își consacră energiile pentru distracții care nu le fac bine, că aspirațiile lor religioase sunt înghețate iar viața lor spirituală este întunecată? „Am atât de multe neazuri”, spune mama; „Am de făcut atâtea lucruri și am atâtea neazuri și mă

plictisești și tu”.

Nu-și amintește mama că și ea a trebuit să învețe atât lucrurile mici cât și pe cele mari înainte să poată fi de ajutor? Este un rău făcut copiilor în refuzul de a-i învăța puțin câte puțin.

Țineți acești copii cu voi. Lăsați-i să pună întrebări și răspundeți-le cu răbdare. Dați copiilor ceva de făcut și oferiți-le fericirea de a simți că vă ajută. Copiii nu trebuie respinși atunci când încearcă să facă lucruri bune. Dacă fac greșeli, dacă au loc accidente și se strică lucruri, nu-i acuzați. Întreaga lor viață viitoare depinde de educația pe care le-o dați în anii copilăriei. Învățați-i că toate facultățile trupului și ale minții care le-au fost date, trebuie să fie folosite; și pentru că toate sunt ale Domnului, să fie devotate slujirii Sale. Domnul dă unora dintre acești copii o descoperire timpurie a voinței Sale. Părinți și profesori, începeți să învățați pe copii de timpuriu, să cultive facultățile date lor de Dumnezeu.

Fratele meu, sunt profund afectată de greșeala de a stabili atât de multe interese în Battle Creek. O lume întreagă așteaptă să primească lumina adevărului. Dacă ar fi fost localizate interesele în orașe în care nu s-a făcut nimic, solia de avertizare ar fi fost dată altor orașe. M-ai întrebat cu privire la școlile deschise în bisericile noastre. Am încercat să-ți răspund. Lumina care a fost concentrată la Battle Creek ar fi putut străluci în alte localități. Ar fi fost deschise școli în locuri unde sunt atât de necesare. Acestea ar oferi condiții copiilor și tinerilor care se duc la Battle Creek. Biserica să poarte povara pentru mieii turmei din localitate și să vadă cum mulți pot fi educați și pregătiți ca să slujească pe Dumnezeu.

Capitolul 28

Către profesori

Acum câteva nopți , în vis am avut o convorbire cu profesorii în școală sau în capelă. Vorbeam profesorilor și le-am spus: „Am o solie pentru voi” și în rezumat le-am prezentat ceea ce vă scriu acum. Vorbeam profesorilor cu privire la răspunderea lor de a fi în toate aspectele sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Le-am repetat cuvintele următoare: „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi; după cum mlădița nu aduce roadă de la sine decât dacă rămâne în viță, tot așa și voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, iar voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Domnul Isus este exemplul nostru în toate lucrurile. Sunt unii care lucrează în calitate de profesori la.... care vor produce pagube copiilor care vin în legătură cu ei pentru că nu învață zilnic în școala lui Hristos. Ei au nevoie cu siguranță ca cineva să-i învețe, căci dacă dragostea lui Hristos nu este un principiu care să rămână în templul sufletului, el va fi întinat de nerăbdare, de fapte impulsive, tocmai pentru că sentimentele care-i stăpânesc duc la aceste rezultate. Însă toți cei care au de-a face cu clasele mai tinere de studenți trebuie să țină seama de faptul că acești copii sunt afectați și simt impresiile, atmosfera, fie că sunt plăcute sau neplăcute.

Dacă profesorul este în legătură cu Dumnezeu, dacă Hristos locuiește în inima lui, spiritul care este cultivat în el va fi resimțit de copii. Când un profesor dă pe față nerăbdare sau dispoziție proastă față de copil, greșeala s-ar putea să nu fie la copil mai mult de jumătate, cât este la profesor care are nevoie să fie disciplinat și educat și merită o pedeapsă mai severă decât aceea pe care o aplică copilului, căci el este mai mare și știe mai bine.

Profesorii devin oboșiți în lucrarea lor, iar atunci copiii spun sau fac ceva în dezacord cu sentimentele lor, dar să îngăduie ei ca spiritul lui Satana să intre în ei și să-i ducă până acolo încât să creeze în copii sentimente foarte neplăcute și dezagreabile prin lipsa lor de tact și de înțelepciune de la Dumnezeu? Nici un profesor n-ar trebui angajat dacă nu aveți dovada cu probe că iubește și se teme să ofenseze pe Dumnezeu. Dacă profesorii sunt învățați de Dumnezeu, dacă învață zilnic în școala lui Hristos, atunci pot lucra în rândurile lui Hristos. Ei vor câștiga și vor trage cu Hristos, deoarece fiecare

copil și tânăr este prețios.

Fiecare profesor are nevoie ca Hristos să locuiască în inimă prin credință; el are nevoie de un spirit adevărat de lepădare de sine, de jertfire de sine pentru numele lui Hristos. Cineva poate avea destulă educație și cunoștințe în științe pentru predare, dar a fost el acreditat că are tactul și înțelepciunea pentru a lucra cu mințile omenesci? Dacă instructorii nu au dragostea lui Hristos locuind în inimă, nu sunt pregătiți să fie aduși în legătură cu copiii și să poarte răspunderea gravă așezată asupra lor de a educa pe acești copii și tineri. Lor le lipsește educația mai înaltă și pregătirea și nu știu cum să trateze mințile omenesci. Spiritul nesupus al inimii lor firești se luptă pentru stăpânire și a supune mințile și caracterele lor sensibile ale copiilor la o astfel de disciplină, înseamnă să rămână cicatrice și răni care nu se vor șterge niciodată. Această chestiune mi-a fost prezentată în atât de multe feluri, plecând de la cauză la efect, și pentru că chestiunea mi-a fost adusă iarăși în minte și a fost accentuată de Duhul Domnului, nu îndrăznesc să evit să scriu cu pana mea urmările rele.

Dacă un profesor nu poate fi făcut să simtă răspunderea și grija pe care ar trebui să le dea pe față în tratarea minților omenesci, educația lui a fost în multe cazuri foarte greșită; în viața de cămin învățarea a fost păgubitoare pentru caracter și ar fi o greșeală să se reproducă acest caracter defectuos în copiii aduși sub administrarea și îndrumarea lui. Stăm înaintea lui Dumnezeu puși la încercare să se vadă dacă noi ca indivizi putem primi încrederea de a fi din numărul aceluia din familia pe care o vor alcătui cei răscumparați în ceruri. „Și am văzut pe morți, mici și mari, stând înaintea lui Dumnezeu; și niște cărți au fost deschise; și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții; și morții au fost judecați după lucrurile care au fost scrise în carte, după faptele lor”.

Aici sunt prezentați marele tron alb și Cel care stătea pe el, din fața cărora au fugit cerul și pământul. Fiecare profesor să știe că-și face lucrarea în fața universului cerurilor. Fiecare copil cu care profesorul este adus în legătură a fost răscumpărat cu sângele unicului Fiu al lui Dumnezeu, și Cel care a murit pentru acești copii dorește să fie tratați ca proprietatea Sa. Profesori, asigurați-vă că legătura voastră cu fiecare dintre acești copii este de un caracter care să nu vă facă de rușine când îi veți întâlni în ziua cea mare, când orice cuvânt și faptă sunt aduse înaintea lui Dumnezeu, și cu povara urmărilor așezată în fața voastră: „Cumpărat cu un preț”. O, numai veșnicia va descoperi prețul! Domnul Isus Hristos are o dragoste infinită pentru cei pe care i-a

răscumpărat cu prețul suferinței Sale în trup, ca să nu piară cu Satana și cu îngerii lui, ci ca să-i poată pretinde ca aleșii Săi. Ei sunt rodul dragostei Lui, proprietatea Sa și privește asupra lor cu o dragoste de nespus, și dă mireasma neprihănirii Sale acestor preaiubiți care cred în El. Se cere tact, înțelepciune, dragoste omenească și afecțiune sfințită pentru mieii prețioși ai turmei, ca să fie conduși să vadă și să aprecieze privilegiul lor de a fi conduși cu dragostea duioasă a păstorilor credincioși. Copiii lui Dumnezeu vor da pe față bunătatea lui Isus Hristos.

Dragi profesori, Isus Hristos este în școală în fiecare zi. Inima Sa mare plină de dragoste infinită este îndreptată nu numai către copiii care au cel mai bun comportament și care au avut condițiile cele mai favorabile, ci și către copiii care au moștenit trăsături de caracter îndoielnice. Nu toți părinții au înțeles cât de răspunzători sunt ei pentru fiecare trăsătură de caracter dezvoltată în copiii lor și nu au avut bunătatea și înțelepciunea să trateze pe acești copii sărmani pe care i-au făcut ceea ce sunt.

Ei nu reușesc să se întoarcă la cauza acestor dezvoltări descurajante și care sunt o încercare pentru ei, dar Isus privește la acești copii cu milă și cu dragoste, căci El vede și face legătura de la cauză la efect.

Învățătorii pot lega pe acești copii de inima lor prin dragostea lui Hristos care locuiește în templul sufletului ca o mireasmă plăcută, o mireasmă de viață spre viață. Profesorii pot, prin harul lui Hristos pe care l-au primit, să fie unelte omenești vii, să fie conlucrători cu Dumnezeu pentru a ilumina, a înălța, a încuraja și a ajuta la curățirea sufletului lor de mânjitura lor morală, și ca chipul lui Dumnezeu să fie descoperit în sufletul copilului, iar caracterul să fie transformat prin harul lui Hristos.

Evangelizarea este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu dacă este prezentată corect de către aceia care pretind a fi creștini. Hristos răstignit ar trebui să umilească orice suflet înaintea lui Dumnezeu și în aprecierea lui. Hristos înviat din morți, înălțat la ceruri, Mijlocitorul nostru înaintea lui Dumnezeu, este știința mântuirii pe care ar trebui să o învățăm și să o predăm tinerilor noștri. Hristos a zis: „Eu însumi Mă sfințesc ca și ei să fie sfințiți!” Aceasta este lucrarea care trebuie să fie însușită de orice profesor. În această problemă nu trebuie să se vadă o lucrare la întâmplare, căci chiar lucrarea de educare a copiilor în școlile de azi cere foarte mult harul lui Hristos și supunerea eului. Aceia care sunt de la natură certăreți, ușor de provocat și care au cultivat obiceiul de a critica, de a gândi rău, trebuie să caute altă lucrare care să nu reproducă nici una din

trăsăturile lor rele de caracter în copii și tineri, căci aceasta costă prea mult. Cerul vede în copil pe bărbatul și femeia nedezvoltați cu capacități și cu puteri care, dacă sunt dirijate corect și dezvoltate cu înțelepciune cerească, vor deveni unelte omenești prin care influențele divine vor conlucra ca să ajungă conlucrători cu Dumnezeu. Cuvintele aspre și musturarea continuă înnebunesc pe copil, dar nu-l reformează. Rețineți-vă cuvintele iritabile. Păstrați sub disciplina lui Isus Hristos propriul vostru spirit, apoi veți învăța cum să aveți milă și să simțiți împreună cu cei aduși sub influența voastră. Nu dați pe față nerăbdare și asprime, căci dacă acești copii n-au nevoie de educație, n-au nevoie nici de avantajele școlii. Ei trebuie educați cu răbdare, cu bunătate și cu dragoste, pe scara progresului, urcând treaptă cu treaptă în câștigarea de cunoștințe.

Este o lucrare zilnică aceea de a pune la lucru credința care lucrează prin dragoste și care curățește sufletul educatorului. Este voința descoperită a lui Dumnezeu, autoritatea voastră cea mai înaltă? Dacă Hristos este în voi ca nădejde a slavei, atunci adevărul lui Dumnezeu va acționa asupra temperamentului vostru natural, astfel ca o transformare să se dea pe față printr-un caracter schimbat; căci atunci influența voastră prin descoperirea trăsăturilor unei inimi nesfințite și a unui temperament nestăpânit, nu vor schimba adevărul lui Dumnezeu înaintea copiilor într-o minciună, sau în prezentarea unui temperament egoist, nerăbdător și necreștin. Atunci când tratați mintea omenească, veți va da pe față că harul lui Hristos nu este îndestulător pentru voi mereu și mereu în toate lucrurile. Atunci veți arăta că autoritatea lui Dumnezeu asupra voastră nu este numai cu numele, ci în realitate și în adevăr. Trebuie să se vadă o despărțire de tot ce este îndoielnic sau necreștinesc, oricât de greu ar fi pentru creștinul adevărat.

Vă întreb profesorilor, voi care vă îndepliniți lucrarea nu numai pentru acum, ci și pentru veșnicie: vă constrânge dragostea lui Hristos inima și sufletul atunci când lucrați cu sufletele prețioase pentru care Hristos Și-a dat viața? Sub disciplina Sa constrângătoare, trăsăturile vechi de caracter care nu sunt în armonie cu voința lui Dumnezeu sunt îndepărtate, iar cele opuse iau locul. „Vă voi da o inimă nouă”. Prin convertirea voastră la Isus Hristos au devenit toate lucrurile noi? În cuvinte și cu eforturi dureroase, semănați voi astfel de semințe în inimile acestea tinere, încât să puteți ruga pe Domnul să le ude, astfel ca prin neprihănirea Sa atribuită să se coacă într-un seceriș bogat? Puneți-vă întrebarea: „Nu cumva prin cuvintele mele și prin nerăbdarea mea nesfințită și din lipsa acelei înțelepciuni care vine de sus, să întăresc pe acești tineri în spiritul lor pervers pentru că ei văd că profesorul lor are un spirit neasemănător cu al lui Hristos? Dacă ar muri în păcatele lor, nu voi fi eu răspunzător pentru sufletele lor?

Sufletul care iubește pe Isus, care apreciază puterea mântuitoare a harului Său, se va simți atât de mult atras spre Hristos, încât va dori să lucreze în rândurile Lui. El nu poate și nu îndrăznește să-i permită Satanei să-i stăpânească spiritul și să-i strice influența, deoarece aceasta se împotrivesc voinței lui Dumnezeu și pune în pericol sufletele oilor și mieilor prețioși, deoarece lui i se cere să vegheze asupra sufletelor pentru care va trebui să dea socoteală. Oriunde Dumnezeu ne-a așezat în providența Sa, El ne va și păstra, iar puterea noastră va ține cât zilele noastre.

Ori de câte ori se va da ocazie sentimentelor și pornirilor firești să se dezvolte, omul va fi slab și nevrednic de încredere, căci el este un canal prin care Satana poate comunica pentru a mânji și a corupe multe suflete și aceste trăsături nescinte care stăpânesc o persoană, alungă principiul, iar urmările sigure vor fi rușinea și confuzia. Spiritul lui Isus Hristos are întotdeauna o putere reînnoitoare și restauratoare asupra sufletului care și-a simțit slăbiciunea și a alergat către Cel neschimbător care-i poate da har și putere să se împotrivesc răului. Răscumpărătorul nostru are o natură omenească largă și înțelegătoare. Inima Lui era mereu mișcată de neajutorarea cunoscută a copilășului care era supus unui tratament crud, și El iubea copiii. Cel mai slab strigăt al suferinței omenești nu ajunge la urechea Lui în zadar. De aceea oricine își asumă răspunderea de a instrui pe tineri va întâlni inimi împietrite, predispoziții către perversitate, iar lucrarea lui este să conlucreze cu Dumnezeu în restaurarea imaginii morale a lui Dumnezeu în orice copil. Isus, scumpul nostru Isus, un izvor plin de dragoste era în sufletul Lui. Cei care îndrumă pe tineri, trebuie să fie bărbați și femei ai principiului. Viața religioasă a unui număr mare dintre cei care se pretind creștini, arată ca și când n-ar fi creștini. Ei reprezintă mereu greșit pe Hristos, falsificându-i caracterul. Ei nu simt importanța acestei transformări a caracterului și că trebuie să se conformeze asemănării divine, iar uneori prezintă lumii un aspect fals al creștinismului care va ruina sufletele acelor care sunt aduși în legătură cu ei, pentru singurul motiv că, în timp ce se pretind creștini, nu sunt sub stăpânirea lui Isus Hristos. Trăsăturile lor de caracter ereditare și cultivate sunt socotite ca niște calificări proaste, atunci când ele duc la moarte prin influența lor asupra minților altora. În cuvinte simple și clare, ei merg în lumina scânteilor lor. Ei se supun unei religii și sunt stăpâniți de ea, după împrejurări. Dacă se întâmplă să meargă într-o direcție care le convine și nu sunt împrejurări care să-i deranjeze și să scoată la lumină firea lor nesupusă și necreștină, atunci sunt plăcuți și binevoitori și foarte atrăgători. Dacă însă în familie și în tovărășia lor cu alții au loc lucruri care le tulbură pacea și le provoacă temperamentul, ei pun împrejurările înaintea lui Dumnezeu și continuă să se roage, implorând harul Său înainte de a se implica în

lucrarea lor zilnică de profesori. Ei cunosc din experiență puterea, harul și dragostea lui Hristos care locuiesc în inimile lor. Înainte de a începe lucrul, îngerii lui Dumnezeu vor fi aduși în sălile de clasă. Dar dacă intră în clasă într-un spirit provocator și iritat, atunci atmosfera morală care le înconjoară sufletul, lasă impresie asupra copiilor care sunt sub grija lor, și în loc să fie destoinici pentru instruirea copiilor, au nevoie de cineva care să-i învețe lecțiile lui Isus Hristos. Ei trebuie să înțeleagă din lucrarea zilei respective că în ziua aceea n-au beneficiat de prezența dăinuitoare a lui Hristos și că ar fi trebuit să fie corecți și pedepsiți ei în locul copiilor pentru perversitatea lor, căci copiii au dat pe față doar spiritul profesorului, spirit satanic care le-a impresionat sufletele și care lucrează asupra copiilor, iar copii reflectă înapoi aceste influențe.

Orice profesor care acceptă răspunderea de a educa pe copii și pe tineri să se cerceteze și să studieze critic de la cauză la efect. A pus stăpânire adevărul lui Dumnezeu asupra mea? A fost adusă în caracterul meu înțelepciunea care vine de la Hristos și care este „mai întâi curată, pașnică , ușor de înduplecat, blândă, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire și nefățarnică”? În poziția de mare răspundere de educator, cultiv eu principiul că „roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei care fac pace”? Adevărul nu trebuie păstrat și nu trebuie pus în practică doar atunci când considerăm noi, ci în toate timpurile și în toate locurile.

De la profesori se cer minți echilibrate și caractere simetrice în toate domeniile. Nu încredințați această lucrare tinerilor și tinerelor care nu se pricep să lucreze cu mințile oamenilor. Aceasta a fost o greșeală și a adus mult rău copiilor și tinerilor care au fost dați în grija lor. Ei cunosc atât de puțin cu privire la puterea stăpânitoare a harului asupra inimilor și a caracterelor lor și că ei trebuie să se dezvețe și să învețe lecții cu totul noi din experiența creștină. Ei n-au învățat niciodată să-și păstreze sufletul și caracterul sub disciplina lui Isus Hristos, și să-și aducă chiar și gândurile sub stăpânirea lui Isus Hristos. O, dacă toți ați avea un glas și o influență în aceste hotărâri importante de alegere a profesorilor, ar fi mult mai sigur și mai în temere de Dumnezeu că faceți alegeri înțelepte pentru binele copiilor și pentru slava lui Dumnezeu; ar fi stări de lucruri mai bune în toate domeniile. Între copii și tineri sunt tot felul de caractere cu care să se lucreze. Mințile lor sunt impresionabile. Orice manifestare pătimasă, de nerăbdare din partea profesorului poate anula influența spre bine asupra studenților asupra cărora este pus să lucreze. Și această educație va fi pentru binele prezent, viitor și veșnic al copiilor și al tinerilor? Numai o influență corectă trebuie exercitată pentru binele lor spiritual. Trebuie dată continuu îndrumarea care să încurajeze pe tineri pentru

formarea unor obiceiuri corecte în vorbire, în voce și în comportament.

Mulți dintre acești copii n-au avut acasă o educație corectă. Au fost mult neglijați. Unii au fost lăsați să facă ce le place, alții au fost socotiți greșiți și s-au descurajat. Însă s-a dat pe față puțină apreciere și bucurie față de ei și li s-au spus puține cuvinte de aprobare. Caracterele defectuoase ale părinților s-au transmis ca moștenire, iar disciplina aplicată de aceste caractere defectuoase s-a dovedit de natură îndoielnică în formarea caracterelor. N-a fost folosit material solid în clădirea caracterelor lor. Nu există o lucrare mai importantă ca aceea a educării și formării acestor tineri și copii. Profesorii care lucrează în această parte a viei Domnului trebuie mai întâi să învețe să se stăpânească, păstrându-și temperamentul și sentimentele în frâu, în supunere față de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Ei ar trebui să dea dovadă că nu au o experiență unilaterală, ci o minte echilibrată, un caracter simetric, astfel încât să poată avea încredere în ei pentru că sunt creștini credincioși sub conducerea Maestrului Profesor și Învățător care zicea: „Învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Și învățând zilnic în școala lui Hristos, ei pot educa în felul acesta pe copii și pe tineri.

Stăpâni pe ei, cultivați prin eforturi proprii sub disciplina din școala lui Isus Hristos, având o legătură vie cu Marele Învățător, vor avea o cunoaștere inteligentă a religiei practice, și păstrându-și sufletele în dragostea lui Dumnezeu, vor ști cum să exercite harul răbdării și al iertării creștine. Pe măsură ce răbdarea, dragostea, îngăduința și simpatia sunt puse la lucru, își vor da seama că au de cultivat un câmp foarte important în via Domnului. Ei trebuie să-și înalțe inimile către Dumnezeu în rugăciune sinceră: „Fii Tu modelul meu”, și privind la Isus, vor face lucrarea lui Isus Hristos. Isus a zis: „Fiul nu poate face nimic de la Sine, ci face ceea ce vede pe Tatăl făcând”. Tot astfel este și cu fiii și fiicele lui Dumnezeu; ei privesc la Isus neabătut și gata să învețe, nefăcând nimic după cum găsesc ei cu cale, după voia și plăcerea lor, ci fac după ceea ce au văzut în exemplul lui Isus Hristos, Modelul lor. În felul acesta ei prezintă în fața studenților care sunt sub îndrumarea lor în tot timpul și în toate ocaziile, caracterul lui Isus Hristos. Ei prind razele strălucitoare ale soarelui dreptății și reflectă aceste raze prețioase asupra copiilor și a tinerilor pe care îi educă.

Formarea de obiceiuri corecte trebuie să lase amprenta asupra minții și caracterelor copiilor, astfel încât să le poată aplica în mod potrivit. A educa pe acești copii sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, educându-i și disciplinându-i în

mustrarea și în certarea Domnului, înseamnă foarte mult. Formarea de obiceiuri sănătoase, dovedirea unui spirit drept, cer eforturi stăruitoare în numele și în puterea lui Isus.

Instructorul trebuie să stăruiască, aducând rând după rând, precept după precept, puțin aici, puțin acolo, în răbdare și îndelungă răbdare, cu simpatie și cu dragoste, legând pe acești copii de inima lui prin dragostea lui Hristos care se descoperă în el. Adevărul acesta poate fi trăit și exemplificat în sensul cel mai înalt înaintea copiilor. „El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune. Și din pricina acestei slăbiciuni trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului”. Evrei 5,2.3. Profesorii să țină minte lucrul acesta și să nu-l piardă niciodată din vedere atunci când sunt înclinați să se enerveze pe copii și pe tineri datorită comportamentului lor greșit. Să-și aducă aminte că îngerii lui Dumnezeu privesc cu amărăciune la ei, căci dacă cei mici greșesc și se poartă urât, atunci este cu atât mai important ca acei care sunt puși peste ei ca profesori să fie în stare să-i învețe prin precept și prin exemplu. În nici un caz să nu-și iasă din fire și să dea pe față nerăbdare, asprime și lipsă de simpatie și de dragoste, căci acești copii sunt proprietatea lui Isus Hristos, iar profesorii să fie foarte atenți și temători de Dumnezeu în ceea ce privește spiritul pe care-l cultivă și cuvintele pe care le rostesc, căci copiii își vor însuși spiritul dat pe față, fie bun, fie rău. Este o răspundere grea și sfântă.

Este nevoie de profesori care sunt prudenți, conștienți cu privire la slăbiciunile, infirmitățile și păcatele lor și care nu vor persecuta și nu vor descuraja pe copii și pe tineri. Este nevoie de multă rugăciune, multă credință, multă îngăduință și curaj pe care Domnul este gata să le reverse peste ei, căci Dumnezeu vede orice încercare, și profesorii pot exercita o influență minunată dacă vor aplica lecțiile pe care le-a dat Hristos. Își vor da seama oare acești profesori de calea lor capricioasă și de eforturile foarte slabe ca să învețe în școala lui Hristos și să practice bunătatea și umilința de inimă a lui Hristos?

Profesorii trebuie să se așeze sub ascultarea de Isus Hristos și să pună în aplicare cuvintele prin care să exemplifice caracterul lui Isus Hristos în fața studenților. Faceți ca lumina voastră să lumineze în fapte bune, în veghere credincioasă și în grijă pentru mieii turmei, cu răbdare, cu bunătate și cu dragostea lui Isus Hristos în inimile voastre. Nu-i învățați niciodată, niciodată să vorbească cu nerăbdare și cu patimă pentru că profesorul lor face așa. Niciodată să nu-i educați făcând publicitate greșelilor și

practicilor rele ale vreunui școlar, căci atunci vor socoti ca o virtute să expună relele altuia.

Niciodată să nu umiliți pe vreun școlar prezentându-i greșelile, nedreptățile și păcatele înaintea celorlalți școlari. Nu puteți face o lucrare mai eficientă pentru a învârtoșa inimile lor și a-i întări la rău decât procedând așa. Vorbiți și rugați-vă cu ei și dați pe față o așa delicatețe pe care Isus vi le-a arătat vouă profesorilor. Niciodată să nu încurajați pe vreun student să critice sau să vorbească despre greșelile altora.; evitați să spuneți multe păcate pe orice cale posibilă, urmând felul lui Hristos de a vindeca. Acest mod de a educa este o binecuvântare atât pentru viața aceasta și va trece și în viața viitoare nemuritoare.

A pune pe un tânăr sau o tânără care n-au cultivat dragostea de Dumnezeu profundă și sinceră și dragostea pentru sufletele pentru care a murit Domnul Hristos într-un mediu ca acesta, va avea ca urmare pierderea multor suflete prețioase. Profesorul trebuie să fie sensibil la influențele Duhului lui Dumnezeu. Nimeni care este nerăbdător și iritabil n-ar trebui să fie educator. Profesorii trebuie să-și dea seama că au de a face cu copii și nu cu bărbați și cu femei. Ei sunt copii și trebuie să le învețe pe toate și este mult mai greu pentru unii dintre ei să învețe. Elevul leneș are nevoie de mai multă încurajare decât primește de obicei. Dacă profesorii puși peste aceste minți diferite și cărora în mod natural le place să dea ordine, să dicteze și să se fălească cu autoritatea lor, vor trata cu părtinire având elevi preferați față de care vor face favoruri, în timp ce alții sunt tratați cu asprime și cu strictețe, aceasta va duce la o stare de confuzie și de nesupunere. Profesorilor care n-au fost binecuvântați cu experiență plăcută și echilibrată, le poate fi încredințată răspunderea pentru copii și tineri, dar se face un rău mare acelor pe care îi instruiesc. Cei care acceptă astfel de persoane ca profesori sunt răspunzători pentru relele care sunt urmarea modului lor de învățare și pentru că dau un exemplu rău minților omenești tinere. Aceasta se poate compara cu un ogor nearat, și când neghina și grâul cresc, urmarea este un seceriș de spini, de neghină și de buruieni, ca rezultat al acestei educații defectuoase.

Ogorul neglijat reprezintă mintea neglijată. Părinții trebuie să vadă această chestiune într-o altă lumină. Ei trebuie să simtă ca datorie a lor să conlucreze cu profesorul, să încurajeze disciplina înțeleaptă și să se roage mult pentru acela care învață pe copiii lor. Nu veți ajuta pe copii hărțuindu-i, nici prin a-i muștra și a-i descuraja, și nu veți face un lucru bun atunci când îi veți învăța la răzvrătire sau să fie neascultători,

lipsiți de bunătate și de dragoste, datorită spiritului pe care îl încurajați în ei. Dacă în adevăr sunteți creștini, veți avea pe Hristos locuind în cer care și-a dat viața pentru păcătoși și Duhul Său, împreună cu înțelepciunea de la Dumnezeu, vă va învăța în toate situațiile calea de urmat. Hristos își identifică interesele cu fiecare categorie și cu fiecare etapă a oamenilor care se luptă cu ispitele.

Nu trebuie să vă pierdeți cumpătul nicidecum în fața nici unui făptuitor de rele și să nu faceți declarații împotriva fapturii răului care să îndepărteze pe făcătorul de rele cel mai pervers. Să nu pedepsiți niciodată într-un mod care să mărească încăpățânarea (dacă nu dorești să aduci asupra sufletului tău același tratament din partea lui Isus) și să întărească pe student în calea lui cea rea. Copiii au nevoie de principiul viu, permanent și categoric al dreptății exercitat asupra lor și accentuat în fața lor. Asigurați-vă ca lumina cea adevărată să ilumineze în fața copiilor voștri. Este nevoie de lumina cerului. Nu lăsați niciodată ca lumea să aibă impresia că spiritul, gustul și dorințele voastre nu sunt mai înalte și mai urâte decât ale celor din lume. Dacă prin ceea ce faci, lași această impresie, atunci lumina ta falsă, amăgitoare îi va duce la ruină. Trâmbița ta trebuie să dea un sunet clar. Dumnezeu cel veșnic a trasat o linie adâncă, clară și precisă între dreptate și nedreptate, între cei credincioși și cei necredincioși, între cei care ascultă de poruncile lui Dumnezeu și cei care nu ascultă.

Scara pe care Israel a văzut-o în vedenie de noapte, având picioarele pe pământ și capătul care ajungea la cerurile cele mai înalte, iar Dumnezeu Însuși la capătul ei cu slava Sa strălucind peste tot, și cu îngerii urcând și coborând pe această scară de o strălucire uimitoare, este simbolul comunicării neîncetate dintre această lume și locurile cerești. Dumnezeu își aduce la îndeplinire voia prin intermediul îngerilor cerești care sunt în legătură permanentă cu omenirea. Această scară reflectă un canal de comunicație cu locuitorii pământului. Scara pe care a văzut-o Israel este Mântuitorul lumii care unește pământul și cerul laolaltă. Toți aceia care au văzut dovada și lumina adevărului și acceptă adevărul, mărturisindu-și credința în Isus Hristos, este misionar în sensul cel mai înalt al cuvântului. El este primitorul comorilor cerești și datoria lui este să le difuzeze și altora, să împartă ceea ce a primit.

Înaintea celor care au fost acceptați ca profesori în școlile noastre le este deschis un câmp de lucru și de cultivare, pentru semănatul seminței și pentru seceratul grâului copt.

Ce poate da o satisfacție mai mare decât să fii lucrător cu Dumnezeu în educarea și în formarea copiilor și a tinerilor să iubească pe Dumnezeu și să păzească poruncile Lui?

Conduceți la Isus pe copiii pe care-i instruiți în fiecare zi și în școala de Sabat. Ce vă poate oferi o mai mare bucurie decât să vedeți pe copii și pe tineri urmând pe Hristos, Marele Păstor, care cheamă pe oi și pe miei să asculte glasul Lui și să-L urmeze? Ce altceva poate aduce o mai mare strălucire în sufletul lucrătorului devotat, decât să vadă că munca lui perseverentă și răbdătoare în Domnul nu este zadarnică, și să-și vadă copiii având în sufletele lor strălucirea bucuriei deoarece Hristos le-a iertat păcatele? Ce poate aduce mai multă satisfacție lucrătorilor împreună cu Dumnezeu decât să vadă pe copii și pe tineri primind impresiile Duhului lui Dumnezeu într-o adevărată noblețe de caracter și în refacerea chipului moral al lui Dumnezeu? Copii care caută pacea care vine de la Prințul păcii! Este adevărul o robie? Da, într-un anume sens aduce sufletul care vrea, în robia lui Isus Hristos plecându-le inimile în robie față de blândețea lui Isus Hristos. O, aceasta înseamnă mai mult decât poate înțelege mintea mărginită care vrea să prezinte în orice efort misionar pe Isus Hristos și pe El răstignit. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă nouă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Pe Cel care n-a cunoscut păcat El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”. Aceasta trebuie să fie povara lucrării noastre. Dacă cineva crede că este în stare să învețe în Școala de Sabat sau în oricare zi de școală știința educației, trebuie mai întâi de toate să învețe temerea de Dumnezeu care este începutul înțelepciunii, ca să poată apoi preda această cea mai înaltă dintre toate științele.

O, cât de mult aș dori ca Domnul cerului să deschidă mulți ochi care acum sunt orbi, ca să se vadă așa cum îi vede Dumnezeu și să le dea un simț al lucrării care trebuie adusă la îndeplinire în câmpurile de lucru, dar n-am speranța că toate apelurile pe care le fac vor fi luate în seamă, afară de cazul în care vorbește sufletului și scrie cerințele Sale pe tablele inimii. Nu este oare posibil ca toate uneltele omenești să aibă un simț înalt și sfânt cu privire la ce înseamnă să aibă un câmp de lucru mare și important în lucrarea misionară internă care i-a fost rânduit, fără a fi nevoie să meargă în țări depărtate? În timp ce unii trebuie să vestească solia celor care sunt departe, sunt mulți aceia care trebuie să vestească solia celor care de aproape. Școlile noastre ar trebui fie pregătite să devină școli pentru pregătirea tinerilor să devină misionari, atât prin învățătură cât și prin exemplu. Toți aceia care lucrează în calitate de profesori să păstreze mereu în minte

gândul că acești copii și tineri sunt câștigați prin sângele Fiului lui Dumnezeu. Ei trebuie conduși să creadă în Dumnezeu ca Mântuitor al lor. Numele fiecărui credincios în parte este scris pe palmele mâinilor Sale. Păstorul cel Mare privește din sanctuarul ceresc la oile pășunii Sale. El cheamă pe fiecare oaie și o conduce. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit”. O, ce adevăr scump și binecuvântat! El nu tratează nici un caz cu indiferență.

Parabola Sa despre păstorul cel bun reprezintă răspunderea fiecărui păstor și a fiecărui creștin care a acceptat poziția de profesor al copiilor și al tinerilor, ca și profesor al celor vârstnici și tineri ca să le deschidă Scripturile. Dacă cineva se îndepărtează de turmă nu este îngăduit să fie întors cu cuvinte aspre și cu nuiaua, ci cu invitații duioase.

Cele nouăzeci și nouă care nu s-au rătăcit nu au nevoie de împreună simțire și de dragostea plină de milă a păstorului. Însă păstorul caută oile și mieii care i-au produs cea mai mare îngrijorare și care i-au cucerit simpatia. Păstorul dezinteresat și credincios lasă toate celelalte oi, și toată inima, sufletul și energia sunt puse la lucru în căutarea celei pierdute și apoi imaginați-vă - lăudat să fie Dumnezeu! - păstorul se întoarce cu oaia ducând-o pe umăr și bucurându-se la fiecare pas. El spune: „Bucurați-vă împreună cu Mine, căci am găsit oaia pierdută”. Sunt atât de fericită că avem parabola cu oaia pierdută, și aceasta este tocmai lecția pe care trebuie s-o învețe păstorul - reușita în aducerea la turmă a oii și a mielului.

Tabloul prezentat înaintea imaginației voastre nu este un păstor amărât care se întoarce fără oaie, iar Domnul Hristos declara bucuria păstorului, că bucuria lui atunci când găsește oaia produce bucurie și veselie în cer printre îngeri. Atunci când copiii și tinerii pleacă din turmă, nu cedați, nu-i eliminați din școală. Nu arătați că doriți să-i umiliți, ci cu glas plăcut și cu dragoste neobosită căutați-i, știind că cerul întreg este legat cu voi în lucrarea de a-i aduce înapoi în staul. Domnul a prezentat aceste lecții pentru voi, educatorii. El are un interes atât de viu pentru fiecare copil în parte, dintre cei răscumpărați ai Săi, pe care nu i-a lăsat să fie expuși pericolului să piară în pustia ispitei deoarece voi i-ați alungat acolo ca Satana să-și pună în aplicare voința lui crudă asupra lor. Înțelepciunea lui Dumnezeu, puterea și dragostea Sa nu-și au egal. Este dată asigurarea divină că nici măcar una din oile și mieii care s-au depărtat nu este trecut cu vederea și nici unul nu este lăsat neajutorat. Un lanț de aur al milei, compasiunii și puterii divine este aruncat în jurul oricărui suflet care se află în primejdie. Și atunci unealta omenească să nu conlucreze cu Dumnezeu? Chiar dacă este păcătos, supus

căderii cu defecte de caracter, să fiți nepăsători față de sufletul gata să piară? Hristos Și-a lăsat tronul Său veșnic, oferindu-Și viața.

Fiecare profesor care-și asumă răspunderea să lucreze cu mințile omenești, să păstreze mereu în minte, că fiecare suflet care este înclinat să greșească și este ispitit cu ușurință, este obiectul deosebit al apărării lui Hristos. Nu cei sănătoși au nevoie de medic, ci cei bolnavi” Mijlocitorul cel plin de milă, pledează pentru el și oare bărbații și femeile, mărginiți și păcătoși să respingă un singur suflet?

Să fie vreun bărbat sau femeie indiferenți chiar față de sufletele pentru care Hristos pledează în curțile cerului? Să imitați voi în modul de a acționa pe Fariseii fără milă și pe Satana care acuză și distruge? O, nu vreți să vă umiliți sufletele voastre înaintea lui Dumnezeu și să lăsați ca voința voastră neînduplecată, încăpățânată, de fier, să fie supusă și zdrobită?

Depărtați-vă de sunetul glasului Satanei și de împlinirea vocii lui și stați de partea lui Isus, având atributele Sale, posesori ai sensibilității pline de dragoste, care pot face din cauza unui suflet suferind și bolnav, cauza lor. Cel căruia i s-a iertat mult iubește mult. Isus este un Mijlocitor plin de milă și un mare Preot credincios, El, Maiestatea cerului”, împăratul slavei poate privi la omul mărginit, supus ispitelor Satanei, știind că El a simțit puterea vicleniilor Satanei. „Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile (îmbrăcând natura Sa divină cu cea umană) ca să poată fi în ce privește legăturile cu Dumnezeu un Mare Preot milos și vrednic de încredere ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”.

Vă sfătuiesc frații mei, să lucrați așa cum a lucrat Hristos. Să nu îmbrăcați niciodată mantaua asprimii și să condamnați, să denunțați și să îndepărtați din staul pe sărmanii muritori care sunt ispitiți, ci ca împreună lucrători cu Dumnezeu vindecați pe bolnavii spirituali. Puteți face lucrul acesta dacă aveți gândul lui Hristos.” Căci n-avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi dar fără păcat”. Evrei 4,15.

E.G. White

Capitolul 29

Adoptarea de copii

Din când în când mulți mi-au cerut sfat cu privire la oportunitatea de a adopta copii încă din fragedă copilărie. Printre aceștia sunt câteva soții de pastori. Înainte de a răspunde la aceste întrebări, am încercat atât cât mi-a stat în putință să aflu cât mai multe împrejurări ale cazului și n-am îndrăznit să dau sfat până când n-am fost sigură că Domnul mă conduce.

Există unii care nu pot să aibă copii și care ar face bine să adopte copii. Cei care nu au răspundere sfântă să vestească Cuvântul și să lucreze direct pentru salvarea sufletelor, au îndatoriri în alte domenii de lucrare. Dacă sunt consacrați lui Dumnezeu și sunt pregătiți să modeleze mințile omenești, Domnul îi va binecuvânta în îngrijirea copiilor altora, însă prima noastră atenție trebuie să se îndrepte spre copiii credincioșilor. Printre păzitorii Sabatului sunt multe familii cu mulți copii care nu pot fi îngrijiți. Mulți părinți dau dovadă că nu au învățat de la Hristos lecțiile care i-ar fi făcut păzitori siguri ai copiilor. Copiii lor nu primesc o educație potrivită. Și printre noi sunt mulți copii pe care moartea i-a lipsit de grija unui părinte. Există unii care ar putea lua pe unii dintre acești copii ca să le modeleze caracterele după principiile biblice.

Totuși nu îndrăznesc să sfătuiesc pe pastori și pe misionarii noștri care se mută mereu din loc în loc, să se încumete să adopte copii și mai ales prunci neajutorați. Cei care au copii trebuie să împartă răspunderea pentru educarea lor și pentru serviciul în slujba lui Dumnezeu. Este datoria soției să aibă grijă de copii și de soț. Domnul îi va da putere să îndeplinească această lucrare dacă își va pune încrederea în El și dacă va asculta de legile vieții și ale sănătății. Soțul și soția trebuie să fie uniți în lucrarea de a crește pe copii în dragoste și temere de Dumnezeu. O familie bine ordonată și disciplinată are o influență puternică spre bine, dar dacă nu aveți copii s-ar putea ca Domnul să aibă un plan înțelept atunci când v-a lipsit de această binecuvântare. Aceasta nu ar trebui să constituie o dovadă că aveți datoria să adoptați copii. În unele cazuri acest lucru ar putea fi recomandabil. Când Domnul vă îndeamnă să luați un copil de crescut, atunci datoria este prea clară ca să fie înțeleasă greșit, dar de regulă nu este voia lui Dumnezeu ca soția pastorului să se încarce cu o astfel de răspundere.

Lucrarea lui Dumnezeu cere lucrul cel mai serios, iar Domnul vrea să aibă pe pastori și pe soțiile lor strâns uniți în această lucrare. Soțul și soția își pot armoniza lucrul lor astfel încât soția să fie completarea soțului. Domnul îi dorește uniți ca să vegheze la glasul Lui, să se apropie din ce în ce mai mult de El, hrănindu-se din Cuvântul Său și primind lumină și binecuvântare spre a le împărți altora. El ar trebui să fie cât mai liber cu putință să participe la adunări de tabără și la alte adunări, iar soția poate fi continuu un mare ajutor pentru soțul ei în vizitare și în alte lucrări personale.

Dacă tovarășa unui pastor se unește cu soțul ei în lucrarea de salvare a sufletelor, aceasta este lucrarea cea mai înaltă pe care o poate face, dar grija pentru copilaș îi va absorbi atât de mult atenția încât nu va mai putea participa la adunări și nu va mai putea lucra cu succes în vizitare și pentru efort personal. Chiar dacă își însoțește soțul, copilul este prea adesea povara gândurilor și a convorbirilor, iar vizitele sunt fără folos. Aceia pe care Dumnezeu i-a chemat să fie conlucrători cu El nu trebuie să aibă idoli care să le absoarbă gândul și afecțiunea pe care le-ar fi îndreptat în alte direcții...

Trebuie să ne cercetăm cu grijă inimile și să ne studiem motivele. Egoismul poate da naștere unei dorințe să facă ceva care pare să fie o faptă neegoistă și vrednică de laudă. Motivul pentru care mulți hrănesc dorința să adopte un copil - dorința după ceva asupra căruia să-și concentreze afecțiunile - descoperă faptul că inima nu este concentrată asupra lui Hristos; ea nu este implicată în lucrarea Sa. Când am auzit o soție că soțul nu i-a arătat toată afecțiunea pe care o așteptase, am înălțat o cerere tăcută lui Dumnezeu ca acest suflet să fie reînviat cu Cuvântul. După lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o, știam că ea avea nevoie să bea din apele profunde și răcoritoare ale Libanului și nu din apele turburi din vale. Când femeile se vor adăpa din Apa Vieții, vor avea mult mai puțin sentimentalism și o spiritualitate mult mai profundă. Ele își vor curăți sufletele prin ascultarea de adevăr. Dacă viața unei femei este legată de viața aceluia pe care l-a ales să fie conlucrător cu Dumnezeu, să fie atentă ca nu cumva să-i obosească inima și să-i întristeze sufletul faptele ei lipsite de consacrare. Dacă eul pretinde atenție și dacă nu i se dă atenția pe care o așteaptă, devine nefericită și-l poate împiedica mult în lucrare. Ea trebuie să învețe de la Hristos care n-a trăit ca să-și placă Sieși. El este exemplul nostru în toate lucrurile.

Dacă soția este conlucrătoare cu Hristos în lucrarea de salvare a sufletelor, ea va sta alături de el pentru cultivarea minții și a inimii. Ea se va strădui să stea alături de el în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și în ascultare de cerințele Sale. Ea își va

păstra sufletul înviorat mâncând Cuvântul și bând din apele Izvorului vieții. Atunci cuvintele pe care le rostește nu vor fi determinate de invidie. Ele vor izvorî dintr-o inimă sfințită care a învățat lecțiile zilnice la picioarele lui Isus. În felul acesta, în loc să devină o povară neajutorată, care să fie obiectul solicitării soțului și care să-i ceară toată atenția, soția își poate întări soțul să facă serviciul cel mai înalt pentru Dumnezeu.

Lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu cu privire la soțiile pastorilor, este că dacă viețile lor sunt ținute în consacrare strânsă pentru Dumnezeu, așa cum este datoria tuturor acelor care sunt conlucrători cu El, ele vor găsi atât de multe suflete pe care să le slujească încât nu vor mai avea timp să se simtă singure sau să cultive egoismul în vreo direcție.

Isus spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine că Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Cele care iau seama la această invitație nu vor avea gânduri de murmurare și nici gânduri de singurătate. Lucrarea lor este să împlinească voia lui Hristos. Când vor face lucrul acesta ele vor avea o pace dulce și odihnă în suflet.

Chestiunea adoptării unui copil, în special a unuia mic de tot, implică o răspundere foarte serioasă. N-ar trebui privită cu ușurătate. Cea care a luat un bebeluș să-l crească, ar putea crede că dacă alte soții de pastori nu urmează exemplul lor, nu-și fac datoria. Dar aceasta este o greșeală. Datoria noastră nu este stabilită prin ceea ce alții plănuiesc pentru noi. Întrebarea la care fiecare dintre noi trebuie să răspundă este, făcând astfel, răspund dorințelor mele sau este o datorie pe care Domnul mi-a rânduit-o? Este aceasta calea Lui sau este alegerea mea? Toți trebuie să fie lucrători cu Dumnezeu. Nici unul nu are scuză. Talentele pe care le aveți nu sunt ale voastre să le folosiți după cum visați. Întrebați-vă: „Ce ar dori Domnul să fac cu talentele încredințate? Să lucrez pentru salvarea sufletelor? Să urmez îndrumările din Isaia 58,6-11?”

Avem de învățat lecții profunde și serioase, căci astfel eul va fi centrul nostru și puterea stăruitoare a vieților noastre. Datoria este lucrarea prezentă, veghetoare și așteptarea solemnă și serioasă în vederea evenimentului solemn al arătării Domnului nostru. Lucrări, vegheri, rugăciune - acestea constituie idealul datoriei- și răspunderii creștine, care alcătuiesc omul desăvârșit în Isus Hristos. Viața noastră nu trebuie să fie doar așteptare, nu numai grabă, activitate și frământare cu neglijarea evlaviei personale. . ușa inimii trebuie deschisă totdeauna lui Isus, ca să auzim glasul și invitația Sa: „Iată

Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el voi cina cu el și el cu Mine”. Trebuie să fim în slujire fără preget. „În Duhul, slujiți Domnului”. Totdeauna este pericolul de a lua asupra noastră o lucrare pe care Domnul nu ne-a încredințat-o și să neglijăm ce ne-a dat să facem și care ar onora mai bine Numele Său. Ceea ce în ochii omului poate părea demnă să fie făcută, poate să fie chiar lucrul pe care Domnul nu ni l-a dat să-l facem. Atunci fiecare dintre noi să dăm atenție tuturor ramurilor lucrării. Sunt tot felul de lucruri de făcut. Studiați cu rugăciune ce ar vorbi mai bine în favoarea cauzei lui Dumnezeu. Dacă aveți o inimă umilită și neegoistă și un duh mâhnit, căutând să cunoașteți voia Domnului, El va conduce pe fiecare dintre voi pe cărarea pe care dorește El să mergem.

Nimeni să nu se simtă condamnat că nu ia un copil pe care să-l îngrijească. S-ar putea ca Domnul să aibă o lucrare mai mare pentru tine, învățând pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu să-I facă voia. Așa zice Domnul: „Străinul care se alipește de Domnul, să nu zică: „Domnul mă va despărți de poporul Său!” Și famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!” Căci așa vorbește Domnul: „Famenilor, cari vor păzi Sabatele Mele, cari vor alege ce-Mi este plăcut, și vor stăruî în legământul Meu, le voi da în Casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune de cât fii și fiice; le voi da un nume vecinic, care nu se va stinge”. Isaia 56,3-5.

Am scris aceste lucruri pentru ca Satana să nu amăgească pe vreunul dintre frații mei pastori și pe tovarășele lor și să-i aducă într-o situație în care să nu facă tocmai lucrarea pe care Domnul le-a încredințat-o. Trebuie să veghem, să ne rugăm și atunci când Domnul spune: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?”, atunci să fim gata să spunem: „Iată-mă, trimite-mă”. Trebuie să se facă o lucrare serioasă. S-au căutat mult timp lucrători neegoști și consacrați. Iubiți frați și surori, deschideți-vă inimile să intre Duhul Sfânt și consacrați toate capacitățile date de Dumnezeu ca să lucrați ca și cum ar fi în joc sufletul vostru pentru a scoate măcar un suflet din foc. Păstrați deschis canalul de lumină, deoarece trebuie să fie o comunicare mai directă de la cer la pământ. Nu avem nici o clipă de pierdut. Este de câștigat un cer și de evitat un iad.

Chem pe frații mei să vină în ajutorul Domnului împotriva celui puternic. Chem pe surorile mele să stea alături de ei și să-i ajute în lucrare. „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru care sunt ale lui Dumnezeu”. Sora E.G.White.

Capitolul 30

Principii financiare

Stanmore, Sydney, N.S.W, 21 aprilie 1898.

Iubiți frați Evans, Smith și Jones. Am primit scrisoarea voastră și vă voi scrie acum câteva rânduri.

Soțiile pastorilor, surorile Starr, Harsel, Wilson și Robinson, au fost lucrătoare devotate, serioase și cu tot sufletul care au prezentat lecturi biblice și s-au rugat cu familiile, ajutând prin eforturi personale cu tot atât de mare succes ca și soții lor. Aceste femei își devotază tot timpul și li se spune că nu primesc nimic, deoarece soții lor primesc salarii. Eu le spun să meargă înainte și toate hotărârile de felul acesta vor fi revizuite. Cuvântul spune: „Vrednic este lucrătorul de plata lui”. Când se va mai lua vreo hotărâre de felul acesta, voi protesta în numele Domnului. Simt că este de datoria mea să creiez un fond din zecimea mea, ca să se plătească acestor femei care îndeplinesc o lucrare la fel de importantă ca și aceea a pastorilor, și zecimea aceasta o voi rezerva pentru lucrarea care se face în același domeniu ca și al pastorilor care vânează suflete și pescuiesc suflete. Cred că femeilor credincioase trebuie să li se plătească salarii proporțional cu plata primită de pastori. Ele poartă povara pentru suflete și n-ar trebui tratate incorect. Aceste surori își folosesc timpul pentru educarea noilor veniți la credință, și lucrarea făcută de ele trebuie plătită. Toate aceste lucruri trebuie corectate și puse în rândulială și dreptatea trebuie făcută tuturor. Corectoarele de la birou primesc salarii, doi dolari și jumătate - trei dolari pe săptămână. Eu a trebuit să plătesc, și alții trebuie să plătească, dar soțiile pastorilor care poartă o răspundere înfricoșată, devotând tot timpul lor, nu primesc nimic pentru munca lor. Aceasta vă dă o idee cu privire la felul cum se tratează problemele în această conferință. Există 75 de suflete organizate într-o comunitate, care-și plătesc zecimea la conferință, în timp ce din cauza unui plan de economii care n-a fost socotit necesar, aceste suflete sărmene lucrează pentru nimic” Dar acest lucru nu mă tulbură, căci nu voi permite să mai mergem așa. În ceea ce privește datoria școlilor, pot spune că taxa de învățământ a fost prea mică în America. Oare aceia care conduc școlile din America, nu pot să înțeleagă că aceasta este singura cale de ieșire? De ce mențin prețurile atât de scăzute? O mărire a taxelor pentru avantajele educaționale ar stopa creșterea datoriilor. Studenții trebuie să

fie hrăniți și au nevoie de hrană bună, consistentă. N-ar trebui să li se reducă dieta vegetariană și fructele sănătoase, însă îndepărtați tot ce este desert. La fiecare masă să se mănânce fructe din abundență, dar prăjiturile și cremele să nu mai fie folosite - sunt inutile! Dar atunci când conducători înțelepți fac în școlile voastre studii cum să funcționeze cu sume insuficiente, an după an, ei se angajează într-o lucrare care va aduce datorii; acest lucru nu poate fi prevenit. Au început aceste procedee la Coorambong, dar vor avea aceleași rezultate. Nu este drept și nici Dumnezeu nu cere să se facă aceste calcule în pierdere. Aceasta duce la nevoia să se facă economii la sânge și nu totdeauna este lucru înțelept să se reducă dieta ca o cale de a evita datoria. În orice domeniu trebuie practică economia ca să supraviețuim și să nu ne înecăm în datorii, dar trebuie mărită suma plătită pentru învățământ. Aceste lucruri mi-au fost prezentate pe când eram în Europa și ți-am prezentat-o și ție și școlilor noastre, iar întrebarea: „Cum se pot păstra școlile noastre libere de datorii?”, va rămâne întotdeauna o problemă până când se vor face calcule înțelepte. Încărcați taxele pentru învățământ ale studenților și apoi alegeți acele persoane care să administreze bucătăria, care știu cum să facă economii. Să fie alese cele mai bune talente, și dacă sunt corespunzătoare, să le fie plătite salarii.

Când se ține seama de aceste prevederi nu veți mai avea datorii mari în școlile noastre. Profesorii să fie reformatori ai sănătății; ei să predea Biblia ca studiu de bază; ei să practice Cuvântul. Cărțile necredincioșilor să fie puse la o parte și Cuvântul lui Dumnezeu să-și găsească locul în orice școală. Unii vor obiecta: „Vom avea studenți mai puțini!” S-ar putea să fie așa, dar cei pe care-i veți avea vor aprecia timpul și vor vedea nevoia de lucrare stăruitoare care să-i califice pentru pozițiile pe care le vor ocupa. Dacă Domnul este mereu ținut înaintea studenților ca Unul la care să caute sfat, asemenea lui Daniel, ei vor primi de la El cunoștință și înțelepciune. Atunci toți vor deveni canale de lumină. Puneți problema înaintea studenților. Cercetați care dintre ei vor practica lepădarea de sine și vor face sacrificii pentru rezolvarea datoriei care este deja făcută. Față de unii studenți este nevoie doar de o minte binevoitoare. Dumnezeu să ajute pe administratorii școlilor noastre ca niciodată să nu permită ca cheltuielile să depășească veniturile, altfel școala trebuie închisă. În administrarea financiară a școlilor noastre, nu s-au găsit talentele de care era nevoie. Dumnezeu cere aceste lucruri de la administratori. Orice obicei costisitor, inutil, trebuie să fie înlăturat, orice îngăduință nenesară trebuie eliminată. Când principiile date atât de clar în Cuvântul lui Dumnezeu pentru școli sunt respectate așa cum ar trebui, nu se vor mai acumula datorii.

Oricâte ar fi mijloacele care intră, trebuie studiată o economie strictă. Economie și grijă trebuie dată pe față în cheltuirea fondurilor, nu pentru mulțumirea fanteziei, ci pentru studierea mijloacelor reduse. Trebuie dată pe față grijă și practică economie din motivele cele mai înalte, legând cheltuielile de Dumnezeu, căci noi folosim banii Lui, și putem reduce cheltuielile prin dorință și prevedere.

Nu este cel mai bun lucru să cumpărăm lucruri ieftine, ci pe cele mai rezistente și mai folositoare. Acum pot fi mai scumpe, dar dacă sunt folosite cu grijă, nu vor mai fi prea scumpe până la urmă. Cei care-și dau seama că toți banii sunt ai Domnului, își vor forma obiceiul să întrebe pe Domnul cum să fie folosiți, atât în ce privește lucrările mici cât și în cele mari. Acesta este principiul după care ar trebui să lucrăm.

Încă un cuvânt. Toți cei care sunt legați de cauza și lucrarea lui Dumnezeu trebuie să-și păstreze în stăpânire talentul imaginației, altfel vom face greșeli grave. Aceasta înseamnă să punem pe Domnul totdeauna înaintea noastră. Rugăciunea mea este ca Domnul să ne ajute. Îmbunătățirea talentelor și a eficienței trebuie cultivată cu asiduitate și să nu se facă nici o lucrare la întâmplare. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să vă ajute, să vă întărească și să vă mângâie. Priviți totdeauna în sus. Isus este un Mântuitor înviat. El nu este în mormântul lui Iosif cu piatra cea mare prăvălită la intrare. Avem un Hristos viu, înălțat, care stă la cârma bisericii Sale. Nădăjduiesc că poporul nostru își va prinde sufletele neajutorate de Dumnezeu. El poate purta toate poverile voastre; El poate duce toate greutatețile voastre. Închei această scrisoare lungă cu multă împreună simțire pentru toate neclaritățile voastre. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 31

Nevoia de acțiuni armonioase printre profesori

Coorambong, 27 aprilie, 1898.

„Dragi profesori și studenți, sunteți împreună în localul școlii și trebuie să păstrați în minte faptul, că noile școli întemeiate, trebuie să fie cu totul diferite de școlile sau colegiile cele vechi. Școlile noastre în general, au urmat exemplul școlilor și seminariilor existente; dar Domnul, în Providența Sa a stabilit ca școlile să fie organizate astfel încât exemplul acelora, care au fost deja modelate pe baza unor principii greșite, să nu aibă nici o putere asupra lor.

Biblia a fost introdusă într-o oarecare măsură în școlile noastre, dar atât profesorii cât și studenții, au depins prea mult de cărțile autorilor ale căror idei și sentimente duc la rău. Când Lumina Adevărului pentru aceste zile din urmă, a venit în lume prin vestirea primei, celei de-a doua și celei de-a treia solii îngerești, mi s-a arătat că o ordine diferită a lucrurilor trebuie adusă în lucrarea școlilor; dar a trebuit să treacă mult timp până când să ajungem la înțelegerea schimbărilor care ar trebui făcute, atât în modul de studiu cât și în metodele de predare. Este foarte greu de urmat principiile corecte, după ce multă vreme ne-am obișnuit cu practicile lumii; dar trebuie aplicate reforme, cu inima, cu sufletul și cu voința. De altfel, prea mult timp au fost urmate obiceiurile cele vechi.

Cuvântul Lui Dumnezeu trebuie făcut cartea de studiu. Dar întrebarea pe care profesorii o pun mereu și mereu, este cum se poate face acest lucru în școlile noastre întemeiate de multă vreme. S-au făcut încercări în această direcție; dar s-au pus prea multe întrebări, s-au ținut atât de multe ședințe de comitet, s-au depus eforturi atât de mari ca să se descopere greutatea, încât reformatorii au fost împiedicați, iar unii n-au mai insistat pentru reforme. Nu s-au putut împotrivi curentului de probleme și de critică. Dar dacă profesorii ar fi înaintat pas cu pas, pe calea cea bună, pe măsură ce lumina a strălucit pe calea lor, urmând pe marele Conducător, greutățile s-ar fi risipit. Aprobarea Lui Dumnezeu i-ar fi umplut de speranță. Îngerii slujitori ar fi conlucrat cu uneltele omenești, și ar fi primit lumină, har și bucurie.

Există o lucrare, pe care Dumnezeu o cere de la uneltele omenești și care n-a fost

făcută. Primele încercări de a schimba obiceiurile vechi, au adus necazuri mari asupra acelor care au încercat să meargă pe calea pe care Dumnezeu le-a arătat-o; dar profesorii ar trebui să înțeleagă că viața unui soldat este o luptă agresivă, plină de stăruință și de rezistență. Lupta în care suntem angajați este un război adevărat. Apostolul spune: „Încolo fraților, fiți tari în Domnul și în puterea tăriei Lui. Puneți-vă toată armătura Lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva domniilor, puterilor și conducătorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”.

Aceasta nu este o luptă aparentă. Trebuie să întâmpinăm adversari puternici, și pentru această lucrare trebuie să ne găsim puterea chiar acolo unde și primii ucenici au găsit-o (Fapte 2,1-4). Cu o altă ocazie citim: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulțimea celor care crezuseră era o inimă și un suflet.” Aceasta este lucrarea de care este nevoie în școlile noastre. Când „eu” este supus Lui Hristos, se va vedea o manifestare a puterii Sale, care va înmuia și va supune toate inimile. Rugăciunea serioasă a unui suflet zdrobit, se va înălța la tronul lui Dumnezeu.

De la cei care se înrolează în armata Lui Hristos, se așteaptă să îndeplinească lucruri grele, să suporte încercări pentru numele Lui Hristos; și ei vor câștiga o experiență care va concentra întreaga lor credință, speranță și încredere în Hristos. Atunci când luptele vor să zdrobească sufletul, ei nu vor avea de ce să se teamă. Ei vor avea un loc de scăpare. Energiile lor vor fi încercate la extrem, dar vor avea asigurarea lui Hristos: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.” Dacă într-o armată nu vor lucra toți în armonie, ei vor fi confuzi și slabi. Dacă soldații ar acționa după ideile și impulsurile lor, fără să țină seama de pozițiile și de lucrarea altora, ei ar fi o adunătură de atomi independenți; n-ar putea lucra ca un corp organizat. În același fel, soldații lui Hristos trebuie să acționeze în armonie. Nu trebuie să cultive singurătatea. Dacă fac aceasta, poporul Domnului în loc să fie într-o armonie perfectă, cu o minte și un singur scop, și consacrați pentru o singură țintă mare, vor vedea că eforturile lor sunt neroditoare iar timpul și capacitățile lor sunt irosite. Unirea este putere. Câteva suflete convertite, lucrând în armonie, urmărind o țintă mare sub o singură conducere, vor câștiga biruințe în toate confruntările.

Unii ar putea spune: „Eu iubesc pe Domnul, dar nu pot iubi pe fratele meu așa

cum ar trebui.” Fratele ar putea avea căi foarte rele; el ar putea face lucruri ne înțelepte; dar dacă frații lui care au avut experiență mult mai îndelungată și o judecată mai echilibrată, refuză să stea lângă acela care le rănește și le provoacă suferințele, prin aceasta arată că nu sunt urmașii lui Hristos. Ei dovedesc că nu urmează exemplul Aceluia, care a îmbrăcat divinitatea cu natura omenească, a pus deoparte slava și onoarea regească, ca să poată veni în legătură cu omenirea. Hristos ar fi putut rămâne în ceruri și și-ar fi putut păstra toată slava eternă; dar nu a făcut lucrul acesta. Ca să poată binecuvânta omenirea cu prezența și cu exemplul Său, a venit pe Pământ, ca Om. A venit să invite pe oameni, să se unească cu El, în lucrarea Sa, să devină membrii ai casei, în marele plan de mântuire. În această lucrare nu este loc pentru cei independenți. Toate stelele cerului sunt sub lege, fiecare influențând pe cealaltă să facă voia Lui Dumnezeu, supunându-și ascultarea față de lege care le controlează acțiunile. Și pentru ca lucrarea dumnezeiască să înainteze în mod sănătos și puternic, poporul Său trebuie să se unească.

Mișcările spasmodice și dezordonate ale unora care pretind că sunt creștini, sunt bine reprezentate prin lucrarea unei perechi de cai puternici, dar neantrenați. Când unul trage înainte, altul trage înapoi, și la glasul stăpânului, unul se avântă înainte și celălalt stă nemișcat. Dacă oamenii nu se mișcă în armonie în lucrarea cea mare și grandioasă pentru timpul acesta, vor intra în confuzie. Nu este semn bun atunci când oamenii nu se unesc cu frații lor și preferă să lucreze singuri, când nu au încredere în frații lor, pentru că aceștia nu gândesc ca ei. Dacă bărbații vor purta jugul Lui Hristos, nu vor trage singuri. Ei vor trage cu Hristos.

Unii lucrători trag cu toată puterea, la ceea ce Dumnezeu le-a dat de făcut, dar nu simt că nu trebuie să se străduiască singuri. Ei nu trebuie să se izoleze, ci să tragă împreună cu conlucrătorii lor. Dacă nu fac așa, lucrul lor nu va fi făcut la timpul potrivit și nici pe calea care trebuie, și deseori vor lucra împotriva a ceea ce ar fi vrut Dumnezeu să se facă, și astfel lucrarea lor, este mai rău decât distrusă.

Isus a venit într-o lume întunecată și uscată de blestem și cu un sacrificiu de sine atât de mare, a luat pe omul căzut, cu toate greșelile lui, și l-a invitat să poarte jugul Său. El oferă cuvintele de învățare tuturor, și toți care vor trage la același jug cu El, vor conlucra cu Hristos, și vor fi una în planul de mântuire. Toți aceia care cred adevărul pentru timpul acesta, dacă sunt sfințiți prin adevăr, vor purta jugul Lui Hristos. Ei vor ridica poverile răspunderii. Nimeni nu poate fi un soldat înțelept și bun, dacă nu poartă

jugul lui Hristos. Dacă din prea mare apreciere a propriei lui înțelepciuni, a metodelor și a planurilor sale, dorește să lucreze după capul lui, nu poate fi un bun soldat al lui Hristos. Soldatul creștin trebuie să lucreze concertat, să pășească în ritm cu aceia care sunt împreună cu el. El nu trebuie să se supere dacă mintea celuilalt nu merge pe aceeași cale cu a lui. Totdeauna este nevoie de prudență, pentru păstrarea unei acțiuni concertate. Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii...

Dacă suntem în părtășie cu Hristos, vom fi în părtășie și cu frații noștri și vom învăța să păstrăm armonia aceea, care trebuie să domnească între credincioși. Trebuie cultivată dragostea unii pentru alții, pentru întărirea bisericii, și să putem da lumii, cea mai bună impresie despre credința noastră. ” Vă dau o poruncă nouă”, a zis Isus, „să vă iubiți unul pe altul, cum v-am iubit Eu; tot așa să vă iubiți și voi unul pe altul. Prin aceasta vor cunoaște toți, că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Ellen G. White.

Capitolul 32

Viața în lucrarea misionară medicală

Sunny Side, Coorambong, 19 mai 1898.

„Iubite frate Irwin, Cred că acum ca niciodată mai înainte, toți veți veni în ajutorul Domnului - pastori și membri ai bisericii, să ajutăm pe Domnul împotriva puterilor întinericului. Dar am scris atât de mult despre această chestiune, încât n-am să-ți scriu pe larg acum. Îmi pun întrebarea, de ce unii din frații noștri pastori, sunt atât de reticenți în vestirea subiectului înălțat al temperanței ? De ce nu se acordă mai mult interes reformei sănătății ? Sunt mulți care hrănesc și cultivă o atitudine de împotrivire continuă față de Dr. Kellogg. El face o lucrare mare . Pentru ce să nu-și ocupe locurile în lucrarea de predicare tot atât de zelos cum își face el datoria ? De ce pastorii bisericilor noastre, nu fac chiar lucrarea pe care ar fi trebuit să o facă, cu mulți ani în urmă ? Mă bucur că unii au preluat lucrarea aceasta, atât de mult neglijată.

Se aud nemulțumiri : „Dr. Kellogg a strâns la el pe toți tinerii, și de aceea nu avem lucrători.” Însă acesta este lucrul cel mai bun care poate fi făcut, atât pentru tineri, cât și pentru lucrare. Vreau să vă spun vouă, Președintele Conferinței Generale și fratele Evans, ca președinte al asociației Conferinței Generale și fratele Durland, ca președinte al Conferinței Michigan, continuați să lucrați cu tact și cu pricepere. Luați pe unii din acești tineri și tinere, să lucreze în biserici. Combinați lucrarea misionară medicală, cu vestirea soliei Îngerului al treilea. Faceți eforturi regulate, organizate, ca să ridicați bisericile din punctul mort în care au stat ani de zile. Trimiteți în biserici lucrători care să promoveze, principiile reformei sănătății, unite cu solia întreită îngerească, în fața bisericilor din Michigan. Observați cum suflarea de viață, se va manifesta în aceste biserici.

Astăzi se găsesc prea mulți, care sunt doar niște moraliști omenești . Trebuie adus în lucrare un element nou. Poporul lui Dumnezeu trebuie să primească avertizarea, și să lucreze pentru suflete acolo unde sunt ; oamenii nu-și dau seama de nevoia și de pericolul lor cel mare. Hristos căuta pe oameni, acolo unde se găseau și le prezenta adevărurile cele mari privitoare la Împărăția Sa. Când mergea din loc în loc, mângâia și binecuvânta pe cei suferinzi și vindeca pe cei bolnavi. Aceasta este și lucrarea noastră.

Dumnezeu dorește să împlinim nevoile celor nevoiași. Motivul pentru care omul nu-și manifestă puterea mai hotărât, este că se dă pe față atât de puțină spiritualitate, în mijlocul acelor care cred adevărul.

În lumea noastră sunt mulți lucrători creștini, care n-au auzit încă adevărurile mari și minunate, pe care noi le avem. Aceștia fac o lucrare bună în armonie cu lumina pe care o au, și mulți dintre ei sunt mai avansați în cunoștință și lucrare practică, decât aceia care au avut o lumină mare și multe ocazii. Indiferența printr pastorii noștri, cu privire la reforma sănătății și la lucrarea misionară medicală este surprinzătoare. Chiar și aceia care nu pretind a fi creștini, tratează subiectul cu mai mult respect decât unii din poporul nostru, și sunt înaintea noastră. Cuvântul dat mie pentru voi este : „Înaintați!”. „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți și învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit; și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Solia dată celor din Battle Greek, a fost să meargă în locurile în care pot să facă această lucrare, în același timp cu afacerile lor vremelnice. Dacă ar fi plecat prin credință, ar fi câștigat o experiență bogată în lucrurile Lui Dumnezeu. Dar au socotit că în Battle Greek, vor găsi situații mai puțin istovitoare, decât în altă parte. Mulți se aglomerează în Battle Greek, și nu fac nimic bun, pentru că n-au folosit cunoștința pe care au primit-o. Ei nu fac nimic bun în Battle Greek, ci doar se adaugă la numărul celor care au nevoie de cunoaștere. Ei nu au spirit de sacrificiu. Au o doză mare de „Eu” și prea puțin din Hristos, puțină credință și puține fapte bune și cred că au o religie. Dar nu au nimic.

Ce citim în cap. 17 din Ioan? „Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au crezut cu adevărat, că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimes.” Citiți, vă rog acest capitol, deoarece este plin de bogăție. „Cum M-ai trimes Tu pe Mine în lume, a continuat Hristos, așa i-am trimes și Eu pe ei în lume. Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei , ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și mă rog nu numai pentru ei, ci pentru toți cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor.” Dăm noi glas cuvintelor lui Hristos? Ne sfințim noi prin ascultarea de adevăr? (Ioan 17: 20-23). Aplicați aceste cuvinte la membrii bisericilor noastre , și vedeți dacă ei prezintă planul de mântuire așa cum a rânduit Isus. Caută ei acea unitate desăvârșită , pentru care Isus s-a rugat ? Au păzit ei în adevăr cuvintele oracolului viu al lui Dumnezeu ? Frate, îți spun că în afară de predicare, mai este o lucrare de făcut - lucrarea de păstorire, care a fost neglijată, în

mod ciudat.

Când vreunul din Battle Greek, sau din oricare alt loc, rostește cuvinte care discreditează lucrarea medicală, întrebați-i ce fac ei pentru a aduce la îndeplinire, lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o s-o facă. Să înceapă lucrarea acolo unde se găsesc, și să înceteze criticarea.

Frate Irwin, începe lucrarea de reformă a sănătății. Dacă vreunul din pastori , are idee , că lucrarea misionară medicală , câștigă o preponderență nemeritată, să ia cu ei bărbați, care au lucrat în acest domeniu, în câmpul lor de lucru, doi aici și doi acolo. Pastorii să primească pe acești misionari medicali, cum ar primi pe Hristos și să vadă ce vor face. Vedeți dacă nu cumva în felul acesta puteți aduce un curent de viață, din cer în biserici. Vedeți dacă nu există o categorie care va primi educația de care au nevoie atât de mult, vedeți dacă nu cumva vor primi mărturia: ” Dar Dumnezeu care este bogat în bunătate , cu dragostea cu care ne-a iubit, pe când eram morți în păcate, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (nu fără Hristos), (prin har suntem mântuiți) și ne-a înviat împreună și ne-a făcut să stăm în locurile cerești (nu ca niște atomi independenți), în Hristos Isus.” Semnat, Ellen. G. White.

Capitolul 33

Lucrarea misionară practică - o ramură a educației

Studiul Bibliei trebuie să stea la temelia oricărei educații adevărate ; dar se cere mult mai mult decât o cunoaștere teoretică a adevărului biblic. Nu este suficient să umplem mintea studenților, cu învățături prețioase, de cea mai profundă importanță, și după aceea să lăsăm nefolosite, lecție după lecție. Lucrarea misionară trebuie făcută de cei pregătiți, ca să poată învăța pe alții, ceea ce au primit. Cei cărora le-a fost dată lucrarea, nu trebuie să o țină ferecată, ci să spargă vasul, iar mireasma să fie răspândită în jur. Sunt printre studenți , unii care au talente prețioase. Sfătuitorul nostru zice: „Puneți talentele la schimbător.”

Pentru scopul cel mai înalt al educației, trebuie să dăm studenților timp, să facă lucrare misionară, timp să se obișnuiască cu familiile în mijlocul cărora trăiesc. Ei n-ar trebui împovărați cu toate studiile pe care le pot face, ci ar trebui să li se dea timp, să folosească cunoștința pe care au acumulat-o. Ar trebui să fie încurajați, să facă lucrare misionară credincioasă, interesându-se de cei care zac în întunericul rătăcirii, ducându-le adevărul acolo unde sunt. Căutând cunoașterea de la Hristos, cu toată umilința de inimă, rugându-se și veghind în rugăciune, ei pot face cunoscut altora, adevărul care le este descoperit, zi de zi.

Cei care fac lucrarea aceasta vor găsi mulți, atât tineri cât și mai în vârstă, care sunt plini de prejudecăți moștenite, care urăsc adevărul, din cauza concepțiilor eronate , despre caracterul lui. Când aceștia ajung în legătură cu cei care cunosc și practică adevărul, își vor vedea greșelile și deși se pare că au cultivat ură și pasiuni ciudate, o întâlnire prietenească le va schimba aceste sentimente. Vălul subțire de prejudecăți, orbește multe minți. Ei au nevoie de dragoste, de milă și de sfințirea adevărului.

Profesorii și studenții din școlile noastre, au nevoie de atingerea divină. Dumnezeu poate face mai mult pentru ei, decât a făcut până acum, dar în trecut calea Lui a fost împiedicată. Dacă ar fi încurajat spiritul misionar, chiar dacă s-ar lua câteva ore din programul de studiu, dacă s-ar da pe față, mai multă credință și zel spiritual, s-ar realiza mai mult voia lui Dumnezeu, și le-ar fi date mai multe binecuvântări cerești. Sunt încă multe coarde ce trebuie atinse. Profesorii ca și studenții trebuie să dea pe față

o dispoziție mai mare de a fi învățați. În măsura în care este adus în educația și pregătirea tinerilor adevăratul spirit misionar, va veni și binecuvântarea. Studenții trebuie să înceapă să lucreze în domeniul misionar, ei ar trebui să învețe să se prindă de Hristos, în timp ce colaborează cu persoane cu o vastă experiență, cu care se pot sfătui. Când fac lucrul acesta, nu numai că vor înainta în cunoaștere și în putere spirituală, dar vor învăța și cum să lucreze astfel că atunci , când se vor încheia cursurile și se vor despărți de profesori și de sfetnicii cu experiență, ei vor fi pregătiți să se angajeze în lucrarea misionară asiduă, lucrând sub îndrumarea celui mai mare Profesor pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Este tot atât de important, să știe cum să comunice, ca și cum să primească cunoașterea adevărului. Practica de a vorbi altora despre Hristos, de a citi și explica altora despre Cuvântul Său, va pecetlui acel Cuvânt în minte și adevărul va fi al lor.

” Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta.... și pe aproapele tău, ca pe tine însuți.” Aceasta este porunca Lui Dumnezeu. Isus a mai adăugat o cerință: „Vă dau o poruncă nouă, să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți unii pe alții.” Niciodată omul nu a cunoscut puterea acelei iubiri, până când Hristos n- a venit pe acest pământ și și-a dat viața pentru „prietenul Lui”. Noi trebuie să iubim pe aproapele ca pe noi; trebuie să ne iubim unul pe altul, cum ne-a iubit Hristos. ” Așa cum m-a iubit pe Mine Tatăl, tot așa v-am iubit și Eu pe voi, a spus El, rămâneți în Dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în Dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri ,pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea, să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu.”

Atât studenții cât și profesorii din școlile noastre, trebuie să-și ia timp să se obișnuiască cu membrii din comunitățile în care trăiesc. Dragostea pe care Hristos a arătat-o față de noi, trebuie să o cultivăm și unii față de alții. Adevărul nu va rămâne multă vreme în inimă, dacă nu lucrează prin dragoste, ca să salveze sufletele care sunt gata să piară.

Dumnezeu nu dorește, ca școlile noastre să fie conduse după planuri omenești, stereotipe, așa cum sunt conduse multe astăzi. El ar dori să ne ferim de precizia omenească, de a trage o linie, pe care trebuie să o urmeze toți. Un alt element trebuie adus în școlile noastre. Au fost urmate maxime și metode de învățare, greșite, care au fost privite până acum, ca fiind esențiale. Cei care sunt în legătură cu școlile noastre, ar

trebui să pătrundă mai adânc decât au avut obiceiul, la păreri care au fost socotite ca autoritate. Nu trebuie puse multe studii și datorii asupra studenților, astfel încât să neglijeze să discute, cu Marele Învățător, Domnul Isus Hristos și să lase să pătrundă în sufletele lor influența înnobilitoare și blândă, care a locuit în El. Este important ca studenții, să fie învățați cum să facă lucrarea misionară, nu numai cu condeiul și cu glasul, ci lucrând cu ei în diferitele domenii de lucrare misionară. Împrejurul nostru sunt oameni care au nevoie să fie învățați cum să gătească și cum să trateze pe bolnavi. Împlicându-ne în aceste domenii de lucrare, trăim adevărul așa cum este el în Isus. Profesorii și studenții să studieze, cum să se angajeze în această lucrare. Profesorii ar trebui să-i ia pe studenți, în locuri în care este nevoie de ajutor, dându-le îndrumări practice, cu privire la îngrijirea bolnavilor.

Profesorii trebuie să scoată din izvorul adânc, al oricărei puteri intelectuale și morale, cerând Domnului, să le dea gândul care era în Hristos Isus, astfel încât orice caz, care are nevoie de simpatie și de ajutor, atât în cele fizice, cât și în cele spirituale, să primească atenția lor. Învățați pe studenți să facă o aplicație practică, a învățăturilor pe care le-au primit. Când văd durerea omenească și sărăcia lucie, a acelor pe care încearcă să-i ajute, vor fi mișcați de milă. Inimile le vor fi sensibilizate și supuse de către principiile sfinte și profunde, ale Cuvântului Lui Dumnezeu.

Marele Medic conlucrează în orice efort făcut în favoarea omenirii suferinde, ca să dea lumină trupului și viață și refacere sufletului. Și de ce se întâmplă așa? Satana a venit în lumea noastră și a dus pe oameni în ispită. Odată cu păcatul, a venit durerea și suferința, deoarece noi culegem ce semănăm. După aceea Satana a făcut pe om, să arunce asupra Lui Dumnezeu suferința, care nu este decât urmarea sigură a neascultării de legile fizice. Dumnezeu a fost în felul acesta, acuzat pe nedrept, în caracterul său și reprezentat greșit. El este acuzat că face tocmai ce a făcut Satana. Dumnezeu dorește ca poporul Său, să demaște înșelăciunea vrășmașului. El le-a dat lumina Evangheliei sănătății, și ca reprezentanți ai Săi, trebuie să dea altora această lumină. Când ei lucrează pentru alinarea suferințelor omenești, trebuie să arate către originea oricărei suferințe și să le îndrepte mintea la Isus, Marele Vindecător al trupurilor și al sufletelor. Inima Sa plină de simpatie, se apropie de toți suferinzii pământului, și conlucrează cu oricine lucrează, pentru alinarea suferințelor. Odată cu binecuvântarea Sa, vine sănătatea și atunci caracterul Lui Dumnezeu este îndreptățit, iar minciuna este pusă asupra lui Satana, care este autorul ei.

Trebuie să dăm Domnului ocazia, să-și facă lucrarea, marea Sa lucrare pentru suflete. Hristos este îndestulător pentru noi. Fiecare din noi trebuie să înțeleagă, ce înseamnă ca Cuvântul Lui Dumnezeu să fie împlinit în noi. Noi ar trebui să fim în lume cum a fost Hristos. Dacă în viața aceasta ajungem ca El în caracter, vom avea și în cer asemănarea cu El. Dacă aici nu ne asemănăm cu Hristos, nu vom avea părtășie cu El când va veni în Slava Sa , cu toți îngerii Săi. Ca profesori ai religiei, avem obligația să învățăm pe studenți, cum să se implice în lucrarea misionară medicală. Cei care fac această lucrare, au multe ocazii să semene sămânța adevărului, și vor avea succes. O inimă plină de recunoștință, față de Dumnezeu, se va ruga: „Învăță-mă căile Tale, Dumnezeule, du-mă pe cărări drepte... din cauza vrășmașilor mei , sau mai degrabă datorită celor ce mă privesc.”

În toate școlile noastre este o lucrare de făcut. Dacă suntem purtători de lumină către lume, atunci suntem obligați să învățăm pe studenți, cum să transmită lumina și să li se dea ocazia să lucreze. Trebuie să oferim invitații la cină, deoarece sunt vești bune pentru toți oamenii. Toți cei care se pregătesc pentru această lucrare, trebuie să petreacă mult timp în rugăciune. Să privească datoria lor în lumina Cuvântului Lui Dumnezeu. Trebuie să vedem ce se poate face, ca să educăm pe studenți, în lucrarea misionară practică, pentru ca și ei să dea altora ceea ce au primit. Cine va pune o parte din timpul lui pentru această lucrare? Amintiți-vă că Isus este prețul vieții, suveranul de drept al tuturor celor de pe drumuri și de la garduri, și le cunoaște nevoile.

Dumnezeu a pus asupra noastră o povară de răspundere, pe care nu o recunoaștem. Trebuie să aprofundăm mai mult lecțiile din școala Lui Hristos. Putem realiza mult în puterea Sa. El ar dori să învățăm pe studenți, cum să-și ducă la îndeplinire, lucrarea pe care le-a dat-o, ca să nu piardă spiritul lucrării, printr-o apreciere prea accentuată a teoriei adevărului. Aceasta este o cunoaștere inteligentă, făcută desăvârșită, prin practica prin care lucrătorul devine eficient.

Evanghelia aceasta a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate popoarele; și atunci va veni sfârșitul. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” , declară Hristos. El este gata să dea această putere, celor care vor conlucra cu El, în lepădare de sine și prin sacrificiu de sine. Trebuie ca fără amânare, să fie deschisă o cale, prin care să fie dezvoltată această ramură de educație. Studenților să li se dea ocazii deosebite, să facă lucrare misionară, pentru ca să se așeze în calea primirii și oferirii, luminii. Ei trebuie să facă cunoscut adevărul, care i-a făcut copii ai lui

Dumnezeu.

Dacă credem Cuvântul lui Dumnezeu, scopul nostru cel mai mare ar trebui să fie, învățarea și educarea tinerilor și a tinerelor, să iasă și să facă lucrare misionară. În felul acesta pot folosi adevărul, care le-a fost prezentat cu credincioșie. Când vizitează familii, adevărurile prețioase, pe care le-au auzit, destoinicia pe care o au cu privire la subiectele biblice le vor fi aduse în minte. Când citesc și explică Cuvântul, Mângâietorul care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl Va trimite „în Numele Meu, El vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte, de tot ce v-am spus Eu.” În felul acesta , nu numai că cei care nu cunosc Adevărul, vor fi încurajați, dar și cei care vorbesc de frumusețea lui Hristos, vor fi mult binecuvântați.” Ellen G. White.

Capitolul 34

Taxe mici. Educația financiară, socială și spirituală

Nu dorim ca un nor negru să se adune asupra noastră, sub forma unei datorii. Nu dorim ca datoriile să se acumuleze. În școlile noastre din America costul învățământului pentru studenți a fost atât de mic, iar administratorii școlilor s-au convins că chiar printr-o economie drastică, nu vor putea continua cu aceste costuri mici. După un an sau doi de școală, o cercetare mai atentă le-a descoperit că suma încasată nu a fost suficientă să acopere cheltuielile, că taxele trebuie mărite, existând în felul acesta o datorie descurajatoare. Cu mult mai bine este ca studenții să participe la cheltuieli, decât școala să suporte greutatea, căci aceasta aruncă asupra administratorilor instituției, o suspiciune de calculare greșită, lipsă de economie, și planuire greșită. Aceste datorii sunt foarte descurajante pentru profesori.

Costul învățământului, ar trebui folosit pentru plata salariilor profesorilor. Profesorii trebuie să aibă ceva peste nevoile lor actuale, ca să poată face donații, atunci când sunt solicitate. Ei au o mare satisfacție, să aibă ceva cu care să ajute, în caz de nevoie. Salariile lor nu trebuie să fie cât mai mici; de aceea taxa de învățământ ar trebui să fie suficientă pentru plata profesorilor, și pentru ca masa să fie bogată în hrană sănătoasă. Nu trebuie permis ca datoriile să se acumuleze, da la an la an.

În timpul vacanței, trebuie să vină fonduri suficiente, pentru pregătirea deschiderii anului școlar următor. Prin școala de vară, ar trebui ținute câteva ore zilnic, pentru acei studenți care datorită cheltuielilor de călătorie, nu părăsesc Coorambong. Toți cei care au susținut taxe mici, ar trebui înainte de a-și exprima hotărârea, să cântărească toate aspectele, și apoi după ce constată care este costul mesei, salariilor profesorilor și mobilarea camerelor, să aducă cifrele la cunoștință.

Mi-a fost dată lumina că nu trebuie să luăm model, după nici o școală din America. Trebuie oferită o educație, mult mai solidă. Ea constă în cunoașterea Cuvântului. Economia trebuie urmărită în oricare angajament făcut. Profesorii trebuie să colaboreze în cererea de fonduri suficiente, pentru acoperirea cheltuielilor de funcționare; altfel trebuie să fie de acord cu salarii mici. Trebuie estimate cheltuielile școlii, și dacă nu se găsește nici o cale de a evita datoriile, toți au libertatea să aranjeze

între ei, să doneze o parte din salariile lor. Cel mai bine ar fi mărirea taxelor; atunci profesorii ar avea ocazia să-și folosească mijloacele ajutând acolo unde văd că este nevoie. Când se face un apel pentru mijloace, și dacă este plăcere pentru ajutor, profesorii ar trebui să aibă ceva din câștigul lor pe care să-l folosească după cum cred de cuviință.

Cei care au adevărul în inimă, au întotdeauna inima deschisă să ajute acolo unde este nevoie. Ei sunt în frunte și alții le imită exemplul. Dacă există unii care se bucură de avantajele școlii, dar nu pot plăti toate taxele, bisericile din conferințele noastre, să-și dovedească dărnicia, ajutându-i. Acesta este un subiect important și este necesar să se facă nu doar calcule înguste, ci și o cercetare amănunțită. Este necesar sfatul Domnului. Școala trebuie să aibă venituri suficiente, ca să poată oferi unele lucruri studenților în timpul școlii, de care vor avea nevoie în lucrarea lor.”

Școala să fie un cămin

„Școala de la Avondale, nu trebuie condusă, după planuri egoiste. Ar trebui să fie un cămin și nu o școală ca celelalte. Profesorii trebuie să se poarte ca tați și ca mame. Profesorii să dea pe față interes pentru studenți, așa cum au tații și mamele pentru copiii lor. Studenții nu trebuie educați să creadă că sunt atomi independenți, ci că fiecare este un fir, care unindu-se cu alte fire, să alcătuiască o pânză.

Studenții sunt aici, pentru o educație specială, să cunoască toate ramurile lucrării, să meargă ca misionari, și într-un anumit sens, să fie independenți moral și în stare să se doteze cu facilități, deoarece și-au educat destoinicia. Fie că sunt băieți sau fete, trebuie să învețe să repare îmbrăcămintea, să spele, să-și țină în ordine hainele . Ei ar trebui să știe să gătească. Trebuie să învețe să acționeze totdeauna din principiu, și să urmeze calea consecvenței creștine.

Mulți găsesc că lucrul acesta este greu, poate pentru că nu și-au primit educația în cămin. Ei nu și-au dat seama suficient că erau o parte din familie. Ei n-au socotit de datoria lor să dea tot ajutorul posibil în familie, cum a făcut Mântuitorul nostru. N-au fost învățați cu privire la importanța de a face din viața Lui Hristos, viața lor și din caracterul Lui Hristos, caracterul lor. În multe cazuri, tendința naturală a copiilor a fost să meargă în voie. Li s-a îngăduit să neglijeze lucrurile mărunte pe care ar fi trebuit să le facă, fără să li se spună . Ei nu au fost învățați să poarte poveri și să se opună

înclinațiilor firești.

Nu este un semn bun pentru un bărbat sau o femeie, să desconsidere restrângerile, atât în cămin cât și la școală. Păstrați mereu în minte faptul că, dacă sunteți copii ai Lui Dumnezeu, trebuie să umblați în supunere, fie că sunteți în cămin sau sub autoritatea școlară. Hristos va da har în toate lucrurile. Religia poate binecuvânta viața pe care o influențează. Toți cei care exclud influența ei, închid și binecuvântarea care urmează totdeauna facerii de bine. Dacă îndepărtăm lumina din camerele noastre și după aceea ne plângem de întuneric, cine trebuie acuzat? Dacă doriți bucurie și voieșie, deschideți ușa inimilor voastre razelor soarelui Neprihănirii. Fericirea vă aparține dacă o doriți, căci fericirea este alcătuită atât din lucrurile mărunte, cât și din cele mari.

Această școală trebuie să fie o familie. Trebuie cultivate amabilitatea, simpatia, unitatea și dragostea. Profesorii trebuie să aibă grijă de sănătatea și de fericirea studenților și să caute să-i promoveze în toate ramurile de cunoaștere. O grijă deosebită trebuie să dea sufletelor studenților. Studenților n-ar trebui în nici un caz să li se îngăduie să ia prea multe cursuri, încât să fie împiedecați să se adune pentru rugăciune sau pentru exerciții religioase. Această școală trebuie să fie o școală de pregătire, o școală în care fiecare student să primească un ajutor deosebit din partea profesorilor, așa cum o familie trebuie să primească ajutor în cămin. Dacă numărul cursurilor împiedică educația specială în aceste domenii, să ia mai puține cursuri și să se lucreze cu grija de a aduce pe studenți în școala Lui Hristos, unde pot învăța de la marele Învățător.

Domnul are mijloace pentru noi în mâinile ispravnicilor Lui. Chem pe toți să ia seama la lucrarea înaintată, care a fost făcută de când am venit în Australia. Nu noi am făcut lucrarea, ci Domnul ne-a chemat să fim conlucători cu El și noi dorim să fim astfel. În această școală, dacă toți își vor face partea în susținerea ei, va fi făcută lucrare misionară și va avea o influență larg cuprinzătoare, de care puțini își dau seama. Cred că ar trebui să fim recunoscători pentru tot ce a făcut Domnul. Am văzut o lucrare bine făcută în MELBOURNE, și dacă membrii bisericii care de multă vreme sunt în adevăr, se vor trezi la răspunderile date de Dumnezeu, se vor reconverti și se vor reconsacra, Dumnezeu îi va face o binecuvântare pentru cei nou veniți la credință.

Biblia este sfetnicul nostru. Noi educăm pe studenți în Scripturi. În fiecare zi căutăm pe Domnul pentru înțelepciune. Nu trebuie îngăduit ca datoriile să se acumuleze. Trebuie să avem ajutoare cu care să continuăm școala. Va fi cu mult mai

bine să facem donații, acum, ca să reducem datoriile , în felul acesta reducând și dobânda ce trebuie plătită. Trebuie făcută o lucrare mare ca să dăm acestor suflete prețioase, moștenirea Lui Dumnezeu, o educație adevărată, care să atingă gradul cel mai înalt în familia cerească în paradisul Lui Dumnezeu, ca fii și fiice ale Regelui. Facem din Cuvântul Lui Dumnezeu studiul nostru. Nu putem depinde de manualele care respiră aerul necredinței. O, cât de mult am pierdut când am pus pe planul al doilea Cuvântul viului Dumnezeu. Scrierile inventate de oameni, autori lumești, ale căror sentimente se împotrivesc Lui Dumnezeu, sunt ca neghina semănată în grâu.

Studentii trebuie învățați să înțeleagă, cartea aceea care mereu ar trebui prezentată, ca fiind manual de studiu. Afirmția că în Cuvânt sunt lucruri neînțelese, întunecate și tainice, lucruri greu de înțeles, încercate și nesigure, este neadevărată. Vă rog să citiți capitolul 1, 2, 3 din Epistola către Efeseni a sfântului apostol Pavel.

Dumnezeu nu trage la răspundere pe oameni pentru ceea ce nu pot înțelege. Scripturile au fost date tuturor oamenilor, ca să-i facă înțelepți spre mântuire. Nimic nu este lăsat în întuneric sau greu de înțeles. Lecțiile pe care trebuie să le învățăm, cuprind fericirea, sfințenia și neegoismul omului, ca el să fie desăvârșit în Isus Hristos. Taina la care se referă marele apostol ca fiind greu de înțeles, este existența Lui Dumnezeu. Cine poate descoperi pe Dumnezeu prin cercetare?

Mare parte din ceea ce este descoperit, este întunecat pentru mintea omenească, pentru că tezaurele adevărului nu sunt căutate ca o comoară ascunsă. Adevărul zace acum sub molozul concepțiilor omenești, a înțelepciunii omenești și a filozofiei. Adevărul infinit și veșnic, revelația lui Dumnezeu, este explicat în lumina presupunerilor omenești. „Cuvântul lui Dumnezeu, spun ei, este modificat, remodelat, ca să se potrivească schimbărilor timpului, să urmeze minților și ideilor acestora.” Ei și-au primit educația din cărți rele, și au lăsat la o parte nelămurit.” Așa zice Domnul”, care implică interese veșnice și s-au adaptat la ele. Lucrurile spirituale pot fi înțelese numai prin puterea Duhului Sfânt.

Domnul a arătat că aceia care au pus înțelepciunea omenească, în locul oracolelor divine, trebuie să facă o reformă. Înțelepciunea omenească este nebunie; căci ea este lipsită de întreaga providență a Lui Dumnezeu, care privește în veșnicie. „Căci lumea n-a cunoscut pe Dumnezeu, prin înțelepciunea Lui Dumnezeu, iar Dumnezeu are plăcere ca prin nebunia predicării, să mântuiască pe cei ce cred.” Cuvântul trebuie să fie

cercetat, da, mâncat ca să curățească și să pregătească pe oameni, ca să devină membri ai familiei Regale, copii ai Împăratului ceresc. De la început, școlile care sunt administrate de Adventiștii de Ziua a Șaptea, ar trebui să ia ca manual Cuvântul Lui Dumnezeu, și făcând astfel, profesorii și studenții vor descoperi o educație mai înaltă. Deschizând Cuvântul Lui Dumnezeu și cercetând paginile lui, vor găsi comori ascunse.”
Ellen G. White.

Capitolul 35

Finanțele școlii

„Iubite frate, Am primit scrisorile tale. Ultima care privește Colegiul, a sosit azi de dimineață. N-am știut că Colegiul nostru avea o datorie de 1000 de dolari. Va fi necesar să se apeleze la donații.

Greșeala de a se concentra atât de multe răspunderi la Battle Greek, n-a fost mică. Pericolele sunt mari. Există elemente neconsacrate, care doar așteaptă împrejurările ca să pună toate influențele de partea răului. Nu m-am simțit niciodată sigură în ceea ce privește Battle Greek sau colegiul Battle Greek. De data aceasta nu-mi pot declara toate motivele. Ceea ce m-a făcut să scriu așa cum am scris a fost acea mare nevoie de administratori, oameni evlavioși și devotați, să preia lucrarea și să o presteze în temere de Dumnezeu.

Oricare ar fi fost motivul stabilirii taxelor studenților la un nivel atât de jos, faptul că colegiul a fost administrat atât de greu, este un motiv suficient pentru schimbarea costului astfel ca acest lucru să nu se mai vadă în viitor. Prețul redus nu este în favoarea lui chiar dacă colegiul nu este condus neapărat de un patron. Cei care doresc în realitate să obțină avantaje la Battle Greek, vor face presiuni ca să primească aceste avantaje, și o categorie care va fi convinsă să vină datorită taxelor mici, nu vor fi de folos nici altor studenți și nici bisericii. Cu cât va fi numărul mai mare, cu atât se va cere mai mult tact, înțelepciune și veghere, ca să fie păstrată ordinea și să nu fie demoralizați.

Trebuie să se ia anumite măsuri, ca să se constituie un fond pentru ajutorarea studenților valoroși, dar săraci, care doresc să se consacre lucrării misionare, iar în unele cazuri ei ar trebui să primească chiar și donații. Atunci, acestor tineri trebuie să le se spună clar că trebuie să lucreze cât mai mult posibil și să-și plătească în parte întreținerea.

Bisericile din diferite localități, ar trebui să simtă că o răspundere solemnă zace asupra lor, să pregătească și să educe talentele care se angajează în eforturi misionare. Când văd într-o biserică pe unii care promet să devină lucrători folositori, dar care nu-și pot plăti educația, ar trebui să se asume răspunderea și să fie trimiși la colegiu ca să fie

instruiți și dezvoltați, având în vedere că vor deveni lucrători în cauza lui Dumnezeu. Există material care trebuie prelucrat ca să aducă o slujire în via Domnului; dar sunt prea săraci ca să câștige binecuvântarea Colegiului. Biserica ar trebui să socotească un privilegiu să poarte răspunderea plății cheltuielilor lor.

Taxele trebuie mărite iar dacă sunt unii care au nevoie de ajutor, să fie ajutați așa cum am arătat mai sus. Când colegiul a început să funcționeze, la biroul Review & Herald era un fond pentru cei care doreau să primească o educație, dar care nu aveau mijloace materiale. Acesta era folosit de câțiva studenți până când porneau bine și începeau să câștige ca să pună la loc ceea ce au luat, astfel ca și alții să beneficieze de el. Ceea ce costă puțin va fi prețuit puțin, dar ceea ce costă aproape de valoarea reală, va fi prețuit în consecință.

Dacă ar fi mai puțini studenți la Battle Greek, și ar avea caractere de nădejde, ar fi o binecuvântare. Dacă profesorii de la Colegiu, cât și cei asociați cu ei, trebuie să fie echilibrați și să aibă o influență morală puternică, și care știu cum să lucreze cu mintea și au un adevărat spirit misionar, atunci, dacă Colegiul a fost atât de aglomerat încât să necesite construirea unei alte aripi tot atât de mare, acela ar fi cel mai bun câmp misionar din lume. În Colegiu este atât de mare nevoie de această destoinicie.

Dacă aceste calități superioare, le-ar fi avut bărbații legați de biroul de la Battle Greek, perspectiva ar fi fost mult mai încurajatoare. Interese mari și importante sunt în pericol de a fi administrate greșit, și vor ieși cu defecte din mâinile lor. Dacă unii și-ar fi simțit lipsa de pricepere și ar fi depins mai puțin de „eul” lor, ar fi fost mai puțin mulțumiți de ei și ar fi putut învăța de la marele Învățător blândețea și umilința inimii.

Cu privire la colegiu, aș vrea să vă spun câteva cuvinte: măriți taxele și veți avea o clasă mai bună de studenți. Dar trebuie luate măsuri ca să se facă tot ce se poate mai bine pentru cei care vin, să li se asigure tot ce este sănătos, moral și intelectual. Văd și nevoia unei alte clădiri pentru administrație, și poate este nevoie de o ală clădire pentru studenți. Nu știu cum ați putea face cel mai bine, făcând apel la mijloace, în timp ce această datorie apasă mult asupra Colegiului. Datoria nu ar fi trebuit să existe și dacă ar fi fost o planuire bună, nici n-ar fi existat; adică, dacă cei folosiți în mod special la colegiu, ar fi fost oameni întreprinzători cu idei largi. Ei ar fi dat pe față continuu inventivitate și tact, și ar fi folosit mijloace, astfel încât Colegiul să nu ajungă împovărat de datorii.

Dacă am fi avut lucrători devotați, spirituali în instituțiile noastre importante, care nu s-ar fi sprijinit numai pe ei, ne-am fi putut aștepta la o mai mare prosperitate decât am avut. Dar acolo unde este cea mai mare nevoie de încredere umilă și de o dependență totală de Dumnezeu, nu suntem siguri de nimic. Nevoia noastră cea mai mare de astăzi este de bărbați botezați cu Duhul Sfânt al Lui Dumnezeu, bărbați care să umble cu Dumnezeu ca Enoh, bărbați care nu sunt atât de înguști la minte, care să unească lucrarea în loc să o lărgească, bărbați care să nu spună: „afacerile sunt afaceri, iar religia este religie.” Avem nevoie de bărbați care să abordeze situația, așa cum este, bărbați cu perspectivă, bărbați care pot face legătura între cauză și efect.

Îți voi da câteva extrase dintr-o scrisoare pe care am scris-o pe 8 nov.1880. Interesul fiecărei părți a cauzei, îmi este tot atât de scumpă ca și viața. Fiecare ramură lucrării este importantă. Mi s-a arătat că era o mare primejdie, să facem din broșuri și lucrarea misionară, o problemă atât de atractivă, încât să devină amețitoare și să absoarbă orice alt interes. Mi s-a arătat că era prea mult mecanism în broșuri, în lucrarea misionară și în Școala de Sabat. Exista o formă și aranjamente, dar prea puțin din simplitatea lui Hristos dădeau pe față lucrătorii. Avem nevoie de mai puține aranjamente tehnice și mecanice și mai multă lucrare din inimă, mai multă evlavie adevărată și mai multă sfințenie reală, îndeosebi în lucrarea misionară de pretutindeni. Este necesară evlavia, curăția și conducerea înțeleaptă, și atunci va fi făcută o lucrare mai mare și mai bună și cu cheltuieli mai puține.

Trebuie acoperit un câmp mare și este nevoie de simplitate în lucrare. Acum este timpul să lucrăm și să acționăm cu sfatul înțelept al lui Dumnezeu. Dacă puneți persoane neconsacrate în legătură cu câmpurile misionare și cu Școlile de Sabat, atunci lucrarea noastră în lume capătă un chip formal, dar fără de Hristos. Lucrătorii să studieze cu atenție și cu rugăciune în orice parte a câmpului cum să lucreze cu simplitatea Lui Hristos în mod economic; să plănuiască și să folosească modul cel mai plin de succes, de a atinge inimile.

Suntem în primejdie să ne risipim peste un teritoriu mai mare, și să primim mai multe acțiuni pe care nu le putem acoperi. Este primejdios ca în unele ramuri să facem mai mult, iar în altele să lucrăm cu neglijență. A prelua o mare cantitate de lucru și a nu face nimic desăvârșit, este un plan greșit. Trebuie să înaintăm, dar să nu depășim simplitatea lucrării pe care nu o putem supraveghea și fără să sacrificăm cele mai bune

ajutoare pentru a ține lucrurile în ordine. Trebuie avute în vedere viața și sănătatea. În timp ce ar trebui să fim totdeauna gata să urmăm deschiderea Providenței lui Dumnezeu, n-ar trebui să facem planuri mai mari și nici să ocupăm teren mai mult decât avem mijloace și ajutoare, să realizăm bine lucrul și să păstrăm interesul crescând cu care de altfel am și început. Cu toate că pot fi planuri mai mari și câmpuri care se deschid continuu pentru lucrători, ideile și vederile noastre trebuie să țină seama de lucrătorii care lucrează să aducă suflete la adevăr.” Ellen G. White.

Capitolul 36

Educația pe care trebuie să o ofere școlile noastre

„Când eram gata să instalăm facilitățile pentru fabrica de alimente sănătoase, a apărut întrebarea: cum vom trata această chestiune ? Unde vom așeza lucrarea atât de importantă pentru noi și pentru școala construită la Coorambong ? Să fie așezată și această ramură de lucru în Coorambong și în felul acesta să obținem căi și mijloace prin care mai mulți studenți să obțină o educație multilaterală?

După lumina care mi-a fost dată pentru localizarea și clădirea școlii, știu că scopul Lui Dumnezeu este ca instituția aceasta să fie așezată la o anumită distanță de oraș, care este atât de plin de ispite și de capcane, de distracții și de sărbători care nu duc la curăție, la evlavie și la devoțiune religioasă. El dorește să combinăm munca manuală cu îmbunătățirea puterilor mintale. Mi s-a arătat că studiul în domeniul agricol ar trebui să fie A.B.C-ul lucrării de educație în școlile noastre. Această instituție nu trebuie să depindă de produse importante. Fructele sunt atât de necesare sănătății, ca și vegetalele și cerealele. Aceasta este prima lucrare cu care trebuie să începă. Apoi pe măsură ce vom avansa și vom adăuga la cele pe care le avem, vom trece la studii avansate și la exemple. Nu trebuie să reducem din ceea ce a fost făcut ca ramură a educației.

După lumina care mi-a fost dată, trebuie să oferim tinerilor mijloace prin care atunci când vor veni la școală să învețe cum să folosească uneltele. Clădirea ar trebui să fie ridicată pe terenul școlii de către studenți. Sub îndrumarea unor lucrători experimentați - tâmplari care sunt în stare să predea, răbdători și buni - tinerii trebuie să învețe cum să clădească cu economie. Apoi este la fel de important ca tipărirea să se facă acolo unde este și școala principală și unde ar trebui să avem o tipografie cu litere de rezervă în care o altă categorie de studenți pot fi pregătiți să lucreze cu tot ce este legat de tipografie și de tipar.

Din nou tinerii noștri, atât băieții cât și fetele, ar trebui învățați cum să gătească economic, și să elimine tot ce are de a face cu alimentele de carne. Aceasta este o problemă, foarte serioasă pentru lume. Mii de ființe omenești, care depind de carne și de animale moarte, suferă și mor din cauze pe care nu le cunosc. Printr-un efort stăruitor ei pot fi învățați să facă deosebirea între o dietă sănătoasă și corectă și folosirea

alimentelor din carne. Nu trebuie oferită nici o încurajare pentru educarea tinerilor să pregătească mâncăruri care sunt alcătuite în orice măsură din alimente cu carne; căci aceasta este o îndrumare către întunericul și ignoranța Egiptului și nu spre curăția reformei sanitare. Învățați pe studenți să pregătească băuturi sănătoase din cereale pregătite să ia locul ceaiului. Această băutură este nesănătoasă, chiar și în cea mai pură pregătire, căci este atât de denaturată, amestecată cu alte ingrediente care se aseamănă cu ceaiul, încât a devenit o băutură dăunătoare.

Toate meșteșugurile trebuie introduse în educarea studenților. Chiar și în școala de la Avondale, sunt prea multe studii luate de studenți. Tinerii nu mai trebuie lăsați să ia toate studiile pe care le aleg, căci unii vor fi tentați, să ia mai multe decât pot duce, și dacă fac așa n-au cum să iasă din școală cu o cunoaștere amănunțită a fiecărui studiu. Ar trebui să fie mai puțină studiere a cărților și un efort mai mare făcut pentru obținerea cunoașterii care este esențială pentru viața practică. Tinerii trebuie să învețe cum să lucreze inteligent și cu interes, astfel ca oriunde ar fi să fie respectați pentru că cunosc meseriile care sunt cele mai importante pentru viața practică. În loc să lucreze cu ziua la patron, ei să se lupte să fie maeștri în ocupația lor, să se ducă acolo unde pot primi salarii, ca tâmplari buni, ca tipografi, ca educatori în agricultură.

Dacă creierul este supra împovărat cu prea multe studii, studentul este jefuit de sănătatea fizică. Aceasta poate fi asigurată numai prin folosirea mușchilor. Organismul omenesc trebuie încărcat proporțional, altfel sănătatea și vigoarea nu pot fi păstrate. Când creierul și mușchii lucrează echilibrat, tinerii pot aduce în studiul Cuvântului Lui Dumnezeu receptivitate sănătoasă și nervi echilibrați. Ei vor avea gânduri sănătoase și sensibile și vor putea reține lucrurile prețioase care vor fi luate din Cuvânt. Ei își vor însuși adevărurile Lui și ca urmare vor avea putere în creier ca să discearnă ce este adevăr. Atunci când se prezintă ocazia, ei pot răspunde orișicui le va cere socoteală de speranța care este în ei, cu blândețe și teamă.

Mi s-a pus întrebarea : „Aveți vreo lumină pentru noi? Atunci dați-ne-o. Din timp în timp multe lucruri mi s-au descoperit, și deseori am primit-o chiar înainte să se ridice greutatea.” Așa s-a întâmplat când eram la Stanmore, acum câteva săptămâni. În timpul nopții, în vis părea că facem schimbări. Unii împachetau și se mutau în alte localități. Când au fost cercetați, cu privire la motivele lor, s-au spus multe. Unii spuneau că merg la Coorambong, unde intenționau să se stabilească aproape de școală. Ei spuneau că voiau să lucreze în orice ramură li se va oferi. Dacă nu vor putea lua toate cursurile, vor

lua atât cât vor putea și vor învăța cum să lucreze. Aceasta spuneau ei, avea să-i pregătească pentru viața practică și pentru lucrarea care urma să fie făcută în câmpul misionar. Ei spuneau că trebuiau făcute schimbări mari în mințile lor și în modul lor de viață, înainte să fie pregătiți să lumineze mințile altora.

Erau aduse idei bune cu privire la temperanța în mâncare și băutură. Unul spunea: „Trebuie să învățăm mai întâi noi; apoi vom putea pleca să facem lucrare misionară pentru alții cărora le putem împărtăși experiența noastră. În Coorambong vom avea ocaziile cele mai favorabile nu numai să câștigăm o cunoaștere practică de cum să învățăm, dar vom avea și ocazia să învățăm, să citim și să studiem Biblia. Atunci vom avea în experiența noastră cuvintele lui David din psalmul 119: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Te caut din toată inima, nu mă lăsa să rătăcesc de la cuvintele Tale. Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.”

Un număr de băieți și de fete au fost treziți cu o țintă. Apoi au fost puse întrebări cu privire la oportunitatea educării altora pentru a înlocui carnea, ceaiul și cafeaua cu o dietă mai sănătoasă. Ar trebui să le facem cunoscut metodele noastre; și să pierdem oare ocazia pe care am putea-o avea prin înființarea de meserii în colonii? Să renunțăm la știința cu privire la cum putem procura aceste alimente sănătoase? Ar trebui să-i învățăm pe săraci cum să trăiască fără folosirea cărnii animalelor moarte. Ar trebui să-i învățăm pe săracii care primesc adevărul să sădească și să cultive nuci, cum să producă acele lucruri, care i-ar costa mult mai mult dacă le-ar aduce pregătite de alții? Să-i învățăm cum să pregătească aceste alimente?

Acestea păreau să fie întrebări importante și greu de rezolvat. Atunci a fost auzit glasul înțelepciunii: subiectul reformei sănătății, este un subiect mare și important și această lucrare misionară trebuie dusă la drumurile și la gardurile vieții. Întreita solie îngerească este adevărul prezent pentru anul 1898, iar problema sănătății este strâns legată de această solie, ca și brațul de corp. De aceea trebuie dată lumină cu privire la cele mai bune metode de prezentare a reformei sănătății. Carnea este alimentul cel mai mare producător de boală care poate fi introdus în organismul omenesc. Dar nu puteți atinge reforma sanitară, dacă nu prezentați metodele cele mai ieftine de trai. Domnul poate binecuvânta numai pe aceia care respectă preceptele pe care le-a dat în legătură cu viața aceasta.

Mulți medici din lume nu aduc nici un ajutor familiei omenești. Știința cu privire la medicamente a fost înălțată, dar dacă toate flacoanele provenite de la aceste instituții ar fi aruncate, ar fi mai puțini invalizi în lumea de azi. Tratatamentul cu medicamente n-ar fi trebuit introdus niciodată în instituțiile noastre. Nu era nevoie să se întâmple astfel și chiar din acest motiv Domnul a dorit să se înființeze o instituție în care El să poată veni și unde să-și poată dezvălui harul și puterea Sa. El spunea: „Eu sunt Învierea și Viața !”

Adevărata metodă de vindecare a bolilor, este să le arătăm ierburile care cresc spre binele omului. Savanții nu au alăturat nume mari acestor preparate simple, dar educația cea adevărată ne va face să învățăm pe bolnavi că n-au nevoie să cheme medicul, mai mult decât să cheme un jurist. Dacă este nevoie ei își pot administra plante simple. Educarea familiei omenești în sensul că numai medicul știe totul cu privire la bolile copiilor, cât și ale tuturor de orice vârstă, este o învățătură greșită, și cu cât mai curând noi ca popor ne vom alătura principiilor reformei sănătății, cu atât mai mare va fi binecuvântarea care va veni asupra acelor care vor face o lucrare medicală adevărată. Trebuie făcută o lucrare pentru tratarea bolnavilor cu apă; să fie învățați să folosească lumina soarelui și exercițiul fizic. Astfel, într-un limbaj simplu, putem învăța pe oameni cum să-și păstreze sănătatea și cum să evite boala. Aceasta este lucrarea pe care sanatoriile noastre sunt chemate să o facă. Aceasta este știința cea adevărată.

Suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Credeți lucrul acesta? Cunoștințele, capacitățile și puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu nu trebuie acumulate, așa cum oamenii acumulează bogățiile. Nu trebuie să procedăm cum procedează oamenii iubitori de bani ai veacului acestuia. Pasiunea de a strânge averi și de a-și păstra puterea s-a dezvoltat în lume. În egoismul lor cumpără cereale și bunuri, astfel că cei care au nevoie cumpără de la ei. Atunci cresc prețurile cum vor. Acesta este spiritul care domină în lume și-i face să fie strângătorii de bani ai Satanei și părtași la jefuirea săracilor. Acest lucru este simțit foarte acut de clasele sărace, iar Satana îi conduce să-i împlinescă voia, împotrivindu-se cu încăpățănare la ceea ce i-ar putea ajuta. Egoismul și violența sunt manifestate de om asupra aproapelui lui. Cei jefuiți și păgubiți își pierd cumpătul și în felul acesta se naște violența, răutatea și cruzimea în lume.

Lăcomia de bani a oamenilor crește atunci când este îngăduită, și acest spirit va domina și în biserică, dacă membrii ei nu sunt urmași ai Lui Hristos. „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păstrăm neîntinați în lume.”

Acest procedeu lumesc s-a luptat pentru supremația între Adventiștii de Ziua a Șaptea, iar principiile care ar fi trebuit păstrate curate și nealterate, au fost biruite, și egoismul a pătruns chiar și în curțile Domnului. Domnul a îngăduit ca cei care n-au iubit lumina, care s-au îndepărtat de... „așa zice Domnul”, să umble în lumina scânteii lor; El zice: „vor zace în dureri.”

Această stare de lucruri a fost creată în Conferința noastră ca și în bisericile care erau sub o mantie religioasă din lume. S-au organizat confederații, ca să arate că se găsesc la un nivel superior și și-au câștigat renumele de a fi făcut o lucrare mare în pozițiile de încredere pe care le-au ocupat. Ele se măguleau că fac lucrarea lui Dumnezeu, în timp ce foloseau principiile jafului. Ele îi jefuiau pe frații lor de drepturi, aducând totul în evidențele de sub supravegherea lor și făcând propriile reguli și rânduieli - reguli care nu erau de loc după voia lui Dumnezeu, însă care dezvăluiau atributele lui Satana.

Acesta a fost spiritul care a fost dat pe față de către preoții și slujitorii templului la adunările lor de Paști. Demnitarii și bancherii aduceau animale și-i storceau pe cei de la care le cumpărau. Predomina părerea că aceste animale trebuiau oferite ca jertfe lui Dumnezeu cu ocazia Paștilor și astfel obligau pe proprietari să le vândă la prețuri mici. Apoi acești oameni necinstiți le aduceau la templu - o jefuire dublă - jefuiseră atât pe oamenii de la care le cumpăraseră, cât și pe cei care doreau să aducă jertfe și cărora le vindeau la prețuri exorbitante.

Ei foloseau curțile templului, pentru ca animalele aduse acolo să capete o valoare mai mare. O, ce amăgire, ce fățarnicie era practică atunci. De două ori, Isus și-a arătat dezaprobarea față de ei. Divinitatea a străbătut prin natura omenească și a scos afară pe cumpărători și pe vânzătorii din curțile templului zicând: „Luați acestea de aici, căci este scris: casa Tatălui Meu va fi o casă de rugăciune, dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” El a răsturnat mesele schimbătorilor de bani, iar preoții și poporul au fugit dinaintea unui Om, ca și când o armată de soldați i-ar fi urmărit cu săbiile scoase.

Aceeași lucrare a fost făcută la Battle Creek. Casei de editură i-a fost schimbat scopul original, iar oamenii au făcut înțelegeri cu autorii, au fost organizate comitete, s-a intrat în planuri. Pe când un autor a fost angajat pentru un serviciu de la distanță, au fost plătite cheltuielile de călătorii altuia să viziteze pe acest frate ca să-l convingă să

reducă prețul cărții. Ei au decis să supună această chestiune importantă cât mai multor oameni cu putință, și că această carte ar avea o vânzare mult mai mare dacă ar fi vândută la un preț mic.

Drepturile de autor au fost calculate la cel mai mic procent. Această confederație a păstrat acest exemplu ca regulă pentru alții. Mi-au fost date avertismente că toate aceste angajamente erau o lucrare de agresiune și de jaf, și că întreaga instituție era pătrunsă de aceste principii simple și în felul acesta lumina lui Dumnezeu s-a depărtat de toți cei care făceau parte din această confederație. Dumnezeu nu a aprobat acest spirit. El nu și-a putut pune semnătura pe aceste planuri. El va părăsi pe acești oameni, va retrage spiritul Său de la aceia care au mers pe această cale, iar slava și prezența Sa, se vor depărta de la ei.

Cauza lui Dumnezeu nu trebuie să înainteze prin astfel de procedee; căci ele sunt venite de la Satana și sunt numai inspirația lui. Pe toți cei care nu se pocăiesc și nu caută să îndrepte lucrurile, Dumnezeu îi va lăsa să se prăbușească în întuneric. Ei n-au văzut nedreptatea acestei practici. Ei și-au asigurat cărți, le-au folosit altfel decât a fost scopul original, astfel ca să-și asigure suma de bani pe care au dorit-o. Însă toate paginile acestei istorii întunecate sunt scrise în cărțile din ceruri și vor avea reacție asupra tuturor acelor care au fost implicați în aceste planuri; dacă nu se vor pocăi așa cum cere cazul, Domnul nu poate tolera tranzacțiile pe care le-au făcut în numele Său. El urăște aceste principii satanice.

Ce să se facă în viitor? Ca să nu ofensați pe Dumnezeu, nu puneți răspunderi pe nimeni din cei afectați de legătura cu această lucrare până ce nu se constată că este conștient de această practică rea, și nu se desparte de instituție, dacă nu condamnă tot ce miroase a nedreptate, a aroganță și a stăpânire peste moștenirea Domnului. S-a produs o trădare a încrederii sfinte. Lucrarea Lui Dumnezeu a fost abuzată și acoperită cu atributele omenești, nesfințite, și Domnul zice : „Să nu judec Eu aceste lucruri?”

Despre lucruri ca acestea, Hristos zice: ” N-am venit să aduc pacea, ci sabia .” Să ajute Dumnezeu ca niciodată să nu se mai vadă astfel de procedee în instituțiile noastre, și nici o situație sau combinație de evenimente să nu mai aducă pe oameni să repete trecutul.

Trebuie făcută o lucrare care până acum n-a fost făcută. Curțile templului nu sunt

curățite încă așa cum ar trebui, înainte ca lucrarea pe care Hristos a făcut-o după curățirea templului. Atunci bolnavii au fost aduși la El și El a pus mâinile peste ei și i-a vindecat pe toți. Aici s-a dat pe față evlavia adevărată, dreptatea adevărată și o folosire corectă a templului pentru un scop practic, care n-a produs nici o întinare.

Credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul trebuie să se vadă în poporul lui Dumnezeu. Domnul nu are nici o laudă pentru aceia care domneau peste moștenirea Lui Dumnezeu. El își întoarce fața de la toți cei care fac o astfel de lucrare. Este împotriva tuturor rugăciunilor, ceremoniilor și formalismului fariseic. Ce este religia altceva decât atunci când elementele unei evlavii experimentale sunt prezente în slujirea profundă, din inimă, datorită locuirii lăuntrice a Duhului Sfânt? „Religia curată și neîntinată înaintea Lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.”

Văd că trebuie făcută o lucrare care pare să lucreze împotriva intereselor noastre financiare. Aceasta înseamnă să dăm altora informații pe care am dori ca ceilalți să ni le dea. Învățați pe cei pe care dorim să-i aducem la principiile corecte de reformă a sănătății cum să-și pregătească alimente simple. Ei sunt prea săraci ca să le câștige, dacă nu se străduiesc.

Bisericile noastre au o lucrare de făcut despre care puțini au vreo idee: „Mi-a fost foame, spune Isus, și Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost gol și Mi-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți, am fost în temniță și ați venit pe la Mine.” Trebuie să dăm din mijloacele noastre pentru a susține pe lucrătorii din câmpurile de secerat, și ne vom bucura de snopii adunați. Dar dacă lucrul acesta este corect, mai este o lucrare încă neatinsă care trebuie făcută. Misiunea Lui Hristos a fost să vindece pe bolnavi, să încurajeze pe cei descurajați, să mângâie pe cei cu inima zdrobită. Această lucrare de vindecare trebuie adusă la îndeplinire printre cei suferinzi și lipsiți de umilință. Dumnezeu nu cere numai dăruirea voastră, ci și forța morală, cuvintele voastre de speranță, o strângere de mână. Vindecați pe cei întristați ai Domnului. Unii sunt bolnavi și au pierdut speranța. Readuceți-le lumina soarelui. Există suflete care și-au pierdut curajul; vorbiți cu ei, rugați-vă pentru ei. Există mulți care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul Lui Dumnezeu. Există o boală a sufletului pe care nici un balsam nu o poate alina, nici un medicament n-o poate vindeca. Rugați-vă pentru ele și aduceți-le la Isus Hristos. Și în toată lucrarea voastră, Hristos va fi de față și va impresiona inimile oamenilor.

Aceasta este lucrarea misionară medicală care trebuie făcută. Aduceți lumina soarelui îndreptării în camera bolnavului și a celui suferind. Învățați pe membri familiilor sărace să gătească. „El își va paște turma ca un păstor”, cu hrană vremelnică și spirituală. Hristos vă invită: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre, căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” Ellen G. White.

Capitolul 37

Un program satanic

Dacă Cuvântul cel Sfânt al Dumnezeuului Preaînalt ar fi ascultat, el ar educa pe cel credincios să conlucreze cu Dumnezeu la înălțarea celor decăzuți și păcătoși. Atunci cel neștiutor va afla că poruncile Lui Dumnezeu înseamnă pace și bunătate, milă și dragoste. Satana dorește ca egoismul să predomine, dragostea de bani să devină în inimă un element de sprijin. El dorește ca înșelăciunea, crima și nedreptatea să predomine în lume. Dorește să vadă pe sărac suferind de foame și în lipsă de hrană și de îmbrăcăminte, iar lumea de azi să devină tot atât de plină de violență, cum era lumea înainte de potop. Atunci își poate aduce la îndeplinire planurile și să arunce toată mizeria asupra Lui Dumnezeu.

Satana și-a adus la îndeplinire într-o mare măsură planurile. Proprietatea Domnului este irosită; Dumnezeu este jefuit. Mijloacele care fuseseră date omului ca să împlinească nevoile săracilor și să înalțe și să susțină pe cel căzut, către dreptate și adevăr, sunt folosite să placă eului și el să fie glorificat. De la început și până la sfârșit, crima, folosirea tutunului, a opiului și tratamentul cu droguri își au originea într-o cunoaștere pervertită. Mii și zeci de mii de vieți sunt pierdute datorită culegerii și folosirii rodului otrăvitor, prin încâlcirea numelor pe care oamenii de rând nu le înțeleg. Dumnezeu n-a intenționat ca oamenii să aibă această cunoaștere presupusă de om a fi minunată. Ei folosesc produse otrăvitoare, pe care Satana le-a plantat ca să ia locul Pomului Vieții, ale cărui frunze sunt pentru vindecarea popoarelor. Oamenii folosesc lichioruri și narcotice care distrug familia omenească. Sunt folosite amestecuri ucigătoare care înnebunesc pe oameni, iar crima și violența predomină pretutindeni.

Se apropie vremea când aceste invenții nelegiute își vor găsi sfârșitul. În cele din urmă pasiunea de a câștiga mijloace prin înșelăciune va crește. Jaful și furtul vor predomina. Rodul pomului cunoștinței binelui și răului va fi mâncat cu lacrimi. Satana se va coborî cu putere mare, lucrând cu toată amăgirea nelegiurii în cei care vor pieri. Distracțiile de tot felul se vor înmulți, iar banii, banii lui Dumnezeu vor fi cheltuiți pe abuzuri și vor fi folosiți în mod greșit, în timp ce unii mor de foame în orașele noastre. Cei decedați vor fi onorați cu morminte costisitoare. Iar atenția va fi îndreptată la lucruri așa zise demne de laudă. Proprietarii se vor îndepărta de nevoile adevărate ale ființelor

omenești și vor slăvi pe Satana prin înfrumusețarea mormintelor celor morți.

Strigătele omenirii din India, din Africa, din China și din multe alte locuri se înalță la Dumnezeu. Mizeria, groaza și suferința fizică ajung înaintea Lui, și Domnul va curăța în curând pământul de corupția morală - nu printr-un potop de ape ca în zilele lui Noe, ci printr-un lac de foc care nu va putea fi stins de nici o invenție omenească. Muștrări sunt trimise locuitorilor pământului care își strică mersul înaintea lui Dumnezeu și culeg din pomul cunoștinței binelui și răului spre ruina ființelor omenești. Dumnezeu va răzbuna pe aleșii Săi, care strigă zi și noapte, către El. Da, El îi va răzbuna.” Ellen G. White.

Capitolul 38

Predarea Bibliei în școlile noastre

22 sept. 1898.

„O reînviere a studiului Bibliei este necesar în toată lumea. Atenția trebuie să fie atrasă, nu la afirmațiile oamenilor, ci la Cuvântul Lui Dumnezeu. Când se va face lucrul acesta va fi făcută o lucrare mare. Când Dumnezeu a spus că Cuvântul Său nu se va întoarce la El fără rod, El a știut ce spune. Evanghelia trebuie predicată tuturor neamurilor. Biblia trebuie să fie deschisă înaintea oamenilor. Cunoașterea lui Dumnezeu este cea mai înaltă educație și ea va acoperi pământul cu adevărul cel minunat, așa cum apele acoperă marea.

Biblia trebuie să fie marele manual de educație; căci ea are pe fiecare pagină dovada adevărului. Studiul Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să ia locul cărților care au îndepărtat mințile oamenilor de la adevăr.

În toate școlile înființate de Dumnezeu vor fi, cum n-a fost niciodată mai înainte, cereri pentru instruirea biblică. Studenții noștri trebuie educați să devină lucrători biblici și profesorii de Biblie pot face o lucrare minunată dacă vor învăța de la Marele Învățător.

Cuvântul Lui Dumnezeu este filozofia cea adevărată. Părerile omenești și predicarea senzațională vor ajuta foarte puțin. Cei care sunt îmbibați cu Cuvântul lui Dumnezeu pot să predea în același fel simplu în care a învățat Hristos. Prea mult depinde de deschiderea Scripturilor înaintea celor care zac în întuneric ca să folosim cuvinte care nu pot fi ușor înțelese. Cu toată învățătura lor, mulți din cei care pretind că predau o educație mai înaltă nu știu despre ce vorbesc. Cea mai înaltă educație este aceea care poate fi explicată atât de lămurit, încât să fie înțeleasă de oamenii de rând. Cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată folosea un limbaj simplu și simboluri clare.

Dumnezeu cheamă pe păstorii Săi să hrănească turma Lui Dumnezeu cu alimente curate. El ar vrea să prezentăm adevărul în simplitate, rând pe rând, precept cu precept,

puțin aici, și puțin acolo. Când această lucrare se va face cu credincioșie, mulți vor fi convinși și convertiți de Duhul Sfânt. Este nevoie de lucrători care să se apropie de necredincioși și nu să aștepte ca necredincioșii să se apropie de ei, lucrători care vor căuta oile pierdute, care să facă o lucrare și care să dea o învățătură clară și precisă.

Scopul școlilor noastre ar trebui să fie oferirea celei mai bune instruirii și pregătiri pentru lucrătorii biblici. Conferința ar trebui să vegheze ca școlile să fie dotate cu profesorii care predau Biblia cu responsabilitate și care să aibă o experiență creștină profundă. În școlile noastre trebuie aduse cele mai bune talente pastorale, iar salariile acestor profesori să fie plătite din zecime.

În același timp, și bisericile au o parte de făcut. Ele ar trebui să vegheze ca aceia care primesc ajutoare să frecventeze școala. Ei ar trebui să ajute pe cei valoroși și care nu au mijloace să-și facă educația. Dacă membrii bisericii s-ar trezi, ei ar înmulți resursele; ei ar trimite băieți și fete la școlile noastre, nu ca să treacă printr-un curs lung de studii, ci să învețe repede și după aceea să plece în câmp. Printr-o legătură vitală cu Dumnezeu, băieții și fetele vor obține rapid o cunoaștere a acelui manual, Cuvântul Lui Dumnezeu, și vor merge să dea ce au primit.

Faceți ca lucrătorii să intre în câmp fără să treacă prin prea multă pregătire. Învățați-i că trebuie să umble smeriți cu Dumnezeu și să înceapă lucrul chiar acolo unde văd că este nevoie. În felul acesta forța noastră poate fi mult mărită.

O lucrare mare se face în domeniul misionar medical, iar nevoile lui se fac mereu simțite, însă lucrarea aceasta nu trebuie să consume fondurile necesare în alte domenii. Lucrarea misionară medicală, dacă este administrată corect, poate să ajungă în mare măsură autosustținătoare. Conferințele și bisericile noastre să vadă că tinerii sunt educați în Scripturi; căci Evanghelia este puterea Lui Dumnezeu spre mântuire.”

Ellen G. White

Tratarea studenților vinovați

„Doresc să înțelegeți un lucru și anume că nu am fost de acord cu exmatricularea din școală a studenților, decât dacă stricăciunea omului și destrăbălarea fățișă o fac necesară și pentru ca alții să nu fie contaminați. A fost o greșeală aceea de a trimite pe studenți de la școală, cum a fost cazul Conneticut sau alte cazuri, care au constituit un rău mare. Sufletelor tratate în felul acesta li s-a deschis o cale care i-a aruncat în rândurile vrășmașului, ca adversari înarmați și echipați.

De asemenea, în ce privește publicarea greșelilor studenților, am fost adusă să văd și să aud unele din aceste prezentări și mi s-a arătat și ce a urmat. A fost păgubitor din orice punct de vedere și n-a avut nici o influență benefică asupra școlii. Dacă cei care au acționat în aceste cazuri ar fi avut înțelepciunea spirituală a Lui Hristos, ar fi găsit o altă cale pentru a repara greutățile existente, mai mult după asemănarea lui Isus Hristos. Umilirea unui student în fața colegilor nu ajută cu nimic. Doar creează o rană care ucide. Nu vindecă și nu ameliorează nimic.

Există studenți care sunt suspendați din școală. În felul acesta sunt aruncați pe terenul de luptă al satanei, ca să conlucreze cu domeniile și cu puterile, fără armură sau apărare, și devin o pradă ușoară a uneltirilor satanei. Vreau să vă spun un cuvânt în Numele Domnului. Dacă se procedează corect în cazurile în care studenții sunt îndepărtați foarte ușor, nu trebuie să fie absolut necesar să fie suspendați sau eliminați. Există o cale corectă, iar Duhul Domnului trebuie să miște pe om, altfel se vor face greșeli grave. Lucrarea cu mintea omenească este lucrarea cea mai plăcută în care a fost angajat vreodată elementul omenesc. Profesorii trebuie să țină seama de faptul că nu au de a face cu îngeri, ci cu ființe omenești, care au aceleași slăbiciuni ca și ei. Caracterele nu sunt formate la fel. Fiecare fază a caracterului este primită de copii ca o moștenire. Defectele și virtuțile sunt dezvăluite în trăsăturile de caracter. Orice instructor să ia în considerație acest lucru. Va trebui să întâlnească dificultăți ereditare și cultivate în caracterul omenesc, ca și frumusețea de caracter iar instructorul trebuie să cultive mult har ca să știe cum să trateze pe cei greșiți, pentru binele lor prezent și veșnic. Dacă nerăbdarea, impulsivitatea, mândria, egoismul și stima de sine sunt cultivate, vor acumula mult rău care poate arunca sufletul pe terenul de luptă al satanei, fără

înțelepciunea de a-și conduce barca, și va fi în pericolul să fie aruncat la cheremul ispitelor Satanei până când va avea spargere de vas.

Fiecare profesor are trăsăturile sale specifice de caracter pe care trebuie să le observe cu atenție ca nu cumva Satana să-l folosească ca unealtă a lui pentru a distruge sufletele prin trăsăturile necunoscute ale caracterului său. Unica siguranță pentru profesori este să învețe zilnic în școala lui Hristos blândețea Lui și umilința inimii Sale; Atunci eul va fi ascuns în Hristos, va purta cu blândețe jugul Lui Hristos și va fi conștient că are de-a face cu moștenirea Sa. Trebuie să vă spun că mi s-a arătat că nu totdeauna s-au folosit cele mai bune metode în tratarea greșelilor și trăsăturilor negative al studenților, iar urmarea a fost că sufletele au fost în primejdie, iar unii au fost pierduți. Temperamentele defectuoase ale profesorilor, mișcări neînțelepte, demnitate falsă, toate acestea au făcut o lucrare rea. Nu există vicii, spirit lumesc sau beție, care să facă o lucrare mai distrugătoare asupra caracterului, amărând sufletul, și care să pună în mișcare rele care înving binele, ca patima omenească nesupusă stăpânirii Duhului Lui Dumnezeu. Mânia, sensibilitatea bolnăvicioasă, iritarea, nu se merită să fie îngăduite. Câți fii rătăcitori sunt ținuti afară din Împărăția Lui Dumnezeu datorită caracterului neplăcut al acestora care pretind că sunt creștini. Gelozia, rivalitatea, mândria, sentimente lipsite de milă, îndreptățirea de sine, care dau naștere cu ușurință la gândirea rea; asprimea, răceala, lipsa de simpatie, toate acestea sunt atributele satanei. Profesorii vor întâlni toate acestea în caracterul studenților. Este grozav să tratezi aceste rele; dar căutând să alungi aceste rele, în multe împrejurări lucrătorul a dat pe față atribute asemănătoare care au distrus sufletul celui pe care doresc să-l trateze.

Trăim într-o lume lipsită de milă, aspră și nesimțitoare. Satana împreună cu toată confederația lui folosește toate căile, ca să amăgească sufletele pentru care Hristos Și-a dat Viața Sa prețioasă. Toți cei care iubesc pe Dumnezeu cu sinceritate și în adevăr, vor iubi sufletele pentru care a murit Hristos. Dacă dorim să facem bine sufletelor, succesul nostru va fi proporțional cu credința lor în încrederea pe care o avem în ei și cu aprecierea pe care le-o oferim. Respectul arătat față de sufletul omenesc care se luptă, este mijlocul sigur prin Isus Hristos de refacere a respectului de sine pe care omul l-a pierdut. Ideile noastre avansate cu privire la ce poate el deveni, este un ajutor pe care noi nu-l apreciem cum se cuvine. Avem nevoie de harul bogat al Lui Dumnezeu în fiecare ceas și atunci vom avea o experiență bogată și practică, pentru că Dumnezeu este dragoste. Cel care rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu. Oferiți dragoste celor care au nevoie de ea cel mai mult. Cei mai nefericiți, cei care au temperamentele cele mai

neplăcute, au nevoie de dragostea noastră, de amabilitatea noastră și de mila noastră. Cei care ne pun la probă răbdarea au cel mai mult nevoie de dragoste. Trecem prin lume doar o dată; și binele pe care-l putem face, să-l facem cu toată inima, fără oboseală, cu același spirit cu care Hristos, l-a dat pe față, în lucrarea Sa. El nu va obosi și nu se va descuraja. Cei predispuși către asprime, îndărătnicie și ursuzi, au cea mai mare nevoie de ajutor. Cum pot fi ajutați? Numai prin dragoste dovedită în lucrarea cu ei, aceea pe care Hristos a descoperit-o oamenilor căzuți. Voi spuneți: „tratați-i așa cum merită!” Ce s-ar fi întâmplat dacă Hristos, ne-ar fi tratat astfel pe noi? El care nu merita acest lucru, a fost tratat așa cum merităm noi. Și acum Hristos ne tratează cu har și dragoste, așa cum nu merităm, ci așa cum El merită. Tratați pe unii, așa cum credeți că ar merita din plin și le veți tăia și ultima lor rază de speranță, veți distruge influența pe care ați avut-o asupra lor și le veți distruge sufletul. Se merită? Nu, vă spun nu, de o sută de ori, nu. Atrageți aceste suflete care au nevoie de orice ajutor posibil, cu o inimă iubitoare, plină de simpatie și de milă, care să se reverse asemenea dragostei lui Hristos; veți salva un suflet de la moarte și veți acoperi o sumedenie de păcate. N-ar fi mai bine să punem la lucru procesul dragostei ?

Fiți atenți la ce faceți în domeniul suspendării studenților. Aceasta este o problemă serioasă. Ar trebui ca greșeala să fie gravă ca să necesite disciplina. Apoi trebuie luate în atenție toate împrejurările legate de cazul în discuție. Studenții plecați de acasă la distanță mică sau mare, la mii și mii de kilometri, sunt departe de acasă și sunt lipsiți de privilegiile căminului, iar dacă sunt eliminați, li se refuză și privilegiile școlii. Toate cheltuielile au trebuit să fie suportate de cineva care a avut speranța și încrederea în ei și că banii nu vor fi investiți în zadar. Studentul intră sau cade în ispită și trebuie disciplinat pentru greșeala lui. El simte cu putere că raportul lui este deteriorat și că dezamăgește pe cei care au avut încredere în el, că va clădi un caracter sub influența formării lui în viața de școală și că nu a meritat să se facă investiții pentru el. Dar este suspendat datorită cursului nebunesc al faptelor lui. Ce va face el? Curajul este la pământ; nici curajul și nici bărbăția nu mai există. El este o risipă iar timpul prețios este pierdut. Cine este bun și amabil și simte povara pentru aceste suflete ? E de mirare că Satana câștigă din aceste situații? Ei sunt aruncați pe câmpul de luptă iar sentimentele cele mai rele ale inimii omenești sunt puse la lucru, sunt întărite și devin puternice.

Am descris cazul așa cum mi s-a prezentat. Aș dori ca toți să vadă cazul așa cum mi-a fost prezentat cu toate implicațiile. Cred că ar trebui să se facă schimbări radicale în multe reguli și metode care au de a face cu mințile oamenilor. Ar fi mai mulți medici

care să vindece sufletele oamenilor. Ar fi mai multă simpatie, iertare și dragoste puse în acțiune, și ar fi mai puține influențe descurajatoare și distructive.

Să presupunem că Hristos ar avea de a face cu acești fii și fiice care învață de la El, așa cum uneltele omenești, profesorii, îi tratează pe cei din răspunderea lor; că atunci când legea Domnului, regulile Sale, în demersurile Sale, au fost neluate în seamă de noi, cel vinovat a fost eliminat sau suspendat, îndepărtat fiind de sub influențele salvatoare, înălțătoare și educatoare, lăsându-l să-și aleagă drumul și cursul acțiunii, fără gustul divin al lui Hristos. Ce se va întâmpla cu sufletele noastre? Dragostea iertătoare a lui Hristos, ne leagă sufletele în al Său. O, măreția dragostei mă copleșește, când cuget la aceste lucruri. Jugul lui Hristos este bun și povara este ușoară. Când ne cufundăm cu totul în dragostea lui Hristos, prin practică vedem rezultate foarte diferite în dezvoltarea noastră creștină și în modelarea caracterelor acelor aduși în legătură cu noi. Problema cea mai grea pentru fiecare este renunțarea la ceea ce se socotește a fi dreptul lui. Iubirea nu caută folosul său. Dragostea născută în cer se luptă pentru profunzime și nu pentru suprafață. Dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie. Întărită prin harul lui Hristos, dragostea nu se poartă necuviincios. Cel care rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste. Toți avem nevoie de dragoste, de îngăduință, de amabilitate, de milă, de iertare. Alungați din suflet orice urmă de egoism și de demnitate omenească. Când Adam și Eva au pierdut, orice speranță ca urmare a neascultării și păcatului, când dreptatea cerea moartea păcătosului, Hristos S-a dat pe Sine ca jertfă pentru păcatul lumii. Lumea era sub condamnare. Hristos a devenit înlocuitorul și siguranța omului. El urma să-și dea viața pentru lume, care este asemănată cu o oaie pierdută și care s-a îndepărtat de turmă, a cărei vinovăție și neajutorare, s-au adunat pe drum, făcând imposibilă întoarcerea. Și dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu ci că El ne-a iubit și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. Noi rățăceam ca niște oi; fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra lui, nelegiuirea noastră a tuturor. Dacă au pe Mântuitorul, locuind în ei, fiecare fiu și fiică a lui Adam, vor imita pe Hristos. Dacă fiecare suflet nu are pe Mântuitorul locuind în el, acest lucru se va vedea într-un caracter neasemănător cu Hristos. Dragostea nu este nici cultivată, și nici pusă la lucru. Să- L înălțăm pe Mântuitorul înviat în cuvântul nostru, în conversația noastră și în felul cum ne purtăm cu cei greșiți.

După povara care mă apasă, știu că mulți care lucrează în școlile noastre au nevoie să învețe în școala lui Hristos umilința Sa, purtarea Sa duioasă cu cei greșiți, mila și dragostea Sa . Până când nu vor fi topiți iar zgura îndepărtată din caracter, ei vor

lucra pentru alte scopuri. Mă doare inima profund pentru urmările grave care s-au văzut datorită tratării neînțelepte mult mai grave decât sunt unii gata să recunoască față de conștiința lor și față de Dumnezeu. Eul are prea multă putere în unii dintre noi și se luptă pentru stăpânire. Sunt unii care pretind a fi urmașii lui Isus Hristos, dar care niciodată n-au murit față de ei. Niciodată n-au căzut pe stâncă să se zdrobească. Cât timp lucrurile vor rămâne așa, ei vor trăi pentru sine, iar dacă vor muri în starea în care sunt, va fi prea târziu să pună lucrurile în ordine. Eu iubesc sufletele lor. Isus de asemenea iubește sufletele și va face o lucrare bună pentru ei dacă se vor umili sub brațul Său tare, se vor pocăi, se vor converti și se vor supune zilnic Lui Dumnezeu. Trebuie să se producă o predare zilnică și continuă. Trebuie să fim bărbați și femei gata să intre în acțiune, totdeauna atenți asupra eului, și veghetori ca să folosim orice ocazie de a face bine și numai bine sufletelor pentru care Hristos Și-a dat viața ca să-i câștige pentru Sine. Când oamenii tratează aceste suflete cu un spirit aspru, ei produc durere inimii lui Hristos. Cineva spunea: „Bunătatea Ta mă face mare.” Rog pe Tatăl nostru ceresc, ca toți cei care sunt în legătură cu școlile noastre, să fie uniți cu Hristos, la fel cum mlădița este unită cu vița cea vie.” Ellen G. White.

Capitolul 40

Review and Herald și datoria Colegiului

6 iunie 1899.

„Am citit în buletinul Conferinței generale propunerile prin care Review & Herald să ierte datoriile Colegiului din Battle Greek. În noaptea aceea, Domnul mi-a dat lumina că existau datorii ale Review and Herald, și că era o nedreptate ca R&H Pub. Co. să facă acest lucru. Conferința Generală și R&H, lucrează pentru toți oamenii din rândurile păzitorilor Sabatului. Ei primesc banii poporului care sunt investiți acolo, și-i folosesc, pentru a ușura datoria școlii. Dacă ar fi luat seama la Cuvântul Domnului, aceste datorii n-ar fi existat. Lumina pe care mi-a dat-o Domnul cu ani în urmă, a fost că propunerea ca clădirea școlii să fie înălțată, nu trebuia pusă în aplicare. Dar unii sfătuitori neînțelepți n-au luat seama la sfaturile Domnului. N-ar mai trebui produse cheltuieli noi și nici îndemnuri ca oamenii să fie aduși la Battle Greek

Mereu și mereu, Cuvântul Domnului ne-a fost transmis, că atât bisericile cât și școlile, să fie așezate în localități. Să iasă oamenii din orașe și să-și plaseze interesele în alte locuri. Au fost așezate prea multe răspunderi grele într-un singur loc. Aceasta a fost îndrumarea care mi-a fost dată. Dar a fost adăugată și altă clădire ca cea dinainte. Construcția aceasta ar fi trebuit să fie așezată într-un loc bun, în afara orașelor, într-o zonă în care să fie pământ mai mult ca să fie cultivat. În felul acesta standardul ar fi fost înălțat într-un loc nou. Dacă 2/3 din studenți ar fi fost scoși din Battle Greek, și s-ar fi organizat o altă sucursală, banii cheltuiți pentru cealaltă clădire ar fi fost suficienți pentru două noi clădiri în alte localități, iar pomul ar fi crescut și ar fi adus roade, dar n-a fost așa pentru că oamenii au ales să urmeze înțelepciunea lor. Adunarea laolaltă a atâtor studenți într-o singură școală nu este un lucru înțelept. Dacă 2/3 din locuitorii din Battle Greek, ar fi devenit plante ale Domnului în alte orașe, ei ar fi avut ocazia să crească. Timpul și energia consumate în școala Battle Greek ca să se dezvolte, ar fi fost mult mai favorabile creșterii plantelor Domnului în alte localități, unde este loc pentru lucrări de agricultură, ca parte a educației. Dacă s-ar fi dat pe față bunăvoință pentru a se urma căile și planurile Domnului, lumina ar fi strălucit și în alte locuri. Cheltuiala mare făcută cu adăugarea unei clădiri noi, unde era tot ce trebuia, a dus la cheltuieli suplimentare cu mobilierul, iar taxele au fost prea mici căci a trebuit să se asigure

studenți care să ocupe locurile. Când se descoperă că o școală își mărește în continuu datoriile, comitetul școlar să se întrunească și să studieze cum ar putea ajunge să se susțină singură. Acest lucru trebuie făcut în orice școală care se va organiza. Profesorilor să li se reducă salariile făcând astfel unele sacrificii personale. Taxele să fie mărite. Este mult mai bine ca tot personalul școlii să ia parte la cheltuieli, decât să intre în datorii.

Datoria pentru clădirea anexă, a apărut asupra școlii ca o descurajare și așa va fi mereu, până când se va da pe față o consacrare mai profundă și sacrificiu de sine în toate bisericile noastre. Numai un caracter adevărat și nu altceva, va fi pregătit să conlucreze cu greutățile atunci când este urmat un „Așa zice Domnul!” Oamenii nu sunt pregătiți să-și înțeleagă obligațiile față de Dumnezeu, până ce n-au învățat în școala Lui Hristos să poarte jugul ascultării și al restricției. Jertfirea a fost începutul lucrării de înaintare a adevărului și a înființării instituțiilor. Jertfirea trebuie să redevină obișnuită în toate construcțiile noastre în această viață dacă vrem să avem o clădire a lui Dumnezeu nefăcută de mâini omenești și veșnică în ceruri.

Zilnic sunt lecții de învățat cu privire la darurile de mulțumire și de laudă aduse lui Dumnezeu. A lăuda pe Dumnezeu și a-L preaslăvi cu toată sinceritatea inimii este datoria celor care-L iubesc pe Dumnezeu, ca și rugăciunea. Trebuie să arătăm tuturor inteligențelor cerești că apreciem slujirea lor și că așteptăm să ne bizuim pe bunătatea, mila și binecuvântări mari de la Dumnezeu. Niciodată n-ar trebui să pierdem din vedere dragostea Sa minunată pentru familia omenească decăzută. Ne găsim sub obligația față de Dumnezeu să-I aducem mulțumiri. Cine aduce mulțumiri ca laudă, proslăvește pe Dumnezeu. După o revărsare deosebită a Duhului Său cel Sfânt, bucuria, dispoziția de a ajuta și bucuria noastră în Domnul va crește, povestind despre bunătatea și despre lucrările Sale minunate față de fii oamenilor. Aceasta va face pe creștin să fie plin de curaj și cu toate acestea să fie ca un copil simplu și încrezător. Citiți Matei 18:1-6. Umilința adevărată se va da pe față povestind bunătățile Domnului. Gândiți-vă la bunătatea Lui și lăudați-I Numele. Cu cât vedem și vorbim mai mult despre dragostea, bunătatea și mila lui Dumnezeu, cu atât mai mult va izvorî recunoștința din inimile noastre. Aceasta va pune capăt nemulțumirii. Neîncrederea, cearta, gelozia și bănuielile rele, nu sunt cultivate într-o inimă mulțumitoare pentru bunătățile Lui Dumnezeu. Adevărata viață creștină rezultă dintr-o educație din ce în ce mai înaltă. Creștinul trebuie să crească până la statura deplină de bărbați și femei în Isus Hristos. Acesta este caracterul pe care-l vom forma dacă vom avea înțelepciunea Domnului.

Dar aproape că-mi uitasem subiectul. Domnul nu cere Conferinței Generale sau Review & Herald, care sunt sub povara datoriilor, să poarte povara datoriei Colegiului. Aceasta ar fi o nedreptate care s-ar face nevoilor generale ale lucrării în câmpurile noi și în țările străine. Pot fi căutate metode prin care să se oprească acumularea continuă de datorii. Nu trebuie să sufere toată lucrarea din cauza acestor datorii care nu vor fi lichidate niciodată dacă nu se face o schimbare totală, iar lucrarea să fie continuată pe o altă bază. În încurcătura actuală nu pot sfătui ca dobânda pentru ani, datorați de Colegiu către R&H să fie iertată. Nu trebuie procedat ca și când R&H ar fi o persoană care tratează cu altă persoană sau ca și când și-ar administra bunurile personale. Cei care poartă răspunderile la biroul R&H sau la oricare din lucrările legate de Conferința Generală, lucrează cu un capital care nu este al lor, ci care a fost adus din popor; și nu au dreptul să manipuleze aceste bunuri așa cum au făcut. Mijloacele nu trebuie irosite de oameni egoiști care n-au ajutat la zidirea lucrării, ci inimile lor egoiste, neștiind ce este jertfirea, au risipit toți banii pe care îi puteam primi. Dumnezeu a fost dezonorat de către bărbații care au procedat ca în lucrările omenești. Mijloacele care se găsesc în mâinile oamenilor responsabili ar trebui mânuite cu grijă și cu credincioșie.

Casa de editură a fost clădită cu sacrificiu, dar prin exemplul celor puși în locuri de răspundere acest spirit s-a pierdut. Domnul n-a mișcat inimile să dea pentru înaintarea lucrării și egoismul a dospit în biserici. Administrarea necredincioasă s-a dovedit prin plătirea de salarii mari, bărbaților care au făcut din lucrarea și din cauza Lui Dumnezeu o problemă de afacere prin care s-au îmbogățit ei. Cei de la centrul lucrării, au ajuns neplăcuți Domnului, iar El S-a depărtat de poporul Său. Asupra oamenilor au venit ispite, iar urmarea a fost apostazia. Dacă ar fi chemat pe cei de la Conferință și ar fi cerut o revizie a problemei - pentru că aveau dreptul să o facă - ar fi fost luate măsuri decisive pentru a opri răul existent. Dar nu s-a făcut așa. Dacă ar fi schimbat ordinea lucrurilor și ar fi readus aceleași principii, care au fost aplicate în lucrare atunci când au fost ridicate primele construcții, spiritul de jertfire de sine ar fi fost păstrat iar lucrarea ar fi mers înainte și în sus. Poporul Lui Dumnezeu ar fi înțeles că lucrarea și calea Domnului nu poate prospera, atunci când poporul Său nu este dispus să-și jertfească eul. Inteligențele cerești i-ar fi ajutat să urce trepte mai înalte, să înțeleagă din experiență că erau împreună lucrători cu Dumnezeu. Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie învingător, înaintând cu curaj prin toate greutățile. Dumnezeu este credincios. El va face pe poporul Său desăvârșit în El.

A fost o întreagă greșeală; și este o lucrare grea să ne întoarcem de pe toate căile greșite și să alegem ce este drept. Domnul a onorat pe oameni îngăduindu-le să se unească cu lucrarea Sa; dar a da pe față simpatia pentru cei ispitiți, a-i încuraja să meargă pe un drum greșit, acordându-le încrederea, acest fapt nu va ajuta pe făcătorul de rele și nici nu va îmbogăți experiența acelor care prin atitudinea lor devin părtași la faptele lor rele. Oamenii aceia care ar fi trebuit să stea tari la principii ca o stâncă, și-au pierdut influența sucombând la ispită, când au ajuns la strâmtoare. Puterea mântuitoare a lui Hristos nu a fost cu ei. Împreună simțire a lui Hristos nu s-a micșorat din cauza desăvârșirii Lui. Atașamentul Său neabătut față de dreptate și adevăr a fost acela care L-a făcut o putere a harului mântuitor. Toate situațiile de criză vor provoca pe cei credincioși la acțiune. Toate greutățile combinate care ne vor provoca să căutăm ajutorul Lui Dumnezeu, în realitate lucrează împreună pentru binele celor care iubesc pe Dumnezeu și care-și vor păstra integritatea cu orice preț. Când situațiile încurcate obligă pe oameni să ia o hotărâre și când cei care își fac partea în mod neegoist și cu curaj sunt chemați să se împotrivescă lucrării oamenilor păcătoși, ei câștigă o cunoaștere de sine mai clară. Ei văd nevoia să stea neclintiți la principiile curate și nealterate dacă vor să salveze suflete gata să piară. Acest fel de împreună simțire a avut Isus atunci când a mustrat răul.

Când oamenii s-au condus după principii greșite, și au criticat pe cei care nu le-au aprobat umblarea lor egoistă, dacă cei care au încredințarea intereselor sfinte ar fi respins orice abordare egoistă, ar fi refuzat să acopere egoismul tuturor celor legați de lucrarea Lui Dumnezeu, ar fi devenit urmași ai lui Hristos, puternici în credința care înalță, hotărâți să stea strâns uniți de partea lui Hristos. Ei ar fi realizat idealul de fii ai Săi pe care Dumnezeu l-a descoperit în și prin Hristos.

Nu pot exprima aceste gânduri în cele câteva clipe, pe care le am ca să scriu. Vă spun, colegiul nu are dreptul să ceară Conferinței Generale, sau biroului R&H, să-i plătească datoriile. Toți cei care au avut o parte de îndeplinit și au îngăduit ca acest nor de datorii să-i acopere, să simtă acum datoria lor să facă tot ce pot ca să o reducă. Reduceți cheltuielile și măriți taxele de învățământ.” Ellen G. White.

Educarea studenților

„Frate Sutherland, fii atent să nu mergi în extrema cealaltă. Nu suntem deloc de acord ca relele existente, să fie corectate astfel încât, să se treacă la o altă extremă. Nu

trebuie ca studenții să presupună că educația lor ar fi o pierdere, lăsată la voia întâmplării. Studenții și mai ales cei tineri, să studieze cărți libere de necredință. Pe cât este posibil, tinerii să-și desăvârșească cunoștința din domeniile obișnuite. Introduceți Cuvântul lui Dumnezeu și principiile Lui, ca temelie a unei educații temeinice. Nu toți tinerii trebuie să primească o pregătire medicală ca să fie pregătiți să lucreze. Tinerii și tinerele trebuie să treacă printr-o perioadă de disciplină în studiul domeniilor de activitate obișnuite și prin lecțiile biblice. Dar să nu fie încurajați să se angajeze în lucrarea misionară medicală până nu dau dovadă de o convertire adevărată.

Când sunt trimiși în școlile noastre băieți și fete ca să învețe cum să lucreze pentru Domnul, nu-i învățați că trebuie să învețe timp de cinci ani latina și greaca. Mulți din cei care urmează aceste cursuri, ies din școală cu lipsuri în cunoașterea biblică. Ei nu știu aproape nimic despre temeiurile credinței noastre. Dați studenților o învățătură temeinică. Învățați-i cum să învețe și să rețină învățătura. Ajutați-i să devină cât mai eficienți cu putință, astfel ca și ei la rândul lor să fie educatori, slujitori, iar cei care s-au pregătit pentru lucrarea misionară, să nu piardă ani cu cursurile de misionari medicali. Băieții și fetele au nevoie de studiu serios, dar sunt unii care vor sta la școală un timp mai scurt.

Nu este necesar să se studieze toate domeniile, dar mi-e teamă ca nu cumva unii să meargă la extreme care vor slăbi în loc să întărească lucrarea lui Dumnezeu. Rugăciunea mea este ca Domnul să dea tuturor o cunoaștere sfântă.” (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 41

Datoriile școlii și altele

Toowoomba, Queensland, 21 oct. 1889.

„Iubite frate Magan, W.C. White, mi-a trimis o copie de pe răspunsul lui la scrisoarea ta. Cred că ți-a răspuns cu înțelepciune. Sunt tulburată când scriu despre prudența de care frații mei trebuie să dea dovadă în administrarea lucrării, și cu privire la aducerea de reforme. Căci ei își amestecă ideile cu lumina care a fost dată. Când vor înceta frații mei să mai dea de înțeles că îndrumările date sunt una, iar învățăturile trase din ele, sunt alta ?

Plata datoriilor școlii din Batlle Greek de către Conferința Generală, s-a spus că este o greșeală. Conferința nu are fonduri cu care să facă acest lucru, iar trimiterea misionarilor în țări străine consumă ceea ce n-au primit. Acesta este jocul pe care Satana îl joacă pentru ca să distrugă lucrarea Lui Dumnezeu. Prin disprețuirea îndrumărilor pozitive date de Domnul în diferite ocazii, el a căutat să-și introducă metodele lui. Prin presupuneri omenești, oamenii au făcut ca îndrumarea dată de Dumnezeu să fie fără efect. Ei au interpretat cuvintele lămurite ale Domnului, ca să însemne ceva asemănător înțelepciunii omenești, și nu înțelegerii Lui Dumnezeu. Apoi au plecat drept înaintea cu presupunerile și cu planurile lor.

A fost odată o lumină clară prin care cei care lucrează în școlile noastre, învățând Cuvântul lui Dumnezeu, explicând Scripturile, educând pe studenți în lucrurile Lui Dumnezeu, să fie susținuți din zecime. Această îndrumare a fost dată cu mult timp în urmă, iar de curând a fost repetată iar și iar. Doar cu câteva luni în urmă a fost definită clar. Vor folosi frații mei ceea ce le-a dat Domnul, așa cum este, sau se vor rătăci urmându-și planurile lor omenești, făcând și mai grea lucrarea celor care au fost muștrați de Domnul, atunci când le este greu să primească muștrarea?

A fost dată lumina cu privire la tratarea necinstită dată pe față în chestiunea drepturilor de autor. Această problemă s-ar fi putut regla în liniște fără să se facă mare publicitate greșelilor îndreptate. Dar s-a făcut multă publicitate acestei situații și aceasta a produs pretenții pentru drepturi de autor, fapt care s-a născut în întregime din egoism.

Oamenii s-au prezentat cu pretenții folosind ocazia să-și însușească ce nu era al lor în realitate, în timp ce greșelile reale care ar fi trebuit îndreptate cu ani în urmă, au fost cu totul neglijate din cauza unui spirit de amărăciune și de prejudecată, de care autorii lor ar fi trebuit să se rușineze.

Când cei care fuseseră tratați rău și lipsiți de ceea ce li se cuvenea au fost sfătuiți să ștergă totul cu buretele, aceia care i-au sfătuit, ar fi trebuit să spună că vor face așa. Aceia trebuiau să spună că vor ierta răul provocat, lăsând problema în mâna Domnului. Nu cei din autoritate trebuiau să ia buretele și să ștergă cifrele. Mi s-a arătat că și aceasta a fost o încercare care a descoperit adevărata stare a inimilor.

Așa cum s-a spus și mai înainte, au fost inițiate acțiuni greșite cu privire la „Manualul Evangheliei”. Unii oameni egoiști, din poziții de răspundere, au pornit pe un drum în direcție greșită, iar Fr. Olsen le-a permis să urmeze pe acest drum. Astfel s-a făcut o lucrare care cerea să se facă o restituire. Această lucrare a jefuit câmpul sudic de mijloacele pe care Dumnezeu le destinase să meargă acolo; iar banii, atât capitalul cât și dobânda, trebuie să fie restituiți. Nici un cent pentru publicarea „Manualului Evangheliei” n-ar fi trebuit restituit. Acesta ar fi trebuit dat ca o donație. Iar celelalte cărți care vor fi pregătite pentru câmpul sudic, să fie publicate gratuit.

Au mai fost făcute în ascuns și alte fapte necinstite și strigătoare la cer. Oamenilor li s-au oprit drepturile. Unele din acestea n-au fost niciodată reparate. Oamenii au fost inspirați de sugestiile marelui vrăjmaș al sufletelor să întoarcă spatele sfaturilor lui Dumnezeu cu privire la intervențiile oamenilor. Dumnezeu declară lămurit: „Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu îndepărtați toate aceste nelegiuiri de la voi.”

La ultima Conferință Generală, a fost începută o lucrare pe care Dumnezeu o dorea să fie adusă la cunoștința tuturor bisericilor adventiste din America. Dar Satana s-a amestecat cu fiii lui Dumnezeu și lucrarea care ar fi trebuit să fie promovată de cei care erau conduși de Duhul lui Dumnezeu, nu a fost terminată. Așteptări mari n-au avut rezultatele așteptate. Influența care începuse să lucreze la Conferință era curată, dar vrășmașul s-a amestecat și a distrus lucrarea prin amăgirea pe care o pregătise. Credința multora murise din cauză că erau singuri. Trebuia să se facă o lucrare mare de curățire a templului și a curților lui, dar nu s-a făcut. Viața și puterea Lui Dumnezeu, nu se pot manifesta, până când nu se vede acea credință care lucrează din iubire și care curățește sufletul. Câtă vreme lucrarea a mers, ea a fost făcută cu seriozitate, cu căldură și cu zel

adevărat. Și astfel a fost dată și binecuvântarea Lui Dumnezeu. Dar în ceea ce privește un număr mare, mai ales cei cu poziții de răspundere din instituțiile noastre, lucrarea Duhului Sfânt a fost înăbușită prin amăgirea vrășmașului. Au cules, ceea ce au semănat. Aceste lucruri ar mai trebui cercetate.

Cu privire la lucrarea școlii, Dumnezeu nu dorește ca ea să moară, ci să trăiască. Dar au fost luate măsuri directe împotriva unui „Așa zice Domnul!”. Datoriile activității școlare au fost mărite prin înălțarea clădirilor în locuri unde erau deja destule. Motivele invocate pentru înălțarea acestor clădiri nu au fost sănătoase. Bani folosiți în felul acesta ar fi trebuit investiți în clădiri de școli în localitățile noi, răspândind în felul acesta lumina și formând clase de studenți care altfel n-ar fi fost contactați. Cunoașterea adevărului ar fi fost extinsă în locuri unde nu sunt monumente care să spună ce este adevărul.

Dumnezeu ar fi dorit ca Cuvântul și Înțelepciunea Sa, să fie date pe față. Adevărul a fost acoperit cu molozul rătăcirii, ca să nu strălucească în curăția și strălucirea lui originală și să lumineze în întunericul din jur. Dumnezeu ar fi dorit ca îndrumările Sale să fie urmate la literă, astfel ca adevărul să fie scos din tovărășia rătăcirii. El caută toate talentele cu care a înzestrat pe oameni. El cheamă pe slujitorii Lui să primească de la Duhul Sfânt puterea Sa sfințitoare astfel ca lumina să lumineze în raze clare și distincte în mijlocul creșterii continue a întunericului moral, care devine negru ca un sac de păr peste lumea noastră.

Cu privire la datoriile Colegiului din Battle Creek, cred că W.C.White a scris cu înțelepciune. Ai privilegiul să prezinți acest caz bisericilor pe care să le rogi să ajute la reducerea datoriei. Apoi plănuți metode prin care școala să se întrețină singură. Acest lucru s-ar fi putut realiza în anii trecuți prin majorarea taxelor școlare. Aici la Avondale, taxele au fost la început, prea mici, iar școala a avut greutate.

Trebuie să ne mișcăm cu solemnitate și inteligență, sub sfințirea Duhului Sfânt. Dumnezeu nu a uitat pe poporul Său; dar poporul Lui n-a urmat lumina care i-a fost dată. Dacă ar fi ascultat de îndrumările Sale, s-ar fi văzut urmarea sigură a ascultării; căci uneltele cerești ar fi conlucrat cu instrumentele omenești.

Lucrarea s-ar fi extins și s-ar fi lărgit iar Dumnezeu ar fi fost proslăvit. Poporul nostru doarme chiar la hotarele lumii veșnice. În casele noastre de editură creșterea

costului cărților consumă mulți bani, care ar fi trebuit folosiți să producă și să răspândească îndemnări solide, să se înmulțească mijloacele pentru răspândirea adevărului în locuri unde acum nu sunt monumente ale adevărului Său. Ellen G. White.

Capitolul 42

Scrisoare de la W.C. White

Sunnyside, Cooranbong, 23.oct.1899. Prof. Percy T.Magan. Colegiul Battle Greek, Michigan.

Iubite frate, Mama s-a întors ieri dimineată, după o absență de 12 zile, de la adunarea de tabără de la Toowoomba, Queensland.

Înainte de venirea mamei, am citit și analizat scrisoarea ta din 3 August; și după amiază am citit-o cu mama, și am avut o discuție lungă, cu privire la conținutul ei. Am citit apoi câte un paragraf și i-am pus întrebări, iar ea mi-a dat pe larg părerile ei cu privire la majoritatea problemelor importante din scrisoarea ei.

Când citeam scrisoarea ta, mintea mi s-a îndreptat cu rezeziune, la experiențele noastre timp de mulți ani și din multe locuri, amintindu-mi de împrejurările care au însoțit operațiile de construcție și strângerea de bani pentru școlile noastre.

În multe cazuri, nu ne-am dat seama de mărimea lucrării pe care o întreprindeam și nici de lucrările care vor fi cerute, să așezi această acțiune în fața poporului, ca să-ți asiguri susținerea lor financiară. Am crezut că erau câțiva oameni care puteau influența poporul să ajute cu bani și că trebuia să lăsăm colectarea de bani până la venirea unui timp mai favorabil pentru prezentarea în fața poporului nostru la adunări de tabără și în marile adunări de tabără anuale. În felul acesta, depinzând de câțiva bărbați care să facă lucrarea aceasta, n-am ales oameni de afaceri să administreze și să finanțeze fiecare lucrare importantă, bărbați care să dea lucrării tot timpul și atenția lor, bărbați care să meargă din biserică în biserică și din casă în casă și să prezinte proiectul fiecărei familii și fiecăruia în parte, care era în stare să ajute.

Am crezut că construirea trebuie făcută în timpul cel mai favorabil din an, iar lucrarea să fie gata la o dată anumită și ne-am așteptat că banii vor fi strânși când clădirea era în lucru, sau la scurt timp după aceea, de câțiva bărbați asupra cărora, am pus această povară grea. Cred că e clar pentru toți, că după aceea a trebuit să alegem altă cale și anume, pentru ca fiecare acțiune, să se pună deoparte bărbați care să dea

construcției toată atenția lor și nu e bine să se apeleze la instituții ci să mergem direct la popor.

O altă chestiune care m-a impresionat în mod deosebit, este importanța și nevoia de a avea financiari pricepuți, legați de fiecare din școlile noastre, ca membri ai comitetului școlar, unii care să-și consacre toate energiile în vederea organizării întreprinderii și a problemelor financiare ale școlii.” (acest rând este scrisul de mână al sorei E. G. White): „Amin și Amin, E. G. White”.

În ceea ce privește taxele, mama nu se simte liberă să spună suma exactă, sau să spună că ar trebui să majorați peste 1750\$ (17,50\$ pe lună). Ea este de acord și este clară în declarațiile ei, că multă vreme în trecut, taxele la Battle Greek au fost atât de mici și că influența școlii din Battle Greek asupra celorlalte școli, în ceea ce privește taxele mici, stilul de mobilă și chestiunea îmbinării lucrului cu studiul, a fost timp de mulți ani o mare piedică în adoptarea principiilor corecte de către școlile mai tinere.

Referitor la reducerea salariilor, mama spune că aici trebuie aplicate aceleași principii ca și acelea folosite de pastorii noștri și de angajații celorlalte instituții ale noastre. Domnul invită pe profesori ca și pe pastori, să adopte obiceiuri de viață simple și economice pentru reducerea cheltuielilor din căminul lor la cât mai puțin cu putință și să se ofere de bună voie să primească salarii modeste, mai ales în acest timp de mare presiune financiară.

Mama nu este de acord și nu are încredere în mișcarea pusă pe picioare de ultima Conferință Generală, să se reducă numărul profesorilor din școlile noastre, până acolo încât cei rămași să lucreze peste puteri, ca să fie prestată o educație bună și credincioasă. Nu este nici o îndoială că mulți din școlile noastre sunt administratori și profesori care fac puțină lucrare, iar unii fac o lucrare nenecesară și era datoria comitetelor școlare să corecteze acest lucru, dar mama nu este de acord cu poziția luată, că atunci când sunt aplicate metode corecte de educație, este nevoie de un număr mai mic de profesori decât în celelalte școli. Această idee a fost susținută de membrii comitetului școlii din Avondale și s-au făcut eforturi repetate de economisire cerându-se o mare cantitate de muncă de la câțiva profesori. Aceasta s-a făcut într-o vreme când credeau că cheltuielile pentru funcționarea școlii, erau mai mari decât veniturile, iar reducerea corpului profesoral părea să fie o necesitate financiară, dar de repetate ori a venit mărturia: „Voi nu aveți prea mulți profesori,” și am fost continuu îndemnați să

facem o lucrare mai bună. Am primit sfatul și am întărit corpul profesoral, am dezvoltat lucrările din exterior și am descoperit, la închiderea anului că prin binecuvântarea lui Dumnezeu, toate cheltuielile fuseseră acoperite, mai puțin jumătate din dobânda cuvenită datoriiilor.”

Ca răspuns la întrebarea ta dacă salariile ar trebui reduse la cifre mai mici decât cele adoptate, mama spune, NU prin comitetul școlar, dar dacă sunt familii ale căror cheltuieli pot fi micșorate, atunci acestea să accepte de bună voie salarii atât de mici cât le permit împrejurările și în felul acesta să dea exemplu de jertfire de sine în această vreme de mare criză financiară. Când revine prosperitatea, salariile să fie readuse la suma normală astfel încât profesorii să poată ajuta și alte proiecte misionare.

Într-o vreme ca aceasta, când cheltuielile Colegiului din Battle Greek, sunt atât de mari, se pare că nu este cu puțință să conduci școala astfel încât, venitul să acopere dobânzile, asigurarea și multe alte îmbunătățiri, însă în general, în administrarea școlilor noastre, toate cheltuielile, inclusiv dobânzile, ar trebui ținute în seamă, la stabilirea taxelor școlare.

Mama spune că într-o vreme ca aceasta, conferințele noastre ar trebui să facă un efort dublu, ca să ajute școlile, oferind oameni pregătiți să predea Biblia, și să lucreze pentru interesele spirituale ale studenților.

Mama mai spune că bărbații care au fost într-o mare măsură răspunzători, pentru hotărârea comitetului școlar, și a comitetului Conferinței generale, cu privire la înălțarea clădirilor școlilor, n-ar trebui să se eschiveze de răspundere, căci ar trebui să se unească cu administratorii actuali ai școlii, și cu comitetul Conferinței, împreună cu administratorii de la R&H, de la sanatoriu, de la Pacific Press, și de la alte instituții, într-un efort de a ridica poverile școlilor.

În ceea ce privește anexa nordică a clădirii școlii, care a fost înălțată pentru organizarea de cursuri pentru pastori și care acum este folosită de Colegiul Medical Misionar, mama spune că Conferința Generală, ar trebui să simtă și să poarte răspunderea ei, iar povara menținerii cheltuielilor acestor clădiri, afectată Colegiului Misionar Medical, nu ar trebui să apese pe Colegiul din Battle Greek.

Într-o scrisoare pe care tocmai am scris-o lui G.A. Irwin, după care îți trimit o

copie, vei găsi schița planului, pe care mama îl propune, cu privire la un efort unit, pentru a ușura datoria școlilor noastre. Te rog studiază-l, cu rugăciune, și scrie-ne ce crezi despre el. Ține minte că, publicarea și vânzarea uneia dintre cărțile mamei, este doar unul din multele planuri, care pot fi aplicate pentru ușurarea acestor poveri. Dacă frații noștri își pun pe inimă această chestiune, și se roagă pentru înțelepciune, Dumnezeu va deschide minților lor, multe căi care să ajute și îndată ce vin banii pentru plata datoriilor colegiului, acesta va procura un capital, care să fie investit și în alte proiecte legate de lucrare. În felul acesta fiecare mie de dolari, intrată în trezoreria colegiului din Battle Creek, nu numai că reduce un an pentru Colegiu, dar mai pune și un capital în mâinile R&H, profesorului Prescott, și ale altora, ca să fie folosiți pentru lucrarea generală. Nimeni să nu socotească că școlile noastre nu sunt o parte a Conferinței Generale. Nici mama și nici eu, nu înțelegem ce înseamnă declarația ta : „ei spun că Conferința generală este câmpul” și ca urmare, Colegiul să nu facă apeluri publice pentru bani ca să-și plătească creditorii.

Mama a dat o mărturie foarte tare împotriva lucrărilor misionari medicali, a celor de la colegiu, sau a celor angajați în lucrarea de publicații, care intră în câmp fără o consultare și o aprobare a comitetului Conferinței generale și mai ales dacă lucrează cu spirit de împotrivire, încercând să-și clădească lucrarea făcând comparații nefavorabile, arătând aceasta altor ramuri ale instituțiilor, pe care la reprezintă. Convingerea ei este că ar trebui să facem așa cum s-a procedat și în trecut - bărbații care reprezintă diferitele proiecte, să se întâlnească cu membrii comitetului Conferinței generale, și să studieze cu rugăciune planurile, căile și mijloacele pentru construirea tuturor ramurilor lucrării, apoi să se pună de acord asupra acestor planuri, ca să le prezinte poporului în unitate desăvârșită, să nu existe rivalitate, și să solicite fonduri în așa mod, încât prin construirea unui proiect să nu se dărâme celălalt.

Mama face o excepție importantă la planul de mai sus. Ea spune că atunci când Domnul a vorbit lămurit, cu privire la o lucrare importantă care este neglijată, așa cum este lucrarea printre oamenii din sud, și pe care Conferința Generală continuă să o neglijeze, lucrătorii legați de acest proiect misionar să fie liberi să meargă în biserici oriunde și să strângă mijloace pentru împlinirea lucrării care a fost clar arătată că trebuie făcută. Astfel, ea spune cu privire la lucrarea școlii, că dacă comitetul Conferinței Generale, refuză să conlucreze în efortul de a ușura datoriile școlilor noastre, ar fi bine ca bărbații de la școală, să meargă în câmp și să facă apeluri la biserici și la indivizi. Dar nu avem motive să credem că membrii comitetului Conferinței Generale, n-ar avea

aceeași atitudine, pe care a avut-o mama, multă vreme, așteptând ca comitetele școlare, să-și așeze lucrarea, pe o temelie solidă, socotind că lucrul acesta este necesar înainte de a spera după binecuvântarea Lui Dumnezeu, fără de care străduințele noastre, nu vor face mare lucru. Mama este foarte mult interesată în dezvoltarea industriei de la voi, și stăruie ca frații noștri din câmp care sunt fermieri pricepuți, mecanici și oameni de afaceri, să-și îndrepte talentele, banii, experiența și îndemânarea la organizarea școlilor bisericii care urmează să fie înconjurate cu întreprinderi și care vor ajuta pe studenți să-și câștige taxele în parte sau în totalitate.

Mama mai este interesată foarte mult de școlile pe care le-ați înființat în Cedar Lake și Wisconsin, dar spune că n-ar trebui numite școli de stat. Ea spune să fie lăsate să deservească acele zone ale statului care sunt mai aproape de ele și să fie înființate școli similare în alte zone ale acestor state. (Aici este semnătura sorei White - „Ellen G. White”)

Poți face copii după aceasta, dacă crezi că este bine și trimite-le directorilor altor școli. Al tău, cu sinceritate, W. C. White.

Capitolul 43

Scrisoare din partea lui W.C.White

Sunnyside, Coorambong. N.S.W., 23 oct. 1899. Către pastorul G.A.Irwin, Battle Greek, Michigan.

Iubite frate, În această dimineață mama s-a întors de la adunarea de tabără din Queensland, într-o stare de sănătate mult mai bună, decât atunci când a plecat de acasă, acum 12 zile.

În această după-amiază, am avut o convorbire lungă cu mama, despre lucrarea de educație a bisericii, și mi-a spus că a venit timpul, să facem un efort general în formarea instituțiilor noastre de educație și ca să așezăm organizarea lor pe direcții corecte, să se insiste asupra celor mai bune și mai eficiente administrări, care să fie bazate pe principii drepte și să mergem înaintea poporului, cu apeluri serioase și unite, ca să se îndepărteze din școlile noastre, datoriile mari care zdrobesc lucrarea noastră de educație și o îndepărtează de poziția și forma pe care Dumnezeu ar vrea ca ele să o ocupe.

Mama îmi spune că planurile noastre actuale, de a organiza comitetele de administrație ale școlilor noastre, în mare măsură din pastori și președinți, care sunt supra împovărați cu alte griji și răspunderi și care să se întâlnească pentru sfat, doar de două sau trei ori pe an, nu este calea cea mai bună ca să asigure o administrare financiară eficientă sau lucrarea cea mai bună în școli. Acest plan așează prea multă răspundere cu privire la administrația financiară a școlii și asupra profesorilor și cu această organizare nici comitetul școlar și nici profesorii școlii nu sunt pregătiți să se opună diferitelor considerații care se cer pentru taxe reduse, și pentru o administrație ieftină, care ar duce la coborârea standardelor și la slăbirea școlilor.

Mama îmi mai spune că nu este de acord și nu are încredere în mișcarea care să reducă numărul profesorilor, astfel încât să se facă o lucrare ineficientă, sau ca profesorii să fie supraaglomerați. Școlile noastre ar trebui să fie cele mai bune din lume, și pentru a realiza lucrul acesta, nu trebuie să invidiem talentul cel mai bun și să avem un număr suficient de lucrători ca să facă tot ce ar trebui.

Mama îmi spune că a venit timpul ca poporul nostru să-și retragă copiii din școlile publice și că este de datoria fermierilor, mecanicilor și a oamenilor de afaceri să-și pună mintea și posibilitățile lor fizice precum și capitalul lor, în lucrarea de a face din școlile bisericii o reușită financiară. Mamei i-ar plăcea să audă despre înființarea unei școli industriale al Cedar Lake și una în Wisconsin, dar spune: „Nu trebuie să fie numite școli ale conferinței, căci atunci ar fi făcute prea mari, și prin concentrarea atenției conferinței asupra unei școli, n-am mai putea înființa alte școli, în Conferințele care pot să le susțină.”

Dacă înțeleg bine gândul ei, înseamnă că fiecare biserică ar trebui să încerce să întemeieze o școală primară, și că în diferite părți ale Conferințelor noastre, să se înființeze școli industriale și de agricultură pentru studenții intermediari.

Dar ca pregătire și ca ajutor pentru acest efort educațional larg, ar trebui ca noi ca popor, să ne ridicăm și să facem un efort unit ca să acoperim datoriile colegiilor noastre și ale studenților în vârstă.

Ca acest efort să fie reușit, să ne amintim că uneltele omenești nu pot face nimic fără ajutorul agenților cerești și dacă ne așteptăm la aprobarea lui Dumnezeu și la conlucrarea îngerilor sfinți, atunci organizarea, principiile și planul comitetului școlar și al profesorilor trebuie făcute cu credincioșie și cu conștiinciozitate, în armonie cu îndrumările date de Dumnezeu. Membrii comitetelor școlare cât și membrii corpului profesoral, trebuie să-și ia timp să studieze ca să știe fiecare ce ar trebui să fie. Cu privire la efortul nostru de a scăpa școlile noastre de datorii, mama propune ca în cel mai scurt timp, după ce s-a făcut primul pas, iar angajații școlilor și-au arătat dorința de a ușura poverile, prin acceptarea de salarii moderate în funcție de cheltuielile lor necesare, să facem și pasul al doilea.

La doilea pas în acest mare proiect, mama propune conferințelor noastre , să fie mai darnice decât au fost, pentru susținerea profesorilor din școli.

Ea propune ca în pasul al treilea, să cerem caselor de editură și altor instituții, cum ar fi sanatoriile și fabricile de alimente sănătoase, să contribuie de bună voie, din munca lor sau cu produse pentru școli.

Al patrulea, să mergem la poporul nostru în toate conferințele, arătându-le ce au

făcut angajații școlilor, ce au făcut conferințele, ce au făcut instituțiile noastre, rugându-i să facă și ei la fel, invitându-i să facă sacrificii mari, pentru ca această lucrare bună care a început să fie terminată.

Când s-a propus ca R&H să ierte o parte din datoriile Colegiului, mama a condamnat aceasta în scris, deoarece aceasta stabilea principii greșite, iar exemplul acesta ar fi condus și alte școli și instituții să creadă că dacă ar împrumuta de la Conferința Generală, de la R&H sau de altă instituție, se găsea posibilitatea ca datoria să nu mai fie plătită niciodată.

Pentru că administratorii Colegiului din Battle Greek au luat hotărârea clară că vor plăti, atât capitalul cât și dobânzile, mama s-a pregătit să le scrie administratorilor de la R&H, cerându-le să ofere Colegiului o donație substanțială, prin tipărirea unor cărți cunoscute, care să fie vândute, iar sumele să contribuie la achitarea datoriilor.

Mama spune că va face sacrificii mari ca să încurajeze efortul acesta. Ea își propune să dea lucrării educaționale a denominațiunii, tot ce va primi din vânzarea uneia din cărțile ei cunoscute. Deoarece ea a făcut această propunere, am studiat cu atenție chestiunea, și sunt de părere că lucrarea ei „Parabolele lui Hristos”, va fi darul cel mai prețios pe care-l putea face. Este o lucrare minunată și va fi apreciată atât de bogați cât și de săraci, de cei educați cât și de cei needucați, de oameni din toate popoarele, din toate categoriile și din toate stadiile din viață, care se vor bucura de această lucrare și le va face plăcere, iar dacă va fi corect adusă la îndeplinire, cred că vânzarea ei poate aduce mai mult decât orice carte pe care o avem acum pe piață.

Această carte va avea între 400 și 500 de pagini dacă este pe format mic, și va avea dimensiunile cărții „Împăratul care vine”, iar dacă va fi tipărită în tiraj mare, prețul ar putea varia între 3/6 la 10, după felul legăturii. Nu avea multe ilustrații, însă trebuie să conțină cam 30 de tablouri bune care să ilustreze, lecțiile pe care le dau diferitele parabole.

La început ne-am gândit să oferim „Mărturii nr. 34”, sau cartea cea nouă despre educație, însă ni s-a părut că nici una dintre ele nu se va vinde, atât de mult și atât de lejer, ca o carte despre parabole. De aceea mama dă ceea ce crede că este cel mai bun.

Planul după care ar trebui să se lucreze, va cere un studiu considerabil, mai mult

decât am avut eu timp pentru el, dar sugerez o schiță sumară care să fie studiată și îmbunătățită de tine și de ajutoarele tale din comitetul Conferinței Generale:

1. Mama va încredința toate lucrările acestor cărți, lucrării de educație a bisericii.
2. Vom ruga casa de editură Pacific Press să doneze lucrările de artă pentru ea.
3. Vom ruga casa de editură R&H să aranjeze tipărirea și să realizeze 4 seturi de plăci ca donație.
4. Apoi am putea sugera ca R&H, să tipărească pentru teritoriul ei, iar Pacific Press, pentru al ei, biroul din Londra pentru teritoriul lui și biroul Echo, pentru Austral-Asia.
5. Am putea ruga societățile de tractate să vândă cartea fără profit.
6. Am putea cere tuturor agenților, să o vândă cu 40% reducere.

Dacă prețul de vânzare cu amănuntul, a fost de 1,25 \$, minus cheltuieli de transport, s-ar primi pentru vânzare 25 de cenți pe exemplar. Acesta minus transportul și cheltuielile materiale, ar putea reduce încasările nete pentru fondul de educație, la 60 de cenți exemplarul.

Pe această bază de calcul, la fiecare 10.000 exemplare vândute în districtul nr.3 din Battle Greek, Colegiul din Battle Greek ar primi 6000\$, și pentru alte 10.000 vândute, în districtul nr.1, școala din South Lancaster ar primi aceeași sumă, și ținând seama și de vânzările din teritoriile despre care comitetul Conferinței Generale spune că aparțin Colegiului Union, colegiului Healdsburg, colegiului Wala Wala, Graysville, Huntsville, Mt. Vernon, Keene, precum și lucrării în care Edson a fost în legătură cu teritoriul Mississippi. Același lucru să se facă în Anglia și în Africa de Sud. Mama va ruga Conferința să publice o ediție în Marea Britanie, ca să fie vândută pentru înființarea unei școli, acolo, precum și o ediție în Africa de Sud, pentru a ajuta școala Clarement.

Compania Echo va fi și ea rugată să tipărească o ediție, care să fie vândută în Austral-Asia, în beneficiul școlii din Avondale.

Aceasta va fi o cheltuială mare, pentru casele de editură, însă nu este oare corect ca toți să se unească pentru a ajuta Conferința Generală să iasă din greutățile ei financiare, achitând datoriile școlilor? 9/10 din banii economisiți în felul acesta, vor fi plasați în alte domenii ale lucrării bisericii noastre și în felul acesta vor fi ajutate toate misiunile și instituțiile noastre.

Vom cere fraților din Africa de Sud, să doneze pentru o traducere a acestor lucrări în limba engleză. Vom cere fraților germani din America să doneze o traducere în limba germană, precum și alora pentru alte limbi și în cele din urmă, vom ruga bisericile din Hamburg și Cristiana, să publice ediții pe baza aceluiași plan, pentru susținerea lucrării, din țările lor.” (Semnat) W.C.White.

Capitolul 44

Ajutor care trebuie dat școlilor noastre

22 ianuarie, 1900.

„N-am putut să dorm de la ora 1:00. Sunt îngrijorată de datoriile colegiilor din Battle Greek. Am să întreb la R&H ce se poate face, pentru a remedia situația.

În viziune de noapte, se părea că văd pe câțiva care se uitau în registrele de contabilitate de la R&H. În aceste registre erau înregistrate dobânzile pentru bani împrumutați școlii.

Cu toată lumina dată de Dumnezeu, au fost ceruți 10.000 de dolari, și s-a folosit dublul acestei sume, pentru construirea unei anexe la școală. Administratorii de la R&H au avut mult de tras cu această problemă. Toate aceste lucruri trebuie să fie luate în considerație. R&H nu trebuie să plătească datoria făcută de Colegiu; căci dacă s-ar face așa ceva, ar veni cereri și pentru alte școli, să fie ajutate în același fel. Însă dobânda pentru această datorie, ar trebui calculată cât mai mică cu putință. Nu trebuie să se calculeze dobândă la dobândă. Iar cei care au dat cu împrumut bani, să nu calculeze o dobândă mai mare decât plătesc ei. O instituție ar trebui să aibă sentimentele cele mai calde, și mai plăcute pentru o instituție soră. Lucrarea care se face în una este tot lucrarea Domnului, ca și lucrarea făcută în cealaltă.

A venit timpul, când Domnul dorește, ca toate puterile poporului Său, să fie puse la lucru, pentru a ușura situația școlilor noastre. Pentru a ajuta în această direcție, am propus să ofer cartea mea, privitoare la Parabole. Sunt foarte îngrijorată de felul cum va acționa Conferința Generală, fără egoism cu această carte care trebuie publicată ca să ajutăm școlile. Acum este timpul când Conferința să stea în fața poporului într-o lumină mai bună decât a făcut până acum. Vom invita poporul, ca chiar acum să ajute, cu tot ce poate. Vom face apel să facă o lucrare care este plăcută Lui Dumnezeu, prin cumpărarea cărții. Vom cere ca toate mijloacele pe care le au să fie folosite pentru a ajuta la circulația acestor cărți. Vom cere ca întregul câmp să fie dotat cu colportori. Vom cere pastorilor să viziteze bisericile și să încurajeze pe bărbați și pe femei, să meargă ca și colportori, să facă o mișcare de înaintare pe calea lepădării de sine, dând o parte din

câștigul lor să ajute școlile noastre să iasă din datorii. Cu siguranță că pot face mult pentru a ajuta pe Domnul.

Este necesară o mișcare generală, dar aceasta trebuie să înceapă cu o mișcare individuală. Fiecare membru din fiecare familie, din fiecare biserică, să facă eforturi hotărâte de lepădare de sine. Să realizăm o conlucrare din toată inima în toate rândurile noastre. Să avansăm toți cu bunăvoință și inteligență și să facem tot ce putem, ca să ajutăm pe toți aceia din școlile noastre care se luptă sub povara datoriei. Slujbașii fiecărei biserici să cerceteze dacă cineva dintre ei, a fost trimis la școală și a fost ajutat de școală. Atunci biserica să returneze taxele școlare. Cei care au avut reușită în colportaj, să vină în ajutorul Domnului. Să lucreze în credința în numele Domnului atunci când vând această carte.

Mișcarea pe care am sugerat-o, va avea ca rezultat împăcarea. Ea va uni bisericile. Dacă toți vor ajuta la lichidarea datoriilor noastre, și casa de editură din Battle Greek va fi întărită să-și facă partea. De aceea este în interesul școlii din Battle Greek să acționeze cu toată puterea, ajutând la restituirea banilor care au fost atât de multă vreme imobilizați.

Școala trebuie să fie ajutată. Să se ridice toți în armonie și să ajute cât pot mai mult. Binecuvântări mari vor veni peste aceia care vor susține această lucrare chiar acum. Pastorii noștri să nu descurajeze pe nimeni ca și când nu este un lucru potrivit. Ei trebuie să se implice în această lucrare. Dacă o vor face cu bucurie, cu speranță și cum trebuie, vor descoperi în aceasta o mare binecuvântare. Domnul nu obligă pe nimeni la lucru, dar acelora care se vor așeza hotărât de partea Sa, El le va da o inimă binevoitoare. El va binecuvânta pe cei care lucrează în spiritul Său. Dumnezeu va face din mișcarea pentru ajutorarea școlilor noastre o reușită, dacă este făcută într-un spirit de bunăvoință și de dărnicie, ca pentru Domnul. Numai în felul acesta poate fi îndepărtată mustrarea care a venit asupra școlilor noastre din toată țara. Dacă toți vor susține această lucrare în spirit de jertfire de sine, pentru numele Lui Isus Hristos, și pentru cauza Adevărului, nu va mai fi mult până când cântarea sărbătoririi libertății, se va cânta în hotarele noastre.” (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 45

Putere autoritară (dictatorială)

(Un raport verbal cu privire la observațiile făcute de sora E.G. White, la o adunare ținută la Colegiul din Battle Greek - în aprilie - la Conferința Generală din 1901)

„Aș prefera să nu vorbesc astăzi, dar nu pentru că nu am nimic de spus, ci pentru că am, am ceva de spus. Iar starea de lucruri care a existat în Conferința noastră, precum și răspunderile de conducere, abia dacă au fost înțelese în ce privește influența lor și a celor care poartă răspunderi în lucrare. Lucrarea a crescut; ea s-a dezvoltat, iar după lumina pe care am primit-o, cu privire la unii, și care a fost exprimată, a fost repetată mereu și mereu, nu pentru toți cei care sunt aici, dar a fost exprimată și personal, iar planurile pe care Dumnezeu ar fi dorit să le împlinească toți, și anume că niciodată o minte, două minți, trei minți, nici măcar patru minți, aș spune câteva minți, să nu fie considerate ca având suficientă înțelepciune și putere, să inițieze și să aprobe planuri, și apoi să lase totul pe seama, unuia, doi sau trei oameni din acest câmp atât de mare pe care-l avem; noi nu ajungem să atingem standardul cel înalt, cu adevăruri atât de mari și de importante pe care le administrăm, și pe care Dumnezeu așteaptă să le atingem. Există minți care trebuie să fie aduse, să activeze cu totul altfel, decât o fac acum. Iar cu privire la Conferința voastră, s-a repetat mereu și mereu, și din nou acesta este glasul lui Dumnezeu, și pentru acest motiv, trebuie adus totul la Conferință și să existe glasul Conferinței, cu privire la permisiunea sau la interdicția pentru ceea ce trebuie să se facă sau nu, în diferitele câmpuri.

După lumina pe care o am, așa cum mi-a fost prezentată în cifre: a fost un cerc îngust aici, și în acest cerc îngust se manifestă o putere conducătoare, dictatorială. Aici ieșirile sunt blocate. Iar lucrarea întregului câmp cere o cu totul altă cale decât am avut până acum. Am auzit destul de mult, despre ideea că „totul trebuie să se desfășoare după rânduile”. Când vedem că direcțiile sunt modificate, purificate și rafinate, iar modelul Dumnezeului cerurilor este în aceste direcții, atunci este datoria noastră să stabilim care sunt direcțiile obișnuite. Dar atunci când vedem că au fost acceptate, solie după solie, pe care le-a dat Dumnezeu, dar nu se vede nici o schimbare, ci lucrurile merg tot așa cum a fost înainte, atunci este evident că trebuie introdus în direcțiile obișnuite, un sânge nou.

Conducătorii acestor direcții normale, trebuie să facă o întreagă schimbare, o cu totul altă organizare și să fie un comitet care să lucreze nu doar cu jumătate din membri, care înseamnă o putere conducătoare și stăpânitoare, ci trebuie să fie reprezentanții aceloră, care au răspunderea intereselor noastre educaționale, în sanatoriile noastre, care lucrează și au viață în ei, sunt mereu la lucru, adăugând continuu, dând mereu câmpului, talentele care le-au fost date.

Și apoi mi-a fost prezentată comparația, cu câmpuri care au fost deschise: unde sunt câmpurile care au fost deschise aici, câmpuri noi în America? Unde sunt, în California? Unde sunt ele în inima cea mare a lucrării? Sunt două centre mari - unde este străduința pentru a intra în câmpuri noi, fie că se merită sau nu se merită, oricare ar fi? Dumnezeu are comorile Sale, pe care le-a dat lucrării. El are comori pe dealuri, are comori în orice loc și în orice țară, în toate țările apropiate sau depărtate, El dorește să existe o putere care să trezească, să lărgească, să întindă. Iar dacă o administrație, care este confuză, nu înseamnă că unul este greșit sau se presupune că este, ci principiul este greșit, iar principiile au devenit atât de încurcate și atât de decăzute de la starea principiilor divine, iar solia a fost adusă mereu să spună ceva, cu privire la principiile sfinte, înălțătoare, înnobilitoare, în fiecare instituție, în casele de editură, și în toate locurile unde denomițiunea, are interese, în tot ce are de a face cu conducerea lucrării, se cer minți care să fie prelucrate de Duhul Sfânt al Lui Dumnezeu; și dacă nu se dau dovezi, dacă nu este o putere care să arate că ei sunt primiți de Dumnezeu, ca să împartă răspunderile, care trebuie îndeplinite, atunci trebuie să se producă o reînnoire, fără întârziere. Ca această Conferință să se desfășoare, și să se încheie ca și celelalte conferințe, cu aceeași manipulare, cu același ton și cu aceeași ordine, - Doamne ferește !-(glasuri: Amin!"/ Ferească Dumnezeu fraților!/ glasuri: Amin! El dorește ca fiecare suflet care a ajuns la cunoștința adevărului, să-și revină. El dorește să trezească orice putere vie; iar noi aproape că am murit. Și este vremea să ne sculăm și să luminăm, căci lumina noastră a venit și slava Domnului a străbătut peste nori, și până când acest lucru nu se va întâmpla, am putea foarte bine să încheiem astăzi conferința, ca și în oricare zi.

Dar ceea ce trebuie să facem , este să luăm seama și la alte minți. Acolo unde sunt minți care au lucrat, minți care au fost la lucru în același ton și pe același canal, acum s-au descurajat și au devenit derutați. Nu putem încredința unora ca aceștia, răspunderi atât de înfricoșătoare , cum sunt acelea pe care le discutăm aici. De ce , după lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o, tot ce se face în această conferință, trebuie să fie foarte sfânt. De ce ? De ce ? Pentru că trebuie să punem ideile, planurile și lucrarea pe baze

mai bune. Și lucrul acesta a fost continuat și reînnoit în ultimii 15 ani și mai mult, iar Dumnezeu cere să se facă o schimbare. Dumnezeu dorește ca bărbații capabili și cu înțelepciune, să înțeleagă că au o scară de urcat, treaptă după treaptă, și dacă urcă pe această scară, treaptă cu treaptă, de ce să nu pășească în cele din urmă în împărăția Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Dorim ca drumul nostru să meargă spre cer. Și mai dorim ca orice egoism, orice urmă care a fost țesută în model, ca toate firele de egoism să fie scoase, iar aici este o lucrare care, după lumina pe care mi-a dat-o Domnul, trebuie să ajungă, da, sută la sută, mai înaltă decât este astăzi.

Avem dușmani. Aici sunt agenții satanei care sunt la lucru. Este o creștere a fiecărei unelte care lucrează. Dați-mi voie să vă spun că vrășmașul obține victoria tot timpul. Dumnezeu dorește să ne trezim. Dumnezeu dorește să ne apucăm de lucrul acesta, toate elementele omenești, și dorește să lucrăm acum și pentru veșnicie. Și lucrând mereu același teren, bisericile noastre, marile noastre biserici, iar ei ar trebui să fie bărbați schimbați, care trebuie educați, formați și disciplinați, și ar mai trebui să fie cei care să-i contacteze, purtând răspunderi, care ar trebui să meargă în câmpuri, să ducă solia în locurile sărăcicioase care au fost, ah, atât de sterpe, mai ales câmpul sudic, care este atât de greu de atins, cu toată solia care a venit din partea Lui Dumnezeu, acum câțiva ani, un număr bun de ani. Dar lucrurile acelea au fost spuse, iar această stagnare, trebuie să se încheie. Și cu toate acestea fiecare Conferință s-a desfășurat după același model. Este exact aceeași neclaritate care este continuată, și în cele din urmă nu se va face nimic.

Dumnezeu dorește o schimbare, și chiar acum este timpul potrivit; este timpul potrivit, pentru că e-am putut întâlni la această conferință, cu Conferința Generală, chiar în acest oraș; nu așteptați până ce totul se încheie, și după aceea să descoperiți - nu așteptați până ce totul este încheiat, și după aceea să ne adunăm forțele, și să vedem ce se poate face. Trebuie să știm ce avem de făcut aici, vrem să știm ce se poate face chiar acum, precum și ce putere și înțelepciune pot fi aduse în această lucrare ca să se unească toate forțele, să se apuce de ea cu înțelepciune și să știe că Dumnezeu lucrează cu ei.

Și acum iată ce doresc ei și doriți și voi: ca fiecare instituție care poartă răspunderi, să poarte și un cuvânt în lucrarea acestei cauze. Ei au un interes hotărât în ea și Dumnezeu dorește ca fiecare în parte să venim într-o poziție, în care să putem lucra; să nu lăsăm povara pe doi sau trei bărbați și să-i lăsăm să ducă totul. Fratele Irwin va ajunge în curând să nu mai poată lucra. El are nevoie de susținători și a fost în această

lucrare de luptă și de descurajare până acolo încât are nevoie de o schimbare. Trebuie ca cineva să-i ia locul, altfel este obligat să lase totul. Nu trebuie să fie așa. Trebuie să avem bărbați responsabili, și dorim ca acești bărbați să stea statornici și dreți, ca și busola spre pol, iar Dumnezeu va încerca pe acești bărbați, și dacă ei nu pot da o idee mai bună, cu privire la ce este un principiu, și dacă principiul este sfințit, viu și asemenea lui Hristos, apoi trebuie schimbat și încercat ca un altul.

Dar Dumnezeu este pe cale să facă o schimbare. El dorește să știm ce înseamnă să lucrăm, după principiile cerului. El dorește ca toți să știm ce înseamnă să stăm, în locul lor, în răspunderea lor, și că fiecare suflet care a avut o răspundere, a trebuit să fie lucrător, să fi avut aceste principii, să fi avut răbdare, exact așa cum este scris: „să uniți cu credința voastră, fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea, răbdarea, cu răbdarea, evlavia, cu evlavia, dragostea de frați, cu dragostea de frați, iubirea de oameni.”(2 Pet.1:5-7). Fraților, toți avem nevoie ca aceste scrieri să fie scrise, și agățate în camerele minții, și celui care împlinește aceste lucruri îi spun: dacă vei trăi după principiul acesta, nu vei greși. În felul acesta, vi se va da intrare din belșug, în împărăția veșnică a Domnului, și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Dumnezeu este serios cu noi, și ne spune - o, nu pot să spun cum este - este jalnic. Ei se rețin de frică, că nu vor face tot ce ar dori, și atunci lasă pe un om, acolo unde el nu poate - dacă vrea să țină seama de principiile cerului, îl lasă pe om acolo unde nu va putea ajunge la cer. Nu poate ajunge acolo. Noblețe, generozitate, amabilitate, împreună simțire, dragostea lui Hristos - de ce sunt atât de lipsiți de ele, ca și munții Ghilboa căci n-a fost nici rouă, nici ploaie - sunt tot atât de lipsiți de ele, și nu ne putem trezi. S-a spus destul iar și iar și iar, dar nu s-a văzut nici o deosebire. Lumina a strălucit asupra lor, ei au mărturisit că o primesc, dar n-au făcut nici o mișcare. Acest lucru mă îngrozește. Mă îngrozește pentru că am văzut că nu se dă pe față mai multă amabilitate, mai multă împreună simțire și mai multă dragoste a lui Dumnezeu. Domnul știa despre ce vorbea atunci când se adresa bisericii din Efes: ” ți-ai pierdut dragostea dintâi!” Și le spune să se pocăiască grabnic, altfel le va muta sfeșnicul din locul lui. Ceea ce ne trebuie este să studiem pe Ioan și să vedem ce se spune despre dragostea lui Dumnezeu și despre dragostea pe care ar trebui să o exprimăm noi, și că această dragoste nu a fost cultivată, și dacă n-a fost cultivată, este cultivat atributul opus. Ea n-a fost cultivată în instituțiile de publicații, și atunci când prin orice asprime, care poate fi exprimată, ei au crezut că vor câștiga ceva neînsemnat, au pierdut împătrit, da, înzecit, în acel schimb neînsemnat, până când lumina va fi în curând mutată din loc. Ei nu știu dacă o fac

pentru interesul instituției, dar Dumnezeu știe. Dumnezeu cunoaște pe toți și va veni îndată în ajutor Domnului, ca să recreeze sentimentele. Dumnezeu nu ne va scuti, până când ea nu va fi acolo, până când nu va fi predată în instituțiile noastre, fiecare dintre ele, și Dumnezeu știe ce spune: „vreau aici o schimbare!” Va continua să fie la fel, mereu și mereu, aceleași cuvinte - iar aici este un tron mic: regele stă pe el, iar ceilalți sunt de mâna a doua, cu minți care sunt atât de tăioase, pentru că au lucrat după acest plan îngust și înfumurat.

Mă simt încordată în această chestiune. Nu doresc să vorbesc aici, dar nu pot fi pe pace. Simt această stare. Cred că ar trebui să ne bucurăm pentru bunătatea lui Dumnezeu, și să vă zdrobiți inimile înaintea Lui, și dacă veți ajunge să vedeți aceste lucruri lămurit, veți vedea că Dumnezeu urăște egoismul, și când îl amestecăm în lucrarea Sa, face crima de 100 de ori mai mare. Iar când introducem egoismul, ca și când cauza ar câștiga din aceasta, nu câștigăm nimic; Dumnezeu se rușinează de voi.

Noi trebuie să fim reprezentanții lui Isus Hristos; trebuie să fim reprezentanți ai caracterului Său. Trebuie să facem în așa fel încât, să purtăm cu noi, principiile în orice domeniu de acțiune, pretutindeni, în orice țară, oriunde și în orice loc, unde avem de a face , cu serviciul lui Dumnezeu. El nu va primi foc obișnuit. El dorește să luați foc sfânt care să ardă pe altarul divin, și mai dorește să lucrați, iar focul acela să consume toate lucrurile obișnuite ale voastre, toată necumpătarea voastră, tot egoismul vostru, toate ideile voastre ieftine, toată imoralitatea, toată această poftă. El dorește ca acestea să fie îndepărtate de la niște oameni care încearcă să pregătească un popor, care să stea tare în ultima mare luptă care este înaintea voastră. Eul trebuie să fie ascuns în Dumnezeu, și când el este ascuns în Dumnezeu, atunci se face voia lui Dumnezeu și nu a eului. El se arată ca fiind marele Lucrător, și când credeți că puteți îmbunătăți planul lui Dumnezeu, prin îngustimea voastră, prin ideile voastre îngâmflate și prin plănuirea, lăcomia și gândirea, că veți câștiga prin acestea ceva - dacă nu veți învăța mai bine decât acum, va trebui să învățați. Dumnezeu dorește ca aceste comitete, care au administrat atât de mult timp, să fie eliberate de răspunderea lor și să le dea ocazia vieții lor, și să se vadă dacă nu pot ieși din rutina în care se găsesc - din care n-au nici o speranță că vor ieși, deoarece Duhul Lui Dumnezeu a lucrat și iarăși a lucrat, și cu toate acestea regele este încă pe tron.

Domnul dorește ca Duhul Său să intre. El dorește ca Duhul Sfânt să fie rege. El dorește ca nici o asprime să nu fie manifestată față de cei din afara noastră, să nu fie

manifestată față de cei ce vor să slujească pe Dumnezeu și care încearcă să folosească toată puterea, spre a sluji, care aduc toată zeciuală, ca să susțină lucrarea. El are o trezorerie, și ea trebuie susținută din zeciuală, iar zeciuală aceasta trebuie să fie sfântă, și trebuie să fie zeciuală Lui Dumnezeu; ea trebuie dată cu atâta voie bună, încât să susțină în mare măsură, lucrarea; fiecare să lucreze după puterea lui în așa fel încât încrederea întregului popor în ei, să fie deplină, iar ei să nu se teamă, ci totul să fie făcut ca lumina zilei, câtă vreme sunt în legătură cu lucrarea Lui Dumnezeu și cu poporul. Știu că soțul meu obișnuia să lucreze în felul acesta. El ar fi stat cu bărbatul despre care credea că are o judecată bună, cu altul, cu altul și cu altul - așa se făcea când lucrarea era tânără. El se simțea că nu este în stare să poarte conferința, când era tânără. Dar a avut bărbați și comitete care fuseseră aduși din mai multe locuri. Nu era exact ca în Battle Creek, dar în multe locuri, când cei care simțeau răspunderea pentru lucrare, se întorceau acasă cu o și mai mare răspundere. Isus Hristos, pentru a o duce pe căi drepte, pe căile cerului în curăție, în sfințenie, temeinic și înălțător, spre slava Lui Dumnezeu. Toate acestea ar trebui să ne facă plini de bucurie și mândrie, pentru faptul că Dumnezeu ne-a dat privilegiul, să fim conlucrători, cu Isus Hristos pentru a o duce pe cărări drepte, pe căile cerului, în curăție, în sfințenie, cu temere spre slava lui Dumnezeu.

Acum avem aceeași putere care ne-a fost dată atunci când ne-am angajat față de Dumnezeu. Puterea care vine din convingerea că în cer, au fost luate toate măsurile, pentru toate condițiile, pentru toate bogățiile harului Lui Dumnezeu, ca să fie oferite fiecărui lucrător, care s-a unit cu cauza Lui Dumnezeu; și toți sunt cu totul dependenți de Dumnezeu, iar atunci când eliminăm pe Dumnezeu, și când eliminăm și pe Isus Hristos, și îngăduim trăsăturilor de caracter, moștenite și cultivate, să apară, dați-mi voie să vă spun, ne găsim pe un teritoriu alunecos. Nu facem urme drepte cu picioarele noastre, ci cărări strâmbe încât ologul să se rătăcească - și nu ne putem permite acest lucru. Cerul a plătit prea mult ca să ne dea pe Isus; cerul a plătit prea mult ca Hristos să dezbrace haina regală, să pună deoparte coroana împărătească, și să se coboare din locul cel mai înalt de comandă, El Prințul Vieții și al Slavei, ca să se poată face om, și ca să unească mai bine natura divină cu cea omenească, ca o scară pe care să urce omul. El nu a avut o natură omenească, ci o natură omenească combinată cu cea divină, și în felul acesta omul să poată păși pe această scară și să stea pe un teren favorabil înaintea Lui Dumnezeu datorită miresmei - datorită căreia caracterul sfânt să inunde viața oricărui suflet care mănâncă din pâinea vieții și bea din apa mântuirii. Și toți cei care mănâncă pe Hristos, care iau Cuvântul lui și-l pun în practică, să aibă viața veșnică. Pentru că

Hristos este în el și el în Hristos. Acesta este felul în care este prezentat. Dar atunci când se aude: „nu mă interesează, vreau să merg împotriva legii lui Dumnezeu, dată în Cuvântul Său, nu-i cer să ia seama la cuvintele mele, nu-i cer să facă acest lucru.”

Lăsați-o pe sora White la o parte; lăsați-o la o parte. Nu mai citați cuvintele mele cât veți trăi, dacă nu ascultați de Biblie. Când veți lua Biblia și veți face din ea hrana și băutura voastră, și veți face din ele, elemente în caracterul vostru, când veți putea face acest lucru, veți ști mai bine să primiți sfat de la Dumnezeu. Dar iată Cuvântul, Cuvântul prețios înălțat astăzi înaintea voastră. Și nu mai puneți nici un preț pe expresiile: „sora White a spus!”, „sora White a zis așa...sau altfel...sau altceva!” Ci spuneți: „Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel!” și atunci veți face exact, ce face Domnul Dumnezeu lui Israel și ce spune El.

Hristos zice: „Eu fac lucrările Tatălui Meu. Fac ce văd pe Tatăl făcând.” Lucrările, sentimentele și principiile, pe care am văzut că Dumnezeu le-a dat pe față în relațiile Sale cu toți ceilalți care sunt răscumparați prin sângele lui Hristos - gândiți-vă numai la acest lucru. Iată, noi suntem răscumparați prin sângele Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Cugetați la aceasta. A costat viața Lui. El a fost răstignit pentru noi, și tocmai acesta este mijlocul, prin care se putea apropia de noi, este chiar mijlocul prin care Dumnezeu, putea să stea aproape de cer. Ca Dumnezeu stă acolo unde lumina Slavei Sale, poate străluci asupra lor în raze bogate, iar ei au convingerea că lumina cerului, este cu ei. Nu este o emoție, ci o credință vie, întemeiată pe un Cuvânt viu și pe un Dumnezeu Viu, precum și pe Mântuitorul, care a declarat la mormântul lui Iosif: ” Eu sunt Învierea și Viața!”

El dorește să mâncați principiile Sale, să trăiți aceste principii, dar cei care acum sunt aici, nu le vor aprecia niciodată. Ei au avut probele lor de dat , au avut încercările lor, au avut avertizări, iar acum trebuie să se facă o schimbare. Dați-le ocazia să meargă și să vadă ce înseamnă să te lupți cu harul Lui Dumnezeu, așa cum au făcut lucrătorii Săi. Lăsați-i să vadă ce înseamnă să clădești. Lăsați-i să meargă în locurile pustii ale pământului; lăsați-i să înceapă să vadă, ce înseamnă să faci din nimic ceva. Când vor face așa, vor înțelege că Dumnezeu are slujitorii Săi, biserica Sa întemeiată pe pământ, alcătuită din mulți membri, dar alcătuită un singur corp; că în toate domeniile lucrării, o parte trebuie să lucreze în unire cu cealaltă și cu alta, și toate sunt unite în legătura de aur a cerului, și cu nici un chip între ele să nu fie un rege. Nici un om nu trebuie să aibă dreptul să-și ridice mâna și să spună: „Nu poți merge acolo; nu te vom sprijini, dacă

mergi acolo.” De ce, ce faceți cu sprijinul? Au creat ei mijloacele? Mijloacele vin de la oameni, și celor care sunt în câmpuri izolate, glasul lui Dumnezeu, mi-a spus să-i instrui să meargă la oameni, să le spună nevoile lor, și să atragă pe oameni la lucru, acolo unde pot găsi un loc de lucru și să stabilească lucrarea în toate locurile în care pot.

Avem o lucrare care trebuie făcută acum și dorim să aflăm, dacă ați făcut această lucrare, cu comitetele voastre. Iată cuvintele: unde sunt monumentele? Vă întreb, unde sunt bisericile, care să slăvească pe Dumnezeu? Unde sunt lucrătorii? Mulțumesc Domnului că lucrarea merge, și mulțumesc Domnului pentru lucrarea misionară medicală, și Dumnezeu va chema orice suflet își primește educația, în legătură cu evanghelia Domnului Isus Hristos. Dumnezeu are un loc pentru noi. Cei care lucrează pentru tineri în toate domeniile din școlile noastre, în sanatorii, și unde lucrează ei, să nu le puneți pietre în drum! Domnul a arătat că El va lucra cu aceia care lucrează.

Sunteți lucrători împreună cu Dumnezeu. Unde sunt bisericile? M-a durut inima când am fost în California. Există tineri care călătoresc din loc în loc în biserici, dar unde este puterea, unde este puterea de a deschide câmpuri pentru ei, și să le spună: ” iată-ne, nu să stăm cu oamenii care cunosc adevărul, iată un câmp, care nu știe nimic despre adevăr, și acest câmp trebuie convertit și educat, pe măsură ce se supune adevărului. Însă trebuie semănate semințele adevărului. Ridicați-vă capetele, căci câmpurile sunt albe, coapte pentru seceriș; și El dorește ca ei să le vadă; și dorește ca toți să vedeți, și să vă umpleți mâinile. Dar aceștia care călătoresc din loc în loc, și de acolo în altul, în căutarea de biserici, Dumnezeu să vă ajute, să vă dea spiritul soliei, astfel ca sufletele voastre să dorească fierbinte după alte suflete , și să nu le lăsați să plece, până când nu s-au convertit. Aceasta este lucrarea care dorim să se facă, și spiritul acesta vine și ia în stăpânire orice minte din toate conferințele în care sunt, vor înveța lumina care trebuie să fie înălțată - reforma sanitară- pe care trebuie să o înalțe prin sacrificiu de sine și prin lepădare de sine.

O, suflete, cât am fost de rănită, când am văzut piedici aruncate în cale, cu privire la mine. Ei vă vor spune că sora White a făcut așa, sora White a făcut lucrul acela, de exemplu, „sora White a mâncat brânză, deci și noi avem voie să mâncăm brânză.” Cine le-a spus că eu am mâncat brânză ? De multă vreme nu mai am brânză pe masă. Când am fost la Minneapolis, am gustat odată sau de două ori, dar aceasta e cu totul altceva decât a asuma o dietă, este cu totul altceva. Cu ocazii deosebite am gustat ierburi amare, dar nu voi recomanda o dietă cu ele. Însă la Mineapolis a fost o situație deosebită, unde

n-am găsit nimic, și pe masă erau câteva bucățele de brânză, iar frații mei erau acolo, și unul dintre ei mi-a spus că dacă aș mânca puțin din ea, aceasta mi-ar schimba starea, și așa am făcut. Am luat o bucată de brânză, dar nu cred că am mai atins-o a doua oară.

Alții spun: „sora White a băut ceai, deci și noi putem bea ceai.” Care dintre frații mei a spus acest lucru? Cine a auzit din gura mea? Niciodată nu am avut ceai în casă, și n-am dat nimănui. Timp de mulți ani n-am mâncat carne.

Sau de exemplu, cineva v-ar putea spune, că sora White nu consumă carne: ” aș dori ca tu să nu mănânci carne, deoarece nici sora White nu mănâncă .” Vedeți nu mă frământ pentru așa ceva. Dacă nu aveți o convingere mai temeinică, decât că nu mâncați carne doar pentru că sora White nu mănâncă, nu dau nici un ban pe reforma voastră sanitară. Însă doresc ca fiecare dintre voi să se bazeze pe demnitatea lui în consacrarea personală, față de Dumnezeu, astfel încât templul sufletului, să fie închinat lui Dumnezeu. Pe cel ce nimicește templul lui Dumnezeu, și Dumnezeu îl va nimici. Doresc să înțelegeți corect aceste lucruri, și să nu faceți din nici o ființă omenească, criteriul vostru.

Ceea ce trebuie să faceți voi este aceasta: aveți un trup alcătuit, în chip minunat, și doriți ca acest trup, să fie tratat cu atenție. Am văzut, așa cum mi-a fost prezentat, ce mecanism delicat era în acest trup - și că, chiar un lucru bun, nu trebuie dus prea departe, cum ar fi mâncarea peste măsură și îngrășarea. Dumnezeu n-a creat aceste organe prețioase, să se umfle ca un balon. El nu le-a făcut cu acest scop, și dorește ca fiecare suflet, să umble cu acest mecanism, ca și cu mecanismul lui Dumnezeu, pe care trebuie să-l păstreze în ordine desăvârșită, astfel ca puterile creierului să funcționeze bine. Creierul trebuie să lucreze liber, și orice povară puneți în stomac, care nu ar trebui să fie acolo, va întuneca creierul. Veniți într-o conferință ca aceasta - stați și apoi consumați mese grele și neglijați exercițiul, apoi veniți și sunteți somnoroși; ideile voastre nu sunt bune de nimic, și nu știți în realitate ce votați.

Dumnezeu dorește ca orice suflet să fie sensibil. El dorește ca orice suflet prezent să aibă putere de convertire. Nu este nevoie să vă referiți nici măcar odată, la sora White; nu vă cer să faceți lucrul acesta. Dumnezeu mi-a spus că mărturia mea, trebuie adusă chiar aici la Conferință, și nu trebuie să încerc să fac pe cineva să creadă; lucrarea mea este să așez adevărul în mințile omenești, iar cei care au găsit adevărul, în Cuvântul lui Dumnezeu, Îl vor aprecia și în fiecare zi vor prețui, raza de lumină pe care

Dumnezeu a dat-o sufletelor oarbe, sărmane, ca să fie întoarse din cale, și doresc să faceți urme drepte cu picioarele voastre, astfel ca cel slab să nu fie abătut de pe cale.

Doresc ca în Conferința aceasta, să avem pricepera, pe care i-a dat-o Dr. Kellogg - nu cred că el este aici - nu știu dacă este sau nu (o voce: Da, este aici!).

Nu văd fără ochelari de distanță, dar vreau să spun că Domnul dorește, ca voi să faceți tot ce puteți cu capacitățile pe care El le folosește în toate părțile lucrării. El nu vrea ca lucrarea misionară medicală, să fie separată de lucrarea Evangheliei, și nici Evanghelia să fie despărțită, de lucrarea misionară medicală. El le dorește unite și mai dorește ca această forță educatoare, a lucrării misionare medicale, să fie considerată o lucrare de pionerat, ca un plug care pătrunde, ca să doboare prejudecățile care au existat, și nimic nu poate avea o influență ca aceasta; iar Dumnezeu dorește ca toate sufletele să stea umăr la umăr, alături de Dr. Kellogg. El aproape a ajuns la disperare și a ajuns aproape să-și piardă viața, datorită pozițiilor pe care le-a ocupat și toți ceilalți au aruncat cu pietre înaintea carului, ca nu cumva să înainteze. Dumnezeu dorește ca lucrarea misionară și cea a sănătății să meargă înainte. El dorește ca lucrarea lui Dumnezeu să fie dusă mai departe.

În realitate, când au venit aici nu știau ce au de făcut. Dr. Kellogg, m-a rugat cu amabilitate să merg la el, să mă trateze o săptămână sau două, înainte de Conferință, ca să pot participa. Apoi s-a ridicat întrebarea: „ce e cu ea aici? Ei vor spune că Dr. Kellogg, te-a manipulat. Să spună dacă dorește. Am spus destul atunci, când nu aveam nici un temei pentru aceasta. Dar am venit ca să îndepărtez toate greutatea din cale. Așa că m-am apucat de lucru, „găsiți-mi un loc”. Dr. Kellogg, mi-a pus la dispoziție un loc, dar pentru a elimina orice motiv de discuție, m-am hotărât să nu mă duc. Acum însă, găsiți-mi un loc. Vineri noaptea am îngenunchat în rugăciune și am spus: „Doamne, te rog, spune-mi unde să mă duc și ce să fac !” Apoi m-am îmbolnăvit, și eram încă bolnavă - și știți de ce n-am ales să vin la Battle Creek la Conferință? Știam că va fi pentru mine o încercare teribilă. Aceasta este a treia iarnă prin care trec. Am trecut prin prima, în Australia, una în California, iar pe a treia am petrecut-o aici. Și acum puteți judeca, că toate acestea, vă spun ceva despre starea mea. Apoi casele calde care nu aveau nevoie să fie încălzite, ca în California; dar erau încălzite și în felul acesta am fost aruncată într-o stare teribilă de malarie, și am fost în această stare încă de la Crăciun, iar după aceea crizele adevărate m-au prins când eram la Los Angeles; iar de acolo n-am știut nimic - după ce am vorbit Duminică, n-am mai știut nimic, până a doua zi

dimineață la ora două, când mi-am dat seama că toate acționau asupra mea - și nu știam nimic despre aceasta, sau cu privire la ce se întâmplase; și atunci s-a întâmplat că presiunea pe care o aveam în cap, a trecut în tot corpul. Aceasta a afectat circuitul sanguin; am călătorit tot timpul acesta, cu această scurgere de sânge, până când am ajuns aici. N-am putut sta de loc în picioare, ci doar lungită tot timpul - și cu toate acestea n-am dezamăgit nici o localitate, de când am părăsit Los Angelesul. M-am sculat, am stat în picioare și puterea lui Dumnezeu m-a ajutat . La Vicksburg am vorbit de două ori, la Nashville am vorbit iarăși de două ori, la Memphis am vorbit o dată, iar la Chicago am vorbit de două ori și Domnul m-a ajutat să vorbesc, iar după aceea am venit aici și am vorbit de când am ajuns.

Acum vedeți că m-am temut de toate acestea și nu doream să-mi jertfesc viața, așa că am spus că nu pot veni. Nu pot traversa câmpiile. Mi-era teamă. Aproape că mi s-au topit tendoanele în timpul friguros pe când călătoream datorită unui curent care trecea, chiar pe sub locul în care zăceam atunci când veneam din Australia. Așa că am spus că nu pot veni. Apoi mi s-a spus că urma Conferința din Oakland. Dar în timpul nopții, am vorbit exact așa cum sunt azi aici. Dădeam solii, o seară după alta și după alta. Am vrut să mă scol și să scriu, și m-am trezit la ora 12, și la ora 2, și am scris solia pe care o promisem. Și s-a întâmplat că atunci, când făceam aceste lucruri, a venit un mesaj de la Londra, prin care îmi spuneau că sperau să ne întâlnim, și să mă vadă, dar acum nu mai puteam merge mai departe, căci costa prea mult, și am auzit că ar costa cu cinci la opt mii de dolari mai mult, și atunci am spus: „nu am economisit acești bani dar chiar dacă mi-aș sacrifica viața, voi încerca.”

Dr. Kellogg, nu m-a convins deloc să vin aici. Când am vorbit despre amănunte, și anume despre vremea rece, el a spus „oare este vreo diferență dacă - singurele cuvinte pe care mi le-a spus - ar fi oare imposibil, dacă Conferința ar fi amânată, cu câteva săptămâni? Eu i-am răspuns, da. Apoi am început să mă gândesc la planul acesta, după plecarea lui. Am îngenuncheat să ne rugăm și am întrebat pe Domnul, unde ar trebui să merg și ce ar trebui să fac. Mă durea spatele și nu puteam merge. Sora spunea: „nu puteți merge nicăieri, nu puteți merge.”

Ei bine, în timp ce mă rugam, și înălțam cererea, am văzut o lumină, care înconjura camera, și un miros ca de flori, un parfum de flori, și mi s-a părut că un glas îmi vorbește liniștit, și mi-a spus ” să accepti invitația robului Meu, John Kellogg, și fac din casa lui, Casa Mea.” Apoi a venit Cuvântul: „L-am numit medicul meu. Tu poți fi o

încurajare pentru el.” Iată de ce sunt aici și iată de ce mă găsesc, în această casă.

Acum vreau să fac tot ce pot și să-l tratez pe Dr. Kellogg, ca medicul orânduit de Dumnezeu pentru mine , și doresc ca frații mei, să se unescă” „Ei spun, ei spun, ei spun.” Voi tocmai ați îndepărtat pe „ei spun”. „Vegheați! zice Domnul, să ascultați ce spune El!. Voi să priviți la Domnul, și să nu priviți la nici o putere omenească; ci priviți numai la Domnul Dumnezeuul lui Israel și El vă va da pricepere, și El vă va da înțelepciune. Dar să nu vă sprijiniți sufletul neajutorat pe nici o ființă omenească. Aveți de modelat un caracter pentru voi personal și, pentru caracterul acesta, Dumnezeu v-a dat toată încurajarea, ca să fie după porunca lui Dumnezeu.

Și acum să vă mai spun, ce am avut noaptea următoare - în noaptea aceea am dormit fericită, foarte fericită. Toată familia era istovită și distrusă. Nu știau nimic despre ce aveam eu în gând, absolut nimic din ce văzusem, dar Duhul lui Dumnezeu era acolo. Toți plâneau și erau doborâți, dar binecuvântarea lui Dumnezeu a pus stăpânire pe noi, iar sora Druillard lăuda pe Dumnezeu și toți prinserăm revărsarea Duhului Sfânt. Aceste lucruri îmi sunt mai scumpe decât aurul din ofir.

Acum vreau să spun în numele lui Hristos, să ne unim. Nu ne putem reforma, punând degetele pe greșelile altuia, și să credem că în felul acesta ni le acoperim pe ale noastre. Dumnezeu ne spune să ne iubim unii pe alții. Tot Dumnezeu mai spune: „urăsc greutățile și măsurile voastre false.” Dar e spune că ne cunoaște, în toate mărturiile pe care le-a dat în alte cazuri. Domnul dorește să venim în cea mai strânsă legătură cu El. Știți că El a spus lui Corneliu, unde se găsea Petru. El știa în ce direcție să privească, și i-a spus totul despre aceste lucruri, cum se găsea la cineva care era tăbăcar, și toate s-au întâmplat cum spusese. Îngerul lui Dumnezeu i-ar fi putut spune lui Corneliu, totul cu privire la solie, dar nu, Biserica lui Dumnezeu trebuie să se unească, iar legea pe care Dumnezeu i-a descoperit-o lui Petru, trebuia să fie făcută cunoscut, lui Corneliu și întregii lui familii. Și acum, ce dorește Dumnezeu și spune fiecăruia dintre noi este să venim la El, iar dacă suntem atât de slabi, aceasta se întâmplă pentru că noi, ne mutilăm unul pe altul. Să lăsăm pe Domnul Dumnezeuul lui Israel, să vină între noi. Să-i facem loc. Să-i oferim ocazia și să începem să dăm pe față dragostea Lui Dumnezeu, în inimile noastre, în locul urii. Chiar în clipa când începeți să vă zidiți pe voi, începeți să urâți pe alții. Dumnezeu să ne ajute să luăm poziția cea bună, și cred că este azi, aici... Dacă n-aș fi crezut că era acolo, n-aș fi spus lucrurile pe care le-am spus. Dar eu cred că puteți pune aceste lucruri, în inimile voastre.

Trebuie să se facă o lucrare în inimă. Nu faceți nimic altceva decât, să lucrați după principiile lui Hristos., și atunci când lucrați după principiile cerului, veți vedea descoperirea mântuirii Lui Dumnezeu, iar El dorește să stați gata pentru criză. El dorește să deschideți ferestrele dinspre cer, și să le închideți pe cele dinspre pământ. El dorește să fie descoperită mântuirea lui Dumnezeu, El așteaptă ca lucrarea misionară să fie unită cu Evanghelia, atât de strâns, încât să nu se poată despărți. Și El mai așteaptă ca această lucrare să fie unită, ca un întreg în poporul Său. El prețuiește talentul pe care-l are Dr. Kellogg; El prețuiește talentul care este în școală; El dorește ca tot ce este într-o instituție, să fie legat de administrarea lucrării Sale și a bisericilor Sale. El nu este de acord, ca două sau trei capete, să se instaleze ca regi, iar restul să fie conduși de cele două - trei minți. El dorește să existe caritate, care să îndeplinească fiecare parte a lucrării Sale. Și atunci lucrarea misionară medicală, va fi așezată la un nivel mai înalt decât a fost oricând înainte, acolo unde Dumnezeu vrea să fie. Am văzut oameni gata să Unii spun de ce, de ce ei au avut mai mult decât alții au avut în Australia. N-am avut niciodată prea mult, dar ar fi trebuit să avem de zece ori cât am avut, ca să putem începe, să putem întemeia ceva, care să fie o intrare, ceva care să fie pionierat pentru lucrare. Aceasta putea fi dusă oriunde. Nu ne aduce nici un folos să o închidem, ci să o ducem pretutindeni. Nu există nici un loc unde lucrarea misionară medicală să nu poată fi dusă, iar ea va putea deschide calea pentru Evanghelie. Dumnezeu nu ne-a binecuvântat așa cum ar fi dorit, dacă s-ar fi văzut o prețuire a lucrării, pe care El o face. Mulțumesc Lui Dumnezeu că Dr. Kellogg nu s-a înmormântat în necredință și descurajare. M-am temut de acest lucru și i-am scris câteva lucruri foarte directe, și s-ar putea ca Dr. Kellogg (dacă ești aici), să fi scris lucruri prea tari, dar am simțit că trebuia să te țin cu toată puterea pe care o aveam.

Dar am văzut lucrarea, am văzut lucrarea care a fost îndeplinită, și cum poate cineva să o vadă și să nu constate, că Dumnezeu este la lucru? Aceasta este pentru mine o taină, pe care nu o pot înțelege. Nu o pot explica. Ca unii care știu cât de cât, cu privire la această lucrare făcută acolo, să fie bărbați care să o reprezinte, să stea ca să dea școlii direcție, și să fie contactate clasele de sus. Fiecare dintre voi ar trebui să se simtă onorați înaintea lui Dumnezeu, care v-a dat mijloace, pentru ca și clasele de sus, să poată fi contactate, la fel ca și clasele bogate. Ar trebui să fiți recunoscători lui Dumnezeu, pentru onoarea pe care El v-a acordat-o. Aș dori să spun că doresc să folosesc toată priceperea mea la cel mai înalt nivel. Am făcut tot ce-am putut mai bine, în domeniul misionar medical. Am ajutat. Dar n-am să vă spun. Nu vreau să spun mai

mult despre aceasta, dar doresc să vă spun câtă sărăcie am găsit și pe care a trebuit să o sprijin, până în ultima clipă când am părăsit Australia. Fusesse sărăcie, sărăcie, sărăcie pe tot drumul, pe unde am umblat pretutindeni. Dar mulțumesc lui Dumnezeu pentru că binecuvântarea Lui, a împlinit toate acestea.

Și cred că pentru acum am spus destul. Însă slujitorii lui Dumnezeu trebuie să vină, cu o cu totul altă atitudine. Ei trebuie să fie evangheliști. Ei trebuie să fie misionari medicali. Trebuie să se apuce de lucrare în mod inteligent. Trebuie să împingă lucrarea în locuri depărtate - și nu este de nici un folos să creadă, că o fac, dacă Dumnezeu ne-a dat o lucrare, în legătură cu Evanghelia, iar ei leapădă lucrarea aceea lepădând și Evanghelia; atunci nu trebuie să vă așteptați să fiți umpluți cu plinătate, deoarece aveți numai jumătate din facilitățile, pe care Dumnezeu dorește să le aveți.

Dar Domnul încă vă iubește. Să laudăm pe Domnul pentru aceasta. Să ne apucăm de lucru, într-un nou mod. Să ne apucăm de lucru cu inima, cu mintea și cu sufletul. Nu mai căutați greșeli. Dacă văd un stol de ciori și văd și un stol de vulturi, care se uită și așteaptă cadavre - noi nu dorim nici unul din toate acestea. Nu dorim să culegem greșelile altora. Ocupați-vă cu nr. 1 și ați primit tot ce puteți face. Dacă vă ocupați de nr. 1 și vă curățiți sufletele, prin ascultare de adevăr, veți avea ce să dați. Veți avea putere să dați și altora. Dumnezeu să vă ajute; Îl rog să vă ajute pe fiecare dintre voi și să mă ajute și pe mine. Am nevoie de ajutor, am nevoie de putere.

Dar nu mai citați pe sora White. Nu doresc să citați mereu pe sora White, până când câștigați teren, și știți unde vă aflați. Citați Biblia. Vorbiți despre Biblie. Este plină de miez și de consistență. Aduceți-o în viața voastră și veți ști mai mult din Biblie decât știți acum. Veți avea hrană proaspătă. O, veți avea hrană bogată; nu veți merge mereu și mereu pe același teren, și veți vedea o lume salvată. Veți vedea suflete pentru care a murit Hristos. Și vă rog să vă puneți armătura, fiecare piesă a ei, și fiți siguri că picioarele voastre, sunt încălțate cu pregătirea pentru Evanghelie.”

Capitolul 46

Linii obișnuite

28 iunie 1901.

„Iubite frate Daniells, Îți trimit câteva lucruri pe care le-am scris acum câțva timp, dar n-am avut puterea să le cercetez.

În lumea creștină de astăzi, fariseismul nu s-a stins. Domnul dorește să oprească acest drum al ipocriziei, care a devenit atât de solid întemeiat, și care a împiedicat în loc să facă lucrarea să înainteze. El dorește ca poporul Său să-și reamintească că există un spațiu larg peste care trebuie să se extindă lumina adevărului prezent. Înțelepciunea divină trebuie să aibă suficient spațiu în care să lucreze. Ea trebuie să înainteze fără să ceară permisiunea sau sprijinul acelor care și-au asumat puterea regească. În trecut câțiva bărbați au încercat să țină în mâinile lor, controlul tuturor mijloacelor care au venit din biserici, și le-au folosit în mod disproporționat, înălțând clădiri scumpe în locuri unde asemenea clădiri mari, nu erau necesare și nici nu fuseseră cerute, și lăsând în lipsă locuri fără ajutor și încurajări. Ei și-au asumat răspunderea gravă, de a întârzia lucrarea acolo, unde ar fi putut să înainteze. A fost lăsată în seama unor minți, presupuse înțelepte, să spună ce câmpuri ar trebui lucrate și ce câmpuri ar trebui lăsate nelucrate. Câțiva bărbați au ținut adevărul în zone circumscrise, pentru că a deschide câmpuri noi ar fi cerut mulți bani. Numai în locurile acelea în care erau interesați, au fost dispuși să investească mijloace. Și în același timp, doar în câteva locuri au fost investiți în clădiri de cinci ori mai mulți bani decât era necesar. Aceeași sumă de bani folosită în înființarea unor tipografii în locurile în care adevărul n-a pătruns încă, ar fi adus multe suflete la cunoașterea mântuitoare a lui Hristos.

Timp de ani de zile a fost urmată aceeași rutină, aceeași „cale obișnuită” în lucrare și din cauza aceasta, lucrarea lui Dumnezeu a fost împiedicată într-o mare măsură. Planuri înguste, urmate de cei care nu au avut judecata clară și sfințită au avut ca urmare, dezaprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu cere o redeșteptare și o reformă. „Linia obișnuită” n-a făcut lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o împlinească. Lăsați ca redeșteptarea și reforma să facă

schimbări continue. Ceva s-a făcut pe linia aceasta, dar lucrarea nu trebuie să se oprească aici. Nu! Orice jug să fie sfârâmat. Oamenii să se trezească pentru a-și da seama că au răspundere personală.

Starea actuală de lucruri dovedește suficient tuturor celor care au un adevărat spirit misionar, că „liniile obișnuite” se vor dovedi a fi un eșec și un blestem. Dumnezeu să ajute pe poporul Său, ca cercul de regi care au îndrăznit să-și asume o așa răspundere mare, să nu mai exercite niciodată puterea lor nesfințită, în așa numitele „linii obișnuite”. Prea multă putere a fost investită în uneltele omenești nerenăscute și nereformate. Să nu se permită ca egoismul și lăcomia să fie îngăduite să accentueze lucrarea care trebuie făcută, pentru împlinirea însărcinării mari și nobile, pe care Hristos a încredințat-o fiecărui ucenic. El, Domnul și stăpânul nostru, ne-a dat un exemplu prin viața Sa de jertfire de sine, cu privire la modul în care trebuie să lucrăm pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu-și cheamă misionarii să-și dovedească devoțiunea față de El, îngropându-se în mănăstire sau mergând în pelerinaje dureroase. Nu este necesar să se facă așa ceva, ca să se arate dispoziția de a se lepăda de sine. Dragostea se va vedea în lucrarea pentru aceia pentru care a murit Hristos. Prin umilință, prin suferință și prin lepădare a cumpărat Hristos mântuirea neamului omenesc. Prin moartea Sa, El a făcut cu putință ca omul să se bucure de un cămin în împărăția Sa veșnică. Cei care iubesc pe Domnul, vor privi la Calvar și vor înțelege felul în care Domnul Vieții și al Slavei a pus deoparte hainele Sale împărătești și coroana Sa regală, și a îmbrăcat dumnezeirea cu natura omenească, a venit într-o lume ofilită și întunecată de blestem, ca să stea în fruntea neamului omenesc decăzut, devenind exemplul lui în toate locurile și suportând încercările pe care el trebuia să le suporte. El a trăit viața celui mai sărac și deseori a suferit de foame. „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, spunea El, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul.”

Când omul privește la această dragoste divină, la această jertfă minunată, se umple de dorința de a-și trăi viața în slujirea Mântuitorului.

Când păcătosul se convinge și se convertește, Isus îi spune: „Vino după Mine și nu vei umbla în întuneric.” Fiecărei ființe omenești, Dumnezeu i-a dat o individualitate și o lucrare specifică. Avraam a fost chemat să meargă într-un teritoriu nou. El trebuia să fie purtător de lumină pentru păgâni. Cei care cred în Domnul, nu trebuie să trăiască

pentru a-și plăcea lor. Sufletul oricărui păcătos este prețios în ochii lui Dumnezeu și cere grija acelor ale căror nume sunt scrise în registrele bisericii.

Porunca Lui Hristos este: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură.” Cei care sunt impresionați să ducă lucrarea în câmpul Lui, din patrie sau în zone depărtate, trebuie să meargă înainte în numele Domnului. Ei vor avea succes dacă dau dovadă că depind de Dumnezeu pentru har și putere. La început lucrarea lor poate fi foarte mică, dar se va mări dacă ei urmează planul Domnului. Dumnezeu trăiește și va lucra pentru lucrătorul neegoist și jertfitor de sine, oricine și oriunde ar fi.

Ne uităm să vedem dacă au fost lucrate câmpurile noi, dacă părților neroditoare ale viei Domnului, li s-a dat atenție. Vedem că majoritatea celor care au căutat să înceapă lucrarea, în regiuni noi, cum a făcut fr. Shireman, au fost descurajați de cei de la centrul lucrării, de teamă că vor cere bani de la trezorerie. Cu toate acestea, din aceeași trezorerie au fost folosiți bani pentru a înălța clădiri costisitoare, impozante și inutile. Dacă oamenii ar fi avut înțelepciune de la Dumnezeu, ar fi dat pe față dreptate și echitate în cheltuirea mijloacelor. Toate părțile viei Domnului ar fi primit ajutor într-o proporție corectă.

Sunt mulți care cu încurajare ar începe să facă eforturi, departe de drumuri, ca să caute și să mântuiască ce este pierdut. Dumnezeu binecuvântează pe acești jertfitori de sine, care au o astfel de foame pentru suflete, încât sunt gata să meargă la lucru oriunde. Dar în trecut, câtă încurajare a fost dată de către frații lor acestor lucrători? Mulți au așteptat să facă ceva, dar nu le-a fost dată nici o atenție.

Dacă pastorii ar fi dat ajutor și încurajare acestor bărbați și femei, ei ar fi făcut lucrarea rânduită lor de Domnul. Ei au văzut sărăcia spirituală din câmpurile nelucrate și au tânjit să facă ceva ca să le ajute. Dar a trecut prea mult timp până când încurajarea să ajungă la ei, astfel încât unii au plecat în alte domenii de lucru. Va continua oare să stăpânească ideea „liniilor obișnuite”, care spun că fiecare minte trebuie controlată de două sau trei minți din Battle Creek? Strigătul mecedonean se aude din toate părțile. Să meargă oare oamenii la „liniile obișnuite”, să vadă dacă li se va îngădui să lucreze, sau vor ieși și vor lucra cât vor putea mai bine, depinzând de posibilitățile lor și de ajutorul lui Dumnezeu, începând într-o manieră umilă să creeze interes pentru adevăr în locurile în care nu s-a făcut nimic pentru a da solia de avertizare?

Domnul a încurajat pe cei care au început pe răspunderea lor să lucreze pentru El cu inimile pline de dragoste pentru sufletele gata să piară. Un adevărat spirit misionar va fi revărsat peste aceia care caută cu stăruință să cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis. Domnul trăiește și domnește. Dragi tineri, mergeți spre locurile în care sunteți îndemnați de Duhul Domnului. Lucrați cu mâinile ca să vă întrețineți singuri și pe măsură ce vi se oferă ocazia, vestiți solia de avertizare.

Domnul a binecuvântat lucrarea pe care fr. J. E. White a încercat să o facă în sud. Dumnezeu dă asigurarea că glasurile care s-au ridicat atât de repede, să spună că toți banii investiți în lucrare prin canalul rânduit la Battle Creek, nu vor mai fi auzite. Oamenii cărora Dumnezeu le-a dat mijloace dau socoteală numai Lui. Este privilegiul lor să dea ajutor și asistență misionarilor direct. Și aceasta din cauza destinării greșite a mijloacelor, astfel încât câmpul sudic, nu arată mai bine astăzi.

Nu cred că este datoria câmpului sudic al lucrării noastre să țină tipărirea și vânzarea cărților, sub dictatura caselor noastre de editură. Dacă pot fi plănuite mijloace care să reducă cheltuielile publicării și circulării cărților, să se facă așa.

Trebuie să spun fratele meu, că nu doresc să văd lucrarea din sud după vechile linii obișnuite. Când văd cât de mult stăpânește ideea că trebuie păstrate metodele din trecut de mânărire a cărților și că trebuie să se procedeze și acum la fel doar pentru că așa s-a procedat înainte, nu pot să dau sfatul ca obiceiurile vechi să continue. Cei care lucrează în Nashville după voia lui Dumnezeu să facă acest lucru cu toată umilința. Sper cu sinceritate că se vor face schimbări așa cum cer nevoile acestui caz.

Mai am multe de scris, dar acum nu mai am timp. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 47

Neglijarea câmpului sudic

Oackland, Ca., 8 iulie 1901.

„Iubite frate Evans, Nu pot dormi de la ora unu noaptea. M-am trezit cu durere de inimă, căci am vorbit cu tine prezentându-ți nevoile câmpului sudic. Mă aflam într-o adunare de comitet. Duhul Domnului a venit asupra mea, și m-am adresat ție, spunându-ți:

„Ce se mai poate spune pentru a te impresiona cu privire la nevoile cauzei lui Dumnezeu? De ce te simți îndemnat să faci atât de puțin, pentru câmpul sudic? De unde crezi că poate veni ajutorul?”

În diferitele locuri în care am oprit în drumul de la Battle Greek, am încercat să creez un interes pentru lucrarea din sud, dar am primit doar puțini bani; cred că tot ce s-a dat, s-a ridicat la o mie de dolari. Ce înseamnă doar atât? Poporul nostru deține mijloace, iar lucrarea din Nashville merge sub îndemnul lui Dumnezeu. El aprobă lucrarea care a fost făcută de fr. E. J. White, și de ajutoarele lui. Ce altă dovadă mai doresc frații mei ca să înțeleagă că au datoria să dea ajutor? Faptul că acest câmp a fost nedreptățit și chiar faptul că a fost prezentată această situație, ar trebui să fie suficient pentru a conduce poporul lui Dumnezeu să facă tot ce poate ca să ajute.

Dumnezeu mi-a dat lumina că dacă nu se face mai mult pentru câmpul sudic, decât s-a făcut până acum cei care ar fi trebuit să vadă starea acestui câmp și să-și dea seama de nevoile lui, vor fi trași la răspundere pentru mijloacele pe care le-au deviat de la scopul pentru care au fost strânse. Faptul că nu s-a făcut ceea ce ar fi trebuit să se facă pentru ca lucrarea să fie așezată acolo unde ar fi trebuit să fie, dovedește că necredințioșia din trecut nu s-a vindecat. S-a făcut ceva pentru a ajuta, dar este prea puțin față de cât ar fi trebuit să se facă.

Atitudinea pe care au luat-o lucrătorii din Nashville cu privire la plănuirea lucrării de acolo este aprobată de Dumnezeu. Domnul nu este prezent în propunerile nefavorabile care au fost prezentate. Planurile lui Dumnezeu sunt contrare propunerilor

oamenilor. Am urmărit cu un interes deosebit mișcările făcute în sud. Muștrarea lui Dumnezeu este asupra acelor care în trecut au făcut propuneri care au făcut ca lucrarea din sud să fie mult împiedicată, astfel că este mult în urmă față de nivelul la care ar putea fi. Această lucrare ar fi fost mult avansată, dacă bărbații din posturile de răspundere ar fi fost sub stăpânirea Duhului Sfânt.

Sunt îndemnată să vă spun. Faceți-vă datoria neglijată atâta vreme. În această chestiune nu trebuie să fie nici o îndoială. Dreptatea, mila și dragostea lui Dumnezeu au fost excluse atât de mult în exercitarea puterii în inima lucrării, încât ochii v-au fost orbiți iar percepțiile spirituale, pervertite. Cei care sunt acum în poziții de răspundere și sunt cercetați, să nu fie necredincioși față de datoria, care le-a fost făcută cunoscută. Muștrarea Sa a venit asupra poporului Său din cauza neglijenței lor. Dorința Sa este să se facă ceva și să se facă îndată. Cei care sunt în poziții de răspundere să nu lucreze împotriva acestui scop. Să înceapă lucrarea și să dea ajutor acolo unde este nevoie. Hotărâți ce trebuie făcut și apoi faceți. Lucrarea cea bună să înceapă de la ultima Conferință, unde Domnul a fost prezent, învățându-ne, rând după rând, și precept după precept; iar ce ne-a învățat să fie dus ca o împlinire glorioasă.

Sunt îndrumată să țin înaintea voastră câmpul sudic pentru ca, pentru binele vostru, să faceți o restituire serioasă acestui câmp. S-au prezentat lucruri neadevărate cu privire la lucrarea făcută în acest câmp. Oamenii nu au avut destul interes pentru lucrarea de a merge în câmp și să facă o cercetare dezinteresată. Uitați-vă la tergiversarea care s-a manifestat, la planurile care au fost puse în lucru, ca să se pună stăpânire, pe ceea ce Domnul a creat pentru a ajuta câmpul sudic. Direcția trecută a fost abandonată. Au fost aplicate metode greșite. Dar greșelile trecutului nu au fost mărturisite și nu s-au pocăit de ele. Oamenii și-au justificat în mintea lor drumul pe care l-au urmat. Ei au văzut lucrurile de la început și până la sfârșit într-o cu totul altă lumină, iar acum arată că va fi urmat și în viitor același drum.

Domnul nu va primi nici o scuză pentru neglijarea din trecut a câmpului sudic. Nu s-a făcut restituirea deplină în acest câmp. Muștrarea încă nu s-a șters. Hristos a fost nedreptățit în persoana sfinților Săi. Dumnezeu a fost jefuit de intrările cu care voia să deschidă lucrarea din sud. Iar această lucrare, egoistă, mizerabilă, va fi repetată tot atât de sigur cum a fost și în trecut, dacă este privită în aceeași lumină.

Edson White și alții, s-au așezat în pozițiile cele mai neplăcute. Ei au fost puși la

zid. Dumnezeu a văzut acest tratament nedrept. În ce fel cei care au luat parte la această nedreptate iubesc pe Dumnezeu din toată inima, sufletul și puterea, și pe aproapele lor, ca pe ei înșiși ? Dacă n-ați fost credincioși cel nedrept, cum veți dovedi înțelepciunea, folosind cele ce sunt ale altuia, ca să vă dea ceea ce este al vostru ? Aceasta lovește chiar la rădăcina problemei. Acțiuni nedrepte și nesfinte, au adus mânia Lui Dumnezeu, asupra birourilor R&H. Lucrarea greșită, a adus cauza Lui Dumnezeu în necaz, și a împiedicat pe nelegiuți, să asculte de legea sfântă.

Am crezut că niciodată, nu voi fi chemată, să scriu din nou, despre același subiect, dar nu îndrăznesc să tac atunci când îmi sunt prezentate, iarăși aceste lucruri. Noaptea trecută, a fost a doua oară când mi-au fost prezentate aceste lucruri.

Când frații mi-au scris despre construirea unei alte clădiri în Battle Greek, spunând că banii cu care se construiește, ar putea fi obținuți, m-a durut inima și de atunci tot așa mă simt. Lucrării din sud trebuie să i se dea atenția pe care ar fi trebuit să o primească de multă vreme. Ea a fost jefuită de ceea ce i se datora de drept. Și cu toate acestea, cei care au făcut atât de puțin, pentru acest câmp nou, propun să înălțăm o altă clădire la Battle Geek cu scopul de a câștiga spațiu și mai multe facilități. Care va fi influența unei asemenea acțiuni după lumina pe care Dumnezeu a dat-o asupra acestui subiect ? Luați cei 4000 de dolari care ar fi necesari pentru înălțarea aceste clădiri și puneți-i acolo unde aparțin, ca să aducă roade pentru slava Lui Dumnezeu.

Nashville trebuie să ajungă un centru din care să strălucească lumina adevărului. Plasați banii în lucrarea de acolo. Dați înapoi câmpului sudic. Învățați continuu în școala Lui Hristos. Păstrați-vă principiile curate și sfinte. Este o greșeală să adăugați altă clădire, la cele existente în Battle Greek.

Am cuvinte de încurajare pentru lucrătorii din sud. Au dat dovadă de lepădare de sine în lucrarea lor. Dumnezeu îi va întări în toate eforturile pe care le fac pentru înaintarea împărăției Sale, dacă vor merge pe calea Sa și vor face voia Sa. El le va da fericirea adevărată. Domnul este ajutorul lor. El le va pregăti calea. Prezentarea greșită și minciuna, și-au făcut lucrarea lor distrugătoare, dar Domnul declară că dacă lucrătorii Săi vor umbla în umilință cu El, va merge înaintea lor și-i va face în stare să îndeplinească o lucrare adevărată, o lucrare care le va aduce fericire, onoare și eficiență. Până aici Dumnezeu i-a ajutat. Ei se găsesc sub călăuzirea Lui. Trebuie să-și pună încrederea în Dumnezeu reglându-și cheltuielile după îndrumările Sale. Fie că mănâncă,

fie că beau, fie că fac altceva să facă totul spre slava Lui Dumnezeu.

Îngerii Lui Dumnezeu le vor pregăti calea în ce privește problemele financiare; dar Domnul dorește să dea celor care l-au produs o pagubă mare împiedicând lucrarea din Sud, ocazia să se pocăiască și să repare.

Se ridică întrebarea: ” să fie pus numele lui Edson White, pe revista cea mică, publicată în Nashville- „Solul Evangheliei”?” Răspunsul meu este, da, desigur. Edson White n-a făcut nimic care să-l depărteze, ca numele lui să fie pus acolo pe drept.

Dați Domnului ocazia să-și mărească Numele. Talente până acum nefolosite, să fie puse la lucru. Ele se vor dezvolta prin folosire. Este o mare nevoie de educarea talentelor. Această educație să meargă înainte în biserică și de acolo să ajungă în zonele din jur. Minciunile nu se schimbă în adevăr, dacă sunt spuse timp de mulți ani. În ciuda vârstei, ele rămân minciuni.

Domnul cheamă poporul Său să ajute câmpul sudic. Această chemare aduce cu ea o răspundere solemnă și sfântă, care nu poate fi trecută cu vederea. Câmpul vorbește pentru el. Exist oameni neglijăți, apăsați, ignorați, înjosiți, care au nevoie de ajutor mai mult decât oamenii de culoare din sud ? Faceți ca acest câmp să fie ajutat fără să mai așteptăm până când toate celelalte apeluri vor fi rezolvate. Dumnezeu cheamă pentru o alocare a mijloacelor, astfel încât lucrarea să se poată extinde și această extindere să ajute și alte părți pustii și uitate din vie.

Trebuie făcut tot ce se poate face, ca să se extindă sfera de influență creștină. Membrii bisericii Lui Hristos trebuie să lucreze stăruitor pentru cei care pier în păcatele lor. Adunările de rugăciune ale bisericii să fie un izvor de viață spirituală, un loc în care membrii bisericii să învețe să lucreze în domeniile spirituale. Toți să intre în lucrarea Domnului cu seriozitate sfințită. Aceia care până acum au fost doar consumatori, să devină producători. Poporul Domnului să-și aducă darurile și ofrandele lor pentru înaintarea lucrării Sale. În felul acesta împărăția Lui Dumnezeu va fi mult extinsă.

Toți să lucreze pe principiile jertfirii de sine. Lucrați cât este ziua; vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra. Dacă poporul lui Dumnezeu va lucra cu umilință, stăruitor și cu sacrificiu de sine, vor câștiga răsplătiri bogate, despre care vorbește Iov: ” Urechea care mă auzea, mă numea fericit. Bindecuvântarea nenorocitului venea peste

mine, umpleam de bucurie inima văduvei.” Hristos va fi recunoscut ca Creator și Răscumpărător. Cei care lucrează împreună cu Dumnezeu, vor fi recunoscuți și prețuiți. Recunoașterea robilor credincioși ai lui Dumnezeu nu scade nici o iotă din recunoașterea și lauda pe care le oferim lui Dumnezeu și Mielului.

Când cei răscumpărați vor sta înaintea tronului Lui Dumnezeu, cei care au fost mântuiți din păcat și din degradare, vor veni la aceia care au lucrat pentru ei cu cuvintele de salutare: „Am fost fără Dumnezeu și fără cămin în lume. Pieream în stricăciune și păcat. Eram flămând după hrană fizică și spirituală. Ai venit la mine cu dragoste și cu milă, m-ai hrănit și m-ai îmbrăcat. Mi-ai îndreptat privirea către Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii.” (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 48

Lucrarea cu Parabolele Domnului Hristos

(și școala de la Berrien Springs) Sfânta Elena, California. 12 iulie 1901. - Către administratorii de la biroul Review & Herald -

„Iubiți frați, Am ceva de scris despre interesele școlii. Cartea „Parabolele Domnului Hristos”, în armonie cu îndrumările Domnului, a fost donată pentru școlile noastre, pentru ca să fie ușurate de datorii. Și aceasta a dat ocazia celor de la R&H, să facă o lucrare generoasă în formarea școlii de la Battle Greek. Dacă n-ar fi fost inițiată această lucrare, era slabă speranță ca datoria Colegiului Battle Greek să fie rezolvată față de R&H. După lumina pe care mi-a dat-o Domnul, știu că nu I-ar plăcea dacă R&H, ar cere prea mult de la cei care încearcă să scape școlile noastre de datorie. Când cei de la R&H văd pe frații lor luptându-se, să elibereze școlile de datorii, trebuie să colaboreze cu ei. Cei însărcinați cu această lucrare au purtat poveri grele. Nimic nu s-ar fi putut face fără un efort stăruitor și vigilență neobosită. Și nu s-a putut face nimic altceva, în afară de ce s-a făcut prin „Parabolele Domnului”, ca să ușureze școlile de poverile lor.

Oamenii să-și arate recunoștința pentru planul plin de har al Lui Dumnezeu și să conlucreze cu El, să facă tot ce pot cu binecuvântările Sale. Nimic nu poate fi mai neplăcut Lui Dumnezeu decât atunci când cei de la R&H, dau dovadă de îngustime de minte și cer lucruri împovărătoare din partea școlii, îndepărtând o influență bună și fac o lucrare asemănătoare celei din trecut, aducând rușine unora din serviciul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a lucrat în mod minunat prin cartea „Parabolele Domnului Hristos”. Nu lăsați ca egoismul să-și întindă mâna ca să distrugă urmele. R&H a profitat de lucrarea care a fost proiectată ca să stingă datoria din partea școlii din Battle Greek. Cei de la R&H să-și aducă aminte că frații lor care au lucrat atât de stăruitor în favoarea școlii, merită favoarea pe care Dumnezeu dorește să o aibă atunci când se străduiesc să întemeieze o școală într-o localitate mai favorabilă. Să nu creadă cei de la Biroul R&H, că-I fac Lui Dumnezeu un serviciu atunci când nu țin seama de interesele școlii.

Dumnezeu a văzut că slujitorii Săi, făceau sacrificii, și încercau să strângă bani

pentru a elibera școlile de datorii. Atunci glasul liniștit și șoptit a vorbit robului umil al lui Dumnezeu, spunându-mi să-i anunț că Dumnezeu a auzit rugăciunile și a fost martor la lacrimile poporului Său și că avea un plan pentru ușurarea școlilor de datorii, un plan prin care mulți urmau să fie ajutați, dar care avea ca scop în special să ușureze școlile de presiunea datoriei. Acest plan a fost promovat. Credința și faptele s-au unit și au adus izbândă. Dumnezeu va continua să-și facă lucrarea prin mijlocirea cărții „Parabolele Domnului Hristos”.

Nici un fir de egoism să nu fie țesut în lucrarea Domnului. Cei cu poziții de răspundere, sunt puși la probă. Dumnezeu face apel pentru mai multă, mult, mult mai multă dragoste și mai multă amabilitate decât s-au dat pe față până acum. Trebuie să aibă loc o reformă între lucrători. Cei care conduc lucrarea Domnului, ar trebui să se arate ca oameni cu minți largi, bărbați care vor aprecia ce s-a făcut pentru ajutorarea școlilor. Să nu se facă astfel ca planul pentru ușurarea școlilor să nu aducă nici o ușurare datorită spiritului apucător al egoismului.

Toate instituțiile noastre, sanatoriile, școlile și casele de editură, trebuie să stea umăr la umăr, să se ajute și să fie o binecuvântare una pentru alta. Venirea Domnului este chiar la ușă. Cei uniți în slujirea Lui Dumnezeu, nu trebuie să caute să apuce beneficii cât mai mari din domeniul lor de lucru, indiferent de împrejurări. Dumnezeu a făcut un plan prin care școala din Battle Creek să fie ușurată de datorii și să fie așezată într-o localitate mai favorabilă. Va fi școala , lăsată din cauza egoismului oamenilor, într-o stare mai rea decât înainte de a se fi făcut vreun efort pentru ea ?

Domnul ar fi dorit ca Cuvântul Său să fie primit. El dorește ca oamenii să prețuiască lucrarea pe care El a făcut-o pentru unificarea poporului Său. El face apel la cei care sunt în legătură cu instituțiile Sale să fie convertiți serios. Dorința lui Hristos este aceea ca oamenii să-L primească și să lucreze în armonie desăvârșită , slujind pe Dumnezeu cu inima, cu sufletul și cu toată puterea, nu doar pentru nădejdea cerului, ci ca prin altruism, curăție și sfințenie, să fie o binecuvântare pentru alții. Noi nu trebuie să fim doar copaci ai neprihăririi. Hristos a spus: „Plăcerea Tatălui Meu este să aduceți multă roadă.”

Aud că unii gândesc să construiască școala din Berrien Springs în partea de sud-vest a statului Michigan. Mi-a plăcut mult descrierea acestui loc. O sută doisprezece acri de pământ întelenit, va fi o binecuvântare pentru școală, din multe puncte de vedere; de

asemenea patruzeci de acri de pădure. Va fi o mare binecuvântare să avem transport pe apă ieftin. Și oferta pentru clădiri este de mare valoare, iar mâna cea bună a Domnului se pare că este în acest proiect și sper și mă rog ca dacă acesta este locul pentru școală, nici o mână să nu se ridice să împiedice această realizare. Într-un loc ca Berrien Springs, școala poate fi o parabolă și sper ca oamenii să nu se interpună, ca să se oprească înaintarea acestei lucrări.

Review & Herald împreună cu Sanatoriul trebuie să ajute în această direcție. Fac apel la aceste instituții să facă tot ce le stă în putere ca să ajute la folosirea acestei ocazii favorabile. Școala să fie organizată într-un loc ca acesta, iar numele Domnului va fi preaslăvit. Nădăjduiesc să văd ceea ce ar trebui să vedem acum - întemeierea unor lucrări importante, în afara orașului Battle Greek. Sper ca acolo să se producă o reînviore și o reformă în mijlocul poporului nostru, care să aducă iarăși în inimi dragostea dintâi a Evangheliei.” (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 49

Școala bisericii

Îndrumări pentru profesori și părinți

Înființarea și așezarea școlilor bisericii, este o chestiune de cea mai mare importanță și ar trebui să primească o atenție deosebită. Numai după ce s-au făcut planuri judicioase și înțelepte, ar trebui să fie înființată o școală de felul acesta. S-ar putea face o greșeală atunci când se procedează cu grabă mare la înființarea și așezarea școlilor bisericii.

Foarte mult din reușita unei școli a bisericii, depinde de profesorul ales. Profesorii școlilor bisericii nu trebuie să fie copii care n-au ajuns la maturitate și care să ofere doar o slabă calitate de lucru, cel care primește răspunderea unei școli a bisericii, trebuie să aibă o vârstă corespunzătoare; iar acolo unde este un număr suficient de studenți, pot fi aleși ca ajutoare dintre aceștia. În felul acesta studenții pot câștiga o experiență de mare valoare.

Profesorii din școlile bisericii trebuie să fie bărbați și femei, care au o părere umilă despre ei și care nu sunt plini de înfumurare deșartă. Ei trebuie să fie lucrători umili, credincioși, plini de un spirit misionar adevărat, lucrători care au învățat, să-și pună încrederea în Dumnezeu și care își fac lucrarea, în numele Lui. Ei ar trebui să posede atributele caracterului lui Hristos - răbdare, bunătate, milă și dragoste; și care în experiența lor de fiecare zi, să aducă neprihănirea, pacea și harul Mântuitorului. Atunci când lucrează cu influență plăcut mirositoare, vor da dovadă despre ce poate face harul prin uneltele omenești slabe, care fac din Dumnezeu încrederea și dependența lor.

Domnul mi-a arătat ce se poate face pentru copiii mai mici din poporul nostru, dacă sunt crescuți în temere și dragoste de Dumnezeu. Toate școlile bisericii să fie conduse într-o astfel de ordine, încât Hristos să poată onora sălile de clasă cu prezența Sa. Este mult de făcut pentru Domnul. El nu va accepta o slujire ieftină și de proastă calitate. Profesorii să fie învățăcei, punând întreaga lor minte în slujba învățării, cum să facă un serviciu pentru Domnul. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” Cei care se pregătesc să lucreze ca profesori într-o școală a bisericii, să învețe să lucreze

după principii corecte.

„Trebuie să dea învățătură peste învățătură; rând după rând, rând după rând, puțin aici și puțin acolo.” În felul acesta trebuie educați copiii care vin la școala bisericii. Profesorii să dea dovadă de simpatie și de amabilitate atunci când lucrează cu mințile omenești. Să dea pe față dragostea Lui Dumnezeu. Cuvintele pe care le rostesc, să fie pline de bunătate și de încurajare. Atunci, când vor lucra pentru studenții lor, ce transformare se va vedea în caracterele defectuoase ale acelor, care n-au fost educați corect în cămin. Harul Lui Dumnezeu, manifestat în cuvinte și în fapte, vor mișca inimile.

Profesorii să nu se aștepte să facă lucruri minunate prin puterea lor. În toată slujirea lor, să dea pe față dragostea Lui Isus. Adevăratul respect de sine, să fie amestecat în lucrarea lor. Domnul poate face chiar și din profesorii cei mai tineri, canale prin care să-și dea pe față, harul Său.

Profesorii nu trebuie să-și îngăduie, să se enerveze repede. Ei n-ar trebui să dea pe față nervozitate. Să nu pedepsească cu asprime pe copiii care au nevoie de reformă. Profesorii să știe mai întâi și să înțeleagă că eul trebuie ținut în supunere. Gândiți-vă la dragostea fără margini pe care Hristos a revărsat-o asupra ființelor omenești. Nu uitați niciodată că deasupra voastră se află un Învățător divin, căruia îi sunteți supuși și sub a cărui stăpânire ar trebui să stați mereu.

Umiliți-vă inimile înaintea Domnului. Ele vor fi înmuiate și supuse cu gândul la bogățiile pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra copiilor Săi. Atunci veți înțelege câte ceva din cuvintele: „voi, care odinioară erați vrăjmași și străini prin gândul și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Său de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui, fără prihană și fără vină.”

Uneori se constată că școala a fost înființată într-o biserică unde elementele de dezordine dintre copii, fac ca lucrarea să fie foarte grea. Copiii care nu au primit o educație potrivită în cămin, vor crea multe probleme în școală și prin perversitatea lor, vor întrista inima profesorului. Dar el să nu se descurajeze. Încercarea și necazul, aduc experiență. Dacă sunt neascultători și nesupuși atunci trebuie făcut un efort mai energic. Faptul că sunt copii cu astfel de caractere, este unul din motivele pentru care trebuie înființate școli ale bisericii. Copiii pe care părinții au neglijat să-i educe și să-i

disciplineze cum se cuvine, trebuie salvați. Nu renunțați niciodată la lucrarea școlii acolo unde a fost întemeiată o școală a bisericii, afară de faptul că Dumnezeu arată lămurit că trebuie să se facă lucrul acesta. Cu ajutorul Lui Dumnezeu, profesorul poate face o lucrare mare și mântuitoare în schimbarea ordinii lucrurilor. Dacă el lucrează cu răbdare, cu perseverență și cu tenacitate, după modelul lui Hristos, lucrarea reformatoare făcută în școală, se va extinde și în căminele copiilor, creând o atmosferă creștină mai curată și mai nobilă. Aceasta este cu adevărat o lucrare misionară de un grad mai înalt. Profesorii care fac lucrarea aceasta fac un serviciu pentru Dumnezeu, atât pentru viața aceasta cât și pentru viața veșnică.

Și părinții au o parte în această lucrare. Părinții să-și aducă aminte, că dacă își dau seama de avantajele pe care copiii lor le capătă într-o asemenea școală, lucrarea școlii va face mult mai mult. Faceți-i să înțeleagă că trebuie făcută o schimbare în educarea copiilor lor, înainte ca ei și copiii lor să descopere pacea și dragostea care vin odată cu harul convertitor al Lui Dumnezeu.

Dacă părinții și-ar da seama că neglijarea datoriei este un păcat grav, de care trebuie să se pocăiască, dacă s-ar uni cu Învățătorul care lucrează pentru mântuirea copiilor lor, s-ar putea face o lucrare minunată pentru copii. Prin rugăciune, prin răbdare și prin îngăduință, părinții pot evita cea mai mare parte a răului cauzat de nerăbdarea și de indulgența lor neînțeleaptă. Faceți ca școala bisericii să fie un loc în care să fie educați atât părinții cât și copiii. Faceți ca părinții și profesorii să lucreze împreună. Părinților, amintiți-vă că voi veți fi cei binecuvântați de un profesor al școlii bisericii temător de Dumnezeu.

Domnul dorește ca bisericile din orice loc, să se ocupe cu mai multă atenție, de lucrarea școlii bisericii, dăruind de bunăvoie, pentru susținerea profesorilor. A fost pusă întrebarea: ” N-ar putea fi folosită a doua zecime, pentru susținerea activității școlii bisericii ? N-ar putea fi folosită pentru un scop mai bun ?”

Părinții ar trebui să plănuiască mijloace și căi ca să-și țină copiii ocupați și utili. Copiilor să li se dea mici bucăți de pământ ca să le cultive și să aibă ceva de oferit ca dar de bună voie. Părinții să nu uite niciodată că trebuie să lucreze stăruitor pentru ei și pentru micuții lor, ca să fie adunați laolaltă, în corabia siguranței. Suntem încă în țara vrășmașului. Părinții să lupte, ca să ajungă un ideal mai înalt și să ducă pe copii cu ei. Să lepede lucrările întunericului, și să îmbrace armura luminii.

Dovediți-vă dispoziția să faceți orice efort, care vă stă în putere ca să așezați pe copii în situația cea mai favorabilă pentru formarea caracterului pe care Dumnezeu îl cere slujitorilor Săi. Puneți la lucru orice tendon și orice mușchi spiritual, ca să vă salvați turma voastră mică. Puterile iadului se vor uni pentru a vă distruge. Rugați-vă mai mult decât o faceți acum. Cu dragoste și cu gingășie, învățați pe copii să vină la Dumnezeu, ca la Tatăl lor ceresc. Prin exemplul vostru în administrarea căminului, învățați-i stăpânirea de sine. Învățați-i să dea ajutor în cămin. Spuneți-le că Hristos n-a trăit ca să-și placă Sieși.

Duhul Sfânt vă va umple mintea cu cele mai prețioase gânduri atunci când lucrați pentru mântuirea voastră și a copiilor voștri.

Părinți, adunați razele de lumină divină care strălucesc pe calea voastră. Umblați în lumină, după cum Hristos este Lumina. Atunci când vă asumați lucrarea pentru mântuirea copiilor voștri, și să vă păstrați poziția pe calea sfințeniei, vă vor ataca încercările cele mai provocatoare. Dar nu vă pierdeți cumpătul. Prindeți-vă de Isus. El spune: „Să se prindă de Tăria Mea, ca să facă pace cu Mine, da să facă pace cu Mine.” Se vor ridica împotriviri. Veți întâlni piedici. Priviți continuu la Isus. Când se ridică greutățile, întrebați: ” Doamne, ce vrei să fac ?” Dacă rezistați atacului, cicălelii sau chinului, Domnul vă va arăta cum să faceți. El vă va ajuta să folosiți talentul vorbirii într-un mod atât de creștinesc, încât atributele prețioase, precum răbdarea, mângâierea și dragostea, vor fi aduse în cămin.

Părinți, nu toți ați câștigat biruința, în folosirea talentului vorbirii. Domnul să vă ferească de lipsa voastră de apreciere a copiilor voștri, vorbind cuvinte pătimase și indiscrete. Faceți tot ce puteți să stați pe un teren avantajos înaintea copiilor voștri. Urmând un mod de acțiune, asemenea lui Hristos, rămânând statornici la făgăduințele lui Dumnezeu, puteți fi evangheliști în cămin, și slujitori ai harului pentru copii voștri.

Învățați lecția pe care Hristos a dat-o, după minunea hrănirii celor 5000. ” Strângeți fărâmiturile care au rămas ca să nu se piardă nimic.” Domnul folosește continuu puterea Sa făcătoare de minuni în a ajuta pe părinți, atunci când se străduiesc să conducă pe copii la El.

Tați și mame, povestiți copiilor voștri despre puterea făcătoare de minuni a lui

Dumnezeu. Luați-i în grădină și explicați-le cum crește sămânța semănată. Când copiii studiază lecțiile cele mari din cartea naturii, Dumnezeu va impresiona mințile lor. Agricultorul ară pământul și seamănă sămânța, dar nu poate face sămânța să crească. El trebuie să depindă de Dumnezeu, ca să facă ceea ce puterea omenească nu poate. Domnul își pune puterea de viață în sămânță, făcând-o să răsară la viață. Sub grija Lui, germenii de viață sparg coaja care-l ține închis, și crește ca să aducă roadă. Întâi apare un fir verde, apoi un spic, și după aceea grâu deplin în spic. Când copiilor li se spune despre lucrarea pe care Dumnezeu o face cu sămânța, ei învață taina creșterii în har.

Natura este plină de lecții cu privire la dragostea Lui Dumnezeu. Înțelese corect, aceste lecții conduc la Creator. Ei pleacă de la natură, ca să ajungă la Dumnezeul naturii, învățând aceste adevăruri simple și sfinte, care curățesc mintea, aducând-o în strânsă legătură cu Dumnezeu. Aceste lecții subliniază adevărul că religia și știința nu pot fi despărțite.

Hristos a venit pe pământ, să învețe pe oameni tainele Împărăției lui Dumnezeu. Dar ei n-au putut înțelege prin rațiunea omenească învățăturile Sale. Înțelepciunea omenească nu poate da naștere științei, care este divină.

Marele Învățător a venit din cer să sădească în această lume pomi de lumină. El a făcut ca natura să reflecte în mintea omenească, lumina care vine de la hotarul cerului, astfel ca bărbații și femeile să asculte de Cuvântul Său. Iar natura ascultă de poruncile Creatorului. Pentru inima înviorată de harul lui Dumnezeu, soarele, luna, stelele, copacii înalți, florile câmpului, își rostesc cuvântul de sfat și de învățătură. Semănatul seminței, duce mintea la semănatul spiritual. Pomii declară că un pom bun, nu poate aduce roade rele, și nici un pom rău nu poate aduce roade bune. „Îi veți cunoaște după roadele lor.” Chiar și neghina ne învață o lecție. Ea este sămânțura Satanei și dacă este lăsată, va afecta grâul prin creșterea ei.

Când omul este împăcat cu Dumnezeu, natura îi vorbește în cuvinte de înțelepciune cerească, dând mărturie cu privire la adevărul cel veșnic al Cuvântului Lui Dumnezeu. Când Hristos ne vorbește de însemnătatea lucrurilor din natură, știința religiei adevărate strălucește explicând relația dintre, legea lui Dumnezeu și lumea naturală și spirituală.

Mi se pare o cruzime să înființăm școlile noastre în orașe, unde studenții nu pot învăța lecțiile prețioase, pe care ne învață natura. Este o greșală să aducem familiile la oraș, unde copiii și tinerii respiră o atmosferă de poluare și de crimă, păcat și violență, necumpătare și lipsă de evlavie. O, este o greșală teribilă să îngăduim copiilor, să vină în legătură cu cele care fac o impresie înfiorătoare asupra simțurilor lor. Copiii și tinerii nu pot fi îndeajuns păziți (Manuscrisul original vorbește despre obișnuința cu tablourile de nelegiuire atât de obișnuite în toate orașele mari).

Cu ani în urmă școlile ar fi trebuit să fie înființate pe întinderi mari de pământ, unde copii puteau fi educați în mare măsură din cartea naturii. Dacă s-ar fi făcut așa, ce stări de lucruri diferite ar fi fost acum în bisericile noastre. Avem nevoie să fim înălțați, curățiți și albiți. În conversația noastră suntem prea ieftini și obișnuți. Există neghină care crește printre grâu și prea adesea, neghina înăbușă grâul.

M-am bucurat când am auzit, că școala de la Battle Greek urma să fie înființată într-un district agricol. Știu că acolo vor fi mai puține ispite pentru studenți decât ar fi în orașe, care devin cu grăbire ca Sodoma și Gomora, pregătindu-se pentru distrugere prin foc. Sentimentul general este că orașele ar trebui alese ca așezare pentru școlile noastre. Dar Domnul dorește să părăsim atmosfera orașelor poluate de păcat. Planul Său este, ca școlile noastre să fie așezate acolo unde atmosfera este mai curată.” (Semnat) Ellen G.White.

Capitolul 50

Comportamente obișnuite și neobișnuite

Sf. Elena, Ca., 27 iulie 1901.

„Iubite frate Johnston, Acum câteva săptămâni, am trimis o scrisoare fr. Shireman. Mi-a fost prezentat ca fiind obosit și suferind în mintea lui. Mi-a dat îndrumarea cu privire la modul în care te porți cu el, un mod care nu este dictat de sfaturile lui Dumnezeu. Tu faci pe fr. Shireman să sufere. Nu este lucrarea ta aceea de a intra în domeniul de lucru al altuia ca să iei lucrarea care a fost întemeiată de el cu multă muncă și sacrificiu. Există destul de multe câmpuri la fel de neroditoare și de lipsite cum a fost acesta, atunci când fr. Shireman a intrat pentru prima dată. De ce nu te duci în câmpurile acelea și acolo să dai dovadă de capacitatea, de tactul și de inventivitatea ta ? Te rog, nu face lucrare de uzurpator sau de acuzator, al fraților, căci Domnul nu va aproba acesta mod de lucru. Nu aceasta este lucrarea care ți-a fost rânduită de Conferință.

Ce te-a determinat fratele meu, să te așezi într-un loc unde altul, prin muncă roditoare și prin lupte grele cu mare lepădare de sine și cu sacrificiu de sine, a început o lucrare bună ? Domnul nu are plăcere de tine, când intri în câmpul altuia după ce el a făcut lucrarea de pionierat ca să-l critici și să-l condamni lăsând impresia în mintea altora că lucrarea n-a fost făcută cum trebuie. Nu este lucrarea unui slujitor al lui Isus Hristos, aceea de a merge în câmpul de lucru al altuia, și să ignori pe cel care a lucrat, fără nici o apreciere a lucrării lui. Cu mult mai nobil este să intri într-o parte nelucrată a viei, și să arăți acolo ce se poate face pentru un început.

După lumina pe care Domnul a avut plăcerea să mi-o dea, sunt multe alte deschideri la fel de promițătoare, cum a fost și locul în care fr. Shireman și-a început lucrarea. Iar tu ai avantajul puterii fizice. Caută un loc dificil și du-te la lucru. Lucrează cu umilință și cu stăruință cum a făcut fr. Shireman. Învață din felul cum și-a făcut el lucrarea și apoi să începi cum a început el, dovedindu-ți zelul prin eforturile de a înființa ceva. Cultivă acea parte a viei Domnului unde nu s-a făcut nimic până acum. În felul acesta poți să arăți, ce capacități ai. Astfel poți arăta că lucrarea ta este autentică.

Fr. Shireman și-a consumat energiile, timp de mulți ani , într-un mod în care mulți slujitori tineri s-ar codi să o facă. El a deschis Scripturile în fața oamenilor, a înălțat biserici și Dumnezeu l-a binecuvântat și a mers înaintea lui. Pentru unii această lucrare pare imatură și nu destul de elegantă, ca să se potrivească gusturilor lor, dar el a lucrat după priceperea dată lui de Domnul. Dumnezeu va binecuvânta pe orice bărbat care face la fel. Ar trebui să fii atent, să nu dezonorezi pe Dumnezeu în persona sfinților Săi. Acest slujitor în vârstă al lui Dumnezeu, să lucreze în locul pentru care a făcut atât de mult, până când Domnul prin Duhul Sfânt îl va muta să lucreze în alt câmp.

Conferința ar trebui să înțeleagă că nu are dreptul să trimită pe altul care să ia lucrarea din mâinile aceluia , care a făcut o lucrare grea, înaintând puțin câte puțin prin lupte grele, Domnul lucrând cu el și dându-i plata în suflete pentru munca lui.

Studiază ce a făcut Hristos în cele raportate în Ioan 4:1-3. În ce privește proprietatea pe care fr. Shireman a construit-o, să nu fie obligat printr-o poftă egoistă să o predea Conferinței. Pot fi și alte locuri unde el ar trebui să aibă ceva cu care să lucreze. Dacă ar fi concediat imediat, ar putea da această proprietate cuiva în care ar avea încredere.

Ar trebui lăsat să-și stăpânească proprietatea, rezultat al muncii lui grele și să nu se simtă ca un cerșetor. Fr. Shireman, va avea mereu nevoie de ajutoare, dar nu de bărbați care să-l depărteze și să-l domine. Ajutoarele lui ar trebui să fie bărbați cu percepții fine, cu delicatețe în sentimente, care vor da cinste acolo unde se cere cinste și care nu vor ignora pe acela pe care Dumnezeu l-a folosit, să facă o lucrare grea, de pionierat.

Cum îndrăznește cineva, pastor sau membru laic, să bareze calea slujitorilor lui Dumnezeu prin vorbiri nedrepte și fără inimă? Însă lucrul acesta s-a făcut și prin acest procedeu, unii lucrători au fost descurajați și multe suflete care ar fi putut fi salvate s-au pierdut.

Cei care fac această lucrare nu sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu, ci de un alt duh. Critica batjocoritoare și cuvintele lipsite de amabilitate sunt de la Satana. Avraam a fost un bărbat politicos. Dacă profesorii, slujitorii și poporul ar practica politețea biblică, ar găsi inimi deschise să primească adevărul care acum este acoperit, iar Domnul ar fi proslăvit.

Cel care vine în câmpul de lucru al altuia ca să-i disprețuiască lucrarea, nu este potrivit pentru lucrarea pastorală. Ar trebui mai bine, cu mult mai bine să-și folosească puterea, într-o altă lucrare. Cei care caută greșeli, au trecut de partea vrășmașului. Poate Hristos să spună despre ei: „Bine, rob bun și credincios” ? Dau ei un sunet clar de trâmbiță ? Vestesc ei unei lumi care piere ultima solie de har ?

Timp de ani de zile Domnul mi-a arătat că el folosește multe daruri în lucrarea de câștigare de suflete. Toți cei care pot, ar trebui să facă lucrare personală. Când merg din casă în casă, explicând oamenilor Scripturile într-un mod simplu și lămurit, Dumnezeu face ca adevărul să fie puternic pentru mântuire. Mântuitorul binecuvântează pe cei care fac lucrarea aceasta.

Timp de mulți ani, fr. Shireman a făcut o lucrare bună și neegoistă. În timp ce alții au căutat odihnă și confort , el a trudit în sărăcie, economisind mijloace pentru a face să înainteze lucrarea Lui Dumnezeu. Acum lucrează din greu, iar Dumnezeu dorește ca el , să fie susținut și nu descurajat. El ar trebui să dea jos unele poveri, dar cauza lui Dumnezeu are nevoie de experiența lui. Are nevoie de cuvintele lui, care au o influență mângâietoare și alinătoare asupra sufletelor bolnave de păcat.

Fr. Shireman, n-ar trebui să îngăduie ca spiritul său , să fie amărât de calea pe care alții o folosesc față de el. N-ar trebui să îngăduie ca un spirit de luptă să-l ia în stăpânire. N-ar trebui să simtă că este chemat să se apere. Nu are nevoie să se justifice. Lucrarea făcută vorbește în favoarea lui. Cei cu care Dumnezeu lucrează, n-ar trebui să se lase intimidați de critica oamenilor care ar trebui să înțeleagă ce înseamnă să dezvolți un interes într-un câmp nou și sărac, și care ar folosi mult mai bine talentul vorbirii, pentru avertizarea acelor care nu cunosc adevărul , decât să critice pe cei care fac tot ce pot mai bine.

Tratați pe fr. Shireman cu bunătatea cu care ați vrea să fiți tratați , dacă ați fi în locul lui. Aduceți-vă aminte că lucrători pentru Hristos vor apărea în multe locuri. Cel care lasă tot ce are ca să facă să înainteze lucrarea lui Dumnezeu, face exact ce trebuie. Orice greutate, orice păcat chinuitor, trebuie îndepărtat. Străjerii lui Dumnezeu să-și înalțe glasul, zicând: ” Vine dimineața și este tot noapte.” „Ieșiți din mijlocul lor și fiți deosebiți.. și nu atingeți nimic necurat.” Curățiți-vă cei ce purtați vasele Domnului.

Biserica nu se poate măsura cu lumea, nici cu părerile oamenilor, și nici cu ce a fost odinioară. Poziția ei în lume trebuie să fie comparată cu ce ar fi putut să fie, dacă ar fi înaintat continuu înainte și în sus, din biruință în biruință.” (Semnat) Ellen G. White

Sf. Elena, Ca., 6 august, 1901.

„Iubite frate Johnston, Sunt nespus de tulburată din cauza fr. Shireman, pe care știi că Domnul îl iubește. Dumnezeu va fi prietenul și ajutorul lui, precum și răsplata lui cea foarte mare. Domnul mi-a prezentat situația. Am văzut pe fr. Shireman într-o mare durere, suferind din cauza criticilor acelora care n-au făcut nimic pentru clădirea lucrării Sale. Am scris îndată o scrisoare de încurajare fr. Shireman și ți-am scris o scrisoare și ție, și-am crezut că ți-am trimis-o, dar am constatat că nu. Îți mai scriu încă una acum și le trimit pe amândouă.

Domnul nu se uită la fața oamenilor. Cel care rănește sentimentele unui frate în vârstă, are nevoie de puterea convertitoare a Lui Dumnezeu. Cât de rușinat ar trebui să fie cu puterea lui tânără, să trateze cu lipsă de respect pe acela care a albit în slujirea Domnului. Cât de diferită i-ar fi atitudinea dacă ar vedea cât de mult apreciază Hristos pe acest lucrător umil și harnic. Hristos primește și comunică cu cel mai de jos. El nu primește pe oameni, pentru capacitățile sau elocvența lor, ci pentru că ei caută fața Lui, dorind ajutorul Său. Spiritul Său care mișcă inima, trezește toate facultățile la o acțiune energetică. În acești oameni fără pretenții, Domnul vede materialul cel mai prețios care va rezista furtunii, presiunii și temperaturii. Dumnezeu nu vede așa cum vede omul. El nu judecă după înfățișare. El cercetează inima și judecă după dreptate.

Lui Dumnezeu nu-i place spiritul pe care l-ai dat pe față. Insinuările și criticile tale sunt deplasate. Deși ar fi trebuit să fii învățător, aveai nevoie să fii învățat. Îți dai seama că tu critici lucrarea unui bărbat care a fost vizitat de îngerii Lui Dumnezeu? Cine te-a trimis într-un câmp unde este o lucrare în desfășurare, să-ți arăți zelul făcând-o bucăți? Dacă aceasta este lucrarea „după regulile obișnuite”, a venit timpul să lucrăm „după reguli neobișnuite”.

Nici un slujitor n-ar trebui să dezonoreze poziția sa de slujitor creștin, fiind aspru, criticabil și arogant, călcând în picioare pe aceia pe care Dumnezeu îi folosește, bărbați pe care-i iubește deoarece ei prețuiesc harul Său, și nu fac abuz de mila Sa. Cei care doresc să fie tratați cu milă și împreună simțire, trebuie să dea dovadă de milă și de

împreună simțire, atunci când au de a face cu frații lor.

A intra în câmpul de lucru al altuia, și a-i distruge recolta, este comportamentul unui hoț și al unui tâlhar. Pavel, cel mai mare predicator dintre credincioși, n-a dorit să meargă în câmpul altuia. Dorința lui era să predice evanghelia, acelor care nu o auziseră. El scrie: „am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelie pusă de altul, după cum este scris: „Acelora cărora nu li se propovăduise despre El, îl vor vedea și cei ce n-auziseră de El, Îl vor cunoaște.”

Între cei care au dragostea Lui Dumnezeu în inimile lor, există o adevărată onoare. Scopul nostru în lucrarea pentru Domnul trebuie să fie acela, ca Numele Său să fie proslăvit în convertirea păcătoșilor. Cei care lucrează ca să capete aplauze, nu sunt aprobați de Dumnezeu. Domnul așteaptă ca slujitorii Săi, să lucreze din alte motive.

Sunt mulți care cheltuiesc și se cheltuiesc ca să câștige suflete la Hristos. În ascultare de marea însărcinare ,ei vor merge să lucreze pentru Domnul. Sub călăuzirea îngerilor, oamenii obișnuiți vor fi mișcați de Duhul lui Dumnezeu să avertizeze pe oameni pe drumurile mici și mari. Oamenii umili, care nu se încred în darurile lor, dar care lucrează în simplitate, încrezându-se totdeauna în Dumnezeu, se vor împărtăși de bucuria Mântuitorului, atunci când rugăciunile lor stăruitoare aduc suflete la cruce. Le-aș spune: mergeți înainte, fraților; faceți tot ce puteți mai bine în umilință și sinceritate, și Dumnezeu va conlucra cu voi. Ei trebuie să fie întăriți și încurajați și pregătiți cât mai repede cu putință pentru lucru, iar succesul va încununa eforturile lor. Ei se armonizează cu elementele cerești, nevăzute. Ei sunt lucrători împreună cu Dumnezeu, iar frații lor ar trebui să le spună drum bun, și să se roage pentru ei atunci când lucrează în numele lui Hristos. Nimeni nu este autorizat să împiedice astfel de lucrători. Ar trebui tratați cu respect deosebit. Nimeni n-ar trebui să le rostească cuvinte descurajatoare atunci când seamănă sămânța Evangheliei, în locurile aride ale pământului. Hristos va fi cu acești lucrători umili. Îngerii cerului vor conlucra cu ei, în eforturile de jertfire de sine. Isus va mișca inimile prin puterea Duhului Sfânt .Dumnezeu va face minuni în convertirea păcătoșilor. Bărbați și femei vor fi adunați în părtășia bisericii. Vor fi clădite case de adunare și vor fi înființate instituții de învățământ.

Acești lucrători sunt copacii plantației lui Dumnezeu. Într-un sens special, ei aduc roade egale cu roadele apostolilor. Ei primesc o răsplată în această viață și-i așteaptă o răsplată slăvită în viața viitoare. Este vremea ca membrii bisericii să înțeleagă că peste

tot în via Domnului, este o lucrare de făcut. Nimeni nu trebuie să se aștepte la un procedeu obișnuit înainte ca să facă vreun efort. Ar trebui să înceapă să lucreze chiar acolo unde se găsesc. Ar trebui să se găsească mulți la lucru, în ceea ce se numește „căile obișnuite”, și să adopte lucrarea de jertfire de sine, așa cum a făcut fr. Shireman și vor fi câștigate multe suflete pentru Domnul. Iar lucrătorii vor înțelege din experiență ce înseamnă să fie conlucrători cu Dumnezeu.

S-ar putea oare ca frații noștri să creadă că critica lor este produsul Duhului Sfânt ? Se va constata că cei care au fost criticați, au mai mult de arătat cu privire la eforturile lor, decât cei care-i critică. Numele celor umili, sunt scrise în cărțile din ceruri, cu cuvintele : ” Bine rob bun și credincios, intră în bucuria Domnului.” Dar contrar acestora, numele criticilor vor fi alăturate cuvintelor: „Ați fost cântăriți în cumpănă, și ați fost găsiți ușori.” Tu ai avantaje educaționale. Dar Dumnezeu nu ți-a dat darurile Sale ca să le folosești pentru ca să descurajezi lucrarea altuia. Domnul nu ți-a spus să intri în câmpul altuia și să-l jefuiești de influența pe care Dumnezeu i-a dat-o ca să arăți cât de înțelept ești tu în comparație cu el. Mă rog pentru convertirea ta. Dacă nu-ți schimbi dispoziția și spiritul, porțile cerului ți se vor închide. Cele mai bune lucruri din viață - simplitatea, cinstea, credincioșia, curăția, o integritate nepătată - nu se cumpără și nu se vând; ele sunt la dispoziția atât a celui neînvățat cât și a celui educat, atât a albului, cât și a celui de culoare, atât a săracului cât și a împăratului de pe tron.

Citește și studiază primul capitol din 1 Corinteni, și vezi dacă nu poți reveni la direcțiile directe ale lucrării. Dumnezeu conduce un popor pentru cer. Suntem noi o parte activă în această lucrare de străjeri pentru Dumnezeu? Căutăm noi să lucrăm uniți? Suntem dispuși să fim robii tuturor? Călcăm noi pe urmele lui Isus, marele nostru exemplu? Toți semănăm semințe pe ogorul vieții. Ce semănăm, aceea vom secera. Cei care seamănă iubire de sine, amărăciune, gelozie, vor culege un seceriș asemănător. Cei care seamănă dragoste neegoistă, bunătate, înțelegere pentru sentimentele altora, vor recolta un seceriș prețios.” (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 51

Studenti învățători

Sf. Elena, Ca., 16 oct.1901.

„Iubite frate Sutherland, Suntem mulțumitori Tatălui nostru ceresc, că fr. Magan s-a însănătoșit. Știu că mulți se roagă pentru el. Sper că Domnul va da fr. Brunson, o lumină clară cu privire la postul datoriei lui. Este privilegiul omului să știe dacă se află în locul corect, fără să depindă de preferințele sau de hotărârile nimănui, atunci când trebuie să-și consacre energiile lui. Totul trebuie să fie luat în considerație. Fr. Brunsonar trebui să prezinte Domnului această chestiune și apoi să hotărască, pentru sine ce spune Domnul robului Său. Pentru că fr. Brunson poate ocupa un loc la Berrien Springs, nu este o dovadă că nu mai este necesar și în alt loc. Felul în care Domnul mi-a prezentat această problemă, arată că nu este lucrul cel mai bun ca școala să aibă o listă lungă de învățători salariați. Trebuie să se procedeze ca în școlile profeților. Trebuie să avem un număr suficient de profesori, dar nu prea mulți. Un profesor în plus la școală, ar fi foarte necesar în alt loc unde talentul lui deosebit ar putea fi folosit cu câștig maxim.

Nu este o strategie înțeleaptă a fraților noștri din Berrien Springs, să caute și să atragă bărbați dintr-o lucrare la fel de importantă, ca și lucrarea școlii, lucrare unde talentele lor sunt absolut necesare. Trebuie să înălțăm rugăciuni stăruitoare către Dumnezeu, ca în locurile potrivite să fie puși oameni potriviți. Să se facă voia Domnului. Omul poate propune, dar Dumnezeu trebuie să dispună.

Profesorul trebuie să simtă dependență totală de Hristos. Oricât de capabil ar fi profesorul ales, el trebuie să ia răspunderea studiilor biblice.

Între studenți sunt unii în stare să preia o parte din lucrarea de instruire. Dacă profesorii s-ar folosi de ajutorul oferit în felul acesta, vor fi scutiți de multă muncă și grijă. Sunt studenți care pot fi învățați să folosească în învățământ o parte din timpul lor. Studenții nu trebuie să fie asemenea celor prezentați în cuvântul lui Dumnezeu, care învață mereu și nu ajung niciodată la cunoștința adevărului. Ei să primească și să dea.

Studentul n-ar trebui să creadă că întrucât este chemat să conducă o clasă de citire sau de pronunție sau oricare alt studiu, este lipit de timpul pe care și-l dorește pentru instruire. N-ar trebui să creadă că pierde timpul, căci nu este așa. Dând altora ceea ce a primit, îi pregătește mintea să mai primească. Trebuie să-și aducă aminte ca atunci când s-a luptat să facă ce a putut mai bine îngerii care l-au trimis să slujească aceluia care vor fi moștenitori ai mântuirii, înțeleg situația și-i vor dirija mintea, împrăștiind înțelegerea și readucându-i în gânduri lumina asupra subiectului de tratat, făcându-l clar și lămurit.

Profesorul tânăr care se teme de Dumnezeu va fi îndrumat în timp ce instruieste. Și în timp ce gânduri de reală valoare se aprind în minte, să mulțumească Lui Dumnezeu lăudându-L, ca fiind Acela de la care se revarsă toate binecuvântările, recunoscându-L și mărturisind că El este izvorul tuturor gândurilor înalte și nobile. Este un lucru nesigur să ne încredem mult în oameni și puțin în Dumnezeu. Cei care au răspunderea școlilor noastre, ar trebui să pună în serviciu activ fiecare talent pe care-l au studenții, și care poate fi folosit pentru câștigul școlii. Când acest lucru este făcut cum ar trebui, se va descoperi că studenții nu vor mai avea poftă de fotbal, tenis sau alte distracții. Ceea ce trebuie să fie învățați studenții, este cum să se facă cât mai utili cu putință, oriunde s-ar găsi. Ei ar trebui să învețe cum să se adapteze la lucrarea care le stă la îndemână. Hristos zice : „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.”

Știi că am un interes profund în școala de la Berrien Springs. Este școala Domnului și-ți voi trimite ideile Lui să le iei în considerație. El să te ajute, să te întărească și să te binecuvânteze. Privește și trăiește. El îți va pregăti calea înaintea ta. Să ai doar credință. Dumnezeu este ajutorul și apărătorul nostru. Să lucrăm în armonie cu Scripturile. Suntem îndemnați să ” ne rugăm întotdeauna, cu toată stăruința și rugăciunea.” Mai citim: „de aceea fiți treji și vegheați în rugăciune.” Trebuie să credem că este privilegiul nostru să ne rugăm, să căutăm înțelepciunea de la Dumnezeu privind la El pentru încurajare și putere spirituală. Dacă ne-ar fi îngăduit să vedem doar jumătate din pericolele care ne înconjoară, ne-am ruga mai mult. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 52

Școala de la Berrier Springs

Sf. Elena, Ca., 5 nov. 1901.

„Jubiți frați Magan și Sutherland, Am fost foarte mâhnită, fr. Magan, când am auzit de indispoziția și de suferința ta serioasă. Mulțumim Domnului că El a ascultat multele noastre rugăciuni înălțate pentru tine. Poate că te voi vedea în curând, căci după o săptămână de zile m-am hotărât să pornesc spre Răsărit. După hotărârea mea inițială să nu părăsesc casa, am ajuns într-o criză în experiența mea și mâine dimineață voi pleca la N. Y. City dacă va voi Domnul. Și mi se pare că aceasta este voia Lui. Sunt surprinsă că ar trebui să se discute despre plecarea fr. și sorei Salisbury dintre profesorii școlii de la Berrien Springs. Oare Domnul n-a știut ce trebuie să se facă în această direcție cu școala, când te-a îndrumat cu atâta bunătate să nu îngădui, ca profesorii să fie îndepărtați?

A fost ridicată întrebarea dacă fr. și sora Salisbury nu sunt absolut necesari în școală, și sunt necesari în altă parte, nu ar trebui să li se permită să plece ? Le-am spus că împrejurările ar putea schimba situația; dar după toată lumina care mi s-a dat , este că s-a făcut o greșeală în planificarea, ca membrii comitetului școlar să meargă în Europa ca să se angajeze în lucrarea școlară.

Domnul dorește să aibă aceiași profesori, dacă sunt dispuși să-și angajeze întreaga ființă în lucrare, făcând-o cu credință și curaj. Dacă se încred în Domnul, El va fi puterea și eficiența lor. Va trebui să-și continue înaintarea pe calea către cer, câștigând biruință după biruință în înaintarea lor. Inima nu trebuie să le slăbească din cauza teoriilor adverse. N-am avut noi de făcut față împotrivorilor încă de la începutul mișcării noastre înainte și în sus?

Mergeți înainte fraților și spuneți: „Nu voi slăbi și nu mă voi descuraja!” Fr. Magan, spune fr. Sutherland, vorbește în credință, roagă-te în credință și mergi înainte. Cei care au umblat mereu în necredință, vor arunca experiența lor trecută și cunoștințele lor, ca pietre de poticnire pe calea voastră. Dar în cuvintele „Stă scris”, aveți toiagul pe care trebuie să-l luați.

Prindeți-vă de Dumnezeu, sperând, rugându-vă și crezând. Fiți totdeauna plăcuți în spirit. Vorbiți plăcut. Când văd pe alții atât de dezagreabili atunci când își exprimă sentimentele, îmi displace atmosfera spirituală atât de mult încât simt că trebuie să deschid ferestrele spre cer și să las ca arvuna prezenței Domnului să lumineze ca să alunge ceața aceasta atât de neplăcută. Nu vă grăbiți să dați pe față, un spirit de necredință. Închideți ferestrele spre pământ, și apoi cântați cântările Sionului. Încrederea deplină în Dumnezeu este esențială. Nu fiți necredincioși, ci credeți. Aceasta pentru că Domnul v-a ajutat atât de mult. Deși slujitorul său a fost supraaglomerat și întristat, în marea Sa milă, Domnul i-a cruțat viața. Apoi bucură-te totdeauna în Domnul; și zic din nou, ai credință în Dumnezeu și bucură-te.

Este mult de făcut. Acum trebuie să educi, să educi, să educi. Nimeni să nu te lipsească de facilitățile necesare. Ai ceva utilaje de tipărit ? Ar trebui să-ți procuri dacă nu ai , căci va trebui să faci multe, cu propria ta mașină de scris, editând cărți și alte publicații de care ai nevoie în lucrare. Ai nevoie de cel mai bun educator care să predea studenților tipăritul și tot ce depinde de el, dându-le educația necesară pentru acest domeniu de lucrare. Mai ai nevoie și de cel mai bun și experimentat contabil pe care-l poți găsi. Contabilitatea să fie unul din studiile obișnuite. Faceți din ea o specialitate. Cultura vocală să fie de asemenea învățată în școala voastră. Nu treceți cu ușurință peste această materie căci dacă exprimarea este defectuoasă, toate cunoștințele câștigate vă vor fi de puțin folos. Cultivarea vocii este de cea mai mare importanță pentru ca harul și demnitatea să fie prezente în expunerea adevărului. Învățând folosirea corectă a vocii în vorbire, mulți care au pieptul slab, își pot salva viețile. Faceți ca studentul să aibă o ținută dreaptă, iar umerii spre spate. În special doamnele să-și cultive vocea.

Cu fiecare ocazie de lectură, cereți studenților să rostească clar cuvintele, pronunțând până la ultima silabă. Învățați pe studenți ca vocea lor să nu slăbească la încheierea propoziției. Cereți de la ei un ton al vocii plin, clar și rotund până la încheiere, inclusiv silaba ultimă.

Mulți dintre cei care folosesc organele vocale în mod atât de neglijent, încât de abia se pot numi organe vocale, dacă vor continua să vorbească în mod defectuos, vor muri de istovire. Plămâni își vor slăbi acțiunea lor sănătoasă din lipsă de exercițiu. În timpul respirației, nu se inhalează aer curat și plin de viață care să hrănească plămâni, și ca urmare se îmbolnăvesc. Învățați pe toți să vorbească rar. Nu permiteți o citire grăbită

sau o exprimare rapidă. Învățați pe student să inhaleze aerul vital dat de Dumnezeu și atunci în timpul expirării să exprime clar cuvintele. În felul acesta sunt folosite facultățile vitale ale aerului.

Nu îngăduiți niciodată ca o pronunțare neînțeleasă să treacă neobservată. Vorbirea să fie cât mai desăvârșită cu putință. Nu acceptați nimic altceva. Prin cultivarea vocii se va face o lucrare mare, nu numai învățând cum să respire, inhalând aerul curat, dătător de viață ci și expirând, vorbind în tonuri clare, și contribuind la păstrarea vieții.

Când se vorbește, nu trebuie să se forțeze coardele vocale sau plămâni. Abdomenul este motorul cel puternic din care își primesc puterea organele de vorbire, care sunt exprimate în ton și în pronunțare perfectă. Trebuie să se facă economie de energie nervoasă, pentru ca vocea să fie realizată, făcând astfel în stare pe lucrător, să vorbească, în așa fel încât să nu piardă nimic din puterea și frumusețea lui, fiind prezentat de mântuială.

Subiectul vocii cere o atenție deosebită. Domnul să ajute ca profesorii să înțeleagă rolul pe care acest subiect îl are, în comunicarea adevărului. Lucrătorii ar trebui să știe cum să folosească vocea, astfel încât în vorbire să prezinte marile subiecte ale adevărului prezent. Dacă mintea și voința sunt obligate să se dezvolte și să producă înaintări, se va vedea o îmbunătățire în prezentarea cu putere a Scripturilor.

Ar trebui să vă străduiți la educarea celei mai bune categorii de lucrători, care în calitate de profesori și pastori ai Evangheliei, să poată educa pe alții. Cred că dacă s-ar putea, ar trebui să-l aveți pe fr. Prescott unit cu corpul profesoral în acest trimestru. Primul trimestru ar trebui să fie o reușită. Domnul dorește ca fr. Prescott, să învețe multe lucruri în ramura educațională. Ideile sale cu privire la educație trebuie să fie diferite de cele de odinioară. Și mulțumesc Domnului că i-a dat lumina care este atât de necesară studenților care vor ieși ca profesori.

Toți cei care sunt acum legați de lucrarea de educație, nu trebuie să urmeze aceleași, aceleași metode vechi. Școlile noastre ar trebui să funcționeze mult mai asemănător cu școlile profeților. Fiți cu curaj în Domnul. Nu discutați despre necredință. Fraților, nu priviți partea întunecată a lucrurilor. Domnul are o lucrare de făcut pentru voi. Vă trebuie mai multă credință, mai multă speranță. Predați-vă sufletul Domnului ca

unic Creator credincios. Dacă pentru timpul acesta fr. Magan trebuie să meargă la Nashville, la Los Angeles sau la Sf. Elena, această schimbare radicală se va dovedi o binecuvântare pentru el. Pentru o vreme are nevoie să fie tratat cu grijă și cu gingășie și așezat acolo unde mintea lui va fi cât mai liniștită. Pentru acum, nu lăsați pe fr. și pe sora Salisbury să vă părăsească. Țineți-i acolo până când veți constata, că datoria lor este să plece.” Cu multă dragoste, Ellen G. White.

Capitolul 53

Credință în timp de descurajare

Suoth Lancaster MASS, 7 dec.1901. (P. T Magan, Dr. F.B.Moran, West Third Street, 315 Los Angeles, Ca.)

„Iubite frate Magan, Ieri a sosit scrisoarea ta din Chicago. Îmi pare foarte rău că împrejurările au luat altă direcție, dar de ce ai atât de puțină credință ? Mulțumește Domnului că ai studenți puțini, căci nu ești pregătit pentru un număr mare. Fr. Sutherland și cu tine, ați lucrat bine și cu curaj; de ce te îngrijorezi și te retragi din brațele scumpului tău Mântuitor ? A dat faliment banca cerului? Ai depășit resursele? Este Hristos Lumina lumii, în mormântul cel nou al lui Iosif? Nu citim noi: „De aceea poate să mântuiască în chip desăvârșit, pe cei care vin la Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi, ca să mijlocească pentru ei”?

Te rog să ieși din orice prezentare descurajatoare, pentru că avem un Hristos viu care poate mântui pe deplin pe cei care vin la Dumnezeu prin El. Banca cerului nu a dat faliment, iar tu nu ai terminat resursele; „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia, sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi: întâi pentru păcatele Sale și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus Jertfă pe Sine însuși. Într-adevăr legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului făcut, după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit, pentru veșnicie...” Căci printr-o singură jertfă, El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10:14,15; 6:17-20). Credința voastră să fie tare în Domnul. Nu priviți la aparențe. Cap. 2:16-18. Fr. Sutherland și Magan, Dumnezeu vă pune credința la încercare, dar să nu vi să piardă credința. Prindeți-vă de făgăduințe, cu credință deplină în Acela care stă în spatele făgăduinței.

Am fost supusă la o încercare aspră a credinței mele. Lucrul peste măsură nu aduce câștig. Mi s-a luat toată puterea, am slăbit de tot, aproape fără glas, sunt prea slabă să văd sau să vorbesc cu cineva, afară de cazul că este ceva foarte pozitiv. N-am îndrăznit să ies din camera mea de la Sanatoriu, n-am avut curajul să merg acasă în California, ceea ce aș fi dorit mult să fac în slăbiciunea mea. S-au înălțat multe

rugăciuni la Dumnezeu pentru mine. Mi s-a dat toată atenția prin tratamente serioase. Ieri a fost prima zi de refacere și cu toate că nu știau ce să fac în legătură cu călătoria, nu m-au descurajat.

Frații mei, aveți credință într-un Mântuitor viu, milos și iubitor. Am câteva cuvinte care mi-au fost date pentru tine, fr. Sutherland: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor; Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41:11-14)

Problema ta este acum, doar să te încrezi în Domnul. Zelul tău intens și eforturile de a face lucrarea cea bună, au fost prea mult pentru puterea omenească, dar pune-ți încrederea în Domnul, fratele meu, și nu te teme..

Acum cu privire la școală, mi se pare că voi credeți, că planta trebuie sădită, înflorită cu crini, cu trandafiri, înainte ca rădăcina să se fi prins adânc, ca să faceți această lucrare mare. Trebuie să începeți cu lucrurile mici, și să nu credeți că puteți arăta toată puterea în înființarea unei școli de un grad mai înalt, cu predare de studii avansate, fără să vă îngrijiți de profesorii și de ajutoarele lor, înainte să aveți studenți suficienți, care să vă garanteze pașii pe care-i faceți. Nu cumva mândria omenească, să dăuneze raportului. Nu credeți, că Domnul vede și știe totul, cu privire la prezentările favorabile și nefavorabile? Nu are Domnul oare, un ochi asupra lucrării Sale? Frații mei, poate că presupuneți că aveți de făcut toate planurile, toate întăririle și toată organizarea; și vă întreb: „Nu este mai bine să arătați că aveți încredere în Dumnezeu ?” Nu trebuie să vă frământați, ca să vă dezvoltați prea repede. Mâna providenței, susține mecanismul. Când Mâna aceea pornește roata, atunci toate lucrurile vor începe să se miște.

Cum poate omul limitat, să poarte poverile răspunderii, pentru acest timp ? Poporul său, a rămas mult în urmă. Elementele omenești sub plănuirea divină, por recupera ce s-a pierdut, din cauză că poporul, care a avut o lumină mare, n-a avut evlavie, sfințenia și zelul corespunzătoare în împlinirea planurilor precise ale lui Dumnezeu. Ei au pierdut, spre paguba lor, ceea ce ar fi putut câștiga în înaintarea adevărului, dacă ar fi adus la îndeplinire planurile, și voința Lui Dumnezeu. Omul nu se poate întinde peste abisul, care a fost făcut de către lucrătorii care n-au urmat pe Conducătorul Divin. Trebuie să mai rămânem aici în această lume datorită nesupunerii atât de mulți ani , așa cum au făcut-o copiii lui Israel, dar pentru numele lui Hristos, poporul nu trebuie să mai adauge păcate la cele existente, acuzând pe Dumnezeu de

urmarea cursului acțiunii lor greșite. Au învățat acum bărbații care pretind că cred în Cuvântul lui Dumnezeu, lecția că ascultarea este mai de preț decât jertfa? „Ți s-a arătat omule (acestui popor răzvrătit), ce este bine și ce cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?”

Domnul nu ar plăcere de acei bărbați, căroră le-a rânduit să facă o anumită lucrare, darcare abordează multe direcții și le duc până ajung atât de obosiți, încât îi lasă puterile. Nici voi și nici alte elemente omenesti, nu puteți vindeca necazul care a venit asupra poporului Lui Dumnezeu, prin neglijența de a înălța standardul Său și să ocupe teritorii noi. Bisericile ar trebui să acționeze acum cu toată puterea, cu toate capacitățile, talentele și mijloacele, ca să aducă lucrarea, să crească în capacități mai înalte și mai întinse, pentru ca să stea înaintea lumii în puterea adevărului neînvins. Dar dacă toți ar putea să vadă acum, ar mărturisi și s-ar pocăi de drumul prin care s-au îndepărtat de adevărul Lui Dumnezeu, urmând planul omenesc, și atunci Domnul i-ar ierta. Au venit avertizări, dar n-au fost luate în seamă, iar cei puțini care caută să facă un pod peste golful care ofensează pe Dumnezeu, trebuie să se grăbească încet, altfel purtătorii de steag vor cădea, și cine le va lua locul?

Fratele meu, îmi pare foarte rău pentru tine și pentru familia ta . Nu-ți aduc reproș pentru felul tău, căci dacă și alții ar fi purtat poverile, așa cum ar fi trebuit să facă, lucrarea ar fi fost mult mai avansată; chiar acum, tu trebuie să te retragi și să te odihnești un timp. Nu-ți face griji cu privire la salariile tale. Dumnezeu nu te va lăsa fără ajutor și mângâiere, pentru tine, pentru soția ta și pentru cei micuți. Fii cu curaj în Domnul. Încrede-te în El deplin. Lasă ca Domnul să ducă povara școlii. Nu trebuie să te împovărezi cu poveri care se vor realiza doar atât cât poate face un om limitat. Dacă îți pui toată încrederea în Dumnezeu, vei vedea în fiecare aspect al experienței tale, pe Acela care merge înainte, pregătindu-ți calea.

Nu-ți pot spune ce trebuie să faci, dar îți pot spune ce să nu faci: nu te îngrijora, nu fii necredincios, și să nu crezi că poți înflori într-o școală desăvârșită, chiar acum când este plantat un pământ nou. Trebuie să-ți amintești mereu, că săditul cere timp, precum și desăvârșirea plantei. Păstrează bine orice bucată de pământ, pe care o ai.

Cu multă dragoste pentru familia ta; fii cu curaj !” (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 54

Ajutor pentru Berrien Springs

(către pastorii și ceilalți prieteni de la școala din Berrien Springs) Nashville, TENN., 27 dec. 1901.

„Sunt vremuri, când lucrurile nu arată atât de strălucitoare și plăcute, cum am dori, din cauza greutăților care se așează în calea unei înaintări rapide; dar noi sperăm, frații și surorile mele, că veți fi încurajați să depuneți interes în înființarea școlii din Berrien Springs, și o veți ajuta prin vânzarea cărții „Parabolele Domnului”, precum și pe alte căi. Faceți ca vânzarea cărții „Parabolele Domnului”, să fie plasată cu interes în toate orașele mari, ca și în așezările cele mici. Fraților, treziți-vă! Mâna cea bună a Domnului a fost cu poporul nostru în alegerea unui loc bun, pentru așezarea școlii. Acest loc corespunde cu prezentarea care mi-a fost făcută, cu privire la locul unde ar trebui construită școala. Este departe de orașe și are pământ din belșug pentru scopuri agricole, și loc destul, așa încât casele nu vor trebui clădite una aproape de alta. Este teren destul unde studenții pot fi învățați să cultive pământul. ” Voi sunteți Casa lui Dumnezeu, voi sunteți clădirea lui Dumnezeu.”

Trebuie să înțeleagă toți, atunci când colportează cu cartea „Parabolele Domnului Hristos”, că ei fac o lucrare care este foarte importantă pentru școala care trebuie să înceapă. Domnul va ajuta pe toți cei care se vor ruga. Lumina pe care am încercat să o prezint în fața poporului nostru, este că trebuie să ne trezim din somn și să dăm pe față interes pentru școala care se va construi la Berrien Springs. Nu lăsați ca chestiunea înălțării unor clădiri potrivite, să iasă din interesul nostru. În vederea acestui scop, vânzarea cărții „Parabolele Domnului Hristos”, ar trebui să fie promovată viguros. Faceți ca acțiunile voastre prompte să conducă pe cei interesați, ca să facă o reușită din mutarea școlii noastre, afară din Battle Creek.

Terenul a fost cumpărat și trebuie să înceapă fără amânare pregătirea clădirilor necesare. Să fie întocmite planurile și să se aleagă locul potrivit. Cei care au fost lucrători credincioși, să ia o atitudine corectă, și să facă tot ce pot mai bine. Nu lăsați ca lucrarea să slăbească. Studenții să ia această lucrare în serios. Administratorii, profesorii sau asistenții lor, să nu alunece înapoi la vechile lor procedee, de a lăsa ca influența lor

să fie împotriva planurilor pe care Domnul le-a prezentat, ca fiind cele mai bune pentru educația mentală, fizică și morală a tineretului nostru.

Domnul ne cheamă să pășim înainte. Din cauză că profesorii n-au fost poate educați niciodată pentru munca fizică, manuală, nu se vor convinge ușor cu privire la cele mai bune metode prin care să asigure tineretului o educație integrală; chiar și aceia care au fost mai reticenți să intre în rânduri, cu privire la această problemă; dacă ar fi dat atenție în tinerețea lor, educației combinate, fizică, mentală și morală, ar fi fost scutiți de multe boli, iar creierul, oasele și mușchii lor ar fi acum într-o stare mai sănătoasă, pentru că tot mecanismul Domnului, ar fi pus la lucru în mod echilibrat. Lecții prețioase, de la cei mai buni instructori, ar fi asigurat domeniul spiritual, în lucrările agricole și chiar în tâmplărie și în tipografie. Domnul ar fi dorit ca aceste îndeletniciri mecanice, să fie introduse și predate de oameni competenți.

Oricine se va angaja în lucrarea de vânzare a cărții „Parabolele Domnului Hristos”, ar trebui să aibă ajutorul și încurajarea fraților lor.” (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 55

Nevoia de o umblare strânsă cu Dumnezeu

Sunnyside, Coorambong, N.S.W, 11 aug. 1898.

” Lucrarea care stă înaintea ispravnicilor Lui Dumnezeu, cere credință, curaj și optimism. Trebuie să trecem prin pericole morale și singura noastră speranță este în Hristos. El nu va lăsa neajutorat pe nici unul dintre lucrătorii Săi. Este nevoie ca fiecare suflet să adune putere și experiență spirituală. Domnul va lucra pentru poporul Său, atunci când va răspunde rugăciunii lui Hristos.

Prin lipsa de credință și de respect, pe care le dăm pe față, unii față de alții, este adusă o mare dezonoare Lui Dumnezeu. Trebuie să fie cultivată asemănarea cu Hristos. Dumnezeu nu poate folosi, spre slava Numelui Său, pe aceia care sunt mulțumiți de sine. Trebuie să înaintăm, dar aceasta trebuie făcută cu multă considerație. Lucrarea Lui Dumnezeu nu trebuie să poarte nedesăvârșirile omului. Trebuie să ne mișcăm sănătos și cu putere, făcând o lucrare care nu va trebui să fie desfăcută din cauza unor cusături greșite. În această lucrare, Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să fie considerat ca o călăuză sigură și profitabilă. S-ar putea ca sărăcia să încetinească lucrarea, pentru că noi susținem adevărul simplu al lui Dumnezeu; dar trebuie să se dea pe față o adeziune categorică față de adevăr. S-ar putea să eliminați oameni, dar nici un fir al adevărului nu trebuie părăsit. Marele Învățător spunea: ” Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Adevărul, adevărul veșnic, trebuie crezut în viața de fiecare zi. Trebuie să ne atașăm cu strictețe la maximele pe care le-a dat Autorul Mântuirii noastre. Principiile vii sunt, ca frunzele din Pomul Vieții, pentru vindecarea vaiurilor omenești.

Într-un „Așa zice Domnul”, este o înțelepciune veșnică. Cu toate că acest Cuvânt al lui Dumnezeu este foarte puțin practicat, acesta este unicul remediu, pentru vindecarea relelor individuale și naționale. Omul nu poate îngenunchea pe străzi și în piețe ca să-și înalțe rugăciunile către Dumnezeu, dar nu uitați niciodată, că oriunde veți fi, este un Dumnezeu căruia îi puteți cere înțelepciune. Domnul spune lui Ioan: „Iată, că ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide, pentru că ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu, și nu ai lepădat Numele Meu.”

Enoh a umblat cu Dumnezeu cel nevăzut. În locurile cele mai aglomerate ale pământului, acest Însotitor a fost cu el. Toți aceia care păstrează adevărul cu simplitate și dragoste, să păstreze lucrul acesta în minte. Oamenii care au cel mai mult de lucru, au cea mai mare nevoie să păstreze pe Dumnezeu înaintea lor. Când satana își pasează sugestiile asupra minții lui, ei se pot bucura de un „așa zice Domnul”, în ascunzișul tainic al Celui Preaînalt. Făgăduințele Sale, vor fi siguranța lor. În mijlocul confuziei și a aglomerației afacerilor, vor găsi un loc de liniște. Dacă își vor pune încrederea lor în Dumnezeu, El va fi locul lor de adăpost.

Luați pe Dumnezeu cu voi în orice loc. Ușa este deschisă pentru toți fii și fiicele Lui Dumnezeu. Domnul nu este departe de sufletul care- L caută. Motivul pentru care atât de mulți sunt lăsați singuri în locurile ispitei, este că nu pun pe Domnul înaintea lor. Tocmai în locurile unde se gândește mai puțin la Dumnezeu, acolo aveți nevoie să duceți cu voi lumina vieții. Dacă Dumnezeu este pierdut din vedere, dacă credința și comuniunea noastră cu El sunt întrerupte, sufletul se află în pericol clar. Integritatea nu va mai fi păstrată.

Domnul este ajutorul și apărarea noastră. Dumnezeu a luat măsuri ca nici un suflet care se încrede în El, să nu fie biruit de vrăjmaș. Hristos este cu atât mai mult lângă cei care cred în El, atunci când sunt obligați să se asocieze în vreun sens oarecare cu lumea, ca și atunci când se adună în Locașul Său, să I se închine. Gândiți-vă la aceste cuvinte: „Ai câteva nume în Sardes, care nu și-au mânjit hainele; ei vor umbla cu Mine, îmbrăcați în alb; căci sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe, și nu-i voi șterge numele din Cartea Vieții, ci îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi.”

Aceste cuvinte sunt oferite pentru oameni atunci când sunt în legătură cu lumea, supuși ispitelor și influențelor care amăgesc și înșală. Când lasă ca mintea lor să rămână în El, care este Soarele și scutul lor, întunecimea și ceața care-i înconjură, nu va lăsa nici o urmă sau pată pe veșmintele lor. Ei vor umbla cu Hristos. Ei se vor ruga, vor crede și vor lucra, ca să salveze suflete, care sunt gata să piară. Ei încearcă să rupă legăturile cu care satana i-a legat, și nu vor fi făcuți de rușine, dacă, prin credință vor face pe Hristos, Însotitorul lor.

Ispite și amăgiri vor fi aduse, fără întreruperi de marele amăgitor, ca să strice

lucrarea uneltei omenești, dar dacă se încrede în Dumnezeu, dacă este umil, blând și smerit cu inima, păstrându-se pe calea Domnului, Cerul se va bucura, căci va câștiga biruințe. Domnul zice: „Va umbla cu Mine, îmbrăcat în alb (veșminte nepătate), căci este vrednic.”

Dumnezeul lui Israel este unica speranță și refugiu pentru poporul Său. Poporul Lui Dumnezeu, care va face uz de Cuvântul Său, care va avea credință în făgăduințele Sale, își va vedea mântuirea. Deoarece se dă pe față, atât de puțină credință, este și o experiență superficială și lipsită de profunzime și de seriozitate. Este nevoie de dependență continuă de Dumnezeu, precum și de o credință permanentă și de o căldură serioasă de spirit. Tot cerul este interesat în aceia care au primit pe Hristos, în orice situație s-ar găsi în viață.

Unii care sunt socotiți printre fruntași în afaceri, vor lua poziția să asculte de adevăr. Ochiul lui Dumnezeu a fost îndreptat asupra acelor care au trăit după lumina pe care au avut-o, păstrându-și integritatea. Corneliu, bărbat cu o poziție înaltă, și-a păstrat experiența religioasă, urmând cu strictețe, lumina pe care o primise. Dumnezeu și-a îndreptat privirea asupra lui și a trimis pe îngerul Său, cu o solie pentru el. Solul ceresc a trecut pe lângă cei plini cu îndreptățire de sine, și a ajuns la Corneliu, pe care l-a chemat pe nume. Și el a zis: „Ce este, Doamne?” Și El i-a răspuns: „Rugăciunile și milosteniile tale, au ajuns înaintea Domnului.” Apoi i-a fost dată îndrumarea, cu privire la ce trebuia să facă, pentru a primi o cunoaștere mai completă. Astfel a cunoscut pe ucenicii lui Isus.

Raportul acesta este scris pentru binele deosebit al acelor care trăiesc în aceste zile de pe urmă. Mulți din cei care au avut o lumină mare, n-au apreciat-o și n-au îmbunătățit-o, așa cum a fost privilegiul lor să facă. Ei nu au pus în practică adevărul. Și din cauza aceasta Domnul va aduce pe cei care, au trăit lumina pe care au avut-o. Cei care au fost privilegiați cu ocazii să înțeleagă adevărul și care n-au ascultat de principiile Sale, vor fi aruncați de ispitele Satanei, să creadă că pot înainta singuri. Ei vor nega principiile adevărului în practică și vor aduce rușine asupra cauzei lui Dumnezeu. Hristos declară că pe aceștia îi va vărsa din gura Sa și-i va lăsa să-și urmeze propriul lor drum, ca să se îndepărteze de El. Cursul acțiunii lor îi scoate în evidență ca ispravnici necredincioși. Domnul va trimite solia Sa, acelor care au umblat în armonie cu lumina pe care au avut-o, și-i va recunoaște ca fiind credincioși adevărați, după măsura lui Dumnezeu. Acești oameni vor lua locul acelor care deși au avut lumină și cunoștințe,

n-au umblat în calea Domnului, ci în închipuirea inimilor lor nesfințite.

Trăim acum în zilele din urmă când adevărul trebuie să fie rostit și când musturarea și avertizarea trebuie date lumii, indiferent de urmări. Dacă unii se vor simți jigniți și se vor întoarce de la adevăr, trebuie să ținem minte că și în zilele lui Hristos au fost unii care au făcut la fel. Când cel mai Mare Învățător pe care lumea L-a cunoscut vreodată a spus adevărul, mulți din ucenicii Săi s-au supărat și n-au mai mers cu El.

Însă adevărul va câștiga biruința. Cei care vor păstra adevărul, indiferent de urmări, vor supăra pe unii ale căror inimi, nu sunt în armonie cu adevărul așa cum este în Isus. Aceștia cultivă teorii proprii care nu sunt adevăr. Adevărul nu se armonizează cu sentimentele lor, și decât să-și părăsească ideile, se depărtează de cei care ascultă de adevăr. Dar sunt bărbați care vor primi adevărul și aceștia vor ocupa locul rămas liber al acelor care s-au supărat și au părăsit adevărul.

Hristos spunea: „Ei au ieșit dintre noi, dar nu erau dintre noi. Oamenii cu principii creștine vor lua locul lor și vor deveni ispravnici credincioși și vrednici de încredere, care vor apăra Cuvântul lui Dumnezeu, în adevărata Lui însemnătate și în simplitatea lui. Domnul va lucra astfel încât cei îndepărtați se vor despărți de cei credincioși și sinceri. Aceia care asemenea lui Corneliu, se vor teme de Dumnezeu și-L vor proslăvi, le vor lua locul. Rândurile nu se vor slăbi. Cei hotărâți și sinceri, vor umple golurile, făcute de cei care s-au supărat și au apostaziat.

Prin lucrările minunate ale Lui Dumnezeu, Corneliu a fost condus să-și aducă viața sa energică și credincioasă în legătură cu ucenicii lui Hristos. La fel se va întâmpla și în zilele din urmă. Mulți vor prețui înțelepciunea lui Dumnezeu mai presus de orice câștig pământesc, și vor asculta de Cuvântul lui Dumnezeu, ca fiind standardul suprem. Ei vor fi conduși la o lumină mai mare. Ei vor ajunge la cunoștința adevărului și vor căuta să ducă această lumină a adevărului între cunoștințele lor care, ca și ei, sunt doritori după adevăr. În felul acesta devin purtători conștiincioși de lumină pentru lume. Constrânși ei înșiși, de dragostea lui Dumnezeu, ei vor constrânge pe alții și vor folosi toate ocaziile, să invite și să stăruie de alții să vină și să vadă lumina adevărului, iar ei la rândul lor, să dea tot ce pot, pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

Este de făcut o lucrare de ordin superior. O înțelegere clară a problemelor de afaceri, va califica bărbații care vor conduce treburile lucrării și a cauzei lui Dumnezeu,

ca să le țină pe o temelie înaltă și sfântă. Lucrarea misionară în toate domeniile ei, are nevoie de bărbați înțelepți, grijulii și cu judecată, care au o pricepere și o experiență să lucreze în calitate de trezoreri - bărbați care se vor dovedi vrednici de încredere, în ducerea adevărului în fața oamenilor de pe marile căi de circulație, și care să aducă toate avantajele experienței lor, a sănătății principiilor lor, integritatea și corectitudinea lor intransigentă, în lucrarea la care sunt rânduiți. Acum este necesară o credință neprefăcută în toată plinătatea și lărgimea ei.” (Semnat) Ellen G. White.

Urmările îngăduinței în mâncarea de carne

„Să fie carnea articolul principal de alimentație, pentru că cei care sunt în poziții de răspundere, s-au format să se bucure de o dietă cu carne? Să aibă medicii libertatea să-și îngăduie, ca obiceiurile lor pervertite să cultive poftele pe care le aleg, și în felul acesta să modeleze sentimentele instituției? Să vadă aceia care au avut o lumină mare și care au căutat să meargă după această lumină și să o reflecte, cum eforturile lor sunt contracarate prin învățatura și prin exemplele sanatoriilor noastre? În numele Domnului sunt însărcinată să mărturisesc, că cei care susțin îngăduința, apetitului în mâncare cu carne, sunt chiar aceia care au nevoie de reformă și de intrare în rânduri. Ei să nu dea îndrumări bolnavilor să mănânce carne de animale moarte, pentru că apetitul lor dorește după carne. Când obiceiurile și gusturile sunt aduse pe drumul corect, se va vedea că lumina și adevărul călăuzesc pe aceia care lucrează ca și călăuze, pentru sufletele necumpătate, sărace, slabe și îngăduitoare de sine.

Medicii ar trebui să educe pe pacienți, astfel încât să-i îndepărteze de lucrurile dăunătoare și ar trebui să arate cărări sigure pentru picioarele care merg pe ele. Dacă mințile pacienților sunt lăsate în voia lor, mulți vor alege cu siguranță, dieta ordinară de carne, și nu roadele pământului și ale pomilor. Când cei care lucrează ca medici îndepărtează pe oameni de principiile sănătății, Dumnezeu nu este onorat. Când se întâmplă așa, oricare ar fi îndrumarea religioasă, este un salt mortal în abis.

Cum puteți susține, că sunteți conștiincioși în lucrare? Nu știți că există o conștiință bună și una rea? Când cineva merge pe un drum, care este în armonie cu gustul lui, cultivat, moștenit și pervertit, în îngăduirea poftei, poate fi respectată pretenția de conștiinciozitate ca venind de la sine ? Este sigur că nu urmează propriile lui porniri omenești? Poate el deveni lege pentru sine și prin învățatură și exemplu să încurajeze pe alții în îngăduirea poftei, împotriva luminii pe care Dumnezeu, în mila Sa i-a plăcut să o dea? Creșterea răului în acest veac al lumii, se datorează într-o mare măsură, și este întărit, prin ce se pune în stomac ca hrană. Suntem clădiți din ceea ce mâncăm. Medicii ar trebui să studieze, de la cauză la efect. Pornirile animalice, nu trebuie educate și întărite, ca să dirijeze întreaga ființă.

„Oare nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru, și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” Expresia „cumpărați cu un preț” înseamnă totul pentru noi. Ținând seama de prețul plătit pentru noi, să nu predăm Lui ,oare, trupurile și sufletele noastre, pe care le-a cumpărat cu Sângele Său ? N-ar trebui ca ceea ce El a răscumpărat, să fie păstrat într-o stare cât mai curată, cât mai sănătoasă și cât mai sfântă cu putință? Hristos ne-a răscumpărat; chiar trupul nostru a fost salvat cu un preț infinit, dându-și Trupul Său pentru viața lumii. Pasiunile josnice își au sediul în trup și lucrează prin el. Cuvintele ” trup” sau ” poftă trupești” sau ” dorințe ale cărnii”, se referă la natura josnică și stricată . Ni se poruncește să răstignim firea (trupul), cu plăcerile și poftele ei. Cum putem face aceasta ? Să producem durere trupului ? Nu, ci doar să dăm la moarte ispita păcatului. Gândurile necurate trebuie îndepărtate, orice gând trebuie adus în supunere față de Isus Hristos. Toate pornirile animalice, trebuie supuse puterilor superioare ale minții. Trupurile noastre trebuie privite ca proprietatea cumpărată de Hristos. Membrele trupului să devină instrumente ale neprihănirii.

Care va fi urmarea atunci când dăm frâu liber, patimilor josnice? Organele delicate ale femeii sunt distruse....Practicile scârboase duc la boli respingătoare. Ceea ce Dumnezeu a dat ca binecuvântare, devine un blestem...Bolile cele mai grozave sunt urmarea sigură a lipsei de cumpătare care este practică. Iar pornirile animalice sunt dezvoltate, prin viețuire nesănătoasă - practici stimulate mai ales printr-o dietă carnată.

Care este lucrarea deosebită pe care suntem chemați să o facem în instituțiile noastre de sănătate ? În loc să dați o educație, prin învățatură și prin exemplu de îngăduință a unui apetit pervertit, faceți o educație contrară acesteia. Înălțați steagul reformei în toate ramurile. Apostolul Pavel își ridică glasul: ” Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea Lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută Lui Dumnezeu. Aceasta va fi din partea voastră, o jertfă duhovnicească. Să nu vă asemănați chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți , prin înnoirea minții voastre, ca să deosebiți bine voia Lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită.”

Instituțiile noastre de sănătate sunt înființate, ca să prezinte principiile vii ale unei diete sănătoase, curată și aleasă. Trebuie să fie predate cunoștințe referitoare la lepădarea de sine, stăpânirea de sine. Isus, care l-a făcut pe om și care l-a răscumpărat, trebuie să fie înălțat înaintea tuturor acelor care vin în instituțiile noastre. Trebuie

predate cunoștințe privitoare la calea vieții, a păcii, a sănătății și a sfințirii sufletului și a trupului, rând după rând, învățatură după învățatură, astfel încât bărbații și femeile să vadă nevoia de reformă. Ei trebuie aduși să renunțe la obiceiurile înjositoare și la practicile care se găseau în Sodoma și în lumea antediluviană, pe care Dumnezeu le-a distrus din cauza nelegiurii lor. Hristos spunea: „Așa cum era în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. Căci așa cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului.”

Toți cei care vizitează instituțiile noastre de sănătate, trebuie să fie educați. Planul de mântuire trebuie prezentat tuturor, de sus și de jos, bogaților și celor săraci. Instrucțiuni pregătite cu grijă trebuie să fie date, astfel încât îngăduirea necumpătării care este la modă, în mâncare și băutură, să poată fi văzută ca fiind, cauza bolii și a suferinței, cât și a practicilor păcătoase, care vin ca urmare a lor.

Să lăsăm ca aceste lucruri să continue, iar victimele să fie neavertizate și neinformate? Trebuie oare ca tinerii să meargă pe urmele celor iubitori de plăceri, mai mult decât celor iubitori de Dumnezeu? Să fie arătat tuturor izvorul de curățire? Să fie dată lumii ultima solie de har? Să nu existe oare sentinele credincioase, care să lucreze cu toate puterile date lor de Dumnezeu, ca să reformeze pe aceia care s-au înjosit și să nu refacă chipul moral al lui Dumnezeu în om? În Battle Creek, unii fac o lucrare bună, dar nu fac nici pe jumătate cât ar putea. Trebuie înmulțiți lucrătorii credincioși. Sunt necesari misionari în toate domeniile, ca să atingă inimile și cunoștințele tuturor aceluia care vin în legătură, cu cei care au avut lumina și care știu că sfârșitul tuturor lucrurilor este la ușă. Toți cei care ocupă poziții importante, de încredere, să știe că Dumnezeu a așezat o lucrare solemnă asupra lor și anume, să facă lumina să lumineze, în raze clare și puternice, pentru o lume, care pierde în păcatele ei.” (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 57

Dieta cu carne și viața în orașe

„Când vor lua poziție de partea principiilor sănătoase, cei care cunosc adevărul, pentru acum și pentru veșnicie? Când vor ajunge sinceri față de principiile reformei sănătății ? Când vor înțelege că este periculoasă folosirea cărnii? Am fost îndemnată să spun că dacă vreodată mâncarea de carne a fost sigură, acum nu mai este. Sunt aduse animale bolnave în orașele mari și în sate și sunt vândute ca hrană. Multe dintre aceste creaturi nenorocite, ar fi murit de boală în scurtă vreme dacă n-ar fi fost tăiate; și cu toate acestea, carcasele acestor animale bolnave sunt pregătite pentru piață, iar oamenii mănâncă liber această hrană otrăvită. O astfel de dietă contaminează sângele, și stimulează pasiunile josnice.

Mulți părinți se poartă ca și când ar fi lipsiți de judecată. Sunt într-o stare de indiferență, paralizați din cauza îngăduirii unui apetit pervertit și unor patimi degradante. Pastorii noștri care cunosc adevărul, ar trebui să-i trezească pe oameni din situația paralizată, și să-i ajute să dea la o parte acele lucruri, care creează un apetit după alimentele cu carne. Dacă neglijează să se reformeze, vor pierde puterea spirituală și vor deveni din ce în ce mai degradați, prin îngăduința lor păcătoasă. Obiceiuri care dezgustă Universul Ceresc, obiceiuri care degradează ființele omenești, mai jos decât animalele, sunt practicate în mute cămine. Toți cei care cunosc adevărul, să spună: ” Fugiți de poftele firii, care se războiesc cu sufletul !”

Nici unul din pastorii noștri, să nu dea un exemplu rău, prin consumarea alimentelor de carne. Atât ei cât și familiile lor să trăiască lumina reformei sanitare. Pastorii noștri să nu-și animalizeze firea lor și pe cea a copiilor lor. Copiii ale căror dorințe n-au fost înfrânate, sunt ispitiți nu numai să-și îngăduie obiceiuri obișnuite de necumpătate, ci și să dea frâu liber pasiunilor josnice, și să disprețuiască curăția și virtutea. Ei sunt conduși de Satana, nu numai să-și denatureze trupurile, dar și să șoptească altora, pornirile lor rele. Dacă părinții sunt orbiți de păcat, nu vor observa deseori aceste lucruri.

Părinților care locuiesc în orașe, Domnul le trimite un strigăt de avertizare. Adunați-vă copiii acasă; strângeți-i departe de cei care disprețuiesc poruncile lui

Dumnezeu, care învață și practică păcatul. Ieșiți din orașe cât mai curând cu putință.

Părinții să-și asigure case mici la țară, cu pământ cultivabil, acolo unde pot avea livezi și unde pot cultiva vegetale și fructe, care să ia locul alimentelor cu carne, care strică atât de mult sângele de viață, care curge prin vene. În astfel de locuri, copii nu vor fi înconjurați de influențele infectate ale vieții de la oraș. Dumnezeu va ajuta pe poporul Său, să găsească astfel de cămine, în afara orașelor.”

Capitolul 58

Alegerea lucrătorilor pentru sanatorii

„Cu privire la declarația ta, că Dr. _____ ar veni să vă ajute, la sanatoriul Wahroonga, cu anumite condiții care includ privilegiul să servească la masă orice hrană pe care o dorește, aș spune că mai bine nu acceptați serviciile acelor care vin numai în cazul, că li se acceptă condițiile; căci condițiile cu care vin, sunt dovada că nu-i doriți. Ei vor produce mai mult încurcături, decât să vă ajute. Toți cei care fac propuneri de felul acesta, vă vor aduce, cred eu, mai multă tulburare și neliniște, decât puteți suporta.

Dacă Dr. _____ va veni în legătură cu sanatoriul Wahroonga, va exercita o influență atât de puternică, încât nu veți ști cum să vă descurcați financiar, până când vor veni peste voi încurcături, din care nu veți mai putea ieși singuri. Educația și pregătirea lui sunt de așa natură, încât extravaganta este pentru el tot atât de naturală ca și respirația. Tendința lui este să ia lucrurile în mână; mă tem că nu-l veți putea împiedica să facă acest lucru. Vor fi multe greutăți de depășit, ca urmare a extravagantei lui, care vor anula principiile pe care Hristos, ni le-a dat prin viața Sa de lepădare de Sine, și prin învățăturile Sale.

Să nu aducem pe nimeni în instituție, care să fie o povară pentru sufletul nostru. Așteptați după Domnul. Să nu intrați în tratative cu Dr. _____, până când nu aveți o dovadă sigură că s-a convertit. Cu privire la problema alimentației cu carne, știm că dacă astfel de oameni ca Dr. _____ vor veni în legătură cu instituția, nu puteți rezolva această chestiune, fără mari dureri de cap și neazuri.

Am fost îndrumată, că fost o vreme când Domnul a privit cu multă bunătate la Dr. _____, dar fratele vostru a dorit să-și aducă la îndeplinire planurile lui, și aceasta a făcut să fie greu să lucreze în armonie cu calea Domnului. Cred că dacă s-ar sfinți și s-ar umili înaintea lui Dumnezeu, el ar pregătirea ca să-l facă o binecuvântare. Când se va converti, când va fi gata să învețe de la Isus și să primească sfatul lui Dumnezeu, atunci va fi în stare să întărească pe frații lui și să participe la marea întreprindere pe care am preluat-o fără să-i aducem nici o daună.

Fratele meu și sora mea, trebuie să lucrați cu prudență, pentru cei cu care veniți în

legătură la sanatoriu, ca să recunoască că o atmosferă sfințită, spirituală, înconjură sufletul vostru. Acest lucru se poate face și se va face. Este nevoie de adevăr - adevăr care nu poate fi legat. Cea mai mare nevoie a pastorilor noștri, este de o inimă dispusă să primească adevărul. Unii se vor hotărî să vină la sanatoriu, ca și fiul rătăcitor, hotărât să se întoarcă la tatăl lui. Pentru aceste suflete se poate lucra cu judecată și să fie salvate. Adevărul adus în experiența vieții, este o putere mântuitoare.

Dacă cineva ale cărui principii și cuvinte nu au o influență salvatoare, este adus în instituție, va mărturisi împotriva puterii sfințitoare a adevărului.”

Dacă s-ar fi făcut o lucrare a Duhului Sfânt în inima unui astfel de om, el s-ar fi ridicat la un nivel mai înalt, mai sfânt, de unde ar fi putut avea o influență transformatoare asupra patronilor necredincioși.

Până când doctorul nu se convertește, el nu va putea fi legat de instituția noastră medicală și nu va putea face lucrarea pe care Domnul dorește să o facă. În Sanatoriu trebuie să se facă o lucrare înțeleaptă a Cuvântului. Influența doctorului ar contracara această influență religioasă. Dumnezeu să ne ferească de aceasta. Aș fi foarte bucuroasă dacă inima, mintea și caracterul i-ar putea fi aduse, cu acceptarea lui, în supunere plăcută față de voința lui Hristos Isus...

Vă rog să citiți și să studiați capitolul 3 din epistola către Coloseni. Ea declară lămurit ce trebuie să facem ca să lăsăm în mintea celor necredincioși o imagine în favoarea adevărului.

Doar câteva cuvinte cu privire la ce ar trebui să faceți ca să angajați medici și alte ajutoare pentru noul Sanatoriu. Mergeți la Domnul și la Cuvântul Său scris. Nu aduceți pe nimeni care se va dovedi o piedică în lucrurile spirituale. Am dorit multă vreme și m-am rugat ca doctorul să fie iluminat de Duhul Sfânt și să poată vedea de ce nu este un lucrător împreună cu Dumnezeu.

Am sperat ca fratele și sora . să vadă până acum că ei nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Mi s-a arătat că dacă ar fi venit la Sanatoriu, ceea ce au făcut, influența lor nu va lăsa o impresie bună asupra minților acelorora cu care vor veni în legătură. Ideile lor pivoare la comportamentul creștin nu sunt corecte. Ei nu vor onora pe Domnul. Amândoi au nevoie să se unească cu Hristos. Până când nu se realizează această unire,

ei nu pot fi decât o povară mare dacă vor fi aduși în Sanatoriu. Ei n-ar trebui să fie aduși în legătură cu ceilalți lucrători dacă nu văd și nu înțeleg ce înseamnă să fie aleși de Dumnezeu. Vă scriu aceste lucruri pentru că nu îndrăznesc să le rețin. Cred că mă veți înțelege. Eu iubesc aceste suflete, dar știu că până când nu vor fi pregătiți corect să înțeleagă reforma sanitară, să fie un exemplu bun, ei n-ar trebui să fie aduși la Sanatoriu; căci vor fi un impediment pentru reușita lucrării. Când vor fi pregătiți să răspundă cererilor lui Dumnezeu atunci veți ști lucrul acesta. Ei au nevoie de o reconvertire.

Trăim într-un timp solemn și important. Efortul de a construi Sanatoriul a fost imens și nu ne putem permite să aducem aici pe aceia care se vor dovedi a fi o piedică pentru lucrarea lui și rușine pentru reputația lui.

Cu privire la alimentele de carne, nu le aduceți la Sanatoriu. Nu trebuie să se servească nici ceai, nici cafea. Cereale cu zahăr ars, preparate cât mai plăcut cu putință, trebuie servite în locul acestor băuturi distrugătoare de sănătate. Privitor la masa a treia, nu obligați să se servească doar două mese. Unii fac foarte bine dacă vor folosi trei mese ușoare, iar dacă sunt reduse la două simt această schimbare ca fiind foarte severă.

Capitolul 59

Dăruirea sistematică

4 februarie 1902

Datoria și privilegiul dăruirii sistematice pentru cauza lui Dumnezeu este o chestiune care n-ar trebui nicidecum neglijată de către pastorii noștri. Dumnezeu i-a chemat să vegheze asupra sufletelor pentru care vor trebui să dea socoteală. El i-a însărcinat să ducă bisericilor solia sa. Ei ar trebui să se asigure că nimeni nu este lăsat în necunoștință cu privire la acest subiect. Ar trebui să caute să convingă pe oameni de faptul că sunt în întregime dependenți de Dumnezeu și că sunt răspunzători față de El pentru toate binecuvântările Lui.

Dumnezeu a dat îndrumări deosebite cu privire la modul în care trebuie folosită zecimea. El nu dorește ca lucrarea Sa să fie slăbită din lipsă de mijloace. Pentru ca să nu opereze întâmplarea și să nu se facă greșeli, El a lămurit foarte clar datoria noastră în această privință. Partea pe care Dumnezeu Și-a rezervat-o pentru Sine nu trebuie îndepărtată pentru nici un alt scop decât cel care a fost specificat. Nimeni să nu se simtă liber să-și rețină zecimea sau să o folosească după propria lor apreciere. Nu trebuie să o folosească pentru ei în caz de forță majoră și nici să nu o folosească așa cum cred că este potrivit, în ceea ce ar privi ca fiind lucrarea Domnului. Dumnezeu a dat dovadă că onorează pe oameni luându-i în parteneriat cu El în lucrarea cea mare de răscumpărare. El așteaptă ca agenții săi să lucreze nu împotriva Lui, ci în unire cu El astfel ca trezoreria Lui să fie alimentată.

Pastorul trebuie ca prin învățătură și exemplu să învețe poporul să privească zecimea ca fiind sfântă. El ar trebui să simtă că nu o poate reține și să procedeze cu ea după propria lui găsimă cu cale, pentru că este pastor. Nu este a lui.

El nu are libertatea să-și rețină ceea ce crede că i se datorează. El să nu așeze influența lui în favoarea nici unui plan care are ca scop să deturneze zecimile și darurile dedicate lui Dumnezeu de la folosirea lor legitimă. Ele să fie așezate în trezoreria Domnului și privite ca fiind sfinte pentru serviciul pe care El l-a rânduit.

Capitolul 60

Folosirea zecimii

Mountain View, Calif., 22 ian. 1905.

Frate Watson, Fratele meu, vreau să-ți spun: fii atent cum te miști. Nu te comporti cu înțelepciune. Cu cât vei vorbi mai puțin cu privire la zecimea care a fost alocată câmpului celui mai lipsit și mai descurajator din lume, cu atât vei fi mai sensibil.

Mi-a fost prezentat timp de ani de zile că zecimea mea trebuie să o administrez eu ca să ajut pe pastorii albi și de culoare care erau neglijați și nu primeau în mod suficient ca să-și susțină familiile. Când mi-a fost atrasă atenția asupra pastorilor în vârstă, albi sau de culoare, a fost datoria mea deosebită să cercetez nevoile lor și să le acopăr cele necesare.

Aceasta avea să fie lucrarea mea specială și am făcut lucrul acesta într-un număr de cazuri. Nimeni n-ar trebui să facă public faptul că în cazuri deosebite zecimea este folosită în felul acesta.

Cu privire la lucrarea printre negrii din Sud, acel câmp a fost și încă este lipsit de mijloace care ar trebui să ajungă la lucrătorii din câmpul acela. Dacă au fost cazuri în care surorile noastre au destinat zecimea lor pentru susținerea pastorilor care lucrau pentru oamenii de culoare din Sud, oricine dacă este înțelept își va păstra pacea.

Eu am alocat zecimea mea cazurilor celor mai disperate de care am auzit. Am fost îndrumată să fac lucrul acesta; și dacă banii n-au fost retrași din trezoreria Domnului, nu este o chestiune care ar trebui să fie comunicată; căci aceasta mă va obliga să fac cunoscut aceste lucruri, lucru pe care nu-l doresc, deoarece nu ar fi cel mai bine.

Mi-au fost prezentate timp de ani de zile, unele cazuri și am împlinit nevoile lor din zecime, așa cum m-a îndrumat Dumnezeu să fac. Dacă cineva îmi va spune: „Soră White vă rog să trimiteți zecimea mea acolo unde știți că este cea mai necesară, îi voi răspunde: „Da, voi face așa; și am făcut astfel. Recomand pe acele surori care au dat zecimea lor acolo unde a fost necesar ajutorul ca să se facă o anumită lucrare, care ar fi

rămas nefăcută; dacă acestei situații i se face publicitate aceasta va aduce la cunoștință ceva ce ar trebui lăsat așa cum este. Eu nu cred că trebuie să se facă cunoscută această lucrare pe care Domnul mi-a dat-o și a dat-o și altora.

Îți trimit acest material ca să nu faci cumva o greșeală. Împrejurările schimbă unele situații. Eu n-aș sfătui pe nimeni să facă o practică din adunarea banilor de zecime. Dar de-a lungul anilor, au fost ici și acolo persoane care și-au pierdut încrederea în felul în care se administrează zecimea, și care mi-au dat-o mie și mi-au spus că dacă nu o primesc, ei o vor da familiei pastorului cel mai lipsit pe care îl vor găsi. Am luat banii, le-am dat chitanță și le-am comunicat cum am folosit-o.

Îți scriu aceste lucruri ca să te calmezi și să nu te agiți și să dai publicității această chestiune, ca nu cumva și alții să le urmeze exemplul.

Capitolul 61

Lucrarea din Nashville

St. Elena, California, mai 1902.

După lumina care mi-a fost dată, știu că Domnul l-a folosit pe Edson White și pe W. O. Palmer să facă o lucrare misionară în Sud. Acest câmp mi-a fost prezentat ca un câmp în mod păcătos neglijat de aceia care cred adevărul. Poporul lui Dumnezeu n-a făcut lucrarea pe care ar fi trebuit să o facă acolo. Domnul a primit cele două suflete, le-a scos din întuneric la lumină și a pus în inimile lor gândul să facă o lucrare în câmpul sudic. Istoria acestor lucrători a dat la iveală multe lucruri care nu pot fi repetate aici. Dar Domnul mi-a arătat că El a primit lucrarea lui Edson White și de câteva ori i-a păstrat viața în locuri periculoase. El a pus Duhul Său în el, i-a deschis calea înaintea lui și i-a dat izbândă.

Întemeierea lucrării în Nashville a fost după planul lui Dumnezeu. În Nashville și în împrejurimi sunt clădite colegii mari pentru educarea oamenilor de culoare. Aceste clădiri mari stau ca reprezentări a unei lucrări mari și bune care se face pentru această rasă. Domnul a favorizat și a binecuvântat pe cei care s-au consacrat acestei lucrări. A fost în planul lui Dumnezeu ca adventiștii de ziua a șaptea să intre în Nashville. Mi s-a arătat că în acest loc trebuiau clădite monumente pentru Dumnezeu, nu numai în oraș, dar și la distanțe mici de el. Au fost făcute eforturi pentru a ajunge atât la albi cât și la cei de culoare. Lucrarea misionară medicală trebuia să fie întemeiată acolo; căci ea este brațul drept al evangheliei. Dar lucrarea avea să se miște încet; deoarece nu erau multe mijloace cu care să fie continuată. Lucrarea nu trebuia continuată ca o afacere privată, ci ca o întreprindere a Conferinței.

Un interes profund ar trebui dovedit în consolidarea lucrării în NASHVILLE și în împrejurimi. Trebuie înființat un sanatoriu. Dacă este posibil, poate fi folosită o clădire deja existentă, dacă într-o localitate preferată se poate găsi una potrivită. Trebuie făcuți pași pentru avansarea acestei lucrări cât mai repede cu putință. Când va fi înființată această instituție, ea va avea o mare influență între oameni. Să rugăm pe Domnul pentru deschiderea acestei lucrări cât mai repede cu putință. Când va fi înființată această instituție, ea va avea o mare influență între oameni. Să rugăm pe Domnul pentru

deschiderea acestei lucrări și să se conducă la dezvoltarea ei. Avem un Dumnezeu care ascultă și răspunde la rugăciune.

În această lucrare, nu trebuie să aibă controlul minții unui singur om. Lucrarea trebuie făcută în temere de Domnul. Toți frații trebuie să aibă un glas de hotărâre finală.

Domnul, în providența Sa, va lucra asupra minților așa cum a lucrat în trecut, conducând pe oameni să favorizeze poporul nostru oferindu-le proprietăți la prețuri scăzute. Au fost făcute greșeli în lucrarea de la Nashville, dar aceia care nu s-au implicat în lucrare să nu dea loc la critici lipsite de bunătate. Dacă frații își recunosc greșelile și erorile, vor refuza să fie cei dintâi care să arunce cu piatra.

S-au făcut investiții în lucrarea de la Nashville, care mai bine nu ar fi fost făcute până când s-ar fi strâns mai multe. O parte din banii cheltuiți pe clădiri ar fi trebuit păstrați până când sunt necesari pentru materiale de tipografie.

Lucrarea de cheltuire a mijloacelor cerea un bărbat care să nu fi avut atâtea răspunderi, dar a rămas asupra lui Edson White. El ar fi trebuit să discute cu bărbatii din conducerea comitetului; căci el fusese ales și primit de Dumnezeu să facă lucrarea în câmpul sudic; dar el ar fi trebuit să predea administrația financiară a lucrărilor în mâinile unui om priceput în administrație care să nu fi avut atâtea poveri asupra lui. Pe când alți bărbați trebuie să stea în locul lor ca și conducători în domeniile lor de lucru, el trebuie să-și ocupe poziția de conducător în acest domeniu specific al lucrării.

Toți acești bărbați care lucrează în calitate de conducători trebuie să se supună unii altora. Glasul nici unuia dintre ei nu trebuie auzit mai presus de ceilalți când este vorba de rezolvat probleme importante.

Am multe de spus, dar nu acum, cu privire la modul în care lucrarea ar trebui să fie dusă mai departe. Am simțit foarte mult că Edson ar fi trebuit să conducă lucrarea despre care Domnul a spus că el trebuie să o îndeplinească în slujirea Cuvântului. Dacă se va consacra acestei lucrări, dacă își va smeri inima ca aceea a unui copil, dacă va depinde de Tatăl Său ceresc, Dumnezeu îl va binecuvânta și îl va întări.

El trebuie să se unească cu frații lui, din care unii au fost asociați cu el în lucrare. Fratele Butler este președintele Uniunii de Conferințe din Sud și cred că lucrul acesta

este corect. Bărbații care au fost așezați în slujbă trebuie să ducă înainte lucrarea încredințată. Prin umblarea umilită cu Dumnezeu, ei trebuie să învețe cum să ducă diferitele domenii la desăvârșire. Trebuie să existe o unitate desăvârșită între lucrători. Ei trebuie să se respecte și să se susțină unul pe altul, fiecare dintre ei apreciind pe altul mai mult decât pe sine, și fiecare stând neabătut la postul datoriei lui.

Fr. Palmer este foarte istovit. El nu mai poate continua să poarte răspunderile pe care le-a purtat până acum. Trebuie să renunțe la unele poveri. Edson White nu trebuie să aibă cuvântul hotărâtor în plănuirea și îndeplinirea problemelor financiare pentru lucrarea din Sud, căci aceste răspunderi sunt foarte grele. Lucrarea trebuie dusă înainte cu direcții precise. Edson și fr. Palmer nu trebuie lăsați deoparte ci împreună cu ei trebuie să fie aduși alți bărbați înțelepți și cu inteligență.

Sunt îndrumată să-i spun lui Edson White: restrânge-ți lucrarea la ceea ce crezi că poți înțelege cel mai bine. Ai prea multe răspunderi, încât ai ajuns aproape la capătul puterii mintale și fizice. Nu încerca să forțezi lucrurile așa cum ai făcut până acum. Nu-ți poți îngădui să jertfești odihna și somnul de care ai nevoie ca să împingi lucrarea. De altfel obosești foarte repede. Cu nervii supra împovărați, cu dureri de cap și cu nopți nedormite, ți-ai pierdut puterile fizice, mintale și spirituale.

Domnul vrea să faci cărări drepte pentru picioarele tale, pentru ca cel orb să nu se împiedice. El dorește ca atât tu cât și fr. Palmer să stați îmbrăcați cu toată armura, pregătiți printr-o experiență sfințită să vă dovediți bărbați puternici. El dorește să aveți izbândă în lucrarea voastră. Vor fi unii care vor prezenta tendențios motivele voastre așa cum au făcut-o de atâtea ori în trecut. De aceea mișcați-vă cu cumpătate și cu mare prevedere.

Ați simțit cum încercările vă apasă dureros. Dar n-a purtat Hristos toate câte vi se cer și vouă? El vă poate face bogați chiar în mijlocul sărăciei celei mai umilitoare și mai profunde. S-ar putea să simțiți că sunteți acuzați în mod greșit. N-a fost oare aceasta experiența de fiecare zi a Domnului vostru? Duceți cu răbdare tot ce se întâmplă. În ziua cea mare de pe urmă, cei care au fost atât de gata să judece, vor fi nespuse de surprinși de felul cum Hristos apreciază caracterul. Celor care cu sinceritate au urmat principiile drepte, le va fi dată o mare răsplată. Nimic din ceea ce vreodată s-a gândit, s-a spus sau s-a făcut n-a scăpat atenției Domnului. El știe motivele care determină faptele oamenilor. De aceea, aveți curaj în El.

Lucrarea din Nashville solicită prima voastră atenție. Am fost puțin surprinsă la început să aflu că 500 de dolari din fondurile Uniunii de Conferințe din Sud au fost repartizați lucrării din Graysville, în timp ce era o nevoie atât de mare de mijloace în Nashville. Dar lumina care mi-a fost dată a fost că s-a făcut un lucru bun. Fr. Kilgore a asigurat lucrarea din câmpurile misionare. El a dat pe față o dărnicie deosebită; iar acum, dacă mijloacele au fost trimise la Graysville pentru a ajuta lucrarea de acolo care este în lipsă, nimeni să nu pună la îndoială ce s-a făcut. Toți lucrătorii trebuie să fie plini de spiritul nobil al ajutorării și al dispoziției de a folosi banii Domnului acolo unde sunt cât mai necesari. Graysville avea nevoie de bani atunci când s-au trimis cei 500 de dolari; iar când lucrarea s-a consolidat și va veni timpul ca să se clădească o școală și un sanatoriu la o distanță mică de Nashville, lucrătorii pot cere ajutor cu încredere la Graysville.

Suntem în lumea aceasta ca să ne ajutăm unii pe alții. În lucrarea lui Hristos n-au fost delimitări teritoriale, iar cei care încearcă să stabilească astfel de limite în lucrarea lui Hristos de astăzi, ar face mai bine să se roage: „Doamne, dă-mi o inimă nouă”. Când vor avea gândul lui Hristos vor vedea multe părți ale viei Domnului care sunt încă nelucrate. NU vor mai spune niciodată: „Mijloacele noastre sunt necesare pentru promovarea intereselor pe care le avem aici. N-are nici un rost să se ceară mijloace de la noi”.

Pentru succes și pentru rațiunea de a fi a lor, slujitorii Domnului sunt dependenți de Hristos. El le citește inimile. El le știe motivele și scopurile și face apel la ei să se despartă de tot ce i-ar împiedica în reușita lor de a prezenta adevărul pentru vremea aceasta. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută mai întâi de toate. Când se consacră ei, succesul va încununa cu siguranță eforturile lor. Îngerii lui Dumnezeu vor impresiona inimile și mulți vor fi aduși la lumina adevărului. „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți. Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.” Efes. 4, 1-7

Trebuie să învățăm din experiența din trecut pentru a evita eșecurile. Ne rugăm Tatălui nostru ceresc: „Nu ne lăsa să cădem în ispită”, și după aceea, prea adesea nu ne păzim picioarele ca să nu cădem în ispită. Trebuie să ne ținem departe de orice ispită prin care am putea fi biruiți cu ușurință. Reușita noastră se realizează prin noi, prin harul lui Hristos. Trebuie să îndepărtăm din cale pietrele de poticnire care ne-au produs atât nouă cât și altora atâta amărăciune.

Suntem siguri dacă ascultăm de cuvintele lui Hristos. Oricare ar fi chemarea voastră, oricare ar fi speranța voastră, ascultați: „dacă vrea cineva să vină după Mine, zice El, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze”.

Ascultând de aceste cuvinte, în totală dependență de Mântuitorul, mergeți înainte ca să dați lumii un exemplu de ceea ce înseamnă a fi creștin. Purtați jugul împreună cu Hristos. Aceasta este singura obligație a Evangheliei. Învățați zilnic cum să împliniți cât mai bine îndrumarea pe care a dat-o Hristos. Trăiți așa cum se cuvine unor supuși ai Împărăției sale. Lucrarea vieții voastre este aceasta: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Ellen G. White.

Îndrumări cu privire la lucrarea din Sud

În timpul nopții am primit instrucțiuni cu privire la lucrarea din Sud. Acum câteva zile mi-au fost prezentate niște lucruri pe care greu le-am înțeles și pe care nu le-am putut explica prin scris sau prin glas. Într-o altă zi mi-au fost prezentate iarăși aceleași lucruri. M-am simțit întristată profund. Gândurile mi-au fost tulburate cu privire la lumina care -mi fusese dată în ce privește lucrarea fiului meu J. E. White în câmpul sudic.

Noaptea trecută se părea că într-o grupă de bărbați aleși adunați pentru sfat, se discutau lucruri importante. A fost luată în discuție partea de administrație a lucrării din câmpul sudic. Se făcuseră schimbări în comitetele care aveau sarcina diferitelor părți ale lucrării. Au fost prezentate încurcăturile legate de partea financiară a lucrării. Frații încercau să amelioreze problemele cele mai încurcate. Au fost făcute unele schimbări în lucrările administrative.

Cineva din comitet s-a ridicat și s-a dus la ultimul scaun din încăperea, și-a pus brațul în jurul lui J. E. White și l-a condus în față. El și-a raportat faptele legate de lucrarea lui în Sud. Vorbea despre eforturile care fuseseră făcute atunci când el și cu fr. Palmer au ajuns la început acolo. A continuat cu relatarea, punct cu punct a publicării cărții, Abecedarul Evangheliei. Această carte, - singura speranță care părea să se ofere pentru ușurarea câmpului sudic - a fost invidiată de bărbați care nu aveau nici o povară pentru acel câmp. Autorul, presat la extrem, a simțit că era obligat să vândă plăcile și dreptul de autor al cărții lui.

Vorbitorul se referea la eforturile făcute de Edson White precum și la împotrivirile care au pus piedici lucrării, printre acestea și chemarea fr. Palmer din lucrare, cu scopul real de a descuraja pe Edson White și să-i slăbească mâinile, încât să-l oblige să părăsească câmpul.

Planul neabătut al lui Edson White era să facă o lucrare pentru Domnul în câmpul sudic. Și din când în când Domnul i-a trimis cuvinte de încurajare și i-a pus în gând planuri și căi de administrație astfel încât el și colegii lui de lucru, să nu fie obligați, din

lipsă de mijloace, să părăsească cel mai dificil din toate câmpurile.

Domnul a privit cu amărăciune tabloul cel mai de compătimit - sclavia rasei de culoare. În lucrarea noastră pentru ei, El dorește să ne amintim de eliberarea lor providențială din sclavie, de legătura comună cu noi prin creațiune și prin răscumpărare, precum și de dreptul lor la privilegiile libertății.

Domnul a primit pe toți aceia care au făcut eforturi neegoiste pentru înălțarea acestor creaturi ale Sale, cele mai nevoiașe. Dumnezeu dorește ca bărbați și femei să lucreze pentru oamenii de culoare, având în vedere binele lor esențial. El nu favorizează pe cei mai favorizați, ca să neglijeze pe oamenii de culoare și pe albi care sunt la un nivel mai scăzut. El nu lipsește pe cei care au nevoie de ajutor, fără sprijin sau atenție.

Crucea de pe Calvar ar trebui să facă astfel încât deosebirile din societate să dispară și să devină de condamnat. Dacă Domnul este atât de binevoitor să primească pe cei păcătoși din rasa albă și să le ierte păcatul, dându-le asigurarea unei vieți mai înalte, speranța pentru un loc în familia mântuită, atunci când va veni pe norii cerului, și când morții cei dreپți se vor ridica din morminte ca să-L întâmpine, nu va primi El oare și pe păcătoșii din rasa neagră și nu le va ierta păcatele? Nu le va pregăti și lor aceeași speranță pe care o pregătește pentru rasa albă? Nu-i va primi, dacă ei cred în El și pe ei ca fii și fiice ale Sale? Nu-i va ridica El din degradare și din ignoranță prin lucrarea planului Său? Oare nu dorește El să-i ridice și să-i înobileze prin mijlocirea uneltelor din rasa albă mai favorizată și care pretinde că sunt copiii aceluiași Tată?

Toți oamenii, indiferent de naționalitate, sunt datori să asculte de aceeași lege. Toți vor fi judecați după faptele lor. Toți, atât albi cât și negri, au aceeași ofertă de mântuire. Dumnezeu a dat tuturor făgăduințe cu privire la același cer, în aceleași condiții. Ce drept avem noi atunci, să trecem pe lângă oamenii de culoare fără să facem tot ce putem mai bine pentru a-i salva?

Și când Dumnezeu inspiră bărbaților și femeilor dorința să ajute pe acești nenorociți, neglijați și ignorați, să-i educe prin întemeierea de școli, care să-i învețe să se întrețină singuri, să nu încurajăm noi oare pe acești lucrători? Să nu facem tot ce ne stă în putere ca să ajutăm pe cei care lucrează pentru oamenii din Sus, atât albi cât și negri, străduindu-ne să-i instruim și să-i ajutăm să primească credința în Isus?

Advențiștii de ziua a șaptea au făcut ceva în acest câmp. Lucrarea s-a făcut cu greutate și în condiții grele, în ciuda stresului sărăciei. Nu pot să scriu acum tot ce s-a spus acolo. Vorbitorul și-a pus brațul în jurul lui Edson White și a zis: „Domnul a pus asupra acestui bărbat povara lucrării pentru oamenii din statele sudice ale Americii și el a acceptat însărcinarea. Ani de zile s-a luptat cu greutate și descurajări nenumărate, încercând să-și facă lucrarea. El a continuat lucrarea cu ajutorul unui vapor mic cu aburi în care se țineau adunările. Astfel mulți au auzit adevărul în simplitatea lui. El a întâlnit pe oameni acolo unde i-a găsit și Domnul a fost cu el. El a fost lucrătorul misionar al Domnului iar unii dintre cei care au lucrat cu el la întreținerea vaporului, s-au convertit și, la rândul lor, au devenit misionari, unindu-se cu el pentru ținerea adunărilor. Dacă un suflet are o valoare mai mare decât toată lumea, atunci ce valoare au aceste suflete?

„Edson White a fost luat de Domnul Isus Hristos și îndemnat să înainteze în lucrarea Lui. Păcatele i-au fost iertate și atunci a început lucrarea. A început în sărăcie cruntă. Unii au început lucrarea în mijlocul oamenilor de culoare din câmpul sudic și s-au descurajat; au părăsit câmpul pentru altul mai promițător.

Iarăși și iarăși Domnul a trimis lui Edson White cuvântul: „Nu trebuie să te lași și nici să nu te descurajezi. Tu pregătești calea Domnului. Tu înveți cum să faci față dificultăților și cum să faci să înainteze lucrarea”.

Lucrarea n-a fost totdeauna plăcută și nici calea ușoară. Eforturile au fost făcute în situațiile cele mai descurajatoare deoarece mulți care ar fi trebuit să-l ajute au stat în spate și nu au făcut aproape nimic. Lupta a fost grea și plină de încercări atunci când lucrătorii mergeau din loc în loc încercând să trezească interesul pentru adevăr. Dar Dumnezeu i-a călăuzit și i-a îndrumat și mult bine a fost realizat, cu toate că lucrarea a fost dusă în mijlocul unei mari descurajări.

Și acum lucrarea a început în Nashville. Aceasta este în acord cu voia Domnului. Nashville este locul pentru a se face începutul lucrării de publicații. În locul acesta au fost clădiri care au putut fi cumpărate cu mult sub prețul inițial. A fost cumpărată o clădire potrivită pentru lucrare la un preț foarte scăzut, și a început lucrarea de tipărire.

Domnul a adus ajutoare excelente. Unii dintre ei au venit din proprie inițiativă și s-au apucat de lucrare. Cine i-a determinat să facă aceasta? Domnul Isus Hristos. El i-a inspirat cu dorința să se angajeze în lucrare și i-a pregătit. Astfel lucrătorii au muncit cu

o hotărâre neobosită pentru înaintarea lucrării, iar rezultatele au fost minunate. Creșterea lucrării a fost văzută. Lucrările lui J. E. White și a asociaților lui au fost neîntrerupte. Ei au plănuit, au prospectat și s-au luptat. Urmarea se vede în lucrarea făcută. Dumnezeu a binecuvântat eforturile aproape supraomenești făcute pentru înaintarea lucrării.

Dar, prin împrejurări neprevăzute, au venit încercări care au produs o stare de lucruri care nu poate fi descrisă. Starea actuală a lucrării de publicații din Nashville nu este atât de favorabilă cum ar fi putut fi. A fost începută cu aspirații de valoare și cu ambiții nobile. Lucrătorii au pus la lucru toate energiile corpului, minții și ale sufletului pentru dezvoltarea ei. Dar un spirit egoist, cârtitor și plin de îndoieli a fost dat pe față de către unii din alte locuri. Aceasta a făcut ca lucrarea să fie foarte grea și din această cauză s-au făcut progrese mai mici, care altfel ar fi fost altele.

S-au spus cuvintele: „Dumnezeu cunoaște trăsăturile discutabile în caracterul fiecăruia dintre cei adunați și Domnul acoperă pe servii Săi cu mantia neprihănită a Sale. Dumnezeu judecă cu dreptate motivele lucrătorilor pe care-i alege. Omul nu poate citi inima unui om; de aceea mulți sunt judecați greșit. Dar la sfârșit oamenii vor fi evaluați când vor sta în fața lui Dumnezeu și nu cum se arată semenilor lor.

Acest bărbat a lucrat foarte stăruitor ca să avanseze lucrarea între oamenii de culoare. În această lucrare el a purtat biruințele crucii mai hotărât decât oricare alt lucrător din acest câmp. El nu este înșelător. N-a făcut vre-un rău cu bună știință, cu voință și din egoism. Domnul este foarte zelos pentru aceia care s-au unit cu acest slujitor al său, și când va cere situația, El va lucra cu putere pentru ei. Au fost făcute greșeli; dar Domnul, Creatorul, are în grijă pe cei care se străduiesc să facă lucrarea care trebuie îndeplinită. Ei nu sunt feriți de greșeli, dar în mila, bunătatea și dragostea Sa; Domnul are milă de ei. El știe tot despre fiecare din ei. Au trebuit să treacă prin focul încercărilor. Și-au consumat energia vieții făcând lucrarea de pionierat, ceea ce alții n-ar fi făcut. Ei sunt cercați în foc ca aurul. Dumnezeu va fi proslăvit în aceia care au lucrat împreună cu el în deștelenirea terenului în câmpurile care nu fuseseră lucrate niciodată. Domnul Își înfășoară în steagul Său regal pe slujitorul Său. El nu l-a despărțit de lucrarea Sa. Chiar și atunci când a trebuit să meargă cu singura mână care-l putea susține. Dumnezeu nu va îngădui să cadă în mâinile Satanei. El nu va permite ca vrăjmașul să triumfe. El l-a scos ca pe un tăciune din foc; căci îl va folosi ca pe o lumină care să strălucească în întunericul moral. Acest bărbat a fost acum câțiva ani scos din foc printr-o minune a harului.

Îndreptându-se către Edson White, Vorbitorul a spus: „Stai între frații tăi ca unul care poate da și poate primi sfat. Unește-te cu ei în legăturile părtășiei creștine și prin muncă asiduă, continuă lucrarea”. „Așa a vorbit Domnul oștirilor: Dacă vei merge în căile Mele și dacă vei păstra legământul Meu, atunci vei judeca și Casa Mea și-Mi vei păstra curțile și te voi face să stai împreună cu cei care sunt aici”.

(Semnat) Ellen G. White

Capitolul 63

Folosirea talentelor

Petaluma, Cal., 12 iunie 1902.

Dragul meu fiu Edson, Aș dori ca tu și cu Emma să ne faceți o vizită în casa noastră de lângă St. Elena. De la ultima Conferință Generală, tu și fr. Palmer ați lucrat excesiv de mult pentru a consolida mai puternic lucrarea din Nashville. Ați încercat să faceți această lucrare cât mai prezentabilă cu putință, pentru a arăta celor care nu știu aproape nimic despre lucrarea ta, ce s-a realizat într-un timp atât de scurt și cu o cheltuială atât de mică. Tu doreai ca toți să vadă că nu s-au făcut apeluri inutile pentru mijloace și că banii primiți n-au fost folosiți în zadar. Ai dorit ca lucrarea făcută în Nashville să fie un model pentru ceea ce s-ar putea face în alte orașe.

Dar ai constatat că ai cheltuit mai mult decât ți-ai propus. Încercând să faci ceea ce doreai, te-ai consumat peste măsură, slăbindu-ți forțele. Când s-a propus ca adunarea generală a lucrărilor din Sud să se țină la Graysville, ai crezut că era mai bine să fie la Nashville. S-a făcut schimbarea, dar era timp puțin în care să pregătești găzduirea fraților. Ai lucrat peste puterile tale, petrecând zile pline de grijă și nopți nedormite, cu plănuierea și cu lucrările de încheiere la clădirea pe care tocmai ai ridicat-o.

Nu ți-ai revenit din efectele muncii pe care o făceai la data aceea; dar să nu crezi, fiul meu, că dacă ai greșit construind această anexă, ai motive să fii descurajat. Ceilalți știu prea puține despre eforturile obositoare, aproape supraomenești pe care le-ai făcut ca să termini această clădire. Zelul te-a dus peste puterea ta, producându-ți suferință. În scrisorile pe care ți le-am trimis, ți-am scris mult despre lucrarea care trebuie făcută în Nashville; și câtă vreme lucrarea a fost în trecut în mare măsură sub răspunderea ta, ai fost în situația să te miști independent în direcțiile care te-au condus dincolo de puterea ta. Dar chiar dacă ai cheltuit mai mulți bani decât ai avut la dispoziție, poți face din aceasta, prin lecții de prevedere, o binecuvântare mai mare pentru tine, decât ai fi printr-o intrare abundentă de mijloace.

Fiul meu, vei descoperi că nu poți fi pe placul tuturor oamenilor. Vei deranja pe unii chiar și atunci când faci tot ce poți mai bine. Dar fii atent și veghează ca binele tău

să nu fie vorbit de rău. Nu poți ști cât de îngrijorată sunt ca să stai pe un teren avantajos; căci sunt unii care timp de ani de zile și-au acoperit neglijențele de a începe lucrarea în Sud căutând greșeli la lucrătorii activi din câmpul acela. În loc să dea pe față tact și pricepere făcând tot ce puteau mai bine ca să înceapă lucrarea în locuri noi, au stat deoparte criticând ceea ce fac Edson White și colaboratorii lui. Cei care n-au „eliminat omul cel vechi cu faptele lui”, stau ca acuzatori ai fraților. Satana acuză cu râvnă înaintea îngerilor și a oamenilor pe lucrătorii care au început lucrarea lui Dumnezeu în locuri noi. Bărbați care nu iau asupra lor povara lucrării lui Dumnezeu, vor fi ținuti ocupați de către vrăjmaș în acuzarea și culegerea de lipsuri a aceluia care sunt hotărâți să avanseze cu lucrarea în câmpurile misionare.

Nu văd nici un motiv pentru care nu ar trebui să fii consilier în Comitetul Uniunii de Conferințe din Sud, căci știi mai multe despre felul cum ar trebui să fie făcută lucrarea în Sud decât unii care au o experiență limitată. Iar dacă glasul și experiența ta ar fi privite de Comitet ca fiind de mai mare valoare, să fii atent să nu crezi că părerile tale trebuie primite ca fiind supreme, mai pe sus de judecata celor cu care ești asociat în lucrare. Adu-ți aminte că sfetnicii trebuie să fie în legătură cu diferitele ramuri ale lucrării. Toți trebuie să vegheze în rugăciune, cultivând înțelepciunea care vine de sus.

Este bine că s-a făcut ceva ca fr. Shireman să fie ajutat. El a fost în primejdia să facă greșeli, și pentru un timp, s-a făcut cel mai bun lucru care se putea face. Dacă după o tratare atentă, nu se va socoti cel mai bine să-ți părăsești răspunderile pe care le porți în legătură cu Școala din Hildebran, lasă pe alții să ia răspunderea acestei întreprinderi.

Fr. și sora Shireman au fost supuși unei ispite mari pe care vrăjmașul le-a dat-o s-o poarte. Ei cred că li s-a luat avantajul. Aceasta i-a costat pierderea păcii cu Dumnezeu, a credinței și a încrederii în frații lor.

Edson, așează-te acolo unde fr. Shireman să nu aibă motiv să creadă că îl păgubești. Aranjează lucrurile astfel ca nici o bănuială să nu rămână asupra ta, ca și cum ai vrea să câștigi ceva de la el. Știu că i-ai fost prieten și frate sincer, dezinteresat, binevoitor și cu toată inima. Să nu iei de la el nici un câștig cu bună știință; dar el crede altfel. Îmi pare rău, atât de rău că sufletul lui și al soției lui este întristat.

Fr. și sora Shireman au lucrarea rânduită pentru ei. Dacă pot face o lucrare excelentă în deschiderea de câmpuri noi și în pregătirea căii pentru ca să se întemeieze

împărăția lui Dumnezeu, n-au însă destoinicia de a face lucrarea obișnuită în școală. Atât cât le stă în pricepere ei pot face o lucrare bună pentru deschiderea unor școli noi; dar trebuie să vină alții în ajutorul lor pentru a duce mai departe lucrarea școlii pe un plan mai înalt de disciplină și de educație decât pot face ei.

Dumnezeu a privit cu plăcere lucrarea pe care fr. Shireman a făcut-o prin trezirea interesului în lucrarea de educație și prin ridicarea clădirilor bisericii și a școlii în Hildebran. Domnul a primit eforturile lui ca să lucreze cu talentele pe care le are. Când a construit acele clădiri simple și nepromițătoare, îngerii cerești au fost ajutoarele lui. Acest fel de lucrări fac o impresie bună asupra minții necredincioșilor în ce privește destoinicia fratelui nostru. „Tot așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, spune Mântuitorul, încât ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”.

Fr. Shireman, a avut mărturii de la oamenii cu influență - de la pastor și de la bărbați cu poziții sociale înalte - ca să-i laude lucrarea. Îngăduind minții să zăbovească asupra acestor lucruri, el și-a afectat sufletul ajungând să creadă că are talente să ocupe locuri pe care nu le poate împlini. N-aș dori ca fr. și sora SHIREMAN să-și piardă influența cea bună, dar mă tem că se va întâmpla așa dacă nu învață să recunoască nevoia de a fi în legătură cu persoane din activitatea școlară având talente diferite.

Dumnezeu îl iubește pe fr. Shireman și va fi cu el, dacă nu se depărtează de izvorul puterii lui. Fratele nostru să asculte de sfatul fraților lui și să stea neabătut la principiu. Vrajmașul l-a încercat amar și aproape a reușit să-i distrugă reputația. El l-a provocat să facă lucruri ciudate pe care Dumnezeu nu le poate aproba. Dar Domnul Isus trăiește și domnește și-l va scăpa pe slujitorul Său de ispită.

Vorbind despre bărbații talentați, de obicei ne gândim la aceia care au daruri deosebite și care-i fac în stare să realizeze lucruri mari. Sau adesea ne gândim că doar câțiva favorizați - bărbați cu talente superioare și cu capacități intelectuale - pot fi numiți talentați. Dar în parabolele Domnului Hristos cu privire la talanți, sunt cuprinse toate ființele omenești responsabile, de la cei mai umili și mai săraci în lucrurile lumii până la aceia cărora li s-au încredințat talente, mijloace și minte. Chiar și cei care folosesc cu credincioșie pe cel mai mic, vor auzi de pe buzele Mântuitorului cuvintele de apreciere: „Bine, rob bun și credincios”. Valoarea pe care o dă Dumnezeu unui singur talant se arată prin răsplătirea pe care o dă folosirii corecte a lui — și anume viața

veșnică. Tuturor administratorilor credincioși le va spune: „Intră în bucuria Domnului tău”.

Domnul dă talente în proporție cu capacitățile copiilor Săi. Fiecăruia i se dă lucrarea pe care o are de făcut. Aceia care-și fac datoria cu tot ce pot, folosindu-și talentul cum trebuie, fac o lucrare foarte necesară, o lucrare pe care ar putea-o face sute de alți oameni dacă ar dori.

Prin îndeplinirea cu credincioșie a datoriei, lucrând cu bănuții încredințați, fr. Shireman și-a asigurat recunoașterea cerului. El care-și folosește talentul corect făcând lucrarea care este necesară, așa cum și le-a folosit pe ale lui, nu trebuie să creadă niciodată că pentru a fi apreciat trebuie o lucrare mai mare și pentru care nu este pregătit.

Biserica lui Dumnezeu este alcătuită din mai multe vase, mari și mici. Domnul lucrează prin oameni care sunt dispuși să fie folosiți. Domnul îl va binecuvânta pe fr. nostru Shireman care face lucrarea care i-a adus binecuvântare în trecut - lucrarea de salvare a sufletelor care sunt gata să piară.

În toate aranjamentele Domnului, nu este nimic mai frumos decât planul Său prin care dă bărbaților și femeilor daruri diferite. Biserica este grădina Lui, împodobită cu tot felul de pomi, plante și flori. El nu așteaptă ca isopul să capete dimensiunile cedrului, și nici măslinul să ajungă la înălțimea palmierului. Mulți au primit doar o educație religioasă și intelectuală limitată, dar Dumnezeu avea o lucrare pentru această categorie de oameni, dacă vor lucra cu umilință încrezându-se în El.

Domnul a dăruit fr. Shireman o lucrare anumită. Nu toți pot face lucrarea pe care el o face cu ajutorul experienței lui creștine. El poate face o lucrare excelentă prin deschiderea de câmpuri noi, începând în mod umil și întâlnind pe oameni acolo unde se găsesc oricât de needucați și de neciopliți ar fi. Lucrând împreună cu Hristos, se poate adapta situației lor, câștigând inimile multora. El poate ajunge la suflete și să le aducă în câmp. Poate găsi ocazii în multe locuri să citească și să explice Biblia copiilor și celor în vârstă. El și soția lui pot lucra împreună pentru convertirea sufletelor. Domnul dorește ca fr. Shireman să prezinte oamenilor punctele importante ale adevărului, în parabole, rând cu rând și învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo. El să-și aducă aminte că Domnul Isus este acela care mișcă inima. Dacă va umbla smerit cu Dumnezeu,

Domnul va continua să-l folosească dându-i sănătate și putere să împlinească lucrarea încredințată.

Fratele nostru trebuie să pregătească drumul în câmpuri noi pentru lucrarea altora. Frații să nu aștepte să lucreze tot așa cum a lucrat în trecut, lucrând ca să câștige mijloace pentru instituții și după aceea să ajute la construcție. Această lucrare este prea grea să o facă un om. Dar ar trebui să i se dea toată încurajarea posibilă să meargă înainte și în felul lui umilit să-și dea pe față loialitatea pentru principii și integritatea sa înaintea lui Dumnezeu. Adevărul să iasă de pe buzele lui în rugăciuni și discuții simple. În felul lui nepretențios poate ajunge la o clasă de oameni pe care pastorii în general nu o pot contacta.

Fr. și sora Shireman se găsesc în pericolul de a crede că talentele lor sunt suficiente în a-i ajuta să facă tot ce este necesar în școlile noastre. Ei nu trebuie să creadă că pot face lucrarea foarte importantă în educarea tinerilor. Lucrarea aceasta trebuie făcută de cei ale căror talente și educație îi face potriviți să fie educatori, ajutându-i să dea studenților o educație completă. În loc să accepte să poarte răspunderi pentru care Domnul nu le-a dat capacitatea, ei ar trebui să meargă în alte locuri să trezească interesul și să înceapă o lucrare asemănătoare cu aceea începută de fr. Hildebran. Să ia cu ei câteva ajutoare tinere, să conlucreze cu ei, pot folosi plugul pregătind solul în câmpuri noi și semănând sămânța. Domnul o va face să crească.

Eforturi individuale continui vor aduce răsplată și reușită. Cei care vor să facă o lucrare mare în lume, trebuie să fie dispuși să o facă așa cum dorește Dumnezeu începând cu lucrurile mici. Cel care dorește să urce cele mai mari înălțimi făcând ceva mare și minunat, nu va face nimic. Întărirea continuă într-o lucrare bună, repetarea continuă a unei sarcini cu credincioșie, este de mai mare valoare în ochii lui Dumnezeu decât îndeplinirea unei lucrări mari și care aduce copiilor Săi, un raport bogat și care dă o amprentă aparte eforturilor lor. Cei care sunt credincioși și devotați datoriei date lor de Dumnezeu, nu sunt numai potriviți, ci și neabătuți în ținta lor, înaintând atât prin rău cât și prin bine. Ei sunt gata atât la timp cât și ne la timp.

Fr. Shireman să nu creadă că este în stare să facă lucrarea cea mai grea, și serviciul cel mai mare. Să facă o lucrare neînsemnată și să o vadă cum crește sub mâna lui. În trecut Domnul l-a binecuvântat făcând lucrarea dată lui de Dumnezeu, și încă îl binecuvintează dacă va continua să lucreze în același fel. Să se țină de lucrarea în care

prin credincioșie a ajuns să aibă reușită.

Nimeni să nu disprețuiască ocupațiile umile. Hristos, Maiestatea cerului, a luat asupra Sa natura omenească și timp de mulți ani a lucrat la atelierul de dulgherie al lui Iosif. Cred că în timp, la lucru la clădirile din Hildebran, fr. Shireman și-a dat seama deseori că el conlucra cu Marele Meșter Zidar și a căutat să-și facă lucrarea cât mai bine cu putință știind că este tot ce cere Hristos de la el. Domnul Isus este un Educator și va ajuta continuu pe fr. și pe sora Shireman să devină din ce în ce mai bine pregătiți pentru lucrarea lor. Spune-i fr. Shireman să-și pună încrederea numai în Dumnezeu care-i va da biruință după biruință. Îngerii lui Dumnezeu vor merge înaintea lui dacă va face lucrarea care i s-a încredințat, folosind talentele pe care le are. Să încurajeze pe alții să se unească cu el în lucrarea de pionierat, plănuiind împreună deschiderea cu succes de câmpuri noi și să înalțe biserici umile și clădiri pentru școli. Învățând pe alții să facă ce a făcut el, va fi implicat într-o lucrare de educație de cel mai înalt caracter.

Toți aceia care sunt în legătură cu lucrarea societății Southern Publishing House, trebuie să-și un gă ochii cu alifia cerească ca să poată vedea lucrurile lămurit. Cei care sunt în serviciul lui Dumnezeu trebuie să facă față greutăților care sunt legate mereu de lucrarea în câmpuri noi, să se apropie de Dumnezeu și el se va apropia de ei. El este Tatăl nostru ceresc „în care nu este schimbare și nici umbră de mutare”.

Problema cea mai importantă a oricărei ființe omenești trebuie să fie mântuirea trupului, sufletului și spiritului. Orice creștin se luptă să adune bogății adevărate; căci în ele există siguranță și mângâiere. În loc să investească cu bogății mijloace în proiecte nesigure, el depune aurul în banca cerului, care este căminul lui. El pune la schimb în lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ orice talant încredințat, înmulțind darurile la schimbător. El știe că nu se poate îmbogăți în comori cerești reținându-și talentele, fie multe sau puține în ceva cu privire la care Dumnezeu l-a avertizat. Nu-și investește darurile în întreprinderi lumești și în proiecte nesigure. El investește banii Domnului Său în cauza Lui, străduindu-se să ajute pe Domnul care îi asigură o moștenire veșnică. Își dă seama că i s-au încredințat mijloace ca să le folosească pentru înaintarea și slava împărăției lui Hristos, salvând sufletele pentru care a murit Mântuitorul.

Capitolul 64

Copacii Domnului

Elmshaven Sanitarium, Cal., 28 iunie 1902.

salutation countpara-no infolio

Domnul mi-a dat lumină cu privire la multe lucruri. El mi-a arătat că sanatoriile noastre ar trebui construite la așa înălțime încât să asigure cele mai bune rezultate, și că trebuie înconjurate de terenuri mari înfrumusețate cu flori și copaci ornamentali.

Într-un loc anume, se făceau pregătiri prin curățirea locului în vederea ridicării unui sanatoriu. Fusese dată lumină că în mirosul de pin, cedru și de brad este sănătate. Mai erau acolo și alte câteva feluri de copaci care aveau calități medicinale prin care promovau sănătatea. Acești copaci n-ar trebui să fie tăiați fără milă. Mai bine schimbați amplasamentul clădirii decât să doborâți acești copaci continuu verzi. Acești copaci ne dau învățăminte. Cuvântul Domnului spune: „Cel neprihănit va înflori ca palmierul; el va crește ca un cedru din Liban”. David spune: „Sunt ca un măslin verde în Casa Domnului. Mă încred în bunătatea Domnului pentru vecie.”

Creștinul este asemenea unui cedru din Liban. Am citit că acest copac își întinde nu doar niște rădăcini la suprafața solului. El își trimite rădăcini puternice în pământ și se întinde mereu mai departe în căutarea unei stabilități solide. Iar în furia furtunii stă neclintit susținut de rețeaua de rădăcini.

Tot astfel și creștinul se luptă să se înrădăcineze în Hristos. El are credință în Mântuitorul lui. Știe în cine crede. Este convins profund că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul celor păcătoși. Sunetul plăcut al Evangheliei este primit fără îndoieli. Rădăcinile credinței pătrund adânc. Creștinii adevărați, asemenea cedrului din Liban, nu se dezvoltă la suprafața solului, ei sunt înrădăcinați în Dumnezeu, ancorați în crăpăturile munților stâncoși.

Studiați aceste învățături de la copaci. Aș putea insista mult asupra acestui subiect, dar nu pentru acum. Vă rog să nu tăiați brazii. Ei vor fi o binecuvântare pentru

mulți. Lăsați-i să trăiască.

Vreau să vă spun, fraților, că în lucrarea voastră aveți rugăciunile și sprijinul meu. Amintiți-vă că voi sunteți copaci în grădina Domnului și că ocrotirea divină este în sprijinul vostru. Cu cât mai vizibilă este linia de despărțire dintre florile lui Dumnezeu și între trandafirii sălbatici și rodul plin de ghimpi al Satanei, cu atât va fi Domnul mai mult proslăvit.

Sanatoriile noastre trebuie să fie înconjurate cu flori alese, care prin frumusețea creșterii lor să dea pe față beneficiile cultivării. Ele ne învață că este privilegiul nostru să devenim mai buni. Dumnezeu dorește să aducem mireasmă în viața noastră de lucrare. Trebuie să fim plante ale Domnului împlinind pe orice cale nevoile Sale.

Să facem tot ce ne stă în putere pentru înfrumusețarea caracterului nostru.

Domnul a încredințat grădina Sa unor îngrijitori pricepuți a căror lucrare este să îngrijească de plantele Sale frumoase. Trebuie dată pe față multă delicatețe față de plantele sensibile. Tot ce este nefolositor trebuie eliminat. Părțile afectate trebuie tratate cu grijă. Tot așa, cei care sunt slabi în credință trebuie să fie tratați cu grijă. Trebuie să atașăm scopurilor noastre puternice pe cei slabi din grădina Domnului, dându-le ajutor. De la nenumăratele soiuri de plante și de flori, putem învăța o lecție importantă. Nu toate florile au aceeași formă și culoare. Unele au virtuți vindecătoare. Altele au miros permanent. Există creștini cu numele care cred că datoria lor este ca pe toți să-i facă asemenea lor. Acesta este un plan omenesc, nu planul lui Dumnezeu. În biserica lui Dumnezeu este loc pentru tot felul de caractere așa cum sunt florile în grădină. În grădina Lui spirituală sunt multe varietăți de flori.

Fr. Kilgore, când întâmpini greutăți în implementarea de clădiri și planuri pentru ridicarea lor, roagă-te și crede că Domnul îți va impresiona mintea ta și a fraților tăi, cu privire la locul unde ar trebui ridicate. Domnul va aduce armonie între voi dacă-L slujiți din toată inima. Sfătuiți-vă. Acest lucru este absolut necesar într-o întreprindere ca aceea unde sunteți angajați. Atenția îndreptată asupra Cuvântului. Domnului vă va face să trăiți cu orice cuvânt care iese din gura Domnului. Atunci vom respecta toate poruncile Sale. Faceți ce se cere făcut la timpul lui și care cere cea mai mare atenție. Nu treceți pe lângă prima datorie ca s-o împliniți pe a doua. O datorie împlinită pregătește calea pentru binecuvântarea Domnului. A doua datorie este mai ușoară dacă prima a fost

îndeplinită cu credincioșie. Povara părăsește sufletul. Inima este umplută de pace și de bucuria lui Hristos. În scrisoarea ta către W. C. White vorbești despre vânzarea unei părți din terenul pe care l-ai cumpărat de curând. Nu vinde nici un metru. Fii cu curaj în Domnul. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 65

Mantia lui Hristos

Elmshaven Sanitarium, 27 iunie. Fr. G. I. Butler.

Iubite frate, Astăzi scriam o scrisoare fr. Palmer, când mi-a trecut pe dinainte o scenă pe care încerc să o descriu cât mai pe scurt. Scrisesem câteva pagini de scrisoare când mi-a trecut pe dinainte scena. Era chiar înainte de masă.

Se părea că văd o grupă adunată laolaltă și care discuta dacă fr. Stone să ia locul de trezorier al asociației Southern Publishing. Unii păreau a fi de acord cu această propunere, în timp ce alții erau tulburați și nehotărâți.

Cineva cu autoritate a venit în față și punându-și o mână pe umărul fr. Palmer iar cealaltă pe umărul lui Edson White, a spus fraților vorbind cu claritate și cu hotărâre: „Voi nu sunteți pregătiți pentru schimbarea lucrătorilor de la birou. Lăsați-i pe aceștia acolo unde sunt. Schimbarea pe care vreți să o faceți n-ar fi corectă față de ei, nici n-ar îmbunătăți starea de lucruri. N-ar fi un lucru înțelept să faceți acum o schimbare. Aceasta nu va ușura greutățile care există.

„În toate veacurile, răspunsul la chemarea cerului vine printr-un om. Domnul este plin de milă. El înțelege situația iar cerința Sa este astăzi ca pentru prezent, bunătatea asemenea unui miel a lui Elisei să depășească asprimea lui Ilie.

„Bărbatul care poate clădi, care poate crea o atmosferă plăcută, înmiresmată, nu este încă prezentat de Dumnezeu. Dacă lucrarea actuală trebuie să se oprească sau să continue, să reinstaureze vechiul sau să dea loc noului, să primească cereri de dreptate și judecată, sau să încurajeze speranța, curajul și credința, Dumnezeu știe ce este necesar. El vede totul. El, marele Maestru lucrător, este sigur că are chiar pe bărbatul necesar pentru acest loc, gata să-și facă lucrarea, atunci când cei care sunt în această lucrare vor fi gata pentru schimbare.

Faceți ca să fie cultivată credința care lucrează prin dragoste și care curățește sufletul. Mișcărilor pripite nu ajută această situație, ci aduce o mulțime de greutăți care

nu vor fi spre slava lui Dumnezeu.

Lăsați pe Edson White și pe fr. Palmer să stea pe picioarele lor, nu în puterea lor, ci în puterea Domnului Dumnezeuului lui Israel, pregătiți să rezolve toate greutățile care vor apare. Edson White, să continue lucrarea cu o nouă consacrare și să se dovedească bărbați pregătiți să facă față cerințelor ceasului de față, cu toate talentele pe care li le-a dat Dumnezeu. Încurajați credința. Stăruiiți. Lucrați cu toți oamenii. Viitorul este în mâna lui Dumnezeu.

Trebuie preferat Cuvântul Domnului. Viața unui om asupra căruia este pusă lucrarea de învățare a Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie o ilustrare a puterii și a dreptății principiilor pe care le oferă altora. Acela care este maestru în arta educării altora va dovedi reușită, reușind.

„Acela care poartă mantia, nu a lui Ilie, ci a lui Hristos va da dovadă că își are ochii ațintiți asupra Mântuitorului. Când este umplut cu spiritul lui Hristos este pregătit să predea. El este fără încetare sub influențele de sus și a impresiilor sfinte de la Dumnezeu.

Elisei a primit o măsură dublă din spiritul care fusese asupra lui Ilie. Intrarea spiritului lui ilie în el, s-a unit cu bunătatea, mila și compasiunea spiritului lui Hristos.

Edson White și fr. Palmer trebuie să se unească și să devină unelte în mâinile lui Dumnezeu pentru a ajunge la clasele mai înalte și în același timp să ridice pe cei apăsăți, să ajute pe cei în nevoie și să ajute pe săraci să se ajute singuri. Dacă în generozitatea și în optimismul lor au făcut greșeli, să învingă duhul iertării.

Frații mei, nu puteți fi destul de devotați și de serioși față de aria Domnului. Rugați-vă neîncetat: ” Păstrează-mi pașii pe calea Ta, ca să nu cad.” Domnul vede în ce pericole sunteți. Toate înclinațiile naturale sau cultivate în inimă se ridică împotriva unei umiliri adevărate a eului.

Nu poate fi altfel atâta vreme cât va exista această stinghereală față de fr. W. C. Palmer sau J. E. White care mănuiesc mijloacele dăruite și împrumutate de poporul nostru pentru lucrarea din Sud. Oricât de bine ar proceda, orice greșeală făcută va fi criticată aspru. Fraților, amândoi ați fost prea liberi în cheltuirea mijloacelor. Pentru a

face față împrejurărilor, v-ați asumat obligații, sperând că vor veni mijloace, și uneori ați fost dezamăgiți. Unica noastră siguranță este în Dumnezeu. Dacă veți deveni total dependenți de El, veți avea mai multă siguranță în administrarea corectă. Însă sunt multe lucruri în caracterele voastre care trebuie eliminate înainte ca să fiți perfect siguri, să ocupați un post de care depind multe lucruri.

Din prezentarea care mi-a fost făcută astăzi cu privire la această situație, sunt sigură că fr. Stone nu este cel pe care Dumnezeu l-a ales pentru lucrarea de trezorerie și financiar la Asociația Southern Publishing. În unele domenii, el ar putea lucra bine, dar în altele este pericolul unor greșeli mari. Niciodată nu se va putea răspunde prea amănunțit credincioșilor și necredincioșilor.

Pentru că Domnul mi-a dat această îndrumare am scris-o în această scrisoare. Nu sunt foarte mult ușurată în ce privește lucrarea din Nashville. Rugăm pe Domnul să conducă pe copiii Săi pe calea Sa. Să aibă ocazia ca voia Sa să fie făcută. Atunci Numele lui va fi onorat și proslăvit. Ellen G. White.

Capitolul 66

Sfaturi cu privire la reformă

10 iulie 1902.

Timp de ani de zile s-a dat pe față lipsă de înțelepciune în tratarea bărbaților care duc înainte lucrarea Domnului în locuri grele. Deseori acești bărbați lucrează peste puterile lor. Au puțini bani să investească pentru avansarea lucrării și sunt obligați să jertfească pentru ca să poată duce lucrarea înainte. Lucrează cu salarii mici și fac economia cea mai strictă.

Fac apeluri pentru mijloace la oameni și dau exemplu de dărnicie. Dau laudă Domnului pentru ce s-a făcut dându-și seama că El este Autorul și Desăvârșitorul credinței lor și că doar prin puterea Sa sunt făcuți în stare să înainteze.

Uneori, după ce acești lucrători au dus poverile în căldura zilei și prin efort răbdător și stăruitor au întemeiat o școală, un sanatoriu, sau altceva de interes pentru înaintarea lucrării, frații lor iau hotărârea că alt bărbat ar face lucrul mai bine și deci trebuie să ia în primire lucrarea. În unele cazuri, se ia hotărârea fără să dea considerația și creditul datorat aceluia care au dat naștere acestei părți neplăcute a lucrării, care au lucrat, s-au rugat și nu s-au lăsat nici nu s-au descurajat.

Dumnezeu nu are plăcere de acest fel de a trata pe lucrătorii Săi. El invită poporul Său să susțină mâinile aceluia care clădesc lucrarea în locuri noi și grele, vorbindu-le cuvinte de susținere și încurajare.

În zelul lor pentru avansarea cauzei Sale acești lucrători pot face greșeli. S-ar putea ca în dorința lor de a obține mijloace pentru susținerea proiectelor necesare, să intre în planuri care nu fac cel mai mare bine lucrării. Domnul, văzând că aceste proiecte îi vor îndepărta de la ceea ce El dorește să facă, îngăduie să vină peste ei dezamăgirea și zdrobește speranțele lor atât de plăcute. Sunt jertfiți bani, și aceasta constituie o durere mare pentru cei care au sperat din suflet că vor câștiga mijloace pentru susținerea cauzei lui Dumnezeu.

În timp ce lucrătorii se străduiau cu ultimul nerv să adune bani ca să-i ajute în această criză, unii frați ai lor stăteau alături criticând și provocând bănuieli, adăugând astfel motive de îndoială și prejudecăți asupra muncitorilor atât de împovărați, în felul acesta făcându-le lucrarea și mai grea. Orbiți de egoism, acești căutători de greșeli n-au văzut că frații lor erau și așa destul de amărâți și fără dezaprobarea aceluia care nu purtaseră poveri și răspunderi grele. Descurajarea este o încercare grea, dar dragostea creștină poate schimba înfrângerea în biruință. Eșecul ne învață să fim prevăzători. Învățăm din lucrurile pe care le suferim. În felul acesta câștigăm experiență.

În tratarea lucrătorilor care, deși au făcut greșeli, au dat pe față un interes sincer și jertfitor de sine în lucrare, să se dea pe față înțelepciune și grijă. Frații lor să spună: „Nu vom agrava lucrurile punând pe altul în locul tău fără să-ți oferim ocazia să-ți repari greșeala și să stai pe un teren prielnic, liber de povara unei critici nedrepte”. Să li se dea timp să-și revină, să învingă dificultățile care-i împresoară și să stea înaintea îngerilor și a oamenilor ca lucrători vrednici. Unii au făcut greșeli dar, cei care i-au cercetat și i-au criticat au făcut mai bine? Hristos spunea fariseilor acuzatori: „Cine este fără păcat între voi să arunce primul cu piatra”.

Există unii care se grăbesc în dorința lor de a reforma lucrurile care după părerea lor sunt greșite. Ei cred că ar trebui să fie aleși în locul aceluia care au făcut greșeli. Ei subapreciază ce au făcut acești lucrători în timp ce alții îi priveau și îi criticau. Prin ceea ce fac ei spun: „Eu pot face lucruri mai mari. Pot duce lucrarea înainte cu mai mult succes”. Sunt îndemnată să spun aceluia care cred că știu mai bine să evite greșelile: „Nu judecați ca să nu fiți judecați; puteți evita greșelile într-un domeniu, dar în alte lucruri, veți face greșeli grosolane, grave, care vor fi foarte greu de remediat și care vor aduce confuzie în lucrare. Aceste greșeli ar putea produce mai multe pagube decât greșelile pe care le-au făcut frații.

Îndrumarea care mi-a fost dată este că bărbații care pun temelie marilor lucrări și care în fața prejudecăților, luptă să meargă înainte, nu trebuie prezentați într-o lumină nefavorabilă pentru ca alții să le ia locul. Ei sunt lucrători serioși care în ciuda criticilor unora dintre frații lor au mers înainte în lucrarea pe care Dumnezeu a spus că trebuie făcută. Dacă ar fi schimbați din locul lor de răspundere, s-ar lăsa o impresie nedreaptă față de ei și nefavorabilă pentru lucrare, deoarece schimbarea ar putea fi privită ca o justificare a criticilor nedrepte și a pagubelor produse. Domnul dorește să nu se facă nici o schimbare care ar nedreptăți pe cei care au lucrat mult și stăruitor ca să clădească

lucrarea dată lor.

Schimbări neînțelepte

Se fac multe schimbări, care mai bine n-ar fi făcute. Adesea, atunci când lucrătorii sunt nemulțumiți, în loc să fie încurajați să stea acolo unde sunt, și să facă o reușită din lucrarea lor, sunt trimiși în alt loc. Dar ei duc cu ei aceleași trăsături de caracter care le-au afectat lucrarea în trecut. Ei vor da pe față același spirit necruțător; căci n-au învățat lecția slujirii răbdătoare și smerite. În felul acesta puterile noastre de lucru au fost slăbite.

Insist pentru o altă stare de lucruri. Trebuie făcute schimbări în grupele de lucrători din Conferințele și din instituțiile noastre. Trebuie căutați cu grijă bărbați eficienți și consacrați și încurajați să se unească cu purtătorii de poveri ca ajutoare și conlucrători. Să fie o unire armonioasă a celor noi cu cei vechi în spiritul dragostei frățești. Dar să nu se facă schimbări bruște în administrație în așa fel încât să producă descurajarea acelor a cre au lucrat stăruitor și au avut succes în a aduce lucrarea la stadiul actual de progres. Dumnezeu nu va aproba nimic făcut ca să descurajeze pe slujitorii Săi credincioși. Cei a căror datorie este să asigure administrarea cea mai eficientă pentru casele noastre de editură, pentru sanatoriile și pentru școlile noastre, să țină seama de principiile de dreptate.

Lucrarea din Berrien Springs

Unii au lucrat în temere de Dumnezeu pentru a promova principiile unei educații adevărate, având Biblia ca standard al lor. Nu sunt bătrâni, dar sunt cu siguranță, bărbați pe care Dumnezeu dorește să-i așeze pe un teren favorabil. Ei au căutat să aducă în învățăturile lor principii care urmau să conducă pe studenți să ajungă lucrători biblici. Ei au umblat smeriți cu Dumnezeu. S-au luptat cu greutate în diferite locuri. În lucrarea lor a trebuit să treacă prin locuri grele, și să depășească multe piedici. Au avut loc lupte grele și bătălii teribile. Acestor bărbați trebuie să li se ofere ocazia să se dovedească a fi oameni vrednici de încredere.

Dar în timp ce încercau să ducă lucrarea înainte, eforturile lor au fost criticate și au fost puse la îndoială: „N-ar trebui ca persoane în vârstă să fie aduse ca să preia poverile acestei lucrări? Unii dintre noi cred că profesorii mai în vârstă ar face o lucrare

mai bună. Dar o vor face? Oare nu cei care au fost la început legați de lucrare știu mai bine cum să ajute pe începători? Oare nu experiența lor în înaintarea lucrării de la stadiile de început să-i facă capabili să întâmpine nevoile începătorilor?

Domnul a încurajat pe acești frați dându-le biruințe care i-au învățat lecții valoroase și le-a întărit încrederea. Nu este după planul Său ca alt lucrător să vină și să ia povara lucrării pe umerii săi, cu presupunerea că el ar putea face mai bine o lucrare mai mare. Acest lucru nu este corect. Nimeni să nu-și pună mâinile asupra altuia interzicându-i să meargă înainte în lucrarea Lui, sau cerându-i să facă un pas într-o poziție de mai mică răspundere, pentru ca altul mai învățat și mai cu experiență să-i ia locul.

Lucrarea cea înaltă și sfântă pusă înaintea lucrătorilor lui Dumnezeu, este să-i iubească pe conlucrătorii care sunt la fel de dreپți, cinstiți și corecți ca și ei, chiar dacă ar fi încercați în foc. El le cere să pună eul deoparte și cu inimi și mâini curate să lucreze cu sârguință ca să ajute pe cei care lucrează în locuri dificile și care sunt vrednici de ajutor. Aceasta este slujirea creștină care ne-a fost rânduită. Și făcând lucrul acesta, arătăm lumii care nu cunoaște adevărul, bogățiile bunătății și milei lui Dumnezeu.

Marele Învățător dorește ca bărbații care au câștigat experiență în lucrarea lor, să continue să o ducă înainte sub călăuzirea sa. Ei au trăsături de caracter care îi vor face capabili, dacă se încred în Dumnezeu, să meargă înainte cu succes.

Domnul le-a trimis solia că vor fi făcute propuneri care să împartă puterea lor de lucru, trimițând pe unii într-o parte și pe altul în altă parte; dar dacă Providența n-a arătat că unii dintre ei sunt necesari să ia răspunderea școlilor în alte locuri importante, ei trebuie să-și păstreze grupa unită și să ducă lucrarea înainte în armonie deplină. Puterea lor nu trebuie slăbită; ea trebuie crescută și nu micșorată. Trebuie să stea împreună în unitate, arătând prin aceasta că nimic nu este mai cu succes decât reușita.

Cuvintele de critică rostite uneori, au avut un efect descurajator. Dar din când în când, în nevoie, Domnul le-a trimis cuvântul să meargă înainte, să meargă după Conducătorul lor. Am fost îndrumată să ridic mâinile care sunt căzute, să întăresc genunchii slăbănogiți și să încurajez pe lucrătorii credincioși cu cuvinte de la Domnul.

În vremurile cele mai grele, ai au luat o atitudine categorică, hotărâți să treacă

peste toate greutatea și să libereze Colegiul Battle Creek de datorii și, dacă se putea, să transforme școala din Battle Creek. Am fost îndrumată de Domnul, că Colegiul nu trebuie să rămână în Battle Creek, pentru că în locul acela sunt multe influențe care sunt o ispită atât pentru profesori cât și pentru studenți. Chiar înainte de Conferința Generală se părea că este o ocazie favorabilă să vindem clădirile școlii. Dar Cuvântul Domnului pentru frați a venit la mine. „Vă grăbiți prea tare. Mergeți pe măsură ce Domnul vă deschide calea. El vă va călăuzi. Vindeți cartea Parabolele Domnului Hristos. Interesați pe oameni în lucrarea pe care încercați să o faceți. Veți descoperi că atât credincioșii cât și necredincioșii vă vor ajuta”.

În timpul Conferinței Generale s-a deschis calea ca școala să fie mutată din Battle Creek. Să fie mutată, cu deplina aprobare a poporului nostru. Au fost date avertizări fraților Magan și Southerland, ca să ducă învățământul lor atât de departe de domeniul spiritual de educație, cu care studenții nu erau obișnuiți. Li s-a spus că oamenii nu erau pregătiți imediat să înțeleagă și să acționeze inteligent în ce privește lumina înaintată cu privire la Biblie în educație. Am fost îndrumată că ei trebuie să înainteze continuu și neobosit, și că trebuie să se ferească de extreme în orice domeniu și să nu-și prezinte ideile într-un limbaj care să le încarce mintea.

Trebuie folosit un limbaj simplu și clar. Trebuie dată îndrumarea rând pe rând și învățătura peste învățatură, puțin aici, puțin acolo, conducând mintea încet și inteligent. Toate ideile pe care le exprimă trebuie să fie definite clar.

Li s-a spus că dacă nu aveau să ia seama la această îndrumare, învățământul lor urma să aibă ca rezultat niște credincioși închipuiți, care nu ar face cărări drepte cu picioarele lor și care se vor socoti cu mult înaintea altor creștini. În prezentarea adevărului, ei nu trebuiau să înainteze atât de departe încât studenții să nu-i poată urmări. Hristos a spus ucenicilor: „Mai am multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteți purta”.

Mulțumesc Domnului că frații au dat atenție îndrumărilor date, și au mers înainte cu lucrarea Sa în simplitate și bunătate, și totuși în mod inteligent. Domnul i-a pregătit să predea lecțiile pe care le-a dat în Cuvântul Său prin pilde din natură. Aceasta este educația cea mai mare, cea mai utilă și cea mai completă pe care o poate primi tineretul. Cultivarea pământului, sădirea și îngrijirea copacilor, semănatul seminței și vegherea la creșterea ei - această lucrare ne învață lucruri prețioase. Natura este interpretul

Cuvântului viului Dumnezeu. Dar numai prin Hristos răspunde creațiunea celor mai înalte scopuri ale Creatorului. Mântuitorul are revelații minunate pentru cei care umblă smeriți cu Dumnezeu. Sub disciplina și educarea învățăturilor înalte ei vor vedea lucrurile minunate ale Legii Sale.

La întemeierea școlilor trebuie asigurat teren suficient ca să se dea ocazia studenților să capete o cunoaștere a agriculturii. Dacă trebuie să se reducă undeva cheltuielile, atunci să se aplice clădirilor. N-ar trebui să se greșească în asigurarea terenului; căci prin cultivarea solului studenții pot învăța lecții care ilustrează adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, adevăruri care îi ajută să înțeleagă lucrarea Creatorului.

Cei care poartă răspunderea școlii de la Berrien Springs au fost ucenici în școala lui Hristos, și El a lucrat cu ei, pregătindu-i să fie profesori buni. Este corect să ducă mai departe lucrarea pe care au început-o. Dacă vor veghea în vederea rugăciunii și vor stăruii sincer la Dumnezeu ca să le dea harul Său, vor crește în înțelepciune și cunoștință.

Pentru ei a fost o luptă uriașă să înainteze printr-o atât de mare încurcătură financiară. Ei au plănit, au inventat și au imaginat în tot felul cu lepădare de sine și cu sacrificiu de sine ca să continue școala și să o libereze de povara datoriei. Acum încep să vadă că soluția la care s-a ajuns era calea prin care Domnul îi condusesese. Aceasta este învățătura pe care Domnul dorește ca mulți să o învețe.

Nu este voia Domnului ca acum, alți bărbați, indiferent de vârstă sau de experiență să ia locul acestor frați. N-ar fi lucru plăcut Domnului să-i punem deoparte și să chemăm pe alții să le ia locul. El va continua să-Și îndeplinească voia cu ei, dacă vor umbla cu umilință înaintea Lui. Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Dacă lucrează cu umilință, vor avea asigurarea că creșterea în har este semănată printr-o creștere a priceperii adevărilor celor mari ale Evangheliei precum și prin predarea acestora. Când oamenii se așează într-o poziție în care vor împlini planurile lui Dumnezeu, El va sta la dreapta lor, ca să le deschidă calea de înaintare.

Chemare la slujire

Dumnezeu caută lucrători. Lucrarea Lui are nevoie de bărbați autoeducați, care așezându-se în mâinile lui Dumnezeu ca ucenici umili, s-au dovedit a fi împreună

lucrători cu El. Cei care s-au dovedit a fi oameni, să se pună în mișcare și să facă tot ce pot în slujirea Domnului. Să pășească în rândurile lucrătorilor și prin străduință răbdătoare și neîncetată să-și dovedească valoarea. Învățăm să înotăm în apă, nu pe uscat. Să ocupe cu credincioșie locul la care sunt chemați ca să se califice pentru o răspundere mai înaltă. Dumnezeu dă toate ocaziile ca să se desăvârșească în serviciul Său.

Cel care își pune armura ca să lupte o luptă bună va câștiga o pricepere din ce în ce mai mare, atunci când se luptă să-și desăvârșească cunoașterea de Dumnezeu, lucrând în armonie cu planul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru dezvoltarea perfectă a puterilor fizice, mintale și spirituale.

Tineri și tinere, adunați cunoștințe. Nu așteptați până când o examinare omenească să vă declare competenți să lucrați, ci ieșiți la drumuri și la garduri și începeți să lucrați pentru Domnul. Folosiți cu înțelepciune cunoștințele pe care le aveți. Exercați-vă abilitățile cu credincioșie, răspândind cu dărnicie lumina pe care v-o dă Dumnezeu. Studiați cum puteți da mai bine altora pacea, lumina și adevărul împreună cu multe alte binecuvântări bogate ale Cerului.

Perfecționați-vă continuu. Înălțați-vă sus, tot mai sus. Ceea ce astăzi are valoare este destoinicia de a pune la lucru puterile minții și ale corpului, păstrând mereu în atenție realitățile veșnice. Căutați pe Domnul mai serios ca să deveniți din ce în ce mai înnobilați, mai dezvoltați spiritual. Atunci veți câștiga diploma cea mai bună pe care o poate avea cineva - aprobarea lui Dumnezeu. Oricât de mari sau mici sunt treburile voastre, aduceți-vă aminte că tot ce aveți vă sunt încredințate de Dumnezeu. În felul acesta vă încercă Dumnezeu, dându-vă ocazii să vă dovediți demni de încredere. Sunteți îndatorați lui pentru toate capacitățile voastre. Lui îi aparțin puterile corpului, ale minții și ale sufletului și toate aceste puteri trebuie folosite pentru El. Timpul vostru, influența și capacitățile voastre, destoinicia voastră, toate trebuie să fie raportate la El, care ne dă totul. Cel care prin stăruință caută să împlinească marele plan al Domnului pentru înălțarea omenirii, amintindu-și mereu că trebuie să fie în același timp învățacel și Învățător, folosește cel mai bine darurile sale.

Când tinerii pornesc în această lucrare și în ciuda multor greutăți, au o bună reușită, să nu se facă propuneri să li se dea altă lucrare, iar lucrarea pe care ei au început-o să fie dată unor bărbați mai în vârstă și mai experimentați.

Nu aceasta este calea de a încuraja pe tinerii noștri. Când se luptă cu greutățile pot face greșeli, dar dacă înaintează cu perseverență, înfrângerile se vor schimba în biruință.

Frați conlucrători stăruieți în lucrarea pe care ați început-o. Țineți-vă de ea până câștigați biruință după biruință, amintindu-vă că numai reușind puteți dovedi autenticitatea succesului vostru. Educați-vă cu o țintă. Păstrați în atenție nivelul cel mai înalt, ca să puteți împlini un bine din ce în ce mai mare, reflectând în felul acesta slava lui Dumnezeu. Ellen G. White.

Capitolul 67

Școala căminului

Predica sorei White în capela Sanatoriului Sf. Elena (Cal.), 14 iulie 1902, ora 6

Am făgăduit că în această dimineață voi vorbi cu privire la nevoia de a ne strânge copiii din școlile publice și să le asigurăm locuri unde pot fi educați corect. Am fost surprinsă de aparenta atitudine indiferentă a unora, cu toate avertizările repetate că părinții trebuie să ofere familiilor lor nu numai cele privitoare la interesele actuale, ci mai ales cele privitoare la interesele viitoare, veșnice.

Caracterele pe care le formăm în această viață vor hotărî destinul nostru. Dacă alegem, putem trăi o viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu.

Fiecare familie creștină este o biserică. Membrii familiei ar trebui să fie ucenici ai lui Hristos în toate faptele lor. Tatăl trebuie să păstreze o legătură atât de strânsă cu Dumnezeu încât să-și simtă datoria să asigure tuturor membrilor familiei o educație și o pregătire care să-i pregătească pentru o viață viitoare, nemuritoare. Copiii lui trebuie să fie învățați principiile cerului. El este preotul familiei, răspunzător față de Dumnezeu pentru influența pe care o are asupra fiecărui membru al familiei. El trebuie să-și așeze familia în condițiile cele mai favorabile cu putință, astfel încât să nu fie ispitiți să semene obiceiurile și practicile rele și a principiilor decăzute pe care le-ar putea găsi în lume.

Dând un exemplu bun în cămin părinții pot avea o influență bună în biserică. Ei să nu aducă în biserică un spirit grăbit care produce neînțelegeri, făcând aproape cu neputință ca doi membri să se înțeleagă dacă nu ajung să aprecieze ideile și căile altuia. Membrii bisericii ar trebui să-și aducă aminte că două frunze ale aceluiași pom nu sunt asemănătoare. Ei trebuie să recunoască faptul că atunci când sunt frați și surori în Hristos Isus, ei sunt legați unul de altul și cu Hristos, așa cum frunzele unui copac sunt legate cu ramurile și cu trunchiul, și cu toate acestea, nu sunt toate tăiate după același model. Fiecare părinte are individualitatea și personalitatea lui. El are dreptul la independență personală ca oricare alt conducător, deoarece el trebuie să-și conducă familia în temere de Dumnezeu. Regula cerească trebuie adusă în cămin. Aceasta ne va

pregăti pentru relațiile din biserică în calitate de împreună lucrători cu Dumnezeu și ne vor face exemple bune.

Domnul dorește să înțelegem că trebuie să punem pe copiii noștri într-o relație corectă cu lumea, cu biserica și cu familia. Legătura lor cu familia este primul punct pe care să-l luăm în considerație. Să-i învățăm să fie politicoși unul față de altul și politicoși cu Dumnezeu; poate întrebi: „Ce înțelegi atunci când spui că trebuie să-i învățăm să fie politicoși cu Dumnezeu?” Vreau să spun că trebuie învățați să respecte pe Tatăl nostru ceresc și să aprecieze jertfa cea mare și infinită pe care Hristos a adus-o în favoarea noastră. Hristos S-a așezat în capul omenirii ca să ne poată arăta ce poate face natura omenească în legătură cu cea divină. Învățați-i că împreună, copii și părinți, aveți privilegiul să fiți membri ai bisericii lui Dumnezeu - pietre vii în templul Său ceresc. Atât părinții cât și copiii trebuie să păstreze o legătură atât de strânsă cu Dumnezeu încât îngerii cerești să poată comunica cu ei. Acești soli sunt ținuti afară din multe căminuri din cauză că abundă nelegiuirea și nepolitețea față de Dumnezeu. Să scoatem din Cuvântul Său spiritul cerului și să-l aducem în viața noastră, aici jos.

Unii ar putea spune: „Dacă credem în Biblie, de ce nu face Dumnezeu minuni pentru noi?” El face dacă-i dăm voie. Când unei minți omenești i se îngăduie să intre sub stăpânirea lui Dumnezeu, mintea aceea va descoperi puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu; puterea minții în acțiune este asemenea puterii făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

În rugăciune, trebuie să menținem pe copii prin credință în căminuri și trebuie să ne facem cu credincioșie datoriile care ne revin. Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, știu că soțul și soția trebuie să fie în cămin pastor, medic, asistentă și învățător, legând pe copii de ei și de Dumnezeu, învățându-i să evite orice obicei care într-un fel sau altul luptă contra lucrării lui Dumnezeu și învățându-i să poarte de grijă fiecărei părți a organismului. Părinții au răspunderea cea mai mare să se păstreze în sănătate fizică și spirituală, astfel ca lumina cerului să poată lumina în canalele minții și să ilumineze templul sufletului. Astfel de părinți vor da copiilor din pruncie îndrumări cu privire la ce așteaptă Dumnezeu de la ei. Luând Cuvântul Său ca Sfetnic, îi vor crește în hrănirea și musturarea Domnului.

Mulți părinți îngăduie copiilor lor să alunece într-o parte și în alta. Dar lucrul acesta nu este corect. Părinții sunt răspunzători față de Dumnezeu pentru salvarea

copiilor lor. Ei răspund pentru sănătatea fizică. Ei trebuie să-i ajute pe orice cale, să crească cu o constituție sănătoasă. Ar trebui să-i învețe să nu se lase stăpâniți de poftă sau să-și pună în pericol capacitățile fizice sau mintale prin obiceiuri rele; căci Dumnezeu dorește să folosească toate puterile lor.

Orice cuvânt rostit de tați și de mame are o influență asupra copiilor spre bine sau spre rău. Dacă părinții vorbesc cu mânie, dacă dau pe față un spirit pe care-l manifestă copiii lumii, Dumnezeu îi socotește copii ai lumii, nu fii și fiice ale Sale.

Părinți, din clipa în care ne-am născut din nou în Împărăția cerului suntem în slujba lui Dumnezeu. Viețile noastre trebuie trăite așa încât El să le poată aproba. Principiile cerului trebuie să fie aduse în conducerea căminului. Orice copil trebuie învățat să fie politicos, milos, iubitor, curtenitor, simțitor și cu inima plină de bunătate. Petru vorbește despre caracteristicile creștinului și ne învață cum să ne ferim de orice rău trăind după placul adunării: „Dați-vă și voi toate silințele, zice el, ca să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea răbdarea, cu răbdarea evlavie, cu evlavie dragostea de frați, și cu dragostea de frați, iubirea de oameni”.

Dorim să avem cunoașterea Mântuitorului nostru. Nu este oare cel mai bine ca fiecare să învățăm pe copii să fie politicoși în cămin și politicoși cu Dumnezeu? Nu acesta este lucrarea ca „împreună lucrători cu Dumnezeu”, să ne facem datoria? După lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o de ani de zile, știm că familiile poporului Său au o nevoie mare de curățire. Sfârșitul este mai aproape decât atunci când am crezut. Ca tați și mame, trebuie să ne curățim după cum Hristos este curat, adică trebuie să ajungem desăvârșiți în sfera noastră, așa cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Sa. În loc să dăm înapoi, ar trebui să ne asemănăm cu voia cerului, cu divinitatea cerească. Să dăm la o parte orice spirit de murmurare și de nemulțumire, amintindu-ne că prin alimentarea unui astfel de spirit arătăm lipsă de respect față de Dumnezeu. Trăim în locul locuinței Sale; suntem membrii ai familiei Sale - prin creațiune și prin mântuire. Fiecare în parte trebuie să cultive sentimente de respect și amabilitate față de cei cu care suntem asociați. În relațiile noastre unii cu alții ar trebui să fim atenți ca niciodată să nu stingem sau să rănim viața și spiritul altora. Când în viață și în caracter dăm pe față puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu, lumea va afla despre noi că am fost cu Isus și că am învățat de la El.

Mă simt apăsată de aceste lucruri. Noaptea trecută n-am putut dormi după ora două. În zorii dimineții, scriam cu privire la acest subiect, încercând să-l prezint așa încât să fie înțeles. Nu trebuie să credem că am ajuns la desăvârșire. Trebuie să fim treziți, ca să putem fi curățiți de toată zgura. Avem nevoie de binecuvântările bogate pe care cerul este gata să le reverse peste noi, binecuvântări făgăduite fiecărui credincios.

Domnul nu ne lipsește de nici un lucru bun. El declară: „Cereți și vi se va da”. El nu ne cere să ne restrângem cererile la anumite lucruri, ci ne asigură că ne va binecuvânta după bogățiile harului Său. El este mai binevoitor să dea Duhul Sfânt aceluia care-L cer, decât sunt dispuși părinții să dea daruri bune copiilor lor. Ca să-și arate bunăvoința, El se referă la legătura plină de dragoste prin care părintele își susține fiul. „Care este omul acela dintre voi care dacă fiul său îi cere o pâine, să-i dea o piatră? Sau dacă cere un pește să-i dea un șarpe?”

Dacă voi care sunteți răi știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru cel ceresc va da daruri bune celor care-I cer?

Părinții pot învăța această lecție în toată însemnătatea ei. Copiii care cer ceva care nu este spre binele lor, nu sunt lăsați, ci li se spune cu amabilitate. „Nu-ți face bine. Nu-ți pot da pentru că îți face rău, dar vom căuta pe toate căile să te facem fericit”.

Tatăl ar trebui să fie totdeauna dispus față de copii. Cât de trist este că nu totdeauna dispoziția tatălui este așa cum ar trebui. Tatăl care are băieți ar trebui să vină în legătură apropiată cu ei dându-le avantajul experienței lui mai mari și vorbind cu ei cu o astfel de simplitate și bunătate care să-i lege de inima lui. El trebuie să-i facă să vadă că el are în vedere totdeauna fericirea și interesele lor.

Părinți, păstrați fără încetare înaintea copiilor voștri, relația pe care o avem cu Tatăl nostru ceresc. Să le spunem că noi suntem copiii Săi, și că dorim să-i tratăm la fel cum ne tratează și El. El nu ne lasă în situațiile periculoase. Ne dă numai lucrurile care sunt spre cel mai mare bine al nostru. El spune: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide, căci cine cere capătă; cine caută găsește și celui ce bate i se va deschide”.

Taților, trebuie să dăm socoteală lui Dumnezeu. Când luăm în considerație răspunderea față de El pentru orice faptă, când ne aducem aminte că „suntem o

privești pentru lume, îngeri și oameni”, vom dori să fim curățiți de orice asprime, de toane, de lipsa noastră de simpatie și de dragoste unii față de alții. Aceste rele sunt ca neghina în grâu și trebuie distruse.

Copiii să fie ocrotiți de influențele stricăcioase

Asupra taților și mamelor stă răspunderea să dea o educație creștină copiilor încredințați lor. Ei nu trebuie să neglijeze pe copii niciodată. În nici o împrejurare să nu lase ca afacerile să le absoarbă mintea, timpul și talentele prin care copiii lor pot fi aduși în armonie cu Dumnezeu, și să fie lăsați să ne depărteze până când să fie despărțiți de El. Nu trebuie să îngăduie copiilor lor să plece din brațele lor în brațele necredincioșilor. Ei trebuie să facă tot ce le stă în putere să-i ferească de spiritul lumii. Ei trebuie să-i învețe să devină ajutoare împreună cu Dumnezeu. Ei sunt mâna omenească a lui Dumnezeu care-i pregătește pe ei și pe copii pentru o viață fără sfârșit în căminul ceresc.

Educația copiilor noștri începe în cămin. Mama este primul lor învățător. Când ajung destul de mari ca să meargă la școală, să le îngăduim oare să se ducă la școala publică? Cu mulți ani în urmă, în Oakland, soțul și cu mine am discutat cu un învățător de la o școală publică din oraș. El ne-a spus. „Dacă părinții ar ști despre nelegiuirile care se practică, după câte știm, în această școală, s-ar aprinde de mânie astfel încât nici dumneavoastră și nici eu nu-mi pot imagina. Tinerii sunt stricați; și ce fel de cămine au, este mai mult decât pot spune profesorii”.

Această declarație a fost făcută acum peste douăzeci de ani. S-au ameliorat stările de lucruri din școlile publice? Unii tați și mame sunt atât de indiferenți, atât de neglijenți, încât cred că nu este nici o deosebire dacă copiii lor merg la școala bisericii sau la școala publică. Ei spun: „Suntem în lume și nu putem ieși din ea”.

Dar părinților, putem alege o cale mai bună să ieșim din lume, și dacă alegem să facem așa, putem evita să vedem multe din nelegiuirile și crimele care există.

Trebuie să facem tot ce putem ca să ne așezăm pe noi și pe copii acolo unde să nu vedem nelegiuirea care se practică în lume. Ar trebui să păzim cu grijă văzul ochilor și auzirea urechilor astfel ca aceste lucruri grozave să nu pătrundă în mințile noastre. Când sosește ziarul în casă, îmi vine să-l ascund pentru ca lucrurile ridicole și senzaționale să nu fie văzute. Pare ca și când vrăjmașul este la temelia publicării a atâtor lucruri care

apar în ziare. Orice lucru păcătos care poate fi găsit este descoperit și prezentat gol înaintea lumii.

Linia de demarcație dintre cei care slujesc lui Dumnezeu și cei care nu-L slujesc trebuie să rămână mereu clară. Deosebirea dintre credincioși și necredincioși trebuie să fie atât de mare ca și deosebirea dintre lumină și întuneric. Când poporul lui Dumnezeu va lua atitudinea că sunt temple ale Duhului Sfânt, Hristos Însuși va locui în el, ei îl vor descoperi atât de lămurit în spirit, în cuvinte și în fapte, încât va fi o deosebire clară între ei și urmașii lui Satana.

Unii pot întreba: „Dacă trebuie să rămânem un popor deosebit, de ce avem sanatorii în care-i invităm pe toți?” Răspund: „Aducând pe bărbații și femeile din alte biserici în instituțiile noastre, le spunem că nu aparținem unei biserici? Dacă facem așa ne lepădăm de Legea lui Dumnezeu. Noi aparținem bisericii; dar deschidem larg ușile și dorim ca toți care vor, să intre. „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, spunea Mântuitorul, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe tatăl vostru care este în ceruri”. Trebuie să căutăm să refacem sănătatea fizică a celor bolnavi și a celor suferinzi. Mulți bărbați și femei au fost greșit educați în obiceiurile de viață. Mulți copii sunt bolnavi pentru că n-au fost învățați niciodată cu privire la legile organismului omenesc - mecanism care a determinat pe David să exclame: „Am fost făcut într-un mod atât de minunat”.

O învățătură din Israel

În timp ce judecățile lui Dumnezeu cădeau peste țara Egiptului, Domnul a îndrumat pe Israeliti nu numai să-și țină copiii în case, ci să aducă și cirezile de pe câmp. Înainte ca primii născuți să fie uciși, Domnul, prin Moise a spus poporului Său: „Luați un miel pentru familia voastră și înjunghiați paștele. Să luați o ramură de isop pe care să o înmuiiați în sângele care este în vas și nimeni dintre voi să nu iasă pe ușă din casă până a doua zi dimineța. Căci Domnul va trece să lovească pe Egipteni; și când va vedea sângele pe prag și pe ușori, Domnul va trece pe lângă ușă și nu va lăsa pe nimicitor să intre în casele voastre și să vă lovească”.

După cum Israeliti și-au ținut copiii în casă atunci când judecățile lui Dumnezeu erau în țara Egiptului, tot astfel în acest timp periculos, trebuie să ne păstrăm copiii despărțiți și deosebiți de lume. Trebuie să-i învățăm că poruncile lui Dumnezeu

înseamnă mult mai mult decât ne dăm noi seama. Cei care le păzesc nu vor imita practicile călcătorilor Legii lui Dumnezeu.

Părinții trebuie să privească Cuvântul lui Dumnezeu cu respect, ascultând de învățăturile lui. Părinților din zilele acestea, ca și Israelitilor, Dumnezeu le spune: „Aceste cuvinte... să fie în inima ta, să le dai copiilor tăi și să le vorbești când te vei culca și când te vei scula. Să legi ca un semn pe mâna ta și să fie pe frunte între ochi. Să le scrii pe ușorii și pe porțile tale”.

Cu toate aceste instrucțiuni lămurite, unii din poporul lui Dumnezeu, îngăduie copiilor lor să meargă la școlile publice unde se amestecă cu aceia care sunt stricați moral. În aceste școli copiii lor nu pot nici să studieze Biblia și nici să învețe principiile ei. Părinți creștini, trebuie să luați măsuri ca copiii voștri să fie educați în principiile biblice și nu vă mulțumiți doar cu faptul că învață Cuvântul în școala bisericii. Învățați personal Scripturile pe copiii voștri mai mult decât faceți acum. Vorbiți cu ei. Așezați-le mințile să alerge pe o cale dreaptă. Dacă faceți lucrul acesta veți descoperi că lumina slavei lui Dumnezeu va pătrunde în căminele voastre. Dar cum vă puteți aștepta la binecuvântarea Sa, când nu învățați pe copii cum se cuvine?

Am atins doar câteva puncte din numărul mare de subiecte cu privire la formarea și educarea copiilor. Cândva sper să tratez aceste aspecte mai profund; căci am fost trezită să-mi dau seama că aceste lucruri trebuie prezentate înaintea poporului nostru. Adventiștii de Ziua a Șaptea trebuie să meargă pe o cale cu totul diferită decât aceea pe care a mers, dacă așteaptă aprobarea lui Dumnezeu să se odihnească asupra lor și a căminelor lor.

Orice părinte credincios va auzi de pe buzele Domnului cuvintele: „Bine, slugă bună și credincioasă... intră în bucuria Domnului tău. Domnul să ne ajute să fim robi buni și credincioși în legăturile noastre unii cu alții. El ne spune: „îndemnați-vă unul pe altul ca să vă îndemnați la dragoste și la fapte bune”, ajutându-ne și întărindu-ne unii pe alții.

Nevoia de o școală a bisericii din Crystal Springs

Am ajuns aproape acasă. Stăm la hotarele lumii veșnice. Cei care se vor dovedi vrednici vor fi invitați în curând în împărăția lui Dumnezeu. Nu avem timp de pierdut.

Ar trebui să întemeiem lucrarea la Crystal Springs. Aici sunt copiii noștri. Să-i lăsăm să fie mânjiți de lume prin nelegiuirea ei și prin disprețul ei față de Legea lui Dumnezeu? Întreb pe cei care plănuiesc să-și trimită copiii la școala publică unde sunt supuși stricăciunii: „Cum vă puteți asuma un asemenea risc?”

Dorim să înălțăm o clădire a școlii bisericii pentru copiii noștri. Din cauza numeroaselor apeluri pentru mijloace, se pare că este o chestiune grea să se asigure suficienți bani sau să se trezească un interes destul de mare ca să se clădească o școală mică, potrivită. Am spus comitetului școlar că le vor lăsa un teren pe un timp pe care-l voi socoti necesar, pentru școală. Sper că se va trezi un interes destul de mare care să ne ajute să clădim ceva unde copiii noștri să poată fi învățați Cuvântul lui Dumnezeu care este sângele vieții și trupul Fiului lui Dumnezeu. „Cine mănâncă trupul Meu, declară El, și bea sângele Meu are viața veșnică... Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață”. Trebuie să mâncăm și să bem Cuvântul vieții, împlinind îndrumările lui mult mai mult decât am făcut vreodată înainte.

Nu vreți să vă dați interesul pentru înălțarea acestei școli în care să fie predat Cuvântul lui Dumnezeu? Când a fost întrebat cât era de dispus să dea pentru școala în lucru, un bărbat a spus că dacă i s-ar da trei dolari pe zi împreună cu cazare și masă, ne-ar ajuta. Dar noi nu dorim oferte de felul acesta. Ajutoare ne vor veni. Așteptăm să avem o clădire pentru școală, în care să fie învățați cu privire la principiile biblice. Ne așteptăm ca fiecare dintre cei care sunt împreună cu noi să dorească să ia parte la ridicarea acestei clădiri. Ne așteptăm să formăm o mică oștire de lucrători pe acest deal.

Știm că toți sunt interesați în reușita acestei întreprinderi. Toți cei care au timp să dea câteva zile ca să ajute la clădire. Nu s-au scris prea mulți bani, dar suficienți pentru cumpărarea de materiale. Suntem bucuroși pentru ceea ce s-a dat și acum rugăm pe toți să susțină cu interes această problemă, astfel ca în curând să putem avea un loc în care copiii noștri să poată studia Biblia care este temelia oricărei educații adevărate. Frica de Domnul este prima lecție ce trebuie învățată - este începutul înțelepciunii. Nu este nici un motiv ca această lucrare să se tergiverseze. Fiecare să facă ceva. Unii s-ar putea scula la ora 4 dimineața ca să ne ajute. De obicei eu îmi încep lucrarea înainte de acest timp. Îndată ce se luminează, cineva ar putea începe la clădire folosind o oră sau două până la micul dejun. Alții nu pot face lucrul acesta, însă toți pot face ceva ca să-și arate interesul în a face cu puțință copiilor să fie educați în școală, unde pot fi

disciplinați și educați pentru slujirea lui Dumnezeu. Binecuvântarea Sa va fi dată cu siguranță oricărui efort.

Când clădeam casa de adunare din Coorambong, sora Mc. Enterfer și cu mine am mers în districtul în care locuiau tâmplarii întrebându-i cu cât s-ar putea angaja să lucreze pe zi. Mulți au făgăduit că vor lucra mai ieftin decât plata obișnuită. Câțiva au promis să dea ceva timp, alții cu familii de întreținut care erau prea săraci să lucreze pe nimic, s-au oferit să lucreze pe 6 șilingi pe zi - un dolar și jumătate. Casa de adunare a fost clădită și stă azi ca monument pentru Dumnezeu, o minune lucrată prin puterea Sa. Mulți dintre credincioși de abia începuseră să păzească Sabatul. Unii dintre ei erau foarte săraci și la început a trebuit să-i ajutăm. Acum se întrețin singuri. Ei țin cheltuielile bisericii și plătesc o zecime credincioasă. Acesta este modul în care au lucrat la construcțiile caselor lor de adunare în multe locuri din Australia.

Frați și surori, ce faceți să ajutați la construirea unei școli a bisericii? Credem că fiecare vă socotiți un privilegiu și o binecuvântare să aibă această școală. Să prindem spiritul lucrării zicând: „Ne vom scula și vom zidi. Și toți se vor apuca de lucru uniți și în curând vom avea școală în care o zi după alta copiii noștri vor fi învățați calea Domnului. Când facem tot ce putem mai bine, binecuvântarea Domnului va rămâne asupra noastră. Să nu ne sculăm și să zidim? (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 68

Consolidare și control

Elmshaven, Sanitarium, Cal., 2 sept. 1902.

O zi după alta sunt impresionată de Duhul Sfânt că ultimele solii de avertizare trebuie să fie date acum poporului nostru.

Sunt multe de spus cu privire la înființarea a ceea ce aş denumi sanatorii mici. Niciunde n-ar trebui să se construiască sanatorii mamut, căci trebuie făcută o lucrare mare în multe locuri. În planul pentru sanatorii noi, frații noștri ar trebui să gândească sănătos și echilibrat, și să oprească dorința de a surprinde lumea prin construirea de clădiri mari în unul sau două locuri.

În toate orașele noastre mari se vor alcătui uniuni și confederații. Oamenii vor conduce pe alții și vor cere mult de la ei. Viețile acelor care refuză să aparțină acestor misiuni, vor fi în pericol. Totul este pregătit pentru ultima lucrare mare care trebuie făcută de Acela care poate să mântuiască și să distrugă.

Unii din cei care au avut lumină mare, au fost stăpâniți de o dorință aproape de nestăpânit să unească toate instituțiile noastre medicale sub conducerea unei singure puteri. Sunt îndrumată să spun că această dorință este animată de același spirit care se dă pe față în lume în eforturile de a se uni ca să devină o putere stăpânitoare. Lucrarea pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său să o facă este să întărească mărturia și să sigileze legea între ucenicii Săi.

Între sanatoriile noastre sunt multe, foarte multe care au nevoie să fie reformate. Dreptatea, mila și dragostea lui Dumnezeu trebuie să aibă întâietate. Lucrarea din sanatoriile noastre a fost făcută mai mult sau mai puțin după împrejurări. Nimeni să nu spună: „Trebuie să vă uniți prin înțelegeri speciale să faceți așa și așa, altfel nu puteți primi aprobarea noastră”. Semnarea unor asemenea înțelegeri trebuie să înceteze. Zilele pentru astfel de lucruri s-au dus. Și așa s-au produs destule pagube. Domnul este Călăuză și Conducătorul nostru. Să ne unim cu El. Domnul nu dorește ca oamenii să fie sub presiunea contractelor; căci El trebuie să lucreze în felul Său. Orice jug trebuie

sfârâmat. Adevărul, așa cum este în Isus are destulă putere de unire ca să țină în stăpânire orice minte, să controleze orice impuls și să dirijeze orice mișcare. Aceia pe care Domnul îi va stăpâni, dacă vor să I se supună, dar care nu aleg să umble cu umilință cu El, nu trebuie să se unească cu alții. Oricine să privească la Dumnezeu și nu la oameni. Domnul Dumnezeu cerului este la conducere.

Am fost îndemnată să scriu aceste lucruri lămurit. Mi-au fost prezentate stările de lucruri dinainte de potop. Aceleași tendințe de unire care există astăzi erau în zilele lui Noe. Dar niciodată mai înainte n-au avut loc astfel de tranzacții asemenea acelor care se fac acum când se aleg slujbași care să conducă pe oameni. Cei care ocupă cele mai înalte poziții în conducere arată cât de puțină încredere poate acorda Dumnezeu conducerii lor.

Veacul în care trăim este uimitor. Dumnezeu privește la starea deplorabilă a societății. El cheamă pe aceia care cred Evanghelia să iasă din lume. „Despărțiți-vă de ei, zice Domnul și nu atingeți nimic din ce este necurat”.

Puterea stăpânirii omenești în poporul lui Dumnezeu, în nici o ramură a cauzei Sale, care este reprezentată prin documente pregătite ca oamenii să le semneze, nu este poruncită de Dumnezeu. Cei care cred Biblia să studieze principiile care trebuie să-i conducă atunci când lucrează cu mințile omenești. Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii. Egoismul care înalță pe un om să conducă mințile semenilor săi, nu este inspirat de Dumnezeu; căci Domnul lucrează în și prin aceia care se vor lăsa prelucrați de El, și care în orice domeniu de slujire creștină vor lucra în armonie cu iluminarea divină.

Dumnezeu este autorul a tot ce este bun. El binecuvintează pe copiii oamenilor cu prosperitate și le oferă belșug, făcând pământul să ofere comorile lui. Dar ce vede El printre oamenii de talent mai puțin educați și pregătiți? Nu mulți sunt aceia care lucrează după îndrumarea divină. Supunându-se ispitei ei stăpânesc piețele și controlează marfa conducându-se după principiile Satanei. Au bani care aparțin oamenilor, bani care le oferă posibilitățile. Săracii lui Dumnezeu sunt lăsați să sufere și să piară, în timp ce lăcomia oamenilor apucă toate avantajele.

Lui Spalding și Magan, 3 sept.

Noaptea trecută am dormit bine. Știu că Domnul îmi ascultă rugăciunile. Doresc să mă apropiu de El; căci Cuvântul spune: „Apropiati-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi”. Apreciez mult această făgăduință. Am experimentat-o.

Sunt îndrumată să atrag atenția asupra unor chestiuni. A fost mare nevoie de reforme cu privire la felul în care sunt tratați lucrătorii din sanatoriile noastre, bărbați și femei care poartă poveri grele în îngrijirea bolnavilor. Aceasta este o chestiune destul de delicată. Cei care sunt educatori trebuie să stea aproape de studenți după învățăturile date de Cel mai mare Misionar medical care a umblat și a lucrat în lumea noastră, ca nu cumva să piardă legătura cu Dumnezeu și să se unească într-un întreg suprem.

Paharul pe care trebuie să-l ducem în încercare nu este gol; este un pahar plin ochi pe care trebuie să-l purtăm cu atenție. Necazul și împotrivirea pot provoca multe neajunsuri și pot aduce descurajare profundă; însă prosperitatea s-a dovedit cea mai periculoasă pentru viața spirituală. Dacă omul nu se supune continuu vocii lui Dumnezeu, dacă nu este sfințit prin adevăr și nu are credința care lucrează din iubire și curățește sufletul, prosperitatea va chema la viață cu siguranță, tendința către încumetare.

Deseori se solicită rugăciuni pentru suflete credincioase care sufăr împotrivire și boală. Dar cei care suferă din partea împotrivirilor sunt reprezentați prin rugul care deși ardea, nu se consuma. Când Moise păzea turmele lui Ietro în țara Madian, „îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc într-un rug, și el s-a uitat și iată că rugul ardea, dar nu se mistuia”. Moise s-a apropiat să vadă lucrul acela ciudat. Focul nu consuma rugul. El a înțeles că Domnul era în mijlocul rugului. Tot astfel este și în viață. Nu trebuie să ne temem atât de mult din cauza lipsurilor și a necazurilor; căci Domnul este în toate acestea, ajutându-ne și sprijinindu-ne. Rugăciuni serioase trebuie înălțate pentru oamenii din locurile înalte. Ei au nevoie de rugăciunile întregii biserici deoarece se bucură de prosperitate și influență.

În valea umilinței unde oamenii depind de Dumnezeu pentru învățătură și călăuzire la fiecare pas, există mai multă siguranță. Însă toți cei care au o legătură vie cu Dumnezeu să se roage pentru bărbații din poziții de răspundere - cei care stau în turnuri plăcute, și care, datorită poziției lor înalte, se presupune că au multă înțelepciune. Dacă acești bărbați nu simt nevoia să se sprijine pe un braț mai puternic decât brațul de carne, dacă nu fac din Dumnezeu punctul lor de sprijin, concepția lor cu privire la viață se va

întuneca și vor cădea.

Domnul m-a îndrumat să stăruiesc de fiecare să-și dea seama că omul este om. Biserica lui Hristos are o mare lipsă de comunicare strânsă cu Domnul Isus. Aceia care simt cel mai mult dependența de Dumnezeu sunt de obicei aceia care au cel mai puțin dependență de comorile pământești.

Dintre toți copacii, bradul este unul dintre cele mai bune exemple pentru creștini. Bradul are nevoie de cel mai puțin pământ pentru rădăcini decât toți copacii. În pământul uscat dintre stânci, el își găsește suficientă hrană ca să-l păstreze verde în timpul iernii ca și vara. Cu atât de puțină cantitate de pământ între rădăcini, el se înalță mai presus de toți copacii din pădure, atingând nivelul cel mai înalt spre cer. Ar fi bine să sădim și să cultivăm brazi; deoarece acest copac este o parabolă care prezintă minții omenești ce ar trebui să fie un creștin.

Aș dori să pot prezenta însemnătatea acestui simbol așa cum mi-a fost prezentat. Membrii bisericii care stau la locul lor sunt copaci neprihăniți, plantația Domnului. Cu toate că împrejurările pot fi neprielnice, ei la fel ca bradul cu puțin pământ la rădăcină, se înalță mereu către cer, primind hrană de sus. Hrana ascunsă care vine de la Dumnezeu îi este redată prin slujirea cea mai curată.

Orice suflet din lumea aceasta a fost cumpărat cu un preț. Fiecăruia i s-a dat lucrarea lui. „Slujitor” acest termen cuprinde pe toți aceia care își fac lucrarea încredințată lor, oferind lui Dumnezeu o slujire cinstită. Nimeni nu trebuie să se scuze atunci când își recunoaște răspunderea personală față de Dumnezeu stând la locul și la chemarea Sa. Dumnezeu cere cele mai alese energii ale omului. Nimeni nu poate găsi în vreo ființă omenească putere care să-l ajute să slujească pe Dumnezeu cu toate puterile lui. El trebuie să ajungă părtaș de fire divină. Acum este o mare lucrare de făcut într-un timp scurt și este foarte important ca bărbații și femeile din slujba lui Dumnezeu să privească la Isus în orice clipă. Frați și surori, rupeți orice jug pe care vreun om l-ar pune peste voi. Luați jugul lui Hristos. Învățați de la El care este blând și smerit cu inima.

În lume sunt doar două categorii de oameni care cer cel mai mare interes din partea noastră în legătură cu lucrarea misionară medicală pe care Hristos în viața Sa ne-a învățat să o facem - aceia sunt păcătoșii care au nevoie de un Mântuitor, dar care nu-și

dau seama de nevoia lor, și aceia care în toate ramurile slujirii lui Dumnezeu merg înainte. Oricare ar fi capacitățile lor, locul lor, sau talentele încredințate, ca aparținând acestei categorii, sunt „împreună lucrători cu Dumnezeu”. Renăscuți prin harul lui Hristos, ei sunt lucrători credincioși ai lui Dumnezeu, care prin influența lor ajută la renașterea altora prin harul dat lor.

Când lucrul acesta este apreciat cu adevărat, nu se va mai vedea nici o încercare de a se aplica autoritatea. Lucrătorii lui Dumnezeu vor fi uniți în dragoste și nu se vor alia în asociații prin contracte. Sunt îndrumată să spun: „Feriți-vă de semnarea contractelor care au fost întocmite din cauză că nu s-a înțeles înseamnăta unei sfințiri adevărate”.

Capitolul 69

Influența dietei asupra ședințelor de comitet

9 octombrie 1902.

Înainte ca frații noștri să se adune în consilii sau în comitete, fiecare să se prezinte înaintea lui Dumnezeu, cercetându-și cu atenție inima și examinându-și critic motivele. Rugați pe Domnul să vă arate eul, astfel încât să nu mai criticați neînțelept propunerile care se fac. La mese îmbelșugate, oamenii mănâncă adesea mai mult decât se poate digera ușor. Stomacul supraîncărcat nu-și poate face lucrarea cum ar trebui. Urmarea este un simțământ neplăcut de lenevie în creier. Minte nu poate acționa prompt. Și atunci când se iau mai multe feluri de mâncare la aceeași masă, urmarea este de cele mai multe ori, indigestia. Multe alimente nu se pot asocia cu altele. Se creează o tulburare din cauza combinațiilor nepotrivite de alimente, se produce fermentație, sângele se strică, iar creierul este confuz.

Obiceiul supraalimentării, sau al mâncării mai multor feluri de hrană la aceeași masă, este de cele mai multe ori și cauza indigestiei. Se produc efecte serioase asupra organelor delicate de digestie. În zadar stomacul protestează și face apel la creier să gândească de la cauză la efect. Cantitatea excesivă de hrană ingerată, sau combinația nepotrivită își face lucrarea ei dăunătoare. În zadar dau alarma, senzațiile neplăcute. Urmarea este suferința. Boala ia locul sănătății.

Poate unii întreabă: „Ce are a aceasta de a face cu ședințele de comitet?”. Foarte mult. Efectul unei alimentații greșite sunt aduse în comitete și în consilii. Creierul este afectat de starea stomacului. Un stomac dezordonat produce o stare a minții nesigură și dezordonată. Un stomac bolnav produce o stare nesănătoasă în creier, și deseori face pe om încăpățânat în susținerea părerilor greșite. Presupusa înțelepciune a multor oameni este nebunie înaintea lui Dumnezeu.

Prezint această stare de lucruri ca fiind cauza situațiilor în multe consilii și comitete, unde problemelor care cer un studiu atent, li se dă doar puțină considerație, iar hotărâri de cea mai mare importanță sunt luate în grabă. Deseori atunci când ar trebui să fie o unanimitate de sentimente în direcția pozitivă, anumite atitudini negative hotărâte

au schimbat cu totul atmosfera care era dominantă în comitet.

Mereu și mereu mi-au fost prezentate aceste situații.

Vă fac cunoscut acum aceste lucruri pentru că sunt îndrumată să spun fraților noi din lucrarea Evangheliei; prin necumpătare în mâncare vă descalificați să mai vedeți clar deosebirea dintre focul sfânt și cel profan. Și prin această necumpătare, mai dați pe față și dispreț față de toate avertizările pe care Domnul vi le-a dat. Cuvântul Lui pentru voi este: „Cine dintre voi se teme de Domnul și care ascultă glasul robului Său, care umblă în întuneric și nu are nici o lumină? Să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeu Său. Iată voi toți care aprindeți focul și care vă învârtiți în jurul focului vostru; umblați în lumina focului vostru și în lumina scânteilor pe care le-ați aprins. Acestea vin din mâna Mea; și veți zace în dureri.”

Să nu ne apropiem oare de Domnul ca să ne poată scăpa de orice necumpătare în mâncare și băutură, de toate patimile nesfinte și de toată nelegiuirea? Să nu ne umilim oare înaintea lui Dumnezeu, îndepărtând tot ce strică trupul și duhul, și în temere de Domnul să ne desăvârșim sfințenia caracterului?

„De aceea, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți orice altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu”. Toți suntem puși la probă și cercați. Mulți din cei cărora le-a fost dată o lumină prețioasă doresc să se întoarcă la oalele de carne din Egipt. Mulți din cei care sunt susținuți din zecimea din tezaurul Domnului își otrăvesc prin îngăduință de sine curentul dătător de viață care curge prin venele lor. În disprețul lor față de lumina și avertizările pe care Dumnezeu le-a dat în ultimii 20 sau 30 de ani, unii continuă să-și satisfacă pofta după hrana cu carne.

N-ar trebui să mai facem din folosirea cărnii un test. Dar putem și ar trebui să ținem seama de influența pe care credincioșii cu numele și care folosesc carnea, o au asupra altor biserici. Aceia care folosesc alimentația cu carne, disprețuiesc toate avertismentele pe care Dumnezeu le-a dat cu privire la acest subiect. Ei n-au dovada că merg pe o cale sigură. Nu au nici cea mai mică scuză să mănânce carne sau animale moarte. Blestemul lui Dumnezeu zace asupra creației animale. De multe ori, atunci când se folosește carnea, ea se descompune în stomac și dă naștere la boală. Cancere, tumori și boli pulmonare sunt într-o mare măsură cauzate de mâncarea de carne.

Ca soli ai lui Dumnezeu, să nu luăm noi aminte la mărturia hotărâtă împotriva îngăduinței unui apetit stricat? Vor aceia care pretind a fi slujitori ai Evangheliei, vestind adevărurile cele mai solemne care au fost date vreodată muritorilor să facă din stomac o hazna? Dumnezeu a dat din abundență fructe și cereale care pot fi pregătite într-un mod sănătos și folosite în cantități potrivite. De ce atunci, oamenii continuă să aleagă alimente din carne? Putem avea încredere în pastorii care la mesele la care se servește carnea, se unesc cu alții ca să o mănânce?

Părinții care cunosc adevărul cu privire la îngăduirea apetitului, n-ar trebui să permită copiilor lor să mănânce în exces, să mănânce carne sau alte alimente care provoacă pasiunile. Omul este construit din ce mănâncă. Folosirea cărnii întărește tendințele josnice și le provoacă la o activitate sporită. Părinții ar trebui să elimine tot ce pune în primejdie sănătatea morală și fizică a copiilor lor. Ei n-ar trebui să pună carne pe masă. Iar dacă îngăduie copiilor să mănânce carne la discreție, să folosească untul și ouăle urmarea sigură va fi boala sub anumite forme, care va slăbi sănătatea minții și a corpului. În felul acesta este slăbită și deseori este distrusă spiritualitatea.

Tați și mame, vegheați în rugăciune. Păziți-vă cu strictețe împotriva necumpătării sub orice formă. Învățați pe copil principiile adevăratei reforme sanitare. Deja mânia lui Dumnezeu a început să se manifeste peste copiii neascultării. Câte crime, câte păcate, câte practici nelegiuite se văd azi la fiecare pas! Ca popor ar trebui să dăm pe față o mare grijă păzind pe copii de prietenii decăzuți.

Dacă am ști ce nelegiuiri dezgustătoare sunt practicate de către membrii multor familii care se pretind a fi creștine, am fi mult mai mult îngrijorați cu privire la atmosfera spirituală care înconjoară pe copiii noștri, nu numai în școlile publice - dar chiar și în școlile adventiste de ziua a șaptea. Dacă copiii păzitorilor Sabatului nu sunt îndrumați cu grijă punct cu punct și învățatură după învățatură; dacă nu sunt păziți de asocierea cu copiii decăzuți, ei sunt în pericol să fie corupți.

Pentru ca să fie curățiți și să rămână curați adventiști de ziua a șaptea, trebuie să aibă Duhul Sfânt în inimi și în cămine. Domnul mi-a dat lumina că atunci când Izraelul de astăzi se va umili înaintea Lui și își vor curăța templul sufletului de orice mânjitură, El le va asculta rugăciunile pentru bolnavi, și îi va binecuvânta în folosirea tratamentelor Sale pentru boli. Când în credință elementul omenesc face tot ce poate pentru a combate boala folosind metodele simple de tratament pe care le-a prevăzut

Dumnezeu, eforturile lor vor fi eficiente. „Al Tău este cerul și al Tău este pământul și cei care locuiesc pe el”.

Dacă, după atâta lumină care a fost dată, poporul lui Dumnezeu va cultiva încă obiceiurile rele, îngăduindu-și eul și refuzând să se reformeze, el va suferi urmările sigure ale călcării legilor. Dacă vor rămâne hotărâți în continuare să-și satisfacă cu orice preț un apetit pervertit, Dumnezeu nu va face minune după minune să-i salveze. Ei vor zăcea în dureri.

„Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră.”

„Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul. De pildă, dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul. Iată, și corăbiile, cât de mari sunt, și măcar că sunt mânate de vânturi iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot așa și limba, este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târătoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc, și au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei!” Iac. 3, 2-10

„Să păziți cu grijă poruncile Domnului Dumnezeului vostru! Oricine calcă legile sănătății, va avea să sufere dezaprobarea lui Dumnezeu. O, cât de mult din Duhul lui Dumnezeu am putea avea zi după zi, dacă am umbla cu grijă, lepădând eul, și practicând virtuțile caracterului lui Hristos! „Și acum Israele, ce alta cere Domnul Dumnezeul tău de la tine, decât să te temi de Domnul Dumnezeul tău și să umbli în căile sale și să-L slujești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și rânduiețile Lui pe care ți le-am pomenit astăzi pentru binele tău”. Ellen G. White.

Capitolul 70

Întemeierea de școli în Sud

17 noiembrie 1902.

Sunt plină de bucurie căci cartea Parabolele Domnului Hristos a fost un ajutor în lucrarea din câmpul sudic. Să meargă vânzarea înainte, ca astfel să fie bani pentru înființarea de școli în acest câmp. Mă adresez responsabililor Uniunii de Conferințe din Sud și Societății misionare din Sud să fie atenți și gata să folosească toate ocaziile actuale oferite prin darul cărții Parabolele Domnului Hristos pentru lucrarea de educație.

Trebuie înființate școli mici pentru oamenii de culoare în multe locuri din Sud. Faceți astfel încât veniturile din vânzarea acestei cărți în câmpul sudic să fie folosite în același scop. Și aceste mijloace să-și facă partea în reducerea cheltuielilor din școlile deja înființate. Copiii să fie învățați ceva mai mult decât să citească. Domeniile meseriilor trebuie promovate. Copiilor și tineretului să li se ofere condiții pentru învățarea meseriilor care-i vor ajuta să se susțină singuri.

Această lucrarea necesită talente, și mai pe sus de toate, harul lui Dumnezeu. Tineretul de culoare va fi mai greu de condus decât tinerii albi, deoarece ei n-au fost învățați din copilărie să folosească cel mai bine timpul. Sunt foarte mulți dintre ei care nu au avut ocazia să învețe cum să se îngrijească. Aceia care timp de ani de zile au lucrat pentru oamenii de culoare, cunosc nevoile lor; și sunt cei mai indicați să întemeieze școli pentru ei. Pe cât este posibil aceste școli ar trebui să fie în afara orașelor. Însă în orașe sunt mulți copii care nu pot participa la aceste școli și pentru binele acestora, ar trebui înființate școli și în orașe tot la fel ca și cele din afara lor.

Frați și surori din Sud, înaintați stăruitor cu lucrarea de vânzare a „Parabolelor” ca să se poată procura mijloace pentru întemeierea școlilor. Nici un alt domeniu de lucrare nu va fi atât de util pentru câmpul sudic ca întemeierea de școli. Poporul nostru din Sud să realizeze importanța acestei chestiuni. A fost prea multă preocupare cu bisericile și s-a făcut prea puțină lucrare activă.

Lângă Nashville ar trebui înființată o școală. Dacă toate posibilitățile de lucru din

Nashville s-au închis, va fi Dumnezeu preamărit? Nu s-a făcut destul în trecut? Să mai avem o ediție după cea care a fost? Faceți ca în acest oraș să fie reluată vânzarea cărții Parabolele Domnului. Căutați să interesați pe negustori în ceea ce încercați să faceți. Spuneți-le că câștigul din vânzarea cărții pe care le-o oferiți va fi folosit pentru scopuri misionare. Mergeți în școlile mari din Nashville și din jur și spuneți profesorilor despre lucrarea pe care încercați să o faceți. Spuneți-le că această carte pe care o vindeți conține adevărul și că au nevoie de ea în școlile lor. Prin aceste eforturi se vor câștiga două lucruri - adevărul va fi adus înaintea acelor care trebuie să-l audă, și vor fi strânse mijloace pentru înființarea de școli.

Nu trebuie să stăm departe de aceste instituții de învățământ. Sunt unii care pot lucra în special cu profesorii din aceste școli. Ei să viziteze școlile, să vorbească cuvinte de apreciere cu privire la ce s-a făcut pentru oamenii de culoare. Să fie atenți la ocaziile de a prezenta literatura noastră și să vorbească despre lucrarea pe care încercați să o faceți. Să nu uite îndrumarea pe care Hristos a dat-o ucenicilor, atunci când i-a trimis: „Fiți înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii”.

Fraților și surorilor din bisericile din America le spun: „Sunt foarte recunoscătoare Tatălui meu din cer pentru interesul pe care l-ați dat pe față în vânzarea cărții Parabolele Domnului Hristos. Această carte conține adevăr prețios. Ea ne arată cum a folosit Hristos lucrurile din natură ca să ilustreze adevărul nemuritor”.

Nu sunteți gata ca până la încheierea anului să faceți un efort deosebit ca să vindeți cartea aceasta? Studiați îndrumarea cuprinsă în carte. Aceasta vă va ajuta să trăiți adevărul pe care ea îl conține. Apoi oferiți-o prietenilor și vecinilor voștri și într-o manieră amabilă spuneți-le despre scopul pentru care se vinde cartea, îndemnându-i să cumpere un exemplar. Vă asigur că nu veți fi respinși. Faceți ca dragostea care vă umple inimile să se vadă pe față. Dacă harul lui Hristos este cultivat în inimă, el va străluci în afară. Memorizați propoziții din carte și repetați-le ori de câte ori se ivește ocazia.

Făcând această lucrare veți oferi Domnului un serviciu util. Veți semăna semințe care vor răsări și vor aduce roade spre slava lui Dumnezeu. Mergând înainte cu această lucrare veți câștiga o experiență care vă va ajuta să vindeți și cărțile noastre mai mari, iar Domnul vă va binecuvânta. Cărți mai mari inspirate de Domnul și pline de învățătură prețioasă, trebuie să se vândă și se pot vinde. Domnul va deschide calea ca oamenii să primească lumina prețioasă pe care o conțin aceste cărți.

Când mergeți să vindeți Parabolele Domnului, n-ar fi bine să luați și prezentările cărților Hristos Lumina Lumii și Tragedia Veacurilor și să atrageți atenția oamenilor la ele? Multe din aceste cărți zac pe rafturile caselor voastre de editură din America. Dumnezeu dorește ca oamenii să aibă lumina pe care ele o conțin. Colportând cu aceste cărți, veți duce lumina oamenilor și mă veți ajuta să produc și alte cărți. Doresc foarte mult ca aceste cărți să fie puse în circulație; căci ele conțin cunoștința pe care Domnul mi-a dat-o pentru oameni. Această lucrare să fie dusă mai departe cu zel.

Cartea Parabolele Domnului Hristos a făcut mult pentru înaintarea lucrării de educație în Sud ca și în multe alte părți din lume. Frații și surorile mele, nu doriți să ajutați lucrarea în Sud vânzând această carte? Toți cei care pot, să ajute acum lucrarea care are nevoie de ajutor din câmpul sudic. Acolo este nevoie de școli. Școlile mici care au fost înființate pentru oamenii de culoare au nevoie de ajutor. Toți să aducă ceva în trezorerie care va așeza școlile pe un teren mai bun.

Sufletul meu tânjește să vadă în Sud lucrarea pe care Domnul mi-a arătat-o. Nevoile cele mari pentru școlile din orașe și din afara lor, cer să facem tot ce se poate face. Acest câmp sărac înalță către cer cererile lor după ajutor. Unde mai puteți găsi un câmp cu nevoi atât de mari?

Domnul a plănuț ca Nashville să fie pentru prezent centrul. Trebuie întemeiate clădiri ca să stea ca monument al adevărului Său. Lucrătorii casei de editură din Nashville trebuie să se supună voinței divine. Atunci inimile lor vor fi sensibile și supuse. Atunci vor fi umplute cu o credință de neînfrânt. Ei se vor uni și vor lucra unii pentru binele altora.

Lumea aceasta este o școală care ne pregătește pentru o școală mai înaltă; această viață este o pregătire pentru viața viitoare. Trebuie să ne pregătim aici pentru intrarea în curțile de sus, unde nu va mai veni păcatul. Adevărul trebuie primit, crezut și practicat aici până când vom fi gata pentru căminul sfinților în lumină.

Religia adevărată este o copie a lui Hristos. Creștinul adevărat este urmașul lui Hristos. Urmarea Lui înseamnă ascultare. Nici un soldat nu-și poate urma comandantul fără să asculte de ordinele lui. Conducătorul nostru ne spune: „Urmați-Mi!”

Cei mai buni cetățeni ai acestei republici uneori sunt aceia care au învățat lecțiile pe care Isus a venit să le învețe, cei care iubesc și doresc să asculte de Legea mai înaltă pe care Dumnezeu a scris-o în Cuvântul Său. Prin rămânerea în Hristos, exemplul lor este o putere în favoarea adevărului. Fiecare creștin să-și dovedească nașterea de sus printr-o convertire atentă și printr-o purtare modestă. Lucrătorii lui Dumnezeu să fie martori ai lui, mărturisind prin cuvânt și fapte că sunt cetățeni ai cerului. Nici un cuvânt neglijent și nici o faptă lipsită de bunătate să nu întunece lucrarea lor pentru Dumnezeu. Cât de sus sunt cerurile față de pământ, așa de sus ar trebui să fie căile și lucrarea creștinului față de lucrările celor lumești.

Păstrați adevărul lui Dumnezeu în inimile voastre. Legea bunătății să fie mereu pe buzele voastre. În felul acesta faceți o lucrare misionară adevărată. Printr-o viață sfântă și consecventă, onorați și proslăviți pe Dumnezeu. Rugați-vă mult și vegheați în vederea rugăciunii. Dumnezeu va binecuvânta pe toți cei care umblă cu grijă înaintea Lui.

Vă las aceste cuvinte. Vă îndemn să faceți tot ce puteți pentru lucrarea cea bună care vă stă înaintea. Mijloacele provenite din vânzarea cărții „Parabolele Domnului” să fie folosite pentru a duce înaintea lucrarea școlară din câmpul acela.

Sunt îndemnată de către Marele Învățător să spun celor din câmpul sudic care trec acum prin încercări: „Vegheați, rugați-vă și credeți. Faceți tot ce puteți mai bine. Starea descurajatoare de acum se va schimba atunci când vă veți schimba în cuvinte, în spirit și în fapte, devenind una cu Hristos. Încercați. După aceea veți da mărturie plină de bucurie, că jugul lui Hristos este bun, iar sarcina Sa, ușoară. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 71

Îndrumări cu privire la sanatorii

Cu privire la cursuri lungi de studii

S-au ridicat întrebări cu privire la administrarea sanatoriilor, și cu privire la planurile care trebuie urmate în educarea medicilor și a asistentelor sanitare. Suntem întrebați dacă mai mulți sau mai puțini ar trebui să ia cursuri de cinci ani. Toți trebuie să fie lăsați liberi să-și urmeze convingerile unei conștiințe luminate. Sunt unii care, doar cu câteva luni de pregătire pot fi pregătiți să meargă și să facă o lucrare medicală misionară bună. Unii nu cred că este datoria lor să petreacă ani în studiu...

Îndrumări practice care ar trebui urmate

Trebuie să se dea pe față multă grijă în educarea tinerilor pentru lucrarea misionară medicală; căci mintea este modelată prin ceea ce privește și reține. Prea multă lucrare incompletă a fost făcută în educația dată. Educația cea mai utilă se găsește în lucrarea practică.

Instituțiile noastre nu trebuie să fie supraaglomerate, iar cele mai importante puncte ale educației să nu-și primească atenția cuvenită. Trebuie date instrucțiuni pentru lucrarea misionară medicală. Învățătura dată în ” medical trebuie întrepătrunsă cu studiul Bibliei. Iar educația fizică nu trebuie neglijată.

Trebuie să se dea pe față mare grijă față de influențele care predomină în instituție. Influențele care sunt exercitate asupra asistentelor, vor modela caracterul lor pentru veșnicie..

Tinerii cu încăpățânarea lor și în lipsa lor de experiență trebuie să se asocieze cu profesorii care au un interes deosebit în lucrarea de educare și de formare a membrilor familiei Domnului. Profesorii să nu aibă preferați printre studenți. Ei nu trebuie să dea toată atenția studenților străluciți și inteligenți.

Nu trebuie să se pună mare preț pe primele impresii. Cei care în aparență sunt

foarte nepromițători, care au nevoie de mult tact și de cuvinte amabile, își vor lega inimile de inima profesorului. Îngerii lui Dumnezeu vin în fiecare sală de clasă. Dacă prezența lui este bine venită, ei vor păstra mințile studenților proaspete cu dragostea lui Dumnezeu și-l vor ajuta pe profesor să păstreze ordinea și disciplina.

Studenții care la început pot părea grei de cap și înceți, pot până la urmă să facă progrese mai mari decât cei care sunt de la natură ageri. Dacă sunt meticuloși și sistematici în lucrările lor, vor câștiga mai mult decât alții care vor fii neglijenți. Cei care își formează obiceiuri de lucru răbdători și stăruitori, vor realiza mai mult decât cei cu minți strălucitoare, ageri și cutezători, care cu toate că prind repede ideile, le pierd tot atât de repede. Cel răbdător, cu toate că prinde mai greu, va fi înaintea acelor care învață repede și cred că n-au nevoie să studieze.

Sanatoriul trebuie să fie la țară

Am primit multă îndrumare cu privire la locația sanatoriilor. Ele ar trebui așezate la câteva mile departe de orașele mari și ar trebui asigurat ” în legătură cu ele. Ar trebui cultivate fructe și vegetale iar pacienții ar trebui încurajați să lucreze acolo. Mulți dintre cei care suferă de boli pulmonare s-ar putea vindeca dacă ar trăi într-un climat unde ar putea sta afară în majoritatea timpului. Unii care au murit de tuberculoză ar mai fi trăit dacă ar fi respirat mai mult aer curat. Aerul proaspăt de afară este la fel vindecător ca și medicamentele și nu lasă urmări. Pentru cei tineri și puternici aglomerația orașului este uneori mai plăcută decât liniștea de la țară, dar cei bolnavi tânjesc după liniște.

Când mi-au fost prezentate aceste lucruri, și când mă gândesc cât se pierde prin trăirea unei vieți închise în casă, nu pot suporta gândul că sanatoriile noastre sunt situate acolo unde pacienții trebuie să suporte asprimea iernilor reci unde în lunile de iarnă ei trebuie să stea în casă majoritatea timpului, în camere încălzite cu cărbuni și cu aer viciat. Peste tot sunt iarna anumite lucruri care sunt dezavantajoase pentru bolnavi, dar unele locuri au mai puține inconveniente decât altele. Sunt localități unde pot fi văzuți pomi fructiferi tot timpul anului și unde este nevoie de puțin foc pentru încălzire. În sanatoriile înființate în aceste locuri pacienții pot avea avantajul aerului curat în toate anotimpurile anului. Când este nevoie de foc, dacă s-ar putea să fie locuri deschise unde pot fi folosite lemne de foc.

De ce medicii noștri nu înțeleg că pacienții ar trebui tratați afară din oraș? Și nu

numai pacienții, ci și medicii și asistentul au nevoie de o atmosferă însorită și plăcută. Este surprinzător că în zone posomorâte, lucrătorii sunt descurajați și deprimați făcând pe necredincioși să creadă că religia îi face posomorâți? Să se vadă lumină, dragoste și cântare plăcută, în locul amărăciunii, și atunci ce schimbare s-ar vedea?

Simplitate în dietă și în tratamente

Ar fi fost mult mai bine dacă, de la început toate medicamentele ar fi fost ținute afară din sanatoriile noastre și s-ar fi folosit remedii simple care se găsesc în apă curată, aer curat, în soare și în ierburile simple care cresc pe câmp. Acestea ar fi la fel de eficiente ca și medicamentele folosite sub nume tainice și pregătite după știința omenească. Iar acestea n-ar fi avut efecte neplăcute în organism.

Mii de oameni bolnavi și-ar putea reface sănătatea dacă, în loc să depindă de farmacie pentru viață, ar elimina toate medicamentele și ar trăi simplu fără să folosească ceai, cafea, lichior, sau condimente, care irită stomacul și îl slăbește, făcându-l neînstare să digere chiar și hrana simplă fără să fie stimulat. Domnul dorește să lăsăm lumina să lumineze în raze clare și distincte pentru cei slabi...

Vegetale, fructe și cereale ar trebui să intre în componența dietei noastre. Nici o bucățică de carne n-ar trebui să intre în stomacul nostru. Mâncarea de carne este nenaturală. Trebuie să ne întoarcem la scopul original al lui Dumnezeu în crearea omului...

Este o binecuvântare în asocierea bătrânilor cu tinerii. Tinerii pot aduce lumină în inimile și mințile celor în vârstă. Cei cu părul cărunț au nevoie de vitalitatea și de acțiunea tinerilor. Iar tinerii au nevoie de înțelepciunea și de experiența matură a persoanelor în vârstă. Trebuie să se facă o unire între cele două categorii. Înțelepciunea și răbdarea vor face o lucrare mare pentru cei slabi și bolnavi.

Domnul are o judecată cu locuitorii pământului. Ei nu mai aduc lumii nici nici un câștig pentru înaintarea adevărului și neprihăririi. Ei sunt gata să fie adunați în snopi gata să fie arși. Sunt ca niște vreascuri gata să fie aruncate în foc.

Ellen G. White.

Capitolul 72

Minți puternice și stomacuri slabe

Este bine că fratele și sora A. și fratele și sora B. au minți puternice. Fiecare trebuie să-și susțină individualitatea. Fiecare trebuie să-și păstreze acea individualitate care să nu fie supusă individualității celuilalt. Nici o ființă omenească nu trebuie să fie umbra altei ființe omenești. Dar servii lui Dumnezeu trebuie să lucreze împreună într-o unitate care leagă o minte de alta. Credeți că această unitate poate exista printre lucrătorii din sanatoriu dacă nu luați toți o poziție sfințită și echilibrată?

„Le-am dat slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o tu; ca ei să fie una cum și noi suntem una”: Sunteți gata să faceți sacrificii ca să răspundeți acestei rugăciuni? Sau din cauză că există o deosebire de păreri cu privire la unele articole de hrană despre care unii sau alții cred că ar trebui sau n-ar trebui să fie puse pe masă, sau cu privire la orele de masă, să spuneți că nu puteți colabora? Este aceasta sfințirea biblică?

Fratele meu, o voință neclintită este un lucru bun atunci când este sfințită. Dar știu din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, că tu și soția ta aveți nevoie să vă înjugați cu Hristos și să învățați că în unele aspecte, ideile, planurile și metodele voastre ar fi mai bune dacă ar fi modificate.

Sanatoriul a fost întemeiat cu scopul ca să se ajungă cu adevărul la toate categoriile de oameni. Vă rog frate și soră B., faceți tot ce vă stă în putere ca să aduceți în sanatoriu unitatea pentru care s-a rugat Hristos. Dați pe față dragostea Lui. Lăsați ca adevărul să domnească în inimă și veți fi una cu Hristos în Dumnezeu.

Ați putea spune că aveți o digestie dificilă. Nu s-ar putea oare ca planul vostru de hrănire să nu fie cel mai bun? Sunt îndemnată să vă spun că aveți nevoie de schimbare în anumite lucruri, altfel vă veți afecta puterile voastre digestive. Nu vă spun ce ar trebui sau n-ar trebui să mâncați. Dar dacă, atunci când mâncați lucrurile pe care le alegeți aveți probleme cu digestia, cred că ar trebui să faceți o schimbare hotărâtă.

Dacă eu aș avea probleme cu digestia, aș face schimbări în dieta mea până când aș avea siguranța că mănânc hrana pe care stomacul meu o poate suporta. Dorința după

anumite lucruri, ar putea fi adusă în supunere. Eul este răzvrătit și trebuie disciplinat cu strictețe.

Să aveți obiceiuri regulate în mâncare și să vă asigurați că nu supra împovărați stomacul mâncând mai multe feluri de mâncare în acelaș timp. Opriți-vă din mâncat înainte să vă simțiți sătui. Stomacul este organul cel mai abuzat din întregul corp. Adesea este obosit prin efortul pe care îl face ca să se ocupe de hrana care n-ar fi trebuit mâncată la aceeași masă. Se crează o tulburare prin felurile de mâncare luate împreună. Se simte în scurta vreme un leșin și mulți cred că acesta este foame. Dar nu este. Necazul este că stomacul are prea mult de lucru. Să i se dea mai puțin de făcut și își va recăpăta tonul sănătos. Cu cât hrana mâncată este mai simplă și cu cât mai puține feluri, cu atât mai ușoară este lucrarea stomacului.

Nu trebuie recomandată tuturor aceeași regulă de masă. Niciodată n-am făcut o regulă să nu se mănânce maioneză; dar atunci când mănânc totdeauna îmi produc deranj la stomac. Dar sunt în familia mea unii care nu suferă nici o neplăcere când mănâncă maioneză, și pentru că eu nu pot mânca, nu spun că n-ar trebui să mănânce nici ei. Fiecare trebuie să experimenteze și să știe pentru el ce este cel mai bine de mâncat. Trebuie să ne abținem de la multe lucruri pe care alții le pot mânca fără nici o neplăcere.

Creștinii pe jumătate sunt mai răi decât necredincioșii; căci cuvintele lor amăgitoare și atitudinea lor de neangajare, pot alunga pe mulți. Necredincioșii își dau arama pe față. Creștinii încropiți amăgesc ambele categorii. Ei nu sunt nici lumești cu totul și nici creștini buni. Satana îi folosește să facă o lucrare pe care nimeni n-o poate face.

Capitolul 73

Sfaturile pentru sănătate și câmpul sudic

Dacă lucrurile ar fi așa cum ar trebui în familiile care alcătuiesc bisericile noastre, ne-am putea dubla serviciile pentru Domnul. Lumina care mi-a fost dată este că trebuie să se dea o solie mult mai hotărâtă cu privire la reforma sanitară. Cei care folosesc mâncarea de carne își întăresc înclinațiile josnice și pregătesc calea ca boala să pună stăpânire pe ei. Între adventiștii de ziua a șaptea sunt unii care nu vor lua aminte la lumina dată lor cu privire la această problemă. Ei fac din mâncarea de carne o parte a dietei lor. Boala pune stăpânire pe ei. Bolnavi și suferinzi din cauza procedurii lor greșit, solicită rugăciunile slujitorilor lui Dumnezeu. Dar cum poate lucra Domnul pentru ei, dacă nu sunt gata să asculte de voia Sa, când refuză să ia seama la îndrumările cu privire la reforma sanitară.

De treizeci de ani a fost trimisă poporului lui Dumnezeu lumina cu privire la reforma sanitară, dar mulți au făcut din ea un subiect de glumă. Ei au continuat să folosească ceai, cafea, condimente și carne. Corpurile lor sunt pline de boli. Mă întreb: Cum putem noi să-i prezentăm Domnului pentru vindecare?

Frate B., păstrează-ți inima legată de Domnul. El trăiește și domnește. El este conducătorul nostru. Nu privi la om. Nu crede orice afirmație care ți se prezintă. Fii ca unul care are urechi dar nu aude și care are ochi și nu vede. David zice: „Sunt ca un surd care nu aude; și sunt ca un mut care nu deschide gura. Am fost ca unul care nu aude și în a cărui gură nu s-au găsit muștrări”. Străjerii lui Dumnezeu să-și păstreze sfaturile. Vor fi tulburați când dau solia, dar Domnul îi va ajuta.

Satana va lucra ca să închidă câmpul sudic față de adevăr, dacă Domnul nu va interveni. Iar sindicatele vor fi unul din mijloacele prin care se va aduce pe pământ un timp de încercare cum n-a mai fost de când a început lumea...

Nu cred că trebuie să facem o lucrare mare pentru cei care cunosc deja adevărul. Nimic nu va mișca atât de tare Sudul ca ducerea lucrării în locuri noi. Trebuie să se intre în orașe. Dar a încerca să ducem pe cei care cunosc adevărul și care nu fac tot ce pot mai bine acolo unde sunt, este o muncă pierdută și împiedică într-o mare măsură o

lucrare de înaintare. Lucrătorii să pătrundă în orașele care sunt în necunoștință. Să fie pregătiți bărbați și femei care să conducă școli și sanatorii pentru oamenii albi. Să fie pregătiți lucrătorii de culoare să lucreze pentru poporul lor. Și toți lucrătorii să-și amintească că nu trebuie făcută nici o intrare în sclavie și la stăpânii cruzi de sclavi.

Dumnezeu nu așteaptă ca lucrătorii Săi să participe la discuții neserioase. Ei trebuie să predice Evanghelia. Ei vor constata că vorbirile scurte sunt mai eficiente. În toate locurile în care începe lucrarea, trebuie să se înalțe stindardul mai sus și tot mai sus. Trebuie să fie vestit adevărul cu privire la apropiata revenire a lui Hristos. Și toți lucrătorii, fie că vorbesc de la amvon sau predau studii biblice, trebuie învățați să vorbească într-un mod clar și expresiv.

Capitolul 74

Puncte în dietă

Fii foarte atent ca nu cumva preparatele de hrană nesănătoasă să fie prezentate ca model de pregătire după regulile reformei sanitare.

Ai spus că ești dispeptic. Nu văd nici un motiv ca să fii așa, dacă modul tău de pregătire a hranei este sănătos, și dacă mănânci la ore regulate. Te rog să privești cu atenție aceste aspecte. Vă apreciez foarte mult, iubite frate și soră. Dar trebuie să vă spun că aveți de învățat lecții pe care nu le-ați învățat cu privire la modul vostru de mâncare. Vă sfătuiesc să studiați cu atenție aceste lucruri, și după aceea dați toată grija stomacului.

Timp de treizeci și cinci de ani am făcut o practică din mâncarea a două mese pe zi. Uneori, când am călătorit, am luat mese neregulate când am ieșit din program, nefiind în stare să-mi procur hrana la timp. Am șaptezeci și cinci de ani; dar scriu mai mult decât oricând. Digestia îmi este bună, iar creierul este limpede. Hrana noastră este simplă și sănătoasă. Nu avem pe masă unt, carne, brânză și nici amestecuri de hrană grasă.

Capitolul 75

Lucrarea în școala noastră din Fernando

Observații făcute de sora E. G. White la Los Angeles. Adunarea de tabără, 17 septembrie 1902.

Citesc din a doua epistolă a lui Petru: „Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos către cei ce au căpătat o credință de acelaș preț cu a noastră prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos; harul și pacea să vă fie înmulțită prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Aceluia care ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași de fire dumnezeiască, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă”.

Această scriptură este plină de îndrumări pentru cei care sunt angajați în lucrarea de educare a tineretului nostru. Frații noștri din poziții de răspundere ar trebui să dea o atenție deosebită administrării lucrurilor în legătură cu întemeierea de școli noi pentru educarea copiilor noștri așa fel încât tineretul să fie înconjurat de cele mai favorabile împrejurări pentru formarea unui caracter destul de puternic ca să facă față relelor din lume.

O învățătură de la poporul Israel

După ce urmașii lui Avraam au trăit mulți ani în robia egipteană, Dumnezeu a ridicat pe Moise ca să-i elibereze de apăsătorii lor. Cu scopul de a convinge pe egipteni să ia seama la solia dată prin Moise, Dumnezeu a adus peste ei multe plăgi. Dar ei au continuat să-și împietrească inimile. Din cauza împotrivirii lor încăpățânate, Moise a fost îndrumat în cele din urmă să spună lui Faraon: „Așa vorbește Domnul: „Israel este fiul Meu cel întâi născut, și îți spun: „Lasă pe poporul Meu să iasă și să-Mi slujească. Și dacă nu vrei să-l lași să plece, îți voi omorî fiul, pe cel întâi născut”.

Înainte ca Egiptul să fie vizitat de această judecată teribilă, cuvântul Domnului a vorbit taților și mamelor din Israel, îndrumându-i să-și strângă copiii în casă și să

rămână acolo până când îngerul nimicitor avea să străbată țara. „Moise a chemat pe bătrânii lui Israel și le-a poruncit: „Ieșiți și luați câte un miel pentru fiecare familie și junghiați paștele. Și să luați un mănunchi de isop, să-l muiati în sângele din strachină și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii cu sângele din strachină. Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața. Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească”.

„Copiii lui Israel... au făcut cum poruncise Domnul lui Moise și lui Aaron.”

„La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor”. Dumnezeu a trecut pe lângă casele Israelitilor. Nici o judecată n-a căzut asupra copiilor ai căror părinți au fost credincioși și au adus pe cei mici în cercul familiei.

Această experiență a Israelitilor este o învățătură minunată pentru noi cei de astăzi. În acest timp de primejdie, părinții temători de Dumnezeu, asemenea taților și mamelor din vechiul Israel, trebuie să înțeleagă voința lui Dumnezeu cu privire la ei și la copiii lor. Atunci când fac planuri să educe pe copii în afara căminului, ei ar trebui să-și dea seama că nu au nici o siguranță să-i trimită la școlile publice. Părinții ar trebui să se străduiască să-și trimită copiii la școlile unde pot primi o educație bazată pe o temelie scripturistică... iar educația trebuie făcută treptat, rând după rând, învățătură după învățătură, puțin aici, puțin acolo”.

Întemeierea școlilor creștine

Unii pot întreba: „Cum trebuie organizate aceste școli?”. Noi nu suntem un popor bogat, dar dacă ne rugăm cu credință și lăsăm ca Domnul să lucreze în favoarea noastră, El ne va deschide căi pentru a întemeia școli mici în locuri retrase pentru educarea tineretului nostru nu numai în Scripturi și în învățătura din cărți, ci și în multe domenii de lucru manual.

Nevoia de a întemeia asemenea școli, mi-a fost accentuată cu foarte multă putere din cauza neglijenței grave a multor părinți care nu-și educă copiii în mod corect în școala familiei. Nenumărați tați și mame au crezut că dacă vor lăsa în mâinile copiilor

lor libertatea să aleagă, ei se vor dezvolta ca tineri și tinere folositori, dar Domnul mi-a dat îndrumări cu privire la acest subiect. În viziune de noapte, am văzut stând lângă acești copii neglijați pe cineva care fusese aruncat din curțile cerești datorită păcatului pe care el l-a inițiat. El, vrăjmașul sufletelor, stătea alături căutând ocazii să pună stăpânire pe mintea fiecărui copil ai căror părinți nu dăduseră îndrumarea necesară privitoare la cursele satanei.

Școala din cămin

Asupra fiecărui părinte creștin stă obligația solemnă să dea copiilor săi o educație care să-i conducă la obținerea cunoașterii de Dumnezeu și să devină părtași de natură divină prin ascultarea de voința și de calea lui Dumnezeu. Prima școală a copilului ar trebui să fie căminul. Primii lui învățători ar trebui să fie tata și mama. Primele lecții ar trebui să fie lecțiile de respect, ascultare, reverență și stăpânire de sine. Dacă nu este instruit corect de părinții lui, îl va instrui Satana în rău prin mijloacele cele mai dubioase. Cât de important este deci, școala din cămin! Aici caracterul este modelat pentru prima oară. Aici adeseori este influențat în cea mai mare măsură destinul sufletelor. Chiar și părinții care se străduiesc să facă tot ce pot mai bine, nu reușesc sută la sută în ce privește valoarea sufletului omenesc.

Căminul este școala care ar trebui să fie un loc unde copiii să fie învățați că ochiul lui Dumnezeu este peste ei, observând tot ce fac. Dacă acest gând ar fi imprimat profund în minte, lucrarea de călăuzire a copiilor ar fi mult mai ușoară. În școala din cămin băieții și fetele noastre sunt pregătiți să meargă la biserică atunci când ajung la vârsta potrivită să se asocieze mai strâns cu alți copii. Părinții ar trebui să păstreze mereu în minte lucrul acesta, dându-și seama că copiii lor sunt micuții răscumpărați ai Domnului, care trebuie să fie educați pentru a fi utili în slujba Domnului și pentru un cămin în lumea veșnică viitoare. Tatăl și mama, ca învățători în școala din cămin ar trebui să consacre mâinile, limba, creierul și toate puterile ființei lor lui Dumnezeu ca să-și poată îndeplini misiunea cea înaltă și sfântă.

Ca să-și ocrotească copiii de influența otrăvitoare a lumii, părinții ar trebui să-i îndrume în principiile curăției. Aceia care își formează obiceiul de a asculta și de a se stăpâni în viața de cămin, vor avea puține greutăți în viața de școală, și, dacă sunt înconjurați de influențe creștine vor fi scutiți de multe ispite care deseori atacă pe tineri. Să învățăm pe copiii noștri astfel încât să rămână credincioși lui Dumnezeu în orice

împrejurare și în orice loc. Să-i înconjurăm în anii fragezi cu influențe care-i vor ajuta să-și fortifice caracterul.

Școala din Fernando

Părinții care dau copiilor lor o educație corectă în cămin, îi vor învăța să asculte de profesori la școală. Și, dacă nu vor fi înconjurați de împrejurări neobișnuite, cu timpul vor vedea nevoia de a-și trimite copiii la o școală din afara căminului. Această școală poate fi o școală a bisericii sau o școală intermediară, sau o școală mare de educație. Îmi face plăcere să știu că aici în sudul Californiei ați întemeiat o școală la Fernando, și că se va deschide cam într-o săptămână. Mă bucur că Domnul a lucrat pentru voi asigurându-vă un loc pentru educarea copiilor voștri.

Acum câteva zile am avut privilegiul să văd clădirea și împrejurimile școlii de la Fernando. Timpul a fost foarte scurt, dar am fost recunoscătoare pentru ocazia de a vizita terenul școlii. Mă bucur că este situată la câteva mile de orașul Los Angeles. Aveți clădiri bune, și vă găsiți într-un loc favorabil pentru lucrarea școlii. Doresc foarte mult să faceți un început bun. În planificarea locuințelor pentru frații și surorile care se vor muta acolo, fiți atenți ca clădirile să nu fie prea aproape de proprietatea școlii. Încercați să asigurați pământul de lângă școală astfel ca să nu se poată construi case prea aproape de campus. Pământul poate fi folosit pentru scopuri agricole. Mai târziu poate veți socoti necesar să introduceți diferite meserii pentru folosirea și educarea studenților; dar pentru prezent, cam tot ce puteți face este să-i învățați cum să cultive pământul, așa ca să aducă roadă.

Subiecte care trebuie învățate

A fost pusă întrebarea: „Ce să predăm la școala din Fernando?”. Învățați lecțiile cele mai simple. N-ar trebui să faceți mare paradă înaintea lumii, arătând ce așteptați să faceți, ca și când ați plănuț să faceți ceva minunat. Desigur că nu. Începeți să lucrați cu umilință. Spuneți fraților și prietenilor că plănuț să dezvoltați o școală industrială, o școală în care îndrumările practice în agricultură și în alte meserii vor fi unite cu învățarea din cărți. Nu vă lăudați nici cu ramurile de studiu pe care vă așteptați să le predați, nici cu lucrarea meseriilor pe care sperați să o promovați, ci spuneți tuturor celor care întrebă că intenționați să faceți tot ce puteți mai bine ca să dați studenților voștri educație fizică, mintală și spirituală care să-i facă utili în această viață și să-i

pregătească pentru viața viitoare, nemuritoare.

Ce influență credeți că va avea faptul că veți publica în prospectul școlii, că vreți să dați studenților o educație care să-i pregătească pentru viața viitoare nemuritoare, pentru că doriți să-i vedeți trăind de-a lungul veacurilor veșnice? Cred că o astfel de declarație ar avea o influență mult mai mare asupra fraților și surorilor din această conferință, precum și asupra comunității de oameni în mijlocul căreia este așezată școala, decât ar fi lista unui număr de cursuri de limbi vechi și moderne sau alte domenii mai înalte de învățatură.

Lăsați ca școala să se recomande singură. Atunci patronii nu vor fi dezamăgiți, iar studenții nu vor pretinde că li s-a făgăduit instruire în anumite studii care, după intrarea în școală, nu li s-a permis să le urmeze. Faceți să se înțeleagă de la început că Biblia rămâne la temelia întregii educații.

Un studiu stăruitor al Cuvântului lui Dumnezeu care cere ca rezultat transformarea caracterului și o bună pregătire pentru slujire, va face din școala din Fernando o putere spre bine.

Frații mei care sunteți în legătură cu această școală, tăria voastră rezidă nu în numărul limbilor pe care le învățați, sau spunând cât de mare „colegiu” aveți. În aceste puncte, tăceți. Tăcerea cu privire la lucrurile cele mari pe care le veți face, vă va ajuta mai mult decât toate afirmațiile și promisiunile pe care le-ați putea publica în anunțuri. N-ar trebui să publicați nimic de felul acesta. Prin credințioșia în școală, să demonstrați că lucrați pe temelia principiilor, principii care vor pregăti pe studenți să intre prin porțile de mărgăritar în cetatea cerească. Mântuirea sufletelor este de mai mare valoare decât pregătirea intelectuală. O desfășurare pretențioasă a învățăturilor omenești, manifestarea mândriei arătării personale, este fără valoare. Domnul prețuiește ascultarea de voia Sa; căci numai prin umblare umilită și plină de ascultare înaintea Lui, poate proslăvi omul pe Dumnezeu.

Dându-ne privilegiul să studiem cuvântul Său, Domnul ne-a pus înainte o masă bogată. Multe sunt avantajele care vin din hrănirea cu Cuvântul Său, care este prezentat de El ca fiind trupul și sângele Său...spiritul și viața Sa. Prin împărtășirea din acest Cuvânt, puterea noastră spirituală crește; creștem în harul și în cunoștința adevărului; se formează și se întăresc obiceiuri de stăpânire de sine; slăbiciunile copilăriei - iritarea,

încăpățânarea, egoismul, cuvintele pripite, faptele pătimase - dispar,-și în locul lor se dezvoltă darurile bărbăției și feminității creștine.

Dacă studenții voștri, în loc să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, nu învață mai mult decât cum să folosească corect limba engleză la citire, la scris, la pronunțare și în vorbire, s-a făcut o mare lucrare pentru omenire. Cei care sunt educați pentru slujire în lucrarea Domnului, ar trebui învățați cum să vorbească corect în conversație obișnuită și înaintea adunărilor. O mare parte din utilitatea lucrătorului este umbrită de necunoașterea lui cu privire la respirația corectă și la vorbirea clară și convingătoare. Mulți n-au învățat să pună accentul corect pe cuvintele pe care le citesc și le rostesc. Adesea, pronunțarea este neclară. Educația necesară pentru folosirea limbii engleze, are o mai mare valoare pentru tineret, decât un studiu superficial al limbilor străine, prin neglijarea limbii materne.

Școala din Fernando să fie condusă după trăsăturile școlilor din vechime ale profetilor, Cuvântul lui Dumnezeu rămânând la temelie tuturor. Studenții să nu încerce să urce întâi pe ultima treaptă. Unii au mers la alte școli, crezând că ar putea obține o educație mai înaltă; dar au căutat atât de mult să ajungă în cercurile cele mai înalte ale scării, încât n-au fost destul de umili să învețe de la Hristos. Dacă ar fi pășit mai întâi pe primele trepte, ar fi făcut progrese mari, învățând din ce în ce mai mult de la Marele Învățător.

Instructorii vor câștiga mult mai mult dacă vor interesa pe studenți în lucrul manual, arătându-le cum să lucreze. Colaborând cu tinerii în mod practic, profesorii vor putea lega inimile studenților de ale lor prin legături de simpatie și de dragoste frățească. Bunătatea și amabilitatea creștină sunt factori puternici pentru câștigarea dragostei tinerilor.

Dragi profesori, prindeți-vă de lucrarea școlii cu hărnicie și cu răbdare. Păstrați mereu în minte că nu faceți o lucrare obișnuită. Voi lucrați pentru acum și pentru veșnicie, în modelarea minții studenților pentru intarea în școala mai înaltă, școala de sus. Orice principiu corect, orice adevăr, învățat într-o școală pământească, ne va ajuta să înaintăm către școala cerească. După cum Hristos a umblat și a vorbit cu ucenicii în timpul lucrării Sale pe pământ, ne va învăța în același fel în școala de sus, conducându-ne de-a lungul râului apelor vieții și revelându-ne adevăruri care în viața aceasta trebuie să rămână taine ascunse din cauza limitării minții omenești, atât de întunecată de păcat.

În școala din cer, vom avea ocazia să ajungem treaptă cu treaptă cele mai mari înălțimi ale învățaturii. Acolo, în calitate de copii ai Împăratului ceresc, vom locui continuu cu membrii familiei regale; acolo vom vedea pe Împărat în frumusețea Lui, și vom privi farmecele Sale neasemuite.

Pregătirea misionarilor

Este important să avem astfel de școli ca aceea care se va deschide în curând la Fernando. Ne-a fost încredințată o lucrare mare - lucrarea de vestire a întregii solii îngerești oricărui neam, seminție, limbă și popor. Avem doar câțiva misionari. Ne vin multe chemări de aici și de departe pentru lucrători. Tineri și tinere, persoane de vârstă mijlocie și, de fapt, toți cei care pot să se angajeze în slujirea Domnului, ar trebui să-și angajeze mintea într-un efort să se pregătească pentru a răspunde acestor chemări. Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, știu că noi nu folosim nici pe jumătate capacitățile minții noastre, atât de stăruitor cum ar trebui, în scopul de a ne pregăti pentru o mai mare utilitate. Dacă ne consacram mintea și timpul în slujirea lui Dumnezeu, ascultând de legea Sa, El ne va da putere morală sfințită pentru orice însărcinare.

Fiecare bărbat și fiecare femeie din rândurile noastre, fie că este părinte sau nu, ar trebui să fie profund interesat în lucrarea de educare a tineretului nostru pentru o slujire activă în via Domnului. Nu ne putem permite să lăsăm copiii noștri să alunece în lume și să cadă sub stăpânirea vrășmașului. Să ne ridicăm în ajutorul Domnului și să ajutăm pe Domnul împotriva celui tare. Să facem tot ce ne stă în putere ca să facem din școala de la Fernando o binecuvântare pentru tineretul nostru. Profesorii și studenții pot face mult pentru a realiza lucrul acesta, purtând jugul lui Hristos și învățând zilnic de la El, blândețea și umilința Sa. Cei care nu sunt în legătură directă cu școala, pot ajuta să facă din ea o binecuvântare, oferindu-i un sprijin din inimă. În felul acesta putem fi toți „împreună lucrători cu Dumnezeu”, și vom primi răsplata celui credincios, o întare în școala de sus.

Capitolul 76

Profesionalism și simplitate

„Elmshaven” St. Helena, Cal., 20 octombrie 1902. Chirurgia.

Iubiți frați, Noaptea trecută mi se părea că sunt în sala de operații într-un spital mare, în care erau aduși oameni, și se pregăteau în mare grabă instrumentele pentru tăierea picioarelor. A intrat cineva care părea că are autoritate și a spus medicului: „Este oare nevoie să aduceți pe oameni în această încăpere?”. Privind cu milă la cei care sufereau, a spus: „Să nu amputați niciodată un membru până când nu s-a făcut tot ce este posibil pentru a-l reface”. Examinând picioarele pe care medicii se pregăteau să le taie, a spus: „Acestea pot fi salvate. Prima lucrare trebuie să fie aceea de a folosi toate mijloacele de care dispunem pentru a reface aceste picioare. Ce greșală grozavă ar fi să se amputeze un picior care ar putea să fie salvat prin îngrijirea pacientului. Ați tras concluzii prea pripite. Așezați pe acești pacienți în camera cea mai bună din spital și oferiți-le grija și tratamentul cel mai bun. Folosiți toate mijloacele de care dispuneți ca să-i salvați și să nu meargă în viață ca niște schilozi iar utilitatea lor să fie distrusă pe toată viața”.

Suferinzii au fost duși într-o cameră plăcută și ajutoare credincioase au avut grijă de ei sub îndrumarea celui care vorbea; și n-a mai fost sacrificat nici un membru.

Publicațiile în Sud

Mi-au trecut prin față și alte scene. Eram într-o încăpere unde erau adunați un număr de persoane la comitet. Fratele E. R. Palmer prezenta ideea că nu erau necesare tipografiile locale mici și că ele funcționau cu cheltuieli mari. El spunea că era convingerea lui că toate cărțile noastre ar trebui executate la o singură casă de editură într-un singur loc și în acest fel economisim cheltuieli.

Acolo era de față Cineva cu autoritate, și după ce a făcut câteva cercetări a spus: Aceste tipografii mici pot fi administrate într-o manieră care le vor face de ajutor pentru lucrarea lui Dumnezeu, dacă li se dă destulă atenție. În trecut, a fost introdusă în administrarea lucrării de editură o mare lipsă de principii, și această experiență se va

repetă dacă inimile oamenilor nu vor fi convertite cu adevărat și schimbate radical. Sunt unii care s-au convertit, dar lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o vadă făcându-se în inimile noastre nu s-a făcut în întregime. Cei care modelează juguri pentru tovarășii lor, dacă nu se pocăiesc, vor fi aduși acolo încât să înțeleagă cât de respingătoare și apăsătoare sunt aceste juguri pentru cei care le poartă.

Câmpul sudic trebuie să-și aibă propria casă de editură. Cărți alese din Noul și din Vechiul Testament pot fi publicate în volume separate cu explicații simple și cu o ilustrare necostisitoare. Ca adaus la aceste cărți pot fi publicate și unele cărți ilustrate potrivite pentru copiii de școală. Aceste cărți vor fi de mare ajutor în lucrarea din Sud. Publicarea acestor cărți poate fi făcută în mod acceptabil la Nashville. Lucrarea acestei instituții nu trebuie limitată doar la publicarea revistei Gospel Herald și la câteva cărți pentru copii. Însă lucrătorii nu trebuie să încerce a o limita prea mult. Cărțile cu destinație specială pentru câmpul din Sud nu trebuie împinse în Nord dacă acolo nu este o solicitare specială pentru ele.

Este nevoie de o înțelegere mai clară a lucrării care trebuie făcută în inimă, minte și caracter pentru lucrătorii din instituțiile noastre din Nord ca și din Sud. Cei din instituțiile din Nord să-și lase prejudecățile, iar cei din Sud să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu și atunci vor sta în locurile cerești în Hristos Isus.

Lucrătorii trebuie să poarte jugul lui Hristos și să se întâlnească în dragoste și în unire. Domnul îi va binecuvânta și îi va întări când vor face lucrul acesta. Poporul Său trebuie să depindă numai de El, umblând înaintea Lui în toată umilința inimii și a minții. În câmpul de Sud este nevoie de o casă de publicații pentru tipărirea adevărului pentru timpul acesta. Dar lucrarea aceasta nu poate fi făcută cu o minte împărțită și cu interese împărțite. Pentru ca lucrarea de editură de la Nashville să aibă succes, lucrătorii trebuie să aibă mereu sentimentul supravegherii lui Dumnezeu, și să fie supuși unii altora. Este nevoie de puterea convertitoare a lui Dumnezeu. „Umiliți-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu.”

Fiți foarte atenți cum tratați moștenirea Domnului. Fiecare lucrător să fie atras către celălalt prin legăturile dragostei lui Hristos. Nu trebuie să se înstrăineze unul de altul. Toți sunt cuprinși în rugăciunea Domnului Hristos ca ucenicii să fie una cu El așa cum El este una cu Tatăl.

„Nu mă rog numai pentru ei, spunea Hristos, ci pentru toți cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor; ca toți să fie una; așa cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi; pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una cum și noi suntem una. Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.”

Veți face tot ce vă stă în putere, frații mei, ca să răspundeți la această rugăciune? În lucrarea de la Nashville s-a văzut o îndepărtare de principiile declarate și de la planul lucrării. Sa-u făcut rele grave. Domnul ia-r fi scăpat de toate acestea dacă lucrătorii s-ar fi rugat mai mult și ar fi umblat smeriți cu Dumnezeu. Cine va răspunde dacă aceste greșeli vor fi repetate? Ele trebuie să stea ca avertizoare împotriva devierilor de la cărarea care ne-a fost arătată clar de Dumnezeu. Și cum vom trata pe cei care au greșit? Cei care au avut experiențe și care au trecut hotarul să manifeste simpatie pentru cei care au făcut acest lucru ne la locul lui.

Capitolul 77

Lucrarea în Sud

„Elmshaven”, „Sanitarium, Cal., 7 noiembrie 1902.

N-am putut dormi după ora unu. Acum mintea mea este clară cu privire la problemele la care nu eram sigură. Am rugat pe Tatăl meu ceresc să mă ierte că am privit la oameni, așteptând ca ei să fie înțelepți. Domnul mi-a dat avertizări, care la început mi-au fost prezentate în imagini, dar acum îmi sunt descoperite lămurit. Dumnezeu m-a îndemnat cu privire la lucrarea care trebuie făcută în Nashville.

În trecut am primit multe îndrumări privitoare la lucrarea în câmpul de sud și timp de ani de zile am urmărit lucrarea și pe lucrători cu un interes deosebit. Câmpul, așa cum arată acum, este o muștrare pentru aceia care pretind că împlinesc însărcinarea pe care Hristos a dat-o ucenicilor Săi chiar înainte de înălțare.

De curând Domnul mi-a adresat întrebarea: „Vrei să faci la fel ca mulți dintre frații tăi conlucrători, doar pentru că-ți place să fi văzută făcând?” Glasul tău nu se va mai auzi prezentând dar nevoile acestui câmp atât de multă vreme neglijat? Dacă este așa, și tu vei primi muștrarea care este dată lucrătorilor și poporului care n-au făcut pentru câmpul din Sud lucrarea pe care El le-a dat să o facă, care au trecut înainte pe alături de cei care le sunt vecini tratându-i cu indiferență și cu o neglijență condamabilă.

O, dacă președinții Conferinței noastre ar încuraja pe membrii bisericii să depună un interes activ în lucrarea din Sud și să facă tot ce le stă cu putință ca să șteargă acuzația care stă asupra adventiștilor de ziua a șaptea datorită stării acestui câmp. Poporul nostru crede în Biblie dar urmează o cale care aduce condamnare asupra lor și asupra cauzei lui Dumnezeu.

Există lucrători care au stat de partea Satanei în această situație, ca unii care nu doresc să se intereseze de lucrarea din Sud. Acelora care au fost înclinați să trimeată ajutor lucrării din Nashville li s-a vorbit cu necredință și descurajare, încât locul acesta despre care Dumnezeu a spus clar că trebuie să primească niște avantaje deosebite, n-a

primit ajutorul pe care ar fi trebuit să-l primească. Mereu și mereu, banii care fuseseră dați câmpului acestuia au fost dirijați în alte direcții. În felul acesta s-a repetat greșeala din trecut cu privire la destinarea greșită a fondurilor. Există unii care în loc să întărească și să susțină lucrarea din Nashville, au încercat să o distrugă prin critici nedrepte și prin bănuiele rele. Ei au pus o piedică în fața ochilor care a devenit apoi un munte. Nu mai văd nimic decât muntele. Dacă ar îndepărta această piedică - și pot dacă doresc - ar vedea slava de dincolo. Dar dacă vor face ei lucrul acesta, n-ar fi oare un act de milă pentru ei? Ei nu văd modul în care privește Domnul atitudinea lor. Ei ciugulesc paie. Nu trebuie să rămână cum sunt. Situația lor depinde de ei. Dar trebuie să se supună voinței lui Dumnezeu. Până când nu vor face lucrul acesta, cuvintele spuse despre Moab, li se aplică și lor: ” Moab... n-a fost priticit; de aceea a rămas cu gustul lui iar mirosul nu i s-a schimbat.”

Sunt mulți aceia care s-au angajat în lucrarea de strângere de bârfe, mulți care au făcut dintr-un țânțar un munte. Hristos le-a spus lămurit cum privește El acest fel de lucrare. Dar ei n-au luat seama la sfintele Sale îndrumări. De ce? Pentru că nu doresc să facă voia lui Dumnezeu. Ei doresc să înainteze doar domeniile de lucrare în care au un interes și cred că mijloacele de care dispun trebuie folosite în acele domenii.

A fost pusă întrebarea: „Ce influență aduceți voi în lucrarea Domnului când urmați o astfel de cale?” Voi folosiți timpul și banii să puneți piedici unei lucrări deja începute. N-ar putea fi folosiți mai bine timpul și banii? Dacă v-ați fi străduit să împliniți însărcinarea dată de Hristos, dacă ați fi acționat ca niște oameni sensibili, așa cum ar fi lucrat Hristos dacă ar fi fost în locul lor, ar fi început o lucrare în acele domenii, care ar fi proslăvit pe Dumnezeu și ar fi adus binecuvântare în multe locuri. Dar voi v-ați îndepărtat de îndrumarea dată de Hristos.

Dorința Mântuitorului este ca între urmașii Săi să se dea pe față unitate și dragoste. Învățătura pe care a dat-o ucenicilor în capitolul cinci din Matei este aceeași învățătură pe care ucenicii de astăzi pe care ei trebuie să o învețe. A nu învăța această lecție înseamnă condamnare. Dumnezeu nu poate conlucra cu aceia care nu ascultă de învățătura Sa și care socotesc calea lor mai bună decât a Sa. Un astfel de exemplu este în totală opoziție cu învățăturile pe care Dumnezeu le-a dat ca să ajute poporul Său în formarea de caractere asemănătoare cu al lui Hristos.

Cei care primesc pe Hristos ca Mântuitor personal, fac lucrarea Sa și merg pe

calea Sa, devin membrii ai familiei regale. Dar sunt mulți care în ciuda dovezilor celor mai clare, merg în totală contradicție cu îndrumările Sale, urmând calea păcătoșilor. Ei fac exact aceeași lucrare de învinuire pe care o fac păcătoșii notorii. În loc să fie lucrători împreună cu Dumnezeu, curățindu-și hainele caracterului și făcându-le albe în sângele mielului, ca să poată fi reprezentanți ai Mântuitorului, dând prin cuvânt și faptă, exemplul asemănător cu al lui Hristos, ei își folosesc puterile și capacitățile într-un mod asemănător cu acele în care urmașii lui Satana își folosesc puterile și capacitățile. Ei gândesc și vorbesc răul. Folosesc timp și bani adunând minciuni și presupuneri rele, iar gura care ar trebui să fie folosită pentru lauda lui Dumnezeu este folosită către rău. Mulți sunt angajați în lucrarea Satanei - îngrijorându-se, căutând greșeli și acuzând pe aceia care încearcă să facă din lucrarea pe care ar trebui s-o facă ei. Talentul vorbirii este folosit ca să distrugă încrederea credincioșilor în frații lor. Și mulți adventiști de ziua a șaptea se prezintă înaintea lumii ca dezbinați și căutători de greșeli, în loc să se facă una cu Hristos.

Unirea între credincioși

„Vă dau o poruncă nouă, spune Isus, să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu; tot așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

„Adevărat, adevărat, vă spun că cel care crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; și va face lucrări mai mari decât acestea pentru că Eu mă duc la Tatăl. Și tot ce veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face. Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor care să rămână cu voi în veac, și anume Duhul adevărului pe care lumea nu-L poate primi pentru că nu-L vede și nici nu-L cunoaște, dar voi îl vedeți, căci locuiește în voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani; Mă voi întoarce la voi.”

Va pune credința noastră stăpânire pe această făgăduință? Nu vedem cât de mare este avantajul oferit nouă prin asigurarea unui astfel de Mângâietor? „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui. ... Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. Și cuvântul, pe care-l auziți, nu este

al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimes.”

„Așa vorbește Domnul: „Va asculta poporul Meu solia din partea servului Meu, când nu țin cuvântul Meu? Neascultarea, nepracticarea învățăturilor Mele, este motivul că sunt atât de multe glasuri și atât de multe lupte în poporul Meu. În timp ce urmează pornirile inimilor lor rele și încăpățânate, nu au înclinația să facă voia Mea. Ei își fac voia și își aleg calea lor, căci căile lor nu sunt căile Mele și nici gândurile lor nu sunt gândurile Mele.” „Cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre!”.

Iubirea față de Hristos conduce la ascultare. Cei care disprețuiesc cuvântul lui Hristos, nu au înțelepciunea lui Hristos, nici pacea Lui și nici lumina Lui. Oricare ar fi înzestrările lor, oricât de tare se încred în înțelepciunea lor, planurile lor se vor sfârși în nebunie, pe când ei se vor umfla cu ideile despre mărirea lor. Ei nu ascultă pe Hristos; nu au dragostea Lui în inimile lor; și pentru motivul acesta n-au gândul lui Hristos. Natura lor omenească refuză să se conformeze voinței și căilor Sale.

Succesul oricărui lucrător depinde de faptul că are gândul lui Hristos. Credința indiscutabilă în Tatăl și în Fiul este siguranța cea mai mare împotriva oricărui necaz și încercări. Cei care au această credință își dau seama că ajutorul atotîndestulător le este mereu la dispoziție.

Noi n-am studiat și n-am ascultat de cuvintele lui Hristos așa cum ar trebui. Hristos seamănă cuvintele Sale cu carnea și sângele. Vorbind într-o ocazie despre acest lucru, El a spus: „Nu Mă căutați din cauza minunilor, ci pentru că ați mâncat pâine, și v-ați săturat. Lucrați, nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne în viața veșnică, pe care v-o va da Fiul omului; căci pe El Dumnezeu L-a sigilat cu pecetea Sa”.

„Atunci ei i-au zis: „Ce să facem ca să lucrăm lucrările lui Dumnezeu? Isus le-a răspuns: ” Lucrarea lui Dumnezeu este aceea să credeți în Acela pe care L-a trimis”.

„Ce semn faci Tu, au zis ei, ca să vedem și să credem în Tine? Ce lucrări faci Tu? Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: „Le-a dat să mănânce pâine din cer”.

Ei stăruiau de El să facă o minune asemănătoare cu aceea care fusese făcută pentru copiii lui Israel în pustie. „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer, și dă lumii viața.” „Doamne”, I-au zis ei, „dă-ne totdeauna această pâine”. Isus le-a zis: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată. Dar v-am spus că M-ați și văzut, și tot nu credeți.”

Aceasta este poziția luată de mulți astăzi care se pretind a fi copii ai lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg ce înseamnă să primească pe Isus ca Mântuitor personal. Ei nu și-au răstignit niciodată eul.

Sunt îndemnată să spun acelor care lucrează cu cuvântul și cu învățătura: Frații mei, aveți nevoie de o cunoaștere practică a adevăratei credințe în Dumnezeu. Este o lipsă grozavă de credință în poporul nostru. Îndoiala și necredința câștigă o putere atât de mare, încât Domnul nu poate influența inimile noastre încăpățanate și îndărătnice. Cel Atotștiutor, infinit și veșnic nu poate mișca inimile împietrite deoarece bărbații și femeile refuză să se lepede de eu. Să continue oare această lipsă de credință, de dragoste și de unitate, să se întărească până acolo încât cei din slujbele sfinte să devină nesfinți, neconsacrați, lipsiți de bunătate și miserabili? Să nu reînvioreze suflarea de viață de la Hristos scânteie de dragoste față de Dumnezeu și față de oameni? Necredința este ucigătoare. Gândirea păcătoasă și vorbirea de rău sunt rodul unui pom rău. Dragostea, credința și încrederea dezvoltă amabilitatea. Să se frângă inima înaintea Domnului în dorința după sfințenia cea adevărată.

Atât de mult este cultivat eul încât viața lui Hristos în suflet este stinsă. Adevărul care este prezentat dă gust hranei. Vasele trebuie curățite. Trebuie să se are adânc în inimă astfel încât sămânța Cuvântului veșnic al lui Hristos să prindă rădăcină și să aducă roade pentru slava lui Dumnezeu. Credința multora trebuie să fie atât de superficială și fără valoare în ochii lui Dumnezeu, încât rodul va avea altă calitate. Este nevoie de o cercetare profundă a inimii.

Citiți rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi, înălțată chiar înainte de răstignire. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.”

Prin dragostea și unirea lor, ucenicii urmau să dea mărturie cu privire la puterea lui Hristos. În felul acesta lumea urma să vadă că Dumnezeu a trimis în adevăr pe Fiul Său ca să mântuiască pe păcătoși. Dacă așa stau lucrurile, n-ar trebui oare să facem tot ce putem să ajungem la acest rezultat glorios? N-ar trebui să cultivăm atributele acelea care ne vor face în stare să răspundem rugăciunii lui Hristos pentru noi? Binecuvântarea lui Dumnezeu va rămâne peste toți cei care respectă și urmează pe Hristos dând pe față dragoste unii pentru alții, luptându-se pentru unirea pentru care s-a rugat să existe între ei.

Cum pot cei care pretind a fi poporul lui Dumnezeu să accepte lupta dintre ei? Cu siguranță că văd în lume urmările destul de triste ale luptei și ale înstrăinării. Satana se luptă să aducă neunire în rândurile urmașilor lui Hristos, astfel ca inima lui Hristos să fie plină de durere. Acei care slujesc pe Domnul să se asigure că slujirea lor nu este doar o formă. Așa se întâmplă atunci când vorbesc unii împotriva altora, dând loc unui spirit de gelozie și de căutare de greșeli. „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, - Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, Și Eu să fiu în ei.” Semnat E. G. White.

Capitolul 78

Atitudinea noastră față de lucrare și față de lucrători

In câmpul sudic Jurnal, 17 noiembrie 1902.

În timp ce călătoream spre adunarea de tabără din Fresno, California ținută între 1 și 10 octombrie, în viziune de noapte mă găseam într-o anumită adunare. Doream să înțeleg scopul acelei adunări, dar era învăluit în întuneric. Am stat într-un loc ce părea despărțit de camera în care se adunaseră oamenii. Undeva am scris ceva cu privire la această adunare, și cred că manuscrisul a fost copiat.

Frații din această adunare se sfătuiau cu privire la lucrarea din Nashville. Erau prezentate chestiuni într-o lumină puternică. Unii dintre frații prezenți aduseseră mărturiile acelor care erau defavorabili casei de editură din Nashville. Dacă s-ar fi luat hotărâri bazate pe aceste prezentări greșite, s-ar fi făcut o mare nedreptate lucrării din Sud. Hotărârile care ar fi fost luate, ar fi avut un efect descurajator, și ar fi lăsat impresia că Domnul a condamnat tot ce se făcea în câmpul sudic.

Direcția în care fratele E. R. Palmer și A. G. Danielles ar fi dorit să meargă ar fi produs o nedreptate și ar fi avut ca urmare o imagine incorectă. Acționând în lumina acestor impresii false, frații ar fi adus o situație pe care Domnul nu putea nicidecum să o aprobe. Frații să-și aducă aminte că banii nu fuseseră dați de bună voie pentru întemeierea lucrării din Nashville. Dacă ar fi fost în legătură cu această lucrare, dacă ar fi purtat poverile și îngrijorările pe care le-au dus alții, ar fi luat hotărâri și ar fi făcut multe, multe datorii care cereau jertfire de sine, ar fi reușit mai bine în mijlocul acestei greutate pe care le-au avut bărbații care au fost legați de această lucrare, de la început? M-am simțit peste măsură de amărâtă cu privire la aceste chestiuni.

5 noiembrie 1902 - Port pe sufletul meu o povară amară. Niciodată n-ar fi trebuit să mă gândesc că era de datoria mea să-mi țin gura închisă, să-mi retrag influența și să las pe frații mei care au purtat poveri, să-și dezvolte ideile lor preconceptuate cu privire la presupusa nevoie de a arăta lui James Edson White locul lui precum și reorganizarea întregii lucrări din câmpul Sudic.

Când frații au venit pentru sfat, le-am spus că nu mă voi așeza în calea realizării planului lor de reorganizare pe care-l priveam ca fiind absolut necesar. Dar după aceea, în viziune de noapte, mă aflu într-o adunare unde se făceau aceste lucruri; iar modul în care se făcea această lucrare era atât de discutabil încât n-am putut să mă abțin. Apoi am fost dusă de Duhul lui Dumnezeu să spun că de trei ori solul Domnului mi-a dat îndrumări despre faptul că această presiune împotriva lui Edson White este nerațională și că i se dă un loc inferior. Solul ceresc și-a pus mâna în jurul lui Edson și l-a condus mai departe, să nu stea la picioare, ci doar în mijloc.

7 noiembrie 1902 - Din nou mi-au fost descoperite problemele de la Nashville și am fost încurajată.

Domnul mi-a dat avertizări pe care să le transmit atât fratelui Daniells cât și fratelui E. R. Palmer. Dumnezeu nu le-a inspirat hotărârea conform căreia o surprinzătoare răsturnare de planuri va trebui realizată în Sud. Domnul n-a părăsit nici o clipă Nashville. Multe lucruri se vor ameliora cu timpul.

Când Domnul mi-a prezentat pentru prima oară o anumită adunare unde se discuta despre lucrarea din Sud, n-am putut recunoaște pe vorbitori. Mai târziu Domnul mi-a îndepărtat povara cea grea de pe suflet, dându-mi îndrumări că oriunde avea să se întemeieze un centru vor apărea greutăți care pentru a fi depășite cer mai mult decât înțelepciunea celor muritori. Dependența lucrătorilor trebuia să se prindă de Dumnezeu. În orice mișcare pe care o vor face, ei trebuie să fie mânați de principii curate și înalte. Dar nimeni din cei care n-au fost sub presiunea luptei, să nu acționeze ca și cum ar avea toată știința cu privire la ce va fi după aceea, când ei n-au avut nimic de a face cu lucrarea aceea.

Ar fi fost foarte ciudat să nu se fi făcut nici o greșeală. Sunt multe lucruri în istoria lucrării pe care mintea omenească nu le poate pătrunde. Nimeni, atunci când are de a face cu cei care au făcut greșeli, să nu lucreze cu închipuirea că în împrejurări asemănătoare, ar fi făcut mai bine. Nimeni să nu se supraaprecieze; căci fiecare va fi cernut și încercat. Să nu facă așa cum fac mulți - exagerând greșelile și aducând rapoarte care n-au o temelie în adevăr. Dacă ei cred că ar fi evitat încurcăturile și poverile care vin totdeauna peste cei angajați într-o luptă agresivă, să încerce să facă același fel de lucrare în deschiderea de câmpuri noi în Sud, înainte de a condamna pe alții. Să intre în orașe și să întemeieze facilități pe care trebuie clădite în orice loc ales ca centru de

lucru. Este o greșeală ca aceia care n-au avut nici o parte în purtarea greutăților și a adversităților și a multor alte încurcături legate de întemeierea unor noi proiecte, să critice pe cei care se luptă în nenumărate greutăți.

Iarăși și iarăși Domnul mi-a prezentat lucrarea de pionierat care trebuie făcută în câmpuri noi. În anii trecuți am purtat împreună cu alții povara întemeierii lucrării Sale în centre importante. Timp de ani de zile am suferit din cauza rapoartelor false, și a presiunii opoziției, și ne-am luptat să biruim piedicile așezate în fața noastră de către frații noștri. Am mers mereu înainte, croindu-ne drumul prin prejudecăți. Încă de la început s-a făcut orice efort ca să se găsească și să se facă publice greșelile servilor lui Dumnezeu așezați în poziții grele - greșeli mult exagerate, pe care mulți le-au preluat și le-au folosit pentru a descuraja pe lucrători și pentru a întârzia înaintarea cauzei lui Dumnezeu, când ar fi putut pune umărul și ar fi putut ajuta la purtarea poverii.

Dacă scumpii noștri frați Palmer și Danielles își urmează judecata lor proprie și își dezvoltă ideile pe care le au cu privire la lucrarea din câmpul sudic, ar face o lucrare care nu poartă aprobarea lui Dumnezeu. Succesul aparent va rezista puțin. Fraților, Domnul nu va însărcina să încurajați pe frați să cultive un spirit de acuzare și de condamnare ascultând rapoarte neadevărate. Nu ascultați pe cei care sunt nemulțumiți pentru că nu pot administra ceva în armonie cu propria lor cale și voință.

Frații mei, nu trebuie să vă aruncați orbește în întuneric; căci nu știți care va reuși, aceasta sau aceea. Reduceți tendința de a judeca motivele. Nu știți și nici nu înțelegeți despre prezentările care mi-au fost făcute. Nu pot să mă implic atât de mult în mișcările făcute în câmpul sudic. Știu multe în legătură cu lucrarea aceea; deoarece am fost ținută la curent cu ea, cu planurile și cu proiectele lucrătorilor, am cunoscut luptele și eșecurile, lepădarea de sine și jertfirea de sine, care au fost purtate cu bărbăție. Am ajutat pe lucrători atât cât am putut, luând parte la lucrarea lor și încurajându-i trimițându-le daruri în bani și în cărți. Și mai știu câte ceva cu privire la ce au făcut până acum aceste cărți și ce vor mai continua să facă.

Când eram în Australia, am urmărit lucrarea făcută în Sud și puține încurajări date lucrării între oamenii de culoare de către frații pastori. Frații din nord și-au reținut încurajarea deoarece știau că mai curând sau mai târziu aceasta însemna strângere de bani pentru susținerea lucrătorilor din acel câmp nou. Am făcut apeluri pentru mijloace destinate lucrării din Sud înainte să se vadă multe lucruri acolo. Știam că dacă nu se

trimit mijloace, nu se va putea adăuga un teritoriu nou.

Lucrarea care a început în Nashville a fost întemeiată în locul potrivit. Deoarece unii se plâng și critică, să se descurajeze oare lucrătorii de acolo? Răspunsul meu este NU, NU!

În Australia n-am avut o experiență obișnuită. N-a fost ușor să obținem mijloace pentru lucrarea în acel câmp nou. A trebuit să fie desfundat solul, să fie pregătit terenul și semințele adevărului să fie semănate. Lucrarea noastră a fost agresivă, dusă înainte, în timp ce nemulțumiții încercau continuu să ne descurajeze. Dar în ciuda glasurilor opoziției, solia pe care am primit-o de la Domnul a fost : „Adăugați teritorii noi; folosiți plugul deștelenirii în solul cel nou”.

Și acesta este mesajul pe care l-am trimis peste ape fiului meu, Edson White care a lucrat printre oamenii de culoare din Sud: „Urmează căile Domnului, i-am scris, nu te teme și nu te descuraja”.

Fiul mi-a scris astfel: „Ce să fac? Oamenii de culoare primesc adevărul, dar n-au îmbrăcăminte decentă să o poarte când vin la adunări. Personal am trăit într-un câmp misionar, unde sărăcia era lucie și am folosit orice bănuț să ajut pe cei lipsiți, ca să fac să înainteze toate domeniile lucrării din câmpul acela; dar am cerut biroului de publicații să trimită fiului meu ceva bani care să vină la mine în contul meu și care au fost folosiți pentru a oferi oamenilor de culoare îmbrăcăminte ca să aibă un aspect prezentabil când se adunau să se închine lui Dumnezeu. Cui îi revenea să remedieze situația?”

Dacă frații și surorile noastre din America ar fi fost treziți de apelurile care le-au fost făcute cu mult timp înainte, să facă ceva pentru oamenii de culoare, din statele din Sud, n-ar fi trecut atât de mulți ani în veșnicie și să se fi făcut atât de puțin. Ce vedeți acum? Printre alte lucruri vedem lucrarea care a început la Nashville. Însă în viziuni de noapte, mi-a trecut pe dinaintea câmpul sudic, și este încă sărac. Frații noștri din poziții de încredere nu trebuie să neglijeze acest câmp și să trimită în câmpurile străine aproape toți banii strânși pentru înaintarea lucrării. Câmpul sudic are o lucrare continuă.

Cu toate că s-au făcut unele greșeli, lumina dată mie este că în loc să criticăm și să condamnăm, ar trebui să învățăm toți cum să evităm asemenea greșeli în viitor. Cine

va face ca solie a sa adevărul pentru vremea aceasta? Prințul vieții s-a dat pe Sine, ca jertfă de bună voie ca să mântuiască pe păcătoșii care trăiesc în statele din sud, ca și pe cei din țările îndepărtate. Și cu cât vor spune acești lucrători noi mai puțin despre greșelile făcute, cu atât mai bine va fi pentru sufletele lor și pentru prosperitatea viitoare a lucrării. Dumnezeu vede lucrurile corect. Numai Cel Infinit este destul de înțelept ca să pronunțe o judecată corectă asupra lucrării făcute. Domnul Isus cheamă lucrători și El este Singurul care poate lucra prin mințile oamenilor și prin mâinile lor în vederea dezvoltării depline a intereselor cauzei Sale în acest câmp.

Cât de puțin ne asemănăm cu Dumnezeu cu privire la punctul care ar trebui să fie unirea cea mai tare dintre noi și el - mila față de sufletele depravate, vinovate și suferinde, moarte în greșeli și păcate!

Dacă oamenii ar da pe față împreună simțire a lui Hristos, ar avea o durere de inimă continuă pentru starea câmpului sudic, atât de lipsit de lucrători. Nevoile câmpului acesta solicită sute de misionari medicali.

Isus a plâns pentru Ierusalim din cauza vinovăției și încăpățânării poporului Său ales. El plânge și pentru împietrirea acelor care, pretind că sunt conlucrători cu El, sunt mulțumiți să nu facă nimic. Sunt gata aceia care apreciază valoarea sufletelor, să poarte împreună cu Hristos povara apăsării și a durerii continue amestecată cu lacrimile pentru cei nelegiuți din orașele pământului? Distrugerea acestor orașe, aproape cu totul pierdute idolatriei, este aproape. Întrebăm dacă cei care pretind că cunosc adevărul pentru vremea aceasta sunt mulțumiți să nu facă nimic în orașele din sud. În ziua cea mare a judecății finale ce răspuns se va da pentru neglijarea de a se intra în aceste orașe acum?

Intrarea lucrătorilor noștri în Nashville a fost providențială. Când am vizitat acest loc am fost îndrumată că el va deveni centrul lucrării din Sud. Graysville și Huntsville sunt atât de aproape încât instituțiile de acolo pot fi mâini de ajutor pentru susținerea instituțiilor din Nashville. Unii din frații noștri au dorit să înceapă lucrarea de publicații în altă parte în granițele lor; dar nu acesta era planul lui Dumnezeu. Trebuie să se înalțe memoriale pentru Dumnezeu în orașe. Lucrarea Lui nu trebuie să se facă într-un colț sau pur și simplu în unul sau două puncte, ca Graysville și Huntsville, ci în multe locuri și într-o varietate de căi.

Frații noștri din Sud au acum ocazia să dea pe față puterea credinței lor, fie că au sau nu, credință suficientă să înceapă să facă centre de influență în diferite locuri. Dacă ei continuă să cultive un spirit de dezbinare, de gelozie și de acuzare împotriva oricui va face să înainteze lucrarea, nu vor face față încercării.

Am sperat că frații noștri din Sud vor recunoaște mâna Domnului care conduce pe frații noștri să înceapă lucrarea în Nashville, făcând un centru în acest oraș. În acest oraș clădiri oferite la prețuri mici au fost cumpărate și pregătite pentru activitate. S-au folosit toate avantajele împrejurărilor favorabile pentru început. O grupă excelentă de lucrători a fost adunată să lucreze la casa de editură. Domnul Dumnezeu a privit asupra lor cu iubire și cu aprobare. Dacă frații din Sud ar fi apreciat situația și ar fi fost convertiți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, influența lor ar fi fost un miros de viață spre viață. Dacă s-ar fi rugat mai mult și ar fi vorbit mai puțin unii cu alții negativ, această grupă de lucrători din biroul de publicații ar fi avut pace și mulțumire precum și liniște în suflet. Însă luptele de cuvinte au adus răul. Acesta este unul din motivele pentru care s-a făcut atât de puțin în Sud. Domnul face apel la poporul Său să se pocăiască, și în loc să împiedice lucrarea, să o ajute ca să poată înainta. (Semnat) E. G. White.

Capitolul 79

Principiile de călăuzire a oamenilor

În poziții de răspundere

Când mă aflam la Fresno am trecut printr-o experiență deosebită. Se părea că mă aflam într-o adunare unde un număr de frați erau în comitet. Se părea că deasupra acestei grupe era un nor. N-am putut discerne fețele, dar am auzit glasurile lor. Cred că în unul dintre vorbitori am recunoscut glasul fratelui Danielles, dar modul său de vorbire și cuvintele păreau a fi ale fratelui E. R. Palmer. La început n-am înțeles lucrurile pe care le spunea acest vorbitor. După aceea am auzit ceva spus cu privire la modul în care credea că ar putea fi condusă lucrarea de publicații. Se susținea că această lucrare ar trebui să fie așezată pe o temelie mai sigură și mai elevată.

Când am auzit aceste cuvinte, mi-am pus întrebarea: „Ce înseamnă aceste declarații? Am fost îndrumată că autoritatea arbitrară dată pe față odinioară la Battle Creek ca să se controleze toate casele noastre de editură, nu trebuia să mai fie îngăduită. Asemenea propuneri ne întorceau în Egipt și nu ne duceau în Canaan.

După lumina care mi-a fost dată, știu că o asemenea sarcină pe care o propusese vorbitorul avea să aducă în lucrarea de publicații o putere stăpânitoare care va pretinde jurisdicție peste întregul câmp. Nu acesta este planul lui Dumnezeu. Inteligența nici unui om nu trebuie să devină o putere atât de stăpânitoare încât voința unui om să aibă autoritate regească în Battle Creek sau în oricare alt loc. În nici un domeniu de lucrare nu trebuie ca un om să aibă puterea să învâрте roata. Doamne ferește.

Au fost spuse mult mai multe lucruri și am ajuns din ce în ce mai apăsată pentru că știam că marile schimbări propuse aveau să ne ducă înapoi să trebuiască să ne luptăm cu aceleași greutăți cu care ne-am luptat în anii trecuți. Știam că cei care avansam asemenea idei erau orbi cu privire la consecințe.

Printre lucrurile spuse era o declarație că trebuia să se facă schimbări majore - că planurile pe care le formulară frații noștri în anii trecuți pentru înaintarea lucrării de publicații, urmau să fie remodelate.

Cineva cu autoritate a pășit înainte și a spus: „Planurile care au fost făcute, nu trebuie să fie făcute bucăți. În loc să faceți lucrul acesta, bărbații care lucrează cu cele sfinte, să înceteze să mai privească la oameni după înțelepciune și să înceapă să privească la Acela de la care orice om, mare sau mic, învățat sau neînvățat, poate primi înțelepciune. Trebuie să se facă o schimbare a inimilor acelora care au o legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. La stadiul acesta al lucrării de publicații, nu i se cere nici unui om să intre și să aranjeze lucrurile astfel încât o ființă omenească să devină un glas pentru toți, o putere stăpânitoare, care să aibă autoritate regească. În trecut lucrarea Domnului a fost condusă cu totul altfel decât să fie în armonie cu dictatele unei unelte omenești. Propunerile făcute în această adunare și-au avut originea în orbire și nu aduc nici o lumină asupra situației date. Timpul de încercare și de mare încurcătură nu este timpul în care să ne grăbim pentru a soluționa în mod radical situațiile dificile. Într-o astfel de vreme este nevoie de bărbați cu tact, răbdare și cu spirit de pătrundere dat de Dumnezeu. Ei trebuie să lucreze în așa fel încât să „caute untdelemnul și vinul”.

Nu trebuie puse răspunderi prea mari asupra nici unui om. În conducerea lucrării de colportaj, Domnul își va da pe față puterea și harul Său prin diferiți bărbați din toate părțile viei Sale. El va folosi bărbați cu experiență creștină, bărbați care cresc zilnic în har și în cunoașterea adevărului, bărbați care sunt capabili pentru că poartă jugul lui Hristos.

Cei care se găsesc în poziții de răspundere să accepte invitația Mântuitorului să poarte jugul Său. „Veniți la Mine”, imploră El, „toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine că eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară!”

Sfatul care i-a fost dat lui Moise atunci când era supraaglomerat de griji și de încurcături, este de cea mai mare valoare astăzi pentru cei care sunt în poziții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu. Sfatul dat lui ar trebui să fie studiat cu atenție de către cei încredințați cu administrarea lucrării în via Domnului. Nici un om sau o grupare de oameni nu trebuie să aibă autoritatea supremă să modeleze sau să stăpânească activitatea lucrătorilor din câmpul întreg, chiar și în ce privește lucrarea de colportaj; pentru fiecare parte a țării și mai ales în câmpul sudic, care a fost atât de mult neglijat și care are trăsăturile lui deosebite și trebuie să se lucreze în armonie cu ele.

Oamenii să fie dispuși să înțeleagă aceste trăsături și în lucrarea lor pentru aceste câmpuri să se pregătească, punându-și toate piesele armurii creștine, fără să uite purtarea încălțămintelor Evangheliei”.

Apostolul scrie: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții”.

Frații mei, acestea sunt îndrumările date vouă de Dumnezeu. Nimeni să nu complice sau să mistifice direcțiile lămurite date de Autoritatea cea mai înaltă. Predicați Cuvântul; vorbiți în armonie cu un „Așa zice Domnul”, cu toată seriozitatea Duhului Sfânt. Nu scoateți niciodată din picioare încălțămintea Evangheliei. Asigurați-vă că o purtați. Picioarele să vă fie totdeauna încălțate cu râvna Evangheliei păcii.

Ținând seama cu grijă de orice îndrumare pe care Domnul a arătat-o cu privire la armătura creștină, veți merge înaintea Lui cu ușurință și veți lucra cu discreție. Să nu folosiți juguri să legați pe oameni de planurile voastre și nici să nu încercați să aduceți pe lucrătorii Domnului să dea socoteală față de un om mărginit. Maximele și preceptele oamenilor nu trebuie să stăpânească pe lucrătorii Săi. Nici un om să nu fie pus într-o poziție în care să stăpânească peste moștenirea lui Dumnezeu; căci aceasta va pune în pericol atât sufletul celui care conduce cât și sufletele acelor care sunt sub jurisdicția Lui.

Nici un om nu este atât de înalt în putere și în autoritate încât Satana să nu-l asalteze cu ispite. Și cu cât mai mare este poziția de răspundere pe care un om o ocupă, cu atât mai hotărâte și mai înverșunate sunt atacurile vrășmașului. Slujitorii lui Dumnezeu din orice loc să studieze Cuvântul Său, privind continuu la Isus, ca să poată

fi schimbați după chipul Său. Plinătatea Sa nesecată și atotsuficiența lui Hristos sunt la dispoziția noastră, dacă umblăm înaintea lui Dumnezeu în umilință și pocăință.

Hristos a așezat unica temelie pe care putem clădi în siguranță. „Nimeni nu poate pune altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos.” Clădiți pe această temelie. De ascultarea de această poruncă depinde pacea și fericirea prezentă precum și bunăstarea viitoare. Fiți atenți cum clădiți. Nu aduceți pe temelie material prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind lemn, fân și trestie. Nu aduceți invențiile voastre la clădirea caracterului. Acestea sunt perisabile și vor fi arse. Nu puneți înțelepciunea omenească în locul înțelepciunii Sale care este Lumina lumii, Soarele îndreptării, pacea și siguranța noastră pentru vecie.

Între slujitorii Domnului nu trebuie să se poruncească. Nici un jug nu trebuie așezat pe umerii moștenirii lui Dumnezeu câștigate cu sânge. Orice jug trebuie să fie sfârâmat. Bărbații și femeile sunt mai prețioși în ochii lui Dumnezeu decât poate aprecia mintea omenească. Hristos le cunoaște valoarea; că El s-a sfințit pentru răscumpărarea lor. Noi suntem proprietatea Sa, cumpărați cu sângele Său dătător de viață. Nu vă semnați unirea cu nici o putere sau jurisdicție omenească. „Nu sunteți ai voștri; căci ați fost cumpărați cu un preț; de aceea proslăviți pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru care sunt ale lui Dumnezeu.”

Îmbrăcați toată armătura lui Dumnezeu și nu uitați niciodată încălțămintează păcii. Nu mergeți la nici un om cu picior apăsător sau cu mânie în glas. Toți slujitorii lui Dumnezeu, de la cei care ocupă pozițiile cele mai înalte și până la aceia din slujba cea mai umilă, să umble cu umilință înaintea Lui.

Învățați de la Hristos, și pacea care întrece orice cunoștință va veni în inimile voastre. În El este belșug de Har. Mâncați zilnic din pâinea cerului și beți zilnic din apa vieții. Studiați cu grijă și cu rugăciune cuvintele Mântuitorului, și veți crește puternici în tăria Lui. Faceți din Scripturi, evanghelia voastră. Închinați-vă lui Dumnezeu și nu omului. Hristos este speranța voastră și coroana bucuriei voastre; aduceți în viața de fiecare zi bunătatea și smerenia Lui. Aceasta va da valoare experienței voastre. În felul acesta veți câștiga pregătirea pentru slujire.

Chiar înainte de răstignirea Sa, Hristos a spus ucenicilor: „Vă dau o poruncă nouă, să vă iubiți unii pe alții; așa cum v-am iubit Eu, să vă iubiți și voi unii pe alții”.

Această poruncă este nouă pentru ucenici; căci ei nu se iubiseră unul pe altul cum îi iubise Hristos. El a văzut că ei trebuie să fie stăpâniți de idealuri și de impulsuri noi, că trebuie să pună în aplicare principii noi; prin viața și prin moartea Sa ei trebuiau să primească o concepție nouă cu privire la dragoste. Porunca de a se iubi unul pe altul capătă o nouă însemnătate în lumina jertfei Sale. În fiecare ceas al călătoriei lui Isus pe pământ, dragostea lui Dumnezeu se revărsa de la El în torente neînfrânte. Toți aceia care sunt umpluți cu Duhul Său, vor iubi așa cum a iubit El. Aceleași principii care au animat pe Hristos ei vor anima și pe ei în toate legăturile lor unii cu alții.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unul pentru altul”, a spus Hristos. Să urmărim exemplul Mântuitorului. Nimeni să nu-și asume grava răspundere de a stăpâni conștiința semenului său. Să ne ferească Dumnezeu de acest lucru. Toți suntem copilașii lui Dumnezeu. Nu trebuie exercitată nici o putere regească. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 80

Lucrarea în câmpul sudic

26 decembrie 1902. Fraților mei din poziții de răspundere.

În noaptea care a urmat întrevederii din casa mea și pe pajiștea de sub copaci, din 19 octombrie 1902, cu privire la lucrarea din câmpul sudic, Domnul mi-a arătat că am luat o poziție greșită.

În comitetul de dimineață s-au făcut declarații că nu trebuie să repet declarațiile prin care să arăt de ce nu poate fi făcută o lucrare cu succes în Nashville, deoarece Edson White ar fi susținut de mama lui. Acesta a fost tonul remarcilor făcute. S-au făcut prezentări puternice cu privire la starea teribilă de lucruri care există în instituțiile din Nashville. S-a spus că dacă îl voi susține pe Edson White în metodele lui de lucru, nu se poate face nimic care să schimbe situația. Frații mi-au pus întrebări și am vorbit în răspuns cuvinte care le dădea libertatea să facă în Nashville tot ce doreau în condiții asemănătoare în care se procedase și în altă parte. Am fost străpunsă în inimă. Mi-au spus: „De ce să nu le dăm această libertate?” Dacă răul este așa cum a fost prezentat de frați, trebuie făcută o lucrare serioasă pentru a îndrepta lucrurile.

Dar după ce m-am întors în camera mea am trecut printr-o experiență. Trei nopți la rând am fost instruită de Domnul că n-am vorbit autorizată; că lucrurile nu mi-au fost prezentate corect, și nu mi-au dat unele din lucrurile deosebite; și că n-ar fi trebuit să consimt doar pentru că Edson White este fiul meu, să fie condamnat, sau să permit ca lucrarea dată lui de Dumnezeu să fie împiedicată sau afectată, așa cum s-a făcut cu siguranță, și cum avea să continue afară de faptul că lumina pe care Domnul mi-a dat-o cu privire la lucrarea din câmpul sudic, ar fi folosită într-un mod cu totul diferit de acela în care frații au plănuit să o folosească. Am fost instruită să spun că înțelegerea acestor bărbați a fost pervertită, de cuvintele acelor care îndemnați de un spirit pervers, n-au înțeles ce au spus. Dacă acești bărbați ar fi trecut prin aceeași experiență pe care o au frații din Nashville, niciunul dintre ei n-ar fi făcut atât de mult cât au făcut frații de acolo. Ei ar fi cedat și s-ar fi descurajat.

În legătură cu lucrarea din sud, au avut loc tranzacții care n-ar fi trebuit permise

niciodată. Au fost ceruți bani care să fie folosiți la defrișarea terenului în locuri în care nu s-a lucrat niciodată, și au fost alocați locurile în care lucrarea a fost continuată o vreme. A fost o greșeală să nu se permită ca mijloacele date pentru deschiderea de câmpuri noi să fie folosite acolo unde oamenii au crezut că vor fi folosiți. Trebuie să le fie date oamenilor pe care Domnul i-a rânduit și i-a pregătit să intre în teritorii noi, toate facilitățile și toate avantajele - oameni care prin experiența trecută, știu cum să plănuiască și să inițieze metode prin care să se facă o lucrare similară cu lucrarea care a fost deja îndeplinită în câteva locuri. Orice mână trebuie întinsă să încurajeze pe lucrători și să le pregătească drumul înaintea lor. Daruri de bună voie ar trebui oferite ca răspuns la apelurile pentru mijloace pentru înaintarea lucrării celei mari care trebuie să se facă în acest câmp, un câmp în care trebuie să se facă față și să fie biruite multe dificultăți.

Nashville trebuie să fie un centru

Acum câțiva ani Duhul Domnului a mișcat inimile oamenilor să înființeze la Nashville instituții de învățământ pentru a educa oamenii de culoare din Sud. Domnul dorește acum ca poporul Său să întemeieze instituții în acest centru unde s-a făcut deja o lucrare bună. În locul acesta nu se ridică ușor prejudecata; clădirile care pot fi folosite pot fi asigurate așa încât să se facă un început; lucrătorii pentru rasa de culoare sunt protejați astfel încât să poată lucra în siguranță; iar clădirile în care își duc lucrarea înainte nu sunt în pericol să fie distruse.

Unii din frații noștri au văzut aceste avantaje și au hotărât să facă din acest oraș un centru de lucru pentru statele din Sud. Domnul a aprobat acest pas. Dar nu puțini dintre frații noștri n-au fost mulțumiți. Ideile lor n-au fost luate în seamă prin hotărârea de a înființa casa de editură în acest oraș, și au încercat în mod egoist să abată în alte locuri mijloacele pe care frații noștri din nord, le-au dat ca răspuns la apeluri, mijloace pe care donatorii au crezut că sunt folosite la Nashville. Au fost puse piedici în calea lucrătorilor, de către oamenii noștri, făcând astfel fiecare pas greu și plin de încercări. O, cât de lipsită de greutate ar fi fost această lucrare dacă bărbații cărora Dumnezeu le-a dat atât de mare lumină n-ar fi adus ideile lor ca să împiedice lucrarea.

Cu toată această opoziție, Domnul a lucrat și lucrarea a început. A fost procurată o clădire potrivită pentru tipografie, la un preț mult mai mic decât valoarea reală, și a fost echipată cu cele necesare. Între timp instituția a fost gata să fie deschisă, și o clasă

de lucrători excelenți a fost formată. Domnul mi-a descoperit că unii dintre ei trebuie să fie căutați cu atenție și susținuți de mâna credinței, ca nu cumva influențe potrivnice să-i ducă la descurajare.

Curând aluatul criticii și acuzării a fost strecurat printre ajutoarele de la birou. Aceasta a fost suficient să amărească și să descurajeze pe cei care făcuseră începutul, dar ei au mers înainte. Cei care au vorbit descurajator despre lucrarea pe care o făcuseră acești pioneri, n-au vorbit în armonie cu voia lui Dumnezeu; căci după lumina pe care am primit-o, știu că Acela care citește dincolo de suprafață vede că cei care au adus rapoarte împotriva acestei lucrări n-ar fi făcut mai bine cu atât de puține mijloace, cum au făcut cei care au început folosind clădirile deja existente.

În ciuda glasurilor care s-au ridicat în favoarea întemeierii lucrării de publicații în alte câteva locuri, Domnul a dat lumină și încurajare fraților să înceapă în Nashville. Aceste glasuri care au fost auzite atât de repetat de partea negativă a chestiunii, au fost aduse la tăcere de data aceasta prin mustrarea Domnului; căci mâna Sa era în lucrarea din locul acesta încă de la început. Totuși aceste influențe adverse au fost oprite cu totul de lumina pe care Domnul a avut plăcerea să o dea. Unii dintre frați au fost convinși împotriva voinței lor și au încă aceeași părere.

Domnul a lucrat în câmpul sudic; însă dacă cei care au primit lumina ar fi umblat în lumină, cât de mult ar fi putut să se realizeze. Cât de departe ar fi ajuns lucrarea dacă ei și-ar fi folosit capacitățile lor presupuse superioare și ar fi arătat ce ar fi putut face în lucrarea din câmpul care nu fusese lucrat niciodată mai înainte. Am mai multe de spus cu privire la felul în care au fost tratate problemele în acest câmp. Cu timpul aceste lucruri vor fi văute așa cum sunt, iar cei care nu înțeleg acum, vor ajunge să judece de la cauză la efect.

Domnului nu-I place mișcările făcute de cei care s-au opus lucrării care se concentrează în Nashville. El citește inima fiecăruia. Cei care s-au împotrivit luminii clare pe care El a dat-o cu privire la stabilirea acestui loc drept centru, ar fi trebuit să se trezească și să-și descopere datoria de a întemeia centre de influență ridicând memoriale pentru Dumnezeu. Dacă și-ar fi manifestat dorința să facă tot ce pot mai bine ca să ajute lucrarea cât mai bine, lucrarea n-ar fi fost atât de grea și de anevoioasă pentru lucrători, unii din ei criticați și acuzați continuu, aproape că și-au pierdut viața din cauza muncii excesive și a frământării.

Spiritul dat pe față în timpul primei sesiuni a Uniunii de Conferințe ținută la Nashville

S-a făcut o greșeală atunci când s-a încercat terminarea uneia din clădiri ca să găzduiască pe cei care au participat la Conferința Uniunii de Sud, ținută în Nashville anul trecut. În dorința de a avea totul pregătit pentru cei care au venit, responsabilii au lucrat o vreme sub o mare pasiune, istovindu-și puterile fizice și mintale și punându-și astfel viața în primejdie. Ei au crezut că dacă clădirile ar fi putut fi terminate, frații vizitatori ar fi fost impresionați atât de favorabil de începutul bun realizat încât căutarea de greșeli ar fi fost schimbată în laudă.

A fost cumpărat un covor pentru una din camere care a costat 75 de cenți yardul. A mai fost procurat și alt mobilier. Procurarea acestor lucruri ar fi putut fi amânată și n-ar fi fost privită ca păcat. Însă aceste cumpărături neînsemnate au fost observate de unii delegați și au fost condamnate. Mințile le erau deschise să primească impresii greșite și au fost umpluți cu spiritul de critică, dezonorând în felul acesta pe Domnul. Orbiți de prejudecată n-au văzut că motivul care i-a îndemnat pe lucrători să facă aceste cumpărături, era bun. Lucrătorii din Nashville au dus povara unei munci peste măsură și au făcut munci de noapte ca să facă posibilă adunarea care s-a ținut acolo. Ei au sperat ca lucrarea lor să fie aprobată. Au făcut tot ce au putut ca să găzduiască și să ofere confort oaspeților care au venit. Dar ce a văzut Cel care vede lucrurile ascunse? O grupă mică de bărbați aici, o altă grupă de femei acolo, transmițând unii altora aluatul criticii. Dacă ar fi avut Spiritul lui Hristos, ar fi apreciat în loc să critice.

Mi-a făcut o mare plăcere să văd în clădirea unde am avut camera unele articole de mobilier care fuseseră odinioară în casa mea din Battle Creek. Am văzut o canapea și un scaun care au aparținut odată soțului meu. Deasemenea, am văzut și câteva piese de mobilă și alte obiecte pe care le dădusem să fie folosite acolo unde ar fi fost nevoie. Însă mulți din cei care erau serviți pentru adunare, au dezonorat pe Dumnezeu prin critica lor. Ei au făcut prea puțin ca să încurajeze pe cei care lucraseră aproape peste rezistența omenească ca să le ofere confortul necesar. Eram la pământ. Spun aceste lucruri pentru că le cunosc. Domnul n-a rostit judecata asupra aceluia care au fost gata să condamne. Lui nu I-a plăcut spiritul de condamnare și de bănuieli rele acolo unde nu era nici un rău.

Schimbări preconizate

În adunările generale care s-au ținut în timpul acela, s-au luat hotărâri care n-ar fi trebuit luate. Bărbații care au purtat povara zădufului zilei au fost descurajați și încercați. Au fost făcute schimbări care n-au ameliorat situațiile în ochii Aceluia care vede sfârșitul de la început.

Unii au crezut de bine să pună administrarea casei de editură în mâinile unor oameni noi. Dacă la data aceea, Domnul n-ar fi vorbit și n-ar fi prezentat problemele într-o altă lumină, totul ar fi fost în cea mai mare confuzie. Când au fost publicate aceste lucruri, știu că gândurile Domnului sunt bune, și nu rele. Nu tot ce s-a făcut ar fi trebuit făcute așa, și că s-ar fi făcut mai mult dacă frații din câmpul sudic ar fi fost însuflețiți de Duhul lui Dumnezeu și ar fi lucrat în conlucrare de bună voie cu El, ocupându-și locul în clădirea lucrării în orașul pe care Dumnezeu îl arătase ca centru. Dar s-a făcut o lucrare bună. Niciunul dintre căutătorii de greșeli n-ar fi putut face mai bine.

Ar fi fost bine să nu se fi lucrat cu capital de împrumut; iar frații n-ar fi fost siliți să facă aceasta dacă toți credincioșii ar fi lucrat în unire către același scop. Chiar în timpul acesta, prezentarea rezultatelor ca urmare a lucrului cu capital de împrumut dă câștig vrăjmașului. Cu toate acestea, fiecare metru pătrat de cameră din clădirea înălțată este necesar și va fi folosit fie acum, fie în viitorul apropiat. Greutățile financiare actuale au fost mărite în așa mod încât au îngreuiat lucrarea și au lăsat impresii negative asupra minților unora. N-ar fi o surpriză dacă au fost pierdute suflete care nu mai pot fi salvate, din cauza acestor impresii. Ce nu poate face geloziiile și bănuielile rele? Ele sunt atât fără milă și grave. Rapoartele neadevărate răspândite de vrăjmași au ca efect neunirea și eforturi de dărâmare. Domnul dorește ca lucrătorii Săi să acționeze în armonie, clădind interesele cauzei Sale.

În legătură cu instituțiile noastre din diferite locuri, au loc uneori printre câțiva frați ai noștri, convenții secrete unilaterale. Se nasc și se înmulțesc neînțelegeri. Se prezintă lucruri greșite și sunt rostite cuvinte cu privire la lucrarea necinstită care se face, și până la urmă, ceea ce la început a fost doar o presupunere sau un raport, pare fi atât de bine dovedit încât oamenii sunt făcuți să creadă o minciună și să creadă că trebuie să facă o lucrare rapidă ca să repare răul presupus. Domnul Isus vede toate acestea. El intervine și schimbă planurile care au fost pentru a reface aceste rele imaginare.

Acest lucru a avut loc la Nashville. Dumnezeu a interzis fraților cu răspundere să facă pașii grăbiți pe care erau hotărâți să-i facă. El le-a spus că nu li se îngăduie în nici un caz să urmeze o astfel de cale; căci la data aceea nu erau în stare să îndepărteze impresiile rele care fuseseră lăsate în mintea oamenilor. Dacă ar fi fost făcute schimbări la casa de editură atunci când frații le-au anticipat, dacă cei care lucraseră cu credincioșie ar fi fost cercetați, judecați și condamnați după înțelepciunea omenească, s-ar fi făcut o nedreptate profundă și în timp celor care au fost judecați greșit.

S-au făcut deja prea multe mișcări greșite. Oamenii nu sunt zei. Frații noștri atât de dornici să facă schimbări ar trebui să-și aducă aminte de îndrumarea dată copiilor lui Israel prin profetul Zaharia: „Mâinile lui Zorobabel au pus temelia casei acesteia; mâinile lui o vor încheia; și vei știi că Domnul oștirilor m-a trimes la voi. Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Căci vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Acești șapte ochi sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul”.

În vedenie de noapte mă găseam în adunare împreună cu frații din câmpul sudic. J. E. White stătea în spate. În grupa aceea se găsea Cineva rânduit de Cei care și-a pus mâna pe umărul lui Edson și l-a dus în rândul din față zicând: „Acesta este locul tău. În influență trebuie să stai cu frații tăi. Trebuie să ai cuvântul în adunările lor de comitet. Tu meriți toată aprobarea care se acordă unuia care a purtat poveri grele în arșița zilei”. Adresându-se grupei mesagerul ceresc a continuat: „În străduința lui de a face să înainteze lucrarea din Sud, el a făcut multe sacrificii și era aproape să-și piardă viața. Acum el merită încrederea totală a tuturor din această adunare. Nu numai că n-a făcut greșeli, dar cei care îl judecă și îl condamnă n-ar fi făcut mai bine în împrejurări similare. Cine este fără păcat între voi, să arunce primul cu piatra”.

Cu toate că J. E. White s-a retras din poziția lui de încredere, aceasta s-a făcut din cauză că a fost condamnat pentru necredincioșie. Este adevărat că unii au prezentat situația ca și cum acesta ar fi fost motivul pentru care și-ar fi dat demisia din răspunderea oficială. El s-a retras din cauza spiritului, a cuvintelor și a comportamentului altora. Au fost bărbați care erau gata să-i ia locul, însă s-au dovedit că nu erau pregătiți să poarte astfel de răspunderi.

Problemele care au fost atât de încâlcite vor fi rezolvate de Domnul. Frații mei, nu trebuie să scoateți din slujbă pe cei a căror lucrare a primit-o Dumnezeu, chiar dacă

după judecata voastră au făcut unele greșeli. Nu vă implicați în lucruri pe care nu le înțelegeți pentru că n-ați trecut pe acolo. Unii dintre voi au o concepție greșită cu privire la multe lucruri. Nu vedeți că nu mai urmați calea Domnului? Vă îndepărtați de la calea datoriei care v-a fost dată. Păziți-vă bine sufletele. Faceți lucrarea pe care v-a dat-o Dumnezeu. Lăsați în seama lui pe lucrătorii Săi. Mișcările voastre neconsacrate au pus asupra altora poveri foarte grele și au cerut pierdere de timp și de bani pentru a rezlova lucrurile care s-ar fi corectat singure dacă unele minți iscoditoare n-ar fi pus intenția cea mai rea cu puțință pe tranzacțiile pe care le-au făcut să apară într-o lumină falsă.

Oamenii nu înțeleg cât de serioase sunt chestiunile legate de relația lor cu cauza lui Dumnezeu. Când oamenii fac lucruri încâlcite, Domnul îi cheamă să le dezlege. Frații mei, mergeți drept înainte. Dacă vă neglijați lucrarea, ca să criticați și să condamnați lucrarea dată altuia, se va cere mult efort și timp să se repare ce ați pierdut. Astfel sunt create cercetări care n-ar trebui să existe niciodată. Noi trebuie să urmăm conducătorul. Abaterea de pe cărarea datoriei aduce necazuri. Nimeni nu-și poate părăsi locul fără să sufere confuzia care se produce.

Împotrivirea ca să se facă din Nashville un centru

Într-o adunare care mi-a fost prezentată trei nopți la rând, când mă găseam în Fresno, am văzut o înțelegere a unor bărbați din Nashville care se uniseră cu un scop și care erau susținuți de unii frați din Graysville. Mi-a fost arătată lucrarea nelegiuită a acestei grupări. Erau câțiva care nu se împăcaseră niciodată cu planul de a face la Nashville un centru. Aș putea să le dau numele, dar nu o fac acum. Domnul le cunoaște numele, dar nu le poate aproba faptele.

Nu există nici un motiv îndreptățit ca această grupare să acționeze împotriva întemeierii lucrării de la Nashville. Domnul mi-a poruncit să stau la postul meu împotriva acestei grupări. Nici un bărbat din această opoziție nu știe ce face. Ei au avut o experiență limitată în lucrarea de pionierat din Sud. Ar fi putut intra în câmpuri noi în anii trecuți. În felul acesta puteau câștiga o experiență pe care acum n-o aveau. Domnul îi îndeamnă să se dea la o parte și cu inimi umilite să revină în rânduri și să recunoască nelegiuirea căii pe care au încercat atât de mult să o impună împotriva concentrării lucrării din Nashville. Cine are curajul să stea ca țintă ale cuvintelor de critică și de condamnare rostite de aceia ale căror minți sunt dospite cu prezentările greșite ale acelor care au ales să stea în opoziție față de lucrarea lui Dumnezeu din acest oraș?

Dacă cei care s-au unit împotriva lucrării din Nashville refuză să se pocăiască, cu cât mai repede se despart de lucrarea din Sud, cu atât mai bine va fi pentru acest câmp. Domnul a notat orice îndemn care a plecat de la cauză la efect. Nimeni n-a făcut o lucrare mai bună decât muncitorii din Nashville.

În adevăr este uimitor să vezi ce prezentări eronate grosolane pot fi iscodite, și care sunt urmările acestor prezentări. A cultiva sentimente de amărăciune și de ură pentru că anumite sugestii și planuri n-au fost adoptate, ne este în armonie cu principiile judecării sănătoase sau cu creștinismul. Cât de fără judecată este să încerci să oprești o lucrare pe care Dumnezeu ne-a îndemnat să o ducem înainte și să o susținem. Aceste declarații false și-au făcut lucrarea lor rea. Cei care au folosit talentul vorbirii ca să distrugă o lucrare pe care Dumnezeu o apreciază au arătat că li se poate acorda încredere să întemeieze centre misionare.

Elementul atacator este puternic, dar nu poate birui. Dacă ar fi învins, urmarea ar fi fost capitolul cel mai dezastruos în experiența poporului nostru. În ciuda acestei opoziții, Nashville este un centru. Cât i-a costat acest efort pe cei pe care Dumnezeu i-a ales să facă această lucrare, nu pot să vă spun. Raportul se găsește în cărțile cerului, iar cuvintele scrise de îngeri nu pot fi schimbate în minciună.

Chemare la pocăință

Care este adevărata putere a bisericii? Nu membrii ei; nu cei despre care se presupune că au cunoștință și experiență. O inteligență cultă, nesfințită este egal cu zero. De ce să nu învingă adevărul în Nashville? Să fie adevărul fără putere din cauză că inimi nesfințite se luptă pentru supremație? Pentru că limbi neconsacrate au făcut prezentări neadevărate? Dumnezeu caută lucrători care să poarte jugul lui Hristos. „Luați jugul Meu asupra voastră, spune Mântuitorul, și învățați de la Mine căci Eu sunt smerit și blând cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară.”

Am o solie pentru lucrătorii din câmpul sudic. Egoismul caută recunoaștere și susținere. Vor fi create și alte centre pe lângă cel din Nashville; însă faceți din acest centru, punctul vostru de unire. Nu așteptați viitorul comitet din Graysville ci intrați în miezul acțiunii. Și dacă toți își vor umili inimile în pocăință și în mărturisire înaintea lui Dumnezeu, El vă va ierta.

Cei care se angajează în lucrarea de dezbinare din Nashville, nu sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, ci de un alt spirit.

Lăsați să se dezvolte opoziția, căci lucruri ca acestea vor fi văzute în aceste zile din urmă. În ciuda tuturor acestora, lucrarea lui Dumnezeu va înainta, lăsând în urmă elementele care vor să blocheze drumul; căci adevărul rămâne adevăr, iar minciuna rămâne minciună. O minciună nu poate fi adevăr. Au fost puse în circulație multe prezentări greșite, însă de ce să fie adevărul acoperit? Îndepărtați acoperitoarea. De ce să nu învingă adevărul? Ne putem îndoii de Cuvântul lui Dumnezeu? Ce a spus El vreodată și nu s-a împlinit? Nu este scris: „Cuvântul Meu... nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele”?

Timpul este prea scurt, lucrarea noastră este prea importantă, pentru oricine se angajează într-o străduință să distrugă lucrarea altui om pe care Dumnezeu le-a rânduit să slujească. Frații mei, planurile care vă par atât de plauzibile, nu sunt ale lui Dumnezeu. Satana va instiga pe toți pe care îi poate descuraja, să scoată oamenii talentați din lucrarea de predicare a Cuvântului, de publicare a adevărului și de circulație a publicațiilor noastre pretutindeni. Nu aveți timp să ajutați pe vrăjmaș în efortul lui de a scoate pe lucrătorii lui Dumnezeu din câmpul sudic. Nu aceasta este lucrarea pe care v-a dat-o Dumnezeu.

În numele Domnului spun acelor care doresc să facă lucruri mari: Pentru binele vieții voastre spirituale, vă rog, luați mâinile de pe chivotul Domnului. Există Cineva care lucrează continuu. El va avea grijă de lucrarea Sa cea sfântă.

În ce constă puterea bisericii? În unitate, în umilință, în adeziune totală la Cuvântul Domnului. În superioritatea lor egoistă, oamenii ar lua Tronul ca și când nu Dumnezeu trebuie să îndrume și să dea putere lucrătorilor Săi. Cei care sunt în legătură cu casele de editură, cu școlile noastre și cu instituțiile noastre medicale să fie bărbați și femei aleși de Dumnezeu și renăscuți prin Duhul Său cel sfânt. Să caute după adevăr și după comoara ascunsă.

Frații mei, mulți dintre voi au părăsit dragostea dintâi. „Aduceți-vă aminte de unde ați căzut, pocăiți-vă și întoarceți-vă la faptele voastre dintâi.” Celor care nu se pocăiesc, Hristos le spune: „Voi veni curând la tine și îți voi muta sfeșnicul din locul lui,

dacă nu te pocăiești”. Dați la o parte planurile și teoriile oamenilor. Nu mai umblați în lumina scânteilor focului vostru. Aduceți-vă aminte de cuvintele: „Dacă nu te pocăiești”. „Voi veni repede și-ți voi muta sfeșnicul din locul lui.”

Domnul mă îndeamnă să spun acelor care se împotrivesc lucrării care se concentrează la Nashville: Cercetați-vă starea voastră spirituală. Întoarceți-vă la dragostea dintâi pe care ați părăsit-o. Satana caută să provoace pe toți cei care și-au părăsit dragostea dintâi să-și consacre talentele date de Dumnezeu în sluba vrăjmașului, dărâmand ceea ce Domnul dorește să clădească. Îndemn pe cei din Nashville și din Graysville, ale căror nume nu le-am menționat, „să caute pe Domnul câtă vreme se poate găsi. Căutați-L câtă vreme este aproape; să se lase cel rău de calea lui și cel nelegiuit să se lase de gândurile lui! Să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând. Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Căci cât de departe este cerul de pământ, tot atât de departe sunt căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”.

Frații mei, citiți capitolul 17 din Ioan și vedeți dacă înțelegeți că ați părăsit dragostea dintâi. Hristos s-a rugat ca ucenicii Săi să fie una așa cum El era una cu Tatăl. „Așa cum m-am trimis pe mine în lume”, spunea El, Tatălui, „așa i-am trimis și Eu în lume. Și eu mă sfințesc pentru ei ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Nu mă rog numai pentru ei, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor; ca ei să fie una, așa cum Tu, tată ești în mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi; ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, - Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o tu; fiind că Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei.”

Lumina să strălucească puternic

Lumina va străluci asupra lucrătorilor din Nashville. Din acest centru, lumina va

străluci în lucrarea Cuvântului, în publicarea cărților mari și mici. Noi de-abia am atins câmpul sudic cu vârful degetelor. „Pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, așa cum apele acopăr marea.” Acelaș GLAS care a spus la început: „Să fie lumină”, declară că în aceste zile din urmă o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu nu va fi încredințată numai câtorva locuri.

Lucrătorii care au spirit misionar, vor merge ca vestitori ai dimineții. Hristos, Cuceritorul cerului este în mijlocul vostru. Din experiențele pe care acum le faceți în Sud pot învăța lecții toți. Adevărul și dreptatea sunt vii și vor continua să strălucească în întunerecul acestui veac degenerat.

Frații mei din Nashville, când se face vreo încercare ca să vă abată mintea de la lucrarea pe care Domnul v-a dat-o s-o faceți, glasurile voastre să se audă în accente clare și distincte. Cu hotărâre neabătută spuneți: „Am o lucrare mare de făcut și nu pot s-o las și să mă cobor la voi”. Cu toate că sunteți înconjurați de aceia care doresc să stingă chiar și ultima scânteie pe care Dumnezeu o ține vie, niciodată, niciodată, să nu acceptați o astfel de propunere.

Acei pe care adevărul îi face liberi sunt cu adevărat liberi. Nu trebuie să intrăm în robia nici unui om sau a unei grupări de oameni. Avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt. Am urmat destul înțelepciunea omenească. Și putem evita urmările ascultării de această înțelepciune, dacă acum alegem să urmăm pe Domnul, chiar acum. Avem nevoie de o înțelepciune mai mare decât înțelepciunea omenească, ca să întărim lucrurile care rămân, care sunt pe moarte.

Cuvinte de încurajare

Fratelui W. O. Palmer vreau să-i spun: „Nu te descuraja. Atinci când conlucrătorii tăi dau pe față spiritul vrăjmașului, spunând și făcând lucruri care rănesc, taci; căci aceasta este puterea ta. Când ești judecat greșit, și batjocorit, adu-ți aminte că nu ești singurul rănit. Hristos, în persoana sfinților Săi, primește insultele care ne sunt nouă adresate. Privește la Isus; vezi mâinile și picioarele sale, pironite pentru tine; spune în inima ta: „El a fost zdrobit pentru păcatele mele. El a fost rănit pentru nelegiuirile mele; pedeapsa care-mi dă pace a căzut peste El, și prin rănilor Lui sunt tămăduit”.

Sunt momente de necaz când nu vezi nimic care să te liniștească și să-ți dea

siguranță, momente când te simți fără ajutor sub presiunea unei vinovății tacite. În această nedumerire nu știi ce cale să alegi. Nici tu și nici Edson White n-ar trebui să roștiți cuvinte de răzbunare. Rugați-vă împreună. Aduceți-vă aminte de furtuna de pe lacul Galileii. Ucenicii au făcut tot ce au putut ca să se salveze pe ei și corabia, dar puterea și priceperea lor nu le-a ajutat la nimic. Neajutorați, în ghiarele furtunii priveau unii la alții și puteau citi doar descurajare și disperare. Corabia lor se scufunda.

Absorbiți de eforturile lor de a se salva, uitaseră că Isus era în corabie. Deodată și-au venit în fire. Și-au amintit la porunca cui porniseră să traverseze marea. În Isus era unica lor speranță. „Doamne, Doamne”, au strigat ei. La chemarea lor nu au primit nici un răspuns. Au strigat iarăși, din nou nici un răspuns. Deodată strălucirea unui fulger l-au arătat dormind. Trezindu-L au exclamat: „Doamne, scapă-ne că pierim!”. Iar El le-a zis: „De ce vă temeți, puțin credincioșilor?”. Apoi s-a sculat, a muștră vânturile și marea; și iată că s-a făcut o liniște mare. Dar bărbații s-au mirat, zicând: „Ce fel de om este acesta de-L ascultă și vântul și marea?”.

Sunt momente de necaz când nici o ființă omenească de pe pământ nu ne poate ajuta. Ucenicii ajunseseră la un asemenea timp, când și-au amintit că Isus era cu ei în corabie.

Dacă ochii noștri ar fi deschiși, am vedea pe Satana căutând o ocazie să stârneasă patimile omenești, ca să provoace pe bărbați și pe femei să rostească cuvinte care să facă pe cei ispitiți să-și piardă terenul lui Dumnezeu și să stea pe terenul vrăjmașului, unde să fie biruit de uneltirile Satanei. În felul acesta încrederea fraților unii în alții este slăbită și chiar distrusă. Deci fiecare să privească la Isus și să-și oprească gura să nu rostească nici un cuvânt decât acelea pe care le-a rostit Isus atunci când a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. Totdeauna El a făcut față ispititorului cu cuvintele: „Stă scris”. Și noi putem face lucrul acesta cu toată siguranța. Când sunt stârnite, nu trebuie rostit nici un cuvânt, nici chiar ca răspuns la o provocare.

Sunt împrejurări când cei care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu, ajung exasperați; căci inspirați de Satana, dau pe față un spirit pervers și încăpățânat, îngreunând posibilitatea ca alții să facă binele. Însă cel încercat și ispitit să-și aducă aminte că Maestatea cerului a fost ispitit în toate lucrurile. Așa cum sunt ispitiți membrii familiei omenești, și știe cum să vină în ajutorul aceluia care sunt asaltați de puterile întunericului.

Pavel, în epistola sa către Evrei zice: „În adevăr, orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului. Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa și Hristos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Și, cum zice iarăși într-alt loc: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. El este acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri vecinice”.

„Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile - pe Isus, Fiul lui Dumnezeu - să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” Frații mei, să păstrați mereu în minte că sunteți mereu în prezența Aceluia care „este îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, căci și el este cuprins de slăbiciune”. Lucrătorii noștri din toate locurile să păstreze lucrul acesta în minte. Acela care-și pune încrederea în Hristos, nu poate fi despărțit de El de nici un om. „Aproiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi.” Credeți voi aceasta chiar și atunci când sunteți ispitiți dureros de Satana să vorbiți necugetat? Nu trebuie spus nici un cuvânt care să trezească în mintea altora sentimente care să-l dezechilibreze, căci chiar Hristos este rănit în persoana unuia din membrii familiei Sale.

Cât de subtil lucrează Satana să creeze neînțelegere și lupte între frați! Cei care sunt atât de gata să critice și să condamne, ar trebui să studieze Bibliile lor. Hristos zice: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică... Duhul este acela care dă viață; carnea nu folosește la nimic! Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață”.

Sunt îndemnată să trimit cuvinte de avertizare lucrătorilor din Nashville: priviți la

Isus și nu la oameni. Trebuie să ne dăm seama de nimicnicia înțelepciunii omenești. Hristos vă spune fiecăruia în parte: „Cazul tău este în mâna Mea”. Atâta vreme cât conlucrezi cu Mine ești în perfectă siguranță. Liniștea, pacea ta nu se găsesc în mijloacele omenești sau în grupările pe care le puteți organiza. Cei care sunt gata să poarte jugul Meu și să învețe de la Mine bunătatea și umilința, vor găsi odihnă pentru că fac din Mine încrederea și dependența lor. „Nu vă mai încredeți în om în care nu este suflare; căci nu se poate avea încredere în el.” Liniștea și pacea voastră nu se găsește în căutarea stăpânirii și nici în lupte pentru câștiguri pământești.

Sunt lucrători care se găsesc sub conducerea aceluia care este mai pe sus de toate domeniile și puterile. Aceștia au pace și odihnă în Isus Hristos. Ei nu urmăresc defectele conlucrătorilor lor. Nu stau de partea Satanei ca acuzatori ai fraților lor, slăbind și distrugând prin aceasta influența copiilor lui Dumnezeu.

Lucrarea care trebuie îndeplinită este a Domnului și El a încredințat această lucrare oamenilor. Chemarea la slujire n-am primit-o de la vreo ființă omenească. Dumnezeu a dat oricărui om lucrarea sa. Cât de atenți ar trebui să fie fiecare dintre noi ca să nu neglijăm lucrarea dată nouă de Dumnezeu, folosind mintea, limba, și influența ca să descurajăm pe alt lucrător rânduit de Dumnezeu, și să încercăm să anulăm o lucrare bună. A face așa ceva înseamnă să luptăm împotriva lui Dumnezeu.

Astunci când lumina feței lui Hristos se vede pe fața lucrătorilor Săi, când asemănarea cu Hristos caracterizează spiritul și dispoziția lor, aceasta va fi atât de lămurit încât toți vor putea să vadă că au fost cu Isus și au învățat de la El. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 81

Profesorii din școala Fernando

St. Helena, Cal., 17 mai 1903.

Am ceva de spus despre școala din Fernando. Noaptea trecută se făcea că aveam o conversație serioasă cu corpul profesoral al școlii. Le aduceam o solie hotărâtă. Suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu că în școală s-a produs o pocăință. Dar școala nu a atins în toate lucrurile standardul înalt pe care l-ar putea ajunge. A fost făcută o greșală în alegerea numelui și în anunțul cu privire la studiile care urmează să fie predate. Nu este înțelept ca o școală nouă să-și înalțe steagul și să promită un nivel înalt de lucru, înainte ca să fie dovedit că este deplin pregătită să facă lucrarea de pregătire de care este nevoie. În orice școală medie ar trebui să existe un scop înalt în a realiza o muncă asiduă în domeniile obișnuite.

În toate școlile care se înființează în mijlocul nostru, profesorii să înceapă cu umilință, și nu să se întindă să apuce treapta cea mai de sus a scării înainte de a le urca pe cele de jos. Ei trebuie să urce treaptă cu treaptă începând de jos. Ei trebuie să fie învățaței chiar dacă predau în domeniile obișnuite. Când vor ajunge la simplitatea educației adevărate, vor înțelege mai bine cum să pregătească pe studenți pentru studiile avansate. Profesorii trebuie să învețe pe măsură ce predau. Trebuie să se înainteze și prin înaintare se câștigă experiență.

Profesorii noștri nu trebuie să creadă că lucrarea lor se încheie odată cu predarea învățăturilor din cărți. Ei ar trebui să dedice câteva ore în fiecare zi, pentru a lucra cu studenții în domeniul muncii manuale. Această preocupare n-ar trebui să fie neglijată în niciun caz.

În fiecare școală ar trebui să se găsească din aceia care au o rezervă de răbdare și de talentul de a disciplina. Ar trebui ca răspunderea acestora să fie ca orice domeniu de lucrare să fie îndeplinit la cel mai înalt nivel. Trebuie predate studenților lecții de ordine, curățenie și meticulozitate. Ei trebuie învățați să păstreze într-o ordine desăvârșită totul în școală și împrejurul ei.

Un profesor trebuie să învețe să se stăpânească înainte de a încerca să lucreze cu tinerii. Dacă nu este un învățăcel permanent în școala lui Hristos, dacă nu are spirit de discernământ și de deosebire care să-l facă în stare să folosească metode înțelepte în lucrarea lui și nu poate conduce cu fermitate, dar și cu amabilitate pe aceia care sunt sub răspunderea lui, cum poate avea succes în misiunea lui? Profesorul care nu este sub conducerea lui Dumnezeu, are nevoie să ia aminte la invitația: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre, căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”.

Toți aceia care lucrează ca profesori ar trebui să învețe zilnic de la Isus, ducând jugul Lui de renunțări, stând în școala Sa ca studenți, ascultând de regulile și principiile creștine. Profesorul care nu se găsește sub călăuzirea Marelui Învățător nu va fi în stare să facă față cu succes, diferitelor fenomene care apar ca urmare a perversității copiilor și a tinerilor cu care are de-a face.

Profesorul să aducă dragoste, pace și bunăvoință în lucrarea lui. Să nu se lase provocat sau să devină mânios. Domnul privește la el cu un interes deosebit, să vadă dacă se lasă educat de Marele Învățător. Copilul care-și pierde stăpânirea de sine este mult mai scuzabil decât profesorul care se lasă învins de nerăbdare și de mânie. Când profesorul are o muștrare de făcut, să o dea cu glas blând și plăcut. Să fie atent să nu provoace pe copil la încăpățănare, vorbindu-i aspru. După orice muștrare să pună picături din uleiul amabilității. Inima lui ar trebui să fie înmuiată prin dragoste și prin bunătate. N-ar trebui să uite niciodată că el lucrează cu Hristos în persoana unuia dintre copilașii lui Hristos.

Să se stabilească o regulă ca în toate școlile, să domnească disciplina, dragostea și bunătatea. Când un student este corectat într-un mod din care el nu trage concluzia că profesorul vrea să-l umilească, atunci dragostea pentru profesor îi răsare în inimă.
(Semnat) Ellen G. White

Capitolul 82

Către cei care au răspunderea școlii din Fernando

Sf. Elena, Cal, 17 mai 1903.

Iubiți frați, Am primit o scrisoare de la fratele Santee cu privire la lucrarea din școala de la Fernando. El spune: „Dumnezeu a binecuvântat școala noastră din Fernando în multe feluri, și se așteaptă o participare mult mai numeroasă în anul școlar viitor. Am lucrat cu credincioșie pentru studenți, și aproape toți s-au predat Domnului”.

Sunt foarte mulțumitoare pentru acest raport încurajator. La aceasta ne-am așteptat și pentru aceasta ne-am rugat. Orice student care vine în școlile noastre, să se predea lui Hristos și atunci poate sta cu îngerii cerești în locurile cerești cu Hristos.

Lumina care mi-a fost dată este că ramura educațională a lucrării noastre va avea o importanță deosebită. Cum putem face din școlile noastre o putere? Nu prin dimensiunea clădirilor. Nu prin numărul de cursuri avansate care se predă. Ci prin lucrarea credincioasă făcută de profesori și de studenți când își încep creșterea de la cele mai de jos trepte ale scării, și urcă cu stăruință treaptă cu treaptă.

Școlile medii sunt absolut esențiale. Sunt mulți părinți care nu știu cum să-și educe copiii ca să fie conlucrători cu Dumnezeu. Ei nu au crescut în toate lucrurile și pentru motivul acesta nu știu cum să le poarte de grijă în mod corect pentru biserică și pentru familie. Tații și mamele au fost nepăsători în obligația lor pentru Dumnezeu și neglijenți în datoria față de copiii lor. De aceea trebuie să înființăm școli care să fie asemenea școlilor profetilor.

De curând mi s-a prezentat lămurit că prin continuarea vânzării cărții Parabolele Domnului Hristos putem obține mijloace ca să ajutăm la înființarea acestei școli, și să ne eliberăm de datoriile făcute deja.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să stea la temelia tuturor lucrărilor făcute în aceste școli. Iar studenții trebuie învățați cu privire la adevărata demnitate a muncii. Trebuie să li se arate că Dumnezeu este un lucrător continuu. Fiecare profesor să ia cu

toată inima răspunderea pentru o grupă de studenți, lucrând împreună cu ei și învățându-i cum să muncească. Când profesorii vor face lucrul acesta, vor câștiga o experiență valoroasă. Inimile li se vor lea cu inimile studenților și faptul acesta va deschide calea pentru un învățământ eficient.

În aceste școli trebuie făcută o lucrare minuțioasă; căci mulți studenți vor pleca direct în marele câmp al secerișului. Ei vor folosi tot ce au învățat ca și colportori și ca diferite ajutoare în diferitele domenii de lucrare evanghelică. Mulți lucrători, după ce au studiat un timp în câmp, vor simți nevoia să studieze mai mult, și, cu experiența câștigată în câmp, vor fi pregătiți să aprecieze privilegiile școlii și să înainteze cu rapiditate. Unii vor dori o educație în domenii de studiu mai înalte. Pentru aceștia s-au înființat colegiile noastre. Ar fi o greșală tristă din partea noastră dacă n-am aprecia cu înțelepciune motivul pentru care a fost întemeiată fiecare din școlile noastre. Acesta este un aspect care ar trebui tratat cu multă grijă de bărbații cu răspundere din fiecare uniune de conferințe. Tuturor aspectelor educaționale ar trebui să li se dea o considerație deosebită, și după aceea fiecare școală își va întemeia lucrarea pe o temelie sigură.

Mă tem că frații mei au înțeles greșit cuvintele cu privire la școala din Fernando. Îmi place să cred că nu o vor numi colegiu și nici nu se vor apuca să facă lucrarea unui colegiu. M-am bucurat de numărul studenților prezenți la deschidere, precum și cu aspectul lor, și am dorit să-i încurajez să ajungă la cel mai înalt nivel de excelență și de utilitate. Dar știam destul de bine că școala nu era pregătită să facă ceea ce se face la Healdsburg College în studii înaintate, sau să le dea educația care să-i îndreptățească să-și ia titlul de colegiu.

Este o greșală ca școlile noastre să emită prospecte cu privire la ce intenționează să facă. Ar fi fost mai bine dacă chiar de la început v-ați fi consfătuit cu frații de la Uniunea de Conferințe care au o experiență în lucrarea educațională.

Unii se gândesc că la Fernando ar trebui să facem aceeași lucrare ca și la Healdsburg College. Dar să ne aducem aminte că Healdsburg College a fost destinat să facă o lucrare superioară pentru studenții noștri din mai multe Conferințe și că lucrarea aceasta a necesitat ani pentru ca să atingă nivelul actual. Ca să se poată face lucrul acesta, a trebuit să fie pusă o temelie solidă. Niciodată n-am alimentat gândul că școala actuală de la Fernando ar putea face o lucrare ca cea de la Healdsburg. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 83

Către studenții de la școala din Fernando

St. Helena, Cal., 17 mai 1903.

Mă bucur foarte mult să aflu că în primul trimestru de școală s-au convertit multe suflete. Sper că vă veți aduce aminte totdeauna că este în interesul vostru veșnic să faceți tot ce puteți cu capacitățile și din ocaziile pe care le aveți. Amintiți-vă că în viața din școala de aici, puteți, dacă vreți, să vă pregătiți pentru intrarea în școala de sus.

Cei care sunt creștini cu adevărat vor descoperi în viața lor o mireasmă de caracter care va câștiga și pe alții la Hristos. Câtă vreme sunteți la școală, ajutați pe profesori cât puteți. Nu-i întristați și nu-i provocați. Ei sunt oameni ca și voi, și au nevoie de harul lui Hristos la fel cum aveți și voi. Faceți-le lucrarea cât mai plăcută. Fiți plăcuți și agreabili. Fiți cu grijă la cuvintele și faptele voastre. Nu obligați pe profesori să vă corecteze mereu cu privire la obiceiurile voastre.

Îndreptați tot ce este neglijență sau lenevie în vorbirea și în obiceiurile voastre. Nu treceți peste ele ca fiind ceva de mică importanță. Oriunde sunteți, păstrați-vă camerele curate și aerisite. Să nu se adune gunoi sau mizerie, ca nu cumva „Domnul să treacă și să vadă necurăția voastră”. Hristos este sfânt, curat și neîntinat. Nu întristați pe îngerii cerești, prin cultivarea de obiceiuri necurate și neglijente. Voi veți hotărî dacă veți fi primiți de Domnul, ca vase de cinste pregătite pentru acest scop.

Domnul dorește să vadă la voi o îmbunătățire zilnică. Părinții v-au trimis la școală cu speranța că veți primi o educație care să vă facă mai utili în cămin, mai ascultători, mai buni, mai serioși. Anul școlar este gata să se încheie, iar când vă veți reîntoarce la casele voastre, părinții să vadă că școala a făcut mult pentru voi făcând din voi o binecuvântare în cămin și în lucrarea Domnului. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 84

Principii de administrație corecte

St. Helena, Cal., 15 aprilie 1903. Către medicii și administratorii lucrării noastre medicale.

Mă adresez vouă ca bărbați asupra cărora Domnul a revărsat binecuvântări deosebite. Trebuie să vă spun că unele din tranzacțiile voastre de afaceri nu sunt plăcute lui Dumnezeu El nu poate aproba unele din metodele voastre de lucru ca să vă asigurați avantaje pentru anumite ramuri ale lucrării, s-a recurs la proiecte nesfințite, ambițioase. Dar realizarea acestor proiecte vor aduce o povară grea celor care răspund de ele.

Domnul vă cheamă să lucrați pe căi sfinte și corecte, în orice tranzacție, urmărind principiile curate și înalte, date în Cuvântul lui Dumnezeu. Nici o lucrare care reprezintă greșit pe Dumnezeu și rănește poporul Său nu vă va aduce nici o onoare nici vouă și cauzie pe care o iubiți. Cu cât aveți mai puțin de-a face cu planuri și cu documente alcătuite în armonie cu procedurile juriștilor, cu atât vă va fi mai bine.

În tranzacțiile pe care le-ați făcut v-ați adaptat obiceiurilor juriștilor pe care i-ați folosit, aranjând problemele într-un mod în care credeți că veți feri lucrarea în care sunteți angajați contra posibilităților sau probabilităților care s-ar putea ivi. Ar trebui să fiți surprinși dacă veghetorii pe care Dumnezeu i-a pus pe zidurile Sionului ar încerca să-și ducă răspunderile date lor de Dumnezeu, căutând să asigure perfect toate câte aparțin de instituțiile noastre? Instructorul meu mi-a spus: „Veghetorii lui Dumnezeu, care ar fi trebuit să fie treji, care ar fi trebuit să înțeleagă situația instituțiilor noastre, au fost atât de orbiți cu privire la lucrurile care au fost făcute de către lucrătorii noștri miisionari medicali din locuri de răspundere”.

Dumnezeu cheamă pe pastorii și pe profesorii noștri să fie deosebit de atenți și să nu fie veghetori orbi. Să ia de la Hristos alifie pentru ochi care să-i facă să vadă toate lucrurile clar. Apoi să cerceteze lacunele de la temelia instituțiilor noastre. Nu toate câte aparțin lucrării noastre sunt conduse într-un mod corect și elevat. Dumnezeu dorește ca poporul său să aibă o înțelegere clară cu privire la toate tranzacțiile importante care aparțin cauzei Sale, ca să se știe că sunt urmate căi pe care El le poate aproba.

Tranzacțiile nu trebuie să fie acoperite cu atât de multe aspecte tehnice încât prevederile reale ale înțelegerii să nu fie înțelese clar.

Timp de ani de zile au fost introduse în Asociația Medicală Misionară, tot felul de lucruri - propuneri de înțelegeri ca fiind cinstitute și corecte, dar care nu sunt. Aceste propuneri se vor dovedi a fi un izvor de descurajare pentru unii care n-au știut că ar fi vreun pericol.

Trebuie să se facă desigur o cercetare a temeliei instituțiilor noastre, în special la Sanatoriu. Nu trebuie să trecem pe lângă nici una din propuneri sau să îngăduim ca cei ai căror bani sunt primiți în instituțiile noastre să aibă unele avantaje. Cu mult mai bine ar fi să suferim dezamăgiri în planurile noastre, decât să avem mijloace pe care să le folosim cum ne place și să pierdem coroana biruitorului. Mai bine crucea și speranțe pierdute, decât să stăm alături de prinți și să pierdem cerul. „Ce-i folosește unui om dacă câștigă toată lumea dacă-și pierde sufletul, sau ce va da un om pentru sufletul său?”

Se părea că eram într-o adunare. Instructorul nostru a privit asupra medicilor prezenți și a spus: „Voi nu sunteți ispravniici credincioși, altfel ar fi fost introduși în lucrarea misionară medicală numai lucruri care i-ar fi înălțat reputația, numai ceea ce este în armonie cu titlul ei înalt. Acei care au în inimile lor adevărul cel viu, nu vor accepta unele din documentele pe care le-ați aprobat. Documente lungi, pline de specificări neînțelese și de condiții tehnice, pot așeza pe oameni într-o astfel de situație încât, dacă vor, pot câștiga în mod necinstit și vor face o lucrare pe care Dumnezeu n-o poate aproba. Aceste hârtii pot fi astfel ticluite încât să fie greu de înțeles, iar oamenii de rând pot fi înșelați. S-ar putea ca prevederile declarate să asigure mai puțin de la cei de la care sunt solicitate, în timp ce mijloacele să fie adunate pe o cale încât să fie întâlnite mari greutăți.

Ați fost foarte grijulii să vă asigurați cele adunate astfel încât să nu poată fi obținut nici un câștig de la instituție. Nu este corect ca aceia care cu bună credință își pun mijloacele lor la dispoziția instituției, să nu aibă și ei asigurarea că nu li se va lua nici un câștig necinstit.

Cuvântul Domnului este călăuză noastră în toate împrejurările. El arată datoria noastră față de Dumnezeu și față de semenii noștri. El este standardul pentru toate

aspectele și pentru toți.

El este perfect adoptat nevoilor noastre. El este lumina așezată în mâinile noastre care să ne conducă spre căminul ceresc. El ne spune că pentru a fi moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, trebuie să ascultăm de poruncile pe care ni le-a dat Dumnezeu. Nici o grupă de oameni, oricare ar fi starea sau poziția lor, oricât de înaltă ar fi mărturisirea lor de credință; dar care urmează practici pe care Dumnezeu le dezaprobă, nu pot fi aprobați de cer. Domnul nu poate primi slujirea acelor care sunt apucători și egoiști în procedeele lor, ca și oamenii din lume, care nu cunosc lucrurile lui Dumnezeu.

Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să urmeze obiceiurile oamenilor din lume, folosind împrejurările ca să câștige avantaje pentru ei sau pentru lucrarea pe care o reprezintă. Și nu trebuie nici să urmeze un drum necinstit de acțiune. Hristos zicea: „Vai și de voi, cărturari, căci puneți asupra oamenilor poveri grele pe care voi nici nu le atingeți cu degetul”... Vai de voi, cărturari! Căci ați pus mâna pe cheia cunoștinței; nici voi n-ați intrat, iar pe cei care vroiau să intre, i-ați împiedicat să intre”.

Dumnezeu spune fiecărui pastor al Evangheliei, fiecărui lucrător misionar medical, oricărui alt lucrător din cauza Sa: „Luați poziție pe platforma cea înaltă a adevărului și dreptății”. Dumnezeu nu poate fi slujit de nici un om care prin exemplul lui țese fire de egoism și de necinste și îndepărtează și pe alții. Pastorii și medicii noștri trebuie să poarte haina neprihănirii lui Hristos. Ei trebuie să-și spele haina caracterului și să o facă albă în sângele Mielului.

Acela care și-a pierdut sensibilitatea caracterului, este în pericol să-și piardă sufletul și odată cu el o veșnicie de bucurie. Dumnezeu nu poate fi batjocorit. El nu va aproba nici cea mai slabă acțiune pe sub mână prin care să se aducă în câștig vreunei ramuri a lucrării Sale. Acțiunile misionarilor noștri medicali trebuie să fie clare ca ziua. Acești lucrători să facă tot ce pot ca să vestească solia Evangheliei. Ei nu trebuie, ca printr-o conduită greșită, printr-o cale necinstită să dea siguranță oamenilor lumești că în anumite împrejurări, calea lui de procedare necinstită este justificată și acceptabilă. Acceptarea unor obiceiuri întemeiate pe necinste trebuie respinse de orice misionar medical.

Noi ne pregătim pentru o viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Niciodată

n-ar trebui ca misionarii medicali adventiști de ziua a șaptea să facă ceva care să dezonozeze numele pe care îl poartă. Orice misionar medical trebuie să arate lumii, juriștilor, medicilor, bisericii precum și slujirii evangheliei că el este creștin, legat printr-un legământ solemn să fie corect în cuvânt și faptă, să urmeze o cale liberă de orice înșelătorie sau subterfugiu. Viața lui trebuie să fie sfântă. El trebuie să respecte talentele date de Dumnezeu; folosindule într-un mod care să onoreze pe Acela care Și-a dat viața ca să răscumpere omenirea de orice nelegiuire și să-Și curățească un popor plin de râvnă pentru fapte bune. În viața lui nu trebuie să se găsească nici o urmă de necinste, nici pervertire a principiilor sfinte ale adevărului.

În lume oamenii sunt cântăriți după măsura bogăției și a poziției. Oamenii se închină celor care împlinesc măsura pusă de ei. Dar este acesta standardul cel adevărat al caracterului? Nu, nu. Nu bogățiile, ci curăția inimii și a vieții vor asigura ființelor omenești intrarea în cetatea lui Dumnezeu.

Tuturor lucrătorilor misionari medicali, Domnul le zice: „Înălțați standardul adevărului mai sus și tot mai sus. Țineți cu tărie la integritatea voastră. Viețile voastre să dea o bună mărturie cu privire la puterea ” a Mântuitorului. Nu luați nici o poziție cu prețul conștiinței. Nu zâmbiți necinstei. Nu consimțiți la nici o practică necinstită. Spuneți ispitorului „Înapoia mea Satano!”, și spuneți-i cu o hotărâre atât de puternică și cu o atitudine atât de categorică încât să vadă că v-ați golit sufletul de toată necinstea. Nu vă lăsați mulțumiți până când nu ajungeți părtași de natură divină, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Mergeți la Cuvântul lui Dumnezeu ca să aflați datoria voastră ca misionari medicali, altfel nu sunteți vrednici de acest nume. Trebuie să fiți „stăruitori în lucru, stăruitori în rugăciune, slujind Domnului”. Cei care vor combina aceste trei lucruri importante se găsesc pe un teren sigur.

Fiecare pastor, fiecare medic, fiecare lucrător misionar medical să-și amintească că nu trebuie să-și implice conștiința ca să favorizeze nici o tranzacție de afaceri care nu este lămurită, pentru oricine. Oricare i-ar fi chemarea și ocupația un om nu este creștin dacă nu urmează exemplul lui Hristos, iar prin harul Său să se țină strâns de integritate și umilință, fără să se îngâmfe și fără să facă paradă. Viața lui trebuie să arate că a acceptat invitația: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”.

Unul singur este Domnul nostru, Hristos. Noi ne-am angajat să trăim spre slava Numelui Său. Dumnezeu ne asigură că vălul care ne desparte de El, poate fi dat la o parte și că-L putem primi ca Tovarăș și Învățător. Nu trebuie să privim la noi ca fiind zei, în stare să ne facem voia și planurile noastre. Trebuie să ne aducem aminte că pentru a avea reușită în lucrarea noastră, trebuie să fim susținuți de Dumnezeu și să avem puterea pe care o dă Hristos tuturor acelor care cred în El - puterea de a deveni copii ai lui Dumnezeu. Trebuie să ne achităm cu credincioșie de datoriile împărtășite în Cuvântul lui Dumnezeu, eliminând tot ce ar putea face să ne asemănăm în caracter cu arhi-amăgitorul. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 85

Către cei din Comitetul din Battle Creek, Michigan

Sanatoriul „Elmshaven”, Cal., 16 aprilie 1903.

Iubiți frați, Membrii Asociației Misionare Medicale și de Voluntariat, împreună cu bărbații responsabili de la Conferința Generală sunt acum gata să acționeze în unitate cu privire la lucrarea care trebuie făcută. Toți trebuie să fie treji și să caute pe Domnul, ca puterile vrăjmașului să nu câștige biruința. Există profunzimi ale adevărului spiritual mult mai mari care pot fi pătrunse prin experiență. Hristos ne va conduce la planuri din ce în ce mai înalte, acolo unde percepția spirituală precum și acțiunea spirituală pot intra în descoperiri indiscutabile, și unde adevărurile sfinte ale evangheliei pot fi înțelese în toată însemnătatea lor.

Când Cuvântul lui Dumnezeu este primit ca hrană pentru suflet, caracterul în domeniul spiritual va corespunde cu adevărurile evangheliei care au fost consumate și digerate. În felul acesta puterea noastră spirituală va fi împospătată pe măsură ce devenim părtași de natură divină, după ce am biruit stricăciunea care este în lume prin poftă. Dorința alimentării cu hrana cerească poate fi comparată cu proprietățile restauratoare ale frunzelor din pomul vieții, care sunt pentru vindecarea neamurilor. Căutați unirea, și căutați-o în credință. Trebuie să avem credință ca să putem umbla în credință.

Mintea îmi este profund impresionată de Duhul Domnului. Îmi sunt date îndrumări în linii clare. Lucrarea noastră nu este lăsată în mâinile oamenilor limitați. Dumnezeu este la conducere, și El o va duce și o va întoarce. El nu va îngădui ca lucrarea Sa să fie purtată ca până acum. Lucrarea Sa misionară medicală nu trebuie să fie condusă, controlată și modelată de vreun singur om, așa cum s-a văzut în ultimii ani. Dacă se va continua cu exercitarea unei astfel de puteri, lucrarea va fi desfigurată și va fi o ruină sigură pentru omul care stăpânește asupra ei. Dumnezeu va lucra cu bărbați însărcinați cu răspundere mare, dacă vor urma calea Domnului ca slujitori umiliți și ascultători, care-L așteaptă pe El. Dar dacă un om se socotește mai pe sus de Dumnezeu, și ia lucrarea în supravegherea lui mărginită, veghetorii care stau pe zidurile Sionului trebuie să discearnă pericolul și să treacă la acțiuni eroice, ca să salveze omul și cauza.

Ieri a m citit întâmplarea următoare: „Un pictor renumit renova frescele din domul unei catedrale. Când a terminat o parte a lucrării, s-a dat înapoi pe un pedestal ca să admire efectul măiestriei lui. Deodată, un colaborator s-a grăbit să se apropie de tablou și cu pensula din mână a măzgălit și a stricat lucrarea cea delicată făcută cu atâta migală. Sărind, artistul a strigat supărat: „Pentru ce ai făcut asta?”. „Iată” a spus colegul, „numai un pas dacă ai mai fi făcut înapoi, și te-ai fi prăbușit, te-ai fi zdrobit pe pavajul de jos”. Artistul a fost recunoscător că viața i-a fost salvată”. Vrei oare ca frații noștri care sunt în pericol să fie salvați din primejdiile în care se găsesc?

În nici un caz Dumnezeu nu cere slujitorilor Lui să poarte poveri pe care El nu le-a dat. El nu le cere să poarte mai multe răspunderi decât pot duce cu răbdare și cu succes. Acei creștini cu numele care fac lucrul acesta, dezenorează numele pe care-l poartă și scoboară standardul creștin.

Prin administratorii Sanatoriului și prin conducătorii lucrării misionare medicale s-a făcut o anumită unire cu lumea, fapt care a dus la încurcături. S-a lucrat mult pe baza unor procedee greșite. Un om a acumulat atât de multe răspunderi încât îi va fi imposibil să dea tuturor acestora atenția cuvenită pe care o cere îndeplinirea cu grijă a lucrării Domnului. Bărbații care trebuie să ducă înainte pe linia corectă lucrarea pentru timpul acesta trebuie să se sprijinească pe cei care conduc, împărțind răspunderile pe care le au de dus, aducând toate planurile lor înaintea fraților pentru a fi analizate. Ori de câte ori un om face planuri pe care caută să le realizeze într-un mod atât de hotărât încât lucrarea lui miroase a oprimare, trebuie să fie adus în legătură cu alte minți care vor ține sus standardul cel înalt recomandat de numele pe care-l purtăm.

Am făcut multe planuri pe care Dumnezeu nu le-a poruncit. Rădăcina din care au ieșit aceste planuri este mintea omului mărginit. Veghetorii lui Dumnezeu au fost orbi. Ei ar fi trebuit să se trezească și să vadă că mintea unui singur om și judecata unui singur om au devenit o putere pe care Dumnezeu nu poate și nu vrea să o aprobe. A investi pe un om sau o grupare de oameni cu atât de multă putere și răspundere, nu este în armonie cu modul de lucru al lui Dumnezeu.

Trebuie să se facă o reorganizare. Nu trebuie investită puterea supremă într-o grupă de oameni legați de câteva instituții mari. La Conferința Generală din 1901 a fost dată lumina: Împărțiți Conferința Generală în Uniuni de Conferințe. Să se concentreze

mai puține răspunderi într-un singur loc. Lucrarea de tipărire a publicațiilor noastre să fie împărțită.

Principiile care se aplică la lucrarea de publicații, se aplică și la lucrarea din Sanatorii. Studenții nu trebuie aglomerați în Battle Creek ca să primească educație în domeniul medical misionar. Nu este cel mai bine să încurajăm adunarea laolaltă într-o singură instituție a unui număr atât de mare de oameni așa cum s-a întâmplat la Sanatoriul din Battle Creek. Așezăminte ale lucrării misionare medicale să fie plasate în mai multe locuri.

Tinerii care doresc să devină misionari n-ar trebui să fie aduși în număr mare la Battle Creek. Trebuie să se ia măsuri să primească educație și în alte părți, acolo unde există o atmosferă religioasă deosebită. Prin foc, Domnul a desființat argumentul cel tare în favoarea adunării multor studenți la Battle Creek. El a distrus Sanatoriul pentru a preveni dezvoltarea ideii că Battle Creek trebuie să fie centru cel mare pentru pregătirea studenților medicali. Promovarea acestei idei nu ar fi în armonie cu lucrarea din aceste zile de pe urmă și cu planul Domnului.

Dumnezeu lucrează prin mijlocirea uneltelor sau a cauzelor secundare. El folosește lucrarea evangheliei; lucrarea misionară medicală și publicațiile care conțin adevărul prezent pentru a impresiona inimile. Toate sunt făcute eficiente prin mijlocirea credinței. Când adevărul este auzit sau citit, Duhul Sfânt îl așează în inimile celor care îl ascultă sau îl citesc cu dorința sinceră să afle ce este drept. Lucrarea evangheliei, lucrarea misionară medicală împreună cu publicațiile noastre sunt mijloacele lui Dumnezeu. Una nu trebuie să fie mai sus de alta. Dar voi ați căutat să faceți din lucrarea misionară medicală, trupul, în loc să fie brațul și mâna.

Evanghelia vie să fie predată în școlile noastre. Studenții să fie educați în principiile ei, astfel încât să fie pregătiți să dea adevărul altora. Să învețe să slujească nevoilor spirituale și fizice ale acelor pe care îi întâlnesc în lucrarea lor. Prin slujirea Cuvântului, este predicată Evanghelia; prin lucrarea misionară medicală, este practică Evanghelia. Evanghelia este legată cu lucrarea misionară medicală. Nici una nu trebuie să stea mai sus, de una singură. Lucrătorii din fiecare dintre ele trebuie să lucreze neegoist, și uniți, luptând să salveze pe păcătoși. (Semnat) Ellen G. White.

Către frații noștri din Comitetul din Battle Creek

St. Helena, Cal., 17 aprilie 1903.

Trebuie cumva să se facă planuri prin care să fie ajutate instituțiile noastre medicale. După lumina care mi-a fost dată, Domnul va alege căi și mijloace prin care să fie ajutat Sanatoriul din Battle Creek. Când veghetorii noștri își vor reveni din orbirea lor și vor judeca de la cauză la efect, Dumnezeu îi va ajuta să plănuiască mijloace și căi pentru ușurarea instituțiilor noastre medicale.

Dacă ne punem încrederea în Domnul, și umblăm pe căile Lui, Sanatoriul din Battle Creek, va fi așezat pe un teren sigur. Când Sanatoriul va fi așezat pe temeliile lui potrivite, când poporul nostru va vedea că stă ca atunci când a fost întemeiat, când va înțelege că instituția aparține lucrării Domnului, și va vedea că nu un om trebuie să aibă stăpânire peste toate, atunci Dumnezeu îi va ajuta să se ridice cu curaj și să zidească.

Frații noștri conducători, pozițiile de conducere, trebuie să examineze starea Sanatoriului din Battle Creek și să vadă dacă Dumnezeul cerului îl poate lua în stăpânire. Când, cu ajutorul păzitorilor credincioși, va fi așezat într-o poziție în care îl poate controla, dați-mi voie să vă spun că Dumnezeu va vedea că este susținut.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să-și așeze picioarele pe Stânca veșnică. Banii pe care îi avem sunt banii Domnului; iar clădirile pe care le ridicăm cu acești bani, pentru lucrarea Sa, trebuie să rămână proprietatea Lui. El face apel către aceia care au primit adevărul să nu se certe cu frații lor, ci să stea umăr la umăr, ca să clădească, nu să dărâme.

Lumina pe care mi-a dat-o Domnul este că există căi potrivite prin care Conferința poate plănui un ajutor pentru Sanatoriul din Battle Creek. Aș fi dorit ca o parte din lucrarea acestei instituții să fie dusă în altă parte. Dar Sanatoriul a fost ridicat în Battle Creek, și trebuie să fie ajutat. Dumnezeu va arăta căile și mijloacele prin care poate fi ajutat. Doar el nu dorește ca poporul Său să-și investească banii în obligații.

Într-o noapte mi s-a părut că ne adunasem într-un comitet cu conducătorii lucrării medicale la Bettle Creek. Cineva cu autoritate s-a ridicat și ridicând o foaie lungă de hârtie a citit din ea anumite lucruri care m-au tulburat. Nici eu și nici ceilalți n-am înțeles sensul a ceea ce citise el. Apoi cel care citise hârtia a spus: „Aceștia sunt bărbații care au îngăduit ca această hârtie să treacă ca un document de afaceri, ca asigurare pentru emiterea de acțiuni pentru procurarea de bani. Această listă lungă cu condiții nu este necesară, dar aceasta dovedește nesiguranță pentru cei care își investesc banii”.

Nu acesta este felul de lucrare care ar trebui pusă înaintea acelor care au încrederea cea mai mare în oamenii care poartă răspunderi, presupunând că ei sunt păzitori credincioși și inteligenți ai poporului. Multe lucruri vor fi administrate la fel ca și până acum, dacă nu va avea loc o reorganizare.

Sunt mulți care nu vor avea nimic de-a face cu obligațiile emise, dar sunt mulți cei care le vor primi fără să critice deoarece au încredere în Asociația Misionară Medicală ca fiind loială înaltelor principii pe care le apără. Ei nu vor pune la îndoială pe cele care nu le înțeleg pentru că au încredere în Asociația Medicală Misionară originală a adventiștilor de ziua a șaptea.

Nici un document n-ar trebui acceptat, dacă limbajul lui lasă posibilitatea lucrătorilor misionari medicali de la birou, să administreze lucrurile încât să se facă o nedrepatate acelor care și-au pus încrederea în Asociația Misionară Medicală. Aceste probleme trebuie cercetate cu atenție de bărbații din poziții de răspundere în Asociația Misionară Medicală și în Conferința Generală. În aceste documente se ascunde o capcană și trebuie să spun: Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită. Trebuie să se certifice oficial Statutul Sanatoriului și relația lui cu Biserica. Tot ce este legat de organizarea lui trebuie cercetat astfel încât adventiștii de ziua a șaptea să cunoască statutul real al instituției. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 87

Fiți tari și aveți curaj

Sanatoriul „Elmshaven”, Cal., 27 iulie 1903.

Iubite frate Magan, Am primit scrisoarea ta acum două sau trei zile. Am primit și scrisorile de la ceilalți, printre care una din partea fratelui Howard din Washington cu privire la bariera restricțiilor sociale, politice și economice impuse negrilor sau celor de altă culoare. Am fost foarte ocupată cu răspunsul la aceste scrisori.

Când te vei întâlni cu W. C. W. și vei vorbi cu el, vei înțelege că n-am scimbat planurile pe care le-am făcut cu tine. Simt că dacă s-ar schimba aceste planuri s-ar face o mare greșeală.

Iubite frate, fii cu curaj în Domnul. Ai credință în ce o privește pe soția ta. Noi ne rugăm pentru ea. Va trebui să ne luptăm cu domniile, cu stăpânirile și cu duhurile răutății din locurile cerești. Și va mai trebui să luptăm și cu dușmanii sub forma ființelor omenești, oameni care sunt orbi spiritual și care nu știu de ce cad. Văd că ești în luptă. Tu și fratele Sutherland știți ce înseamnă să luptați cu calamitățile vieții. Nu este oare lupta spirituală mai mare decât atunci când întâlnești puterile întunericului deghizate, care par hotărâte să ne distrugă?

Un lucru este sigur: acei adventiști de ziua a șaptea care iau atitudine sub steagul lui Satan vor fii primii care se vor lepăda de credință față de avertizările și muștrările din Mărturiile Duhului lui Dumnezeu.

Se face chemarea la o mai mare consacrare și la o slujire mai sfântă și va continua să fie făcută. Unii care acum dau glas sugestiilor Satanei își vor veni în fire. În pozițiile importante de încredere sunt unii care nu înțeleg adevărul pentru vremea aceasta. Trebuie ca acestora să li se prezinte solia. Dacă o primesc, Hristos îi va primi și va face din ei lucrători împreună cu Dumnezeu. Însă dacă refuză să ia seama la solie, vor lua loc sub steagul întunecat al Prințului Întunericului.

Sunt instruită să spun că adevărul prețios pentru timpul acesta este făcut din ce în

ce mai clar pentru mințile omenești. Într-un sens deosebit bărbații și femeile trebuie să mănânce trupul lui Hristos și să bea sângele Lui. Se va da pe față o creștere a înțelegerii, deoarece adevărul este în stare să se extindă fără încetare. Autorul divin al adevărului va veni într-o comuniune mai strânsă și tot mai strânsă cu acei care continuă să-L cunoască. Când poporul lui Dumnezeu va primi Cuvântul Său ca pe o pâine a cerului, ei vor descoperi că dezvoltarea lor este pregătită ca și dimineața. Ei vor primi putere spirituală, așa cum corpul primește putere fizică atunci când este consumată hrana.

Noi nu înțelegem nici pe jumătate planul lui Dumnezeu atunci când a scos pe copiii lui Israel din robia egipteană și i-a condus prin pustie în Canaan.

Când vom aduna razele divine care strălucesc din Evanghelie, vom avea o înțelegere mai clară a economiei iudaice și o apreciere mai profundă a adevărilor ei importante. Cercetarea adevărului este încă incompletă. Am adunat doar câteva raze de lumină. Acei care nu sunt zilnic cercetători ai Cuvântului, nu vor rezolva problemele economiei iudaice. Ei nu vor înțelege adevărurile care se găsesc în serviciul de la Templu. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată de o înțelegere lumească a planului Său cel mare. Viața viitoare va dezvălui sensul legii pe care Hristos a încurajat-o în stâlpul de nor și a dat-o poporului Său.

Noi nu înțelegem lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. O, dacă le-am înțelege, credința noastră ar pune stăpânire pe făgăduințe, iar soția ta ar fi vindecată. Nu Domnul, ci puterile întunericului sunt acelea care o țin acolo unde este. Mergi la Mântuitorul, fratele meu, și în credință roagă-L să scoată pe Satana. Crede, crede numai. Prinde-te de Vindecătorul cel milostiv pentru soția ta.

Fii tare și ai curaj. Ca să lupți cu succes, soldatul trebuie să aibă curaj și putere. În ce ne privește, suntem slabi și neajutorați. Dar avem făgăduința: „Cei care se încred în Domnul, își înnoiesc puterea ca vuturul; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc”.

Domnul să te binecuvânteze și să-ți dea putere și har și să-L rogi să trimeată puteri vindecătoare pentru soția ta. Ellen G. White.

Capitolul 88

Redeschiderea colegiului din Battle Creek

Greșeala instituțiilor mari, St. Helena, Cal., 3 august 1903.

Fraților Daniells, Prescott și W. C. White, Sunt foarte tristă să aud că este un plan pentru redeschiderea Colegiului din Battle Creek. Înființarea unui Colegiu în Battle Creek după ce au fost date avertizări atât de clare împotriva acestui lucru, înseamnă să se facă o greșeală gravă.

Pot să vă asigur că numărul mare de pacienți de la Sanatoriu nu este o dovadă că instituția este acolo unde ar trebui să fie, sau că este condusă după rânduiala divină. Planul lui Hristos pentru predarea adevărului nu poate fi realizat într-o instituție atât de mare cum este Sanatoriul Battle Creek, unde sunt adunați un număr atât de mare de pacienți. S-ar putea să fie unele convertiri la Sanatoriul din Battle Creek, printre cei care merg acolo pentru tratament, dar ei se vor întâlni cu greutate mult mai mari decât în oricare alt loc. Din cauza numărului mare de pacienți, Sanatoriul este administrat în mod obligatoriu ca un hotel mare. Concepțiile lumești ale tuturor claselor sunt cu siguranță întreținute acolo, iar cei care ajută sunt fără încetare aduși în legătură cu o influență care tinde să-i îndepărteze de Hristos. O, de ce nu pot cei care cunosc adevărul, să urmeze îndrumarea dată lor de Dumnezeu? De ce nu se stabilesc în locuri în care adevărul n-a fost auzit niciodată? Să ne rugăm la Dumnezeu să ne ajute să facem lucrarea Sa ca în prezența Lui.

Vrăjmașul lucrează neobosit să înșele ființele omenești și să le îndepărteze de Dumnezeu. În viitor el și îngerii lui vor lua asemănarea ființelor omenești și vor lucra să facă fără efect adevărul lui Dumnezeu.

Cei care cunosc adevărul, dar care merg împotriva lui nu vor pune niciodată picioarele pe cărarea pe care a mers Hristos.

Trebuie să „rămânem statornici în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și să nu ne întoarcem iarăși sub jugul robiei”. Nici un bărbat sau femeie nu trebuie să se angajeze să slujească pentru un anumit număr de ani sub stăpânirea unei asociații

medicale. Nu este acesta planul lui Dumnezeu, ci un plan iscodit de om. Ființele omenești aparțin Domnului, trup, suflet și spirit, și trebuie să fie călăuzite și controlate de El. El ne-a răscumpărat. Ne găsim sub obligația să fim împreună lucrători cu el. Nimeni nu trebuie să se angajeze să slujească un anumit număr de ani în vreo instituție.

Știu că unii au socotit că este de dorit ca lucrătorii din sanatoriile noastre să semneze anumite contracte. Dar mai știu că aceasta nu este în armonie cu planul lui Dumnezeu. Ei sunt angajați față de Dumnezeu, și dacă El îi mișcă să ducă solia într-un anumit loc, să rămână ei legați printr-un angajament care-i oprește să meargă? Niciodată, niciodată. Noi nu trebuie să facem contracte de un fel sau de altul. Trebuie să lucrăm sub conducerea Maestrului, Isus Hristos, așteptând îndrumări de la El. Trebuie să ne rugăm, să lucrăm și să credem, urmând totdeauna drumul pe care El ni-l arată.

Printre credincioșii care Îl mărturisesc pe Hristos sunt mulți care știu foarte puțin ce se înțelege prin solia celui de al treilea înger. Ei n-au mers drept pe calea adevărului. Nu și-au curățit sufletele prin ascultarea de Cuvânt. Sunt neconvertiți. Ei trebuie „să caute pe Domnul câtă vreme se poate găsi și să-L caute câtă vreme este aproape”. „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui și să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru care nu obosește iertând”.

Pastorii noștri au nevoie de această solie. Sunt printre ei unii ale căror picioare stau pe locuri alunecoase. Ei alunecă mai întâi într-o parte și apoi în cealaltă și continuă să alunece și să devieze. Dumnezeu să-i ajute să-și pună picioarele pe urmele lui Isus.

Bisericile noastre se găsesc în situația descrisă în solia către biserica laodiceeană. Ei nu sunt nici reci, nici în clocot. Ei au nevoie de o experiență nouă, proaspătă. Dumnezeu îi cheamă să se pregătească pentru venirea Sa, căci El este la ușă. Ellen G. White.

Capitolul 89

Legăți, nu de oameni, ci de Dumnezeu

Sanatoriul „Elmshaven”, Cal., 4 august 1903. Fratelui A. G. Daniells.

Iubite frate, Ieri ți-am trimis scrisoarea care conținea avertizarea care a fost dată iar și iar: Lucrătorii din sanatoriile noastre nu trebuie să semneze contracte care să-i lege de o asociație sau de o instituție pentru un anumit număr de ani. Ei trebuie să fie legați, nu de oameni, ci de Dumnezeu.

Nimeni nu trebuie să trateze pe cei care învață de la el ca și când le-ar fi proprietar, trup, suflet și spirit. Domnul nu dorește o astfel de legătură cu ființele omenești, chiar dacă acestea ar fi fără pată. Sunt unii care nu țin începutul încrederii lor neabătute până la sfârșit. Lucrarea Evangheliei și lucrarea misionară medicală trebuie să rămână unite.

De curând am fost instruită că nimeni nu trebuie sfătuit să se angajeze să lucreze doi, trei, patru, cinci sau șase ani sub conducerea unui om. Fraților, nu avem timp pentru aceasta. Timpul este scurt. Ar trebui să căutăm să convingem pe oameni care ar trebui angajați în lucrarea misionară pentru Domnul. Drumurile și gardurile sunt încă nelucrate. Domnul cheamă pe tineri să lucreze în calitate de colportori și evangheliști, să facă lucrare din casă în casă în locuri care încă n-au auzit despre adevăr. Dumnezeu vorbește tinerilor noștri, spunându-le: „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru care sunt ale lui Dumnezeu”.

Trebuie să-I dăm Domnului ocazia să arate oamenilor datoria și să lucreze asupra minților lor. Nimeni nu trebuie să se angajeze să lucreze sub dirijarea vreunei ființe omenești; căci Însuși Domnul va chema bărbați, așa cum în vechime a chemat păstori umili, și El Însuși le va da educația pe care dorește ca ei să o aibă. El va chema oameni de la plug și de la alte ocupații, să le dea ultima solie de avertizare pentru sufletele care pier. Există multe căi prin care se poate sluji Domnului, și Marele Învățător va deschide acestor lucrători înțelegerea făcându-i în stare să vadă lucrurile minunate ale Cuvântului Său.

Semnele care arată că venirea lui Hristos este aproape se împlinesc cu grăbire. Domnul cheamă colportori și evangheliști. Cei care vor merge în această lucrare sub îndrumarea Sa vor fi binecuvântați în mod minunat.

Bisericile noastre să fie în gardă. Poporul nostru să lucreze inteligent, nu sub conducerea vreunui om, ci sub conducerea lui Dumnezeu. Să stea acolo unde pot urma voia lui Dumnezeu. Slujirea lor îi aparține Lui. Capacitățile și talentele lor trebuie înnobilate, curățite și rafinate. În această școală de jos —școala de pe pământ — ei trebuie să fie pregătiți pentru transferarea în școala cerului, unde educația lor se va continua sub supravegherea personală a lui Hristos, Marele Învățător care-i va conduce de-a lungul apelor vii și le va deschide tainele împărăției lui Dumnezeu.

Cei care în viața aceasta fac tot ce pot mai bine, vor câștiga deprinderile pentru viața viitoare nemuritoare.

Domnul cheamă voluntari care să ia poziție categorică de partea Sa și se angajează să se unească cu Isus din Nazaret să facă chiar lucrarea care trebuie făcută acum, chiar acum.

Sunt mulți tineri și tinere printre noi, care dacă vor fi convinși, vor fi înclinați în mod natural să ia câțiva ani de cursuri de studiu la Battle Creek. Dar se plătește? Nu are Domnul oare o lucrare practică de făcut în domeniul misionar? Mulți tineri vor fi necesari la birourile de publicații care vor fi organizate în Washington, ca să învețe meseria de tipograf. Publicațiile noastre trebuie pregătite să ajungă în toată lumea. Trebuie să fie educați colportori care să preia lucrarea de circulare a acestor publicații. Cărțile și revistele noastre trebuie să ajungă în locuri care sunt încă în întuneric și în rătăcire.

Domnul cheamă pe tineri să intre în școlile noastre. Trebuie deschise școli în care tinerii noștri să primească o educație care să-i pregătească să facă lucrare evanghelistică și lucrare misionară medicală. Școlile să fie plasate afară din orașe.

Invit pe toți să se prindă de Hristos. El îi invită: „Veniți la Mine.. luați jugul Meu asupra voastră și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre, căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”.

Să nu ne lăsăm amăgiți pe vreo cale. Să ne dăm seama de slăbiciunea naturii omenești și să vedem unde cade din cauza mulțumirii de sine. Atunci vom fi umpluți de dorința de a fi exact ce dorește Dumnezeu să fim: curați, nobili, sfințiți. Vom flămânzi și vom înseta după neprihănirea lui Hristos. Asemănarea cu Dumnezeu va fi singura dorință a sufletului. Aceasta era dorința care a umplut inima lui Enoh. Și citim că el a umblat cu Dumnezeu. El a studiat caracterul lui Dumnezeu cu un scop. Nu și-a ales calea și nici nu și-a impus voința ca și când s-ar fi simțit în stare să administreze problemele. S-a luptat să se conformeze asemănării divine.

O școală ca aceea care s-a plănuțit, ar trebui să fie situată într-un loc unde studenții să nu fie în număr prea mare și care să se aștepte să patronizeze sanatoriul din Battle Creek. Nu este înțeleaptă plănuțirea să se susțină o astfel de școală într-un loc în care elementul omenesc să predominie într-o măsură atât de mare încât să contracareze ceea ce Domnul a subliniat că trebuie să se facă pentru tinerii noștri în instituțiile de educație. N-ar trebui aduși atât de mulți tineri la Battle Creek.

Domnul ne-a prezentat motivele pentru mutarea Colegiului din Battle Creek. Ar trebui să fie cercetată această îndrumare și studiată de cei care plănuțesc să organizeze acolo o altă instituție de educație. Faceți ca lumina deja dată să strălucească în toată curăția și frumusețea ei, astfel încât numele Domnului să fie proslăvit. E. G. White.

Capitolul 90

Către conducătorii din lucrarea noastră medicală

St. Helena, Cal., 4 august 1903.

Iubiți frați, Am o solie pentru voi. Sunt îndemnată să spun că nu toate aranjamentele legate de administrarea lucrării misionare medicale trebuie să plece de la Battle Creek. Puterea amăgitoare a vrăjmașului oricărei dreptăți este aceea care provoacă încercările repetate să aducem toate instituțiile noastre medicale sub controlul unei singure organizații. Cu siguranță că eforturile acestea nu sunt inspirate de Domnul. Lucrarea misionară medicală este lucrarea Domnului și în orice Conferință și în toate bisericile ar trebui să luăm o atitudine hotărâtă să nu fie controlată de oameni.

După ce am primit cuvântul cu privire la adunarea excelentă de mărturisire și de unire, care s-a ținut la Battle Creek, am scris în jurnalul meu și eram gata să scriu recunoștința pe care am simțit-o pentru că se produsese o schimbare, când deodată mâna mi s-a oprit și mi-au venit în minte cuvintele: „Nu scrie. Nu s-a produs nici o schimbare spre bine. Medicul este prins în capcana unei amăgiri înșelătoare. El prezintă ca având o valoare mare lucruri care îndepărtează sufletele de la adevăr, pe cărări oprite - lucruri care fac pe oameni să acționeze în armonie cu propriile lor înclinații și să-și urmărească scopurile lor nefinite; lucruri care vor avea ca rezultat distrugerea demnității și a puterii poporului lui Dumnezeu, întunecând lumina care altfel ar veni la ei de la Dumnezeu prin uneltele Sale”.

Conducătorii lucrării noastre medicale din Battle Creek au încercat să unifice instituțiile noastre medicale în armonie cu planurile lor, în ciuda nenumăratelor avertizări date ca aceasta să nu se întâmple. Cine i-a autorizat să facă aceste planuri și să încerce pe multe căi să-și realizeze scopurile? Sanatoriile noastre nu sunt ale lor; și cu toate acestea ei doresc să unească aceste instituții într-un așa mod încât toată lucrarea noastră medicală să fie sub controlul lor.

În trecut am scris mult cu privire la acest subiect; iar acum trebuie să repet mustrarea pentru că fraților mei le este greu să înțeleagă atitudinea lor periculoasă.

Să ferească Domnul ca toate sanatoriile și clădirile balneare întemeiate să fie aduse sub o singură administrație, legată de instituția medicală din Battle Creek. Administratorii sanatoriului din Battle Creek au acum mâinile pline. Ei ar trebui să-și consacre puterea pentru lucrarea de a face din Sanatoriu ce ar trebui să fie.

Lumina dată mie din partea lui Dumnezeu este că Doctorul Kellogg își asumă prea multe răspunderi în aceste probleme. El nu trebuie să creadă că poate fi conștiință pentru toți lucrătorii noștri medicali; căci oamenii trebuie să privească numai la Domnul Dumnezeu cerului pentru înțelepciune și călăuzire.

În organizarea și dezvoltarea instituțiilor medicale, nu trebuie să li se ceară fraților noștri să lucreze după planurile unei puteri conducătoare regești. Trebuie să se facă o schimbare. Doctorul Kellogg trebuie să vadă și să înțeleagă lucrul acesta și să-și stăpânească dorințele de a lega orice instituție medicală de organizația centrală din Battle Creek. Ferească Dumnezeu!

Ani la rând am fost instruită că este pericol, un pericol permanent, ca frații noștri să caute la semenii lor îngăduința să facă una sau alta, în loc să privească la Dumnezeu. În felul acesta devin slăbănogi și își îngăduie să fie legați de restricțiile făcute de om și pe care Dumnezeu le dezaprobă. Domnul poate impresiona mintea și conștiința să facă lucrarea Sa sub îndrumarea lui Dumnezeu și în spiritul frăției care va fi în armonie cu legea Sa...

Dumnezeu cunoaște viitorul. El este acela la care trebuie să privim pentru călăuzire. Să-i acordăm încredere ca să ne îndrume în dezvoltarea diferitelor ramuri ale lucrării. Nimeni să nu încerce să lucreze în armonie cu impulsuri nesfințite.

Împărțirea Conferinței Generale în Uniuni de Conferințe a fost rânduiala lui Dumnezeu. În lucrarea Domnului din aceste zile de pe urmă nu vor mai fi centre ca Ierusalimul și nici putere regească. Iar lucrarea din țări diferite nu trebuie legată prin contracte de lucrarea concentrată la Battle Creek, căci nu acesta este planul lui Dumnezeu. Frații să se sfătuiască împreună; căci noi suntem sub stăpânirea lui Dumnezeu atât într-o parte a viei cât și în cealaltă. Frații să fie una în inimă și în suflet, așa cum Hristos și cu Tatăl sunt una, și toți lucrând pentru clădirea celorlalți.

Puterea regească dată pe față înainte în Conferința Generală de la Battle Creek,

nu trebuie perpetuată. Instituția de publicații nu trebuie să fie o împărăție. Este important ca principiile care guvernează lucrările Conferinței Generale să fie păstrate atât în administrarea lucrării de publicații cât și la lucrarea Sanatoriului. Nimeni nu trebuie să creadă că domeniul de lucru cu care este în legătură este cu mult mai important decât celelalte domenii.

Trebuie să se facă lucrare educațională în orice sanatoriu care va fi întemeiat. Nu este datoria Doctorului Kellogg să poarte atât de multe responsabilități. Dumnezeu are controlul lucrării și nici o ființă omenească nu trebuie să creadă în tot ce se face în sanatoriul nou întemeiat trebuie mai întâi să fie supus spre aprobare Doctorului Kellogg. Dumnezeu să ne ferească de această cale. Același Dumnezeu care a îndrumat pe Doctorul Kellogg va îndemna pe bărbații și pe femeile care vor fi chemați să servească pe Domnul în diferitele părți ale viei.

Legile și aranjamentele omenești sunt făcute astfel încât nu sunt aprobate de Dumnezeu. Ele nu se vor dovedi o mireasmă de viață spre viață. Stau sub obligația să ridic semnalul de alarmă. Administratorii oricăreia din instituțiile noastre au nevoie să devină din ce în ce mai înțelegători cu privire la lucrarea lor individuală, nu depinzând de altă instituție, ci în timp ce-și păstrează identitatea lucrării lor, privesc la Dumnezeu ca fiind Îndrumătorul lor și dând pe față credința în El printr-o slujire din toată inima. Atunci își vor dezvolta capacitățile și talentele.

Fiecare om trebuie să-și ia acum poziția pe temelia de odinioară a ascultării de Dumnezeu. Nimeni să nu accepte propunerile vreunui grup de oameni să-l conducă și printr-un spirit de compromis, să accepte planuri și principii greșite. Mi-a fost arătat că istoria se va repeta și lucrările amăgitoare ale Satanei vor fi descoperite prin unelte omenești. Trebuie să lucrăm cu discreție și cu hotărâre să îndreptăm lucrurile. Efortul recent de-a amăgi pe poporul lui Dumnezeu, să accepte propunerile de unificare, nu trebuie privit cu nepăsare fără să se protesteze. Să nu facem încă un pas spre acceptarea unor astfel de propuneri ca să nu fim prinși în laț.

Fraților, să luăm acum o poziție hotărâtă. În atașament față de bisericile noastre, trebuie să hotărâm acum această chestiune, căci avem o mare lucrare de făcut. Trebuie să hotărâm acum ca toate instituțiile medicale să stea fiecare în dreptul lor propriu. Să rupem acum orice legătură. Instituțiile noastre medicale să refuze să fie legate de Asociația Medicală din Michigan.

Sunt pregătită să spun fraților noștri opriți pierderile, opriți pierderile! După ce ați luat o poziție hotărâtă cu înțelepciune și cu prevedere nu mai faceți concesii la nici un punct cu privire la ceea ce Dumnezeu a vorbit lămurit. Fiți liniștiți ca seara de vară, dar la fel de neclintiți ca și dealurile veșnice. Prin concesii veți trăda întreaga noastră cauză. Acum trebuie să tratăm aceste chestiuni în mod hotărât. Am multe lucruri de spus pe care nu am dorit să le spun până acum, dar acum mintea îmi este clară ca să vorbesc și să acționez.

Regret că sunt obligată să iau poziția pe care sunt presată să o iau pentru poporul lui Dumnezeu. Luând această atitudine, mă așez în situația să port poveri grele arătând răul din planurile despre care știu că nu sunt născute în cer. Aceasta este povara pe care de nenumărate ori în trecut, Domnul a pus-o asupra mea, pentru ca această lucrare să înainteze în linie dreaptă. De câtă grijă și frământare, de câtă groază sufletească și muncă fizică obositoare aș fi fost scutită la vârsta mea înaintată! Dar sunt încă sub obligația să merg la luptă, și să prezint în fața unor adunări importante datoria pe care Domnul a pus-o asupra mea - datoria de a corecta drumul greșit al bărbaților care pretind a fi creștini, dar care fac o lucrare care dacă este continuată va aduce o pierdere mare, atât financiară, cât și zdruncinarea încrederii oamenilor.

Lucrez conștientă că voi avea de întâmpinat crize; căci eu cred că preceptele pe care Domnul le-a dat lucrării Sale din trecut și în prezent, ne arată calea cea dreaptă. Iar planurile Sale și gândurile Sale sunt mult mai înalte decât planurile omului și decât gândurile lui, așa cum cerurile sunt mai sus decât pământul. Glasul lui Dumnezeu trebuie să fie ascultat; viziunea trebuie să ne conducă. Nu trebuie să fim zdrobiți de nici o viziune a unui plan omenesc. Dumnezeu a făcut planul acesta în Cuvântul Său și în Mărturiile pe care le-a trimis poporului său.

O, cât de regretabil este că oamenii își permit să fie atât de influențați de vrăjmaș încât îndrăznesc să se aventureze până acolo încât să înalțe judecata lor mărginită în opoziție cu planurile și cu scopurile lui Dumnezeu! Autoritatea omului poartă semnătura omului. Nu trebuie să îngăduim ca membrii de rând din poporul nostru să intre sub conducerea sentimentelor încâlcite și slabe ale omului. Autoritatea lui Dumnezeu trebuie să rămână supremă. Iar eu trebuie să fac apel la poporul Său să recunoască autoritatea lui, care poartă dovada originii ei divine.

Temelia pe care s-a întemeiat totdeauna adevărul este sigură și pe această temelie trebuie să stea toți cei care fac lucrarea Domnului. Cuvântul Domnului dezvăluie planurile Sale; și numai lucrarea care este făcută în armonie cu principiile Cuvântului, va rezista pentru totdeauna, aprobată de oastea cerească și adoptată de familia celor care trăiesc pe pământ în partea ultimă de timp rămasă înainte de încheierea istoriei acestui pământ.

Omul mărginit, care se predă planurilor Satanei, poate pierde ușor din vedere, scopul lui Dumnezeu cu privire la el; căci supunându-se ispitelor, omul își pierde puterea de discernământ. Fiecare creștin trebuie să se lupte să fie un lucrător împreună cu Dumnezeu.

Hristos cheamă la o slujire cu totul diferită de aceea care îi este oferită. Oamenii din poziții de răspundere ar trebui ca prin puterea Duhului Sfânt să decopere lumii pe Răscumpărătorul mult mai lămurit decât au făcut-o până acum. Dumnezeu infinit a iubit lumea atât de mult încât a dat pe singurul Său Fiu ca jertfă pentru noi, pentru ca primindu-L prin credință și practicând virtuțile Sale, să nu pierim, ci să avem viața veșnică. Frații mei, cum credeți că privește El lipsa cea mare de entuziasm spiritual manifestată față de redarea sacrificialului cel mare oferit pentru salvarea noastră personală?

Orice ambiție omenească, orice îngâmfare, trebuie doborâtă la pământ. Eul, eul păcătos, trebuie să fie coborât și nu înălțat. Prin sfințenia față de Dumnezeu în viața de fiecare zi de aici de jos, trebuie să dăm pe față viața lui Hristos. Natura stricată a omului trebuie să devină curată, și nu mânjită, supusă și nu înălțată. Trebuie să fim bărbați și femei umili. Niciodată să nu ne așezăm pe scaunul de judecată. Dumnezeu așteaptă ca reprezentanții Săi să fie vase curate, dând pe față frumusețea unui caracter sfințit. Canalul trebuie să rămână totdeauna liber, pentru ca Duhul Sfânt să aibă cale liberă; altfel, conducătorii spirituali vor face o lucrare superficială în inima firească pentru desăvârșirea unui caracter creștin desăvârșit; și vor prezenta propria lor nedesăvârșire într-o astfel de manieră încât vor face fără efect adevărul lui Dumnezeu care stă neclintit ca și tronul cel veșnic. Și în timp ce Domnul face apel la toți veghetorii Săi să dea semnalul de alarmă, în același timp le prezintă caracterul vieții Mântuitorului, ca exemplu de ceea ce ar trebui să fie și să facă pentru a fi mântuiți.

Isus s-a rugat pentru ucenicii Săi: „Sfințește-i prin adevărul Tău; cuvântul Tău

este adevărul”. Un sentiment plăcut, mulțumit de sine nu este dovadă de sfințire. Un raport credincios se păstrează cu privire la toate faptele fiilor oamenilor. Nimic nu poate fi ascuns de privirea Celui Preaînalt și Sfânt, Acela care locuiește în veșnicie. Unii fac pe Isus să se rușineze prin modul lor de plănuire, de uneltire și de aranjamente. Dumnezeu nu le aprobă faptele. Ei uită cuvintele apostolului: „Suntem o priveliște pentru lume, îngerii și oameni”.

Din cauza vieților necredincioase ale oamenilor care nu fac cinste învățaturii lui Hristos, Mântuitorul nostru, adevărul Bibliei este hulit. Sufletul îmi este apăsător noaptea după noapte, și zi după zi, când văd situația actuală. Ellen G. White.

Capitolul 91

Nu obosiți în facerea binelui

St. Helena, Cal., 9 august 1903.

Frații mei și surorile mele, de ce se face atât de puțin pentru vânzarea cărții Parabole? Ați obosit făcând binele? Această lucrare trebuie să înainteze; căci este o nevoie mare ca lucrarea să fie dusă neobosit înainte. Școala din Berrien Springs are nevoie de banii pe care vânzarea acestor cărți îi vor aduce. Această școală înaintează cât poate de repede, dar are nevoie de fonduri cu care să ridice clădirile. Domnul are plăcere de modul în care a fost condusă școala, și cu educația care s-a dat studenților adunați acolo. Nu vă aduceți aminte că făcând tot ce puteți mai bine ca să aduceți mijloace pentru înaintarea lucrărilor, conlucrați cu El? Trebuie făcut încă multe înainte de a veni iarna. Clădirile trebuie înălțate, iar alte lucrări trebuie să meargă înainte.

Fratele Magan și fratele Sutherland au lucrat cu toată inima și cu tot sufletul pentru a aduce școala la stadiul actual; iar binecuvântarea Domnului a însoțit lucrările lor în mod deosebit. Doresc să spun că încrederea mea în acești bărbați n-a scăzut deloc. Domnul nu uită jertfirea lor de sine și lucrul lor făcut cu dragoste. M-am temut că au fost în pericolul de a încerca să facă mai mult decât au putut. Am văzut că erau în pericolul istovirii puterii lor în efortul de a face să înainteze lucrarea și să facă economie în folosirea fondurilor.

Viețile acestor bărbați sunt prețioase în ochii Domnului. El nu dorește ca ei să lucreze peste puteri și în felul acesta să-și sacrifice puterea; căci până la urmă aceasta ar fi o pierdere mare.

Fraților și surorilor mele, vă rog, în numele Domnului să faceți tot ce puteți ca să înainteze lucrarea școlii de la Berrien Springs. Sper și mă rog să nu obosiți în facerea de bine. Făcând să înainteze lucrarea de vânzare a cărții Parabole, veți primi o binecuvântare prețioasă. Dacă veți arăta cartea aceasta prietenilor și vecinilor, vorbindule despre învățăturile pe care ea le conține și de ce vă străduiți să o vindeți, veți câștiga o experiență care vă va ajuta să faceți o lucrare mare cu succes pentru Domnul. Când veți prelua această lucrare plăcută - căci așa se va dovedi pentru toți cei care se vor angaja

cu credință și cu rugăciune - pacea lui Hristos va veni în inimile voastre. Gândul că faceți o lucrare bună, vă va umple de bucurie și de curaj.

La un moment dat mi-a fost dată sugestia că ar fi mai bine ca atunci când se încheie campania de ajutorare a școlilor, să facem o subscripție obișnuită pentru cartea Parabole. S-a spus că această carte va avea o vânzare ca nici o alta.

Când am auzit sugestia, mi-a venit gândul: „Iată ocazia să scap de datorii. Nu este oare acesta cel mai bun lucru de făcut?”. Am spus că ar fi corect să facem așa cum sugera scrisoarea. Apoi am înălțat rugăciunea către Cer: „Doamne, învață-mă să rostesc cuvinte corecte”. Îndată a și venit răspunsul. Într-o clipă lumina dată la început cu privire la cartea Parabole, a strălucit în mintea mea, și a fost repetată îndrumarea dată atunci. Părea că auzeam cuvintele: „Dumnezeu a spus că această carte trebuie dată școlilor noastre ca să le fie o binecuvântare continuă. Vreți să schimbați planul Lui cu unul omenesc? Această carte trebuie tratată ca un dar sfânt oferit Domnului și dacă planul Său este îndeplinit neegoist, urmarea va fi întru totul satisfăcătoare”.

Îndată am zis că nu voi face nici o schimbare în administrarea cărții Parabole până când Dumnezeu nu-mi va da instrucțiuni clare că așa ar trebui făcut. Când am spus aceste vorbe am simțit binecuvântarea lui Dumnezeu venind peste mine.

Frații mei și surorile mele, când veți merge să vindeți cartea aceasta, Domnul Isus și îngerii Săi vor deschide calea înaintea voastră. În trecut vânzarea cărții a fost însoțită de succes pentru că poporul lui Dumnezeu a lucrat în colaborare cu agenții cerești, și același succes va însoți și în viitor acest efort, dacă poporul nostru va merge înainte la lucru. Toți vor primi har după har, când vor da tot ce vor putea din timpul și din influența lor pentru vânzarea cărții Parabole.

Vă las aceste cuvinte, rugându-mă ca binecuvântarea lui Dumnezeu să rămână peste lucrătorii care se jertfesc din Berrien Springs și asupra tuturor acelor care vor continua lucrarea de colportaj cu cartea Parabolele Domnului Hristos. Timpul este scurt și mai este mult de făcut. Toți cei care pot, bătrâni și tineri, bărbați, femei și copii să facă această lucrare. Când vor merge, Domnul va deschide calea înaintea lor. Cuvintele pe care le vor rosti vor fi ca semințele semănate într-un pământ bun. Multe suflete vor fi salvate ca urmare a slujirii lor voluntare. Și în cele din urmă când ne vom uni cu familia regală în curțile de sus, Domnul va deschide înaintea noastră binele care a fost făcut cu

ajutorul cărții Parabolele Domnului Hristos.

Capitolul 92

Pregătirea misionarilor medicali

Sanatoriul „Elmshaven”, Cal., 27 august 1903.

Iubite frate Daniells, În ultimele câteva zile am scris unele lucruri care mi-au impresionat mintea. N-am avut copiat tot materialul; dar când va fi copiat, îl voi citi și apoi sper că și alte lucruri îmi vor veni în minte ca să le adaug la aceste manuscrise.

Nu pot să împiedic lucrurile să nu ajungă înaintea oamenilor. Nu mi-am schimbat deloc mintea. Am avut câteva discuții clare cu fratele A. I. Jones. Am spus că nu pot și nici nu vreau să fiu de acord cu venirea lui pe Coasta Pacificului ca să prezinte fraților și surorilor de aici situația de la Bettle Creek și să solicite daruri și voturi ca să împlinească nevoile de acolo. Când ne dăm seama de lucrarea care trebuie să se facă în orașul Washington precum și diferitele domenii de lucrare care ar trebui începute în câmpul sudic, și în orașele din țara noastră, se vede din ce în ce mai clar că nu este înțelept să permitem Conferințelor noastre să fie lipsite de mijloace ca să nu mai poată ajuta la clădirea de memoriale în câmpurile unde Dumnezeu ne-a îndrumat să facem o lucrare deosebită.

În locurile unde lucrarea trebuie să fie propulsată, trebuie oferite avantaje pentru educarea bărbaților și femeilor, ca și a tinerilor să lucreze în via Domnului. Tot ce se poate face cu ajutorul băștinașilor din câmpul sudic, trebuie să se facă. O lucrare mare evanghelică de nădejde se poate desfășura cu câștig bun, și în felul acesta, cea mai mare parte a viei Domnului poate fi lucrată ca să aducă roadă. Este rodul pe care îl dorim. Hristos dorește ca rodul să-i satisfacă foamea. Pot apărea frunze atât de atrăgătoare, dar ele nu sunt satisfăcătoare. Sufletul Său divin flămânzește după roadă.

Avem o lucrare de făcut în asigurarea celor mai alese talente și în așezarea acestor lucrători în locurile unde pot educa și alți lucrători. Apoi când sanatoriile vor avea nevoie de medici, să avem tineri care prin experiența câștigată prin lucrare practică să ajungă potriviți să poarte răspunderi. Noi am greșit, am greșit hotărât îngăduind să se facă atât de mult într-un singur loc. Nu trebuie ca totul să fie adus sub controlul unei singure instituții. Desfășurarea unui astfel de efort va avea ca urmare, așezarea unei uși

deschise pentru ispită înaintea bărbatului din fruntea instituțiilor principale.

Trebuie să se facă mult mai multă lucrare de educație decât s-a făcut până acum. Școala din Berrien Springs poate face mai mult și ar trebui să aibă cele mai bune talente care să continue lucrarea de educare a tinerilor pentru lucrarea Evangheliei. Încurajați pe cei cu mintea echilibrată să se ducă la această școală și să facă un efort serios ca să înțeleagă adevărul pentru ca să-l poată împărtăși altora.

Toți cei care vor să intre în lucrarea misionară medicală și care sunt valoroși, trebuie să li se dea ocazia să învețe. Am putea să avem mult câștig din lucrarea dispensarelor care se face. Făcând tratamente obișnuite bolnavilor, vom realiza mult mai mult, și vom da ocazie acelor care administrează tratamente igienice să lucreze cu seriozitate pentru vindecarea spirituală a pacienților lor. Faceți ca inimile acelor care lucrează în aceste domenii să fie sensibilizate și supuse. Lucrătorii să se învețe să consulte pe Marele Medic în rugăciune, mult mai mult decât au făcut până acum. Rugați-vă, vegheați, așteptați și credeți.

În pregătirea lucrătorilor care îngrijesc de bolnavi, faceți ca mințile studenților să fie impresionate de gândul că scopul lor cel mai înalt ar trebui să fie totdeauna să caute binele spiritual al pacienților lor. În scopul acesta ar trebui să învețe să repete făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și să înalțe zilnic rugăciuni fierbinți când se pregătesc pentru servicii. Să-și dea seama că trebuie să cultive totdeauna influența sfințitoare, înmiresmată a Marelui Misionar Medical înaintea pacienților. Dacă cei care suferă pot fi impresionați de faptul că Hristos este Mântuitorul lor plin de milă și de împreună simțire, vor obține odihna minții care este atât de importantă pentru refacerea sănătății.

În locurile noi unde sunt puse în funcție școli, să existe o cameră de tratament sau încăperi legate cu școala. Acest spațiu să fie în afara clădirii principale a școlii, astfel ca bolnavii să fie acolo unde este liniște. Cei care sunt calificați să învețe să dea lecții de tratarea bolnavilor. În scurtă vreme va fi adunată multă roadă prin ameliorarea fizică și prin creștere spirituală, care, combinate, vor fi un mare câștig.

Peste departamentul misionar medical ca și peste oricare alt departament al școlii, trebuie să fie așezat un instructor șef care să învețe pe cei de sub răspunderea lui. Începutul poate fi slab. Ar putea fi doar câțiva pacienți; dar în timp ce instructorul șef

oferă tratamente acestora, un număr mai mare de studenți pot privi și vedea cum își face el lucrarea și îl pot ajuta în multe feluri. În felul acesta vor învăța și ei să facă acest fel de lucrare.

Trebuie să ne ridicăm din atitudinea noastră pasivă față de aceste domenii. Se pot învăța multe din vizitarea spitalelor. În aceste spitale, mulți dintre tinerii noștri ar trebui să învețe să fie misionari medicali de succes în îngrijirea inteligentă a bolnavilor. Observarea și practicarea celor învățate vor produce tineri activi și lucrători misionari medicali eficienți. Mulți care altfel n-ar putea să-și asigure o pregătire în aceste domenii de lucrare, se pot pregăti în felul acesta să fie utili. Însă lucrarea de chirurgie trebuie făcută de medici credincioși și pricepuți.

Dumnezeu să ne ajute să facem planuri astfel încât tinerii să devină misionari medicali autentici. Nu ne putem permite să lăsăm ca cei mai buni și mai promițători băieți și fete să se ducă la Battle Creek, când avem în față lucrarea de a întemeia o instituție medicală mai mică chiar acum lângă Washington. Nu trebuie să pierdem vremea. Căutați cele mai bune talente și faceți aranjamente pentru conducerea unei școli de pregătire a asistentelor. Să se facă tot ce vă stă în putere ca să se producă o impresie profundă în favoarea adevărului pentru vremea aceasta. Puneți în fruntea acestei instituții pe cineva demn de încredere. Creați facilități pentru a face tratamente și să vă asigurați ca ajutoare tineri temători de Dumnezeu.

N-am pierdut timp; dacă lucrarea evangheliei misionare medicale încă va deschide calea pentru convertirea sufletelor. Trebuie să încurajăm pe tineri și pe tinerele noastre să difuzeze nu numai „Barca vieții”, ci și publicațiile privitoare la adevărul prezent, atunci când merg să distribuie literatură. Trebuie să prezentăm lucruri care să ne aducă în atenția oamenilor. Să ajutăm pe tineri să înțeleagă adevărurile importante care fac din noi un popor deosebit, ales de Dumnezeu. Aceia care lucrează cu credincioșie, vor aduna cu rod foarte prețios și care rămâne.

Ar trebui să arătăm lumii că nu suntem doar niște cerșetori; că suntem bucuroși să facem lucrarea misionară medicală fără plată pentru cei care n-au bani. În California, vom avea nevoie de toate mijloacele pe care le putem strânge, ca să deschidem diferite domenii de lucrare în acest stat. Să fim gata să ajutăm pe bolnavi oriunde și oricând ar avea nevoie de ajutor. Lucrarea misionară medicală trebuie unită cu slujirea evanghelică. Așa au stat lucrurile în vremea lui Hristos. Mâna ajutoare a Sa, în

vindecare, ar trebui să facă impresia cea mai profundă în mințile oamenilor cărora dorim să le vestim întreita solie îngerească. Ellen G. White.

Capitolul 93

Dezvoltarea lucrării misionare medicale

St. Helena, Cal., 21 septembrie 1903.

Către profesorii de la Colegiul misionar „Emanuel”, Lucrarea misionară medicală este doar în copilăria ei. Însemnătatea adevăratei lucrări misionare medicale este cunoscută doar de puțini dintre noi. De ce? Pentru că n-a fost urmat planul de lucru al Mântuitorului. Bani lui Dumnezeu au fost folosiți greșit. În multe locuri se face lucrare practică evanghelică medicală misionară, dar mulți lucrători care ar trebui să meargă așa cum au mers ucenicii sunt strânși laolaltă și ținuți în câteva locuri, așa cum s-a întâmplat și în trecut, cu toată avertizarea Domnului că n-ar trebui să se facă așa.

Mulți dintre bărbații și femeile care ar trebui să fie în câmp, lucrează ca evangheliști misionari medicali, ajutând pe cei angajați în lucrarea evangheliei, sunt adunați la Battle Creek, lucrând după același program care a fost și în trecut, ținându-i pe toți în același loc. Dumnezeu a vorbit împotriva acestui procedeu, prin trimiterea judecăților Sale peste instituțiile din Battle Creek; însă cu toate acestea, toate mișcările făcute de către cei care se străduiesc să ia seama la avertismente, lucrând pentru schimbarea ordinii lucrurilor, au fost făcute cu greu din cauza concepțiilor greșite ale unora cu privire la modul în care ar trebui să înainteze lucrarea misionară medicală.

Nu Dumnezeu ne-a încredințat lucrarea să construim sanatorii imense, să fie folosite ca așezăminte de sănătate pentru cei care vin. Și nici nu este scopul Său ca lucrătorii misionari să folosească mulți ani în Colegiu înainte de a intra în câmp. Construirea unei școli în Battle Creek, așa cum doresc unii din oamenii noștri de acolo, va avea tendința de a contracara influența pe care Dumnezeu a declarat că ar trebui exercitată asupra oamenilor în ultimele zile ale istoriei pământului.

Lucrările despre care Domnul a declarat că nu trebuie să rămână în Battle Creek nu trebuie aduse înapoi și restabilite acolo. O mare parte din forțele care se cer pentru a înainta acolo, cu multe pierderi, ar trebui folosite făcând lucrarea evanghelică misionară medicală în orașe mari în care încă nu s-a lucrat.

„Spargeți centrele mari”, a fost cuvântul Domnului. „Duceți lumina în multe locuri.” Cei care sunt doritori să primească o pregătire pentru o lucrare misionară medicală eficientă, ar trebui să înțeleagă că sanatoriile mari vor fi conduse în mare măsură ca și instituțiile din lume, că studenții care vor lucra în astfel de sanatorii, nu vor câștiga o pregătire simetrică pentru lucrarea misionară medicală creștină.

Vestirea adevărului în toate părțile lumii cere sanatorii mici în multe locuri, nu în inima orașelor, ci în locuri unde influențele orașului să fie cât mai slabe cu putință.

Sunt obligată să spun că clădirea unei întreprinderi atât de mari în Battle Creek, și strângerea laolaltă a celor care trebuie să fie angajați în lucrarea misionară medicală în multe alte locuri, face exact ceea ce Dumnezeu a spus să nu se facă.

Faptul că vin mulți pacienți la sanatoriul cel nou din Battle Creek, nu trebuie înțeles ca un semn că plănuierea unei lucrări atât de mari a fost spre bine. La aceste instituții mari vor veni bărbați și femei care nu sunt cu adevărat bolnavi. Lucrătorii vor fi chemați să-i aștepte; asistentele vor deveni slujitoare ale bărbaților și femeilor lumesti care nu au înclinație către evlavie sau către religie. Dar nu aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu a dat-o misionarilor Săi medicali. Însărcinarea ne-a fost dată de cel mai mare Misionar Medical pe care l-a văzut lumea vreodată. Stând deci la un pas de tronul Tatălui Său, Hristos a spus ucenicilor: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”. „Duceți-vă în toată lumea”, a spus El, „și predicați Evanghelia la orice făptură”. „Și învățați-i să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit; și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.”

Pastorii noștri care au câștigat experiență în predicarea Cuvântului, să învețe cum să facă tratamente simple, și apoi să lucreze cu inteligență ca evangheliști misionari medicali. Lucrătorii - evangheliștii misionari medicali - sunt foarte necesari acum. Nu ne putem îngădui să pierdem ani în pregătire. În curând ușile care acum sunt deschise pentru adevăr, vor fi pentru totdeauna închise. Duceți solia acum. Nu așteptați îngăduind vrăjmașului să pună stăpânire pe câmpurile care sunt acum deschise înaintea voastră. Faceți ca grupe mici să meargă să facă lucrarea la care Hristos i-a rânduit pe ucenici. Să lucreze ca evangheliști, răspândind publicațiile noastre și rostind adevărul celor pe care îi întâlnesc. Să se roage pentru bolnavi, să slujească nevoilor lor, nu cu medicamente, ci cu remedii naturale și să-i învețe cum să-și recapete sănătatea și cum să

evite boala.

Lucrătorii să-și amintească totdeauna că sunt dependenți de Dumnezeu. Să nu-și pună încrederea în înțelepciunea omenească, ci în înțelepciunea Aceluia care zice: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ.. .Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Să meargă doi câte doi, depinzând de Dumnezeu, nu de oameni, pentru înțelepciune și reușită. Să cerceteze Scripturile și apoi să prezinte altora adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Să se lase călăuziți de principiile pe care le-a stabilit Hristos. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 94

Învățați Cuvântul

St. Helena, Cal., 22 septembrie 1903.

Către profesorii de la Colegiul Misionar „Emanuel”, Am ceva de spus profesorilor cu privire la cartea de curând apărută, Templul cel viu. Fiți atenți cum susțineți prezentările acestei cărți cu privire la personalitatea lui Dumnezeu. După cum mi-a prezentat Domnul lucrurile, aceste susțineri nu poartă aprobarea lui Dumnezeu. Ele sunt o capacană pe care vrăjmașul a pregătit-o pentru aceste zile din urmă. Am crezut că aceste lucruri vor fi cu siguranță observate, și că n-ar fi fost necesar să mai spun ceva cu privire la ea. Dar pentru că s-a pretins că învățăturile din cartea aceasta pot fi susținute cu declarațiile din scrierile mele, sunt obligată să neg aceste afirmații. În această carte pot fi expresii și afirmații care sunt în armonie cu scrierile mele. Și pot fi multe declarații în scrierile mele, care atunci când sunt luate din context, și interpretate cu mintea scriitorului cărții Templul viu, să pară a fi în armonie cu învățăturile acestei cărți. Aceasta ar putea da o aparență de susținere că declarațiile și afirmațiile din templul viu sunt în armonie cu scrierile mele. Dar să ferească Dumnezeu ca această părere să predomine.

Nu avem nevoie de misticismul care este în această carte. Cei care susțin aceste sofisme se vor descoperi într-o poziție în care vrăjmașul poate vorbi cu ei și îi poate îndepărta de Dumnezeu. Mi s-a arătat că scriitorul acestei cărți este pe un drum greșit. El și-a pierdut simțul de deosebire al adevărului pentru acest timp. El nu știe unde îl vor duce pașii. Zona adevărului este foarte aproape de zona rătăcirii, și ambele minți pot părea una pentru mințile care nu sunt iluminate de Duhul Sfânt, și care, din cauza aceasta nu sunt sensibile să facă deosebirea dintre adevăr și rătăcire.

În cartea Templul viu se dă foarte puțină lumină cu privire la credința care trebuie cultivată și păstrată în aceste zile din urmă, și această lumină este atât de nesigură încât nu ajută poporul lui Dumnezeu în acest stadiu al lucrării.

În viziuni de noapte, mi-a fost prezentată lămurit această situație. În fața unui număr mare de oameni, Cineva cu autoritate vorbea și spunea: Dacă presupunerile și

afirmațiile cuprinse în această carte ar fi fost importante, dacă aceste declarații ar fi hrană curată, fără neghină, s-ar fi făcut o mențiune categorică cu privire la ele în revelația pe care Hristos i-a dat-o lui Ioan să o transmită bisericilor. Domnul i-a descoperit lui Ioan subiectele pe care le-a socotit că vor fi necesare poporului Său în zilele din urmă. Îndrumarea pe care El i-a dat-o se găsește în cartea Apocalipsei. Cei care vor fi conlucrători cu Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos vor da pe față un interes deosebit pentru adevărurile care se găsesc în cartea Apocalipsei. Prin glas și prin scris ei se vor strădui să explice lucrurile minunate pe care Hristos a venit din cer să le descopere. A fost citit apoi, cu solemnitate primul capitol din cartea Apocalipsei.

„Descoperirea lui Isus Hristos pe care I-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând, și le-a făcut-o cunoscut trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape.”

Instructorul nostru a prezentat soliile solemne care au fost date în ordine în Apocalipsa, și care trebuie să ocupe primul loc în mințile poporului lui Dumnezeu.

În toată cartea Templul viu, sunt folosite pasaje din scriptură, dar în multe locuri, aceste pasaje sunt folosite în așa fel încât nu li se dă interpretarea corectă. Solia pentru timpul acesta nu este noi suntem „Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului”. „Pe cine primește Domnul ca vase spre slava Sa? Pe cei care conlucrează cu Hristos, pe cei care cred adevărul, care trăiesc adevărul și care vestesc adevărul în toată însemnătatea lui.

Unii vor fi amăgiți cu cuvinte plăcute și cu vorbiri frumoase puse într-o exprimare pe care nu o pot înțelege și nici interpreta. Timpul prețios trece repede, și mulți vor fi jefuiți de timpul care ar fi trebuit consacrat vestirii soliilor pe care Dumnezeu le-a trimis unei lumi căzute. Satana are plăcere să vadă încercarea minților care ar fi trebuit folosită în studierea adevărurilor care au de a face atât de mult cu realitățile veșnice.

Mărturia lui Hristos, o mărturie având un caracter foarte solemn, trebuie să fie dusă lumii. În toată cartea Apocalipsei se găsesc făgăduințele cele mai prețioase și mai

înălțătoare, precum și avertizările de o importanță solemnă și înfricoșătoare. Să nu citească aceia care mărturisesc că au cunoașterea adevărului, mărturia dată de Hristos lui Ioan? În ea nu se găsește o presupunere, și nici amăgire științifică. În ea se găsesc adevărurile care au de a face cu binele nostru prezent și viitor. Ce legătură are neghina cu grâul?

Instructorul nostru a trecut la capitolul trei din Apocalips și a citit următoarele: „Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează, și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și ai auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.”

Aceste cuvinte au fost spuse cu o așa putere și accentuare încât cei prezenți s-au înspăimântat și și-au ascuns fețele în palme ca și când s-ar fi găsit aliniați înaintea Judecătorului întregului pământ. Unii au fost gata să cadă în leșin.

Apoi subiectul a fost schimbat. Vorbitorul a citit mai departe: „Totuș ai în Sardes câteva nume, cari nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i vor șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul. Îngerul bisericii din Filadelfia scrie-i: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Celce ține cheia lui David, Celce deschide, și nimeni nu va închide, Celce închide, și nimeni nu va deschide: „Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din ceice sunt în sinagoga Satanei, cari zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe celce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeu Meu, și Numele Meu cel nou. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul”. Aceste cuvinte nu alcătuiesc o vorbire plăcută.

Vorbitorul a ridicat cartea Templul viu, zicând: „În această carte sunt afirmații pe care nici scriitorul nu le înțelege. Sunt afirmate multe lucruri într-un mod vag, nedefinit. Declarațiile sunt făcute într-o așa manieră încât nimic nu este sigur. Și aceasta nu este singura producție de felul acesta care va fi impusă oamenilor. Vor fi prezentate concepții fanteziste ca produs al multor minți. Ceea ce trebuie să cunoaștem acum este: „Care este adevărul care să ne facă în stare să câștigăm mântuirea sufletelor noastre?”.

Sofismele privitoare la Dumnezeu și la natură care umplu lumea cu septicism, sunt inspirația vrăjmașului căzut, care este și el un cercetător al Bibliei, care știe despre adevărul care este important să fie primit de popor, și al cărui studiu are ca scop să abată mințile de la aceste adevăruri mari cu privire la lucrurile care vor veni curând asupra lumii. Profesorii noștri să se ferească să fie ecoul șoptirilor vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Arătând către cineva care era de față, instructorul nostru a zis: „Tu faci o greșală. Cuvântul cuvântul revelat de Dumnezeu, acesta trebuie să fie temelia credinței Tale. Studiază poruncile lui Dumnezeu și mărturia pe care Ioan a dat-o în favoarea adevărului. El este martorul credincios și adevărat”.

Apoi a repetat solia către biserica din Laodiceea. A citit tot capitolul trei din Apocalipsa de la primul și până la ultimul verset.

„Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: „Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe cari-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul”.

Domnul vine curând. Veghetorii de pe zidurile Sionului sunt chemați să se

trezească la răspunderea dată lor de Dumnezeu. Mulți dintre ei se găsesc într-o nesimțire încremenită. Dumnezeu caută străjeri care în puterea Duhului, vor da lumii solia de avertizare; care vor spune timpul din noapte în care se găsesc. El caută străjeri care să trezească din letargia lor pe bărbați și pe femei, ca să nu adoarmă somnul morții. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 95

Avertizarea cu privire la pericol

St. Helena, Cal., 23 septembrie 1903.

Către profesorii Colegiului Misionar „Emanuel”, Timpuri periculoase stau înaintea noastră. Toți cei care au cunoașterea adevărului, trebuie să se trezească și să se așeze, cu trup, suflet și duh, sub disciplina lui Dumnezeu. Treziți-vă, fraților, treziți-vă. Vrajmașul este pe urmele noastre. Trebuie să fim deosebit de treji și în gardă împotriva lui. Trebuie să ne punem toată armătura lui Dumnezeu. Trebuie să urmăm îndrumările date în spiritul profeției. Trebuie să iubim și să ascultăm de adevărul pentru timpul acesta. Aceasta ne va feri să primim amăgiri puternice. Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său. El ne-a vorbit prin Mărturiile către biserică și prin cărțile care au ajutat să ne cunoaștem datoria actuală precum și poziția pe care ar trebui să o ocupăm. Avertizările care au fost date rând cu rând și învățătură după învățătură, trebuie să fie luate în seamă. Dacă le disprețuim, ce scuză vom avea?

În cartea Templul viu au fost introduse teorii noi cu privire la Dumnezeu și la Isus Hristos. Domnul Isus a venit în lume să-L prezinte pe Tatăl. El n-a prezentat pe Dumnezeu ca pe o esență care este în toată natura, ci ca pe o ființă personală. Creștinii ar trebui să știe că Dumnezeu are o personalitate ca și aceea a lui Isus Hristos.

Hristos a venit în lumea noastră să refacă în om chipul moral al lui Dumnezeu. El a venit să aducă ființelor omenești căzute putere ca să asculte de poruncile lui Dumnezeu, astfel ca în ei să fie refăcut caracterul divin, așa încât viețile lor să fie împodobite cu sfințenia lui Dumnezeu. Despre cei care sunt transformați în felul acesta în caracter, este spus: „Acum ei doresc o patrie mai bună adică o patrie cerească, de aceea lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor; pentru că le-a pregătit o cetate”.

Creștinii trebuie să reprezinte pe Hristos. Ei trebuie să dea pe față Duhul și caracterul Său. Cei care sunt umpluți cu Duhul Sfânt, vor avea o dragoste intensă pentru toți aceia pentru care El a murit, și vor lucra cu seriozitate ca să aducă în Hambarul ceresc o recoltă de suflete. Umpluți cu Duhul Său, ei vor fi însuflețiți de aceeași dorință

care a însuflețit și pe Hristos în viața Sa de lucrare ca misionar trimis de Dumnezeu, să salveze pe păcătoși.

Vrăjmașul lui Hristos este deosebit de activ. El caută să pună stăpânire pe mințile oamenilor ca să-i aducă la despărțire, la discordie și la un spirit de partidă. El caută să producă neunire în poporul lui Dumnezeu, ca să fie slăbit, iar influența lor spre bine asupra lumii să fie slăbită. El prezintă propuneri științifice care sunt contrare învățăturilor lui Hristos și contrare credinței și învățăturilor care ne-au fost prezentate cu putere, chiar de la prima vestire a acestei solii - învățături care sunt susținute de Scripturi. Solia noastră trebuie să fie vestită lămurit. Trebuie să înălțăm adevărurile care au fost date lui Ioan pe insula Patmos, și care arătau că sfârșitul este aproape.

Papa pretinde autoritate peste practicile multora care nu recunosc pe Hristos ca singura noastră autoritate. El se așează în locul lui Dumnezeu, iar cei slabi și neinformați sunt împiedicați de la cunoașterea care le-ar face cunoscut privilegiul de a fi copii ai lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să avem între noi, nici regi, nici conducători și nici papi. Este timpul să luăm aminte cu seriozitate la soliile care ne-au scos din lume. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 96

Datoriile Colegiului din Battle Creek

8 octombrie 1903.

Frații Magan și Sutherland împreună cu ajutoarele lor s-au luptat cu multe greutăți legate de lucrarea educațională din Battle Creek și din Berrien Springs. Dar au fost puțini cei care au înțeles cât de grele au fost poverile financiare și cât de multe au fost încurcăturile produse acestor frați din cauza mutării școlii de la Battle Creek la Berrien Springs. Au fost implicate multe aspecte în acest transfer precum și în efortul permanent de a se construi o instituție de educație, lucrarea căruia urma să fie în armonie cu principiile înalte care stau la baza educației creștine.

În armonie cu aceste îndrumări date de Domnul, frații noștri s-au consacrat acestei sarcini de a începe din nou, și să introducă în școala lor model, numai acele cărți și metode de învățământ despre care au crezut că-i va ajuta pe studenți să-și formeze caractere echilibrate și să devină lucrători utili în cauza lui Dumnezeu. Ei au dorit ca școala lor să fie aprobată de Dumnezeu pentru lucrarea lor foarte bună și pentru standardul înalt pe care l-au susținut. Efortul lor a fost la început într-o mare măsură experimental - o încercare de a răspunde la întrebarea: „Cum va fi întemeiată și cum va fi condusă școala noastră de pregătire a lucrătorilor creștini?”.

În acest efort de pionierat, frații noștri n-au înaintat pas cu pas, ci printr-o înaintare impetuoasă în direcția cea bună. Unii au încercat să-i descurajeze; alții i-au criticat și i-au condamnat; dar Dumnezeu a binecuvântat eforturile lor.

Chestiunea financiară n-a fost ultima trăsătură de descurajare a acestei lucrări de pionierat. O datorie grea a apăsât pe proprietatea vechiului Colegiu din Battle Creek. Cei care răspundeau de instituție atunci când școala a fost mutată la Berrien Springs, n-au fost răspunzători pentru această datorie. Clădirile și terenurile erau mult mai valoroase decât datoriile, și dacă proprietatea ar fi fost vândută la valoarea ei reală, ar mai fi rămas după plățirea tuturor datoriilor, o sumă frumoasă ca să fi fost folosită pentru procurarea facilităților necesare la Berrien Springs.

Cei care au condus treburile Colegiului în anii trecuți și care erau într-o oarecare măsură răspunzători pentru datoriile instituției, ar fi trebuit să iasă în față cu această ocazie și să spună cu noblete: „Suntem răspunzători pentru aceste datorii; și vom lua asupra noastră o mare parte din povara care este asupra acelor care întemeiază școala într-un loc unde împrejurimile sunt mai favorabile pentru pregătirea tinerilor noștri”. Prin efortul de a lua parte la aceste poveri grele cei care au fost într-o mare măsură răspunzători de creerea lor, ar fi lucrat în armonie atât cu primele patru cât și cu ultimile șase porunci.

Când cartea Parabolele Domnului a fost oferită pentru ușurarea școlii de datorii, toți cei care au fost în legătură cu Colegiul din Battle Creek, au lucrat din greu ca să implinească planul Domnului de reducere a datoriilor instituțiilor noastre de educație. Ei sperau că vor putea ușura datoria școlii lor, ca după aceea să fie liberi să părăsească Battle Creek, și să redeschidă Colegiul într-un loc unde puteau urma îndrumarea Domnului cu privire la educația creștină.

Aproape de timpul Conferinței Generale din anul 1901 era deschisă calea pentru vinderea proprietății Colegiului din Battle Creek; iar înțelegerea era ca clădirile și terenurile să fie folosite pentru Colegiul American Misionar Medical. Frații noștri au plecat din Battle Creek și au întemeiat Colegiul Misionar Emanuel la Berrien Springs. Ei și-au asigurat un teren frumos la țară și au început demol. Acolo au lucrat neobosit pentru construirea unei instituții de educație care urma să fie o onoare pentru Dumnezeu și pentru cauza Sa. S-au străduit să pună lucrurile în ordine cu scopul de a primi și de a avea grijă de studenții care aveau să vină. Au încercat cu credincioșie să pregătească pe tineri să devină împreună lucrători cu Dumnezeu și să depindă de El pentru înțelepciune și călăuzire. Prin eforturile lor, mulți tineri și tinere umpluți cu dragoste pentru suflete au fost pregătiți să dea lumii solia de avertizare care trebuie vestită înainte de a doua venire a lui Hristos.

Din lumina pe care mi-a dat-o Domnul, știu că profesorii care lucrează în legătură cu școala din Berrien Springs, au mers prin credință depinzând în totul de făgăduințele lui Dumnezeu. Ei au făcut greșeli, este adevărat, dar n-au îngăduit ca aceste greșeli să le oprească lucrarea; din contră, au transformat greșelile în biruințe, căpătând înțelepciune din greșeli, și după aceea le-au evitat. Domnul i-a ajutat, le-a dat curaj și le-a mărit credința.

Toate acestea n-au fost făcute fără încercări grele. Datoriile grele pentru proprietatea Colegiului din Battle Creek au fost o povară pentru fratele Magan și Sutherland și ei au lucrat foarte mult pentru a le reduce. Puterea acestor doi bărbați a fost istovită serios. La un moment dat fratele Magan, apăsător de poverile pe care le purta, a suferit un atac de febră tifoidă, și pentru o vreme viața i-a fost cruțată. Si-a luat o perioadă de odihnă. Aceasta n-a fost în planul Domnului, căci viața și sănătatea servilor Săi este prețioasă în ochii Săi.

Când eram la Conferința Generală din Oakland, Domnul m-a îndrumat cu privire la faptul că frații Sutherland și Magan ar trebui eliberați de unele poveri financiare pe care le purtau. Ei au folosit o mare parte din timpul și din puterea lor în efortul de a reduce și, dacă era cu putință să ștergă datoria cea mare care apăsa asupra Colegiului Battle Creek - o datorie pentru care alții purtau răspunderea. Cei care erau în mod direct răspunzători ar fi trebuit să lucreze pentru ușurarea fraților de la Berrien Springs de această povară. Ei ar fi trebuit să se așeze în locul acestor pioneri care erau sub o presiune continuă să plătească obligațiile pe care nu ei le făcuseră - pioneri care prin credință au părăsit Battle Creek și care acum clădesc o școală pe care Dumnezeu o aprobă. Povara a apăsător prea mult asupra fraților noștri din Barrien Springs. Ei au avut în vedere mereu intențiile bune, devotându-se sarcinii de a elibera proprietatea fostului Colegiu de datorii. Cât de plăcut ar fi lui Dumnezeu dacă tot poporul nostru ar fi luat parte la lichidarea obligațiilor fostului Colegiu din Battle Creek.

În comitetele fraților noștri s-a stabilit ca datoria Colegiului din Battle Creek să fie plătită din Fondul Misionar. S-a crezut că frații noștri din America care aveau pământ, ar fi putut pune deoparte o părțică pentru Domnul, și să trimită sumele încasate din vânzare la Trezoreria generală pentru a fi adăugate la plata datoriilor Colegiului și eliberarea terenului ca să fie folosit de Colegiul Medical Misionar American. S-a sugerat că aceia care nu aveau terenuri să dea din câștigul lor. Cei care creșteau găini puteau contribui din profitul obținut din această sursă. Frații noștri erau siguri că dacă poporul nostru de pretutindeni ar fi dat de bunăvoie din roadele pământului, putea fi adunată o sumă mare, iar datoria ar fi fost plătită.

De curând unii au pus în discuție cererea de trimitere de fonduri pentru Fondul Misionar și ca urmare, s-a primit foarte puțin pentru plata datoriei Colegiului. Nu așa ar fi trebuit să fie. Toți frații și surorile noastre să înțeleagă că cumpărarea Colegiului Battle Creek pentru folosul Colegiului Misionar Medical a fost aprobată de Dumnezeu

și că planul Fondului Misionar de a strânge mijloace pentru această achiziție este o acțiune utilă. Cei care vor ajuta pe calea aceasta vor fi binecuvântați.

Unii au crezut că vinderea cărții Parabolele Domnului ar face față cererilor; dar nu pentru cumpărarea acestei proprietăți pentru Colegiul Medical. Frații Magan și Sutherland au lucrat cu seriozitate să realizeze planul Domnului de a anula datoria școlilor noastre. La Conferința din Oakland, planul Domnului am încercat să arăt faptul că acești frați au lucrat neobosit și că trecutul nu trebuie să se repete. Fratele Magan aproape că și-a pierdut viața în lupta de a scăpa școlile de datorie. Talentele lor sunt necesare în lucrarea Domnului. Ar trebui să li se asigure facilități potrivite în Berrien Springs. Din cauza lipsei de fonduri, vor fi obligați să se miște foarte încet. Ellen G. White.

Capitolul 97

Luați aminte la spiritele amăgitoare

Sanatoriul „Elmshaven”, Cal., 9 octombrie 1903.

Iubiți frați Magan și Sutherland, Sunt sigură că Domnul va lucra să vă aducă pe un teren mai înalt unde nu veți mai fi hărțuiți și încercați.

Vreau să vă scriu câteva cuvinte cu privire la folosirea fratelui E. J. Waggoner ca profesor la școala din Berrien Springs. Am avut multă încredere în fratele Waggoner, dar știu că chiar acum este într-un pericol deosebit. El este în primejdia cum sunt mulți alții, de a accepta vederile incorecte cu privire la Dumnezeu, așa cum sunt prezentate în cartea cea nouă, Templul viu. Trebuie să vă spun că aceste teorii sunt pline de greșeli, incorecte și eronate. Sunt folosite pasaje din Scriptură în toată cartea, dar multe din aceste Scripturi sunt folosite în așa fel încât sunt greșit interpretate. Aceste Scripturi, citite în contextul lor și înțelese în simplitatea lor, nu susțin teoriile pe care scriitorul încearcă să le susțină.

Cei care prezintă astfel de teorii s-au pierdut în pădure. Ei nu cunosc natura teoriilor pe care le manevrează. Știu cât de periculoase sunt aceste teorii. Înainte a împlini șaptesprezece ani, a trebuit să dau mărturie împotriva lor în fața unor grupe mari, și în toată experiența mea din ultimii cincizeci de ani a trebuit să întâmpin opoziția acestor teorii amăgitoare.

La scurtă vreme după ce Doctorul Kellogg a intrat în legătură cu sanatoriul, mi s-a arătat că era în pericolul de a cultiva vederi eronate cu privire la Dumnezeu. Am lucrat cu el arătându-i că îmi fusese prezentat cazul lui și că mi se arătase cu precizie unde avea să ducă susținerea unor astfel de idei.

Doctorul Kellogg n-a fost condus totdeauna de Domnul. În inima lui a fost semănată sămânța cea bună, dar el n-a răspuns totdeauna chemării Domnului. Când eram în Australia am văzut că medicul se va uni cu pastorii nu în adevăr. Am auzit conversațiile dintre el și acești pastori, în care le spunea despre lucrurile mari pe care plănuia să le facă în orașe.

Mi-a fost arătat că era pericolul ca Doctorul Kellogg să devină nestatornic cu privire la adevăr și că nu stătea solid pe temelia cea adevărată. El a lucrat atât de mult ca să facă din lucrarea misionară medicală, întregul corp care a pierdut din vedere spiritul soliei. Mi-a fost arătat că el îngăduia minții să se depărteze de credință și dădea atenție spiritelor amăgitoare, și că dacă nu se îndrepta, toți cei asociați cu el vor fi în pericolul de a fi abătuți de teoriile care dezonorau într-o mare măsură pe Dumnezeu. Mi-a fost arătat că dacă nu se produce o schimbare, Doctorul Kellogg va disprețui mărturiile Duhului lui Dumnezeu ca să-ți formeze teorii proprii și că va aduce asupra lui condamnarea Domnului.

Totdeauna am făcut tot ce am putut să salvez sufletul Doctorului Kellogg, dar în cele din urmă, nu i-am mai scris atât de des ca în anii de mai înainte. Sunt mult dezamăgită că atât de mulți lucrători misionari medicali par să fie orbi spirituali. Nu-i pot privi ca profesori siguri. Ei seamănă neghină în grâu. Cei care se aventurează să vorbească despre Dumnezeu așa cum se întâmplă în Templul viu, se găsesc pe un teren periculos.

O spun, și am spus-o mereu, că nu voi intra în controversă cu nimeni în ce privește natura și persoana lui Dumnezeu. Cei care încearcă să-L descrie pe Dumnezeu, știu că într-un astfel de subiect, tăcerea este elocventă. Scripturile să fie citite în credință simplă, și fiecare să-și formeze concepția lui despre Dumnezeu din Cuvântul inspirat.

Nici o minte omenească nu poate înțelege pe Dumnezeu. Nimeni nu L-a văzut niciodată. Suntem necunoscători cu privire la Dumnezeu ca niște copilași. Dar, ca niște copilași, putem să-L iubim și să-L ascultăm. Dacă s-ar fi înțeles lucrul acesta, astfel de afirmații ca acelea din această carte, n-ar fi fost exprimate niciodată.

Sunt bărbați care poartă răspunderi mari și care nu cunosc pe Dumnezeu. Ei nu înțeleg motivele credinței noastre. Ei și-au pierdut calea. Dacă aș păstra aceste lucruri mai departe pentru mine, mă tem că aș cădea sub condamnare că-ci am lăsat ca poporul nostru să fie amăgit. Vrajmașul și-a semănat sămânța în mintea medicilor de frunte și seamănă aceeași sămânță și în alte minți. N-aș fi liniștită înaintea lui Dumnezeu dacă aș mai păstra tăcere cu privire la aceste lucruri. Conducătorii din lucrarea misionară medicală ar trebui să înțeleagă aceste lucruri în ceea ce-i privește.

În vremea aceasta, chiar înainte de încheierea istoriei acestui pământ, avem nevoie în lucrarea lui Dumnezeu de bărbați spirituali, bărbați care stau cu seriozitate la principii, și care au o înțelegere clară cu privire la adevăr. Nemurirea se obține numai mâncând trupul și bând sângele Fiului lui Dumnezeu. „Adevărat, adevărat vă spun, a declarat Hristos, că cel care crede în Mine are viața veșnică.”...”Eu sunt pâinea vie care se coboară din cer; cine mănâncă din această pâine, va trăi în veci; și pâinea pe care o voi da, este trupul Meu pe care-l voi da pentru viața lumii .Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, locuiește în Mine și Eu în el.. .Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic: cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.”

Toți avem nevoie să ne prindem de Domnul Isus Hristos. Cu privire la Tatăl, vom ajunge să înțelegem curând cele legate de persoana Sa. Sunt îndemnată să spun aceste cuvinte lucrătorilor noștri medicali și membrilor bisericii noastre. Nu vă amăgiți. Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Cei care au nevoie să fie convertiți să caute cu seriozitate după adevăr; altfel, cuvintele rostite de Hristos li se vor aplica și lor: „Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde sunt Eu voi nu puteți veni”.

Capitolul 98

Planuri pentru cartea, Educație

St.Helena, Cal., 14 octombrie 1903. Fraților Prescott și Daniells.

Iubiți frați, Vreau să vă spun câteva cuvinte cu privire la efortul deosebit de a vinde un număr mare de exemplare din noua mea carte, Educație. Nu știu prea multe din aranjamentele care se propun. Știu un lucru: Doresc să ies din datorii, și dacă este posibil să fac lucrul acesta fără să abat mijloacele care altfel ar fi folosite în unele ramuri ale lucrării. Dacă ciclarea acestei cărți ar putea fi administrată în mod înțelept, astfel ca venitul din ea să mă ușureze de povara datoriei, aș privi efortul făcut de poporul nostru pentru a realiza acest lucru, ca o mare favoare.

Cu privire la cartea Parabolele Domnului, doresc să vă spun că n-am luat cu mine nici un cent din venitul provenit din vânzarea acestei cărți. Biroul din Oakland mi-a dat câteva exemplare gratis; și pe acestea le-am dat săracilor și altora care au fost bucuroși să le primească și să le citească. Dar n-am folosit multe exemplare nici pe această cale.

Doresc să-mi pun treburile cu cartea mea în mâinile lui W. C. White, a lui J. E. White și a unei alte persoane care să reprezinte Conferința Generală, care vor lucra împreună și vor împărți răspunderile de a face alocațiile din mijloacele pe care vânzarea cărților mele le va aduce. Sper să fiu în stare să fac ceva în curând ca să ajut sanatoriul.

Luând în considerație vârsta și lucrul meu, mă bucur de o sănătate excelentă. Pentru aceasta laud pe Domnul; deoarece doresc să termin alte câteva cărți.

Planul propus să se vândă cartea Educație ca să-mi plătesc datoriile n-a plecat de la mine. Dar mulțumesc Domnului pentru considerația dată pe față prin această propunere. Când au fost făcute aceste planuri, eu eram foarte ocupată cu scrierea unor instrucțiuni importante; și acum sunt la fel de ocupată. Când voi avea timp, trebuie să vă scriu cu privire la lucrarea de publicații de la College View. Sunt de acord cu efortul de a avea lucrarea noastră de publicații în limba germană și scandinavă, situată acolo. Sper că veți face planuri pentru încurajarea acestei lucrări.

Nu trebuie lăsată toată povara acestei lucrări asupra fraților noștri străini. Nici n-ar trebui ca frații din tot câmpul să lase o povară prea grea pe Conferința de lângă College View. Membrii acestei conferințe ar trebui să fie în frunte pentru a face tot ce pot mai bine, și toți ceilalți să vină în ajutorul lor.

Repet: fratele Magan și Sutherland pot fi ușurați de presiunea sub care au lucrat. Am încredere că veți studia ce am scris cu privire la lucrarea lor. Doresc foarte mult ca Colegiul Misionar Emanuel să devină ce ar trebui să fie. Sper ca profesorii și studenții să fie asigurați cu locuri confortabile în care să petreacă iarna. Aș dori să fi avut mai multe mijloace; căci aș fi fost fericită să ajut pe frații noștri de la Berrien Springs în acest timp de nevoie pentru ei. Dar abia am atât cât să plătesc lucrătorii mei și cât să trăiesc. Domnul știe toate în legătură cu această situație și El ne va ajuta. Nu sunt neîncrezătoare, ci sunt plină de credință, de speranță și de curaj. Vă prezint aceste lucruri și le las asupra voastră. Mă rog să fiți călăuziți de Domnul. Ellen G. White.

Capitolul 99

Coborând de pe platformă

St. Helena, Cal., 14 octombrie 1903. Medicului David Paulson.

Iubite frate, Mi-ar face o plăcere deosebită să te văd și să am ocazia să discut cu tine. Înainte de a mă duce la Conferința de la Oakland, mi-am dat seama că ești în pericol. Am fost tulburată de încrederea cea mare pe care o ai în Doctorul Kellogg, deoarece știam că dacă vei continua să-ți pui o astfel de încredere în el sau în oricare alt om care trăiește, vei fi în pericolul de a fi amăgit. Dar după ce m-am mai gândit, mi-am spus: „Doctorul Paulson este un creștin serios. El nu-și va permite să fie amăgit”.

De la data aceea, însă, n-am fost sigură de tine. Am fost martoră, cu amărăciune la influența pe care Doctorul Kellogg o are asupra ta.

Într-o viziune din noaptea trecută te-am văzut scriind. Cineva privea peste umărul tău și a zis: „Prietene, tu ești în primejdie”. Ca sol al lui Dumnezeu vin și-ți spun: Cu cât vei avea mai puțin de a face cu ceea ce scrii, cu atât mai clară îți va fi judecata. Scripturile te învață tot ce poți înțelege cu privire la Dumnezeu, în afară de ce poți învăța printr-o cunoaștere din experiență a lui Hristos, Învățătorul tău.

Domnul a spus: „Când conducătorii vă promet libertatea, ei înșiși sunt slujitori ai păcatului și au fost timp de multă vreme. Nu pune nici un jug omenesc pe gâtul tău. Astăzi lucrezi împotriva lui Dumnezeu. Din învățăturile lui Dumnezeu și ale lui Isus, fiul Său, n-ai primit sentimentele pe care le nutrești acum. Grădina inimii tale este semănată cu neghină; credința îți este slăbită. Te-ai depărtat de calea adevărului, însă pașii pe care i-ai făcut deja, pot fi retrași, dacă-ți dai seama că te-ai îndreptat către o cale rătăcită”.

Ai fost foarte surprins de aceste cuvinte și ai întrebat cu privire la acela care ți-a vorbit. Îngerul a răspuns:

„Discuți cu un sol din ceruri. Sunt îndrumat să te avertizez că te îndepărtezi de platforma adevărului veșnic. Ideile pe care le prezintă unii cu privire la Dumnezeu sunt

amăgitoare și neadevărate. Cei care învață aceste lucruri vor fi trași la răspundere deoarece au dezonorat mult pe Dumnezeu. Ar trebui să înțelegi lămurit că agenți satanici îmbracă teoriile false într-o haină atrăgătoare, la fel cum Satana în grădina Edenului și-a ascuns identitatea de primii noștri părinți, vorbind prin șarpe. Tu strecuri în mințile oamenilor ceea ce ți se pare a fi un adevăr foarte frumos, dar care în realitate este o rătăcire. Influența hipnotică a Satanei este peste tine și peste toți ceilalți care se îndepărtează de la cuvântul lămurit al lui Dumnezeu și se îndreaptă către fabule.

Doctorul Kellogg, susținut de ajutoarele lui, merge cu mândrie și cu înfumurare și se simte aprobat în viața și calea lui pe care Domnul de ani de zile l-a avertizat să le părăsească. Medicii asociați cu el pot întări credința bărbaților și femeilor în presupusa lui iluminare minunată; dar lumina care vine de la el nu este lumina care strălucește din Sfânta Sfintelor; este o lumină falsă care duce la moarte spirituală.

Solul ceresc a continuat: „Am venit să te avertizez. Tu parcă ai fi orbit. Înainte de a face o lucrare pe care Dumnezeu să o primească, trebuie mai întâi să rupi vraja care te-a cuprins. Dumnezeu ar dori să te unești cu frații tăi. El nu te poate apăra, Doctore Kellogg de rătăcirea pe care o prezintă acum și care în felul acesta te leagă sigur de capcana lui Satana; căci Dumnezeu va trimite judecata Sa peste toți cei care umblă în lumina teoriilor satanice ale căror urmări ajung până departe. Tu vezi acum doar începutul, dar influențele exercitate vor continua să se lărgească și să se adâncească până când Domnul prin judecățile Sale va nimici pe oamenii care sunt amăgiți și înșelați și care prin prezentări rătăcite și prin afirmații amăgitoare vor duce repede la neînțelegeri, la lupte și la disensiuni.

Studiază Biblia, ia aminte la mărturiile pe care Dumnezeu ți le-a trimis și fii înțelept. Ajută pe frații tăi să se libereze din cursa în care au căzut. În loc să susții pe Doctorul Kellogg în rătăcirile lui amăgitoare pe care le apără și care în felul acesta distruge pe oameni, încearcă să-i salvezi sufletul.

Rupe vraja care te-a cuprins. Vino la lumină. Dacă vei continua să mergi pe calea pe care mergi acum îți vei distruge experiența ta creștină, îți vei rupe legătura cu Dumnezeu și vei pierde viața veșnică. Poți să-ți permiți pierderea?

Frate Paulson, m-am trezit la ora unu și m-am sculat să scriu aceste cuvinte de avertizare din partea solului ceresc. Te rog, pentru numele lui Hristos să rupi vraja.

Mulți din poporul nostru sunt grozav de amăgiți. Și mulți dintre lucrătorii noștri medicali ajută pe Satana în lucrarea lui. Dumnezeu face apel la poporul Său să stea în unire cu El. El iubește pe cei care se luptă să-I facă voia, și-i recunoaște drept conlucrători cu El.

Iubite frate, faci o mare greșală. Revino-ți cât mai repede cu putință. Acum nu slăvești pe Dumnezeu. Teorii adânci au fost introduse într-un mod foarte subtil. Să fie pusă în pericol cauza lui Dumnezeu? Vrei să te unești cu Doctorul Kellogg să faci ca Mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat prin Duhul Sfânt să susțină aceste teorii care sunt avansate doar ca „o încercare”? Dacă nu se produce o schimbare a inimii rătăcirile care au fost deja publicate vor fi urmate de alte teorii tendențioase.

Regret atât de mult, fratele meu, că nu ai luat seama la avertizarea pe care ți-am dat-o în Oakland. Am fost îndrumată să vorbesc cu tine și să-ți spun unele lucruri pe care ar trebui să le cunoști. Dacă ai admis unele lucruri, n-ai văzut unde erai în pericol. Am avut o încredere mare în tine; dar aud că încerci să pari că sentimentele exprimate în cartea Templul viu cu privire la Dumnezeu pot fi susținute cu scrierile mele; de aceea sunt obligată să fac o declarație de contrazicere a acestei afirmații, pentru ca poporul nostru să nu fie înșelat.

Domnul a fost foarte îndurător cu tine, frate, dar te găsești într-un mare pericol. Ochii îți sunt orbiți și accepți ca adevăr sofismeale amăgitoare ale vrăjmașului.

Dă-mi voie să-ți prezint o scenă la care am fost martoră când eram în Oakland. Îngeri îmbrăcați în haine frumoase, ca îngerii de lumină escortau pe Doctorul Kellogg din loc în loc și-l inspira să rostească cuvinte de îngâmfare semeață care erau împotriva lui Dumnezeu.

Toți cei care susțin pe un frate în poziția lui plină de încumetare sunt răspunzători față de Dumnezeu pentru că-L prezintă într-o amăgire periculoasă. Ar trebui să ai discernământ ca să vezi amăgirea care, înainte de Conferința Generală din anul 1901, a început să pună stăpânire pe mintea Doctorului, și care de atunci a câștigat treptat teren. La vremea aceea am sperat că va reveni pe față și hotărât de partea ascultării de poruncile lui Dumnezeu. I s-a dat o mare încurajare. Am lucrat cu stăruință să scot din mințile oamenilor impresiile greșite pe care le primiseră.

Înainte de a merge la Conferință, Domnul mi-a spus: „Când mergi la Battle Creek și-ți rostești mărturia în linii clare și hotărâte, toți cei care vor auzi îndrumarea dată prin tine, solul Domnului, nu vor mai avea scuză. Iată, pun Cuvintele mele pe buzele Tale”. M-am dus și Domnul mi-a dat o solie pe care să o rostesc în fața miilor de oameni adunați.

După aceea am primit scrisori din partea Doctorului în care spunea că nu era nimic între el și pastorii noștri și biserici și el era un om schimbat. Însă cu toată lumina pe care Domnul i-a dat-o prin Spiritul Profeției, el și-a continuat drumul greșit. Răul de a prezenta poporului nostru înțelegeri care să unească toate instituțiile noastre medicale într-o organizație centralizată, i-a fost de multe ori prezentat și cu toate acestea a continuat să insiste în favoarea adoptării acestor înțelegeri. Când propunerile lui n-au fost acceptate, a încercat o cale și după aceea pe o altă cale și încă pe alte căi pentru a-și ajunge scopul. Au fost trezite resentimente atunci când frații din pastorație nu i-au putut aproba toate planurile lui. El a cultivat și și-a exprimat gândul că pastorii îi vroiau răul, când, de fapt, el își făcea rău, lui și fraților lui, când nu acționa ca un creștin și ca gentleman.

În timpul ultimei Conferințe Generale Domnul mi-a spus să nu mai am întrevederi cu Doctorul Kellogg. Am fost avertizată că el avea să spună lucruri care nu erau adevărate, ca să-și susțină pozițiile; și că va raporta denaturat asociaților lui, cuvintele pe care le-aș fi spus. Am simțit de datoria mea să-i spun, în prezența fraților din conducere, inclusiv a asociaților lui medicali, multe lucruri pe care Domnul mi le prezentase. Am simțit un interes profund pentru el și am crezut că va lua poziția cea corectă și se va salva, zdrobindu-și inima înaintea lui Dumnezeu.

De trei ori m-am dus la locul de adunare ca să prezint înaintea fraților unele lucruri cu privire la el și la înșelăciunea sub care lucra, dar, cum mă durea inima pentru el! N-am dorit să-l înjosesc în nici un fel înaintea poporului, dacă acest lucru putea fi evitat, atâta vreme cât ar mai fi avut ocazia să se pocăiască. Și astfel m-am abținut.

Mi-a fost teamă să-i spun Doctorului Kellogg lucrurile lămurite care-mi fuseseră date pentru el ca nu cumva să-l determin să ia o cale care avea să-i hotărască soarta pentru veșnicie. Dacă atunci când am fost în Oakland, aș fi rostit solia pe care am socotit că trebuie să i-o spun, aceasta ar fi putut avea ca urmare că Doctorul Kellogg ar fi luat poziția totală de partea puterilor întunericului. El ar fi putut face lucrul acesta iar

și iar, dar nu l-a făcut pe deplin.

Domnul are încă gânduri de milă pentru John Kellogg, dar îngerii căzuți sunt strâns lângă el, și comunică cu el.

Timp de mulți ani am încercat să mă țin aproape de Doctorul Kellogg. Dar pentru o vreme a arătat ce spirit îl stăpânea. Domnul va lua această situație în mâinile Sale. Eu trebuie să dau mărturiile de avertizare pe care mi le dă El să le spun, iar după aceea să las urmările în mâinile Sale. Acum trebuie să prezint situația în toată realitatea ei; căci poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie jefuit.

La puțină vreme după conferința de la Oakland, în timpul nopții, Domnul mi-a prezentat o scenă în care Satana, îmbrăcat într-o mască foarte atracțioasă, făcea presiuni într-un mod serios aproape de partea Doctorului Kellogg. Am văzut și am auzit multe. Noapte după noapte, m-am plecat în agonia sufletului, atunci când am văzut acest personaj vorbind cu fratele nostru. Mi-a fost arătat că în ciuda avertizărilor, sfaturilor și a muștrărilor făcute, el și-a urmat propria cale, în timp ce noi ca popor am primit îndrumarea să înaintăm într-o direcție opusă. În loc să conlucreze cu îngerii cerului, el a conlucrat cu îngerii răi.

Teoriile pe care Doctorul Kellogg le apăra acum se aseamănă cu teoriile pe care Satana le-a prezentat perechii sfinte în Eden. I-am spus fratelui a. T. Jones ce mi-a prezentat Domnul cu privire la izvorul din care Doctorul și-a primit educația în aceste teorii amăgitoare. I-am spus că fratele nostru era sub influența agenților satanici și că de multă vreme el lucrase departe de principiile adevărului și ale dreptății, încât acum era prins în capcană și nu mai avea putere să scape din cursa vrăjmașului.

Am scris multe solii lămurite, dar am hotărât să le rețin pentru o vreme. Nu toate au fost trimise. După ce i-am dat mărturiile de avertizare Doctorului Kellogg, am plâns încât mi se rupea inima. Noapți la rând, mă trezeam și mă rugam pentru el, speram și mă rugam să iasă la lumină. Astfel povara sufletului lui a rămas asupra mea după ce m-am întors de la Conferința Generală de la Oakland.

Dacă nu se produce nici o schimbare în timpul adunării de comitet care se ține acum în Washington, s-ar putea să fie nevoie să mă duc la Battle Creek să dau o mărturie hotărâtă pentru Dumnezeu și pentru adevăr în fața poporului lui Dumnezeu.

Lucrurile au fost lăsate să meargă atât de departe și atât de repede, încât acum nu mai pot ezita. Dacă Domnul mă îndeamnă să merg, vă asigur că în iarna aceasta voi fi în Battle Creek; iar lucrurile pe care ar fi trebuit spuse la Conferința din Oakland, dar pe care am sperat că nu va trebui să le spun niciodată, Dumnezeu îmi va da puterea să le spun. Voi vorbi oricare ar fi urmările. Nu mai pot să tac și să văd pe Dumnezeu dezonorat iar poporul Său împărțit și jefuit de lucrările Satanei. Dacă nu fac așa, aș fi necredincioasă față de datoria mea. Voi continua să stau pentru adevăr și de partea principiilor înălțate.

Dacă ar fi fost urmate principiile corecte, relația care există între medici și frații lor, ar fi exact ceea ce Domnul ar fi dorit să fie; dar timp de ani de zile au fost făcute eforturi ca să se facă din lucrarea misionară medicală trupul. Dumnezeu dorește ca lucrarea misionară medicală să fie unită cu predicarea evangheliei.

Dumnezeu are un popor ales, l-a scos din lume și l-a îndemnat să rămână mereu despărțit de lume. Cu toate că trăiește în lume, nu trebuie să fie din lume. Doctorul Kellogg s-a unit cu cei lumești invitându-i în comitetele lui; și în felul acesta a dezonorat sfințenia adevărului aducând juriști lumești în legătură cu lucrarea poporului lui Dumnezeu. Domnul a arătat că este scopul Său să ferească pe poporul Său de influențele contaminatoare ale lumii; dar conducătorii lucrării medicale din Battle Creek au lucrat pe o cale cu totul diferită de aceea arătată de Domnul. Capitolele 1 și 2 din epistola întâia a lui Petru sunt pline de îndrumări cu privire la modul în care ar trebui să lucrăm.

N-aș vorbi atât de lămurit, dacă n-aș avea dorința intensă ca lucrătorii noștri medicali să fie modelați și transformați după asemănarea lui Hristos, pentru ca toată lucrarea și și relația lor cu cauza lui Dumnezeu, să fie în armonie cu scopul Său. Dumnezeu face apel la toți medicii și la toți lucrătorii misionari medicali să-și ia locul pe platforma adevărului unde să nu fie influențați de teoriile și de planurile rele ale nici unui om. Trebuie să fie respectate principiile curate și vii ale evangheliei. Dumnezeu are un popor în biserică Sa care lucrează tot atât de dezinteresat pentru salvarea păcătoșilor, ca și lucrătorii misionari medicali. Dumnezeu face apel la lucrătorii misionari medicali să lucreze în unire cu biserică Sa și să nu permită nici unui medic să le controleze străduințele prin autoritatea lui. Domnul face apel la poporul Său să se unească. Toți misionarii medicali să se unească cu pastorii noștri în lucrarea de câștigare de suflete.

Nimic nu trebuie îngăduit să stea în calea unității desăvârșite și totale dintre lucrătorii misionari medicali și lucrarea Evangheliei. Dumnezeu n-a împuternicit pe Doctorul Kellogg cu har spiritual să fie domn peste toți medicii noștri și peste alți misionari medicali.

Este vremea ca învățăturile Marelui Misionar Medical să fie aduse în practica vieții lucrătorilor noștri misionari medicali. Este vremea ca glasul lui Dumnezeu să fie auzit: căci cuvintele Lui rostite în adevăr sunt duh și viață. El nu face niciodată greșeli.

Dacă Doctorul Kellogg s-ar uni cu frații lui lucrători și le-ar acorda încredere, crezând că ei vor lucra așa cum Hristos lucrează prin ei, atunci el însuși ar vedea că și altora ar trebui să le fie acordat privilegiul să stea în dreptul și în locul dat lor de Dumnezeu, și că ar trebui să respecte pe toți aceia pe care Dumnezeu i-a chemat ca misionari ai Evangheliei ca să lucreze în cauza Sa. Dacă lucrează așa cum a lucrat Hristos, frații noștri nu s-ar împărți deloc. Dar atâta vreme cât fratele este hotărât să facă lucrurile în felul lui, fără să țină seama de ceilalți lucrători ai Domnului, ca și când el ar fi singurul pe care cerul îl recunoaște de conducător, Dumnezeu nu are plăcere de el. Dacă și-ar ocupa locul potrivit el ar fi respectat; dar niciodată nu trebuie privit așa cum se privește el - ca șef al tuturor lucrătorilor misionari medicali, ca unul care are privilegiul să consulte numai pe aceia care îl înalță și socotindu-i nevrednici să îndeplinească o parte în marea lucrare misionară medicală, și pe toți slujitorii Evangheliei care nu sunt de acord cu unele din ideile lui.

Dumnezeu a rânduit pe lucrătorii Săi să stea strânși de El la postul datoriei lor. Ei nu trebuie să lucreze în armonie cu planurile oamenilor înțelepți ai lumii și să nu invite pe astfel de oameni la sfaturile lor. Cei care sunt credincioși însărcinării lor nu vor face pe juriști sprijinul lor principal în asigurarea instituțiilor noastre.

Intenționez să spun aceste lucruri când eram la Conferința Generală din Oakland. Am simțit o dorință intensă ca Doctorul Kellogg să fie condus să ia o atitudine sănătoasă în favoarea adevărului și a ultimei solii de milă și de avertizare care trebuia dusă lumii.

Evanghelia trebuie să fie vestită așa cum a arătat Hristos. Chiar înainte de înălțare, Isus a vorbit ucenicilor zicând: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți și învățați toate neamurile botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al

Duhului Sfânt; și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit; și iată, (atunci când faceți toate acestea) Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”.

Să fie repetate cuvintele lui Hristos. El trebuie să fie privit ca cel mai mare lucrător misionar medical pe care L-a văzut lumea vreodată. Nu aduceți în lucrarea misionară medicală nici unul din sentimentele de divizare a oamenilor.

Nimeni să nu-și facă proiectele lui ambițioase fără să le prezinte înaintea fraților lui și să ceară sfat cu privire la felul cum ar trebui să fie lucrarea înainte.

În Oakland mi-a fost desfășurat un document lung întocmit de un jurist plin cu tot felul de tehnici, care document era o copie a condițiilor în care Sanatoriul putea emite obligații. Măsurile luate pentru emiterea de obligații erau de așa natură încât banii strânși din toate părțile țării să fie legați pentru o perioadă lungă de timp de instituția medicală din Battle Creek. Poporul nostru nu s-ar fi așteptat niciodată că o sumă atât de mare de bani să fie necesară pentru reconstrucția Sanatoriului celui mare de acolo. N-ar fi fost corect să se încerce adunarea de mijloace care să asigure o lucrare mare într-un singur loc, fără să se țină seama de alte părți ale câmpului. Domnul mi-a prezentat multe locuri unde aveau să fie întemeiate sanatorii mici. Unul este absolut necesar lângă Nashville la un anumit punct potrivit pentru marea instituție de educație din suburbiile acestui oraș sudic. În multe alte locuri unde încă n-a fost întemeiată lucrarea misionară medicală, este nevoie urgentă de instituții medicale mici.

După ultima Conferință Generală mi-a fost prezentată nevoia înființării unui sanatoriu al nostru, în orașul Washington. Interesul pentru instituția mamut de la Battle Creek, va solicita atenția și munca Doctorului Kellogg astfel că frații din Washington au fost îndrumați să întemeieze un sanatoriu în orașul lor, care să nu concureze nici altă instituție similară, ci care să fie un alt mijloc de a păstra sus standardul reformei sănătății. Poporul nostru nu trebuie să depindă de sfaturile colegilor lor din Battle Creek cu privire la administrarea instituției din Washington. Domnul dorește ca sanatoriile noastre care sunt deja în funcție să nu depindă atât de mult de Asociația Medicală din Battle Creek.

Dumnezeu ne-a dat sfatul că dacă lucrarea sanatoriului va fi dirijată pe o cale dreaptă, el va fi un mijloc pentru realizarea unui mare bine. În nici un caz instituțiile noastre medicale nu trebuie să nu fie conduse astfel încât să fie mijloace care să ducă pe

lucrătorii noștri din conducere pe căi lumești.

Mi-a mai fost arătat că unii vor pune mâna în mod egoist pe mijloace cu care nu vor face lucrarea aprobată de Domnul; și că atunci, în vremuri de nevoi deosebite slujitorii Domnului vor face apel la mijloace cu care să ducă înainte o lucrare agresivă în câmpuri noi, ei vor fi întâmpinați cu răspunsul: „Banii noștri sunt de câțiva investiți în obligații pe care le-am cumpărat de la Sanatoriul din Battle Creek și nu mai putem să vă ajutăm în această criză”.

Cu tot respectul față de multe probleme, totuși administrația Docturului Kellogg nu este după placul lui Dumnezeu. El va pune în lucru orice plan posibil ca să strângă mijloace pentru lucrarea lui, fără să țină seama de nevoile cele mari din celelalte părți ale viei Domnului. Am fost instruită că trebuie să iau mărturia cu privire la acest subiect și să nu las ca poporul nostru să fie atras în situații pe care nu le înțelege corect.

Dumnezeu a fost dezonorat prin planurile făcute pentru emiterea de obligații ca mijloc pentru strângerea de bani cu care să se termine clădirea Sanatoriului din Battle Creek; căci talentul mijloacelor în mâinile poporului nostru este în felul acesta îndreptat acolo unde nu trebuie folosit pentru vestirea soliei întreprinse în câmpurile în care nu s-a intrat. O lume trebuie avertizată; iar poporul lui Dumnezeu trebuie să fie făcut atent să nu devină atât de împovărat financiar investindu-și mijloacele în instituții mari astfel încât să nu mai rămână nimic sau prea puțin cu care să se asigure facilități în câmpurile lipsite și cu care să se ducă înainte lucrarea Domnului în toate părțile pământului.

Lucrarea Creatorului, așa cum se vede în natură, dezvăluie puterea Sa. Dar natura nu este mai pe sus decât Dumnezeu iar Dumnezeu nu este în natură, așa cum îl prezintă unii. Dumnezeu a creat lumea, dar lumea nu este Dumnezeu; ea este doar lucrarea mâinilor Lui. Natura dezvăluie lucrarea unui Dumnezeu pozitiv și personal, arătând că Dumnezeu este și că răsplătește pe cei ce-L caută cu stăruință.

Să luăm Cuvântul lui Dumnezeu ca sfătuitor al nostru. Când studiem Scripturile cu seriozitate vom ajunge în stare să-L slujim pe Dumnezeu cu mai multă seriozitate decât înainte și vom deveni reprezentanți adevărați ai Lui; pentru că vom fi umpluți cu Duhul Său.

Soliile de avertizare date bisericii din Sardes, ajung și la noi astăzi: „Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează, și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și ai auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine”.

Frate, citește capitolul trei din a doua Petru. Adevărul, adevărul biblic este singurul pentru care merită să trăiești. Dumnezeu și slava Lui nu trebuie diminuate prin nici un sofism plăcut al înțelepciunii omenești. Starea lumii cu crimele și nelegiuirile care împlinește profetiile cu privire la nelegiuirea care va domina în zilele din urmă este suficientă ca să conducă pe adevărații creștini să trăiască vieți de umilință și de rugăciune. Ellen G. White.

Capitolul 100

Lucrările amăgitoare ale lui Satana

Sanatoriul „Elmshaven”, Cal., 11 noiembrie 1903.

Iubiți frați Magan și Sutherland, Fratele Magan a plecat cu exemplarul lui Willie pentru o circulară cu privire la școala din Berrien Springs. În ea sunt câteva lucruri care cred că ar fi mai bine să fie eliminate. Să nu mai zăbovim asupra capitolelor întunecate din experiența adventiștilor de ziua a șaptea. Ele aduc un tablou descurajator și apăsător și prin el s-ar părea că Hristos, lumina lumii n-a fost aproape să dea ajutor. Nu este nevoie de lipsă de cunoștință întrucât El este Calea, Adevărul și Viața. El a fost gata să ajute și nimeni n-ar fi trebuit să facă greșeli grave sau erori.

Timpul la care te-ai referit - un timp întunecat, descurajator - și plin de nedumeriri - să rămână în trecut. Nu vorbiți despre el dacă nu sunteți obligați să o faceți. Să faceți referire la trăsăturile negative în experiența aceluia care acum sunt în poziții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu, nu folosește nimănui. Să nu mai amintim umbrele întunecate ale trecutului. Să lăsăm trecutul acolo unde este, cu toate trăsăturile lui discutabile. În prezent trebuie să aducem lucruri plăcute, speranță și curaj.

Dacă mai sunt unii care îngăduie vrăjmașului să pună stăpânire pe ei, provocându-l să-i ispitească și să aducă la îndeplinire planurile lui, lucrul acesta n-ar trebui să aibă loc. Și nu mai amintiți faptele rele și necreștinești ale trecutului. Mântuitorul nostru scump a invitat mereu pe cei care au făcut aceste fapte, să înceteze să mai dezonoreze pe Dumnezeu, și să se îndrepte către El ca să le ajute să facă bine.

În prezent avem o dovadă clară despre lucrările amăgitoare, măestre ale alui Satana asupra minților omenești. Trebuie să facem față acestor lucrări cu un efort hotărât. Dar lăsați tablourile întunecate ale trecutului să fie înmormântate și lăsați-le acolo. Să nu întunecăm mintea nimănui, prin prezentarea acestor lucruri. Acum să aducem cât mai multă lumină cu puțință.

Puțini își dau seama de caracterul periculos al învățăturilor pe care le vom întâlni. Am fost pe teren. Mi-au fost date cuvinte clare pe care să le spun cu privire la aceste

părerii amăgitoare și pline de vrajă. Dacă nu li se face față în mod hotărât și nu sunt respinse, se vor pierde suflete. Nu ne putem îngădui să fim amăgiți. Trebuie să arătăm poporului nostru vechile semne de hotar. Trebuie să primim putere și curaj de sus, ca să putem asculta de porunca care ne-a fost dată: „Întâmpinați-L”.

„Voi sunteți copii ai luminii și ai zilei. Nu sunteți ai nopții și nici ai întunericului.” Hristos este calea, adevărul și viața. Necazul este că nu înaintăm pe calea iluminată de Soarele Îndreptării. Ca să mergem pe această cale, trebuie să primim putere de la Dătătorul vieții. Când înaintăm în ascultare de porucile lui Hristos, lumina Sa va străluci pe cărarea noastră, iar puterea Lui ne va susține. În felul acesta mergem din putere în putere, din har în har, și prin ascultare devenim din ce în ce mai asemenea lui Hristos.

Nu trebuie să urmărim conducerea oamenilor. Hristos este Conducătorul nostru. În orice timp și în orice loc, în orice vreme de nevoie trebuie să găsim la El un ajutor actual. Deoarece sunt unii care pretind că sunt creștini dar dezonorează pe Hristos în gând, în cuvânt și în faptă, trebuie să dăm o dovadă mai lămurită decât oricând înainte, despre deplinătatea noastră în El. Trebuie să umblăm în lumina feței Sale. Fiecare dintre noi putem arăta că Hristos este lumina și că în El nu este întuneric. Dacă ne vom supune călăuzirii Sale, El ne va duce de la nivelul cel mai de jos în care ne-a lăsat păcatul, la cele mai înalte culmi ale harului.

Nu trebuie să întunecăm viețile noastre vorbind despre nedesăvârșirile noastre sau de nedesăvârșirile altora. Toți trebuie să fim lumină în Domnul.

De la Hristos radiază orice adevăr. Fără Hristos, știința este înșelătoare, iar filozofia este o nebunie. Cei care sunt despărțiți de Mântuitorul vor prezenta teorii care își au izvorul în vrăjmașul cel viclen. Viața lui Hristos stă în contrast cu orice știință falsă, cu toate teoriile eronate și cu toate metodele înșelătoare.

Se vor ridica pretendenți cu teorii care n-au temelia în Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ținem sus steagul care poartă inscripția: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Trebuie să ținem cu tărie începutul credinței noastre până la sfârșit. Nimeni să nu încerce să dilueze adevărul o amestecătură de sofisme. Nimeni să nu încerce să dărâme temelia credinței noastre sau să șteargă urmele, aducând în țesătură fire ale planurilor omenești. Nici o urmă de panteism nu trebuie introdusă în pânză. Totdeauna

urmarea introducerii acestor fire în țesătură va fi senzualitatea, ruina pentru suflet și pentru corp.

„Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii. Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El. De aceea, mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr. Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi. Vă rugăm, de asemenea, fraților, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îmbărbătați pe cei desnădăjduți; să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți. Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău; ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi. Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău. Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta.” Ellen G. White.

Capitolul 101

Este necesară o nouă convertire

Sanatoriu, Cal., Decembrie 1903. Doctorului J. H. Kellogg, Sanatoriul Battle Creek, Michigan.

Iubite frate, Laud pe Domnul pentru scrisorile pe care le-am primit recent de la tine. Doresc foarte mult ca tu să faci o lucrare profundă de pocăință pentru acum și pentru veșnicie. Prea multă vreme te-ai întors spre unirea cu lumea, încât îți este greu să vezi unde ai fi putut sta acum, dacă ai fi înaintat continuu spre cer. Ai pierdut multe binecuvântări deoarece n-ai simțit nevoia de lumină.

Dacă credința ta în Cuvântul lui Dumnezeu se va întări, dacă vei accepta în totalitate adevărurile care ne-au scos din lume, și ne-a făcut un un popor deosebit pentru Domnul ca o comoară a Sa deosebită, dacă te vei unii cu frații tăi în rămânerea la vechile pietre de hotar - atunci va fi unire. Dar dacă rămâi în necredință, nezidit pe temelială adevărată de credință, nu poate fi nădejde mai mare de unire în viitor decât a fost în trecut.

Sunt îndrumată să spun că tu ai nevoie să înveți primele principii ale adevărului prezent. Tu n-ai crezut în solile pe care Dumnezeu le-a dat pentru acest timp. Gândește-te dacă în timp ce rămâi în îndoială și necredință, te poți uni total cu aceia care au stat pentru adevăr așa cum este în Isus și care au primit lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca popor?

Întreabă-te sincer dacă ești legat cu credința. Fă tot ce-ți stă în putere să ajungi la unire cu Dumnezeu și cu frații tăi. Ca popor nu putem primi măsura deplină a binecuvântării lui Dumnezeu în timp ce unii care ocupă locuri de conducere lucrează împotriva adevărului pe care timp de ani de zile l-am socotit sfânt, și ascultarea la care ne-a adus la succesul pe care l-am avut. „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n-ai obosit.

Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”.

Dacă ți-ai fi păstrat credința, nu ți-ai fi părăsit dragostea dintâi, și nu ai fi ajuns în situația nestatornică în care te găsești de mulți ani. „Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează, și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu”.

Aceste cuvinte îți descriu adevărata ta stare spirituală. Vine avertizarea: „Doctorul Kellogg nu este un bărbat convertit. Unii dintre medicii asociați cu el sunt atât de amăgiți de Satana încât nu sunt în stare să facă deosebirea între adevăr și autentic --și fals și amăgire. Ei stau direct în calea lui, împiedicându-l să facă o lucrare serioasă de pocăință”.

Tu ai nevoie de o schimbare totală a inimii, înainte ca să poți discerne rătăcirea în care ai căzut. Ai dat ascultare arhi-amăgitorului. Tu nu-ți dai seama unde te vor duce sofismele pe care le-ai acceptat. Citește cu atenție capitolul cinci din Evrei. Nu ai timp de pierdut. Îngerul lui Dumnezeu strigă: „Strângeți rândurile. Doctore H. Kellogg, intră în rânduri”.

Trebuie să se țină un institut biblic într-un loc unde lucrătorii și pastorii misionari medicali să se întâlnească și să studieze Scripturile. Biblia să-și explice propriile ei declarații. Acceptați-o exact așa cum stă scris fără să obligați cuvintele ca să urmeze ideilor omenești. „Care este deosebirea între negină și grâu?”

Învățați toate neamurile

Însărcinarea Evangheliei așa cum este redată în Matei a fost dată nu numai ucenicilor lui Hristos care atunci erau în viață, ci tuturor acelor care aveau să-L primească ulterior. Asupra oricui din acei care îl primesc pe El ca Mântuitor personal, este așezată povara vestirii soliei Evangheliei. Va refuza oare biserica de astăzi să-și recunoască obligația de a face lucrarea atât de lămurit subliniată în cuvintele: „Duceți-vă și învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit”. Dacă n-ar fi fost făgăduința prezenței lui Hristos, poate că am fi dat înapoi. Dar El spune: „Iată că Eu sunt cu voi

întotdeauna până la sfârșitul veacului”.

Această lucrare nu trebuie încredințată doar câtorva. Predicarea Evangheliei nu este limitată la un oraș sau la o țară. „Duceți-vă și învățați toate neamurile.”

Dumnezeu este serios cu poporul Său. El îi cheamă să învingă spiritul de lăcomie. Trebuie să fim atenți ca să nu risipim mijloacele Domnului întemeind instituții mai mari decât este în armonie cu planul lui Dumnezeu. Scopul Său este să se asigure facilități pentru înaintarea lucrării Sale în toate părțile lumii. Nu trebuie să fie investite sume mari de bani în unul sau două locuri. Ridicarea multor clădiri într-un singur loc dă pe față o cheltuie egoistă a mijloacelor. În felul acesta banii aduși în trezorerie prin dărnicia poporului lui Dumnezeu sunt atrași într-un singur loc de cei care au răspunderea lucrării în locul acela. Când oamenii sunt liberi de egoism, nu fac astfel de eforturi stăruitoare ca să prindă tot ce pot pentru locul în care sunt interesați cel mai mult. Ei vor fi gata să-și jertească ambițiile pentru ca și alte locuri să primească o parte din mijloacele care sunt disponibile pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

Hristos, unica noastră speranță

Când vedem situația omenirii de astăzi, în mințile unora se ridică întrebarea: „Este oare omul prin natura lui total și complet stricat? Este el ruinat fără speranță?”.

Oamenii s-au vândut vrăjmașului oricărei dreptăți. Nu se pot salva singuri. Prin ei nu pot face nici un lucru bun. Dar există totdeauna o ieșire. Când omul a păcătuțit, Hristos s-a oferit să stea ca înlocuitor și ca siguranță a lui, pentru ca să-i dea o posibilitate prin care neamul omenesc căzut să se poată întoarce la ascultare. El a luat natura omenească și a coborât pe terenul unde Adam s-a împiedicat și a căzut. Fără să se abată de la hotărârea lui, a întâmpinat ispite acolo unde Adam căzuse.

Numai primind pe Hristos ca Mântuitor personal, pot să fie înălțate ființele omenești. Feriți-vă de orice teorie care duce pe oameni să caute mântuirea în oricare altă sursă decât aceea arătată în Cuvânt. Numai prin Hristos pot oamenii căzuți în păcat și în degradare să fie aduși la o viață mai înaltă. Teoriile care nu recunosc ispășirea care a fost făcută pentru păcat precum și lucrarea pe care Duhul Sfânt trebuie să o facă în inimile ființelor omenești, n-au putere să mai trăiască.

Mândria omului, îl va conduce să caute mântuirea pe altă cale decât aceea prevăzută de Dumnezeu. El nu este dispus să fie socotit cu nimic, nu este dispus să recunoască pe Hristos ca fiind singurul care poate mântui în mod desăvârșit. Satana a făcut apel la această mândrie în ispitirea primilor noștri părinți: „Veți fi ca Dumnezeu; hotărât nu veți muri”, a spus el. Și prin necredință în cuvintele Sale, ei s-au așezat de partea lui.

Despre Hristos stă scris: „Nu este nici un alt nume sub cer dat oamenilor prin care să poată fi mântuiți”. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrdenic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Ellen G. White.

Capitolul 102

Dumnezeu mai pe sus de toți

Sanatoriu, Cal., 2 ianuarie 1904. Doctorului J. H. Kellogg. Sanatoriul Battle Creek, Michigan.

Iubite frate, Am primit scrisoarea ta împreună cu un exemplar dintr-o scrisoare circulară trimisă de tine. Mulțumesc. Totdeauna am avut o dorință fierbinte să te văd stând hotărât în Dumnezeu, lucrând sub îndrumarea Marelui Medic șef.

Fratele meu, te rog adu-ți aminte că Hristos este Conducătorul nostru. Ființele pe care le-a răscumpărat cu sângele Său, trebuie să studieze viața pe care a trăit-o El în această lume, ca să învețe calea pe care ei aveau să o urmeze. Glasul Lui s-a auzit: „Dacă cineva vine după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Astfel veți fii ucenicii Mei”. Cel care crede, asemenea lui Nebucadnețar, că poate urca sau coborî, va descoperi că își face planuri fără Dumnezeu.

Te rog să ții seama de El, care, cu toate că era Maiestatea cerului, Împăratul slavei, a luat asupra Sa natura omenească și a venit în această lume să arate ce pot deveni acei care-L slujesc. Dumnezeu ți-a dat o cunoaștere prețioasă cu privire la tratamentul bolnavilor. Dar tu n-ai apreciat această cunoaștere ca fiind un dar de la Dumnezeu.

Sunt recunoscătoare că vezi ceva care s-a pierdut prin faptul că ai consimțit să preiei povara cea grea a chestiunilor de afaceri prin străduința ta de a controla lucrarea generală. Mereu și mereu planurile tale au împiedicat înaintarea lucrării lui Dumnezeu. A fost pierdut timp în care ar fi putut fi câștigate biruințe dacă n-ai fi stat în cale. Ai avut o viziune îngustă.

Mă bucur că vezi influența cea rea a divizării. Dacă ai fi fost acolo unde ar fi trebuit să fii, de multă vreme ar fi fost o grupă unită, iar lucrarea misionară medicală în legătură cu lucrarea Evangheliei ar fi avut o influență spre bine mult mai largă. Știu lucrul acesta; că mi-a fost prezentat acest adevăr foarte lămurit ca să mă depărtez de el.

Cu toate acestea tu ai manifestat prea multă stăpânire în lucrarea ta ca medic. În ultimii douăzeci de ani mi-au fost prezentate avertizări cu privire la acest aspect. Mi-a fost arătat că dacă tu ți-ai fi făcut partea dând recunoaștere bărbaților care meritau recunoștință, am fi avut astăzi bărbați care să fi făcut o lucrare tot atât de bună ca și tine în unele privințe; medici calificați care să ocupe poziții importante de încredere. Însă acum este o mare lipsă de lucrători, când avem nevoie de oameni care să se dovedească bine pregătiți pentru că recunosc pe Dumnezeu și pe Hristos ca fiind mai presus de orice.

Hristos este exemplul nostru. Dacă nu reușești să urmezi exemplul pe care a venit să-l dea în lume, Dumnezeu nu te poate accepta în curțile cerești.

Posibilități nelimitate sunt puse la îndemâna oricărei ființe omenești care se întoarce în umilință și pocăință la ascultarea de Dumnezeu ca un copilaș recunoscând autoritatea legii Sale și ascultând de preceptele ei. Tatăl și Fiul au oferit omului lucruri mari, largi, înalte și profunde de nedescris. Toate acestea ar fi fost realizate dacă omul, devenind una cu Hristos în Dumnezeu și-ar fi folosit talentele pentru înaintarea împărăției cerurilor în lumea aceasta. Dar omul, alergând să stăpânească, dacă urmează acest scop, va arăta că eul prin planurile lui, dă la o parte pe Singurul căruia Îi aparține stăpânirea, care este alfa și omega tuturor lucrurilor, afară de care nu este nimeni.

Dumnezeu, Dumnezeul cel viu și personal, autorul și conducătorul naturii este mai pe sus de toată știința. El cunoaște știința care nu poate fi explicată de cele mai mari minți din lumea noastră. Înaintea Lui popoarele sunt ca o picătură din vadră. El ridică insulele ca pe nimic. Libanul nu este destul să ardă, nici fiarele din el nu sunt suficiente pentru arderea de tot.

Cât de puțini au o cunoaștere reală despre Dumnezeu! Cât de puțini înțeleg măreția și maiestatea Dumnezeului nostru! Limbajul omenesc nu-l poate explica. Căile Lui sunt dincolo de posibilitatea de a fi pătrunse.

Dumnezeu vede că lumea are nevoie de curățire. Această curățire se va produce în viitorul foarte apropiat. La început se va face pe o scară redusă, și după aceea cu o putere din ce în ce mai mare până când oamenii vor vedea că Dumnezeu dorește să-i aducă la pocăință....

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii; cum se întâmplă preotului se întâmplă și poporului, stăpânului ca și slugii, stăpânei ca și slujnicei, vânzătorului ca și cumpărătorului, celui ce dă cu împrumut ca și celui ce ia cu împrumut, datornicului ca și cel căruia îi este dator. Țara este pustiită de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa. Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere, căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel vecinic! De aceea mănâncă bletemul țara, și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării, și nu mai rămâne decât un mic număr din ei. Mustul stă trist, via este vestejită; toți cei ce erau cu inima veselă, suspină. A încetat desfătarea timpanelor, s-a sfârșit veselia gălăgioasă, s-a dus bucuria arfei. Nu se mai cântă când se bea vin, și băuturile tari li se par amare celor ce le beau. Cetatea pustie este dărâmată; toate casele sunt închise, nu mai intră nimeni în ele. Pe ulițe se strigă după vin; s-a dus orice desfătare, nu mai este nici o veselie în țară. Numai pustiire a mai rămas în cetate, și porțile stau dărâmate. Da, în țară, în mijlocul popoarelor, este ca atunci când se scutură măslinul, sau la culesul ciorchinelor rămase după culesul viei. Ceilalți însă, care vor mai rămânea, își înalță glasul, scot strigăte de veselie; de pe țărmurile mării, laudă măreția Domnului. „Proslăviți dar pe Domnul în locurile unde strălucește lumină, laudați Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel, în ostroavele mării!” De la marginele pământului auzim cântând: „Slavă celui neprihănit!” Dar eu zic: „Sunt pierdut! Sunt pierdut! Vai de mine!” Jăfuitorii jăfuiesc, jăfuitorii se înverșunează la jaf. Groaza, groapa, și lațul, vin peste tine, locuitor al țării! Cel ce fuge dinaintea strigătelor de groază cade în groapă, și cel ce se ridică din groapă se prinde în laț; căci se deschid stăvilarele de sus, și se clatină temeliile pământului! Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, și nu se mai ridică. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului. Aceștia vor fi strânși ca prinși de război și puși într-o temniță, vor fi închiși în gherle, și, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți. Luna va fi acoperită de rușine, și soarele de groază; căci Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui. Doamne, Tu ești Dumnezeul meu; pe Tine Te voi înalța! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credincioșie. Căci ai prefăcut cetatea (Babilon) într-un morman de pietre, cetățuia cea tare într-o grămadă de dărâmături; cetatea cea mare a străinilor este nimicită, și niciodată nu va mai fi zidită. De aceea Te slăvesc popoarele puternice, și cetățile neamurilor puternice se tem de Tine. Căci Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab, un loc de scăpare

pentru cel nenorocit în necaz, un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii; căci suflarea supritorilor este ca vijelia care izbește în zid. Cum domolești căldura într-un pământ arzător, așa ai domolit zarva străinilor; cum este înădușită căldura de umbra unui nor, așa au fost înădușite cântările de biruință ale aupritorilor. Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. Și, pe muntele acesta, înlătură măhrama care acopere toate popoarele, și învelitoarea care înfășură toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrămile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui! Căci mâna Domnului se odihnește pe muntele acesta; dar Moabul este călcat în picioare pe loc, cum este călcat în picioare paiul în bălegar. În mijlocul acestei băltoace, el își întinde mâinile, cum le ântinde înotătorul ca să înoate; dar Domnul îi doboară mândria, și face de nimica dibăcia mâinilor lui. El surpă, prăbușește întăriturile înalte ale zidurilor tale, le prăbușește la pământ, în țărână”. În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: „Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură. Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios. Celui cu inima tare, Tu-i chezășluești pacea; da pacea, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.” Ellen G. White.

Lucrarea prezentată greșit

Pulsurile iubitoare ale unei inimi convertite și nu legile unei inimi și a unei mâini impulsive, sunt de la Dumnezeu. „Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. El face din dragoste o lege a vieții pe o altă cale: „Fiți milostivi, cum și Tatăl vostru ceresc este milostiv”. Luca 6,36.

Dumnezeu și-a arătat puterea și înțelepciunea în lucrarea de creație. El și-a dezvăluit maiestatea în darea legii Sale. Și în cele din urmă, în persoana Fiului Său, a venit în lume să-și arate dragostea și harul. Unicul Fiu al lui Dumnezeu a fost pironit pe crucea Calavrului, ca să poată asigura neamului omenesc o moștenire de iertare.

Lucrarea Satanei este direct opusă lucrării lui Dumnezeu. Ca vrăjmaș al oricărui bine, el stă ca general al puterilor care caută să rănească sufletele oamenilor. El privește cu triumf demonic când vede pe preținșii urmași ai lui Hristos mușcându-se și devorându-se unul pe altul. El stă mereu gata să întunece viețile acelor care se străduiesc să slujească pe Dumnezeu. Îngerii se minunează când oamenii ajută pe agenții satanici în lucrarea lor, descurajând inimile și făcând pe poporul lui Dumnezeu să fie slab, fără putere și fără credință.

Mi-a fost dată o descoperire lămurită cu privire la nevoia oamenilor care se adună să-și mărturisească păcatele, să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu, și continuând în rugăciune până când Domnul se manifestă față de ei cu putere. Dacă a fost o vreme când oamenii au trebuit să se roage ca Daniel, atunci poporul nostru este acela. În mijlocul lui există atâta încredere în sine, atâta îngâmfare! Domnul le-a trimis atâta lumină, dar n-au luat aminte la mărturiile Duhului Său.

S-a produs o depărtare de la poruncile Sale lămurite, o lucrare contrară soliilor pe care le-a dat de mulți ani cu privire la diferitele trăsături ale lucrării noastre. S-a făcut o strângere egoistă de facilități pentru câteva locuri favorizate și o neglijare a altor părți ale câmpului. S-a văzut o neglijență față de nevoile poporului în orașele noastre mari și în câmpul sudic. Acest lucru n-ar trebui să se întâmple și nu se va întâmpla atunci când cei care pretind că cred adevărul vor trăi adevărul.

M-am bucurat în Domnul să adun laolaltă mărturiile date pentru câmpul sudic și să le pun înaintea oamenilor. Când eram la adunarea de tabără din Fresno, California am fost în viziune de noapte într-o adunare anume. Nu cunoșteam pe nume pe cei de față; căci nu-i vedeam. Se părea că asupra adunării era un nor întunecos. Stăteam într-un loc care părea să fie despărțit de încăperea unde se adunaseră oamenii.

Frații din adunarea aceea se sfătuiau cu privire la lucrarea din Nashville. Cineva care era de față în această adunare vorbea într-un mod foarte hotărât exprimându-și vederile cu privire la casa de publicații din Nashville și cu privire la administrația generală a lucrării de acolo. S-au spus multe, și erau foarte descurajatoare. Situațiile erau prezentate într-o lumină foarte puternică. Unii din cei prezenți adunaseră mărturiile acelora care erau înclinați nefavorabil față de casa de editură din Nashville. Dacă hotărârile luate s-ar fi întemeiat pe prezentările greșite, s-ar fi făcut o mare nedreptate lucrării din Sud. Ar fi fost luate hotărâri care ar fi avut un efect foarte descurajator, și care în aparență ar fi înălțat ceea ce Domnul condamnă.

Dacă ar fi fost urmată calea susținută de frații prezenți și care erau legați de lucrarea din Battle Creek, s-ar fi făcut o nedreptate care ar fi avut ca urmare o prezentare greșită a lucrării din Nashville. Dacă ar fi acționat după impresii greșite, frații ar fi provocat ceva ce Domnul nu poate aproba.

Cineva cu autoritate s-a ridicat și a spus: „Aceste situații nu sunt prezentate în dreptate și în adevăr. Chiar aceia care ar fi trebuit să dea pe față un interes creștinesc față de lucrarea din Sud, au trecut înainte pe alături. Au fost făcute impresii greșite asupra minților cu privire la lucrarea din Nashville, și aceste impresii vor lucra ca aluatul în frământătură, împiedicând pe cei ce suferă în câmpul sudic să primească ajutorul de care au nevoie. Prezentările voastre au fost false, iar critica voastră a fost crudă. Cuvintele voastre au fost ascuțite ca o săgeată. Câtă slavă aduc ele lui Dumnezeu? Încercați să lansați planuri și teorii care vor întârzia într-o mare măsură lucrarea. Să nu mai fie puse atâtea piedici. Toate greutatele se pot rezolva ușor, toate relele pot fi ușor îndreptate, atunci când ființele omenești sunt sub controlul Duhului lui Dumnezeu.

„Dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi

bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă și din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” Filipeni 2,1-4.

„Domnul este întristat. Lucrarea nu poate fi îmbunătățită și condusă spre slava Sa dacă lucrătorii nu-I îngăduie să le fie de ajutor. Dați pe față o atenție iubitoare și generoasă față de aceia care, pentru a face lucrarea să înainteze, și-au istovit puterile de rezistență până la limita maximă, lucrând aproape cu sacrificiul vieții lor. Ei au fost susținuți de puterea lui Dumnezeu. Mântuitorul omenirii recunoaște eforturile aproape supra-omenești făcute să meargă lucrarea înainte, în timp ce nu puțini dintre ei puneau piedici înaintea roților.

Dacă cei care acum văd problemele cu o viziune pervertită, ar fi vorbit mereu cu Dumnezeu, stăruind pentru har și călăuzire, ar fi urmat o altă cale. Ei și-ar fi amintit de propriile experiențe din câmpul cel nou, s-ar fi străduit să întemeieze mai statornic ceea ce întemeiaseră. Dacă ar fi învățat lecțiile de la Hristos, ar fi devenit blânzi și smeriți cu inima și ar fi devenit părtași de dragostea Sa plină de bunătate și de o atenție neegoistă față de alții. Însă fără un respect amabil și iubitor pentru cei care au un interes tot atât de profund ca și ei în lucrarea lui Dumnezeu, care au pe inimă nevoile omenirii suferinde, cum pot oamenii să slujească pe Dumnezeu în mod plăcut? Cum pot să amelioreze lucrurile pe o cale care să-L proslăvească? Cei care se străduiesc să asculte de cuvântul: „Fiți desăvârșiți, cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”, nu vor răni sufletele câștigate de Hristos.

Natura omenească este o combinație slabă de lucruri contrare. În mod natural, ființele omenești sunt egocentrice și încăpățanate. Dar atunci când învață lecțiile pe care Hristos dorește să-i învețe, ei devin părtași de natură divină și de aici încolo trăiesc viața lui Hristos. Ei privesc pe toți oamenii ca frați cu aspirații, capacități, ispite și încercări asemănătoare, având nevoie de încercări și greutăți, și însetând după simpatie și după ajutor.

Niciodată să nu credeți că aveți prerogative să umiliți pe colegii voștri. Dacă s-au făcut greșeli, învățați din ele, nu cu dorința de a strivi pe cel care le-a făcut, ci cu dorința de a ajuta, astfel ca nimeni să nu fie despărțit de lucrarea lui Dumnezeu. Ajutați pe cei care au greșit, relatându-le experiențele voastre, arătându-le cum, atunci când ați făcut

greșeli grave, răbdarea și părtășia, bunătatea și dispoziția de a ajuta din partea colegilor, v-au dat curaj și speranță. Judecata aspră nu ajută la nimic. Temeți-vă să condamnați acolo unde Dumnezeu n-a condamnat. Amintiți-vă că frații voștri iubesc pe Dumnezeu și că ei se luptă să păzească poruncile Sale asemenea nouă. Ați fost în luptă și purtați cu voi urmările luptei. Să nu tratați și voi cu milă pe cei care sunt asaltați cu cruzime?

Au fost făcute greșeli în lucrarea din Sud, dar ele nu sunt atât de grave încât să solicite lucrarea pe care unii au socotit-o necesară. Sunt unii care în loc să întărescă și să susțină lucrarea din Nashville, au încercat să o distrugă. Ei au dat loc unor bănuieli rele și unei critici nedrepte. Nu mai pot vedea nimic. Dacă ar îndepărta paiul, pe care ar putea dacă ar dori, ar vedea slava de dincolo.

Capitolul 104

Uniți-vă

Berrien Springs, Michigan, 20 mai 1904.

Iubiți frați Daniells și Prescott, Ieri am primit o impresie tare puternică că acum este timpul să-l recuperăm pe Doctorul Kellogg. Trebuie să lucrăm acum cu un efort hotărât. Să nu prescriem pașii preciși pe care trebuie să-i urmeze, ci să-l luăm pe om așa cum este și să-l lăsăm să vadă în noi Duhul lui Dumnezeu și duhul salvării de suflete. Satana s-a străduit să-l lege de el, dar noi să stam alături și să nu facem nici un efort să-l îndepărtăm de Satana? Să nu-l invităm noi în numele Domnului pe Doctorul Kellogg să vină la această adunare, nu ca să-i adresăm acuzații, ci să-l ajutăm și toți să-l atragem la Hristos.

Nimeni dintre noi nu este scutit de ispită. Este o lucrare pe care Doctorul Kellogg este pregătit să o facă mai bine decât oricare altul dintre noi nu o putem face; și dacă-l vom atrage aproape de Dumnezeu, atunci și Dumnezeu se va apropia de el. Trebuie să-l atragem cu toată puterea noastră, nu prin acuzații, nu prescriindu-i ceea ce trebuie să facă, ci lăsându-l să vadă că nu dorim ca cineva să piară, ci toți să aibă ceea ce Hristos a murit să-i ofere - viața veșnică.

Încercarea se plătește? Satana îl atrage, dar noaptea trecută am văzut o mână întinsă să-l prindă de mână, și au fost spuse cuvintele: „Să se prindă de puterea Mea și să facă pace cu Mine. Așa cum Mă vede pe Mine făcând, să facă și el”.

Aici este secretul! Părăsiți individualitatea omului și lăsați pe Dumnezeu să lucreze cu el acum. Toți trebuie să-și amintească că Hristos a iertat toate nelegiuirile și toate păcatele, pentru că a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut!

Tuturor - pentru că sunt mulți care caută - El le-a spus: „Nu priviți la omul acesta, ci priviți la Mine. Eu Mi-am dat viața să-l salvez pentru viața veșnică. El m-a dezonorat, Numele Meu trebuie onorat ca Mântuitor iertător de păcate. Eu voi deschide ochii orbilor”.

„Luați seama la voi înșivă, fiecare suflet să ia seama, ca nu cumva inimile să vă fie supraîncărcate de îmbibare, de băutură și cu grijile vieții acesteia, și ziua aceea să vină ca un hoț peste voi”. „Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului”. „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: „Pace și liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”.

Apoi Mântuitorul și-a întins mâna zicând: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întunec, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”. Umblați ca niște copii ai luminii. Toți aveți nevoie de o prindere mai stăruitoare de lucrurile cerești. Toți aveți nevoie de credința care lucrează prin dragoste și care curăță sufletul. Încă n-ați ajuns și încă nu sunteți desăvârșiți. Trebuie să se facă acum o lucrare de curățire în sufletele voastre, și atunci veți dovedi că luptați să ajungeți la ținta înaltă a chemării în Hristos Isus.

Orice om trebuie să umble umil cu Dumnezeu. Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Privind la Mântuitorul nostru, privind cu fața descoperită ca într-o oglindă slava Domnului, veți fi schimbați în acelaș chip din slavă în slavă prin Duhul Domnului. Când Eu lucrez cu voi, iar voi locuiți în Mine, veți da pe față desăvârșirea caracterului și veți fi făcuți desăvârșiți în „ John Kellogg, prinde-te de Domnul Isus Hristos ca să vezi că prin tine nu poți face nimic. Tu nu-ți poți ispăși păcatele. Prin credința în Isus Hristos, curățește-ți sufletul de orice mânjitură și dă pe față dreptatea lui Hristos care vine de la Dumnezeu prin credință. Hristos și-a cunoscut dorințele atunci când duhul tău s-a luptat cu tine”.

Atunci John Kellogg a exclamat: „Sunt păcătos, dar El m-a acoperit cu neprihănirea Sa și de acum voi merge în puterea Domnului Dumnezeu. De acum înainte mă voi sprijini pe dreptatea Ta, numai pe dreptatea Ta”.

S-au făcut mărturisiri, iar cuvintele rostite de Hristos au fost: „Dacă nu vei umbla în umilința minții, Satana va câștiga biruința”.

Doctorul Kellogg a exclamat: „El a zdrobit lanțurile Satanei; El m-a acoperit cu

haina neprihănirii Sale. Voi merge în puterea Domnului Dumnezeu. Voi lăuda neprihănirea Ta”.

O mână a fost pusă în mâna Doctorului Kellogg și pe mâna lui Willie Kellogg, iar Mântuitorul a spus: „N-am fost neînțelegător cu luptele tale, dar tu n-ai venit la Mine ca să ai viață. Ia jugul Meu asupra ta și unește-te cu frații tăi, cu toți care trebuie să ia jugul Meu. „Învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și povara mea este ușoară. Ați fost deseori în întunec pentru că n-ați purtat jugul Meu. Dacă veți purta jugul Meu și veți învăța de la Mine, veți da pe față blândețea și umilința Mea. Ați fost odinioară în întunec, dar de acum înainte sunteți lumina lumii. Dacă vă veți prinde de tăria Mea, veți fi lumină și în lumea viitoare. Să nu mai aveți părtașie cu lucrurile neroditoare ale întunericului, ci mai degrabă osândiți-le. Toate lucrurile care sunt osândite sunt scoase la iveală de lumină”.

Hristos a luat mâinile lui John Kellogg și ale lui Willie Kellogg și a zis: „Treziti-vă la răspunderile voastre. Însă luați mai puține poveri decât în trecut. Treziți-vă, voi care dormiți, sculați-vă dintre morți și Hristos vă va da lumină spirituală. Vedeți ca amândoi să mergeți uniți. Eu voi fi vrednicia voastră. Nu mergeți în puterea voastră, ci cu simțământul că Eu sunt ajutorul vostru. Vedeți, deci să umblați cu grijă”.

Apoi mâna lui a fost pusă în mâinile fratelui Daniells, ale fratelui Prescott și ale lui W. C. White și au fost rostite aceste cuvinte: „Cuvintele Domnului să locuiască în voi din belșug cu toată înțelepciunea. Sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai pătrunzător decât o sabie cu două tăișuri. Armele cu care ne luptăm nu sunt firești, ci puternice prin Dumnezeu ca să dărâmăm întăriturile vrăjmașului, doborând închipuirile și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos”.

Apoi s-a îndreptat către misionarii evangheliști medicali și a zis: „Voi luptați prea jos. Voi aveți de făcut o lucrare mai întinsă. Lăsați lucrările mici pentru cei care au nevoie de experiență, dar învățați-i pe toți să atingă standarde mai înalte. Păstrați-vă sufletele în dragostea lui Dumnezeu. Extindeți-vă lucrarea. Învățați pe cei care nu cunosc adevărul. Orașele trebuie lucrate. Pentru ca toată lucrarea să fie făcută, Dumnezeu va deschide înaintea acelor care se luptă să salveze sufletele care pier în păcatele lor. Sunt diferite domenii de lucrare; dar, uniți-vă, uniți-vă, uniți-vă în armonie

desăvârșită. Aceasta este siguranța, înțelepciunea și tăria voastră”.

„Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu. Dacă cineva este în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi lua din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți o făptură nouă, un om nou este făcut după adevărata îndreptățire și sfințenie. Vei fi chemat cu un nume nou pe care ți-l va da gura Domnului. Domnul Dumnezeuul tău te încearcă să știe dacă-L iubești cu toată inima ta și cu tot sufletul tău. El va sta și va cerne și va curăți argintul și va curăți pe fiii lui Levi, și-i va curăți cum se curăță aurul și argintul, ca să dea Domnului o jertfă neprihănită. Lucrarea fiecărui om va fi dată pe față; căci ziua Domnului o va da pe față; căci va fi descoperită în foc, și focul va proba lucrarea fiecăruia, de orice fel ar fi.

Uniți-vă. Necredința și lipsa voastră de unitate au stat ca o mustrare pentru poporul lui Dumnezeu căruia i s-a dat atât de multă lumină. Mândria inimii omenești a dezonorat lucrarea cea mai mare încredințată vreodată muritorilor. Uniți-vă, veniți în cercul sfinților al adevărului. Apropiați-vă; umblați cu umilință înaintea lui Dumnezeu și fiți supuși unii altora după lumina Cuvântului. Nimeni să nu caute să fie cel mai mare. Aceasta a fost o ofensă adusă lui Dumnezeu. Uniți-vă și luați seama la orice cuvânt care creează unirea. Evitați cu toții căutarea de greșeli și dezbinarea, problemele încercate se vor îndrepta dacă fiecare va umbla cu grijă.

Când căutați să ajungeți la cele mai înalte standarde, îmi voi îndrepta mâinile către tine și te voi curăți de zgură, și-ți voi îndepărta cenușa. Îi voi amesteca și-i voi încerca. Îndepărtați preocupările omului vechi care se strică după poftele înșelătoare și înoți-vă în duhul minții voastre și îmbrăcați-vă cu omul cel nou de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. Fiți una. Nu vă mai luptați să fiți primii. Dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu”. Citiți primele douăsprezece verste din capitoul doi din întâia Petru. Dumnezeu dă aceste cuvinte prin slujitorul Său. Fiecare să ajute pe fratele lui să fie una așa cum Hristos este una cu Tatăl.

Acum nu mai pot scrie. Sunt îndemnată să prezint lucrurile acestea fraților mei, ca ei să le spună aceluia care nu sunt prezenți la această adunare. Lucrați cu toată stăruința în armonie cu Hristos. Nu avem nici o clipă de pierdut cu nemulțumirile.

Fiecare suflet să se ascundă cu Hristos în Dumnezeu. Trebuie să vină un timp de încercare cum n-a mai fost de când există popoarele. Cei care nu-și dau seama de lucrul acesta nu vor privi ca o virtute să facă din micile deosebiri o piedică pentru spiritualitatea lor și pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Faceți ca mijloacele încredințate de Domnul să fie puse la lucru încât să poată fi deschise câmpuri noi. Faceți ca toate ramurile lucrării să fie puse la lucru pentru avertizarea orașelor și satelor cât mai repede cu putință; căci curând vine timpul când vrăjmașul va umple pe toți nelegiuții cu planurile lui. Taina Domnului este cu aceia care se tem de El și le va arăta legământul Său. Dumnezeu cheamă poporul Său să dea ajutor cu mijloacele lor, astfel ca lucrurile pe care le-a arătat să fie lucrate, și mulți oameni înțelepți vor duce lucrarea mai departe. (Semnat) Ellen G. White.

Declarații făcute în Berrien Springs, Michigan

Monday, 22 mai 1904.

Putem găsi îndrumări valoroase în cuvintele lui Hristos: „Dacă îți aduci darul la altar și îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul la altar și du-te întâi de te împacă cu fratele tău, și apoi vino și adu-ți darul.”

La mutarea Colegiului din Battle Creek și instalarea lui în Berrien Springs, frații Magan și Sutherland au acționat în armonie cu lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu. Ei au lucrat prin mari greutăți. Școala avea o povară grea de datorii pe care nu le făcuseră ei. Au lucrat, s-au trudit și au jertfit în străduința lor de a dezvolta ramura educației. Și Dumnezeu a fost cu ei. El le-a aprobat eforturile.

Însă cine a apreciat lucrarea care a fost făcută în locul acela? Mulți au luat o atitudine de împotrivire și au rostit cuvinte care au produs amărăciune și au făcut mai grea înaintarea lucrării. Prejudecăți nelegiuite și acuzații false au fost întâmpinate. Unii au cultivat dispoziția de a se plânge și de a găsi greșeli la cei care s-au luptat cu toată puterea pentru a răspunde îndrumării Domnului.

Sora Magan a lucrat împreună cu soțul ei luptându-se împreună cu el și rugându-se să fie ajutat. Ea nu s-a gândit la ea ci la el. Și Dumnezeu i-a susținut în timp ce ei mergeau în lumină. Din mica ei rezervă de bani, sora Magan a dat cinci sute de dolari pentru ridicarea Sălii Memorialului. Ea s-a străduit neobosită să păstreze o administrație perfectă în cămin, învățându-și și educându-și copiii în temerea de Dumnezeu. De două ori a trebuit să-și hrănească soțul într-un atac de febră.

Însă ea a simțit că unii din frații noștri n-au avut o inimă de carne. După Conferința Generală din Oakland a circulat o știre că sora White s-a întors împotriva fratelui Magan. N-a fost nici un cuvânt adevărat în această declarație. Dar sărmana lui soție, care se străduise, jertfise și se rugase cu el a fost informată că sora White ar fi luat atitudine împotriva soțului ei. O, de ce a putut spune cineva așa ceva? Sora White nu s-a întors niciodată împotriva fratelui Magan sau împotriva fratelui Sutherland. Însă sora

Magan a fost atât de doborâtă de durere încât și-a pierdut mintea.

Pun întrebarea: În ziua judecării cine va fi răspunzător de îndepărtarea luminii de la mintea aceea care azi ar fi trebuit să strălucească? Cine va da socoteală în ziua lui Dumnezeu pentru lucrarea care a produs durere și care a rezultat în această suferință? Ea a suferit luni de zile, iar soțul ei a suferit împreună cu ea. Iar acum sărmana femeie s-a dus lăsând doi copii fără mamă. Toate acestea din cauza lucrării făcute de limbi nesfințite.

Soțul ei se mângâia cu făgăduința: „Fericiți sunt morții care mor în Domnul”. Sora Magan a fost o creștină. Ea a fost una dintre urmașii lui Hristos și El a iubit-o. Faptele ei o urmează.

Vedeți lucrarea care a fost întemeiată acolo. Vedeți că s-a făcut înaintarea, și că educația a fost dusă înainte în linie dreaptă în împrejurări foarte descurajatoare. Această lucrare de împotrivire și de nemulțumire a venit de la vrăjmașul. Ea a costat viața unei soții și a unei mame, dar nu i-a răpit coroana vieții veșnice și nici n-a împiedicat-o să primească aprobarea: „Bine, rob bun și credincios.. .intră în bucuria Domnului tău”.

Vreau să spun fraților Magan și Sutherland: „Dumnezeu a privit cu plăcere la voi când ați luptat în mijlocul greutăților pe care a trebuit să le întâlniți. Acum lucrarea a ajuns la punctul în care puteți merge să lucrați în altă parte. Mi-ați scris că ați avut o ” să lucrați în câmpul sudic. Există loc destul pentru voi acolo. Ei au nevoie de mai mulți lucrători, au nevoie de profesori și de administratori. Am căutat și ne-am rugat pentru bărbați care să preia lucrarea de acolo și ne bucurăm că Dumnezeu a deschis calea ca voi să lucrați în câmpul acela.

Iar fraților le pot spune: Fratele Sutherland și fratele Magan, nu pleacă din locul acela ca niște oameni care au făcut greșeli ci ca niște bărbați care au reușit. Ei au învățat pe studenți din Biblie după lumina dată prin mărturie. Studenților care au fost cu ei nu trebuie să le fie rușine de educația pe care au primit-o. Studenților le spun: Să lăsați pe profesorii voștri să plece cum vor. Ei au avut de dus o luptă mare aici, dar au avut succes, și acum când pleacă, Domnul va fi cu ei. Brațele Sale vor fi în jurul lor. Dacă vor continua să cunoască pe Domnul, vor descoperi că însoțirea sa îi va însoți ca dimineața. Profesorii și studenții care rămân să continue lucrarea în numele Domnului. Nu vă descurajați și nici să nu

vă întristați.

Poverile de aici au apăsat greu asupra fratelui Magan. El încă nu s-a refăcut de pe urma primului atac de febră. Ar trebui să i se îngăduie să se odihnească cel puțin un an ca să-și recâștige puterea.

Frați și surori, n-a fost suficientă în mijlocul nostru această lucrare de criticare și de acuzare? Credeți că puteți continua să mergeți cu acest spirit în curțile cerești? Ați face mult mai bine să rugați pe Domnul să binecuvânteze pe acești bărați. Ați face mult mai bine dacă ați face lucrarea Domnului decât să descurajați pe cei care se străduiesc să îndeplinească principiile educaționale pe care Dumnezeu le-a prezentat lor. Acum faceți o cercetare serioasă a vieților voastre trecute. Și oriunde vedeți că în vreun fel ați câștigat de pe urma vreunuia din frații voștri, pocăiți-vă și îndreptați lucrurile.

Spun adevărul așa cum mi l-a prezentat Dumnezeu. Sora Magan a murit ca o martiră chiar între frații ei. Frații mei, această lucrare de rănire unul pe altul nu se merită. Dumnezeu să vă ajute să vă curățiți inimile de acest lucru rău. Cereți iertare lui Dumnezeu și cereți iertare aceluia pe care i-ați nedreptățit. În curând va fi prea târziu pentru corectarea greșelilor și pentru că avem o ocazie atât de mică, să îndreptăm, să îndreptăm toate greșelile.

Fiecare va fi judecat în curțile cerului după faptele pe care le-a făcut în trup. Și lucrarea aceasta de apăsare a sufletelor, de a face lucrarea de două ori mai grea pentru cei care vor să facă orice sacrificiu pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu vor face o imagine prea săracă în cărțile cerului. Să nu punem capăt acestei lucrări! Avem nevoie de limbi sfințite și de buze atinse cu cărbunele de pe altar. Glasurile noastre să dea curs melodiei. Când vorbiți cu cei care se găsesc în descurajare, faceți-i să simtă că au simpatia voastră. Cu cât mai bine este să vorbiți cuvinte amabile, iubitoare și de simpatie decât cuvinte care vor răni și vor zdrobi sufletul. Vă aduceți aminte că aceste suflete sunt răscumpărate prin sângele lui Hristos? El zice: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. Ei sunt proprietatea lui Hristos și trebuie să-i încurajăm ca să aibă sănătate, curaj, credință și speranță.

Să căutăm pe Domnul. Să facem legământ cu El prin jertfă. Domnul dorește să ne

întâlnească aici. Nu dorește să ne îndepărtăm așa cum suntem acum. El dorește ca orice suflet să fie înconjurat cu dragoste înaintea Lui pentru ca să-și reverse binecuvântările Sale bogate peste noi. Nu vreți voi care ați acuzat pe frații voștri să ieșiți de pe terenul Satanei? Nu vă doare limba să vorbiți cuvinte de dragoste și de bunătate. Aceasta vă va face bine. Va încuraja în voi spiritul care ar trebui să locuiască în voi. Adunați cu Hristos, însă nu trebuie ca prin cuvânt sau faptă să descurajați pe aceia care pun la lucru toți nervii și mușchii ca să facă lucrarea pe care Dumnezeu i-a îndemnat să o facă.

Să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, ca să nu ne pedepsească pentru direcția acțiunii noastre în aceste lucruri. Vreau să umblăm smeriți cu Dumnezeu și să lăsăm ca spiritul bunătății să domnească în viețile noastre. Să fie cultivate afecțiunea și dragostea. Spiritul plăcut al lui Hristos să vină și să locuiască în noi. Când vom sta împreună cu Hristos în locurile cerești, dați-mi voie să spun, veți da pe față chiar lumina cerului.

Dacă frații Sutherland și Magan vor pleca din Berrien Springs —și cred că este datoria lor să plece - vă rog pentru numele lui Hristos să nu-i însoțiți cu critică și căutări de greșeli. Și aveți grijă să ajutați și să întăriți pe oricare vine acolo în locul lor.

De câteva ori, chiar înainte de a prelua lucrarea lor la Berrien Springs, Frații Magan și Sutherland și-au exprimat în fața mea poverile lor pentru lucrarea din Sud. Inimile lor erau acolo. Nu-i condamnați că merg acolo. Nu puneți piedici în calea lor. Lăsați-i să meargă și Dumnezeu să fie cu ei și binecuvântarea Lui să-i însoțească. Vor lua cu ei din locul acesta multe amintiri plăcute ale perioadelor de pace și de bucurie. Au fost timpuri de durere, dar ei nu pleacă din cauza aceasta. Ei cred că pot proslăvi mai bine pe Dumnezeu dacă vor merge într-un câmp care are cea mai mare nevoie. Aceasta este alegerea lor; nu i-am convins eu. Ei n-au știut decât că sora White nu va sta în calea lor. Când mi-au pus problema azi dimineață, le-am spus că nu-i voi împiedica nici o clipă. Toți cei care se angajează în lucrarea din Sud, au o luptă grea de dus. Lucrarea de acolo ar trebui să fie cu mult înainte de cum este acum. Ar trebui să încurajăm pe oameni să meargă acolo și să-i susținem prin credința noastră, prin rugăciuni și cu mijloacele noastre.

Și în Sud, frații noștri au trebuit să lucreze sub povara spiritului de căutare de greșeli și de acuzare. Vă spun aceste lucruri acum ca să vă dați seama că nu sunteți chemați de Dumnezeu să roștiți lucruri descurajatoare sau să dați pe față un spirit de răceală și de nepăsare pentru aceia care merg să poarte poveri în Sud. Sper că vă veți

aduce aminte de aceste cuvinte și că istoria teribilă a trecutului nu se va repeta.

Timp de peste douăzeci de ani, lucrarea din câmpul sudic a fost mereu prezentată înaintea noastră, dar n-ați făcut pentru lucrarea aceea tot ce trebuia să faceți. Acolo este un câmp mare iar povara susținerii lucrătorilor de acolo aparține oamenilor din America.

Dacă unii studenți sau lucrători doresc să meargă cu fratele Sutherland și cu fratele Magan, lăsați-i să meargă și să-i ajute să ducă lumina acelor care n-au auzit adevărul niciodată, la o categorie de oameni care a suferit datorită neglijenței și a sărăciei. Știu că fratele Haskel și fratele Butler se vor bucura să aibă ajutorul fraților Magan și Sutherland și se vor uni cu ei în lucrarea lui Dumnezeu. Ei vor avea un timp dificil la început, dar dacă Dumnezeu este cu ei, știu că îi va susține. Ellen G. White.

Extrase din discuțiile de la Conferința Lake Union

17-27 iunie 1904.

Lucrul de care avem nevoie ca să ținem mecanismul corpului în funcțiune este efortul mental combinat astfel încât toate părțile să fie consumate proporțional. Voi vă duceți și vă așezați și studiați, studiați, studiați. Știu că pe mulți i-am dus la mormânt.

Fiecare parte a organismului viu trebuie să-și facă lucrarea. Iată de ce la Berrien Springs, au ieșit să curețe terenul, astfel ca tineretul să aibă o înțelegere corectă cu privire la ce înseamnă educația adevărată și noi toți dorim să ajutăm această lucrare.

Școlii care va fi mutată la Berrien Springs și studenților care vor sta acolo, doresc să le spun: „Lucrați stăruitor pentru voi și pentru cei din jurul vostru”. Profesorilor: „Dacă veți primi puterea lui Dumnezeu vă veți da seama de puterea Sa. O, dacă am avea credința aceea care lucrează prin iubire și curăță sufletul! Brațele lui Hristos vă sunt deschise.

Dumnezeu a fost prezent în lucrarea de la Berrien Springs, și după lumina pe care mi-a dat-o, lucrarea a fost făcută astfel încât Dumnezeu a binecuvântat-o. Însă unii n-au crezut că o pot avea. Ei doreau să găsească ceva de care să se plângă. Acești bărbați s-au luptat cu toată puterea să ajungă drept la ținta pe care Dumnezeu a dat-o, dar au fost acuzații și descurajări, din partea celor care au venit la ei, însă ei au mers înainte, au mers înainte. La Conferința de la Oakland. Aceasta a continuat. Dumnezeu i-a susținut pe acești oameni și a continuat să le dea lumină. Ei au umblat în lumină.

Vedeți ce s-a făcut aici. Vedeți ce au făcut studenții. Vedeți ce educație a fost făcută. Educația se face în linii corecte și toată nemulțumirea și iritarea a fost de la cel rău, orice pătetică.

Spun fraților Sutherland și Magan, dacă sunt acolo. Acolo aveți un câmp deschis înaintea voastră. Dumnezeu a privit cu plăcere modul în care ați suprotat iritarea care a fost alimentată, chiar dacă ați avut atât de multe greutăți din cauza ei. Acum lucrarea a

ajuns la un punct în care puteți pleca la o lucrare în altă parte. Am așteptat și am așteptat să vedem cine va merge în câmpul Sudic, și acum Dumnezeu va deschide calea așa ca să puteți intra acolo și să aveți simpatia și afecțiunea fraților și a surorilor.

Frate Sutherland și frate Magan, voi nu ieșiți din această lucrare ca unii care au suferit un eșec, ci ca niște bărbați care au avut succes. Studenții care vor pleca din această școală nu trebuie să se rușineze. Ei au fost conduși direct la Biblie și la lumina pe care Dumnezeu a dat-o prin Mărturie.

Dragi studenți, trebuie să fiți de acord să lăsați pe profesorii voștri să plece. Ei au avut de dus o luptă grea, dar au avut izbândă în lucrarea lor. Acum la plecare, dați-mi voie să vă spun că Domnul va merge cu ei. Ei pot merge acolo unde lucrarea lor va fi apreciată, dar aici, durerea a fost atât de mare încât am puțină speranță că se vor vindeca. Când au administrat cât au putut mai bine, și nu li s-a adresat nici un cuvânt de încurajare, au puțină speranță că pot rămâne aici. Ei simt că acum alții pot veni să le ocupe locurile. Ei pleacă asemenea unora care au avut succes, și Dumnezeu să-i binecuvânteze acum când merg într-un câmp unde vor găsi odihnă pentru sufletele lor.

Sperăm că toți care astăzi sunt aici își vor aminti să nu repete istoria trecută. O știu destul de bine că a fost o istorie groaznică.

Doresc să spun profesorilor și studenților care vor lucra în această școală: Luați în primire lucrarea în numele Domnului și nu vă lăsați descurajați de cuvintele pe care le veți auzi. Nu lăsați ca ceva să vă întristeze.

Dacă acești frați pleacă de aici, așa cum cred că este datoria lor să facă, vă rog pentru numele lui Hristos, nu-i urmăriți cu critici acolo unde vor merge. Și oricine vine să le ocupe locurile susțineți-i și ajutați-i. Este o mare lucrare de făcut aici în Sud. Acești frați simt că pot proslăvi mai bine pe Dumnezeu mergând în Sud. Nu i-am convins eu. Inima lor este acolo. Acum să-i lăsăm să meargă și să nu-i judecăm pentru asta. Dumnezeu are un câmp larg în Sud și le revine Americanilor să susțină pe lucrătorii de acolo. Dumnezeu dorește să nu uitați că acest câmp a fost în fața voastră timp de douăzeci de ani. El v-a spus ce să faceți și n-ați făcut. Dacă acești frați pot lua câțiva studenți lucrători cu ei, lăsați-i să meargă și să ducă lumina aceluia care n-au auzit niciodată adevărul.

Știm că fratele Haskel și Butler se vor uni cu acești frați și se vor bucura să aibă ajutorul lor.

Acum, sunt foarte recunoscătoare că s-a făcut o lucrare aici în Berrien Springs și care s-ar putea face în sute de locuri unde este doar una dacă se vor găsi cei care au curaj moral să ia cuvântul lui Dumnezeu și să-l pună în practică.

Domnul a fost în această școală care a fost întemeiată. Domnul a ajutat pe acești frați atunci când înaintau cu școala și când învățau chiar principiile care erau predate în școlile profesilor. Credeți că în școlile profesilor ei s-au întors la acele cărți care se aduc acum în școală pentru ca să dea o educație? Credeți că ei au preluat cărțile de studiu din școlile obișnuite? Nu, nu! Ce erau învățați ei? O cunoaștere a lui Isus Hristos. Dacă ei au o cunoaștere practică a lui Isus Hristos, dați-mi voie să vă spun, că vor înțelege să fie părtași de natură divină pentru ca să scape de stricăciunea care este în lume prin poftă, și să iasă din orașe. Este exact lucrul care trebuie făcut astăzi. Ieșiți din orașe în locuri rurale unde pot fi educați în agricultură și în alte domenii de afaceri și de meserii. Credeți că atunci când vremurile devin din ce în ce mai rele, veți fi lăsați împreună aici? Nu, vom fi împrăștiați. Dacă cei care ajută la educarea din acest loc, vor oferi un mod corect de educație, acești studenți vor fi pregătiți să iasă în locuri noi și să înceapă cu ABC-ul educației pentru a educa pe alții. Când vor începe, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu va sta alături de ei.

Cu cât veți avea mai puțin din puterile întunericului în educația voastră, cu atât veți avea pe Hristos mai mult și veți avea o educație pe care o puteți duce în toate părțile lumii.

Dorim să spunem studenților de aici: Voi sunteți chiar în locul unde Dumnezeu dorește să fiți. Voi ați primit o educație și Domnul dorește să creșteți din har în har, de la un punct la altul, nu ca să vă așezați aici, ci ca să primiți o educație ca să mergeți unde nu știți.

Dorim ca acești studenți să simtă acum când sunt aici unde-și primesc educația că ochiul Domnului este asupra lor. Dacă veți conlucra cu îngerii lui Dumnezeu și veți fi cumpătați în dieta voastră (și n-am nici un motiv să nu cred că nu sunteți) și atenți cu puterea creierului, Dumnezeu va conlucra cu voi. Nu citiți povești. Puneți-le deoparte. Ceea ce dorim noi este adevărul biblic. El trebuie să fie temelia noastră și manualul

nostru. Nu dorim nici una din aberațiile care provin din cărțile populare, care sunt introduse în alte școli.

Nu este de nici un folos ca profesorul să vă predea lecție după lecție și să încerce să vă îndrume, dacă nu conlucrați cu învățătura. Vor fii unii care au învățat în școli din cărți pe care le-au avut la îndemână, și care vă vor spune că pierdeți, că ar trebui să aveți o cunoaștere de felul acesta, și câte altele. Spuneți-le că nu avem timp. Ne pregătim să fim duși în împărăția Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Noi dorim să știm ce trebuie să facem ca să moștenim viața veșnică. Aceste lucruri stau chiar la temelia oricărei educații, și cu cât sunteți mai bine instruiți în Cuvânt, și cu cât înțelegeți mai bine Cuvântul, cu atât mai repede sunteți pregătiți să vă folosiți de educația primită. Nu doriți ca mintea voastră să vă fie îmbâcsită cu rătăcirile din cărțile folosite în școlile de astăzi, ci doriți o educație care să fie liberă de orice gunoi și pe care să o puteți folosi. Voi învățați ca să puteți învăța pe alții. Ceea ce primiți de la Isus Hristos trebuie să dați mai departe. Voi doriți să învățați cum să faceți educație.

Dragi studenți, vreau să vă spun: Mulțumesc lui Dumnezeu că ați înaintat în studiile voastre, că astăzi unii care ca și acești frați vor părăsi școala ca să-i însoțească și să ducă cu ei educația chiar acolo unde se vor duce. Cum o veți preda? Folosind educația adevărată, pe care au primit-o, mergând în case ca evangheliști, lucrători biblici. Când învățați Scripturile, veți descoperi că există o cunoștință la care nici nu v-ați gândit. Vă vor veni în minte cuvinte și idei precum și sentimente. Puteți începe să lucrați pentru cei neștiutori, cei care au nevoie de ajutorul vostru, și veți avea un Educator chiar alături de voi; acesta este Scumpul Isus. Îngerii lui Dumnezeu vă vor ajuta în lucrarea voastră. Vă aduceți aminte cum s-a întâmplat cu Daniel. Știți totul cu privire la felul cum a dat slavă lui Dumnezeu. El i-a dat slavă pentru lucrarea pe care a făcut-o pentru el. El, împreună cu cei trei tovarăși au fost luați din țara lor, de la părinții lor și de la educatorii lor la o vârstă foarte tânără. Ei au fost atât de buni și de respectuoși și politicoși în toate manierele, încât cel care era însărcinat cu grija lor s-a îndrăgostit de ei.

Vreau să înțelegeți că Hristos a spus că veți fi duși înaintea regilor și a conducătorilor ca să răspundeți pentru credința voastră. Dar dacă va trebui să fiți duși înaintea regilor și a conducătorilor, aveți nevoie de o minte clară. Veți dori să înțelegeți ce este adevărul și să-l practicați. Trebuie să ne pregătim pentru ce va veni asupra noastră. Trebuie să avem adevărul însământat în nervi, în creier, în suflet și în corp.

Facultățile noastre de percepție trebuie educate să înțeleagă ce este adevăr și ce este rătăcire și să ne așezăm picioarele pe platforma adevărului veșnic. Aceasta este ce cere Dumnezeu de la noi și de la oricine. Respectați și ajutați pe profesorii voștri și nu le produceți neazuri, ci ajutați-i ca să vă ajute. Dacă vă țineți acolo unde văd că eforturile lor găsesc un răspuns, atunci au curajul și vă pot ajuta iar voi puteți lucra împreună ca membri ai familiei lui Hristos de aici de jos și după aceea veți deveni membri ai familiei lui Hristos de sus.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să rămână peste voi toți.

Școala din Huntsville

Luni dimineața pe 20 iulie 1904, am plecat din Graysville la Huntsville. Am ajuns la școala situată într-un loc frumos la țară. Ferma școlii are peste trei sute de acri de pământ, din care o mare parte este cultivată.

Acum câțiva ani fratele S. M. Jacobs, avea răspunderea fermei și sub grija lui s-au făcut mari îmbunătățiri. El a plantat livezi de peri și pruni precum și alți pomi. Fratele și sora Jacobs au părăsit Huntsville cam acum trei ani și de atunci ferma n-a mai fost bine îngrijită. Vedem în pământul promis o întoarcere mult mai plăcută decât ne oferă, unde administratorii dau ajutorul de care este nevoie.

Fratele Jacobs a depus eforturile cele mai serioase și mai dezinteresate, dar nu i se dăduse ajutorul pe care-l solicita puterea lui. Și sora Jacobs a lucrat din greu iar când sănătatea a început să o părăsească, s-au hotărât să plece din Huntsville și să meargă într-un loc în care lucrul nu avea să fie atât de greu. Dacă atunci le-ar fi fost trimise ajutoare eficiente și mijloace ca să facă ameliorările necesare, progresul făcut i-ar fi dat curaj fratelui Jacobs, studenților cât și poporului nostru de pretutindeni. Însă mijloacele care ar fi trebuit să ajungă la Huntsville n-au ajuns și acum vedem urmările în aspectul actual.

De curând mi-a fost adresată întrebarea: „N-ar fi mai bine să vindem lotul școlii din Huntsville și să cumpărăm altul mai mic?”. Îndrumarea care mi-a fost dată a fost că această fermă nu trebuie vândută, și că situația prezintă mai multe avantaje pentru continuarea unei școli de culoare. Ar fi necesari ani să se clădească într-un loc nou, lucrarea care s-a făcut la Huntsville. Banii Domnului au fost investiți în ferma școlii din Huntsville ca să ofere un loc de educație pentru studenții de culoare. Conferința Generală a dat acest teren lucrării din sud, iar Domnul mi-a arătat ce poate deveni această școală, și pot deveni cei care merg acolo pentru pregătire dacă sunt urmate planurile Sale.

Pentru ca școala să se dezvolte așa cum ar trebui este nevoie de bani și de o conducere sănătoasă și inteligentă. Lucrurile trebuie să fie bine conservate iar școala

trebuie să dea dovada că adventiștii de ziua a șaptea înțeleg să facă o reușită din tot ce întreprind. Trebuie asigurate facilitățile necesare pentru reușita școlii. În prezent facilitățile sunt foarte slabe. Trebuie clădit un spațiu mic în care studenții să fie învățați să aibă grijă unii de alții în timp de boală. În școală a fost o asistentă care să aibă grijă de studenți când sunt bolnavi, dar n-au fost asigurate condițiile favorabile. Acesta a făcut ca lucrarea să fie foarte descurajatoare.

Trebuie să li se dea studenților o educație în aceste domenii de lucrare care să-i ajute să fie lucrători împreună cu Hristos, cu succes. Trebuie învățați să se despartă de obiceiurile și practicile lumii. Trebuie învățați cum să prezinte adevărul pentru timpul acesta și cum să lucreze cu mâinile și cu capul ca să-și câștige pâinea zilnică ca să poată merge și învăța pe semenii lor. Trebuie învățați să aprecieze școala ca un loc în care li se dă ocazia să primească o pregătire pentru slujire.

Trebuie făcute planuri înțelepte pentru cultivarea pământului. Studenților să li se dea o educație practică în agricultură. Această educație va avea o valoare inestimabilă în lucrarea lor viitoare. Trebuie făcută o lucrare stăruitoare pentru cultivarea pământului, și din aceasta studenții să învețe cât de importantă este munca stăruitoare pentru cultivarea grădinii inimii.

Cel care va lua răspunderea școlii din Huntsville trebuie să știe cum să se conducă pe el și cum să conducă și pe alții. Învățătorul de Biblie trebuie să fie un bărbat care poate învăța pe studenți cum să prezinte adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu în public și cum să facă lucrarea din casă în casă. Lucrările fermei trebuie administrate cu grijă și cu înțelepciune.

Profesorii ar trebui să caute mereu înțelepciune de sus ca să fie feriți de greșeli. Ei ar trebui să dea o atenție deosebită lucrării lor, astfel încât fiecare student să fie pregătit pentru ramura de servire la care se poate adapta cât mai bine. Toți trebuie pregătiți să slujească cu credincioșie. Profesorii și studenții să conlucreze făcând tot ce pot mai bine. Străduința continuă a profesorilor ar trebui să fie în a face pe studenți să vadă importanța creșterii continue.

Influența conducătoare și stăpânitoare în școală trebuie să fie credincioșia în cele mai mici lucruri. Studenții să fie pregătiți să fie credincioși în lucrurile mari. Fiecare student trebuie să ia în mână și cu ajutorul lui Dumnezeu să învingă greșelile care

afectează caracterul. Și trebuie să dea pe față un interes neegoist și serios pentru binele școlii. Dacă vede o scândură când se plimbă, sau un stâlp de la gard care se mișcă, să ia îndată ciocan și cuie și să facă reparațiile necesare. Nimic să nu fie îngăduit în casă sau afară să prezinte un aspect neglijent. Căruțele și harnașamentul trebuie să fie îngrijite, cercetate și reparate. Când carele și hamurile sunt folosite într-o stare degradată, viața este pusă în pericol.

Aceste lucruri mici au o mai mare importanță decât cred mulți în educația studenților. Oamenii de afaceri vor vedea cum arată carele și hamurile și își vor forma păreri în consecință. Și, mai mult decât atât, dacă studenților li se îngăduie să meargă prin școală cu obiceiuri leneșe și lipsite de energie, educația lor nu va avea nici pe jumătate valoarea pe care ar trebui să o aibă, dacă ar fi învățați să fie credincioși în tot ce fac. „Cine este credincios în cele mai mici, va fi credincios și în cele mari.” Lucrurile cele mici merită atenție, și cu toate acestea, lăsate zile și săptămâni până când devin neglijate, dau studenților lecții pe care le vor împlini toată viața, împiedicându-i în lucrarea lor. Un astfel de exemplu este demoralizator, iar studenții a căror educație urmează acest tipar, nu sunt necesari în lume.

Oare n-ar trebui ca Dumnezeu nostru să fie slujit mai credincios? Suntem chemați ca profesori să înălțăm cu toată inima regulile și să ne disciplinăm cu tenacitate și hotărâre obiceiurile de ordine și de perseverență. Tot ce găsim mâinile noastre, să facă bine. Am fost cumpărați cu un preț, chiar cu sângele Fiului lui Dumnezeu, și tot ce facem trebuie să onoreze pe Răscumpărătorul nostru. Trebuie să lucrăm în părtășie cu Hristos tot așa cum Hristos lucrează în părtășie cu Tatăl. Să dăm la o parte orice piedică „și păcatul care ne înfășoară atât de repede”, ca să putem urma pe Domnul nostru cu toată hotărârea inimii.

Sufletul suferă o pierdere gravă atunci când datoriile nu sunt îndeplinite cu credincioșie, când sunt îngăduite obiceiuri de neglijență și de indolență să ne conducă viața. Credincioșia și lipsa de egoism trebuie să stăpânească tot ce facem. Când sufletul este lăsat necurățit, când scopurile egoiste sunt lăsate să stăpânească, vrăjmașul intră, duce mintea să nutrească planuri nesfinte și să lucreze pentru câștiguri egoiste, indiferent de urmări.

Însă acela care face pe Hristos, primul, cel din urmă și cel mai bun în toate, nu va lucra pentru ținte egoiste. Lipsa de egoism se va vedea în fiecare faptă. Pacea lui Hristos

nu poate locui în inima unui om în a cărei viață eul este motivul faptei. Unul ca acesta poate susține teoriile cu privire la adevăr, dar dacă nu este în armonie cu cererile Cuvântului lui Dumnezeu, și nu-și părăsește dorințele și ambițiile pentru împlinirea vrerii și căii lui Dumnezeu, el se luptă fără țintă; deoarece Dumnezeu nu-l poate binecuvânta. El stă între două păreri, oscilând continuu între Hristos și lume. El este acela care se luptă pentru Domnul, dar se încarcă cu poveri grele. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 108

Nevoia de armonie

Takoma Park, 23 iulie 1904.

Iubiți frați Magan și Sutherland, Am cuvinte de sfat pentru voi. Trebuie să existe armonie între voi și bărbații cu răspundere de la Conferința Generală. Voi căutați pleavă în ceea ce privește fratele Daniells și fratele Prescott. De ce? Pentru că nu s-au armonizat cu voi în toate planurile voastre și nu v-au dat creditul pe care îl meritați. Însă atunci când Domnul v-a corectat greșelile și a rostit cuvinte de încurajare cu privire la eforturile voastre, de ce nu I-ați mulțumit și nu I-ați arătat recunoștință dând pe față iertare, și arătând aprecierea pentru poverile purtate de acești frați conlucrători? De ce ați aruncat acuzații asupra fratilor Daniells și Prescott, sau ați permis ca alții să facă acest lucru cu ei?

Sentimentele voastre față de frații Daniells și Prescott nu sunt corecte. Dacă așteptați să fie de acord cu voi, trebuie să vă armonizați voi cu ei. Domnul a declarat că se va armoniza cu fratele Daniells și cu fratele Prescott. Și știu despre ce vorbesc; căci mi-au fost prezentate aceste lucruri.

Vreau să vă pun o întrebare: Pe cine ați fi ales voi ca președinte al Conferinței Generale? Vreți să-mi indicați numele? În timpul ultimei Conferințe Generale situația era foarte tensionată și trebuia ales ca președinte un bărbat care era în armonie cu lucrarea pe care Dumnezeu încerca să o facă prin Mărturii.

Fratele Daniells și fratele Prescott au făcut unele greșeli. Dar a fost făcută o greșeală gravă atunci când voi și fratele A. T Jones v-ați ridicat în apărarea mișcării pentru redeschiderea Colegiului din Battle Creek, ale cărei urmări nici unul din voi nu le-a înțeles. Domnul nu a inspirat cuvintele rostite în apărarea mișcării aceleia, și criticile care au fost făcute împotriva atitudinii bărbaților care au simțit de datoria lor să arate pericolele care aveau să însoțească efortul de a aduce un număr mare de tineri la Battle Creek. Alt sfătuitor a luat locul Sfătuitorului divin.

În acest timp periculos Domnul a dat bărbaților pe care i-a ales să stea ca și

conducători ai poporului Său. Dacă acești bărbați se vor păstra umiliți și se vor ruga, făcând mereu din Hristos confidentul lor, ascultând de cuvintele Sale, Domnul îi va conduce și le va da putere. Dumnezeu a ales pe fratele Daniells să poarte răspunderile și i-a făgăduit că-l va face în stare, prin harul Său, să facă lucrarea încredințată. Răspunderile poziției pe care o ocupă sunt mari, iar epuizarea puterii și curajului este serioasă; iar Domnul face apel la poporul Său să susțină mâinile fratelui Daniells, atunci când se străduiește cu toate puterile minții și ale corpului să promoveze lucrarea Domnului. Domnul dorește ca fiecare biserică să înalțe rugăciuni pentru el acum când poartă aceste răspunderi grele. Refuzați să ascultați cuvintele de condamnare rostite cu privire la bărbații asupra cărora stau aceste răspunderi grele.

Fratele Daniells este bărbatul care a dovedit că Mărturiile sunt adevărate. Iar el s-a dovedit atașat față de Mărturii. Când s-a aflat că nu era de acord cu ei, a fost gata să-și recunoască greșelile și să vină la lumină. Dacă și alții ar fi făcut același lucru, n-ar fi starea de lucruri pe care o vedem azi. Domnul a muștrătat pe fratele Daniells atunci când a greșit, iar el și-a dovedit hotărârea de a sta de partea adevărului și a neprihănitului și să-și îndrepte greșelile.

Frații mei, să facem acum tot ce putem mai bine, și să nu descoperim răul din fratele Daniells, ci să-l ajutăm. El a dovedit că este bărbatul pentru locul acela. În acest timp sunt necesari bărbați care îndrăznesc să se deosebească de aceia care contracarează planurile Domnului pentru poporul Său. Voi n-ați cunoscut adevărata stare a conducătorilor lucrării misionare medicale din Battle Creek. Voi n-ați apreciat corect acțiunile lor. Din contră ați încurajat prea mult ideile și planurile lor.

Știu că fratele Daniells este omul potrivit la locul potrivit. El a stat nobil în favoarea adevărului și s-a luptat cu seriozitate să trateze corect luptele care s-au purtat cu privire la relația dintre lucrarea medicală și lucrarea Evangheliei.

Dacă bărbații pe care Dumnezeu i-a ales să stea în poziții de răspundere vor lua seama la Mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat și le dă încă, dacă vor sta lângă Cuvântul Său, dacă se vor despărți de cei care doresc să aducă influențe lumești, vor fi bărbați siguri pentru vremurile în care am intrat.

Cuvintele și atitudinea fratelui E. A. Sutherland și a fratelui A. T. Jones la adunarea de la Berrien Springs a șocat prin nota lor lipsită de armonie - o notă care n-a

fost inspirată de Dumnezeu. Ea a creat o stare de lucruri care a avut ca urmare pagube pe care nu le-au anticipat. Aceasta a făcut ca lucrarea adunării să fie mult mai grea decât ar fi fost altfel. Dacă n-ar fi fost cuvântul lor neînțelept, Conferința din Berrien Springs ar fi avut cu totul alte rezultate.

Frații mei, Domnul este dezonorat atunci când căutați să puneți povara judecării asupra fraților voștri așa cum ați făcut la adunare. N-ați lucrat în armonie cu Dumnezeu; căci nu acesta este modul în care lucrează El. Dacă ați simțit datoria de a pune înaintea fraților probleme care aveau de a face cu conducătorii de la Conferința Generală era de datoria voastră ca mai întâi să chemați laolaltă bărbați de încredere și cu modestie să le prezentați situația. N-ar fi trebuit să aruncați ideile voastre fără sfat; așa cum ați făcut. Predispoziția impulsivă a fratelui Jones l-a făcut de multe ori să facă mișcări greșite care au trebuit să fie corectate și mustrate.

La adunarea de tabără de la Fresno, după ce am dat o mărturie foarte lămurită, Fratele Jones a făcut partea omului, făcând o lucrare serioasă de mărturisire. El își lucra mântuirea cu frică și cu cutremur. Bindecuvântarea Domnului a venit, și s-a descoperit slava Domnului. Îngeri din cer erau în adunarea aceea și a fost primită o mare binecuvântare de către toți cei de față. Și așa ar fi fost și în adunarea de la Berrien Springs, dacă Doctorul Kellogg ar fi primit solia din inimă pe care Domnul a trimes-o și ar fi rupt-o definitiv cu vrăjmașul. Spiritul de smerenie ar fi umplut orice inimă și dacă toți ar fi făcut o mărturisire sinceră.

În adunarea de la Berrien Springs a fost dată Doctorului Kellogg o solie deosebită de speranță. Ar fi rămas pe un teren avantajos, dacă ar fi primit pe Domnul Isus ca sfătuitor. În și prin puterea Mântuitorului, ar fi rupt vraja. Dar n-a făcut-o.

Timp îndelungat, Doctorul Kellogg n-a primit cu umilință pe Hristos ca profesor al lui, și fără să-și dea seama, a fost învățat de maestrul sofismelor. Iar vrăjmașul l-a folosit ca un canal prin care a exercitat o influență stăpânitoare puternică asupra medicilor asociați cu el. Dar Domnul va rupe vraja care este peste acești oameni și va îngădui ca jugul care a fost pus peste ei să fie frânt.

Hristos face tuturor invitația: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun

și sarcina Mea este ușoară”. Toți cei care primesc invitația Sa vor da mărturie că în adevăr jugul Său este bun și sarcina Sa ușoară.

Este important pentru medicii noștri dacă poartă jugul lui Hristos sau jugul unui om. Cei care poartă jugul pe care omul l-a pus pe grumazul lor, trebuie să lase ca acest jug să le fie înlăturat înainte de a face partea pe care Dumnezeu le-o dă în vestirea adevărului. Cei care-L primesc și cred în Hristos Isus, nu trebuie să poarte jugul nici unui om; și nici să răspundă cu privire la locul pe care stau. Lupta se desfășoară între două puteri - Prințul vieții și prințul întunericului. Această luptă este de un interes vital pentru poporul lui Dumnezeu.

Hristos este cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Pe buzele Lui adevărul n-a fost neclar și nici n-a oscilat în mâinile Lui. El zice: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, și cine nu adună cu Mine, risipește”. Dumnezeu a dat fiecărui om lucrarea lui. El așteaptă ca orice urmaș al Său să exercite o influență care va lucra la înălțarea împărăției Sale. Cine nu este angajat activ în promovarea dragostei, a unității și a cinstei precum și a principiilor sănătoase, exercită o influență care este împotriva lui Hristos.

Cei care sunt atașați de Conducătorul lor divin vor îndepărta sofismele meșteșugite care vin să amăgească pe oameni. Cei care vor fi feriți de influențele amăgitoare și josnice ale vrăjmașului, trebuie să rupă orice fel de jug și să-și ia poziție pentru Hristos și în favoarea adevărului, pentru ca să fie liberați de sentimentele amăgitoare și închipuite, care, dacă sunt primite, le vor distruge credința și experiența. Dacă nu vor câștiga liberarea aceasta, vor coborî pas cu pas până acolo încât vor nega pe Acela care i-a răscumpărat cu prețul sângelui Său.

Întrebarea care mi-a fost pusă acum este: Cine va sta de partea Domnului în fața oamenilor buni și răi, în prezența îngerilor, în prezența Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt? Nu mai puteți rămâne neutri și să fiți totuși urmași ai lui Hristos, robii Săi credincioși.

Dacă aceia care pretind a fi misionari medicali ar fi stat departe de sofismele seducătoare ale Doctorului Kellogg, n-ar fi fost acolo unde sunt acum - priviți de Dumnezeu ca ispravnici necredincioși pentru că s-au armonizat cu Medicul care este cu siguranță sub influența amăgitoare a vrăjmașului.

Cauza lui Dumnezeu este în mare pericol pentru că medicii în mintea cărora au biruit sofismele împotriva adevărului, s-au unit împotriva impresiilor Duhului Sfânt și se așează acolo unde Domnul nu-i poate folosi ca și conducători ai poporului.

Dacă Doctorul Kellogg ar fi luat aminte la lumina dată lui de Dumnezeu prin Mărturiile Duhului Său; dacă și-ar fi pus încrederea în Dumnezeu; dacă n-ar fi dat atenție sofismelor științifice pe care le-a studiat mai mult sau mai puțin de-a lungul anilor; dacă și-ar fi urmat Călăuza, lucrând cu privirea ațintită numai spre slava lui Dumnezeu, ar fi evitat multe, multe căi încâlcite pe care le-a urmat. Dar în loc să ia seama la avertizările date că îngerii cei răi lucrau împreună cu el, a încurajat prezența lor continuând să urmeze o cale a neascultării.

Nici unul dintre cei care luptă în armata Domnului și care se află sub steagul însângerat nu trebuie să fie neputincios. Luptătorii Săi adevărați sunt părtași de natură divină după ce au fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Însă cei care își aleg calea proprie și rămân în legătură cu marele amăgitor sunt considerați nevrednici de viața veșnică.

Cine va lua poziție de partea Domnului? Să pășească pe platforma adevărului veșnic, despărțindu-se de influențele seducătoare ale ispititorului. În rândurile poporului lui Dumnezeu trebuie să se vadă o lucrare bună pentru El și râvnă care este în armonie cu cunoștința.

Fiți tari în Domnul și în puterea tăriei Lui: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. (Semnat) Ellen G. White.

Semnarea de contracte

(Fără dată, dar fără îndoială câțiva ani mai înainte.)

Tuturor administratorilor sanatoriului nostru și tuturor medicilor, asistentelor și lucrătorilor misionari medicali din toată lumea, sunt îndemnată să le spun că avem datoria să respectăm foarte mult pe Doctorul J. H. Kellogg și pe asociații lui din lucrarea misionară medicală din Battle Creek. Ar trebui să fim profund recunoscători pentru lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o prin munca slujitorilor Săi credincioși din Sanatoriul de la Battle Creek și în special pentru adevărată neabătută a Doctorului Kellogg în apărarea principiilor reformei sanitare.

Domnul a plasat pe Doctorul Kellogg într-o poziție importantă, iar frații lui trebuie să-l onoreze, să-l respecte și să-i susțină mâinile pentru continuarea acestei lucrări date de Dumnezeu. Influența lui va fi o binecuvântare când lucrează cu frații lui și în armonie cu planurile Marelui Maestru Lucrător.

Însă pe când Doctorul Kellogg trebuie să fie respectat și onorat, în timp ce trebuie să recunoaștem faptul că Dumnezeu îl folosește ca pe un canal prin care transmite o lumină mare poporului Său, în nici un caz să nu-l așezăm acolo unde ar trebui să fie Dumnezeu, ca Întelepciune, ca Îndrumător și ca o Călăuză infailibilă.

Domnul a mustrat pe cei care pretind a crede adevărul prezent pentru că n-au conlucrat cu Doctorul Kellogg și cu conlucrătorii lui credincioși în trăirea reformei sanitare.

Doctorul Kellogg trebuie să stea ca medic al lui Dumnezeu, și trebuie să facă o lucrare înaltă. Dar dacă este lăsat să-și urmeze propria sa judecată în toate lucrurile, el va face greșeli. El lucrează peste puteri. El face de trei ori mai mult decât ar trebui. Nu aceasta este voia lui Dumnezeu. Dar lucrând peste puteri, el își scurtează viața. El este proprietatea lui Dumnezeu și ar trebui să rămână ascuns cu Hristos în Dumnezeu. Doctorul Kellogg nu trebuie să îmbrățișeze atât de mult trecutul, așa cum a făcut. Iar în unele lucruri plănuierea lui trebuie să fie diferită.

Conducătorilor din lucrarea misionară medicală trebuie să le spun că nimeni nu trebuie să pretindă putere regală peste moștenirea lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu trebuie să rămână sub cârmuirea Sa și doar a Sa. Există un singur Păstor și El are o singură turmă. Domnul cunoaște viitorul. El este singurul la care să privim și în care să ne încredem ca să ne călăuzească, să ne păzească și să ne îndrume în dezvoltarea viitoare a diferitelor ramuri ale lucrării.

Timp de câțiva ani am fost avertizată că există un pericol, un pericol continuu ca oamenii să caute la oameni aprobarea să facă una sau alta în loc să caute la Dumnezeu. În felul acesta devin niște slăbănogi, legați cu legături omenești ceea ce Dumnezeu n-a poruncit. Dumnezeu poate impresiona mintea și conștiința să facă lucrarea Sa legați de El și în unitate frățească care va fi în armonie cu legea Sa.

Domnul n-a dat înțelepciune cu privire la lucrarea misionară medicală numai celor asociați în lucrarea de la Battle Creek. Natura omenească nu este divină. Cei mai talentați din rândurile noastre nu sunt infailibili. Nu toate metodele lor sunt inspirate de Dumnezeu. Ei fac greșeli și vor continua să facă greșeli dacă nu umblă în credință smerită înaintea lui Dumnezeu. Cele mai mari ispite atacă pe bărbații care poartă cele mai mari răspunderi. Unica noastră siguranță este în umilirea zilnică a inimii înaintea lui Dumnezeu și vegherea cu atenție ca nu cumva vreun fir de egoism să fie țesut în lucrare. Să lucrăm în așa fel încât să se vadă lămurit că eul este mort și că lucrarea noastră poartă semnătura Cerului.

Fiecărui lucrător medical legat de cauza lui Dumnezeu îi sunt adresate cuvintele spuse de Pavel lui Timotei: „Ia seama la tine însuși și la învățătura pe care o dai altora”. Să ne cercetăm cu atenție și să renunțăm la orice plan sau principiu care ne face să reprezentăm greșit pe Domnul. Experiența trecută trebuie revăzută de aproape. Orice motiv trebuie cercetat critic. Orice proiect ambițios care este contrar Cuvântului lui Dumnezeu trebuie părăsit. Trebuie să stăm în pregătire înaintea Domnului. Cuvântul dat mie să vi-l spun este: „N-am găsit lucrările tale desăvârșite înaintea lui Dumnezeu”. Domnul nu va primi slujirea cea mai splendidă dacă înseamnă să pui cel mai mic jug asupra poporului Său. Nu trebuie să pregătim nici un jug pentru semenii noștri. Cuvântul lui Dumnezeu dat nouă este că trebuie să rupem orice fel de jug.

Un exemplar din contractul propus între Asociația Medicală și cei care înființează

sanatorii mi-a fost citit de sora Druillard. După câteva zile eram în rugăciune și mi-a trecut pe dinainte o scenă reprezentând urmările nefavorabile ale tranzacțiilor care vor urma semnării acestui contract. Au mai trecut și alte scene pe dinaintea mea, asemănătoare celor prezentate când mă găseam la Summer Hill, cu câteva săptămâni înainte de întoarcerea noastră în America. La data aceea mi-au trecut pe dinainte prezentări ale mișcărilor din America. Am văzut contracte pregătite să fie prezentate poporului nostru. În aceste contracte erau termene și condiții care nu trebuie să fie acceptate. Pe nici o cale să nu se lege frații acceptând asemenea propuneri. Am fost instruită că știm foarte puțin cu privire la ce va fi în fața noastră și că Dumnezeu ne interzice să ne legăm prin contracte ca să ne asigurăm fonduri.

Am fost îndemnată să spun fraților Caro și Sharp că le vor fi făcute propuneri care conțin condiții pe care nu trebuie să le accepte sau să aprobe. Am văzut o hârtie desfășurată înaintea acestor frați și cineva cu demnitate s-a ridicat și a zis: Nu vă puneți numele pe nici o scrisoare care vă obligă să faceți sau să vă abțineți a face anumite lucruri în domeniul afacerilor. Nu este planul lui Dumnezeu ca să semnați astfel de înțelegeri. Acest document este produsul omului. Nu știți ce se va întâmpla în viitor. Dumnezeu zice: Eu așez și Eu răstorn. Semnarea unei înțelegeri care spune ce să faceți și ce să nu faceți în viitor nu este după planul lui Dumnezeu. El, care cunoaște sfârșitul de la început înțelege și știe ce este în inima omului și care sunt pericolele care pasc pe bărbații cărora Dumnezeu le-a încredințat răspunderi mari.

Omul să nu-și asume mai mult decât i-a dat Dumnezeu. Dacă umblă în smerenie cu Dumnezeu, mâna cea bună a Domnului va fi cu el. Dacă se ambiționează să facă o lucrare a lui după planuri proprii, o lucrare în care este binevoitor acolo unde consideră să fie binevoitor și egoist acolo unde alege să fie egoist, se va ajunge la o stare de lucruri care va dezonora pe Dumnezeu și adevărul Său. Se vor face presiuni. Va fi folosită puterea omenească pentru realizarea termenilor înțelegerii făcute și semnate în trecut, înțelegeri socotite importante pentru a proteja interesele întreprinderii de alimente sănătoase și să dea Sanatoriului susținere și asigurare financiară.

Am fost îndrumată că reglementările și înțelegerile sunt astfel stabilite astfel încât Dumnezeu nu le poate aproba. Domnul interzice semnarea contractelor care au fost pregătite pentru sanatoriile noastre din America și din alte țări. Nu este voința Sa ca orice sanatoriu și baie întemeiată de poporul nostru să fie puse sub controlul cuiva.

Cei care caută să unească lucrarea din câmpurile îndepărtate de lucrarea din Battle Creek prin intermediul acestor contracte, își asumă o răspundere prea mare. Ei nu trebuie să-și ia asupra lor puterea pe care Dumnezeu nu le-a dat-o. Ei nu trebuie să se așeze într-o poziție unde oamenii vor privi la ei în loc să privească la Dumnezeu.

Hristos n-a urmat nici un model omenesc. El spune slujitorilor Săi: Rupeți orice fel de jug pe care oamenii caută să vi-l pună. Nu acceptați nici un jug care să vă împiedice mișcările prezente sau viitoare. Rămâneți liberi. Luați numai jugul Meu. Când sunteți înjugați cu Mine, cuvintele Mele vor produce impresie asupra caracterelor voastre.

Toate planurile formulate pentru poporul nostru vor trebui cercetate cu grijă și cu seriozitate. Nici un fir de plan omenesc să nu fie introdus în țesătură. Dacă nu veghem și nu ne rugăm cu stăruință, vrăjmașul va veni și va distruge modelul. Ambiția nu trebuie să ne conducă să cuprindem prea multe în planurile noastre.

Prea multă putere este investită în oameni atunci când trebuie rezolvate probleme, când un om sau un grup mic de oameni au în puterea lor posibilitatea de a conduce sau a distruge lucrarea fraților lor conlucrători. La ridicarea instituțiilor medicale și la dezvoltarea lucrării lor, nu trebuie exercitată o putere de conducere regească, așa cum a fost în trecut. Puterea regească manifestată la început în Conferința Generală nu trebuie perpetuată. Lucrarea de publicații nu trebuie să fie o împărăție separată. Este important ca aceste principii să guverneze lucrarea de publicații și a lucrării sanatoriilor. Nimeni nu trebuie să creadă că ramura de lucrare în care el este prins are o importanță covârșitor mai mare decât alte ramuri.

Împărțirea Conferinței Generale în Uniuni de Conferințe a fost rânduiala lui Dumnezeu. În lucrarea Domnului pentru aceste zile din urmă, nu trebuie să fie centre ca la Ierusalim, nici putere regească; iar lucrarea din diferite țări nu trebuie să fie legată cu contracte cu lucrarea care își are centrul la Battle Creek; căci nu acesta este planul lui Dumnezeu. Frații trebuie să se sfătuiască; căci suntem tot atât sub controlul lui Dumnezeu într-o parte a viei Sale ca și în celelalte. Frații să fie una în inimă și în suflet, așa cum Hristos și Tatăl sunt una. Învățați acest lucru, puneți-l în aplicare ca să fiți cu Hristos în Dumnezeu, toți lucrând ca să ne zidim unul pe altul.

Lucrarea de educație trebuie să fie făcută cu credincioșie în toate sanatoriile care

se înființează. Este nevoie ca administratorii oricărei instituții să devină din ce în ce mai inteligenți față de lucrarea lor. Ei nu trebuie să depindă de administratorii altor instituții pentru îndrumare, ci să privească la Dumnezeu ca instructor al lor și să meargă înainte într-o slujire credincioasă și inteligentă dezvoltând continuu talente și capacități mai mari.

Dumnezeu cheamă bărbații și femeile să privească la El, ca să primească lumină, putere și cunoștință. El nu va fi proslăvit prin subscrierea noastră la reglementări și contracte care obligă o instituție să urmeze îndrumarea altei instituții de la mii de mile distanță. Ar fi trebuit să prevedem că dacă dorim ca Dumnezeu să ne conducă mințile, aceste minți nu trebuie să fie legate de reglementările oamenilor.

Se cere credincioșie față de principiu. Însă angajamentul față de cineva care nu simte nevoia să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu nu are nici o valoare. Punerea semnăturii pe documente, nu dă asigurare pentru cinste și nu asigură nici aplicarea dreptății, milei și dragostei lui Dumnezeu.

Domnul dorește ca restricțiile care țin legată lucrarea de înțelepciunea omenească, să fie îndepărtate. Cei care sunt uniți cu Hristos nu trebuie să accepte juguri care se vor dovedi o piedică în lucrarea lor pentru El. El zice: „Veniți la Mine...și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre; căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. Dumnezeu cel viu și adevărat trebuie să fie înălțat. Toate popoarele trebuie să audă vestirea soliei Evangheliei.

Mulți convinși și convertiți se vor pleca în umilință înaintea Domnului, făcând o consacrare fără rezerve față de El. Solia trebuie să meargă în toate părțile lumii. „Priviți la Mine și veți fi mântuiți, voi care locuiți la marginile pământului; căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul afară de mine. Eu am jurat și cuvântul ieșit din gura Mea este neprihănire și nu se schimbă, căci înaintea Mea se va pleca orice genunchi și orice limbă va mărturisi.” Cuvintele scrise pe templul Domnului se armonizează cu invitația plină de milă fără margini: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele”. Ea va vesti că Eu sunt Dumnezeul cel viu care stau pe tron ca un conducător care dă lumii audiență. Și care este răspunsul? - „Toți oamenii să Te laude, o, Dumnezeule, toți oamenii să Te laude, și pământul întreg să fie plin de slava Ta.”

Viitorul ne stă înaintea, și cu siguranță vor avea loc evenimente neprevăzute, care vor schimba aspectul actual al lucrurilor din lume. Pofta și lăcomia se luptă pentru supremație. Se va da pe față apăsare și ură ca să se facă distrugerii. Inspirat de o putere de jos, uneltele Satanei vor lucra cu intensitate ca să-i împlinescă voia. „Cei nelegiuți vor face răul și nimeni din cei nelegiuți nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege.” Orice suflet cu adevărat convertit își va pune întreaga armătură a lui Dumnezeu și va face față cu curaj forțelor nevăzute până când slujitorii lui Dumnezeu își vor da seama de nevoia de a se împărtăși de natura divină.

Am fost îndrumată să spun poporului nostru să citească cu atenție capitolul 34 din Ezechiel ca să se păzească să nu fie amăgiți și duși să fie robi necredincioși.

Cu mare solemnitate au fost repetate cuvintele: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții”.

Trăim acum o vreme de primejdie. Unica noastră siguranță este să călcăm pe urmele lui Hristos și să purtăm jugul Său. Vremuri de necaz ne stau în față. În multe situații frații se vor înstrăina. Oamenii ne vor deveni vrăjmași fără nici un motiv. Motivele poporului lui Dumnezeu vor fi greșit interpretate, nu numai de lume, ci chiar de frații lor. Slujitorii Domnului vor fi puși în locuri grele. Dintr-o moleculă se va face un munte pentru a justifica pe oamenii care vor merge pe o cale egoistă și nedreaptă. Lucrarea pe care oamenii au făcut-o cu credincioșie va fi disprețuită și socotită fără valoare, din cauză că eforturile lor nu sunt însoțite de o prosperitate aparentă. Prin interpretări tendențioase acești oameni vor fi îmbrăcați în hainele întunecate ale necinstei din cauză că împrejurări care depășesc controlul lor fac ca lucrarea să fie încurcată. Ei vor fi arătați ca niște oameni în care nu se poate avea încredere. Și aceasta

va fi făcută de membri ai bisericii. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să se înarmeze cu duhul lui Hristos. Ei nu trebuie să se aștepte să fie scutiți de insulte și judecăți tendențioase. Vor fi declarați entuziaști și fanatici. Dar nu trebuie să se descurajeze. Mâna lui Dumnezeu este la cârma providenței Sale, conducându-și lucrarea spre slava numelui Său.

Dumnezeu cheamă poporul Său să fie lumini strălucitoare în lume, luminând în întunerecul păcatului. Trăirea unei vieți pe care o dă Dătătorul vieții va primi răsplată. El a venit să facă binele. Orice urmaș al Său va face la fel, fiind plin de un simțământ sfânt cu privire la loialitatea lui față de Dumnezeu și la datoria pe care o are față de semenii Săi. Prin cunoașterea adevărului așa cum este în Isus, creștinii trebuie să crească în har, apropiindu-se fără încetare de desăvârșirea caracterului. (Semnat) Ellen G. White.

Închiderea câmpului sudic

Se făcea afirmația că mărturiile declară că lucrarea noastră va fi închisă mai întâi în Sud. Cred că lucrul acesta nu este adevărat. Nimeni din cei cărora le-am cerut să producă o dovadă, n-a putut-o găsi. Nici una din ajutoarele sorei White nu cunosc așa ceva. Când am fost în casa sorei White în anul 1913, am făcut cercetări serioase în toate Mărturiile date cu privire la lucrarea din Sud și n-am găsit această declarație. Fără să declar cine a fost la început răspunzător pentru aceasta, cred că am dreptate când credința aceasta unei citiri neglijente a declarației făcute de sora White la Conferința Generală din anul 1901 la Battle Creek Michigan, o declarație care se găsește la pagina 482 din Buletinul Conferinței Generale din anul acela. Voi reda un pasaj care conține declarația aceasta pe care am subliniat-o. A. W. S.

Nu știu cum să descriu modul în care mi-a fost prezentat câmpul sudic. Mii și mii de oameni din acest câmp trăiesc în nelegiuire și stricăciune și care se găsesc chiar la umbra ușilor noastre. Câmpul acesta dă mărturie cu privire la neglijarea unor oameni care ar fi trebuit să fie priviți ca o lucrare pentru Domnul, dar pentru care nu s-a făcut aproape nimic. S-a făcut prea puțină lucrare; am atins acest câmp doar cu vârful degetelor, dar nici a mia parte din lucrarea care ar fi trebuit făcută, nu s-a făcut. Dumnezeu cheamă poporul Său să stea într-o atitudine corectă înaintea Lui, să ia seama la lumina dată acum zece-cincisprezece ani — și anume că pentru cei abuzați, și degradați din Sud trebuie să se lucreze și să fie ajutați. Am încercat să pun această povară asupra poporului nostru. Însă ei nu trebuie să o ducă singuri. Sunt mulți care nu fac parte din credința noastră care ar fi dispuși să ajute la lucrarea de înălțare a omenirii.

Vine timpul când câmpul sudic va fi închis și încuiat. Dar încă nu este cazul. Un loc acolo unde s-a început lucrarea a fost închis pentru lucrători; și din această cauză a venit cuvântul: câmpul sudic este închis; nu vor mai fi necesari bani pentru lucrarea aceasta. Dar nu aceasta este calea în care a lucrat Mântuitorul. Când un oraș este închis în fața Lui, a spus El că lucrarea Lui pe pământ s-a încheiat? Dacă ar fi făcut lucrul acesta, ce s-ar fi întâmplat cu noi? Când a fost alungat dintr-un loc, s-a dus în altul, și ne-a lăsat și nouă îndrumarea: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți în alta”. Când viața vă va fi în pericol, mergeți în alt oraș; și dacă vă vor prigoni și acolo, mergeți în alt

loc. „Căci adevărat vă spun că nu veți isprăvi cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.” Să nu luăm oare seama la acest sfat? Ellen G. White.

Capitolul 111

Lucrarea în statele din Sud

Dintr-o discuție de la College View „Neb. 25 septembrie 1904.

Trebuie să vorbesc despre lucrarea din câmpul sudic. Solia apropiatei venire a Mântuitorului nostru trebuie să pătrundă în toate orașele. Trebuie să ne trezim și să luăm în considerație ce înseamnă pentru noi în vederea unui efort consacrat.

Unii lucrează și se străduiesc continuu să învețe cum am putea intra în diferite câmpuri importante și cum poate fi făcută lucrarea spre slava lui Dumnezeu. Dar pot să vă asigur că n-am pus prea mult lucru în acest câmp. N-am pus nici prea mult talent în el. N-am dat nici prea mulți bani acolo.

Sunt mulți aici de față care au fost foarte interesați în lucrarea misionară din Sud. Tuturor acestora le spun: Bucurați-vă pentru că se lucrează în câmpul Sudic. Azi doresc să las convingerea în mintea fiecăruia din cei prezenți că acest câmp trebuie lucrat în amănunt. Povara aceasta, pe care Dumnezeu a pus-o asupra noastră ca popor, a fost mereu prezentată timp de mai mulți ani. Iar întrebarea pentru fiecare în parte este: Ce am eu de făcut? Fiecăruia om Dumnezeu i-a rânduit lucrarea lui. Dacă doar ne-am reaminti acest fapt, și am căuta cu umilință și cu stăruință să cunoaștem și să facem lucrarea rânduită nouă, ne vor fi date călăuzire și har ca să facem față încercărilor și greutăților de pe cale.

Când iudeii au întrebat pe Isus: „Ce să facem ca să împlinim lucrările lui Dumnezeu?”, El le-a răspuns: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: Să credeți în Acela pe care L-a trimes El”. Ucenicii Săi sunt însărcinați să „Meargă în toată lumea și să predice Evanghelia la orice făptură”.

Aveți vecini. Le veți prezenta solia? Poate că n-ați fost hirotonisiți, dar puteți duce solia în umilință. Puteți mărturisi că Dumnezeu a rânduit ca toți aceia pentru care a murit Hristos să aibă viața veșnică, dacă cred în El.

Este un lucru mare să credeți în Isus Hristos. Cu toate acestea avem prea puțină

credință. Sunt îndemnată să vă spun fiecăruia în parte că toți avem lucrarea noastră de făcut. Domnul a dat fiecăruia om lucrarea lui. Și pentru că alții nu pot face exact lucrarea pe care o aveți de făcut, să nu credeți că puteți critica tot ce fac ei. Nu, nicidecum! Nimeni n-ar trebui să ocupe timpul cu găsirea de greșeli, timp pe care l-ar putea folosi pentru vânarea sufletelor, pescuirea sufletelor, folosind toate capacitățile și toată puterea în lucrarea care i-a fost încredințată. Când puterile voastre vor fi folosite în felul acesta, veți ști că Domnul Dumnezeuul cerului este chiar alături de voi să vă întărească și să vă călăuzească.

Se pun multe întrebări tulburătoare cu privire la lucrarea din Sud. Sunt multe câmpuri pustii și multe nevoi de împlinit. Unii au spus: Acest câmp este al meu și această localitate este sub dirijarea mea; această ramură de lucrare mi-a fost dată mie. Câmpul este în întregime al Domnului, și o parte este la fel de prețioasă înaintea lui ca și cealaltă. Ceea ce nu studiem este cum ne putem ajuta unii pe alții pentru a ajunge la toate sufletele.

Vom ajunge cu adevărat cei mai eficienți lucrători când vom învăța să ne încurajăm unul pe altul, și atunci vom vedea că lucrarea încredințată nouă trebuie făcută cu umilință și cu aprobarea Domnului. Când vom face așa vom vedea cât de grea este lucrarea și cu cât vom înțelege mai mult, inimile ni se vor umple de simpatie și de milă pentru orice suflet care lucrează.

Vă recomand tuturor să vă rugați și să lucrați în loc să sporovăiți și să criticați. S-a făcut prea multă vorbărie fără nici o socoteală. Acum, să se producă o trezire. Fiecare să facă tot ce poate mai bine.

Din cauză că unii merg într-un oraș și lucrează din greu fără ca de la început lucrarea să meargă ușor, să le punem noi pietre în cale, sau să lucrăm ca să netezim cărarea și să ușurăm calea? Aceasta este lucrarea care trebuie făcută acum în Sud.

Nu trebuie să fie de mirare că se fac greșeli. Când oamenii lucrează cu toate capacitățile lor ca să adune ceva cu care să poată înainta lucrarea, să fim recunoscători. Cei care caută greșeli în aceștia, să meargă într-un loc nou, unde lucrarea este grea, și să încerce să facă o prezentare a unei lucrări desăvârșite, ca încurajare pentru alții.

Să fim buni și curtenitori și să ne asigurăm că nu descurajăm într-o vreme când ar

trebui să o sprijinim și să o apreciem. Dumnezeu dorește ca orice suflet să fie încurajat și ca frații noștri din Nashville să se străduiască pentru ca lucrarea să înainteze.

Lucrarea din Sud să meargă înainte. Și vă rog, nu lăsați pe nimeni, fie că vine din Nord sau din Sud, să asculte cuvinte de critică și de descurajare. Când inimile oamenilor sunt sfințite pentru Domnul, și văd pe frații lor luptând cu toată puterea și cu toată râvna ca să urce povara cea grea pe vârful, să stea ei liniștiți să privească și să spună truiditorilor ce să facă? Nu, nicidecum; Dumnezeu ne va ajuta să o urcăm.

Când eram în Nashville, am avut adunări foarte prețioase în capela cea mică din clădirea Asociației pentru Publicații. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru acel loc plăcut de adunare.

În încăperile alăturate în timpul săptămânii, tiparnițele funcționează toată ziua și uneori până noaptea târziu, tipărind paginile prețioase ale adevărului care trebuie trimise în toate părțile lumii.

În întâlnirile noastre de acolo, Duhul lui Dumnezeu a venit și lumina cerului a strălucit peste noi. Frații Butler și Haskel au fost cu noi, precum și frații Sutherland și Magan, cu încă doi sau trei dintre lucrătorii noștri de la Sanatoriul nostru din Nashville. După ce am discutat puțin, am spus: fiecare dintre noi să dea astăzi o mărturie; și au răspuns cu toată inima. Unul după altul și-au dat mărturia aproape concomitent, patru sau cinci fiind deseori în picioare.

Fraților, trebuie să ne rugăm pentru cei din Sud cât vă place. Dar atunci când începeți să găsiți greșeli, dați-mi voie să vă spun că Duhul Domnului nu este cu voi.

Frații noștri m-au invitat să vizitez toate departamentele casei de editură și am putut să văd lucrarea care se face acolo. La început am fost foarte aglomerată, iar după aceea am fost atât de bolnavă încât n-am putut merge prin clădire așa cum intenționasem. Însă în viziune de noapte am fost dusă chiar în toate departamentele din clădire și am văzut progresul care s-a făcut de la data când am fost acolo pentru prima oară când tocmai începuseră să lucreze. M-am simțit atât de recunoscătoare lui Dumnezeu și am spus celor de față: „Să ne rugăm”. Și când am îngenuncheat și ne-am rugat, binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra noastră. Apoi am auzit clar un glas care zicea: „Bine făcut”, „Mulțumiri fie aduse Domnului”. Eu am spus: acum nu mă mai

îngrijorez pentru lucrarea care se face în aceste clădiri.

Dar, de ce mi-a dat Domnul această experiență? De ce mi-au fost arătate aceste lucruri, decât ca să vă spun că atunci când intrați într-o astfel de clădire, să aveți privilegiul să credeți că cei însărcinați cu lucrarea, vor fi învățați cum să o conducă?

Vreau să spun din nou. Fiecare să-și facă lucrarea care i-a fost dată. Și după aceea să facem tot ce putem ca să ne încurajăm unii pe alții. Când cineva se teme că lucrătorii dintr-o instituție nu merg așa cum ar trebui, să se plece pe genunchi înaintea lui Dumnezeu și să-L roage să dea înțelepciune celor cu răspundere ca să conducă lucrarea în mod corect. Apoi să se roage pentru înțelepciune în lucrarea lui ca să dea un exemplu bun.

Pentru numele lui Hristos, nu vă așezați în fruntea criticilor, căci vă veți răni mintea. Aceasta va dăuna sufletului vostru. Veți fi mai fericiți dacă o veți părăsi. Când plecăm din locul acela, Domnul vrea să ne aibă ca misionari vii, exercitând o influență în favoarea curajului și a credinței. Să spunem cu toții: „Doamne, ajută pe cei care fac tot ce pot”.

Este o mare lucrare de făcut. Unii vor întreba: „Ce se poate face ca să se lucreze cu eficiență în orașul Nashville? O cale de succes este să se procure un loc la câteva mile de Nashville și acolo să se înființeze o școală și un sanatoriu, și din aceste instituții ca centru de lucru, să înceapă să se lucreze în Nashville așa cum nu s-a lucrat încă.

Se cere un plan prin care să se lucreze fără bani. Este greu să se facă cărămizi fără paie. Dar Dumnezeu să ne ajute să facem tot ce putem cu ce avem astfel încât binecuvântarea lui Dumnezeu să rămână peste noi. Să vă uniți cu noi în rugăciune pentru câmpul sudic; căci dacă a fost vreodată un câmp pe pământ care să aibă nevoie de ajutor, este câmpul sudic. De ce? Pentru că oamenii au fost educați greșit. Ei au nevoie să fie ajutați. Au nevoie să fie înălțați. Au nevoie de harul lui Dumnezeu și dorim să-i ajutăm să vină la lumină. Fiecare dintre noi să ne convingem că suntem de partea cea bună. Să ne hotărâm să vorbim direct, cu curaj și cu speranță. Ellen G. White.

Capitolul 112

Vreți să ajutați?

Din raportul Uniunii Pacificului, 12 ianuarie 1905.

Am de dat o solie specială poporului nostru cu privire la nevoia de a lucra în câmpul sudic și în mod deosebit cu privire la nevoile celor lipsiți din Nashville și Huntsville. Este mare nevoie de un sanatoriu lângă Nashville, dar au mare nevoie de facilități mai bune. Am sperat că se va deschide calea să se închirieze un loc spațios lângă oraș, dar nu s-a găsit calea pentru aceasta. În prezent ei lucrează cu mari greutate și ar trebui să aibă o clădire în afara orașului cu spațiu suficient pentru îngrijirea pacienților care vin.

Frații Sutherland și Magan și sora Druillard împreună cu alte ajutoare credincioase, au început lucrarea cu școala la o fermă la nouă mile distanță de Nashville. La această fermă există spațiu suficient atât pentru școală cât și pentru sanatoriu. Cele două instituții vor fi ajutor una pentru cealaltă, în împlinirea scopului lui Dumnezeu pentru ele.

Frații Sutherland și Magan au făcut o lucrare nobilă și de sacrificiu de sine, la Berrien Springs. Ei ar mai fi putut rămâne acolo, dar au simțit că trebuie în Sud și să lucreze pentru oamenii de acolo. Ei au socotit că poate ar putea începe lucrarea lor școlară într-un loc retras, dar noi am socotit că trebuie să se unească cu frații lor de lângă Nashville.

Mă gândesc cu plăcere la ferma pe care au cumpărat-o și în care vor începe lucrarea școlii. Domnul va deschide căi înaintea lucrătorilor umili și jertfitori de sine din această școală, și-i va face să fie o mare binecuvântare. El le va da succes în lucrarea misionară neegoistă care trebuie făcută.

Rog pe poporul nostru să vină în ajutorul Domnului făcându-și partea în a ajuta să avanseze înființarea acestei școli. Vedem ce s-a făcut la Berrien Springs prin binecuvântarea Domnului. El a dat curaj și putere aceluia care s-au luptat cu greutățile și cu lipsurile și i-a ajutat să facă din școală un succes.

Și acum, când frații Sutherland și Magan, împreună cu alți educatori au plecat într-un nou câmp greu, să facă lucrare de pionierat (să le susținem mâinile și să facem tot ce ne stă în putere ca să-i încurajăm. Să-i ajutăm să facă din școala pe care o întemeiază un exemplu de lucrare care trebuie făcută și în Sud...

Cei care au plecat din Berrien Springs la Nashville ar fi putut alege multe alte câmpuri mai ușoare. Dar acești lucrători n-au căutat locuri ușoare. Ei s-au hotărât să facă tot ce pot ca să dea ajutor acolo unde nevoia era mai mare. Și noi rugăm poporul nostru să nu-i părăsească fără ajutor. Ei au primit dovada că ferma pe care am cumpărat-o este locul în care Dumnezeu dorește să se întemeieze școala și facem apel la poporul nostru să-i ajute în lucrarea cea mare care le stă înaintea).

Când am văzut viile întinse stăpânite de frații noștri din California centrală și de sud, m-am gândit: Cât de mult aș dori ca cei care dețin aceste vii, ar vedea și ar aprecia nevoile fraților noștri din Nashville, le-ar trimite cu siguranță daruri în fructe. Frații mei și surorile mele, nu puteți oare vedea ce puteți face să ajutați pe cei care chiar acum încep întemeierea unei lucrări despre care Dumnezeu a spus că trebuie făcută? Daruri în bani sau daruri în fructe vor fi mult apreciate de lucrătorii din aceste școli în nevoie din Sud. Am toate motivele să știu că ei au nevoie de ajutorul vostru. Dacă vă hotărâți să-i ajutați, Domnul vă va răsplăti cu siguranță din belșug.

Am făcut ce am putut. Am dat peste două tone de prune pentru școlile și misiunile în lipsă. Cine mi se va alătura în această lucrare? Ellen G. White.

Unitate, nu consolidare

Sanatoriu, California, 12 septembrie 1908.

Iubite frate Shireman, În viziune de noapte vorbeam cu tine și rosteam cuvinte de încurajare. Domnul, Dumnezeu nostru este plin de milă. Când slujitorii Săi fac greșeli, și se fac schimbări în viață, frații ar trebui să recunoască reforma, să-i încurajeze și să caute să-i așeze pe un teren sigur pe cei care se luptă să facă binele. Mă bucur că acesta este ceea ce simți pentru fratele Johnston.

Domnul așteaptă să fie onorat de bărbații care conduc această lucrare. Să se recunoască corect schimbarea din fratele Johnston. Neglijarea acestui fapt și refuzul de a-l încuraja și de a-l susține pe acela care a căutat să-și schimbe cursul faptelor, înseamnă refuzul de a aplica principiile pe care Hristos le-a stabilit în Cuvântul Său.

Sunt îndrumată să-ți spun că în această chestiune au fost făcute greșeli de ambele părți. Frate și soră Shireman, voi n-ați văzut totul în lumina cea adevărată. Dacă fratele Johnston n-a luat o atitudine corectă, mai este adevărat că cei care au fost împreună cu el n-au observat că spiritul și cuvintele lor erau greșite.

Fratele Johnston ar trebui să fie încurajat. Când un bărbat cu temperamentul lui, își vede și își recunoaște greșeala și își schimbă drumul, ar trebui ca din partea fraților și surorilor să se dea pe față o disponibilitate, nu numai să-l ierte, dar și să facă tot ce se poate ca să se restabilească încrederea și să-i întărească mâinile. Să nu se lase impresia niciodată asupra minții omenești că cel care a lucrat greșit, cu toate că își vede și își corectează greșelile, trebuie oprit să stea într-o poziție avantajoasă față de frații lui. Când se urmează un astfel de procedeu față de un suflet greșit, Mântuitorul este greșit prezentat. Cei care recunosc schimbarea, ar trebui să manifeste iertare și să trateze pe fratele care a greșit cu o încredere și cu o bunătate deosebită.

Mi-a fost dată noaptea trecută această instrucțiune, și acum la ora unu noaptea, îți scriu solia pe care am primit-o. Trebuie să încurajăm pe cei greșiți să-și mărturisească relele făcute; ar trebui să-i iertăm din toată inima, recunoscând îndrumarea pe care a

dat-o Dumnezeu în Cuvântul Său.

Trebuie să fim foarte atenți ca nu cumva să vedem într-o lumină greșită problemele legate de lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să ne ferim de orice nedreptate. Cei care poartă povara lucrării de câștigare de suflete la Hristos, trebuie încurajați și ajutați.

Domnul cere ca în fiecare biserică să existe unitate, însă trebuie să ne păzim de procedurile de consolidare. Lucrătorii din instituțiile noastre trebuie să-și păstreze individualitatea; fiecare trebuie să-și simtă răspunderea care stă asupra lui în timp ce lucrează sub conducerea divină a Domnului Isus. Lucrătorii trebuie să se consfătuiască și să caute să urmeze ideile care sunt în armonie cu învățăturile adevărului, însă niciodată, atât cât va dura timpul, nu trebuie ca un om care conduce în mod arbitrar să ia locul și autoritatea lui Dumnezeu.

Domnul ne-a instruit să mergem înainte. Vom înainta sau vom rămâne liniștiți? Să nu căutăm oare să creștem în credință ca să putem lucra și să așteptăm în siguranță și cu încredere? Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie călăuza noastră în toate împrejurările. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 114

Pionierii din Sud

Sanatoriu, California, 19 iulie 1905. Fraților I. H. Evans și J. W. Washburn.

Iubiți frați, Sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu că fondul de o sută de mii de dolari a fost realizat și că am avut privilegiul să văd clădirile școlii care au fost ridicate la Takoma.

Aproape de încheierea Conferinței Generale în timpul nopții mi-au fost prezentate multe probleme legate de școlile din Washington și Nashville. Se părea că eram într-o sesiune de comitet. Fratele Haskel, fratele Butler și încă alți câțiva discutau. Fratele Haskel vorbea despre ocazia pe care au avut-o să cumpere în Nashville o clădire bună pentru biserică într-o așezare excelentă. El spunea că se ceruse cinci mii de dolari pentru această clădire și că oamenii din Nashville și din împrejurimi n-au putut strânge banii.

S-a pus întrebarea: „S-a strâns suma întreagă pentru fondul Washington? Răspunsul a fost, Da și au mai fost adăugați încă câteva mii de dolari în plus. A fost ținut un serviciu de rugăciune și de mulțumire. După adunare, a fost pusă în mâinile fratelui Haskel o bucată de hârtie. A deschis-o și a citit: Aceasta înseamnă că este înțelept și creștinește să lucrăm pentru frații din Nashville astfel încât să dăm primii cinci mii de dolari din surplusul care s-a adunat la Washington în mâinile acestor slujitori credincioși ai lui Dumnezeu ca să-și cumpere casa de rugăciune din Nashville, de care au o atât de mare nevoie. Socotim că făcând acest transfer de mijloace la un loc unde acum este cea mai mare nevoie, iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

După ce am văzut această prezentare, m-am trezit, și am așteptat cu nerăbdare ca lucrarea să se petreacă așa cum am văzut-o. Când fratele Haskel mi-a relatat despre greutatea pe care o avea de a înainta lucrarea din Sud, i-am spus: Ai credință în Dumnezeu. Tu vei duce cu tine de la această adunare cei cinci mii de dolari necesari pentru cumpărarea bisericii.

Am scris câteva rânduri fratelui Daniells sugerându-i să se facă așa. Însă Willie nu vedea că problema putea fi rezolvată în felul acesta, deoarece fratele Daniels și

ceilalți erau la vremea aceea foarte descurajați cu privire la starea de lucruri din Battle Creek. Astfel i-am spus să nu trimită nota.

Dar n-am putut dormi. Eram tulburată și nu-mi găseam pacea minții. Am fost instruită că aveam de dat o solie fraților noștri conducători, fratelui Daniells, fratelui Prescott, fratelui Washburn și fratelui Evans. Am fost îndemnată să le prezint lucrările jertfitoare de sine ale fraților Haskel și Butler și am spus: Fiți atenți ce impresie lăsați în mințile acestor slujitori ai lui Dumnezeu încercați, a căror influență este de o mare valoare. Ei au cunoscut adevărul din primele zile ale lucrării noastre, și au jertfit mereu pentru cauza adevărului.

Mai mult am fost instruită că trebuie să atrag atenția la istoria primei noastre lucrări printre oameni, când acești pionieri în vârstă erau bărbați de acțiune, serioși. Acești bărbați au o lucrare importantă de făcut. Chiar și la vârsta lor, mărturia și străduințele lor să dea mărturie că conducerea Providenței nu este construită să stea pe loc sau să dea înapoi. Fericirea lor este în muncă. Nu lucrarea obosește pe oameni, ci tristețea, grijile și oboseala. Dacă fratele Haskel și fratele Butler se prăbușesc, va fi din cauza încurcăturilor grave care au venit peste ei atunci când au încercat fără mijloace suficiente sau ajutoare să aducă la îndeplinire lucrarea urgentă pe care o aveau de făcut în câmpul sudic.

Marele Misionar Medical care a răscumpărat pe oameni cu prețul propriului Său sânge, știe ce înseamnă să lucrezi sub descurajare și nedumerire. El a purtat multe poveri, iar lucrările Sale neobosite L-au istovit.

Hristos a fost Vindecătorul cel puternic. Despre El citim: „Și Isus străbătea toată Galileea, învățând în sinagogi și predicând Evanghelia împărăției, vindecând tot felul de boli și neputințe din popor”. Metoda Sa de lucru este un exemplu cu privire la felul în care trebuie să lucrăm și noi. Eforturile noastre misionare nu trebuie aglomerate în câteva centre. Trebuie să predicăm Evanghelia împărăției în toată lumea.

Fratelui Butler și fratelui Haskel trebuie să li se dea ajutoarele și mijloacele care vor face ca efortul lor să aibă succes. Ei trebuie susținuți în lucrările lor. Domnul dorește ca aceia din poporul Lui care doresc să dea din mijloacele lor pentru înaintarea lucrării din Sud să-și îndrepte acum atenția către lucrarea din Sud și în special la Nashville. S-ar fi făcut de douăzeci de ori mai mult în Sud dacă lucrarea sanatoriului s-

ar fi terminat și dacă s-ar fi înființat școlile necesare.

Slujitorii încercați ai Domnului din Nashville devin doborâți de descurajare. Puțini își dau seama de valoarea acestor soldați bătrâni statornici. Uneori nu li se dă creditul datorat. Acești pionieri ai lucrării trebuie să ducă solia dată lui Ioan: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, - pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; - deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină”. „Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtașie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuș este în lumină, avem părtașie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.”

Aceste probleme sunt proaspete în mintea mea; căci au fost văzute și repetate încă din ultimul sabbat. În această scrisoare pot să dau doar o iotă din istoria jertfei și a sacrificiului de sine cu care a înaintat lucrarea la început și cât de stăruitor au lucrat muncitorii pentru a face față nevoilor. Fratele Haskel a lucrat neegoist și neobosit să strângă bani pentru Conferința Generală și pentru Review and Herald și alte instituții. Zelul lui stăruitor și plin de sacrificiu de sine l-a purtat distanțe lungi prin arșița verii și prin gerul iernii. Într-o situație, a condus pe o distanță mare în Minnesota. Cred că a fost atunci când i-au înghețat mâinile provocându-i multă suferință; dar a adunat banii necesari. Deși obosit și împovărat, nici prin gând nu i-a trecut să depună armătura, ci și-a croit drumul prin toate greutățile.

Doresc ca frații noștri să citească primele patru versete din capitolul 1 din 1 Tesaloniceni și să fie pătrunși de duhul scriitorului: „Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți pe care vă pomenim în rugăciunile noastre, căci ne aducem aminte fără încetare înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Hristos. Știm

frați preaiubiți de alegerea voastră”.

Cu privire la fratele Haskel și la fratele Butler, Dumnezeu spune: „Îi voi călăuzi și voi pune harul Meu în inimile lor. Pentru că nu s-au îndepărtat de adevăr ca să ia seama la duhurile amăgitoare ci au stat neclintiți vestind solia dată lor, trebuie să fie mult respectați. Ei nu vor schimba credința pe care au mărturisit-o cu zel și cu îndrăzneală, cu o altă învățătură care nu este adevărată”.

Mă bucur că acești bărbați pot face încă o lucrare solidă și substanțială. Ei trebuie să fie încurajați mai mult în lucrarea lor din câmpul sudic în ceea ce privește ajutorul financiar. Eforturile lor au adus multe suflete la adevăr și nu trebuie lăsați să cadă în descurajare. Câmpul sudic este foarte greu și lipsit și trebuie să primească ajutor. Trebuie rânduiți oameni aleși să primească fondurile care vor fi solicitate pentru întreprinderile care trebuie să iasă în față în acest câmp lipsit.

Iarăși și iarăși mi-a fost dată lumina că o lucrare specială trebuie să se facă în Huntsville. Trebuie așezați în răspunderea acestei lucrări bărbați care sunt întemeiați și înrădăcinați în tot adevărul. S-a făcut începutul cu un orfelinat pentru copii de culoare, dar lucrarea a rămas neterminată. Pe terenul fermei celei frumoase de peste trei sute de acri, Dumnezeu are drept scop ca să fie deschisă o școală eficientă pentru pregătirea de misionari, care va pregăti mulți lucrători pentru oamenii de culoare.

Trebuie să fie deschis un mic sanatoriu în legătură cu școala din Huntsville. Clădirea sanatoriului nu trebuie să fie din materiale slabe și nici să nu fie îngust și aglomerat. Trebuie să fie clădit temeinic și trebuie să aibă spațiu suficient pentru medic și pentru asistente care să facă lucrarea de vindecare a bolnavilor, și să dea pacienților și studenților educație privitoare la principiile viețuirii sănătoase.

Fac un apel ca mijloacele să fie trimise direct la Nashville, ca să se vadă rodul Evangheliei prin fapte bune. Lucrarea trebuie să fie supravegheată de bărbați care înțeleg ce nevoi trebuie împlinite și care au învățat să facă economie.

Lucrarea din Sud trebuie să primească acum atenție. A stat destul de mult neterminată. Acum aștept ca nevoile acestei lucrări să fie văzute și înțelese și că poporul nostru de pretutindeni să fie încurajat să trimeată donații mari și mici, la Nashville. Lucrătorii de acolo au așteptat cu răbdare până când fondul pentru Washington a fost

completat. Acest fond a fost completat, și ar trebui să dea ajutorul la Nashville pentru ca lucrarea începută să fie dusă la încheiere. (Semnat) Ellen G. White.

Stările de lucruri din Nashville

Sanatoriu, California, 20 iulie 1905. Către Comitetul Conferinței Generale.

Iubiți frați, Când am fost în Washington, Domnul a lucrat asupra minții mele în viziune de noapte. Mi-a fost dată lumina atunci când eram acolo că cei cinci mii de dolari din surplusul de peste o sută de mii de dolari trimiși pentru lucrarea din Washington erau datorți câmpului sudic și că ar trebui să fie alocați nevoilor actuale urgente pentru lucrarea din Nashville. Mult mai mult din suma care trebuie să meargă la Nashville, a mers la Washington, datorită apelurilor noastre ca să dăm lucrării din Washington prima noastră atenție.

Știu că o mie de dolari au fost împrumutați fraților din Nashville ca să facă prima plată pentru construirea bisericii. Dar sunt instruită că Domnului I-ar fi plăcut dacă cinci mii de dolari le-ar fi fost oferți lor în loc de o mie. Lucrătorii din Nashville au nevoie de încurajarea pe care n-au primit-o niciodată. Modul în care lucrarea de acolo a fost tratată de unii, a produs răni care acum ar putea fi vindecate. Domnul nu va dezvinovăți nici o urmă de egoism. El face apel la oameni să lucreze sub supravegherea Sa.

Lucrarea din Washington este importantă și esențială și au fost făcute eforturi mari spre a atrage atenția poporului nostru la câmpul acela. Dar acum Domnul vrea să luăm seama la lucrarea din Sud.

Aceste chestiuni mi-au fost prezentate în așa fel încât îmi văd clar datoria. În numele Domnului, Eu ca sol al Său, fac apel la conducătorii poporului Său să facă lucrările neprihănitii. Sufletele oamenilor din Nashville sunt la fel de prețioase în ochii Domnului ca și sufletele celor din Washington.

Lumina adevărului trebuie să lumineze la fel de strălucitor din Nashville ca și din Washington. Nevoile de la Nashville sunt acum mult mai mari decât cele din Washington.

Ce este drept, este drept. Trebuie să se arate dreptatea câmpului sudic. Dumnezeu

vede o lucrare egoistă pentru dominație care trebuie biruită. Cinci mii de dolari trebuie alocați lucrării din Nashville. S-a pus următoarea întrebare: „Oare nu este la fel de important ca lucrarea din Nashville să aibă un aspect la fel ca și lucrarea din Washington?”. Trebuie să fiu credincioasă lucrării mele ca sol al lui Dumnezeu. De aceea, solia mea este: Alocați un fond de cinci mii de dolari și trimiteți-l fraților din Nashville. Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei și al echității.

Dacă așteptăm ca Domnul să lucreze cu noi și pentru noi ca popor al Său, dacă ne așteptăm să-și descopere lumina și puterea Sa în noi în aceste zile din urmă, trebuie să lucrăm în armonie cu mintea, cu voința, cu mila și cu împreună simțire ale Domnului Dumnezeului lui Israel, care a iubit lumea atât de mult încât a dat pe singurul Său fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Domnul face apel la cei din fruntea lucrării Sale, să trimită prima parte din surplusul care a intrat în fondul pentru Washington, lucrării din Nashville pentru lucrătorii de acolo, care este la fel de importantă ca și lucrarea din Washington și care are nevoie de ajutor. Slujitorii Domnului care lucrează acolo, trebuie să fie încurajați.

Sunt îndemnată să spun că egoismul sub orice formă de nedreptate, nu trebuie să-și găsească loc în lucrarea noastră. Frații noștri să se pocăiască înaintea Domnului pentru orice egoism care a pătruns cu privire la lucrarea din statele sudice. Această chestiune mi-a fost prezentată de trei ori și am fost îndrumată ca cei cinci mii de dolari să fie puși în mâinile fratelui Haskel înainte de a părăsi terenul Conferinței...

Din nou sunt îndrumată să insist cu privire la nevoile lucrării din Nashville. Domnul a arătat lămurit ce trebuie să se facă acolo. A fost începută o lucrare mare și ar trebui susținută cu toate mijloacele. Nu trebuie să fie împiedicată prin neglijență, ci trebuie să meargă drept înainte în linii clare. Fratele Butler, fratele Huskel și soția lui, împreună cu alții, lucrează din greu și stăruitor și se luptă cu multe greutăți; și trebuie să li se dea ajutor. Sufletele din Nashville sunt la fel de prețioase ca și sufletele din Washington. Condițiile din Nashville fac lucrarea celor care se trudesesc de două ori mai grea. Dacă cei din alte părți ale câmpului care au fost mult favorizați de Dumnezeu nu se trezesc la situația reală, Domnul îi va pedepsi pentru indiferența lor.

Frații Sutherland și Magan s-au străduit să înainteze în lucrul pentru școală, dar pe când mijloacele se îndreptau către Washington, ei au fost îndemnați la răbdare. Ei au înaintat cât au putut mai bine.

De curând a fost ales un teren pentru sanatoriu de treizeci și cinci de acri nu departe de Nashville. Pe acest teren trebuie să înceapă în curând construirea clădirii Sanatoriului. Timp îndelungat Doctorul Hayward împreună cu conlucrătorii lui s-au luptat cu multe greutăți. Trebuie să fie acum ajutați.

Vă dau această îndrumare așa cum Dumnezeu mi-a dat-o mie ca sol al Său rânduit. Sabatul trecut noaptea n-am putut dormi deloc toată noaptea. Atât de apăsătoare erau problemele care îmi stresau mintea încât am strigat la Dumnezeu, rugându-L să pună această problemă lămurit în lumina ei adevărată asupra bărbaților care poartă răspunderi în Washington. Ellen G. White.

Capitolul 116

Nu judecați

Sfânta Elena, California, 12 ianuarie 1906.

Iubiți frați și surori din Batlle Creek, Doresc să vă scriu câteva rânduri. Înțeleg cum lucrează vrăjmașul și doresc să spun fiecărui suflet: „Nu judecați ca să nu fiți judecați; căci cu ce măsură măsurați vi se va măsura”. Sunt vremuri când trebuie să luăm o atitudine hotărâtă, dar, preamărind pe Domnul, asigurați-vă că nu condamnați și nu acuzați pe alții. Dacă poporul nostru s-ar dezbină, aceasta ar face ca puterile iadului să se bucure. A fost pregătită calea pentru nemulțumire și dezbinare. Unii se găsesc în mare pericol să alunece spre necredincioșie. Acum, faceți ca studiul vostru să se ocupe de salvarea acestor suflete în primejdie. Mă doare, mă doare tare inima că ei nu înțeleg răspunderea lor.

Dar orice ați spune ca să apărați adevărul în neprihănire, asigurați-vă că nu vă aruncați asupra aceluia care timp de mulți ani a purtat poveri grele în legătură cu lucrarea noastră misionară medicală. Totdeauna el m-a tratat cu același respect cum ar fi tratat-o pe mama lui. Mie personal nu mi-a făcut nimic care să mă determine să vorbesc așa cum am fost îndemnată. Pentru că mă doare inima, trebuie să vorbesc. Dumnezeu mi-a dat o solie pe care să o transmit poporului Său, și anume, afirmațiile conținute în cartea Templul viu, sunt amestecate cu închipuiri care induc în eroare pe cititor. Ereziiile amăgitoare din cartea aceasta fac din ea o producție periculoasă. Nu am pace și să las turma cea mică a Domnului să fie dusă în rătăcire. Dar, vă rog, nu aruncați nici o acuzație asupra fratelui nostru, căci lucrul acesta n-ar fi corect.

Stați în apărarea adevărului, înălțați adevărul. Dumnezeu a dat celui greșit toată încurajarea să se întoarcă la El. Fratele nostru și-a urmat judecata pervertită, iar sufletul i-a fost înălțat la mândrie; dar nu trebuie atacat personal, pentru că nu este drept să o facem, ca nu cumva cei din opoziție să-l acuze în fața lumii. Păstrați partea afirmativă a adevărului, așa cum a făcut Pavel în însărcinarea dată lui Timotei: „Predică Cuvântul; stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățături după

poftele lor”.

Eu am experimentat adevărul acesta. În primele zile ale acestei solii, am trecut prin cele mai teribile necazuri în respingerea învățăturilor false, și mai ales ale acelor învățături pe care le întâlnim acum. Trecem pe același drum, și dacă suntem chemați să numim rătăcirea cu numele ei și să respingem afirmațiile amăgitoare care vor continua să se strecoare în rândurile noastre ca să paralizeze credința și siguranța poporului lui Dumnezeu, nu trebuie să deschidem focul împotriva bărbaților și a femeilor. Trebuie să arătăm falsitatea declarațiilor despre care Hristos ne-a avertizat să nu le primim; dar să nu uităm că puterea vrăjmașului este mare.

În trecut, acela care a fost recunoscut ca medic al nostru de frunte, a făcut sub conducerea Duhului lui Dumnezeu, o lucrare mare, și n-a primit încurajarea pe care ar fi trebuit să o primească. Există pastori care n-au acceptat principiile reformei sanitare și care li s-au împotrivit.

Port pe suflet o povară grea pentru poporul din Battle Creek. Noaptea trecută m-am luptat foarte serios în rugăciune. Domnul mi-a dat însărcinarea: „Nu pe tine te resping, ci pe Mine ca Mântuitor al lor. Nu ai nimic de retractat din soliile pe care ți le-am prezentat în timpul Conferinței Generale din Oakland și în timpul adunării din Berrien Springs. Tu ai o lucrare asemănătoare de făcut. Nu ai nimic de regretat în cuvintele pe care le-ai rostit și pe care le-ai scris lucrătorilor din conducerea misionară medicală. Mai am încă multe solii hotărâte să-ți dau. Cei care au tratat cu ușurință soliile pe care le-am dat solului Meu să le prezinte, au insultat pe Acela care a dat soliile”. Poporul nostru trebuie să-și umilească inimile, să-și mărturisească păcatele și să se pocăiască. Ei trebuie să se teamă și să tremure ca nu cumva Duhul lui Dumnezeu să fie retras de la ei, și să fie lăsați în împietrirea inimii și a orbirii minții, pentru că au lepădat Cuvântul lui Dumnezeu pe care li l-a dat. Soliile pe care Dumnezeu le-a trimis, au fost transmise rând după rând, și învățătură peste învățătură. Domnul lucrează încă și dă muștrări, Feriți poporul, turma pășunii Mele să fie educați de medici și de profesori care resping avertizările pe care le-am dat prin solul Meu. Sabatul Meu a fost călcat în picioare, iar lumina care ar fi trebuit să lumineze a fost stinsă.

Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să fie dus pe căi greșite, în credință față de sofisme și în declarațiile științifice amăgitoare. Ani de zile, mărturia care a fost dată la Battle Creek, a fost și este sub o influență care nu este spirituală. Solia dată este

următoarea: „Când acela care a purtat răspunderi în lucrarea misionară medicală, își va smeri inima în fața Mea, mărturisindu-și păcatele, îi voi vorbi de pace. Pe asociații care l-au ajutat să meargă pe cărări greșite îi voi judeca Eu; căci l-au ajutat să fie amăgit”.

Pentru că n-a fost împlinită voia Domnului, pentru că vrăjmașii noștri au avut ocazia să vadă depărtarea de credință, și eu știu și sunt instruită cu privire la ce au ei, oare acela care a fost muștrat nu va face o schimbare? Nu-și va smeri inima cum a făcut Daniel, bărbatul pe care Dumnezeu îl numește „om prea iubit și scump”? nu va citi oare rugăciunea înălțată de Daniel ca să vadă ce înseamnă să se smerească înaintea lui Dumnezeu?

Fraților, puteți face un lucru. Puteți să vedeți dacă sunteți într-o stare de pocăință. Inimile voastre au nevoie de convertire. Sfârșitul este aproape; timpul este scurt. Rugați pe Dumnezeu, curățiți calea Împăratului; și înălțați stindardul pe care stă scris: „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. În timp ce înaintați pas cu pas, vestiți: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Moise zicea: „iată, v-am învățat rânduiețile și judecățile, așa cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara în care mergeți să o luați în stăpânire. Pentru aceea să le păziți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră în fața acestor popoare, care vor auzi toate rânduiețile acestea și vor zice: „Desigur acesta este un popor mare și înțelept... Numai ia seama la tine însuși și păzește-ți sufletul ca să nu uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să nu se depărteze din inima ta în toate zilele vieții tale; învață pe copiii tăi și pe copiii copiilor tăi”. (Semnat) Ellen G. White.

Sanatoriul Madison

Sanatoriul Sfânta. Elena, California, 10 februarie 1906.

Iubite frate Magan, Am citi în dimineața aceasta scrisoarea ta și mă interesează mult ceea ce am citit. Mă bucur că această problemă a venit într-un creier, și sunt sigură că a venit timpul pentru o schimbare de atmosferă la Nashville. Mă bucur că expunerea prejudecății n-a stins exercitarea milei. Domnul este pentru noi, și va fi mereu câtă vreme vom fi și noi pentru El. Cred că voi face un efort să strâng ceva bani. Voi vedea ce se poate face. Am găsit un articol lung într-unul din jurnalele mele, scris cu ceva timp în urmă, cu privire la situația de la Nashville - așezarea sanatoriului. Doresc atât de mult ca lucrarea să înainteze. Cred că nu trebuie să ne descurajăm cu privire la sanatoriul din Nashville. Păstrați-vă o inimă bună; aveți credință în Dumnezeu.

Nu sunt ultima care să încurajeze sanatoriile. Doresc să le văd prosperând în toate locurile unde sunt înființate școli. Am cercetat ceva pe care-l doream atât de mult cu privire la întemeierea sanatoriilor unde să fie situate și școli, dar dacă aș căuta acum, aș pierde timpul în care vreau să-ți scriu această scrisoare importantă ca răspuns la scrisoarea ta excelentă. Aceasta trebuie pregătită acum îndată ce voi încheia.

Sunt foarte tulburată cu privire la fratele Will Palmer. Se părea că el lucrează într-un mod discutabil pentru un bărbat care se pregătește pentru încercarea judecății. Mă simt profund mișcată. Trebuie să ne găsim mai mult cu Dumnezeu în rugăciune stăruitoare. Trebuie să facem pe Dumnezeu unică noastră siguranță. Domnul este Dumnezeul nostru, tăria sufletului nostru. Trebuie să ne prindem de Domnul. Domnului îi place atunci când îl plictisim cu cereri pentru harul și favoarea Sa, nu numai pentru noi, ci și pentru cei care au nevoie de ajutor. O, să ne punem încrederea în Domnul Isus. Acum rugați-vă, credeți și rugați-vă, și Domnul vă va auzi cu siguranță.

Îmi place să cred că vei începe lucrarea la sanatoriul acela, cât de curând și orice lovitură să fie o lovitură a credinței. Împingeți lupta până la porți; nu te descuraja. Înaintați atât cât puteți. Faceți toate pregătirile ca și când ați ști că construcția va înainta. Trasați dimensiunile și folosiți orice centimetru și fiecare iotă în înaintare. Domnul știe

că aveți nevoie de acel sanatoriu. Puteți face ceva cu cartea Parabolele Domnului? Noi vă vom susține mâinile iar rugăciunea va ajunge la tronul harului. Încredeți-vă în puterea Domnului, aveți încredere și sprijiniți-vă cu toată greutatea voastră pe Domnul Isus și se va descoperi Mântuirea lui Dumnezeu.

Noi putem înainta cât mai hotărât și mai repede cu putință, căci nu avem timp de pierdut. Doresc să accentuez importanța chemării tuturor aceluia care sunt de partea Domnului să ia această atitudine. Ne vom apropia de Dumnezeu. Să fi cu adevărat stăruitor căci sfârșitul este mai aproape decât atunci când am crezut. Abia pot să cuprind toate câte se produc în mintea mea, dar rugăciunile noastre trebuie să se înalțe către Dumnezeu, iar credința să se prindă de El care are puterea să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care vin la El.

Scriu scrisori la Battle Creek. Îți voi trimite copii. Am primit o telegramă că W. C. W. în loc să meargă la Portland, Oregon, a trebuit să meargă în sudul Californiei, și aceasta este tot ce am primit ieri. Nu-mi pot imagina când îl voi vedea. S-ar putea să fiu cu el la Loma Linda înainte ca să-și pună pălăria în cui acasă la el. N-am văzut Loma Linda de când s-a deschis. Trebuie să facem tot ce putem și după aceea să rugăm pe Domnul să ne deschidă calea. Cred că mișcarea pe care am făcut-o pentru Loma Linda a fost la timpul potrivit, și n-au avut nici o greutate ca să-și împlinescă obligațiile. Cred că sanatoriul San Diego nu are nici o posesiune afară de mobilier, și în acest domeniu va fi puțin în urmă. Ei au o școală excelentă la Fernando și clădirea aceea este egală cu tot ce am văzut în această țară, cu mult înaintea clădirii școlii din Battle Creek. Urmează sanatoriul Glendale: ei spun că funcționează la volumul maxim tot timpul. N-am solicitat fonduri pentru sanatoriul acela din sudul Californiei. Domnul ne-a favorizat în chestiunea cu Loma Linda, împrumutând bani cu 5% dobândă și prin faptul că am plătit cinci mii înainte de vreme. Două sute de dolari am alocat pentru plată, și nu avem nici un motiv să nu ridicăm suma după contract. Dar trebuie să fiu recunoscătoare pentru avantajele pe care le-am avut; și vom fi mulțumitori pentru aceste trei sanatorii; iar școala din Fernando face o lucrare bună.

Am fost atât de grăbită încât n-am scris prea mult personal. Am dormit atât de puțin din cauza poverii apăsătoare care se rostogolește din Battle Creek. Singura noastră speranță este în Dumnezeu. Nu ne încredem în om și nu facem din brațul de carne, scutul nostru. Să ne unim și să umblăm smeriți cu Dumnezeu. Îți trimit o copie după ceva ce am scris pentru Battle Creek. Aș fi dorit să fiu cu tine puțin timp, dar lucrătorii

mei sunt aici. Știu ce problemă să trimet ici și colo. Regret că sora Druillard suferă din cauza sănătății precare. Aș fi dorit să fie aici pentru o vreme și să poată rămâne până când se vindecă.

Și acum îți spun păstrează-ți curajul. M-am trezit la ora două dimineața și n-am dormit nici noaptea trecută după ora douăsprezece. Cad de somn acum când scriu. Nu pot să fac o copie așa că ți-o trimit așa cum este.

Cu multă dragoste pentru toți. (Semnat) Ellen G. White.

Lucrătorii creștini să se armonizeze

Sanatoriul, California, 5 martie 1906. Către slujbașii Uniunii de Conferințe din Sud.

Iubiți frați, Doresc să vă scriu câteva cuvinte ca însoțire la articolul care explică de ce sper că Sanatoriul Nashville să fie amplasat la ferma școlii Madison. Dacă școala și sanatoriul își vor uni influența, aceasta se va dovedi un câștig mare pentru ambele instituții. Înaintea noastră stau vremuri tulburi și de mai mulți ani mi-a fost prezentat ca fiind planul lui Dumnezeu acela de a avea o școală și un sanatoriu așezate în așa fel încât să poată lucra una cu cealaltă.

Am fost instruită că profesorii și medicii tineri sunt în pericolul de a deveni foarte hotărâți în îndeplinirea planurilor și a ideilor, independent de planurile și vederile fraților lor. Domnul dorește ca toți să fie supuși unii altora și să se armonizeze ca lucrători creștini. Aceasta este lecția pe care Doctorul Hayward și soția lui ar trebui să o învețe. Ei trebuie să lucreze ca adevărați misionari medicali aici jos, dacă vor să fie pregătiți pentru școala din cer în locașurile de sus.

Familia lui Dumnezeu de pe pământ are multe lecții de învățat ca să răspundă la rugăciunea lui Hristos - ultima Sa rugăciune cu ucenicii înainte de umilirea Sa. Capitolul șaptesprezece din Ioan care prezintă această rugăciune conține mai mult decât oricare alt capitol din Noul Testament.

Fiecare suflet care vine la adunarea din Grazsville să se roage: „Doamne, ajută-mă să nu fiu egoist pentru că o astfel de situație nu se găsește în ceruri. Ajută-mă în viața aceasta să mă sfințesc pe deplin pentru slujirea Ta. Ajută-mă să-mi aplic mie îndrumarea dată în rugăciunea lui Hristos”. (Semnat) Ellen G. White.

Nu trebuie să ne dezbinăm

Sanatoriu, California, 2 aprilie 1906. Fraților adunați la Comitetul din Washington.

Trăim o perioadă importantă din istoria bisericii noastre, și mișcările pe care le facem acum, vor avea un impact categoric asupra viitorului cauzei noastre. De curând am slăbit foarte mult. Știu că vrăjmașul lucrează cu intensitate în efortul de a încerca mințile acelor care n-au făcut în trecut o experiență ca aceasta. Trebuie să facem tot ce stă în puterea noastră să salvăm sufletele acelor care sunt ispitiți.

Mi s-a arătat că misionarii noștri ar fi binecuvântați dacă ar da pe față mai mult interes decât acum pentru cei care au nevoie de o mână de ajutor. Cei care sunt confuzi ar trebui să fie ajutați cu seriozitate, la timp și ne la timp. Satana face eforturi hotărâte ca să îndepărteze sufletele, iar frații noștri cu influență de pretutindeni ar trebui să lucreze neobosit și cu stăruință să salveze suflete.

Doresc mult ca orice mișcare care se face să fie în armonie cu rugăciunea Domnului Hristos raportată în capitolul șaptesprezece din Ioan. Nu trebuie să ne dezbinăm; căci aceasta nu este plăcut lui Dumnezeu.

Am fost îndemnată să spun fraților Magan și Sutherland: Nu vă pierdeți încrederea în Dumnezeu. Domnul a fost martor la lucrarea cea bună făcută de voi la Berrien Springs pentru că ați urmat instrucțiunile care v-au fost date. Atitudinea pe care ați luat-o în Carrall House din Takoma Park a fost văzută de îngerii lui Dumnezeu. Mărturisirile voastre au cuprins lucrurile pe care le aveți în minte, și Domnul v-a binecuvântat. Frații mei, nu vă lăsați și nu vă descurajați. Am încredere în voi amândoi și sunt sigură că Domnul va binecuvânta eforturile voastre.

Frații Sutherland și Magan nu trebuie ținuți într-o stare de nesiguranță. Așa fac unii din voi, dar aceasta este neplăcut Domnului. Vor aceia care sunt atât de bănuitori să se roage împreună și să încurajeze credința unul în altul? Nu avem nici un om de pierdut. Avem nevoie de cincizeci de lucrători acolo unde este unul. Trebuie să mergem

cu solia la toți aceia care nu sunt în adevăr, că Domnul vine la judecată.

Trebuie să stăruiesc de frații mei să nu pară că sunt indiferenți, să nu lase pe cei ispitiți să ajungă mingea ispitelor vrăjmașului. Trebuie să veghem pentru sufletele pentru care vom da socoteală. Trebuie să facem tot ce putem ca să oprim pe Satana să-și semene semințele în minte.

Bărbații de conducere de la Conferința Generală și președinții Conferințelor noastre, să se ducă la cei care au fost ispitiți și să încerce să-i ajute. Vorbiți cu frații Paulson și Sadler și ajutați-i să ducă lupte până la porți. Vorbiți cu ei singuri și faceți tot ce vă stă în putere ca să le aduceți mințile la realitate. Vedem cu ce efort hotărât lucrează Satana, și noi trebuie să lucrăm cu inimile, cu mințile, cu sufletele și cu puterea ca să câștigăm pe alții la Hristos.

Aș dori să apreciați deplin cuvintele pe care Hristos le-a rostit ca să ajute pe cei indiferenți și pe cei amăgiți. Nu renunțați atât de ușor la frații și prietenii voștri. „Vegheați deci, căci nu știți în ce ceas va veni Domnul vostru. Să știți că dacă stăpânul casei ar ști în ce oră va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea și voi fiți gata căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.”

Sunt îndemnată să caut oile care au fost rănite de lupi. Să nu fim prea sensibili la manifestările de ură ale altora. Hristos a fost batjocorit și insultat. Oamenii pentru care El era gata să-Și dea viața, L-au scuipat și L-au lovit zicând: „Proorocește cine Te-a lovit?”. Să rechemăți în minte scenele suferinței lui Hristos și să fiți pregătiți să suferiți pentru numele Său. Și nimeni dintre voi să nu dea ocazia ca un frate să treacă de partea vrăjmașului. Să facem eforturile cele mai amabile ca să despovărăm mințile celor ispitiți. Ținta noastră să fie câștigarea sufletelor la Hristos, și în același timp să nu compromitem nici un punct al adevărului. Să stăm de partea pozitivă și să lăsăm pe alții să acuze.

Mi-a fost prezentat în mod hotărât că voi trebuie să căutați ajutorul fraților Paulson, Sadler, Hayward, Reed și Riley precum al asociaților lor, cu inimile îmblânzite și supuse prin harul lui Hristos. Când veți face lucrul acesta, binecuvântarea lui Dumnezeu va veni peste voi. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 120

Tratamente simple

Sanatoriul „Elmshaven” California, 17 iunie 1906.

Iubite frate Burden, De câteva zile mă tot gândesc să-ți scriu, dar n-am putut deoarece atât de multe lucruri au venit care au cerut o atenție imediată. Ți-aș fi scris cu privire la echipamentul sălilor de tratament, dar pentru că n-am făcut-o, voi merge direct la subiect.

Când ne găseam la Sanatoriul Paradise Valley, am fost conduși prin noile săli de tratament. O sală era bine pregătită cu instrumentar electric pentru tratamentele pacienților. În noaptea aceea am fost instruită că unii care sunt implicați în instituție introduceau metode pentru tratamentul bolnavilor care nu erau sigure. Aplicarea unora din aceste tratamente electrice va implica pe pacient în dificultăți serioase care îi vor pune viața în primejdie.

Cineva discuta cu medicii și cu seriozitate deosebită spunea: „Să nu vă aduceți niciodată, niciodată la îndeplinire planurile voastre. Au fost diferite instrumente mecanice, aduse în sălile de tratament care sunt foarte scumpe, și cei care au făcut o specialitate din tratarea unor cazuri se găsesc în pericolul de a face greșeli mari”.

Sunt bărbați care și-au făcut o specialitate din tratarea rectului și unii simt că au fost ajutați mult. Dar am fost instruită că acest tratament, ca și multe operații chirurgicale, lasă pe mulți într-o stare de slăbiciune serioasă.

Au fost menționate câteva lucruri care au fost aduse la Sanatoriul Paradise Valley și care nu erau necesare: ele nu ar fi trebuit cumpărate fără o consultare cu alți medici. Costurile acestor instrumente precum și salariul care trebuie plătit celui care le utilizează ar trebui luate în considerație. M-am simțit îndemnată să vorbesc cu fratele Robinson cu privire la aceste probleme, cu toate că eram conduși cu un număr de oameni și nu era un loc potrivit să discutăm astfel de chestiuni.

Acum sunt sigură că trebuie să se acorde o mare grijă la cumpărarea

instrumentelor electrice și la costul cel mare al fixărilor mecanice. Frate Burden, mișcă-te încet, și nu-ți pune încrederea în care presupun că înțeleg ce este important și care se lansează în cheltuirea de bani pentru multe lucruri care cer experți ca să le mănuiască.

De câteva ori am dat îndrumarea că multe din mecanismele complicate și scumpe folosite la tratamente n-au ajutat atât cât s-a presupus. Cu acestea nu vom avea rezultate atât de bune cum am putea avea cu aparatele simple pe care le-am folosit în experiențele anterioare. Folosirea apei pe căi simple este o mare binecuvântare.

Mi s-a spus că razele X nu sunt o binecuvântare atât de mare, așa cum cred unii.

Dacă sunt folosite în mod neînțelept, pot produce mult rău. Urmările unor astfel de tratamente electrice sunt asemănătoare cu consecințele folosirii stimulentelelor. După ambele tratamente urmează o slăbire.

Țineți pe pacienți afară cât mai mult timp, și oferiți-le discuții încurajatoare și plăcute în holuri cu lectura simplă a Bibliei ușor înțeleasă care va fi o încurajare pentru suflet. Vorbiți despre reforma sănătății, și nu fii tu frate, purtătorul poverilor pentru multe domenii în care nu poți învăța lecțiile simple ale reformei sanitare. Cei care pleacă din Sanatoriu trebuie să plece atât de bine instruiți încât să poată învăța și pe alții metodele de tratare a familiei lor.

Este primejdie de a cheltui prea mulți bani pe mecanisme și instrumente pe care pacienții nu le vor putea folosi niciodată în lecțiile de acasă. Ei ar trebui să fie învățați mai degrabă cum să-și reglementeze dieta, astfel încât mecanismul viu al întregii ființe să lucreze în armonie. Să devină înțelegători cu privire la necesitatea și importanța eliminării corsetelor și a scurtării hainelor. Astfel de lecții vor fi pentru femei, mai valoroase decât pot ele aprecia.

Capitolul 121

Alimente sănătoase locale

Sanatoriu, California, 27 septembrie 1906.

În multe locuri, în diferite părți ale țării, trebuie făcut un efort ca să se folosească produse naturale pentru o alimentație sănătoasă. O lucrare bună pe această direcție poate fi făcută la Loma Linda. Frații noștri de acolo ar trebui de îndată să înceapă, chiar dacă sunt hotărâte toate aranjamentele cu privire la această lucrare până la această dată. În timp ce frații noștri de la Loma Linda vor studia cum să facă din lucrarea cu privire la alimentația sănătoasă, un mijloc prin care să aducă adevărul pentru acest timp în mințile necredincioșilor, Domnul va adăuga binecuvântarea Lui și va clarifica drumul pe care ar trebui să-l urmeze în conducerea acestui proiect.

O lucrare asemănătoare trebuie promovată în statele sudice. Bărbați și femei vor îmbrățișa adevărul în sud vor fi adesea nevoiți să fie ajutați să găsească de lucru. Mulți vor folosi ocazia să se angajeze în lucrarea evanghelică; și aceștia ar trebui să învețe, în legătură cu această lucrare, cum să predea celor din lume să pregătească hrană gustoasă și simplă.

În afara orașului Nashville sunt avantaje care ar trebui folosite pentru procurarea de hrană sănătoasă pentru oameni.

Capitolul 122

Lucrarea din Madison

Sanatoriu, California, 10 octombrie 1906. Către frații și surorile din Nashville și din Madison.

Printre frații angajați în diferitele domenii ale lucrării Domnului ar trebui să se vadă mereu dorința de a se încuraja și a se întări unii pe alții. Domnul nu are plăcere de felul cum unii fac calea grea aceluia care îndeplinesc lucrarea rânduită lor de Domnul. Dacă acești criticași ar fi așezați în locul aceluia pe care-i critică, ar dori un tratament cu totul altfel din partea fraților lor.

Trebuie să respectăm lumina care a determinat pe frații Magan și Sutherland să cumpere proprietatea și să înființeze școala din Madison. Nimeni să nu rostească cuvinte care tind să discrediteze lucrarea lor, sau să abată pe studenți de la școală. Eu nu acuz pe nimeni de intenția să facă rău, dar după lumina pe care am primit-o pot spune că este pericolul ca unii să critice pe nedrept lucrarea fraților și surorilor noastre implicați în lucrarea de la Madison. Să fie dată toată încurajarea cu putință aceluia care sunt angajați în străduința de a da copiilor și tinerilor educație în cunoașterea lui Dumnezeu și a legii Sale.

Vreau să spun lucrătorilor din Madison: Fiți cu curaj. Nu vă pierdeți credința. Tatăl vostru cereșc nu v-a lăsat să aveți reușită prin propriile voastre străduințe. Încredeți-vă în El și El va lucra pentru voi. Este privilegiul vostru să experimentați și să demonstrați binecuvântările care vin ca urmare a umblării prin credință și prin vedere. Lucrați cu ochii ațintiți spre slava lui Dumnezeu. Faceți tot ce puteți cu capacitățile voastre și veți crește în cunoștință. Celor care fac voia lui Dumnezeu, s-ar putea să li îngăduie să treacă prin suferință, dar Domnul le va ajuta să învingă până la urmă.

Domnul v-a ajutat la alegerea plasării locului pentru școală, și dacă veți continua să lucrați sub călăuzirea Duhului Sfânt eforturile voastre vor avea succes. Domnul vă va da duh și viață dacă nu vă veți îngădui descurajarea. Avem încredere că puteți primi din partea fraților voștri ajutorul unei acțiuni armonioase, al rugăciunilor și al mijloacelor. Dar nimeni să nu alimenteze sentimente de descurajare. Domnul are o lucrare de făcut

pentru voi acolo unde vă găsiți, iar cei care fac lucrarea aceasta nu trebuie să fie descurajați...

Cei care critică pe conlucrătorii lor, deschid o ușă prin care va intra vrăjmașul. Ce poate fi mai trist decât să vezi un frate lucrând împotriva altuia, exprimând îndoieli și rezerve față de sinceritatea altuia. Este destul loc pentru ca toți să-și folosească talentele date lor de Dumnezeu. Toți se străduiesc cu singură țință de a inspira credință în cuvintele inspirației. Deci fiecare să ordoneze vorbirea și lucrul ca să fie în armonie cu aceia care lucrează cu același scop ca și el.

Evanghelia să fie prezentată ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu pentru viață și pentru mântuire. Slujitorii lui Hristos să nu zădărnicească prezentarea Evangheliei prin manifestarea unui spirit de asprime. Evanghelia va fi recomandată prin manifestarea unui spirit care lucrează prin dragoste. „Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celor ce vestesc pacea, care aduc vești bune.”

Mă bucur că la Madison a început lucrarea școlii. Sanatoriul și școala ar fi putut fi un ajutor una pentru alta, dacă ar fi fost legate strâns. Însă trebuie să fie făcută o lucrare temeinică în fiecare din aceste instituții.

Sunt instruită cu privire la faptul că Domnul va da înțelepciune minților să pregătească o alimentație simplă. Nu va fi necesar să se plătească sume mari de bani pentru privilegiul de a pregăti alimente care să aibă o vânzare mare. Oamenii să fie învățați cum să gătească sănătos făcând preparate simple de hrană sănătoasă. În școală pot fi folosite cu câștig produse ale pământului, fructe, cereale și vegetale.

Vă pomenim în rugăciunile noastre. Domnul să vă călăuzească mereu și să vă binecuvânteze în toate străduințele voastre. Aveți privilegiul să stați neclintiți și prin ajutorul Domnului să faceți o reușită din lucrarea voastră. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 123

Tăcerea este elocventă

Sanatoriu, California, 15 noiembrie 1906.

Către lucrătorii din școala Madison, Vă scriu să vă asigur că vă port în minte în acest timp când tăcerea este elocventă. N-ar fi o înțelepciune să deschid problemele cu privire la începutul lucrării voastre de la Madison. Chiar acum am primit o scrisoare despre lucrarea voastră, dar acum nu pot să răspund cum aș vrea. Vreau să vă spun: Fiți înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii. Unii se vor depărta de credință, îndreptându-și atenția spre duhurile amăgitoare și spre învățăturile demonilor. Nu vă face bine să faceți cunoscut oricui lucrurile cu privire la lucrarea din Nashville și Madison. Sunt unii asociați cu noi și care ocupă poziții de încredere, care s-ar putea să nu treacă cu bine încercarea. Nu este nici o siguranță în încercarea de a face pe toți să înțeleagă totul. Lucrurile cu caracter particular, n-ar trebui să le faceți publice. Să fie păstrate doar pentru câțiva dintre voi.

Voi încerca să scriu mai multe cu privire la acest punct, dar acum nu pot, pentru că trebuie să pregătesc lucrurile care merg la poștă pentru Australia.

Tocmai am găsit o predică pe care am ținut-o la adunarea de Tabără din San Jose cu peste un an în urmă. Vă voi trimite câte o copie din aceasta vouă și celor din Nashville. Cred că veți vedea că ea conține învățături la timp. Sora voastră în Hristos. (Semnat) Ellen G. White.

Avertizări date unui reformator

Sanatoriu, California, noiembrie 1906. Fratelui J. A. Burden.

Iubite frate, Am să-ți spun câteva cuvinte. Domnul a pus asupra ta răspunderi de o natură deosebită. În timpul adunării ținute înainte să te stabilești la Loma Linda, când eram foarte bolnavă, Domnul mi-a arătat, care urma să fie lucrarea ta ca director al Sanatoriului, și că dacă te vei prinde de înțelepciunea divină, vei fi învățat de Dumnezeu. Tu ai nevoie de o minte clară pentru ca să rezolvi cu înțelepciune multe probleme care-ți vin să fie hotărâte. Domnul ar dori să te lași învățat de El.

Fratele meu, nu îngădui ca oameni cu experiență limitată, să intre, așa cum a făcut fratele Reaser și să-și asume o putere stăpânitoare. Fratele Reaser s-a așezat ca profesor, sfătuitor și conducător în multe probleme, și dacă tu nu lucrezi și nu veghezi cu atenție, o astfel de influență va întârzia lucrarea. Fratele Reaser trebuie să înțeleagă că nu este calificat să facă lucrarea pe care crede el că trebuie să o facă.

Fratele Reaser, își închipuie că dacă n-ar veghea el asupra finanțelor, s-ar produce pierderi serioase; căci dacă n-ar avea nimic de făcut și de spus în aceste chestiuni, s-ar produce multe încurcături. El a luat asupra lui poveri pe care Domnul nu i le-a pus. El a învățat câteva lecții de la fratele Healey care a făcut multe ca să întârzie lucrarea din Sud. Dacă s-ar ocupa cu lucrarea lui de păstorire și și-ar lua mâinile de pe lucrarea de dirijare, s-ar scuti pe el și pe alții de multe neplăceri. Din lumina care mi-a fost dată, știu că este o greșeală să fie implicat în sanatoriul nostru; el nu trebuie să fie administrator.

Cu privire la acțiunea Hrana sănătoasă, te rog să te miști cu prevedere. Propunerea Doctorului Kellogg de a vinde drepturile pentru fulgii de porumb poporului nostru pentru douăzeci de ani, tocmai a fost tratată de frații noștri de aici; și mă tem că dacă n-aș fi fost acolo, problema aceasta ar fi fost aplicată cu pierderea întreprinderii de alimente. Când un lucru este înălțat, așa cum a fost întreprinderea de fulgi de porumb, ar fi neînțelept ca poporul nostru să aibă de a face cu ea. Nu este necesar să facem din fulgii de porumb un articol de hrană.

Fratele meu, te-aș sfătui să te ții departe de influența planurilor ingenioase ale Doctorului Kellogg. Să ne folosim inventivitatea ca să inventăm cea mai bună hrană cu putință. Trăim zilele de încheiere ale istoriei acestui pământ. Sufletele flămânzesc după cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu și a viețuirii sănătoase. Să căutăm să îndeplinim lucrarea temeinic dând toate îndrumările pe care le avem cu privire la principiile reformei sanitare, rugându-ne pentru bolnavi, învățând pe oameni cum să se îngrijească în timp de boală și în timp de sănătate.

Domnul ne-a trimis un ajutor valoros în Doctorul White, care studiază modul în care poate să urmeze calea Domnului. Să se înalțe rugăciuni serioase din partea lucrătorilor, fiecare dintre ei să continue lucrarea Marelui Medic depinzând de planurile Sale. „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, voi sunteți casa lui Dumnezeu. În străduințele noastre de a clădi cauza lui Dumnezeu pe pământ trebuie să facem o lucrare sigură pentru veșnicie.

Mulți lucrători care poartă răspundere, fac prea mult apel la autoritate; și vor încurca cu siguranță judecata omenească prin autoritatea lor dictatorială. Trebuie să avertizez pe frații mei să fie vigilenți față de această situație. Cauza lui Dumnezeu este pusă în primejdie atunci când lucrătorii devin încrezători în ei, și caută să cuprindă mai mult decât a pus Domnul asupra lor. Urmarea unui astfel de spirit este împiedicare și nu înaintare.

Frate Burden, îndeplinește-ți lucrarea cu inteligență, consultând deseori Cuvântul lui Dumnezeu; căci Cuvântul este foarte valoros pentru lucrătorul în cauza lui Dumnezeu. Studiază soliile pe care Dumnezeu le-a trimis poporului Său în ultimii șaizeci de ani prin Spiritul Profeției. Nu căuta sfat la oameni, ci prin rugăciune stăruitoare caută înțelepciunea lui Dumnezeu. A fost făcută o greșală în trecut când ne-am sprijinit pe înțelepciunea oamenilor. Caută să corectezi această greșală.

Capitolul 125

Ajutați pe lucrători

Sanatoriul, Napa Co, California, Frate A. G. Daniells, 19 ianuarie 1907. Takoma Park, Station, Washington D.C.

Iubite frate, Azi am purtat o povară grea pe inimă. Noaptea trecută mi-au fost descoperite unele situații de mare importanță. Se părea că treceam printr-o luptă aspră. Mă adresam unei grupe de bărbați și de femei și le prezentam pericolele poporului nostru. Vorbeam de nevoia noastră cea mare de a fi mai mult cu Dumnezeu în rugăciune. Aveam de dat cuvinte de încurajare diferitelor persoane.

Mi-au fost date cuvinte de îndrumare să ți le spun ție, frate Evans și fratelui Washburn. Am spus: aveți de făcut o lucrare de încurajare pentru școala din Madison, Tennessee. Printre noi sunt doar câțiva profesori care au avut o experiență în ducerea lucrării în locuri grele. Lucrătorii care s-au străduit să aducă la îndeplinire gândul și voia lui Dumnezeu în Madison, n-au primit încurajarea de care ar fi avut nevoie. Dacă fratele Sutherland nu va fi ușurat de unele din presiunile care sunt asupra lui, va cădea sub povară.

Ați putea întreba, ce este necesar? Vă răspund, este nevoie de încurajare. Frații Sutherland și Magan au avut o lecție aspră în trecut. Domnul le-a trimis corectare și îndrumare, și ei au primit solia de la Domnul și au făcut pocăința. A fost o greșeală gravă plănuirea ca atât de multe interese să fie aglomerate în Battle Creek. Să ne lăsăm și noi influențați de aceia care spun că bărbaților care au făcut greșale să nu li se mai acorde încredere?

Când eram în Washington, am stăruit de frații Sutherland și Magan să creadă că Domnul le-a iertat greșelile, și am încercat de atunci ca prin ajutorul și încurajarea mea să-i fac să-și dea seama că Domnul i-a așezat pe un teren avantajos.

Este privilegiul tău, frate Daniells, precum și privilegiul acelor care au o influență vastă în lucrare să facă pe acești frați să înțeleagă că se bucură de încrederea voastră și de încurajare în lucrarea pe care ei o fac cu bărbăție. Fratele Sutherland se

găsește într-o stare precară de sănătate. Nu ne putem permite să-l pierdem. Avem nevoie de experiența lui în lucrarea școlii. Frații care au influență ar trebui să facă tot ce le stă în putere ca să susțină mâinile acestor lucrători, încurajând și susținând lucrarea școlii din Madison. Trebuie alocate mijloace pentru nevoile lucrării din Madison - astfel încât munca profesorilor să nu fie în viitor atât de grea.

Răspunderea noastră individuală

Bisericile noastre au nevoie cu siguranță de instructori. „Sfințiți pe Domnul Dumnezeuul oștirilor, de El să vă temeți și de El să vă înspăimântați.”

Fiecărui om îi este încredințată lucrarea lui. În prezentarea parabolei, stăpânul a dat talanți solilor lui „după puterea lor”. Nu toți au aceleași capacități. Fiecare are o lucrare specială de făcut, ca să nu fie nici o dezbinare în trupul lui Hristos. Fiecare trebuie să-și ocupe locul lui deosebit și să alerge cu răbdare în lupta care-i stă în față.

Avem de făcut față unor obligații morale și sociale. Este destul de lucru pentru toți. Mulți băjbâie prin întuneric și merg pe căile satisfacerii egoiste, în timp ce pretind numele lui Hristos. Ei n-au simțit răspunderea să se dezvolte și să crească până la statura deplină de bărbați și femei în Hristos Isus. Unii ca aceștia au nevoie de ajutorul unei inimi bune, a unei mâini care să conducă înapoi pe cărările neprihănirii. Ca creștini avem o lucrare specială înaintea noastră, pe care dacă o vom face în smerenia minții, Dumnezeu o va onora cu binecuvântarea Sa. (Semnat) Ellen G. White.

Treziți-vă! Treziți-vă! Treziți-vă!

24 ianuarie 1907.

Timpul în care trăim are o importanță deosebită. Țări care până acum erau închise pentru Evanghelie, își deschis porțile, și strigă după Cuvântul lui Dumnezeu ca să le fie explicat. Împărații și prinții își vor deschide porțile multă vreme închise, invitând pe vestitorii crucii să intre. În adevăr, secerișul este mare, dar lucrători sunt puțini. Poate un creștin, al cărui câmp este lumea, să-și încrucișeze mâinile în lenevie, și să lase snopii neadunați? Numai veșnicia va descoperi urmările unor străduințe bine dirijate. Fiecare familie care pretinde că crede întreita solie îngerească, trebuie să depună eforturi neobosite, stăruitoare pentru vestirea adevărului.

Surorile mele, nu cheltuiți banii pe îmbrăcăminte nefolositoare, ci îmbrăcați-vă decent. Tați și mame, educați pe copiii voștri să se îmbrace necostisitor; învățați-i să-și economisească banii pentru lucrarea misionară. Fiecare membru al familiei să practice lepădarea de sine. Hristos este exemplul nostru. El era Domnul slavei, dar a avut un interes atât de mare în lumea noastră, încât și-a părăsit bogățiile și a venit pe acest pământ să trăiască o viață care să fie un exemplu atât pentru bogat cât și pentru sărac. El a învățat că toți trebuie să se lipsește!!! în dragoste și unire, ca să lucreze cum a lucrat El, să jertfească cum a jertfit El, și să se iubească în calitate de copii ai lui Dumnezeu.

Frații mei și surorile mele, trebuie să fiți dispuși la convertire, pentru ca să practicați lepădarea de sine a lui Hristos. Îmbrăcați-vă decent, dar frumos. Cheltuiți cât mai puțin pentru voi. Păstrați în căminul vostru o cutie a lepădării de sine, în care să puneți banii economisiți prin mici fapte de lepădare de sine. În fiecare zi câștigați o înțelegere mai clară a Cuvântului lui Dumnezeu și îmbunătățiți toate ocaziile ca să oferiți altora cunoștința pe care ați câștigat-o. Nu obosiți în facerea binelui, căci Dumnezeu vă dă continuu binecuvântări mari ale Domnului Său către lume. Conlucați cu Domnul Isus și El vă va învăța lecțiile prețioase ale dragostei Sale. Timpul este scurt; și la timpul potrivit, când nu va mai fi timp, vă veți primi răsplata.

Din multe locuri vin chemări pentru lucrători, pentru profesori, pentru medici

care să ducă mai departe lucrarea din Sanatorii, dar noi n-am educat lucrători pe care să-i trimitem. Avem sanatorii, dar avem nevoie de asemenea instituții în locuri diferite. Avem nevoie de școli care să se întrețină singure, și acest lucru se poate face dacă profesorii și studenții vor fi harnici, economi și de ajutor. Nu este nevoie să se acumuleze datorii asupra școlilor noastre. Iar vechile datorii ar trebui plătite.

Trebuie făcute sacrificii în orice direcție; trebuie să ne facem un plan, și să lucrăm cu toată puterea ca să fim economi și cumpătați. (Semnat) Ellen G. White.

Nu vă strângeți în colonii

Sanatoriul Napa Co, California, 11 februarie 1907. Către frații din Graysville Tennessee.

Am o solie pentru poporul nostru din Graysville. Hristos și-a trimis ucenicii să meargă în toate țările, la toate popoarele și limbile. El nu are plăcere atunci când mulți care sunt bine pregătiți în adevăr, rămân împreună într-un loc; căci sunt în primejdie de a se îmbiba cu spiritul de critică și de găsire de greșeli. El dorește ca ei să se angajeze în lucrarea Sa din câmpuri noi. El dorește ca ei să educa pe oamenii care nu cunosc adevărul. Atunci când vor deschide Cuvântul Vieții în fața altora, Domnul le va mișca inimile ca să primească adevărul și vor fi înălțate biserici noi.

Cei care dau pe față mândrie, disprețuind capacitățile altora, vorbind cu nemulțumire despre ei, au nevoie de o experiență personală în slujirea lui Dumnezeu. Să se mute în smerenie să lucreze în câmpuri noi sub supravegherea lui Dumnezeu. Multora din poporul nostru care locuiesc în Graysville sunt îndemnată să le spun: „Mergeți și lucrați în câmpuri unde adevărul n-a fost rostit niciodată. Duhul Sfânt va fi ajutorul și învățătorul vostru, iar voi veți câștiga o experiență nouă și vie”.

Sunt îndemnată să spun fraților noștri din Graysville și din alte centre: Dacă Domnul nu v-a chemat hotărât la o lucrare acolo unde locuiți, mergeți ca misionari trimiși de Dumnezeu. Lucrați cum a lucrat Hristos, predicând acolo unde sunteți ascultați. Lucrați și rugați-vă. Hristos va fi cu toți aceia care vor face o lucrare misionară cinstită. Trebuie clădite biserici noi și trebuie vestit în multe locuri Cuvântul Vieții. Mulțumiri trebuie să audă din limbi inspirate ultima solie de milă către o lume pierdută.

Dumnezeu va da solilor Săi o cunoaștere a adevărului din Cuvântul Său și le va da o rostire clară. Suflete vor fi convertite, iar la rândul lor, vor lucra pentru alții.

Membrii bisericii din Graysville să caute stăruitor puterea convertitoare a lui Dumnezeu în inimile lor. Să caute să ajungă sub influența liniștitoare și cuceritoare a Duhului Sfânt ca să fie liberați de spiritul găsirii de greșeli și să-i aducă la unirea minții.

Când oamenii sunt supuși lui Dumnezeu, El îi poate folosi cu eficiență în marea Sa lucrare.

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică. Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel vecinic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!”

Ajutând școala din Madison

Sanatoriul Napa Co, California, 5 februarie 1907. Fratelui E. G. Hayes.

Iubite frate, Îți scriu ca să te rog să te interesezi de școala din Madison. (Frații Sutherland și Magan au lucrat cu stăruință, peste puterile lor, ca să deschidă lucrarea școlii în acest loc, care este aprobat de Dumnezeu. Ei au reușit să înființeze o școală care să pregătească pe tineri și pe tinere să lucreze ca misionari în câmpul sudic.)

Acum au nevoie de cinci mii de dolari cu care să procure facilități potrivite pentru lucrare și ar mai trebui procurate multe altele pentru ca un mic sanatoriu să fie alăturat școlii.

Astfel ei au primit ajutor foarte mic pentru această acțiune, comparat cu nevoile și importanța lucrării. Au lucrat din greu și au făcut planuri pentru o astfel de educație care este esențială în pregătirea de lucrători care să poată învăța pe cei neștiutori și să explice Scripturile. Pe lângă studiul cărților, studenții sunt învățați să lucreze pământul, să clădească locuințe și să îndeplinească și alte munci utile.

Așezarea școlii din Madison este excelentă, și are avantaje mari pentru lucrarea școlii. Dar conducătorii acestei lucrări poartă poveri prea mari și ar trebui ușurați de frământarea cea mare care a stat asupra lor, datorită lipsei de mijloace cu care să facă tot ce trebuia ca să asigure condiții potrivite pentru o școală reușită.

Să îngăduim oare ca acești lucrători să fie împovărați peste puteri, ducând aproape singuri o lucrare pentru care ar fi trebuit să primească o conlucrare din toată inima din partea fraților lor?

Fac un apel la frații noștri din Dakota de sud, să dea ajutor în această nevoie și să facă un dar de bunăvoie pentru școala din Madison, ca să poată construi o capelă și o clădire pentru școală. O astfel de clădire ar fi trebuit asigurată de multă vreme. Să nu-i lăsăm pe acești bărbați să lucreze în lipsurile actuale, când timpul este atât de prețios și nevoia de lucrători pregătiți în Sud este atât de mare.

Lucrarea din Sud a fost neglijată întristător. Este timpul ca bisericile noastre să fie trezite la datoria lor față de acest câmp nevoiaș. Lumina trebuie să strălucească cu putere în întunericul moral al ignoranței și al superstiției. Adevărul în simplitatea lui trebuie adus celor care sunt în necunoștință.

În școlile obișnuite se învață unele lucruri care sunt mai degrabă o piedică decât o binecuvântare. Avem nevoie de școli în care lucrarea lui Dumnezeu să fie făcută temelie a educației. Școala de pregătire a profesorilor din Madison trebuie să primească un sprijin din inimă din partea poporului lui Dumnezeu. De aceea te rog pe tine și pe asociații tăi din Comitetul Conferinței să acționeze din belșug în a ajuta pe frații noștri din Madison în această lucrare importantă. (Semnat) Ellen G. White.

Trebuie să fie ajutată școala din Madison

Sanatoriul Napa. Co, California, 24 februarie 1907. Comitetului Uniunii de Conferințe din Sud.

Este în armonie cu conducerea Duhului lui Dumnezeu, faptul că fratele Sutherland și Magan împreună cu asociații lor au început o lucrare la Madison. Domnul i-a călăuzit în alegerea unui loc pentru școală. Dacă un sanatoriu mic ar fi fost întemeiat în legătură cu școala, aceasta ar fi fost în planul lui Dumnezeu, și aceste două instituții ar fi făcut un ajutor reciproc. Aceasta încă nu s-a făcut, dar frații noștri din Madison nu trebuie să fie descurajați.

Aș spune fraților din câmpul sudic: Să nu fie puse restricții asupra școlii din Madison și astfel să fie limitată lucrarea ei în câmpul ei de lucru. Dacă frații Sutherland și Magan au promis să nu atragă studenți din statele sudice în școala lor, ar fi liberați de o astfel de restricție. O astfel de promisiune n-ar trebui niciodată să fie cerută sau asigurată. Sunt îndrumată să spun că n-ar trebui pusă nici o restricție care să le limiteze libertatea de a atrage studenți din câmpul sudic. Este nevoie de o astfel de instituție ca aceea care a fost întemeiată lângă Nashville, și nimeni să nu caute să împiedice participarea acelor care pot primi cel mai bine educație la acea școală, care să-i pregătească pentru lucrarea în statele sudice și în alte câmpuri misionare.

La Berrien Springs, frații Sutherland și Magan au făcut o lucrare jertfitoare de sine. Ei n-au părăsit Nordul pentru că și-au pierdut influența; au venit în Sud pentru că au văzut nevoile acelu câmp. În lucrarea lor la Madison, ar fi trebuit să primească încurajare din partea acelor pe care ei au venit să-i ajute. Cei care au răspunderea eliberării fondurilor care vin la Câmpul de Sud, n-ar trebui să neglijeze să dea un ajutor proporțional școlii din Madison.

În școala din Madison, studenții sunt învățați cum să lucreze pământul, cum să clădească case și cum să împlinească și alte domenii de lucru util. Sunt unele domenii ale lucrării pe care Domnul ne-a îndrumat să le introducem în școlile noastre din Australia. Cu o pregătire practică, studenții vor fi pregătiți să ocupe poziții utile în multe

locuri. Priceperea în artele obișnuite este un dar de la Dumnezeu. El dă și darul cât și înțelepciunea ca darul să fie folosit corect.

Capitolul 131

Încurajați pe lucrători

Sanatoriul Napa. Co, California, 4 martie 1907.

Am fost îndemnată că trebuie date încurajări lucrării din Sud și că la lucrarea din Nashville, Madison și Huntsville trebuie să sosească un ajutor deosebit.

La școala din Madison a fost nevoie să se lucreze cu economie foarte strictă pentru ca lucrarea de educație începută acolo să poată înainta. Frații noștri care au mijloace să-și aducă aminte de această școală și de nevoile ei.

O lucrare bună a fost făcută de frații Magan și Sutherland la Berrien Springs, și în lucrările lor din locul acela au lucrat peste puterile lor, punându-și în primejdie sănătatea și chiar viața. În lucrarea lor din Madison, au lucrat prea din greu, și în mijlocul multor greutateți. Acești frați merită nu numai încrederea noastră, ci și ajutorul nostru, pentru ca să pună școala din Madison în situația să-și poată îndeplini lucrarea pe care Dumnezeu o are în plan. Mă rog ca Domnul să sfințească înțelegerea poporului nostru, încât acești bărbați să nu fie lăsați să lucreze astfel încât să-și jertfească sănătatea în ceea ce doresc să facă. Mă rog ca profesorii și studenții să aibă înțelepciunea și curajul să-și facă partea ca să fie binecuvântați în mod deosebit în străduința de a face din școală o reușită.

Nu se poate face la școala din Madison ce ar trebui, dacă nu se împart mijloacele care sunt alocate pentru lucrarea din sud. Vor frații noștri să-și facă partea în spiritul lui Hristos?

Câmpul neglijat din Sud, trebuie să fie acum în mod deosebit favorizat, din cauza neglijenței din trecut. Ispășirea pentru nereușita din trecut de a face față nevoilor acestui câmp, trebuie să fie deplină și amplă. Instituțiile din Sud, care de ani de zile ar fi trebuit să aibă școala pe un teren avantajos, trebuie să fie acum favorizate în mod deosebit. Școala din Huntsville trebuie să fie încurajată să-și extindă lucrarea. Trebuie să se dea acestor școli orice avantaj posibil, ca să se arate ce se poate face lucrând pământul ca să-și dea comorile. Școlile din Madison și Huntsville trebuie să fie o pildă pentru oamenii din vecinătatea lor.

Mi s-a arătat că este primejdie ca aceste școli să fie limitate atât în planurile lor cât și în avantaje. N-ar trebui să fie așa. Trebuie făcut tot ce se poate pentru încurajarea studenților care au nevoie de nivelul de instruire care se poate da în aceste școli, astfel încât să pornească pregătiți bine să facă o lucrare pentru alții care au nevoie de aceeași educație și pregătire pe care au primit-o și ei. Peste tot se deschid câmpuri pentru lucrarea pe care o pot face astfel de lucrători.

La Huntsville este nevoie de un sanatoriu în legătură cu școala. Mă interesează să văd o clădire la ferma școlii, echipată pentru tratarea bolnavilor.

Oare nu pot fi pregătiți studenții din Madison și din Huntsville, să vândă cărțile Parabolele Domnului și divina Vindecare? Și nu s-ar putea alătura mulți din poporul nostru în această lucrare?

Pentru bolnavii din Nashville și din împrejurimi ar trebui să facem tot ce putem ca să fie pusă o temelie solidă. Lucrarea ar trebui făcută pe o cale simplă dar care să recomande adevărul. Sunt multe locuri în Sud, deschise pentru lucrarea noastră; însă prin toate mijloacele începeți lucrarea în orașele importante, și duceți solia acum. „Căci așa zice Domnul oștirilor, doar peste puțină vreme, și voi clătina cerurile și pământul și marea și pământul uscat. Și voi clătina toate popoarele și va veni dorința tuturor neamurilor, care va umple această casă cu slavă, zice Domnul oștirilor.” (Semnat) Ellen G. White.

Dreptul de a folosi mijloacele

Sanatoriul Napa, Co, California, 10 martie 1907. Către directorii Sanatoriului Nashville. și către directorii Uniunii de Conferințe de Sud.

Iubiți frați, În timpul nopții mi-au fost aduse înaintea câteva probleme pe care sunt trimisă să vi le prezint. Se părea că ne aflăm într-o ședință de comitet, unde se discutau câteva situații. Una din aceste situații era aranjamentele necesare care trebuiau făcute pentru continuarea lucrării din Huntsville.

Se face o greșală cu folosirea mijloacelor în unele părți ale câmpului. Lucrătorii trebuie să se așeze și să calculeze costul terenului pe care-l clădesc ca să știe dacă-l pot isprăvi.

În trecut, lucrarea din Sud a fost dusă prin efort stăruitor și cu mijloace limitate. Acum se investesc mai mulți bani decât este necesar în clădirea sanatoriului din Nashville. Aceasta nu va avea o influență bună asupra lucrătorilor din alte părți ale câmpului. Acum, când este o nevoie atât de mare de ajutor în multe ramuri ale lucrării, orice extravaganță pentru dotarea Sanatoriului din Nashville, va lăsa o impresie asupra lucrătorilor și asupra altora care nu va fi cea sănătoasă. Este o mare nevoie de mijloace pentru susținerea lucrătorilor din câmp și ar trebui practică cea mai strictă economie la fiecare pas care se face. Trebuie să ne ferim de tendința de a investi sume mari de bani în Sanatoriul din Nashville. Nu trebuie să se facă mare paradă într-un loc în timp ce în alte locuri de mai mare importanță se manifestă puțin interes.

Este o mare lucrare de îndeplinit la Huntsville, precum și o cerere mare de mijloace pentru ridicarea de clădiri potrivite și pentru o lucrare plină de succes pentru oamenii de culoare. Și la Madison este nevoie de ajutor ca să se continue lucrarea de educație care a fost începută acolo. Ar fi un mare avantaj pentru școala din Madison, dacă ar fi pusă în funcțiune o fabrică de alimente, în legătură cu lucrarea școlii.

Școala din Madison a fost înființată la porunca Domnului și solicită ajutorul la care are dreptul. Frații Sutherland și Magan, în lucrarea lor la Berrien Springs, și-au

istovit puterile fizice, și amândoi au nevoie să fie atenți ca să nu lucreze peste puterile lor la Madison. Fratele Sutherland are nevoie să se ferească foarte atent și să stea aproape de Marele Vindecător. Acești lucrători trebuie să fie apreciați de conlucrătorii lor.

Ar trebui tratate cinstit nevoile din diferitele părți ale câmpului, și să se dea fiecăruia un ajutor proporțional cu nevoile. Nu este drept ca aceia care au lucrat sub presiunea poverilor ani de zile și a căror sănătate a fost afectată prin munca lor zeloasă, să fie lăsați să se lupte aproape neajutați, sub o povară grea sau într-o încurcătură.

Folosirea mijloacelor la sanatoriul din Nashville, ar trebui considerată în lumina Bibliei, și nu într-o lumină egoistă. Dărnicia creștină va conduce la un studiu al nevoilor fiecărei ramuri a lucrării și la hotărârea ca fiecare să-și primească partea corectă. Timpul trece, iar lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ se va încheia repede. O măsură mare de Duh Sfânt trebuie să rămână asupra bărbaților care au parte la conducerea diferitelor ramuri ale lucrării, pentru ca lucrarea să fie dusă la încheiere pe o cale aprobată de Domnul. Domnul trăiește și domnește, și a făgăduit că va conduce pe poporul Său cu judecată dacă vor umbla smeriți cu El.

Lucrătorii din tipografie, din școală, din fabrica de alimente și din sanatoriu trebuie să-și lege interesele de oricare altă ramură. Toți ar trebui să-și dea seama că fiecare departament din aceste diferite ramuri ale lucrării, trebuie să fie conduse după principiile Cuvântului lui Dumnezeu, iar lucrătorii trebuie să lucreze sub călăuzirea sfatului Său prețios. Nici un fir de egoism nu trebuie să fie țesut în țesătură, căci Domnul nu va privi favorabil, nimic de felul acesta. „Voi sunteți frați”, iar lucrarea este una. Este nevoie de convertire zilnică din partea lucrătorilor, dacă vor simți interes adevărat pentru lucrare ca întreg.

Când vă întâlniți pentru închinare și ca să căutați pe Domnul, singurul vostru scop ar trebui să fie să onorați pe Acela ale cărui cerințe sunt toate egale și drepte. Voința Sa, făcută cunoscut în Cuvântul Său trebuie să fie împlinită la literă. Regula neprihănirii dată pe față în viețile poporului Său, trebuie să-i facă vizibilă. Trebuie să trăim numai spre slava lui Dumnezeu, căutând mereu să fim creștini în adevăratul sens al Cuvântului.

Instructorul nostru a rostit aceste cuvinte: „Trebuie să fiți sub stăpânirea lui

Dumnezeu. Învățați cum să vă armonizați. Iubiți pe frați; fiți miloși; fiți curtenitori. Poruncile lui Dumnezeu sunt drepte și egale. Toți lucrătorii Lui trebuie să fie onorați ca împreună lucrători cu Dumnezeu”.

Diferitele interese ale lucrării trebuie tratate cu grijă. De aici înainte, răspunderile vor crește rapid. Voia lui Dumnezeu, regula desăvârșită a neprihănirii, trebuie să se vadă în lucrarea voastră. Comunicați des în fiecare zi cu Dumnezeul vostru, și ascultați glasul care vă spune: „Fiți liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu”. Pe măsură ce răspunderile au crescut odată cu înaintarea soliei, vor crește și ispitele. Când mărimea lucrării apasă asupra sufletului, umiliți-vă inimile înaintea lui Dumnezeu. Faceți-vă în mod credincios partea în lucrare, și stați cu credincioșie în răspunderea voastră personală înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu se uită la față. Cel care împlinește dreptatea este drept. Doar o mărturisire simplă nu are valoare, iar cunoștința are valoare numai dacă este folosită corect.

Instructorul nostru a continuat: „Nu murmurați; nu poftiți; nu vă certați; nu fiți nemulțumiți. Când sunteți mâhniți, priviți la Marele Medic. Trebuie să vă bucurați și să vă umiliți înaintea Domnului. Prin îngăduirea unui spirit egoist oamenii devin înguști și miopi și atunci nu mai judecă de la cauză la efect. Cuvântul Domnului trebuie să fie călăuza voastră în toate lucrurile. „Domnul este în templul Său cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea lui.”

Prin ilustrația cu vița și mlădițele, Hristos a ilustrat nu numai relația care trebuie să existe între El și urmașii lui, ci și unirea dintre credincioși. Mlădițele viței au legătură una cu alta; dar nu se aseamănă. Fiecare are individualitatea ei care nu se poate suprapune celeilalte, însă toate au o legătură deosebită una cu alta. Rădăcina care asigură hrana unei mlădițe, o asigură și celeilalte. Fiecare trebuie să depindă în mod egal de viță pentru susținere. Toate trebuie să depindă de tulpină: viața, creșterea și rodirea fiecăreia depind tot de viță. În ascultare de legile naturii, legătura lor comună cu adevărata viță le face să fie una; în diversitatea lor este totuși unitate.

Învățătura despre viță și despre mlădițele ei, are o însemnătate profundă pentru lucrătorii în cauza lui Dumnezeu. Fiecare lucrător trebuie să-și tragă puterea din aceeași Sursă; și în timp ce trebuie menținută individualitatea fiecăruia, trebuie păstrate unitatea și armonia. Când acest spirit de unitate pătrunde în lucrare, instituțiile noastre din toată lumea se vor uni în interese, în timp ce individualitatea nici unuia nu se contopește cu a

celuilalt.

În trecut s-a susținut de către unii că interesele cauzei vor fi promovate printr-o consolidare a instituțiilor noastre de publicații, dacă le aducem pe toate sub o singură administrație. Domnul ne-a instruit categoric, că aceasta nu trebuie să se întâmple. Nu este scopul lui Dumnezeu să se facă centralizarea pe această cale, aducând laolaltă toate interesele unei ramuri a lucrării, sub administrația câtorva oameni. În planul Său cel mare de înaintare a cauzei adevărului pe pământ, El plănuiește ca fiecare parte a lucrării Sale să se unească cu celelalte părți. Lucrătorii trebuie să se apropie în spiritul lui Hristos. În diversitatea lor trebuie să păstreze unitatea. O instituție nu trebuie adusă sub controlul alteia, ci toți trebuie să-și exercite puterile în mod armonios. Lucrarea de dirijare trebuie lăsată Marelui Administrator, în timp ce ascultarea de lucrarea Domnului trebuie să fie ținta lucrătorilor Săi.

În diferitele locuri unde s-a întemeiat lucrarea, la început deseori este mică. Apoi va crește. Aceasta este reprezentată de profetul Ezechiel, sub figura apei care izvorăște de sub pragul casei.

„M-a adus înapoi la ușa casei. Și iată că ieșea apă de supt pragul casei, dinspre răsărit; căci fața casei era spre răsărit. Apa se pogora de supt partea dreaptă a casei în spre partea de miază-zi a altarului. M-a scos pe poarta de miază noapte, și m-a făcut să ocolesc pe din afară până la poarta de răsărit. Și iată că apa curgea din partea dreaptă.”

Aceste ape semnifică Evanghelia lui Hristos, care a ieșit din Ierusalim și s-a răspândit în toate țările. Darurile și puterea duhului sfânt care au însoțit lucrarea au produs rezultate bogate.

„El mi-a zis: „Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se pogoară în câmpie, și se varsă în marea și vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul, și vor fi o mulțime de pești; căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață. Pescarii vor sta pe malurile lui, dela En-Ghedi până la En-Eglaim, și vor întinde mreșile; vor fi pești de felurite soiuri, ca peștii mării celei mari, și vor fi foarte mulți. Mlaștinile și gropile ei nu se vor vindeca, ci vor fi lăsate pradă sării. Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va vesteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în

fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca Hrană, și frunzele lor ca leac.”

Trebuie să se facă o lucrare mult mai întinsă în viitor, decât a fost făcută în trecut. Dacă egoismul ar fi fost cu totul eliminat din viețile lucrătorilor, noi ca popor am fi stat înaintea lui Dumnezeu astăzi într-un număr mare, fiecare dintre noi credincioși ca oțelul față de principiile cuvântului. Domnul cheamă astăzi pe cei aleși pentru lucrarea Sa, să stea ca unul pentru înaintarea cauzei lui Hristos. În diversitatea darurilor și a chemării, trebuie să se vadă unitatea reprezentată de figura viței și a mlădițelor. (Semnat) Ellen G. White.

O lucrare mai vastă

1 aprilie 1907.

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit. Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și măhnită. Fă bine Sionului după plăcerea Ta; zidește iarăși zidurile Ierusalimului. Atunci îți vom aduce jertfe neprihănite plăcute Ție, cu arderi de tot și daruri de mâncare; atunci vor fi aduși pe altarul Tău viței.”

Mi s-a arătat că la deschiderea de câmpuri noi, s-a dat pe față deseori, prea multă mândrie de către lucrătorii noștri. În lucrarea noastră din câmpul sudic, am păstrat prea mult pentru noi. Eforturile noastre n-ar fi trebuit să fie prea mult încredințate instituțiilor noastre. Lumina care mi-a fost dată și pe care am transmis-o poporului nostru, este că dacă lucrătorii cu experiență și cu înțelepciune ar vizita școlile de culoare întemeiate în Nashville și în alte locuri, și ar da pe față interes în lucrarea lor, atunci lucrătorii noștri ar fi invitați să vorbească oamenilor de culoare în multe locuri și în felul acesta le-ar face cunoscut adevărurile prețioase pe care ei nu le înțeleg. O lucrare excelentă a fost făcută prin aceste școli, și separându-ne de ele, nu urmăm planul Domnului. O împreună simțire serioasă ar trebui să existe între profesorii noștri și alți profesori din școlile de culoare din Sud.

Când chestiunea instalării unei tipografii în statele din Sud a fost luată în discuție, mi s-a arătat că chiar existența unei instituții mari de educație pentru oamenii de culoare din Nashville, a favorizat deschiderea lucrării noastre, căci în aceste școli se găsesc ocazii pentru clădirea cauzei adevărului prezent. Din cauza lipsei de interes dată pe față pentru lucrarea școlilor de culoare și cunoașterea lucrării pe care o fac ele, a fost pierdută o ocazie care ar fi putut fi folosită pentru îndepărtarea multor prejudecăți. Un efort judicios de a deschide față de profesorii din aceste instituții mari principiile și planurile lucrării noastre de educație, ar fi produs mult bine. Ar trebui aleși tineri cu principii hotărâte care să frecventeze aceste școli și să discearnă ocaziile de semănare a semințelor adevărului în inimile profesorilor. Iar misionarii noștri pot învăța mult în aceste instituții.

Am fost instruită că în Sud ar trebui înălțat un sanatoriu categoria întâia unde oamenii să poată fi tratați prin metode igienice, și unde mulți tineri pot fi pregătiți să devină asistenți și profesori ai Evangheliei lui Hristos.

Poporul nostru din Sud trebuie să fie gata să folosească avantajele care sunt necesare acolo. Un adevărat spirit misionar trebuie cultivat în inimile tuturor lucrătorilor noștri. Avem o școală la Huntsville. Dacă am fi înțelepți, am face eforturi foarte hotărâte pentru ca lucrarea școlii acesteia să fie întărită și condusă într-un mod superior.

Trebuie să fim mai puțin neîncrezători în noi atunci când facem cunoscute nevoile noastre acelor care ne pot ajuta în ducerea mai departe a Evangheliei. Domnul recunoaște cu siguranță eforturile hotărâte depuse pentru a ajuta pe oamenii care sunt în nevoie de ajutor. Ar trebui să studiem cu atenție capitolul doi din cartea lui Neemia care redă cererea lui Neemia făcută împăratului, precum și răspunsul binevoitor al împăratului la cererea lui. Această experiență a lui Neemia ne învață că Dumnezeu nu oprește poporul Său să ceară oamenilor de la putere beneficii pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Mult mai mult s-ar putea primi pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu din partea oamenilor care au resurse abundente, dacă slujitorii Domnului le-ar prezenta nevoile lor. În lucrarea de construire a sanatoriilor și a școlilor din țările străine, Dumnezeu are în plan ca să se facă apel la autoritățile cele mai înalte pentru ajutor. Această lucrare ar trebui făcută cu prudență, avându-se grijă să fie prezentată ca ceva care se face pentru binele poporului și ca o lucrare a lui Dumnezeu.

Lucrătorilor care se pregătesc să devină profesori le spun: Începeți să lucrați pe o cale smerită ca misionari pentru Dumnezeu. Păstrați în minte exemplul acelor care pentru cauza adevărului, s-au supus la tot felul de lipsuri în câmpurile străine - la greutatea unui climat nepotrivit și la împotrivirea oamenilor cu o credință idolatră. Dumnezeu vă cheamă să începeți lucrarea voastră misionară acasă. Cei care caută să fie cei dintâi, au nevoie să-și smerească inimile înaintea lui Dumnezeu. Fiecare să înceapă lucrarea misionară care este neglijată chiar la ușă. Domnul caută lucrători pentru orașe. Fiecare credincios adevărat are o solie de dat.

Într-o viziune de noapte părea că mă găsesc într-o adunare mare a poporului nostru din Nashville. Cineva cu autoritate stătea în fața noastră. Ridicându-și mâna s-a îndreptat în toate direcțiile zicând: „Trebuie făcută lucrare misionară în toate așezările din jurul orașului. Sunt între voi unii care ar trebui să pună la lucru capacitățile

inventive ca să facă planuri pentru a ajunge la sufletele care pier și pe care le-ați neglijat. Când veți începe lucrarea care trebuie făcută în localitățile sărace care sunt chiar la hotarele voastre, prezența lui Dumnezeu va fi cu voi, iar îngerii vor merge înaintea voastră. Facultățile voastre se vor dezvolta iar capacitățile voastre pentru lucrare vor crește. Și din Nashville veți trece la alte orașe să faceți lucrarea care așteaptă să fie făcută. Este lipsă de oameni și lipsă de mijloace; dar atunci când spiritul misionar se va trezi iar voi vă veți apuca de lucrare oriunde veți vedea suflete flămânde după adevăr, atunci veți crește în har și în experiență. Este de lucru pentru toți care doresc să lucreze în modul în care a lucrat Hristos.

„Cine dintre voi, a spus solul ceresc, a încercat să intre în legătură cu școlile de culoare și să se împrietenească cu profesorii de acolo? Pe câți dintre ei i-ați convertit la ascultarea de adevăr? Domnul nu are plăcere de tinerii și de cei de vârstă mijlocie care n-au simțit nici o povară pentru sufletele care sunt chiar lângă ei. Dumnezeu dorește ca slujitorii Lui să explice adevărurile Cuvântului Său atât în locurile cele mai întunecate cât și în cele mai luminate. Consacrarea față de Dumnezeu și rugăciunea, rugăciunea stăruitoare, trebuie unite cu lucrarea.

În felul acesta, atunci când se face atât de puțină adevărată lucrare misionară, se cultivă atât de puțin adevăratul spirit misionar, încât Domnul este întristat. Orașele mari din Sud stau nelucrate. Cei care nu au nici o dorință să se educe pentru lucrarea misionară, au nevoie de o nouă convertire.

Tinerii și tinerele au nevoie de o experiență mai pronunțată în lucrarea lui Dumnezeu. Cei care au învățat adevărurile din Cuvânt, nu trebuie să evite să se așeze în locuri grele ca să întâlnească pe oameni acolo unde sunt. Lucrarea așteaptă să fie făcută pretutindeni și totdeauna se găsește locul cel mai plăcut. Dumnezeu caută tineri care au cultivat un spirit de bunăvoință și care să meargă să convingă pe alții cu privire la posibilitatea de a păstra buna dispoziție și de curăție în împrejurările cele mai nefavorabile. Solia adevărului trebuie dusă prin intermediul unui efort misionar practic. Treziți-vă, fraților, treziți-vă. Vegheați, rugați-vă și consacrați-vă pentru lucrarea cea mare care așteaptă să fie făcută.

Voi care v-ați format în dragostea de critică, ați pierdut dragostea pentru frumusețea sfințeniei. Treziți-vă și părăsiți aceste piedici în calea înaintării în viața creștină. Când simțiți dispoziția să criticați lucrarea vreunuia dintre frații voștri,

prindeți-vă de lucrarea cea mai grea de făcut și împliniți-o în numele lui Hristos. Veți descoperi că aceasta este educația cea mai valoroasă.

Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să fie niciodată aspri și lipsiți de curtenie în legăturile lor unii cu alții. Niciodată n-ar trebui să acuze și să condamne. Celor care sunt tentați să dea curs unui spirit de căutare de greșeli, le spun: Duceți-vă la stânci și la bușteni, și acolo ușurați-vă mintea de aceste gânduri rele, căci aceste obiecte neînsuflețite nu vor fi afectate de cuvintele voastre. Doar sufletul vostru va suferi. După ce ați strigat tot ce ați avut de rostit, socotiți că a fost scris în cărțile cerului, ce spirit v-a însuflețit. Apoi veniți la Dumnezeu cu inima zdrobită, mărturisindu-vă nevoia și cereți ca harul Său să vă facă unul din copiii Săi smeriți. Ambiția pe care o aveți să fie folosită astfel încât să binecuvânteze sufletele în nevoie.

Sunt unii care ar trebui să-și exprime religia într-un alt fel de cum au făcut până acum. Să se rușineze de viața lor trecută, de lipsa lor de consacrare și de dragoste, și să se pocăiască iarăși. Atunci se vor apuca cu umilință de orice ramură a lucrării care are nevoie de ajutorul lor. Ei trebuie să învețe cum să se roage și să lucreze pentru suflete. Adevărul pentru aceste zile din urmă trebuie vestit cu buze omenești curate. Când cărbunele aprins de pe altar va atinge buzele celor credincioși, și ei vor fi curățiți și sfințiți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, atunci El le va încredința această solie solemnă, și-i va folosi spre slava numelui Său. Atunci vor învăța pe cei păcătoși calea Domnului, iar ei vor fi convertiți pentru El. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 134

Un câmp misionar

Sanatoriu, California, Fratelui J. S. Washburn. 17 aprilie 1907.

Iubite frate Washburn, Tocmai am primit și am citit scrisoarea ta în care-mi relatezi despre vizitele tale la Colegiile din Nashville. Mă bucur atât de mult că ai început să înțelegi de ce ar trebui ca lucrarea noastră să se stabilească în Nashville. Ar trebui să se dea pe față un interes profund pentru oamenii de culoare. Ar trebui să avem în Nashville un sanatoriu de prima clasă pentru oamenii de culoare, care să fie condus de medici și de lucrători care să-și facă lucrarea în chip înțelept. Oamenii de culoare din Sud trebuie să devină lucrători educați; prin primirea Evangheliei ei trebuie să devină profesori ai Evangheliei pentru oamenii lor.

Frate Washburn, tu și colaboratorii tăi ar trebui să păstrați mereu în minte că vă găsiți într-un câmp misionar unde trebuie făcută o lucrare mare și completă pentru Dumnezeu. Păgânii sunt chiar lângă voi. Dacă veți urma drumul care a fost urmat în trecut față de oamenii de culoare, nu vă faceți datoria. Dumnezeu cheamă la lucrare misionară. Cei care fac din Sud câmpul lor de lucru nu trebuie să perpetueze prejudecata care a existat în trecut împotriva oamenilor de culoare. Învățătorii adevărului trebuie să lucreze pentru această categorie neglijată, și prin eforturile lor vor câștiga interesul nu numai al oamenilor de culoare ci și al lucrătorilor din alte denominațiuni. Rugăciunea mea serioasă este ca Domnul să te binecuvânteze în această lucrare.

Cuvintele pe care Hristos le-a rostit ucenicilor Lui atunci când i-a trimis pentru prima oară, se aplică experiențelor lucrătorului de astăzi: „Iată, a zis El, vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor”. Trebuie să înțelegeți cum să întâlniți toate categoriile de oameni. „Fiți înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.” „El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, și L-a dat pentru noi toți (atât negri cât și albi), cum nu ne va da, spune apostolul Pavel, împreună cu El toate lucrurile? Pe drept, ar putea apostolul să ne întrebe: „Cum să nu-i dăm și noi slujirea cea mai devotată?”.

Să studiem viața Lui care, deși era bogat, s-a făcut sărac pentru noi, ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. După aceea nu vom mai fi atât de puțin dispuși să

oferim o muncă dezinteresată și amabilă, celor care au nevoie de ea.

Nu-ți pierde interesul în lucrarea pentru oamenii de culoare. Nu-ți da odihnă până când lucrarea unui sanatoriu n-a fost întemeiată pentru ei, atât la școala din Huntsville cât și la Nashville. În trecut s-a lucrat mult pentru acești oameni, în condițiile cele mai grele de lucru. Nu treceți cu vederea ce s-a făcut, ci uniți-vă inimă cu inimă și lucrați pentru cei care au fost înainte de voi și v-au pregătit calea. Dumnezeu să vă ajute și să vă dea înțelepciune ca să știți cum să tratați pe colegii voștri lucrători. Mijlocirea creștină este un lucru minunat. Dacă locul ei în economia divină este apreciat așa cum ar trebui, lucrătorii vor aprecia mai mult decât până acum ce s-a făcut în câmpul sudic.

Când am vizitat Sudul pentru prima dată, am aflat multe lucruri despre lucrarea care a fost făcută acolo, și când voi putea, voi face o istorie a lucrării aceleia pe care o voi publica. Cei care n-au luat parte la ea nu pot înțelege deplin câtă jertfire de sine și câte sacrificii au fost necesare.

Sper că vei continua lucrarea începută în Nashville, căci acolo este mult de făcut pentru toate categoriile de oameni din oraș. Dă o atenție deosebită colegiilor întemeiate acolo.

Multă muncă a fost depusă în domeniul educațional de lucrare de către alte denominațiuni.

Nu trebuie să tratăm pe oamenii de culoare ca și când Dumnezeu nu are nici o solie pentru ei. Împrieteniți-vă cu profesorii. Încurajați-i în lucrarea lor și luați parte la munca lor când se poate. Trebuie prezentată acestor oameni Evanghelia în toată simplitatea ei. Dacă veți lucra în spiritul lui Hristos, multe convertiri la adevăr vor fi rezultatul acestei lucrări. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 135

Voi sunteți frați

Sanatoriu, California, 10 aprilie 1907. Fratelui J. S. Washburn.

Iubite frate, Regret că ar trebui să-ți ceri scuze pentru că ți-ai retras simpatia de la lucrătorii din Madison. Este adevărat că ei au făcut unele greșeli, dar și-au mărturisit rătăcirile cu zdrobire de inimă, și au făcut tot ce au putut pentru a le îndrepta. După ce le-am arătat greșelile și le-au mărturisit, ne-am rugat împreună, și Duhul Domnului s-a așezat peste ei. Apoi le-am putut spune: Domnul v-a iertat.

Fratele meu, tu ai fi avut dovada pentru această situație, dacă te-ai fi ostenit să-i vezi mai des și să-ți unești simpatiile cu ale lor. A fost privilegiul tău, ca în loc să-i judeci, să le vorbești cu bunăvoință; în loc să-i tratezi cu îndoială, să le oferi bunătate, simpatie și dragoste.

Tu mi-ai prezentat lucrurile ca și când tu te-ai depărtat de acești frați. Dacă te-ai fi dus în spiritul lui Hristos și ai fi studiat împreună cu ei nevoile câmpului, ai fi spus: Acești frați au nevoie de unele mijloace pe care noi le administrăm. Dacă ai fi cercetat nevoile lor și ai fi susținut împărțirea cu ei a mijloacelor date pentru câmpul acela, considerând că „toți sunteți frați”, ai fi făcut o lucrare plăcută lui Dumnezeu. Dumnezeu va trata pe cei care își rețin simpatia și ajutorul de la conlucrătorii lor, pe o cale prin care să le arate neplăcerea Sa.

Dumnezeu nu cere slujitorilor Săi să facă toate lucrurile în exact același fel. Fiecare lucrător trebuie să mulțumească lui Dumnezeu că are o parte în via Domnului, și fiecare ar trebui să creadă că Dumnezeu conduce pe frații săi lucrători, tot așa cum crede că Domnul îl conduce pe el. Cuvintele lui Hristos „voi toți sunteți frați” ar trebui păstrate mereu în minte. Spiritul acela care face pe lucrători să se măsoare între ei și să aprecieze valoarea lucrătorilor după judecata omenească, nu este spiritul lui Hristos.

Oriunde lucrați, apropiați-vă de frații voștri. Țineți minte că Duhul Sfânt este cel care convertește și sfințește sufletul. Puterea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este garantată fiecărui credincios, ca să păstreze unitatea și dragostea, și să-l susțină în

munca lui pentru refacerea sufletelor pierdute. Când suntem cu Hristos vom conlucra în mod armonios pentru mântuirea sufletelor. Nu există miracol al milei care să nu se facă, nici un înger nu rămâne nedirijat, dacă este necesar pentru lucrarea care să unească poporul lui Dumnezeu în lucrarea cea mare pentru salvarea de suflete.

Școala din Madison are nevoie de ajutorul nostru tot atât de mult cât a fost nevoie pentru sanatoriu. Frații implicați în școală au făcut o lucrare excelentă. În străduințele lor de a combina lucrul manual cu alte lucrări ale școlii, toți au câștigat o experiență valoroasă. Domnului nu i-a plăcut indiferența ta față de școală.

Școala din Madison este chiar locul în care am fost îndrumați de Domnul ca să aibă influență și să facă o impresie bună asupra oamenilor. Domnul a fost dezonorat de tratamentul indiferent aplicat lucrătorilor din școala aceea de către conlucrătorii lor. Ei au nevoie de încurajare și de o părtaşie sinceră și sănătoasă, și merită acest lucru, așa cum au nevoie și alți lucrători din Câmpul Sudic. (Semnat) Ellen G. White.

Lucrul pe care Dumnezeu l-a rânduie

Loma Linda, California, 14 mai 1907. Profesorului P. T. Magan.

Iubite frate Magan, Dau o mărturie pozitivă datorită faptului că tu împreună cu conlucrătorii tăi din Madison faceți lucrarea pe care Dumnezeu v-a rânduie-o. La început în mintea ta era o nedumerire cu privire la aceasta, dar pe măsură ce ai înaintat, ai putut vedea calea Domnului mai lămurit.

Atitudinea de împotrivire sau de indiferență din partea unora dintre frații tăi au creat niște stări care ți-au făcut lucrarea mult mai grea decât ar fi trebuit. De la unii n-ai primit cuvinte de încurajare, dar Domnul are plăcere de faptul că nu te-ai descurajat ușor.

Unii au întreținut ideea prin care din cauză că școala din Madison nu este proprietatea Conferinței, celor care au răspunderea școlii n-ar trebui să li se îngăduie să facă apel la poporul nostru pentru mijloace care sunt atât de necesare pentru lucrarea lor. Această idee trebuie corectată. În distribuirea banilor care vin în trezoreria Domnului, voi sunteți îndreptățiți la o parte la fel ca și cei implicați în alte acțiuni care sunt conduse în armonie cu îndrumările Domnului.

Într-o zi Domnul Isus va chema la socoteală pe cei care vă leagă atât de tare mâinile încât vă este aproape cu neputință să vă mișcați în armonie cu cererile Domnului. „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul, și viețuitoarele de pe dealuri.”

Tu și asociații tăi nu sunteți novici în lucrarea de educație, și atunci când vă găsiți în lipsă de mijloace cu care să continuați lucrarea, aveți tot atât de mult dreptul să cereți ce vă trebuie așa cum și alți oameni pot prezenta nevoile lucrării în care sunt angajați.

În trecut ați făcut foarte mult ca să aduceți mijloace în lucrarea lui Dumnezeu. Iar acum nu trebuie să vă simțiți deranjați cu privire la primirea darurilor de bună voie; căci vă trebuie în lucrarea de pregătire a tinerilor și tinerelor care lucrează în via Domnului.

Pentru că voi continuați această lucrare în armonie cu voia Domnului, nu trebuie să fiți în tensiune continuă ca să vedeți cum vă veți asigura mijloacele de care aveți nevoie ca să mergeți înainte. Domnul interzice ridicarea de ziduri și de bariere în jurul lucrătorilor cu experiență care sunt credincioși în îndeplinirea lucrării rânduite de Dumnezeu.

S-a pierdut mult timp prețios pentru că regulile și restricțiile făcute de oameni, au fost uneori așezate mai pe sus de planurile și scopurile lui Dumnezeu. Fac apel în numele Domnului la lucrătorii din Conferință să întărească, să susțină și să lucreze în armonie cu frații noștri de la Madison, care duc înainte o lucrare pe care Dumnezeu le-a rânduit-o. (Semnat) Ellen G. White.

Dreptul la calea către tronul lui Hristos

Sanatoriu, California, 29 august 1907. Fratelui Geo W. Reaser. și pastorilor din California de Sud.

Iubite frate Reaser, Domnul mi-a descoperit că în lucrarea ta ca președinte al Conferinței California de Sud, ești în pericol să-ți asumi prea multă răspundere. Acum câțva timp Domnul mi-a arătat că dacă ai fi trimis la birou, ai încerca să conduci toate ramurile lucrării, dar că acest lucru nu trebuie îngăduit pentru că nu ai judecată să tratezi toate domeniile lucrării, și pentru că Dumnezeu a ales lucrători special pregătiți pentru anumite ramuri ale lucrării.

Din cauza unei înțelegeri greșite a datoriilor din slujba ta, lucrarea din câmpul tău a devenit foarte confuză în ultimii doi ani. Ai primit răspunderi, care n-ar fi trebuit puse asupra ta. Pentru că erai președinte de Conferință, te-ai socotit să fii într-un anumit sens managerul lucrării de la Sanatoriul Loma Linda, și că era de datoria ta să vezi dacă treburile erau conduse după ideile tale. Sunt îndemnată să-ți spun că nu ești pregătit să iei controlul lucrării de la Sanatoriu.

Această lucrare a fost dată fratelui Burden și el are ajutoare bune precum și sfătuitori în lucrătorii care sunt asociați cu el. Domnul a rânduit pe fratele Burden în postul pe care-l ocupă, și el trebuie să poarte răspunderile acestui post fără amestecul nimănui. El este în stare să facă lucrarea care i-a fost încredințată. Domnul nu ți-a spus să urmărești, să critici și să te amesteci în lucrarea lui. El te îndeamnă, frate, să te dai la o parte. Fratele Burden a dovedit în trecut că poată să-și facă lucrarea în mod acceptabil. El trebuie să stea în locul și în poziția lui, exercitându-și dreptul dat de Dumnezeu de a cere înțelepciune de la El care o dă tuturor cu mână largă și fără mustrare.

Este o greșală ca o Conferință să aleagă ca președinte pe cineva care consideră că în slujba lui are putere nelimitată la dispoziție. Domnul m-a instruit să-ți spun că nu ști când să-ți folosești autoritatea și când să nu o folosești neînțelept. Ai multe de învățat înainte de a lucra cu inteligență ca președinte de conferință. Trebuie să ții minte că în lucrarea lui Dumnezeu există un Director Șef a cărui putere și înțelepciune este mai pe

sus decât mintea omenească.

Dumnezeu nu are de a face cu metodele de lucru în care oamenilor mărginiți să li se îngăduie să asuprească pe semenii lor. El cheamă la o schimbare hotărâtă. Glasul poruncitor nu mai trebuie auzit. Domnul are între lucrătorii Săi bărbați plini de umilință și de discreție; dintre aceștia trebuie aleși bărbați care să conducă lucrarea în temere de Dumnezeu.

Ar fi bine dacă fratele Cottrell împreună cu cel puțin un alt lucrător cu experiență largă, ar fi chemați să se sfătuiască și să cerceteze planurile tale care privesc lucrarea medicală. Dumnezeu dorește ca slujitorii Lui să poarte răspunderile Conferinței într-un spirit de umilință și dependență de El.

Este o lucrare periculoasă aceea de a investi oamenii cu autoritate să judece și să conducă pe semenii lor. Nici ție și nici altuia nu i s-a dat puterea să controleze acțiunile poporului lui Dumnezeu, iar străduința de a face acest lucru nu mai trebuie continuată. Dumnezeu a fost dezonorat prin educația care a fost dată bisericilor din California de Sud ca să se socotească un om, conștiință și judecată pentru toți. Dumnezeu n-a autorizat niciodată pe cineva să exercite o putere autoritară asupra colegilor lucrători; iar cei care au îngăduit ca un spirit dictatorial să pătrundă în lucrarea lor oficială au nevoie să experimenteze puterea convertitoare a lui Dumnezeu în inimile lor. Ei au pus pe om acolo unde ar trebui să fie Dumnezeu.

Când un om se angajează în lucrarea pentru sufletele altora, nu trebuie să fie adus să fie sub voia conlucrătorilor lor. Dumnezeu este în stare să dirijeze cursul acțiunii acelor care lucrează pentru El. Dar atunci când lucrătorii Săi în loc să se sprijine pe El, caută mai întâi și privesc ca o primă importanță sfatul și avizul minții omenești, El este dezonorat. Metoda de a trimite un slujitor la alt slujitor ca să afle datoria sa este un plan de lucru care n-ar trebui încurajat. Rele mari vor rezulta dintr-un asemenea procedeu, încât omul mărginit și supus greșelii poate prevedea.

Fratele meu, Dumnezeu trăiește și domnește. Lasă pe frații tăi să aibă dreptul să meargă la tronul lui Hristos. Încurajează: să-și prezinte poverile Domnului și nu unei ființe omenești. Niciodată nu-ți asuma răspunderea să devii conștiință pentru altul. Ca frați, vă puteți consfătui și vă puteți ruga împreună și să căutați îndrumare la Izvorul oricărei înțelepciuni, dar nu trebuie să cauți să îndrumi pe altul cu privire la datoria lui.

Toate aceste încercări trebuie eliminate. Dumnezeu interzice ca acest spirit să intre iarăși în lucrarea Sa cât va mai ține timpul.

Nu vă duceți la oameni

Sanatoriu, California, 3 octombrie 1907. Fratelui Reaser, 257 South Hill Street Los Angeles, California.

Iubite frate, Am citit scrisorile tale, dar nu pot răspunde chiar acum. M-ai înțelege greșit dacă ți-aș scrie. Când voi veni la adunarea din Los Angeles, voi putea discuta cu tine și cu ceilalți. Am multe să-ți spun. Până atunci nu lua nici o hotărâre.

În ultimele zile am scris multe scrisori către Australia, la Washington și către alte locuri. Nu am trimis tot ce am scris. Nu pot să dorm din cauza poverilor pe care le port pentru multe locuri în care sufletele sunt în pericol. Cazurile unora mi-au fost prezentate în mod deosebit. Satana joacă jocul vieții pentru sufletele lor. Nu-i pot lăsa să ia hotărâri care-i vor așeza sub puterea agenților satanici. Dumnezeu se poate folosi de cuvintele mele ca să le salveze, dându-le o solie hotărâtă și clară.

De multă vreme am văzut primejdia care se strecura în rândurile noastre prin tendința de a căuta înțelepciunea omenească și de a depinde de călăuzirea omenească. Totdeauna aceasta se va dovedi o cursă pentru suflete și sunt îndemnată să sun semnalul de alarmă, avertizându-mi colegii, împotriva ei și îndrumându-i către Domnul Isus. Bărbatul sau femeia care se sprijinește pe înțelepciunea minții omenești se sprijinește pe o trestie frântă.

Sunt îndrumată să îndrept pe cei care au nevoie de înțelepciune la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. „El era în lume și lumea a fost făcută prin El; și lumea nu l-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor care L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” „Dacă cuiva îi lipsește înțelepciune să o ceară de la Dumnezeu care dă cu mână largă și fără mustrare, și îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc; căci cine se îndoiește se aseamănă cu valurile mării care sunt bătute de vânt într-o parte și alta. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul. Căci este nestatornic în toate căile lui. Ferice de omul care rabdă ispita, căci după ce va fi găsit bun va primi cununa vieții pe care Domnul a făgăduit-o celor care-L

iubesc.”

„Cereți și vi se va da, a spus Mântuitorul, căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide; căci oricine cere capătă, cine caută găsește, și celui ce bate i se va deschide. Care este omul acela care dacă fiul său îi cere o pâine, să-i dea o piatră; și dacă-i cere un pește să-i dea un șarpe? Deci dacă voi care sunteți răi știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel ceresc va da lucruri bune celor care-I cer; de aceea tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta se cuprinde Legea și proorocii.”

„Intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce umblă pe ea; dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află.”

Nimeni n-ar trebui ca un lucrător să încurajeze pe altul care are nevoie de îndrumare și de ajutor, să meargă mai întâi la uneltele omenești ca să-și înțeleagă datoria. Este privilegiul nostru ca lucrători să ne rugăm împreună și să ne sfătuim împreună, dar trebuie ca individual să căutăm pe Dumnezeu ca să știm ce dorește El să facem. Când Domnul impresionează mintea unuia dintre slujitorii Săi că trebuie să meargă într-un anumit loc de lucru, acest om nu este obligat să meargă la o ființă omenească, ca să afle dacă este bine sau nu să meargă.

Este o educație greșită aceea de a învăța pe oameni să se sprijine pe ajutor omenesc în loc să meargă la Domnul în rugăciune. Vrajmașul sufletelor a fost instigatorul acestei sugestii pentru ca mințile să fie întunecate. Oamenii nu trebuie să fie instruiți altfel. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se întâlnească în sfat, dar nici un conducător sau lucrător nu trebuie să ia poziția prin care copiii lui Dumnezeu nu trebuie să facă nici o mișcare până nu-l consultă pe El. Acei care poartă răspundere în lucrare trebuie să coopereze cu îngerii cerești în a învăța pe bărbați și pe femei să privească la Dumnezeu ca la izvorul puterii lor.

„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit, și M-au pus la încercare, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani! De aceea M-am desgustat de neamul acesta, și am zis: „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!”. Luați

seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii”. Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce auziseră? N-au fost oare toți aceia, care ieșiseră din Egipt prin Moise? Și cine au fost aceia de care S-a desgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie? Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră? Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor.” „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Și căruia dintre îngeri i-a zis El vreodată: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale?”. Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimese să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?”

Mijlocirea lui Hristos trebuie ținută mereu înaintea minților oamenilor. Eficiența Sa trebuie să fie aceea care-i conduce. Slujitorii Cuvântului și ai învățaturii nu trebuie să caute înțelepciunea omenească ca să împlinească nevoile sufletelor; ei nu trebuie să călăuzească și să dirijeze. Făcând astfel, ei educă turma lui Dumnezeu să nu depindă de ființele omenești care sunt expuse greșelilor. „Dacă unui om îi lipsește înțelepciunea să o ceară de la Dumnezeu care o dă din belșug și fără mustrare, și i se va da; dar să o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc.” Aici este arătată cărarea cea dreaptă către Mântuitorul lumii pe care orice suflet o poate urma. Hristos a gustat moartea pentru ca orice om să se împărtășească de binecuvântările Evangheliei. Deci toți cei cu experiență sau fără, să fie îndrumați la Izvorul oricărei puteri și eficiențe. Hristos a făgăduit că va fi înțelepciunea noastră, neprihănirea noastră, sfințirea și răscumpărarea noastră.

Frate Reaser, solia mea pentru tine este: „Consacră-te Domnului Isus Hristos. Caută pe Acela care înțelege toate slăbiciunile tale și care nu face nici o greșeală. El îți poate da harul Său bogat. Privind la Isus, studiind Cuvântul Lui, învață să-ți umilești sufletul înaintea lui Dumnezeu și să te lupți în rugăciune cu El.

Nu poziția pe care o ai în lucrare îți determină eficiența. O poziție înaltă nu schimbă caracterul și nici nu mărește valoarea morală. Stă scris: „L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât îngerii și l-ai încununat cu slavă și cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui”. „Toate le-ai supus supt picioarele lui. În adevăr, dacă i-ai supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste”, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească „frați”, când zice: „Voi vesti numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării”.

Toată puterea Mântuitorului este scoasă în evidență în această Scriptură. El a trăit în natura Sa omenească tot ce putem trăi și noi. Luând asupra lui firea noastră și în puterea pe care natura omenească a primit-o de la Dumnezeu, El a luptat cu succes cu puterile Satanei și ale îngerilor căzuți. El îndeamnă pe slujitorii săi să învețe de la El: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, ne invită El, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. Învățați de la Hristos. Când studiați viața Sa și puneți în aplicare cuvintele Sale veți găsi odihnă pentru suflet.

Sunt îndemnată să spun fiecăruia care se declară copil al lui Dumnezeu: Nu vă duceți la uneltele omenești ca să aflați datoria voastră. Prezentați cazul vostru Aceluia care a gustat moartea pentru orice om. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.”

Lucrătorul care se consideră într-o poziție de răspundere atât de mare și care lasă ca membrii bisericilor să privească la el ca să dea glas hotărârilor lor și să le controleze acțiunile, educă pe bărbați și pe femei să poarte un jug omenesc. Ei nu învață de la

Învățătorul divin. Aceluia care este dus să aibă o astfel de experiență îi spun: „Mergi la Hristos și roagă-L să-ți dea o experiență; învață-l să stimuleze un caracter creștin și să nu privească la experiența și la călăuzirea nici unei ființe omenești care este predispusă la greșeli ca și tine”.

Sunt multe motive pentru care n-ar trebui să ne punem încrederea în bărbații care sunt așezați în poziții de mare răspundere. Deseori le este greu să păstreze un spirit smerit și gata să fie învățat. Ei presupun că poziția le dă puterea să controleze pe colegi și se fletează, așa cum a făcut și Petru, că nu vor cădea în ispită. Când în ceasul încercării Sale Hristos a spus ucenicilor că toți aveau să-L părăsească, Petru a zis: „Doamne, de ce nu pot merge acum cu Tine? Eu îmi voi da viața pentru Tine”. Isus i-a răspuns: „Îți vei da viața pentru Mine? Adevărat, adevărat îți spun că nu va cânta cocoșul până când nu te vei depărta de Mine de trei ori”. În timpul suferinței Sale, Hristos și-a păstrat umilința. Declarația plină de încredere a lui Petru a fost pusă ca încercare și el n-a suportat cercarea. El s-a lepădat de Domnul său în ceasul încercării.

Sunt îndemnată să prezint aceste cuvinte în fața lucrătorilor din Los Angeles și din Paradise Valley. Omul nu trebuie să depindă în vorbire sau în planuri de un model omenesc. Dacă se poate, trebuie să fie aleși ca să ocupe poziții de răspundere în Conferințe, bărbați care să nu facă pe alții să depindă de ei, ci care să conducă pe toți să facă din viața lui Hristos, studiul și modelul lor. Totdeauna Hristos a dat pe față o curtenie cerească atunci când avea de a face cu sufletele oamenilor. Viața lui a fost o viață de continuă jertfire de sine și de sacrificiu de sine. Cei care vor fi considerați biruitori vor fi aceia care au pus în practică virtuțile lui Hristos. Inima îmi este bolnavă și mă doare atunci când văd exemplul dat de cei cărora le-a plăcut să dicteze și să stăpânească, și am zis: Dacă aceste rele vor continua în ciuda avertizărilor care le-au fost date, nu am nici un curaj cu privire la felul cum vor face față cu succes luptei celei mari care stă înaintea noastră.

Reforma sanitară este esențială pentru aceste vremuri

Loma Linda, California, noiembrie 1907.

Iubite frate și soră Kress, Am scris câteva îndrumări pastorilor și medicilor cu privire la subiectul reformei sanitare. Mi s-a arătat că exemplul unora dintre conducătorii noștri nu este un exemplu de laudat sau sănătos. Ei pierd terenul, abătându-se de la principiile reformei sanitare și acest fapt își produce efectele lui asupra membrilor bisericii. Acești frați sunt foarte conștiincioși în unele aspecte, dar în punctele în care ar trebui să fie foarte stricți, sunt delăsători. Domnul mi-a dat îndemnul să le spun că exemplul lor în familie și în biserică și asupra celor pe care-i vizitează, face pe oameni să piardă încrederea în lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la acest subiect.

Lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la subiectul reformei sănătății este foarte important pentru aceste vremuri. Nu este un lucru de care bărbații și femeile din aceste zile să fie impresionați mai mult, decât de importanța păzirii apetitului. Unul dintre motivele pentru care avem sanatoriile noastre este ca să aducem binecuvântarea sănătății înaintea lumii. O, dacă am putea să vedem pe toți reprezentanții adevărului prezent exercitând o influență sănătoasă în toate domeniile în care a fost dată lumina.

Avem de făcut în mod individual o lucrare între granițele noastre. Dacă fiecare mădular al trupului lui Hristos ar lua parte la această lucrare dată de Dumnezeu, în bisericile noastre ar pătrunde o atmosferă mult mai plăcută. Domnul nu are plăcere de starea apostaziată a poporului Său cu privire la reforma sanitară. Dacă nu se trezesc față de nevoia lor de a lua seama la lumina reformei sanitare, în curând nu vor mai vedea importanța altor faze ale soliei.

Când erai în Australia, frate Kress, oscilai între viață și moarte. Mi-a fost dată atunci o solie pentru tine: Întoarce-te la o dietă cu carne? Nu, nu. Dumnezeu ți-a dat îndrumări cu privire la o dietă sănătoasă, care, dacă ar fi fost urmată cu stăruință, și combinată cu exercitarea credinței și cu rugăciunea, ți-ar fi salvat viața. Domnul a prevăzut că în calitate de medic într-unul din sanatoriile noastre, tu să fii învățător în

principiile reformei sanitare. Lucrai atunci din greu, Doctore Kress, și nu ți-ai permis o odihnă și o hrană potrivită. Domnul a îngăduit să ajungi în pragul prăbușirii, ca să accepți să fii condus de îndrumările Sale. Niciodată Domnul n-a ordonat vreunui pastor sau medic să dărâme barierele unei alimentații corecte ca să-și salveze viața.

Sunt foarte recunoscătoare pentru lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o cu privire la reforma sănătății. În unele cazuri, atunci când adoptarea reformei sănătății a fost dusă la extrem iar viața a fost pusă în pericol datorită unei cantități limitate de hrană, Domnul mi-a arătat calea de urmat pentru ca viața să fie salvată. Prin instruirea Sa care mi-a arătat ce este de făcut, unele vieți au fost salvate atunci când medicii și asistentele n-au putut aduce ușurare. Când au venit la mine pentru sfat, lumina a fost dată în viziuni de noapte. Prescripțiile date au fost urmate, iar cei în cauză s-au ridicat și au mai trăit mulți ani. Viețile unora dintre cei salvați în felul acesta, au adus onoare numelui Domnului.

Dumnezeu a îngăduit să fie consumată carnea animalelor omorâte, de către cei din vechime, cu toate că știa că făcând lucrul acesta, viețile oamenilor aveau să fie scurtate. Dar atunci când a scos pe poporul Său ales din Egipt, nu le-a dat să mănânce carne, ci i-a hrănit cu pâine din cer. Când au murmurat împotriva hranei rânduite de cer și au cerut carne, Dumnezeu le-a trimis prepelițe, dar urmările răzvrătirii lor au fost simțite repede. Ei au mâncat în exces din carnea oferită în felul acesta, și chiar când erau cu carnea între dinți, mulți dintre ei au murit. Poporul nostru ar face bine să studieze această experiență a copiilor lui Israel, și să învețe lecțiile pe care ea ne învață.

Mi-a fost dată lumina că unii dintre pastorii și conducătorii noștri acționează împotriva luminii reformei sanitare. Ei își îngăduie să folosească alimente de carne și alte lucruri dăunătoare. Cei care timp de ani de zile au avut Mărturiile în față sunt fără scuză. Mulți trebuie să facă reforme hotărâte, căci aceia care au părăsit rândurile noastre ar putea folosi ocazia aceasta pentru a acuza poporul nostru de necredință în Mărturii. Dumnezeu cheamă la o lucrare amănunțită din partea credincioșilor care se pretind astfel, pentru ca să le poată impresiona mințile și inimile. (Semnat) Ellen G. White.

Către cei care poartă răspunderi

În Washington și în alte centre. Sanatoriul „Elmshaven”, California, 6 iunie 1908.

Dumnezeu mi-a dat o solie pentru bărbații care poartă răspunderi mari în Washington și în alte centre ale lucrării. Acesta este un timp când lucrarea lui Dumnezeu ar trebui condusă cu multă înțelepciune, neegoism și cu o integritate strictă, de fiecare Conferință; un timp când trebuie să se păstreze cu cea mai strictă grijă Legea lui Dumnezeu de către fiecare lucrător; o umblare și o lucrare sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Dumnezeu are nevoie de bărbați și de femei care să lucreze în simplitatea lui Hristos ca să aducă cunoștința adevărului înaintea acelor care au nevoie de puterea Lui convertitoare. Dar când s-a trasat o linie clară pe care lucrătorii trebuie să o urmeze în străduințele lor de a predica Evanghelia, a fost pusă o limită eficienței unui număr mare de lucrători. Sunt împuternicită să vorbesc astfel: „Dumnezeu nu vede ca omul. Acei care ocupă poziții de răspundere trebuie să aprecieze mai puțin valoarea înțelepciunii omenești și să dea o apreciere mai înaltă sfințirii Duhului dată pe față în smerenia și în bunătatea lui Hristos. Ei au nevoie ca Duhul Sfânt să vină în inimile și în mințile lor ca să le stăpânească voința și să le sfințească limbile. Când sufletul, mintea și corpul sunt convertite de Dumnezeu, puterea fizică și dorințele noastre vor deveni elemente lucrătoare pentru Dumnezeu. Când puterea convertitoare a lui Dumnezeu transformă viața, vom fi educați chiar de Dumnezeu ca să vorbim cuvintele Sale și să facem lucrările Sale.

Legea lui Dumnezeu trebuie să fie mărită. Cererile ei trebuie prezentate de lucrătorii noștri, în cărțile și în revistele noastre și prin cuvântul rostit. Cunoașterea caracterului Său sfânt trebuie să devină larg răspândită. Solia îndreptățirii lui Hristos trebuie să fie proclamată de la un capăt la altul al pământului. Poporul nostru trebuie trezit ca să pregătească calea Domnului. Întreita solie îngerească - ultima solie de har pentru o lume care pierde - trebuie să fie atât de sfântă și atât de glorioasă. Lăsați lumina să se răspândească ca o lumină care luminează. Tainele în care au dorit să privească îngerii, pe care, profeții, împărații și oamenii evlavioși au dorit să le cunoască, trebuie

dezvăluite acum de biserica lui Dumnezeu.

O ilustrație

Ezechiel scrie: „M-a adus înapoi la ușa casei. Și iată că ieșea apă de supt pragul casei, dinspre răsărit; căci fața casei era spre răsărit. Apa se pogora de supt partea dreaptă a casei în spre partea de miază-zi a altarului. M-a scos pe poarta de miază noapte, și m-a făcut să ocolesc pe din afară până la poarta de răsărit. Și iată că apa curgea din partea dreaptă. Când a înaintat omul acela spre răsărit, cu măsura în mână, a măsurat o mie de coți, și m-a trecut prin apă; apa îmi venea până la glezne. A mai măsurat iarăși o mie de coți, și m-a pus să trec prin apă, și apa îmi venea până la genunchi. A măsurat iarăși o mie de coți, și m-a trecut prin ea, și apa îmi venea până la solduri. A măsurat iarăși o mie de coți, și atunci era un râu pe care nu-l puteam trece, căci apa era atât de adâncă încât trebuia să înot - un râu, care nu se putea trece. El mi-a zis: „Ai văzut, fiul omului?”. Și m-a luat și m-a dus înapoi pe malul râului. Când m-a adus înapoi, iată că pe malul râului erau o mulțime de copaci pe amândouă părțile. El mi-a zis: „Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se pogoară în câmpie, și se varsă în marea și vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul, și vor fi o mulțime de pești; căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață. Pescarii vor sta pe malurile lui, de la En-Ghedi până la En-Eglaim, și vor întinde mreșile; vor fi pești de felurite soiuri, ca peștii mării celei mari, și vor fi foarte mulți. Mlaștinile și gropile ei nu se vor vindeca, ci vor fi lăsate pradă sării. Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va vesteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca Hrană, și frunzele lor ca leac”.

Această prezentare este o ilustrare a căii prin care trebuie să mergă adevărul pentru timpul acesta. O lucrare mare trebuie să fie făcută de mulți care au început într-o măsură mică. Se va ajunge la multe suflete, nu prin expuneri, nu prin vreun plan făcut de om, ci datorită lucrării Duhului Sfânt în inimile oamenilor. Mântuitorul a lucrat în felul acesta. Când metodele Sale vor deveni metodele urmașilor Lui, binecuvântarea Sa va însoți eforturile lor. Să ne aducem aminte mereu că școlile noastre nu trebuie conduse după planuri lumești.

Lucrarea de la școala Madison

În lucrarea care se face la școala pentru pregătirea profesorilor misionari pentru misiunea internă și externă din Madison, Tennessee și în școlile mai mici întemeiate de profesorii care au venit de la Madison, avem o ilustrație, a modului în care trebuie dusă solia. Vreau să spun lucrătorilor de acolo: Continuați să învățați de la Hristos. Nu vă lăsați abătuți. Fiți liberi în Domnul, fiți liberi. S-a făcut o foarte bună lucrare în Madison. Domnul vă spune: „Mergeți înainte”. Școala voastră trebuie să fie un exemplu de felul cum trebuie să fie combinate studiul Bibliei, educația generală, educația fizică și lucrarea sanatoriului în multele școli care vor fi înființate cu simplitate în multe locuri din statele sudice.

Frații mei din locurile de răspundere, nu vă tânguți cu privire la lucrarea care s-a făcut în Madison, de a pregăti lucrători care să meargă la drumuri și la garduri. Este voia lui Dumnezeu ca această lucrare să fie făcută. Să încetăm cu criticarea slujitorilor lui Dumnezeu și să ne umilim inimile înaintea Domnului. Să întărim această grupă ca să continue lucrarea cea bună în care s-au angajat și lucrați să încurajați și pe alții să facă o lucrare asemănătoare. Atunci lumina adevărului va fi dusă într-un mod simplu și eficient, și o lucrare mare se va face pentru Domnul în timp scurt.

Când Domnul favorizează pe cineva dintre slujitorii Săi cu avantaje lumești, o face ca ei să folosească aceste avantaje pentru binele lucrării. Ca lucrători împreună cu Dumnezeu, oamenii să păstreze mereu în minte nevoia de a duce solia apropiatei reveniri a lui Hristos, oamenilor care n-au fost avertizați. În acest domeniu, nu suntem lăsați doar cu înțelepciunea omenească, căci îngerii lui Dumnezeu așteaptă să ne încurajeze la o viață de răbdare și de lepădare de sine. Trebuie să învățăm să fim mulțumiți cu hrană și cu îmbrăcăminte simplă ca să putem economisi pentru a investi în lucrarea Evangheliei.

Evanghelia lui Hristos cheamă la o consacrare totală. Semănătorul creștin să iasă și să semene. Însă mulți prin nemulțumirile și prin capriciile lor se descalifică pentru lucru. Simțurile lor leneșe nu-și dau seama cât de slabe le sunt străduințele, și cât de puternică le e necredința. Membrii bisericii să se ridice la nivelul răspunderilor și ale privilegiilor lor. Să cheltuiască mai puțin pe îngăduința de sine și pentru împodobirii necesare. Bani cheltuiți în felul acesta sunt ai Domnului și trebuie să se facă o lucrare sfântă în cauza Sa. Educați pe copii să facă lucrare misionară și să aducă daruri

Domnului. Să ne trezim la nevoia de a ne lepăda de noi înșine. Să ne trezim la înțelegerea sensului spiritual al caracterului lucrării în care pretendem că suntem angajați.

Am spus doar puține lucruri în comparație cu ce aș fi putut spune cu privire la acest subiect. Dar fac apel la pastorii, profesorii și medicii noștri să se trezească din somn, și să vadă ocaziile pentru lucrare care sunt la dispoziția lor, dar care timp de ani de zile au fost lăsate să treacă nefolosite.

Lipsa noastră de lepădare de sine, refuzul nostru de a vedea nevoile lucrării în acest timp la care am fi putut răspunde, cheamă la pocăință și la smerirea inimii înaintea lui Dumnezeu. Este păcat ca acela care cunoaște adevărul lui Dumnezeu să-și încrucișeze mâinile și să treacă altuia datoria lui.

Este păcat ca cineva să critice și să găsească greșeli în aceia care în felul lor de lucru nu urmează exact judecata lor. Nimeni să nu acuze sau să cenzureze pe oamenii care au lucrat la Madison. În loc să fie nemulțumiți de lucrul fratelui lor, mai bine v-ați apuca de lucrarea voastră neglijată. În loc să căutați fisurile din caracterul fratelui, cercetați-vă inima, mărturisiți-vă păcatele și lucrați cinstit cu Dumnezeu. Mai bine condamnați-vă pe voi pentru lucrarea care stă nefăcută peste tot în jurul vostru. În loc să puneți piedici în calea acelor care caută să facă ceva în Sud, mai bine ați deschide ochii să vedeți că timpul trece și voi aveți mult de lucru.

Domnul lucrează prin unelte diferite. Dacă acolo sunt unii care doresc să intre în câmpuri noi și să preia domenii noi de lucrare încurajați-i să o facă. Adventiștii de ziua a șaptea fac o lucrare mare și bună; mâna nimănui să nu se ridice ca să împiedice pe fratele său. Cei care au avut experiențe în lucrarea lui Dumnezeu să fie încurajați să urmeze călăuzirea și sfatul Domnului.

Nu vă îngrijorați că unele mijloace merg direct la aceia care încearcă să facă lucrare misionară într-un mod eficient și tacit. Nu toate mijloacele trebuie să fie administrate de un om sau de o organizație. Sunt multe lucruri de făcut cu conștiinciozitate pentru cauza lui Dumnezeu. Trebuie căutat ajutor la orice sursă posibilă. Sunt bărbați care pot face lucrarea de a procura mijloace și când aceștia lucrează conștiincios, și în armonie cu sfaturile conlucrătorilor lor din câmpul pe care îl reprezintă, nu trebuie pusă asupra lor o mână care să-i oprească. Ei sunt cu siguranță

împreună lucrători cu Acela care Și-a dat viața pentru mântuirea sufletelor.

Frații Sutherland și Magan, ar trebui să fie încurajați să solicite mijloace pentru susținerea lucrării lor. Este privilegiul acestor frați să primească daruri de la oricare din poporul nostru pe care Domnul îi va impresiona să ajute. Ei trebuie să aibă mijloace - mijloacele lui Dumnezeu - cu care să lucreze. Lucrarea de la Madison a fost schilodită în trecut, dar acum trebuie să înainteze. Dacă această lucrare ar fi fost privită în lumina cea adevărată și i s-ar fi acordat ajutorul necesar, de mult timp am fi avut o lucrare prosperă la Madison. Poporul nostru trebuie încurajat să dea mijloacele lor acestei lucrări care pregătește studenți într-un mod sensibil și credibil să meargă în câmpurile neglijate ca să vestească apropiata venire a lui Hristos.

Domnul a îndrumat pe frații Sutherland și Magan, bărbați cu principii sănătoase să întemeieze o lucrare în Sud. Ei au plănuțit și au jertfit ca să poată duce lucrarea pe baze corecte, dar lucrarea a fost mult amânată. Domnul a călăuzit pe slujitorii Săi în alegerea fermei din Madison și dorește să fie administrată corect, pentru ca și alții care vor învăța de la cei de acolo, să preia o lucrare asemănătoare și să o conducă în același fel. Frații Sutherland și Magan sunt aleși lui Dumnezeu, credincioși și Domnul cerului spune despre ei: „Am o lucrare deosebită pentru acești bărbați la Madison, o lucrare de educare și de pregătire a tinerilor și tinerelor pentru câmpurile misionare. Duhul Domnului va fi cu acești lucrători căci ei vor umbla smeriți înaintea Lui. El nu a oprit și nici n-a restrâns lucrările acestor bărbați care s-au lepădat de ei și s-au jertfit.

Celor din conferințele noastre care au crezut că aveau autoritatea să interzică strângerea de mijloace într-un anumit teritoriu, le spun acum: Această situație mi-a fost prezentată iar și iar. Acum dau o mărturie în numele Domnului pentru cei care este destinată. Oriunde vă găsiți, reveniți asupra interdicției. Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să fie frânată în felul acesta. Dumnezeu este slujit cu credincioșie de acești bărbați pe care i-ați urmărit și i-ați criticat. Ei se tem de Domnul și-L onorează; ei sunt împreună lucrători cu El. Să ferească Dumnezeu să puneți vreun jug pe gâtul slujitorilor Săi. Este privilegiul acestor lucrători să primească daruri sau împrumuturi pe care să le investească pentru a ajuta la o lucrare importantă care are mare nevoie să fie terminată. Această povară minunată de răspundere despre care unii cred că Dumnezeu a pus-o asupra lor odată cu poziția oficială, n-a fost pusă niciodată peste ei. Dacă oamenii ar sta liberi pe platforma cea înaltă a adevărului, n-ar accepta niciodată răspunderea de a proiecta reguli și reglementări care să împiedice și să frâneze pe lucrătorii aleși de

Dumnezeu în lucrarea de a pregăti misionari. Când vor învăța că „Toți sunteți frați” și își vor da seama că conlucrătorii lor, știu la fel ca și ei, cum să folosească în modul cel mai înțelept talentele și capacitățile încredințate lor, vor ridica jugurile care acum apasă pe frații lor și le vor da creditul că au dragoste pentru suflete și dorința de a lucra neegoist pentru promovarea intereselor cauzei lui Dumnezeu.

Caracterul lucrării

Școala din Madison, nu numai că educă în cunoașterea Scripturilor, dar dă și o educație practică care pregătește pe student să meargă ca misionar self-suporting în câmpul în care este chemat. În zilele studenției este învățat cum să construiască simplu și solid, cum să cultive pământul și cum să îngrijească de vite. La acestea se adaugă cunoștința de a fi în stare să trateze pe bolnavi și să îngrijească pe cei răniți. Această pregătire pentru lucrarea misionară medicală este unul dintre cele mai mari obiective pentru care ar trebui înființată orice școală. Mulți suferă de boli și de răni, care atunci când se vindecă, vor fi pregătiți să asculte adevărul. Mântuitorul nostru a fost un Vindecător puternic. În numele Său se pot face multe minuni în Sud și în alte câmpuri prin intermediul unui misionar medical bine pregătit. De aceea este important ca un sanatoriu să fie legat de școala din Madison. Lucrarea educațională la școală și la sanatoriu poate înainta mână în mână. Învățământul predat la școală va fi de folos pacienților, iar educația dată pacienților de la sanatoriu va fi o binecuvântare pentru școală.

Categoria de educație predată la școala din Madison este de așa natură încât va fi socotită ca o comoară de mare valoare de către cei care vor face lucrare misionară în câmpurile străine. Frații mei, nu puneți nici o piedică în calea bărbaților și femeilor care caută să câștige o educație ca aceea pe care o primesc cei de la școala din Madison. Dacă mai multe alte școli ar primi o pregătire asemănătoare, noi ca popor am deveni o privilegiu pentru lume, îngeri și oameni. Solia ar fi dusă cu grăbire în orice țară, și sufletele care acum stau în întuneric ar fi aduse la lumină.

Dumnezeu ar fi avut plăcere dacă în timp ce școala din Madison și-a făcut lucrarea, și alte școli asemănătoare ar fi fost înființate în diferitele părți ale câmpului sudic. Nici un suflet n-ar fi lăsat în întuneric dacă prin toate mijloacele posibile ar putea fi luminat. Există mult teren care stă nelucrat în Sud, care ar putea fi utilizat ca și cel de la școala Madison. Va veni repede timpul când poporul lui Dumnezeu, din cauza

persecuției va fi împrăștiat în multe țări. Cei care au primit o educație integrală vor avea de câștigat oriunde sunt. Domnul își descoperă înțelepciunea divină conducând poporul Său la educarea în toate facultățile și capacitățile pentru lucrarea de semănare a adevărului.

Trebuie făcute planuri ca să fie folosite mijloace ca să fie întemeiate școli după modelul celei din Madison în diferite locuri din Sud; și cei care dau cu împrumut mijloace precum și cu influența lor ca să ajute această lucrare, ajută lucrarea lui Dumnezeu. Sunt îndemnată să spun acelor care au mijloace de cheltuit: „Ajutați lucrarea de la Madison. Nu aveți timp de pierdut. Satana se va ridica în curând și va pune piedici; lucrarea să meargă înainte cât se poate. Acesta nu este timp ca slăbiciunea să fie țesută în experiența voastră. Nu vă cheltuiți banii pe ce nu trebuie; nu-i risipiți în magazinele cu literatură ieftină; luați mijloacele pe care le aveți în plus și ziceți: „Vor folosi mijloacele mele angajând bărbați și femei ca să vestească lumii ultima solie de avertizare?”.

Când I se îngăduie Duhului Sfânt să modeleze inimile și viețile noastre, va fi exprimată mai multă încredere în lucrătorii care se luptă cu dificultăți în locuri grele. Fiecare să-și prezinte cazul individual înaintea Domnului și să-și cerceteze greșelile în loc să se ocupe de greșelile presupuse ale fratelui lui. Fiecare din noi avem nevoie să ne dăm seama de slăbiciunile noastre și să fim continuu de veghe. Satana ne urmărește să ne prindă nepregătiți și mulți nu-și cunosc defectele de caracter.

Să citim și să înțelegem solia din Ezechiel 2: „El mi-a zis: „Fiul omului, stai în picioare, și-ți voi vorbi!”. Cum mi-a vorbit aceste cuvinte, a intrat duh în mine, și m-a făcut să stau pe picioare; și am ascultat la Cel ce -mi vorbea. El mi-a zis: „Fiul omului, te trimet la copiii lui Israel, la aceste „popoare îndărătnice”, care s-au răzvrătit împotriva Mea; ei și părinții lor au păcătuit împotriva mea, până în ziua de azi. Da, copiii aceștia la care te trimet, sunt nerușinați și cu inima împietrită. Tu să le spui. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu!”. Fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, - căci sunt o casă de îndărătnici - vor-ști totuși că în mijlocul lor este un prooroc. Tu, fiu al omului, să nu te temi de ei, nici să nu te sperii de cuvintele lor; și măcar că ei sunt niște măcăci și spini lângă tine, și măcar că locuiești împreună cu niște scorpii, totuși nu te teme de cuvintele lor și nu te spăimânta de fețele lor, căci sunt o casă de îndărătnici. Ci să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta; căci sunt niște îndărătnici! Tu, însă, fiul omului, ascultă ce-ți spun! Nu fi îndărătnic, ca această casă de îndărătnici! Deschide-ți

gura, și mănâncă ce-ți voi da!”. „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt, care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: „Vei muri negreșit!”, dacă nu-l vei înștiința, și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul! Dacă un om neprihănit se va abate de la neprihănirea lui și va face ce este rău, îi voi pune un laț înainte, și va muri. Dacă nu l-ai înștiințat, va muri prin păcatul lui și nu i se va mai pomeni neprihănirea, în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înștiința pe cel neprihănit să nu păcătuiască, și nu va păcătui, va trăi, pentru că a primit înștiințarea, iar tu îți vei mântui sufletul!”.

Domnul face apel la bărbați și la femei să-și păzească casele și familiile, și în loc să urmărească pe conlucrătorii lor, privind cu gelozie cheltuielile și veniturile lor, să-și întoarcă atenția la ei. Domnul are de discutat cu fiecare suflet care limitează libertatea altuia. Există un Veghetor care măsoară caracterul și care va judeca în funcție de acesta. Gelozia dată pe față de unii care se pretind a fi în adevăr, descoperă clar că dacă inimile nu se vor schimba, ei nu vor fi niciodată biruitori. Dacă nu vor răspunde la influențele sfințitoare ale harului lui Dumnezeu, niciodată nu vor purta coroana vieții.

Cei care doresc să poarte jugul lui Hristos vor lua aminte la invitația: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă; luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Tuturor celor care vor să indice o anumită cale de urmat pentru fratele lor, Domnul le spune: „Dați-vă la o parte. Satana și cu agenții lui fac destulă lucrare ca aceasta. Suntem prea aproape de încheierea istoriei pământului, ca să mai blocăm roțile carului adevărului. Lucrătorii lui Dumnezeu să vină în față, să se roage împreună, să se sfătuiască unul cu altul. Și atunci când nu se pot aduna pentru sfat, Dumnezeu va îndruma prin Duhul Său pe cei care doresc sincer să-L slujească. (Semnat) Ellen G. White.

Un apel pentru școala din Madison

25 martie 1908

Cunosc nevoile lucrării care se face de către frații Magan și Sutherland la Madison Tennessee, pentru că Domnul mi-a prezentat clar această situație.

În străduințele lor de a clădi școala de la Berrien Springs, acești frați aproape și-au sacrificat viețile. Cei care au preluat lucrarea de la Emmanuel Missionary College de la ei, au avut favoarea lucrării lor de pionierat, iar frații Sutherland și Magan și-au început lucrarea într-un câmp nou, mai greu.

A fost dată lumina că o lucrare mare trebuia să fie făcută în orașul Nashville și în împrejurimi. S-a instalat o tipografie. Acest oraș trebuie să audă solia finală a Evangheliei care trebuie dusă lumii.

Când frații Sutherland și Magan au căutat un loc unde să se întemeieze o școală, au găsit locul unde este situată școala acum. Prețul a fost moderat, iar avantajele erau multe. Mi s-a arătat că trebuia să cumpărăm proprietatea pentru școală și i-am sfătuit să nu mai caute.

În lucrarea lor de la Madison, frații Sutherland și Magan împreună cu ajutoarele lor, au suportat încercarea cu noblețe. Ei au învățat pe studenți să-și cultive semănăturile, să-și clădească case, să poarte de grijă de vite și de păsări. Studenții au fost învățați să se întrețină singuri, și o educație mai importantă decât aceasta, nu puteau primi. Astfel au câștigat o educație valoroasă pentru munca folositoare în câmpurile misionare.

Au fost spuse destul de multe cuvinte descurajatoare despre lucrarea de la Madison, și, în comparația cu importanța lucrului, le-a fost dat prea puțin ajutor. Când au auzit cuvintele spuse cu scopul de a descuraja pe lucrătorii de la Madison, am socotit de datoria mea să le spun lucrătorilor: „Aveți curaj în Domnul și faceți tot ce puteți mai bine”. Și în rezultatele care au însoțit lucrarea lor, Domnul a dat dovada că

binecuvântarea Lui a fost asupra muncii lor s-a demonstrat că la școala din Madison, poate fi dată o educație integrală care vor pregăti pe studenți pentru o lucrare eficientă în alte câmpuri.

Acum începe construirea unui sanatoriu modest precum și o clădire pentru școală mai comodă. Acestea sunt necesare pentru a face o lucrare de educație corectă. În trecut frații Sutherland și Magan și-au folosit tactul și priceperea la strângerea de mijloace pentru lucrarea din alte locuri. Ei au lucrat și au plănuit pentru binele cauzei ca întreg. Dar a sosit timpul când acești lucrători credincioși să primească din partea fraților lor, ispravnicii Domnului, mijloacele de care au nevoie ca să ducă cu succes lucrarea mai departe la școala din Madison și la micul sanatoriu de la Madison.

Fac apel la frații noștri cărora Dumnezeu le-a încredințat talentul mijloacelor. Nu sunteți de acord să ajutați acum pe lucrătorii de la Madison care au fost instrumente în strângerea de mijloace pentru alte întreprinderi? Ca sol al Domnului, vă rog să ajutați acum Școala din Madison. Acum este un timp de nevoie. Bani pe care-i aveți sunt capitalul pe care vi l-a încredințat Domnul. Ar trebui ținut fiind gata să răspundeți la chemarea din locurile unde Domnul are nevoie de ei.

Nevoile de la Școala Madison cer ajutor imediat. Fraților, lucrați cât este ziuă, căci vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra. Sperăm că nu veți reține nimic de la noi ca să ajutați pe cei care au plecat dintre noi pentru că nu sunt dintre noi. Sunt multe câmpuri misionare în nevoie care solicită ajutorul nostru. Solia adevărului prezent trebuie dusă acelor care n-au auzit-o până acum. Ne rugăm ca Domnul să vă dea înțelepciunea să vă plasați bunurile acolo unde se clădește cauza lui Dumnezeu pe pământ.

Mai este și o altă problemă despre care doresc să vă scriu. Doresc să asigur mijloace pe care să le folosesc pentru publicarea cărților mele. Am mult material scris care ar trebui să apară în biserică și în lume; dar nu am mijloacele cu care să public aceste cărți.

Am fost instruită să public primele experiențe ale cauzei adevărului prezent, arătând de ce stăm așa cum suntem, ca un popor deosebit de lume. Puțini oameni care au condus vestirea soliei mai sunt în viață. Dar am păstrat în jurnalele mele rapoarte cu experiențe prețioase. Acum sunt pregătite pentru presă. Poate cineva să mă împrumute

cu o dobândă mică, mijloace care să ajute la realizarea acestei lucrări ca să fie prezentată înaintea oamenilor? În timp ce satana provoacă pe mulți să plece de la Credință sunt îndemnată să republic experiențele trecutului și să dau solia de avertizare pe care Dumnezeu o trimite, arătând pericolele actuale și ce se va întâmpla în viitor. (Semnat) Ellen G. White.

Apostazie de la reforma sanitară

Sanatoriu, California, 29 martie 1908. Fratelui A. G. Daniells, Takoma Park Station, Washington D. C.

Iubite frate, Am primit scrisoarea ta de la Chicago în care-mi spui de nevoia de o casă de adunare în Takoma Park. Este curios că credincioșii din Takoma Park nu au o casă potrivită pentru închinare. Sunt de acord cu tine că ar fi trebuit luate măsuri ca să se procure o casă de adunare având în vedere marele număr de oameni care trăiesc acolo.

Trebuie făcută o lucrare hotărâtă în Washington. Însă unii dintre frații de acolo care ar fi trebuit să fie înaintați în înțelegerea lucrurilor spirituale, nu lucrează după planul lui Dumnezeu ci urmează propriile lor născociri. Puterea convertitoare a lui Dumnezeu trebuie să pună stăpânire pe lucrătorii din școală, din casa de editură și din biserici. Conducătorii lucrării trebuie să înțeleagă lucrarea profundă și serioasă care trebuie făcută înainte ca agenții cerești să facă o impresie asupra minților tinerilor care-i vor determina să vină la Domnul cu voințele lor omenești zdrobite și să-L caute în pocăință adevărată.

Lucrătorii responsabili din școlile noastre din Washington și din alte locuri trebuie să țină minte că sunt mii și mii de oameni în orașe care au nevoie de ajutor în multe direcții. Lucrătorii să-și amintească de cuvintele lui Hristos, „voi sunteți lumina lumii; o cetate așezată pe un munte nu poate fi ascunsă; voi sunteți sarea pământului; dar dacă sarea și-a pierdut gustul, prin ce își putea căpăta iarăși puterea de a săra?”. Domnul Isus este un Dumnezeu făcător de minuni; noi trebuie să depindem de El.

După ce Hristos a fost primit în cer și s-a așezat la dreapta Tatălui, ucenicii au plecat și au predicat Cuvântul și raportul biblic declară că Domnul lucra împreună cu ei, susținând Cuvântul cu semnele care-i însoțeau. Astăzi Domnul își pregătește pe servii Săi să preia lucrarea misionară medicală. El caută bărbați și femei care au un spirit pașnic, care învață de la Isus și care sunt gata să urmeze îndrumările Sale, care zi după zi așteaptă pe Domnul ca să-I cunoască voia, pregătiți să meargă acolo unde îi conduce El și să facă lucrarea pe care El o cere.

Sunt îndemnată să dau mărturie poporului nostru cu privire la subiectul reformei sanitare, căci mulți au părăsit loialitatea lor de la început față de principiile reformei sanitare. Lumina pe care Dumnezeu a dat-o este disprețuită.

O adevărată reformă este necesar să aibă loc între credincioșii din Washington în problema viețuirii sănătoase. Dacă credincioșii se vor preda fără rezervă lui Dumnezeu, el îi va primi. Dacă vor adopta în problema mâncării și băuturii principiile temperanței pe care ni le-a adus lumina cu privire la reforma sanitară, vor fi bogat binecuvântați. Cei care au primit îndrumările cu privire la relele care decurg din folosirea alimentelor de carne, ceai și cafea, precum și preparate de hrană nesănătoasă și care sunt hotărâți să încheie un legământ cu Dumnezeu prin jertfă, nu vor continua să-și îngăduie poftei pentru alimente despre care știu că sunt nesănătoase. Dumnezeu cere ca poftele să fie curățite și să fie practicată lepădarea de sine cu privire la lucrurile acelea care nu sunt bune. Această lucrare trebuie făcută înainte ca poporul Său să stea în fața Sa ca un popor desăvârșit.

Domnul a dat o lumină clară cu privire la natura hranei care trebuie să intre în componența dietei noastre; El ne-a dat îndrumări cu privire la efectele alimentației nesănătoase asupra caracterului. Vom răspunde sfaturilor și avertismentelor date? Cine dintre frații noștri vrea să se hotărască să se lipsească de alimentele de carne, de ceai și de cafea, precum și de toate alimentele dăunătoare, și să devină reformatori ai sănătății în înțelesul deplin al cuvântului?

Dacă aș ști că beneficiez prin îngăduința dorinței pentru alimente cu carne, nu v-aș adresa acest apel; dar știu că nu este așa. Ele sunt dăunătoare bunei stări fizice, și ar trebui să ne învățăm fără ele.

În experiența aceasta de abatere de la principiile reformei sanitare, poporul nostru a repetat istoria copiilor lui Israel în pustie în cei patruzeci de ani de călătorie. Cei care vor continua să-și urmeze drumul în această cale, mâncând și bând așa cum le place, vor deveni treptat neglijenți față de îndrumările Domnului cu privire la alte aspecte ale adevărului prezent și vor secera cu siguranță ceea ce au semănat.

Am fost îndrumată că studenții din școlile noastre nu trebuie să fie serviți cu alimente de carne și nici cu preparate care vor provoca tulburări de stomac. Nimic de

ceea ce slujește la încurajarea dorinței după stimulente n-ar trebui pus pe masă.

Fac apel atât la tineri și la bătrâni cât și la cei de vârstă medie. Îvingeți pofta pentru acele lucruri care vă produc rău. Slujiți pe Domnul prin jertfă. Lucrarea cea bună să înceapă la Washington și de acolo să meargă și în alte locuri. Știm despre ce scriu. Dacă ar circula în rândurile noastre un angajament cu privire la temperanță care să conțină hotărârea de abținere de la alimentele cu carne, de la ceai, cafea și alte alimente despre care se știe că sunt dăunătoare, s-ar realiza o lucrare mare și bună. Vă întreb acum, n-ați vrea să se facă un astfel de angajament? Dacă mijloacele economisite prin acest sacrificiu, ar fi folosite pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, ele ar fi binecuvântate prin salvarea multor suflete.

Și copiii să aibă o parte în această lucrare. Toți suntem membri ai familiei Domnului; iar Domnul dorește ca toți copiii Săi, tineri sau vârstnici să se angajeze în biruirea poftei, iar mijloacele economisite să fie folosite pentru clădirea caselor de rugăciune și pentru susținerea misionarilor.

Sunt îndemnată să spun părinților: Așezați-vă cu spiritul și cu sufletul de partea Domnului în această chestiune. Trebuie să păstrăm totdeauna în minte că în aceste zile de har, suntem la judecata Domnului universului. Să nu părăsiți voi îngăduințele care vă fac rău? Cuvintele de mărturie sunt ieftine; faptele de lepădare de sine, mărturisesc dacă ascultați de cererile pe care Dumnezeu le face poporului Său deosebit. Atunci veți pune la trezorerie o parte din mijloacele pe care le economisiți prin faptele de lepădare de sine, și va fi cu ce să se facă lucrarea lui Dumnezeu.

Sunt mulți care cred că nu vor putea să stea fără alimentele de carne; dar dacă aceștia ar trece de partea Domnului, hotărâți să asculte de cererile Sale, în această direcție, ar primi putere și înțelepciune, ca Daniel și colegii lui. Ei ar constata că Domnul le va da judecată sănătoasă și vor fi surprinși să vadă cât se poate pune deoparte pentru lucrarea lui Dumnezeu prin fapte de lepădare de sine. Iar sumele mici câștigate prin fapte de sacrificiu vor contribui mai mult pentru înaintarea cauzei, decât daruri mari care n-au cerut lepădare de sine.

Sunt sigură că veți începe la Washington această lucrare de reformă - în școală, la tipografie și în toate forțele de lucrători. Domnul vă va ajuta să vă luați un angajament care va ajuta poporul nostru să se întoarcă de la abaterea lui în ceea ce privește reforma

sanitară. Și când veți căuta să împliniți voia Domnului în acest domeniu, El vă va da o înțelegere mai clară cu privire la ce vă va aduce reforma sanitară.

Am auzit din partea multora când călătoresc că sora White și-a schimbat vederile cu privire la reforma în dietă. Aș dori să înțeleagă toți că sora White are de dat aceeași mărturie cu privire la subiectul acesta, mărturie pe care a dat-o.

Sunt între noi unii care ocupă poziții importante de încredere și care ar fi trebuit să stea pe o platformă înaltă în ce privește reforma sanitară, dar care au refuzat să urmeze lumina, iar calea lor a displicut lui Dumnezeu. Aceștia să se întorcă la Domnul pentru ca exemplul lor să nu mai fie o ispită pentru alții.

Datorită exemplului dat de oameni cu influență prin îngăduirea poftelor, adevărul n-a făcut impresia pe care ar fi putut-o face asupra inimilor. Fac apel la voi să dați exemplu de lepădare de sine. Îndepărtați orice îngăduință nenecesară astfel încât Domnul să vă binecuvânteze cu primirea și cu aprobarea Sa.

„Dacă cineva vrea să vină după Mine, zicea Isus, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” Să urmărim pe Mântuitorul în simplitatea și în lepădarea Sa de Sine. Să înălțăm pe Omul de pe Calvar prin cuvânt și prin viețuire sfântă. Mântuitorul se apropie foarte mult de aceia care se consacră lui Dumnezeu. Dacă a fost vreodată un timp când avem nevoie de lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra vieților și a inimilor noastre, este acum. Hristos ne vorbește fiecăruia în parte zicând: „Eu sunt Cel care te ține de mână; Eu sunt acela care trăiesc deși am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor”.

Trebuie dată o solie hotărâtă poporului nostru cu privire la problema reformei sanitare. Să intrăm în rânduri pentru ca să nu fie împiedicate rugăciunile noastre. Dumnezeu nu poate fi proslăvit în viețile slujitorilor care renunță la principiile reformei; dar se va descoperi fiecărui suflet care va fi îmbrăcat cu dreptatea lui Hristos.

Trebuie să ne trezim acum, și în toate școlile să urmărim de aproape lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu în această direcție. Profesorii din școlile noastre să se întorcă de la abaterea lor și să se educe în cunoașterea principiilor de viețuire sănătoasă. Studenții de asemenea, să fie învățați să trăiască după aceste principii.

Trebuie să fie înființate școli de gătit la multe din întâlnirile noastre. Trebuie ținute adunări unde copiii pot fi învățați principiile temperanței și valoarea lepădării de sine. În anul 1908 trebuie să facem tot ce putem ca să facem să înainteze lucrarea lui Dumnezeu în toate direcțiile. (Semnat) Ellen G. White.

Capitolul 143

Școli locale

17 mai 1908.

Dacă în viitor vor fi organizate școli ale bisericii, mai este o lucrare care trebuie făcută în legătură cu ele, lucrare care n-a fost făcută în trecut. Toți cei care pot trebuie să se bucure de privilegiile unei școli acasă. Ar fi bine dacă s-ar uni câteva familii din vecinătate ca să angajeze un profesor umil, temător de Dumnezeu, care să dea părinților ajutorul necesar în educarea copiilor lor. Acesta ar fi un mare avantaj și un plan mai plăcut lui Dumnezeu decât acela care a fost urmat în mare măsură și anume de a trimite pe tineri din căminele lor ca să frecventeze una dintre școlile mari ale noastre. Membrii bisericii, unindu-se, ar putea ridica o clădire nu prea costisitoare, să-și asigure un profesor care să preia răspunderea școlii.

Bisericile noastre mici au nevoie de aceasta. Iar copiii au nevoie în căminul lor, unde pot fi de ajutor părinților atunci când se încheie orele de studiu. Căminul creștin este locul cel mai bun pentru copii, căci acolo pot avea parte de disciplina părintească, și care este după rânduiala Domnului. Dumnezeu dorește să ținem seama de aceste lucruri în toată importanța lor sacră. Este un privilegiu de preț pentru profesori și pentru părinți să conlucreze la învățarea copiilor cum să bea, din bucuria vieții lui Hristos, învățând să urmeze exemplul Lui. Primii ani ai Mântuitorului au fost ani de folos; El era ajutorul mamei Lui acasă; El își îndeplinea în adevăr misiunea atunci când își făcea datoriile acasă, și lucrând la tejgheaua tâmplarului, ca și atunci când s-a angajat în lucrarea publică de slujire.

Nu este obligatoriu ca toți tinerii să fugă de răspunderile căminului la seminare sau la alte școli mai înalte ca să atingă treapta cea mai înaltă a scării. Trebuie să nu se uite că chiar în cămin trebuie instruiți copiii în general. Cei mai mari trebuie să ajute pe cei mici. Membrii mai în vârstă ai familiei trebuie să considere că și această parte a viei Domnului trebuie cultivată, și să se hotărască să pună la lucru cele mai bune capacități ale lor ca să facă din cămin un loc atractiv și să trateze cu răbdare mințile mai tinere.

În căminele noastre sunt persoane pe care Domnul le-a pregătit să dea și altora

cunoștința pe care o au. Aceștia să se lupte să păstreze în minte lecțiile spirituale pentru a putea oferi și altora cunoștința pe care au câștigat-o. Dacă acești membri mai în vârstă ai familiei ar deveni ucenici cu copiii, ar fi sugerate idei noi, iar orele de studiu ar fi un timp atât de plăcut cât și folositor.

Anii gingași ai copilăriei sunt ani de răspundere sfântă pentru tați și pentru mame. Părinții au o datorie sfântă de îndeplinit și anume să învețe pe copii să ajute la purtarea poverilor în cămin, să se mulțumească cu o îmbrăcăminte simplă, curată și necostisitoare. Cererile părinților trebuie să fie totdeauna rezonabile; trebuie dată pe față bunătate, nu prin îngăduință ” și prin îndrumare înțeleaptă. Părinții să învețe pe copii în mod plăcut, fără batjocură sau găsire de greșeli, căutând să unească inimile celor mici cu ale lor prin legăturile dragostei. Tații și mamele, profesorii, frații și surorile mai mari, devin o forță educatoare, care să mențină interesul spiritual, și să creeze o atmosferă sănătoasă în cămin și în viața de școală care va educa pe cei mai mici în hrănirea și în muștrarea domnului.

Copiii noștri sunt proprietatea Domnului; ei au fost cumpărați cu un preț. Aceasta ar trebui să fie motivația muncii noastre pentru ei. Metodele cele mai eficiente de a le asigura mântuirea și păstrarea lor departe de calea ispitei, este să-i instruim continuu din Cuvântul lui Dumnezeu. Și când părinții devin învățăcei împreună cu copiii lor, își vor descoperi creșterea într-o cunoaștere mai rapidă a adevărului. Necredința va dispărea; credința și activitatea vor crește; siguranța și încrederea se vor aprofunda atunci când vor înainta să cunoască pe Domnul. Rugăciunile lor vor suferi o schimbare, vor deveni mai stăruitoare și mai sincere. Hristos este Capul bisericii Sale și Cel de care depinde poporul Său; El va da harul necesar acelor care-L caută pentru înțelepciune și pentru îndrumare.

Spun taților și mamelor: „Voi puteți fi educatori în bisericile din casa voastră; puteți fi mijloace morale spirituale. Tații și mamele să simtă nevoia să fie misionari în cămin, împreună cu nevoia de a păstra atmosfera căminului liberă de influența unei vorbiri pripite și lipsite de bunătate, iar școlile din cămin să fie locul în care îngerii lui Dumnezeu, să vină, să binecuvânteze și să dea reușită străduințelor depuse.

Părinții să se unească în asigurarea unui loc pentru instruirea zilnică a copiilor alegând un profesor care este capabil să învețe și care, ca un slujitor al lui Hristos consacrat, să crească în cunoștință în timp de instruire. Profesorul care s-a consacrat în

slujba lui Dumnezeu va putea face o lucrare hotărâtă în serviciul misionar, și va instrui pe copii în același fel. Tații și mamele să conlucreze cu profesorul, lucrând serios pentru salvarea copiilor. Dacă părinții își vor da seama de importanța acestor centre mici de educație, conlucrând în realizarea lucrării pe care Domnul dorește să o facă în acest timp, planurile vrăjmașului pentru copii noștri vor fi anihilate. (Semnat) Ellen G. White.

Scopul lucrării noastre școlare

15 mai 1908. Către profesorii din Comitet.

Ne apropiem cu grăbire de criza finală în istoria lumii noastre, și este important să înțelegem că foloasele educației oferită de școlile noastre nu se aseamănă cu acelea oferite de școlile din lume. Nu trebuie să urmăm rutina școlilor din lume. Educația oferită de școlile adventiștilor de ziua a șaptea trebuie să fie astfel încât să ducă la practicarea umilinței adevărate. În vorbire, în îmbrăcăminte, în dietă și în influența exercitată trebuie să se vadă simplitatea evlaviei adevărate.

Profesorii noștri trebuie să înțeleagă lucrarea care trebuie făcută în aceste zile din urmă. Educația dată în școlile noastre, în bisericile noastre, în sanatoriile noastre, trebuie să prezinte lămurit lucrarea cea mare care trebuie îndeplinită. Nevoia eliminării din viață a oricărei practici lumești care este contrară învățăturilor din Cuvântul lui Dumnezeu și a înlocuirii cu fapte care poartă semnul naturii divine, ar trebui clarificată precis studenților de toate gradele. Lucrarea noastră de educație trebuie să poarte totdeauna amprenta cerului și astfel să dea pe față desăvârșirea îndrumării divine care este mai sus decât învățătura lumii.

Lucrarea aceasta de transformare totală poate părea unora imposibilă. Dacă lucrurile stau astfel, de ce să mergem și să îndeplinim o lucrare de educație creștină? Cunoștințele noastre despre ce înseamnă o educație adevărată trebuie să ne ducă totdeauna să căutăm curăția desăvârșită a caracterului. În toate întâlnirile noastre trebuie să ținem minte că ne pregătim pentru trecerea în altă lume; trebuie învățate principiile cerului, iar superioritatea vieții viitoare trebuie imprimată în mintea oricărui elev. Profesorii care nu reușesc să aducă aceste lucruri în lucrarea de educație, nu vor avea parte de lucrarea cea mare pentru dezvoltarea caracterului, care va primi aprobarea lui Dumnezeu.

Ultima lucrare pământească a profetului Ilie a fost să viziteze școlile profeților din Israel și să dea studenților îndrumare divină. El a făcut lucrul acesta și după aceea s-a înălțat în curțile cerești într-un car de foc. În timp ce lumea de astăzi intră din ce în ce

mai mult sub influența Satanei, copiii adevărați ai lui Dumnezeu vor dori din ce în ce mai mult să fie învățați de El. Ar trebui folosiți acei profesori care vor modela cerește caracterele tinerilor. Sub influența unor astfel de profesori, practicile nebunești și lipsite de importanță vor fi schimbate cu obiceiuri și practici care vor forma pe fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Pe măsură ce nelegiuirea devine din ce în ce mai pronunțată și învățăturile celui rău se vor dezvolta din ce în ce mai mult și vor fi mai mult acceptate, învățăturile lui Hristos trebuie să fie exemplificate în viețile bărbaților și femeilor convertiți. Îngerii așteaptă să conlucreze în toate departamentele lucrării. Acest fapt mi-a fost prezentat mereu și mereu. În vremea aceasta poporul lui Dumnezeu, bărbați și femei cu adevărat consacrați sub educarea profesorilor credincioși, trebuie să învețe lecțiile pe care Dumnezeuul cerului le apreciază.

Lucrarea cea mai importantă pentru instituțiile noastre de educație la vremea aceasta este să prezinte lumii un exemplu care să onoreze pe Dumnezeu. Îngerii sfinți prin intermediul oamenilor, trebuie să supravegheze lucrarea, și fiecare departament să poarte amprenta excelenței divine. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie făcut cartea principală de studiu pentru ca studenții să învețe să trăiască cu orice cuvânt pe care Hristos l-a rostit.

Toate instituțiile noastre de sănătate, toate casele noastre de editură și toate instituțiile noastre de învățământ trebuie conduse din ce în ce mai mult după modelul divin pe care ni l-a dat Isus. Când Hristos este recunoscut drept conducător al tuturor forțelor noastre de lucru, instituțiile noastre vor fi curățite din ce în ce mai mult de orice practică lumească obișnuită. Arătarea din afară și multe alte prezentări care în trecut au avut loc în școlile noastre, nu-și vor mai găsi locul atunci când profesorii și studenții vor căuta să împlinească voia lui Dumnezeu pe pământ așa cum se face în cer. Hristos ca șef lucrător, va modela și va forma caracterele după chipul divin; iar studenții și profesorii dându-și seama că se pregătesc pentru școala mai înaltă din curțile cerului, vor îndepărta multe lucruri care acum sunt socotite ca fiind necesare, și vor preamări și vor urma metodele lui Hristos.

În toți aceia peste care creștinismul și-a pus mâna, trebuie țesut gândul vieții veșnice. Fie că lucrarea îndeplinită are natură agricolă sau mecanică, și ea poate purta modelul ceresc. Este privilegiul preceptorilor și profesorilor din școlile noastre să dea pe

față în toate lucrările lor călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Prin harul lui Hristos au fost luate toate măsurile pentru desăvârșirea caracterelor în asemănare cu Hristos, iar Dumnezeu este onorat atunci când poporul Său în toate practicile sociale și de afaceri dau pe față principiile cerului.

Domnul a dat o învățătură importantă poporului Său din toate timpurile atunci când i-a dat lui Moise pe munte îndrumări cu privire la clădirea sanctuarului. În lucrarea aceea El a cerut desăvârșire în toate amănuntele. Moise învățase toată știința Egiptului; el avea o cunoaștere de Dumnezeu și îi fuseseră descoperite în viziune planurile sale; dar nu știa să țeară și să graveze.

Israel fusese ținut în tot timpul în robia Egipteană, și cu toate că între ei se găseau oameni inventivi, nu fuseseră instruiți în diferitele arte pe care erau chemați să le aplice la clădirea Cortului. Știau să prepare cărămizi, dar nu erau pricepuți în prelucrarea aurului și argintului. Cum avea să fie făcută lucrarea? Cine era îndestulător pentru lucrurile acelea? Acestea erau chestiuni care tulburau gândurile lui Moise.

Atunci Însuși Dumnezeu i-a explicat cum avea să fie făcută lucrarea. El a numit pe nume persoanele pe care El le dorea să facă o anumită lucrare. Bețaleel urma să fie arhitectul. Acest bărbat făcea parte din tribul lui Iuda - un trib pe care Dumnezeu a avut plăcere să-l onoreze.

„Moise a zis copiilor lui Israel: „Să știți că Domnul a ales pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda. L-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere, și știință, pentru tot felul de lucrări. I-a dat putere să născocască planuri, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre și să le lege, să lucreze lemnul cu meșteșug, și să facă tot felul de lucrări meșteșugite. I-a dat și darul să învețe pe alții, atât lui cât și lui Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. I-a umplut cu pricepere, ca să facă toate lucrările de săpătură în piatră, de cioplitură meșteșugită, de lucrat la gherghef și de țesut materii vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu, și în subțire, să facă tot felul de lucrări și născociri de planuri.” Cortul întrunirii și chivotul mărturiei și tronul milei care este deasupra și tot mobilierul cortului, și masa cu uneltele ei, și sfeșnicul curat cu uneltele lui, și ligheanul cu piciorul. Acoperitorile pentru serviciu, împreună cu îmbrăcămintea lui Aaron preotul, și îmbrăcămintea fiilor lui ca să slujească în slujba preoțească, și uleiul de ungere, și tămâie frumos mirositoare pentru locul sfânt; să facă totul așa cum ți-am poruncit”.

Domnul cere corectitudine atât în lucrurile mici cât și în cele mari. Cei care vor fi primiți în cele din urmă ca membri ai curților cerești vor fi bărbați și femei care aici pe pământ au căutat să împlinească voia Domnului în toate detaliile, care au căutat să pună pecetea cerului pe lucrările lor pământești. Pentru ca sanctuarul pământesc să reprezinte pe cel ceresc, trebuia să fie desăvârșit în toate părțile lui, și trebuia să se asemene în toate amănunțele cu modelul din ceruri. La fel stau lucrurile și cu caracterele acelora care în cele din urmă vor fi primiți în fața cerului.

Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca în El bărbați și femei să aibă o reprezentare a caracterelor desăvârșite pe care numai Dumnezeu le poate primi. Prin harul lui Hristos au fost luate toate măsurile pentru mântuirea familiei omenești. Este cu putință ca orice tranzacție în care se angajează acei care pretind a fi creștini să fie la fel de curată ca și când ar fi faptele lui Hristos. Iar sufletul care primește trăsăturile de caracter ale lui Hristos și își însușește meritele vieții Sale, este la fel de prețios în ochii lui Dumnezeu, așa cum a fost Fiul Său iubit. Credința sinceră și nestricăcioasă este pentru El ca aurul, tămâia și mirul, darurile înțelepților aduse Copilului din Betleem, și dovada credinței lor în El, ca Mesia cel făgăduit. (Semnat) Ellen G. White.

Trebuie ca omul să fie dictator?

Sanatoriu, California, 26 mai 1908. Către slujbașii Conferinței Generale, Washington D. C.

Iubiți frați, Am citit o scrisoare foarte încurajatoare din partea profesorului P. T. Magan către profesorul E. A. Sutherland, cu privire la comitetul recent ținut la Washington. Sunt foarte recunoscătoare pentru raportul cel bun pe care-l dă cu privire la comitet.

Am fost foarte recunoscătoare să aud despre eforturile care trebuie făcute pentru școlile din Huntsville și din Madison. Ele au așteptat multă vreme ajutorul de care aveau nevoie, și trebuie făcut un efort serios pentru răscumpărarea timpului.

Când citesc hotărârile publicate în Review, care pun atâtea restricții asupra acelor care pot fi trimiși să adune fonduri pentru clădirea instituțiilor în lipsă și pentru câmpurile lipsite, am fost întristată din cauza atâtor restricții. Nu pot decât să fiu tristă, căci dacă harul convertitor al lui Dumnezeu nu vine în Conferințe, va fi urmată o cale care va aduce neplăcerea lui Dumnezeu peste ele. Am avut destul din spiritul interzicerii.

În dimineața aceasta n-am putut dormi după miezul nopții. M-am trezit cu această solie către bărbații din conducerea noastră: Rupeți orice fel de jug care împiedică sau limitează puterea întregii solii îngerești. Apelurile care au fost făcute pentru o dărnicie mai bogată și la care a răspuns atât de nobil poporul nostru, ar trebui să ducă la sentimente de încredere și de recunoștință și nu la punerea de juguri pe grumazul slujitorilor lui Dumnezeu. Lăsați ca cerințele voastre să fie totdeauna dictate de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Când slujbașii Conferinței Generale îngăduie să se pună astfel de restricții, dau dovadă că au nevoie de o pătrundere spirituală mai clară, și că ungerea cerească nu este peste ei.

Mi-au fost date reprezentări cu privire la o lucrare care nu poartă aprobarea divină. Opreliștile care au fost puse lucrărilor acelor care urmează să meargă să

avertizeze pe locuitorii orașelor cu privire la judecățile care vor veni în curând, ar trebui să fie îndepărtate. Nimeni nu trebuie împiedicat să ducă lumii solia adevărului prezent. Lucrătorii să primească îndrumări de la Dumnezeu. Când Duhul Sfânt impresionează pe un credincios să facă o anumită lucrare pentru Dumnezeu, lăsați ca problema să fie între el și Domnul. Sunt îndemnată să vă spun: Zdrobiți orice jug care oprește solia să meargă cu putere în orașe. Această lucrare de vestire a adevărului în orașe, are nevoie de mijloace, dar va și aduce mijloace. S-ar fi făcut o lucrare mult mai mare dacă oamenii n-ar fi fost atât de zeloși să observe și să împiedice pe cei care căutau să primească mijloace din partea oamenilor pentru a face să înainteze lucrarea Domnului.

Mila și dragostea lui Dumnezeu sunt greșit reprezentate de o practică prin care se împiedică solia harului Său să meargă în alte părți ale lumii. Se cade ca un om să fie dictator asupra semenului său? Poate să-și ia răspunderea să spună: „să nu te duci în locul acela?” mai degrabă să spună aceluia care vor să lucreze: Este privilegiul tău să lucrezi pentru suflete cu orice ocazie, și să faci cereri stăruitoare la Dumnezeu în favoarea lor. „Și orice faceți, cu Cuvântul sau cu fapta în numele Domnului Isus, aducând mulțumiri lui Dumnezeu Tatăl.” „Îmbrăcați-vă cu dragostea care este legătura desăvârșirii. Și pacea lui Dumnezeu să vă stăpânească inimile la care ați fost chemați toți într-un singur trup și fiți recunoscători. Cuvântul lui Dumnezeu să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea, învățându-vă și sfătuindu-vă unii pe alții cu psalmi și cu cântări duhovnicești, cântând Domnului cu bucurie în inimile voastre.” Duhul Sfânt lucrează asupra minților omenești. Pe cei asupra cărora Duhul pune povara lucrării și care au un nume bun în biserică, încurajați-i să intre în câmpuri noi. Lucrarea Domnului să meargă înainte cu putere. Oamenii să fie încurajați să prepare calea Domnului și să îndrepteze în pustie calea Domnului.

Vrăjmașii adevărului lucrează cu toate puterile lor neconsacrate ca să împiedice înaintarea soliei. Bisericile lumii sunt drogate cu opiul rătăcirii. Marele amăgitor face eforturi disperate ca să întunece înțelegerea oamenilor. Cei care înaintează ca să avertizeze o lume care pierde să nu fie descurajați. Cauza lui Dumnezeu are nevoie de lucrările oamenilor care au credință, oameni care se pot ruga, și care pot deschide Scripturile cu simplitate în fața oamenilor. Simplitatea unei evlavii adevărate va fi aceea care va vorbi despre dragostea lui Dumnezeu sufletelor gata să piară.

Dumnezeu cere mult mai mult de la bărbații din fruntea lucrării, decât îi dau ei. Unii îi dau predici lungi, dar El nu cere așa ceva. Este chiar acum nevoie de lucrători

care să explice Cuvântul lui Dumnezeu în simplitatea lui. Există o mare amăgire asupra minților oamenilor. Chiar și unii care dețin poziții de încredere nu sunt credincioși. Însă nu vă permiteți să dormiți. Lumina adevărului trebuie să înainteze ca o lampă care arde.

Dacă conducătorii noștri și-ar da seama de timpul din noapte, n-ar lăsa orașele noastre neavertizate și n-ar fi atât de dispuși să facă atât de puțin ca să schimbe starea actuală de lucruri din lume. Dumnezeu cere ca orice suflet care crede în Hristos să iasă și să aducă multă roadă. El cere să fie stăruitori în lucrarea misionară, credincioși în viața lor de cămin, în viața de studenți, loiali față de datoria către biserica lor. Cei care s-au hotărât prin botez să urmeze pe Hristos, care au declarat că au îmbrăcat haina neprihănirii lui Hristos, să ia seama la cuvintele apostolului Pavel: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu”.

Să fie mai puțină predicare și mai multă umilire a sufletului în rugăciune pentru prezența divină în mijlocul nostru. Adunările noastre ar trebui să fie ocazii de căutare umilită după Dumnezeu. O, dacă am putea simți nevoia noastră de Hristos și printr-o credință vie să cerem făgăduința prezenței Sale!

Sunt unii dintre slujitorii noștri care sunt adevărați purtători de poveri, ale căror inimi intră în comuniune cu Dumnezeu și care plâng între tindă și altar, strigând: „Îndură-Te, Doamne de poporul Tău și nu da de ocară moștenirea Ta”. Cei sinceri sunt puțini. Însă sunt mulți care nu simt nevoia lor cea mai mare după binecuvântarea divină.

În viziuni de noapte mă găseam într-o grupă în care erau adunați pastorii noștri. Câțiva se umileau înaintea lui Dumnezeu și își mărturiseau păcatele. Ei plângeau și stăruiau la Dumnezeu să cruțe poporul Său și să nu-și părăsească moștenirea. Dar mulți nu simțeau o povară deosebită să se apropie de Domnul. M-am uitat după purtătorii de poveri; dar puțini erau aceia care duceau o povară adevărată pentru suflete. Tocmai aceia care ar fi trebuit să caute pe Domnul mai serios nu veneau la El cu inimi zdrobite și cu spiritele smerite. În timp ce unii dintre slujitori căutau pe Domnul cu inimi zdrobite și se plecau asemenea carelor încărcate de snopi, inimile altora nu erau mișcate. Ce socoteală vor avea de dat aceia care se găsesc în locurile sfinte de încredere și cu toate acestea au o povară atât de mică sau deloc pentru sufletele care pier!

Este necesară o reformă profundă în rândurile noastre. Pastorii care sunt plătiți de Conferință ar trebui să-și pună întrebarea: sunt eu un lucrător credincios? Sunt eu un

ajutor spiritual pentru biserică? Sunt unii care cer salarii mari munca lor, dar care aduc puține suflete la adevăr și care să stea tare la principiile Lui. Este vremea ca slujitorii să-și umilească inimile înaintea Domnului și să dea o mărturie convingătoare și directă oamenilor. Este vremea ca să lucreze stăruitor ca să mărească numărul de membri în biserici, conducându-i la o înțelegere lămurită a adevărului pentru timpul acesta. Domnul dorește membri vii în biserica Sa, bărbați și femei care să se încurajeze unii pe alții la o slujire credincioasă. (Semnat) Ellen G. White. W. C. White.

Capitolul 146

Cu privire la grade

Două pasaje dintr-o scrisoare datată 29 octombrie 1908 de la fratele W. C., White, Sanatoriul California, către profesorul J. G. Lamson, Minneapolis.

Cu privire la întrebarea pusă în scrisoarea ta, Mama spune că ar fi mai înțelept pentru frații noștri să ia măsuri rapide pentru educația oamenilor voștri în zona lor cu paisprezece grade. Aceasta îi va pregăti să fie evangheliști, învățători în școala bisericii, și lucrători în general și să lase ca lucrarea de cincisprezece și șaisprezece grade să fie făcută Union College, care este strâns legat de un sanatoriu mare.

Mama zice că ne găsim prea aproape de încheierea lucrării noastre ca să folosim timpul cu educarea specialiștilor care au nevoie de grade. Ea insistă ca energiile noastre să fie dedicate educării lucrătorilor pentru cauza noastră și care nu au nevoie de grade, cu excepția lucrării medicale; iar pentru partea educației în Colegiu, studenții își pot primi cel mai bine educația acolo unde sunt sanatorii și colegii care lucrează mână în mână. (Semnat) W C. White.

Capitolul 147

Lucru pentru toți membrii familiei

29 decembrie 1908.

Ar trebui să ne sprijinim mai mult pe metodele noastre de lucru; n-ar trebui să fie doar câțiva; nici un suflet să nu fie descurajat; nici un glas n-ar trebui să fie înăbușit; fiecare în parte să lucreze în particular sau în public să ajute la înaintarea lucrării. Puneți poveri asupra bărbaților și femeilor din biserică ca să se dezvolte prin exercițiu și în felul acesta să devină elemente eficiente în mâna Domnului pentru luminarea acelor care zac în întuneric.

În bisericile noastre s-a făcut prea multă predicare încât nu mai apreciază lucrarea Evangheliei. A venit vremea când această ordine de lucruri trebuie să fie schimbată. Pastorul să facă apel la fiecare membru al bisericii să-l ajute în lucrarea din casă în casă astfel ca Evanghelia să fie dusă în zone îndepărtate. Sora E. G. White.

Chemați la acțiune toate puterile voastre

Sanatoriu, California, Fratelui R. A. Underwood, 26 octombrie 1908. 2718 3rd Avenue, So., Minneapolis, Minn., Iubite frate Underwood.

Sunt îndrumată să spun poporului nostru că atunci când se oferă niște avantaje deosebite ca să se facă o lucrare rapidă și cu cheltuieli mici, o lucrare pentru care a venit timpul, așa cum a fost cu clădirile școlii de lângă Chamberlain, S. D., astfel încât cei care se întâlnesc în comitet și sunt în poziții de răspundere să fie gata să le accepte; căci acestea sunt deschiderile Domnului pentru înaintarea rapidă a lucrării Sale. Aici era o ocazie de lucrare rapidă care a fost neglijată datorită lipsei de credință și de larghețe de inimă. Sunt mai amărâtă din cauza aceasta decât pot spune. Asemenea ocazii ne sunt date ca să putem continua însărcinarea dată de Hristos primilor Săi ucenici: „Duceți-vă la drumuri și la garduri și siliți-i să intre ca să Mi se umple casa”. Această solie, care înseamnă atât de mult pentru toți oamenii, trebuie să ajungă la drumuri și la garduri. Mi-e teamă că s-a închis o ușă și o ocazie a fost neglijată fapt care va avea ca urmare pierderea de suflete.

Lucrarea de la adunările de tabără ar trebui condusă nu după planul oamenilor ci după felul de lucru al lui Hristos. Membrii bisericii ar trebui scoși la lucru. Lumina trebuie scoasă de sub obroc ca să ajungă la mulți care au nevoie de ea. Sunt îndemnată să spun că îngerii lui Dumnezeu vor îndruma la deschiderea de câmpuri apropiate sau depărtate și că lucrarea de avertizare a lumii trebuie încheiată. Dumnezeu face apel la cei credincioși să capete experiență în lucrarea misionară, intrând în teritorii noi și lucrând inteligent pentru cei de pe drumurile mai puțin bătătorite. Celor care vor face lucrul acesta, li se vor deschide căi pentru lucrare. Lumina adevărului va străluci puternic în lume prin eforturile lucrătorilor misionari.

Am o solie pentru lucrătorii din Minnesota și Iowa. Ei trebuie să-și pună forțele la lucru, angajându-se activ în lucrarea misionară. Frații noștri, să pornească, așa cum au făcut ucenicii, la drumurile lateralnice și pe căile mari de comunicație, învățând solia adevărului. Ei trebuie să devină lucrători în via Domnului. Slujitorii lui Dumnezeu să nu fie leneși, ci să lucreze cu perseverență la câștigarea de suflete. Un suflet mântuit are o

valoare mult mai mare decât toate bogățiile lumii. Toți membrii bisericii noastre să-și pună întrebarea: Îmi voi folosi ocaziile? Ce rod aduc spre slava lui Dumnezeu?

Dumnezeu nu este de acord ca să fie o aglomerare de mijloace în câteva locuri fără să se țină seama de nevoile multor câmpuri care abia au puțin ajutor. Sacrificiul de sine manifestat de frații din localitățile favorizate, pentru ca să se dea un ajutor câmpurilor în nevoie, va ajuta la împlinirea lucrării care va aduce slavă lui Dumnezeu. Nimeni nu-și poate îngădui să ridice un turn de influență într-o localitate în timp ce lasă alte locuri nelucrate. Domnul ne dă asigurarea că simțurile noastre vor fi sfințite și că putem învăța să ne măsurăm ideile prin lucrarea și învățăturile lui Hristos.

Fiecărei biserici i se dă îndrumarea să adune pe cei neștiutori și pe cei care au nevoie de ajutor. Sfeșnicul trebuie să fie scos de sub obroc iar lumina să fie dată tuturor celor din casă. Dumnezeu are în lume bărbați ai ocaziei și aceștia vor îmbrățișa adevărul dacă se va face o lucrare corectă pentru ei. Domnul zice: „Eu voi deschide căi pe drumul drept și în pustie”. Să nu fie consumate multe mijloace în câteva locuri în timp ce nu ținem seama de mijloacele necesare altor localități. Când se ivesc ocazii ca aceea care ne-a fost oferită de curând, trebuie să vedem și să înțelegem că Domnul ne deschide calea, ca sufletele să fie convertite și să devină la rândul lor semănători ai adevărului Evangheliei. Vă prezint această instrucțiune ca slujitor al Domnului și repet: Folosiți-vă de providența lui Dumnezeu. Apoi dați bisericilor ocazia să facă economie la mesele lor, în căminele lor și în cheltuielile bisericii, și să urmeze astfel exemplul lui Hristos de muncă credincioasă și neobosită. Iarăși spun: Dacă puteți, asigurați-vă locul din Chamberlain. Domnul vă asigură că nu este încă prea târziu. Ellen G. White.

Împărțirea grupelor mari

Sanatoriu, California, 10 septembrie 1908. Fratelui R. A. Underwood.

Iubite frate Underwood, Este o lucrare mare de făcut în acest stadiu al istoriei noastre. Mi s-a arătat că există locuri departe de orașe, unde se găsesc clădiri care ar fi înțelept din partea noastră să le cumpărăm pentru școlile noastre. Sunt locuri care ar trebui cumpărate și orice talant cu putință să fie folosit pentru înaintarea lucrării pe care Domnul ne-a dat-o s-o facem.

Vedem eforturile hotărâte care se depun pentru a stabili ziua întâia a săptămânii ca Sabat pentru toată lumea, în locul Sabatului Domnului. Și în timp ce se lucrează în această direcție, se face o lucrare în sfaturile cerurilor ca să aducă avantaje poporului care crede și ascultă Cuvântul Domnului.

Domnul deschide cu siguranță o cale pentru noi ca popor ca să ne împărțim și să ne subîmpărțim în grupe care au crescut prea mari ca să poată lucra cu cel mai mare câștig. Și această împărțire trebuie făcută nu numai ca studenții să aibă avantaje mai mari, ci ca și profesorii să fie folosiți, iar viața și sănătatea să fie ameliorate. Va fi mai bine să întemeiați o altă școală decât să lărgiți școala din Lincoln. Faceți ca și o altă localitate să poată avea avantajul unei instituții de educație. Asigurați-vă cel mai bun talent și feriți-vă pericolele unei școli supraaglomerate.

Toate zonele țării noastre să fie avertizate cu privire la timpul în care trăim. Când se întemeiază școli în alte localități, mulți vor afla despre motivele credinței noastre. Când facem planuri cu privire la școlile noastre, trebuie să lucrăm așa fel încât să beneficieze atât cei credincioși cât și cei necredincioși, astfel încât adevărul să pătrundă în căminele multora care acum nu-l cunosc.

Lucrarea de împărțire să fie tratată cu grijă și cu rugăciune. Se vor oferi proprietăți spre vânzare în zonele rurale la un preț sub cel real, din cauză că proprietarii doresc avantajele orașului, iar noi dorim ca în aceste localități rurale să ne așezăm școlile astfel încât studenții să fie mai departe de ispitele vieții de oraș. Dacă în aceste

locuri se găsește și teren de lucru și pentru ridicarea clădirilor, această lucrare ar avea multe câștiguri pentru studenți. Când vom părăsi orașele, sau când vom fi alungați în alte țări, meseriile învățate în școala noastră pot avea influență în favoarea adevărului.

Atunci când despărțim școlile, ar trebuie să căutăm să le facem cât mai asemănătoare cu școlile profetilor. Ar trebui să facem din ce în ce mai mult din Biblie manualul cel mai important. Oriunde se întemeiază școli ale noastre, studenții trebuie să devină cei mai studioși în ceea ce privește Biblia. Dacă vor deveni împlinitori ai Cuvântului, dacă vor săpa adânc punându-și o temelie sigură pe ascultarea de toate cerințele lui Dumnezeu, ei se vor pregăti să aprobe o școală mai înaltă. Ellen G. White.

Capitolul 150

Adevărata educație înaltă

Washington D. C., 7 mai 1909. Către profesorii de la Union College.

Iubiți conlucrători, Iată cuvintele pe care vi le-am spus luni dimineața 19 aprilie, împreună cu câteva pasaje dintr-o scrisoare cu privire la subiect, cu câteva zile înaintea vizitei noastre la College View:

Noi deci, ca împreună lucrători cu El, vă îndemnăm să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. (Căci El zice: „La vremea potrivită te-am ascultat, și în ziua mântuirii te-am ajutat; iată că acum este ziua potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”.) „Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile.” „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu”. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”.

În mijlocul nostru este un pericol permanent ca cei care angajează la lucru în școlile și în sanatoriile noastre să întrețină ideea că trebuie să meargă în pas cu lumea, să

studieze lucrurile pe care lumea le studiază și să se obișnuiască cu lucrurile cu care lumea este obișnuită. Aceasta este una dintre cele mai mari greșeli care se poate face. Vom face greșeli mari dacă nu dăm atenție deosebită cercetării Scripturilor.

Se pune întrebarea: „Care este educația cea înaltă?”. Nu există o educație mai înaltă decât aceea cuprinsă în cuvintele pe care vi le-am citit din a doua Corinteni, capitolul șase. Studenții noștri să le studieze și să le înțeleagă. Prin solul Său ales, Dumnezeu ne-a dat lumină și îndrumare cu privire la ce înseamnă educația înaltă. Nu poate fi obținută o educație mai înaltă decât aceea care a fost dată primilor ucenici și care ne e dată și nouă prin Cuvânt. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să vă impresioneze mințile cu adevărul că în toată lumea nu este nimic în domeniul educației atât de înalt, ca îndrumarea conținută în capitolele la care m-am referit. Să înaintăm până acolo unde ne conduce cuvântul. Neprihănirea noastră să fie semnul înțelegerii din partea noastră a voinței lui Dumnezeu descoperită prin solii Săi.

Este privilegiul fiecărui credincios să ia ca studiu zilnic viața și învățăturile lui Hristos. Educația creștină înseamnă primirea ca sentiment și ca principiu a învățăturilor Mântuitorului. Ea include o umblare conștientă pe urmele lui Hristos care a consimțit să-Și părăsească hainele și coroana regală și să vină în lumea noastră sub formă omenească ca să poată da neamului omenesc puterea pe care nu o pot câștiga prin nici un alt mijloc. Care a fost această putere? A fost puterea rezultată din unirea naturii omenești cu cea divină, puterea de a lua învățăturile lui Hristos și de a le urma la literă. În împotrivirea Sa față de rău, în lucrarea pentru alții, Hristos a dat oamenilor un exemplu de cea mai înaltă educație pe care o poate obține oricine.

Fiul lui Dumnezeu a fost respins de cei pe care venise să-i binecuvânteze. El a fost luat de mâini nelegiuite și răstignit. Dar după ce a înviat din morți, a stat cu ucenicii patruzeci de zile, și în timpul acesta le-a dat îndrumări foarte prețioase. El a lăsat urmașilor Săi principiile care stau la baza educației înalte. Și când era gata să-i părăsească și să meargă la Tatăl său, ultimele Sale cuvinte au fost: „Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”. Hristos nu ne va uita.

Mulți din cei care își vor plasa copii în școlile noastre vor fi atacați de ispite puternice - pentru că doresc să-și asigure tinerii cu ceea ce lumea socotește a fi o educație temeinică. Cine știe care este educația cea mai adevărată, dacă nu aceea obținută din Cartea care este temelia oricărei cunoștințe adevărate. Cei care privesc ca

fiind esențială cunoștința câștigată prin educația lumească, fac o greșală mare - una care îi va determina să se închine către părerile omenești care sunt greșite. Celor care cred că copiii lor trebuie să primească ceea ce lumea numește educație esențială, le spun: Aduceți-vă copiii la simplitatea Cuvântului lui Dumnezeu și vor fi siguri. În curând vom fi răspândiți și ce avem de făcut să facem repede.

Mi-a fost dată lumina că o presiune va fi adusă asupra fiecărui adventist de ziua a șaptea cu care lumea poate intra într-o legătură strânsă. Trebuie să înțelegem aceste lucruri. Cei care caută educația pe care lumea o apreciază atât de mult, se vor îndepărta din ce în ce mai mult de principiile adevărului până când vor accepta educația lumii. Cu ce preț și-au câștigat educația! Ei s-au despărțit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Au ales să primească ceea ce lumea numește cunoștință în locul adevărilor pe care Dumnezeu le-a încredințat oamenilor, prin slujitorii, profeții și prin apostolii Săi. Și sunt unii care, după ce au primit educația lumii, cred că o pot introduce în școlile noastre. Dar dați-mi voie să vă spun că nu trebuie să luați cea ce lumea numește educație înaltă și să o aduceți în școlile, sanatoriile și în bisericile noastre. Vă spun hotărât; acest lucru nu trebuie nicidecum făcut.

În mintea fiecărui student trebuie imprimat gândul că educația este un eșec dacă înțelegerea n-a învățat să prindă adevărurile revelației divine și dacă inima nu primește învățăturile Evangheliei lui Hristos. Studentul care, în locul principiilor largi ale Cuvântului lui Dumnezeu, primește idei obișnuite și îngăduie ca timpul și atenția să-i fie absorbite de locuri obișnuite și de probleme neserioase, va constata că mintea i se pipernicește și i se slăbește. El va pierde puterea de creștere. Mintea trebuie să fie educată să înțeleagă adevărurile importante care au de a face cu viața veșnică.

Sunt îndrumată că trebuie să înălțăm mințile studenților mult mai sus decât se crede astăzi că se poate. Inima și mintea trebuie să fie educate să-și păstreze curăția primind zilnic hrană din izvorul adevărului veșnic. Mintea și Mâna divină au păstrat de-a lungul veacurilor raportul cu privire la creațiune în toată curăția lui. Numai Cuvântul lui Dumnezeu ne dă o descriere autentică a creerii lumii noastre. Acest Cuvânt trebuie să fie studiul principal în școlile noastre. Aici putem discuta cu patriarhii și cu profeții; aici învățăm cât a costat mântuirea noastră pe Acela care era egal cu Tatăl de la început, și care Și-a jertfit viața pentru ca oamenii să poată sta înaintea Lui, răscumpărați de orice lucru obișnuit, pământesc și reinnoiți după chipul lui Dumnezeu.

Dacă vrem să învățăm de la Hristos, trebuie să ne rugăm cum s-au rugat apostolii când Duhul Sfânt s-a coborât peste ei. Avem nevoie de un botez al Duhului lui Dumnezeu. Nu suntem în siguranță nici un ceas dacă nu dăm ascultare Cuvântului lui Dumnezeu.

Nu spun că nu trebuie studiate limbile străine. Aceste limbi trebuie studiate. Înainte de aceasta, va fi o nevoie mare ca mulți să-și părăsească familiile și să lucreze între cei care vorbesc alte limbi; și cei care cunosc ceva din limbile străine vor putea să comunice cu cei care nu cunosc adevărul. Unii din poporul nostru vor învăța limbile străine în țările în care sunt trimiși. Aceasta este calea cea mai bună. Și cineva care va fi alături de lucrătorul credincios ca să-i deschidă înțelegerea și să-i dea înțelepciune. Dacă nu știți nici un cuvânt dintr-o limbă străină, Domnul va putea face ca lucrarea voastră să aducă roadă. Când mergeți între acești străini și le prezentați publicațiile, Domnul va lucra asupra minții lor, dându-le o înțelegere a adevărului. Unii dintre cei care preiau lucrarea în câmpuri străine pot prezenta Cuvântul printr-un traducător. Ca urmare a unui efort credincios, va fi un seceriș atât de bogat încât nici nu vă gândiți.

Mai este un domeniu de lucrare care trebuie promovat, și anume lucrarea în orașele mari. Ar trebui formate grupe de lucrători serioși care să lucreze în orașe. Oamenii să studieze nevoile care trebuie împlinite în locurile care au fost neglijate. Domnul ne-a atras atenția la mulțimile neglijate în orașele mari, însă s-a dat prea puțină atenție acestei chestiuni.

Nu dorim să-L supărăm pe Domnul destul și să-I cerem darurile Duhului Sfânt. Iar Domnul dorește să-L supărăm în această direcție. El dorește să-I înălțăm cererile la Tronul Său. Puterea convertitoare a lui Dumnezeu trebuie să fie simțită în rândurile noastre. Cea mai valoroasă educație ce poate fi obținută este aceea de a merge cu solia adevărului în locurile care sunt în întuneric, așa cum primii ucenici au mers în ascultare de însărcinarea lui Hristos. Mântuitorul a dat ucenicilor direcția în puține cuvinte. El le-a spus la ce se puteau aștepta: „Vă trimet, a zis El, ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii”. Acești lucrători urmau să meargă ca reprezentanți ai Aceluia care Și-a dat viața pentru viața lumii.

Domnul dorește să ne armonizăm cu Duhul Său. Dacă vom face lucrul acesta, Duhul Său ne va conduce mințile. Dacă înțelegem bine în ce constă educația esențială, și încercăm să învățăm pe alții principiile Sale, Hristos va sta alături de noi și ne va

ajuta. El a făgăduit urmașilor Săi că atunci când vor ajunge în fața consiliilor și a judecătorilor, nu trebuie să-și facă griji cu privire la ce vor vorbi. „Eu vă voi îndruma și vă voi călăuzi” a zis El. Știind ce am fost învățați de Dumnezeu, când cuvintele înțelepciunii cerești ne vor fi aduse în minte, le vom deosebi de gândurile noastre. Le vom înțelege ca fiind cuvintele lui Dumnezeu și vom vedea în ele viață și putere.

„Vă voi da o vorbire și o rostire.” Dintre toate asigurările prețioase pe care Dumnezeu mi le-a dat cu privire la lucrarea mea, nici una n-a fost mai prețioasă decât aceasta, că îmi va da o limbă și o pronunție oriunde va trebui să merg. În locurile în care am întâmpinat împotrivirea cea mai mare, orice limbă a fost adusă la tăcere. Am rostit clar solia atât poporului nostru cât și mulțimilor, iar cuvintele mele au fost primite ca venind de la Domnul.

Dacă privim la El, Domnul ne va ajuta să înțelegem ce constituie adevărata educație înaltă. Ea nu trebuie câștigată, doar supunându-vă unor cursuri lungi de studiu. În astfel de cursuri veți învăța lucruri valoroase, dar și alte lucruri care n-au valoare. Domnul ne dorește împreună lucrători cu El. El este marele nostru ajutor. El ne dorește aproape de El și să învățăm de la El toată smerenia minții.

Trebuie să educăm tineretul ca să exerseze atât puterile minții cât și cele fizice. Exercițiul sănătos al ființei întregi va procura o educație largă și cuprinzătoare. În Australia am avut o lucrare grea de îndeplinit în educarea părinților și a tinerilor în aceste domenii; dar am perseverat în străduințele noastre până când s-a învățat lecția că pentru a avea o educație completă, atât timpul cât și studiul trebuie împărțite între câștigarea cunoștințelor din cărți, și asigurarea unor cunoștințe de lucrare practică. O parte a zilei era petrecută cu o lucrare utilă, studenții învățând cum să lucreze pământul, cum să cultive solul și cum să construiască locuințe, într-un timp care altfel ar fi fost folosit la jocuri și distracții. Și Domnul a binecuvântat pe studenții care și-au devotat timpul învățării lecțiilor folositoare.

Nu socotiți ca fiind esențială partea teoretică a educației voastre. Studenții de la medicină vor trebui să urmeze studiile programate. Ei vor asculta unele teorii care sunt contrare adevărului. Domnul dorește ca studenții noștri de la medicină să stea foarte aproape de cei care cred și învață adevărul. Și ca ajutoare ale lor îi pot învăța cum să-i trateze pe bolnavi și cum să devină lucrători credincioși pentru bolnavi. Sunt multe căi prin care Domnul ar dori să ne apropie de aceia care onorează și învață pe alții Cuvântul

Său și prin această legătură ne va da o educație foarte valoroasă.

Poate ziceți „Lumea nu ne va recunoaște”. Și ce dacă lumea nu vă recunoaște? Puterea lui Dumnezeu este aceea care impresionează mințile oamenilor. Să se imprime din ce în ce mai mult în mintea oricărui student, că fiecare dintre noi ar trebui să aibă o înțelegere inteligentă cu privire la cum trebuie să fie tratat sistemul fizic. Și există mulți care ar avea o inteligență mai dezvoltată în aceste chestiuni dacă nu s-ar fi devotat atâți ani de studiu fără experiență practică sub îndrumarea unor medici și chirurghi pregătiți. Cu cât vă așezați mai mult sub îndrumarea lui Dumnezeu, cu atât veți primi o cunoaștere mai mare de la El. Dacă veți sta în legătură mai strânsă cu Izvorul oricărei puteri, iar ca slujitori ai bolnavilor, vă vor veni în minte sugestii cu privire la felul cum puteți aplica la cazul respectiv principiile învățate în zilele studenției. „Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu.” El trebuie să vă fie Instructor Șef. Ellen G. White.

Școala de la Hillcrest

Takoma Park Station, Washington D. C., 17 mai 1909.

Cu ocazia vizitei noastre la Nashville, am fost la ferma școlii din Hillcrest, unde frații Staines și Bralliar lucrează pentru a înființa o școală de pregătire pentru lucrătorii de culoare. Această fermă de 93 de acri se găsește cam la șase mile distanță de Nashville. Așezarea este excelentă. Aici studenții pot fi învățați să înalțe clădiri și să cultive pământul ca o parte a educației lor. În același timp li se pot preda instrucțiuni în cunoașterea Bibliei, și să fie pregătiți prin studierea generală a cărților selectate cu înțelepciune, ca să știe cum să facă lucrarea la care sunt chemați.

Când am văzut diferitele părți ale fermei, inima mea s-a bucurat. Terenul de pe deal este potrivit pentru clădiri, pentru crescătorie de păsări, pentru pășune, iar starea pământului va fi mult apreciată când va fi lucrat cu credincioșie.

Începutul a fost făcut prin ridicarea locuințelor pentru studenți. Ele sunt simple și ieftine, însă sunt confortabile și convenabile. Sunt necesare mai multe locuințe de acestea. Locuința pe care am vizitat-o tocmai fusese clădită din banii donați de sora Marian Stowell Crawford. Cei care poartă povara acestei lucrări ar trebui să fie încurajați și nu împiedicați prin cuvinte care să-i demobilizeze sau să slăbească credința acelor care i-au ajutat.

Inima mea a fost plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru că a fost procurat un loc aproape de Nashville unde tineri inteligenți care caută să obțină o educație care să-i pregătească să ajute pe alții, pot avea avantajele oferite de Școala de la Hillcrest. Cu siguranță că Domnul mișcă inimile poporului Său și-i determină să ajute la înființarea unor centre de formare pentru educarea tinerilor de culoare care să lucreze între cei de rasa lor. Hillcrest este o proprietate frumoasă, și oferă ocazia să se asigure multora pregătirea pentru slujire. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta și să prindem curaj.

Fratele Staines împreună cu asociații lui sunt angajați într-o lucrare bună. Cred că Domnul i-a condus și îi va binecuvânta la îndeplinirea cu conștiinciozitate a ceea ce au

început. Rugăciunea mea este ca Domnul să convingă mințile poporului Său să se prindă de această lucrare și să o ajute în continuare. Nu trebuie să îngăduim ca critici și mișcări neînțelepte ale unora dintre frații noștri să descurajeze pe lucrători și să împiedice lucrarea. Așa cum Domnul a condus pe fratele Staines să se apuce de această lucrare, vor fi și alții duși să ajute în diferite alte locuri. Oameni din diferite părți ale câmpului, ca împreună lucrători cu Dumnezeu, vor căuta tineri de culoare promițători și-i vor încuraja să meargă la școala aceasta. Și vor ajuta în procurarea unei clădiri potrivite cu săli de clasă.

Când eram gata să ne reîntoarcem la Nashville, profesorii și studenții s-au adunat cu toții în clase, și le-am spus:

„Sunt recunoscătoare că am avut privilegiul să vizitez școala aceasta. Toți ar trebui să o apreciați. Aveți aici teren pe deal și pe câmpie. Trebuie să pregătiți terenul pentru semănarea seminței; și în străduințele voastre binecuvântarea Domnului va fi cu siguranță cu voi dacă veți umbla în smerenie cu Dumnezeu. Încredeți-vă în El care cunoaște situația. Apoi El va putea lucra cu voi în toate eforturile voastre, și veți vedea mântuirea lui Dumnezeu.

Veți avea rugăciunile și ajutorul nostru pe care-l vom putea oferi. Interesele noastre se vor uni cu ale voastre. Iar Domnul vă va ajuta să depuneți această străduință, nu doar pentru binele care poate fi realizat în această școală, ci și pentru mulți alții care au nevoie de experiența pe care o faceți voi. Lucrarea pe care o faceți aici poate avea ca rezultat salvarea a sute de suflete.

Dacă veți continua să cunoașteți pe Domnul, veți descoperi că El se arată ca zorile dimineții; și binecuvântarea Domnului va fi asupra părinților și a copiilor. Trebuie să ne reamintim cu grijă de un lucru. Este acela ca studenții din școala aceasta să ducă cu ei ce văd și aud aici. Ei vor urma exemplul pe care voi îl dați.

Sunt profund interesată de lucrarea care se face aici, deoarece mi-a fost dată o lumină specială cu privire la neglijența care s-a dat pe față pentru lucrarea pe care o faceți voi. În scrierile mele am specificat care este această lucrare. Am încercat mereu și mereu să accentuez importanța ei în mințile oamenilor. Voi continua să vorbesc despre ea oriunde voi merge.

Voi nu lucrați singuri. Când sunteți ispitiți să vă descurajați, amintiți-vă de lucrul acesta. Îngerii lui Dumnezeu sunt chiar în jurul vostru. Ei vor lucra pe pământ făcându-l să-și dea comorile.

Aceasta este îndrumarea pe care încerc să o dau poporului nostru. Doresc ca ei să înțeleagă ce se poate realiza dacă vom lucra după voia Domnului. Domnul este Acela care mi-a dat îndemnul. Să urmărim îndrumarea Sa”.

După ce am rostit aceste cuvinte de încurajare ne-am plecat în rugăciune și binecuvântarea Domnului a venit asupra mea dându-mi asigurare și speranță cu privire la această lucrare care a început atât de umil. Am hotărât acolo să dau o sută de dolari pentru a ajuta la echiparea școlii. Și acum prezint poporului nostru invitația să se unească cu mine la oferirea mijloacelor necesare pentru lucrările ei.

Profesorii să ia seama la această solie: „Nu te teme căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc; tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare”. (Semnat) Ellen G. White.

Poporul nostru din statele sudice

Washington D. C., 8 iunie 1909. Fraților Sutherland și Magan.

Sunt îndemnată să vă spun: Fiți cu atenție la mișcările pe care le faceți acum. Ați avut multe piedici în lucrarea voastră și uneori ați fost aproape copleșiți de greutate, astfel că uneori vi se părea aproape imposibil să înaintați în lucrarea pe care Dumnezeu dorea să o faceți. Ați avut multe descurajări, însă grija călăuzitoare a Domnului v-a însoțit. Acum să fiți atenți să nu faceți vreun pas pe o cale pe care El să nu meargă înaintea voastră ca să vă călăuzească. N-ar trebui să părăsiți actualul câmp de lucru dacă nu aveți o dovadă lămurită că este voia Domnului să faceți astfel.

Frate Magan, familia ta este prețioasă în ochii lui Dumnezeu. Soția și copiii tăi trebuie să-ți poarte de grijă. Familia ta poate lucra împreună în armonie.

Am cuvinte de spus poporului nostru din câmpul sudic: „Nu vă concentrați lucrarea într-un singur loc. Domnul va avea grijă de extinderea lucrării în multe locuri. Lucrarea pe care fratele Staines și Brailliar au început-o nu trebuie nicidecum să fie descurajată. Talentele multor lucrători trebuie să fie folosite cu înțelepciune și cu credincioșie. „Răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după lucrarea lui” declară Mântuitorul. Lucrătorii să-și aducă aminte că răsplătirea lor finală va fi în proporție cu dezvoltarea caracterului creștin. Domnul așteaptă dobândă la talentele pe care le-a încredințat slujitorilor Lui - dobândă în proporție cu darurile pe care El le-a revărsat.

Viața lui Hristos de umilință și moartea Sa rușinoasă au plătit prețul mântuirii oricărui suflet. Viața veșnică în împărăția lui Dumnezeu este motivația cea mai înaltă pentru o slujire consacrată pe care o poate cere de la orice bărbat și femeie.

Fiecare suflet a primit pentru lucrare capacități deosebite. Aceștia sunt talanți care trebuie înmulțiți printr-o slujire credincioasă, pentru ca Hristos, la venirea Sa, să primească ale Sale cu dobândă.

Auzim mult despre educația înaltă, așa cum privește lumea acest subiect. Însă

aceia care sunt neștiutori cu privire la înalta educație așa cum a fost învățată și exemplificată în viața lui Hristos, sunt cu totul neștiutori cu privire la ce înseamnă educația mai înaltă. Înalta educație înseamnă conformarea cu condițiile mântuirii. Ea cuprinde experiența privirii zilnice la Isus, și a lucrării împreună cu Hristos pentru mântuirea celor care pier.

Lenevia este păcat, deoarece este o lume pentru care să se lucreze. Hristos Și-a dat viața pentru lucrarea de înălțare a celor decăzuți și păcătoși. Cu toate că era prințul cerului, a trăit, a suferit și a murit prin abuzul și batjocura oamenilor decăzuți; și toate acestea pentru ca să pregătească locuri în curțile cerești pentru familia omenească. Hristos a dat îndrumări de cea mai înaltă calitate. Ne putem imagina o educație mai înaltă decât aceea care se poate obține prin conlucrare cu El?

Acum este timpul nostru de lucru. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape; în curând vine noaptea când nimeni nu poate lucra. Această noapte este mult mai aproape decât presupun mulți. Înălțați pe Omul Calvarului înaintea acelor care trăiesc în păcat. Prin scris și prin glas să respingem ideile false care au pus stăpânire pe mințile oamenilor cu privire la educația înaltă.

Hristos dă poruncă fiecărui lucrător: „Duceți-vă astăzi în via Mea pentru slava numelui Meu. Prezentați înaintea unei lumi plină de corupție, binecuvântarea adevăratei educații înalte”. Lumina trebuie să lumineze cu putere din partea oricărui credincios. Cei apăsăți, împovărați, cei cu inima zdrobită și cei încurcați trebuie îndreptați către Hristos, izvorul oricărei vieți și puteri spirituale.

Vouă și studenților voștri vi se adresează cuvântul: „Fiți soldați credincioși. Căutați educația cea mai înaltă, care este o conformare totală cu voința lui Dumnezeu și veți recolta cu siguranță răsplata care vine ca urmare a primirii ei. Când vă așezați tot timpul în poziția în care puteți fi primitorii binecuvântării lui Dumnezeu, numele Domnului va fi preamărit prin viețile voastre.

Citiți cu atenție capitolul 40 din cartea lui Isaia. Cei care-și predau inima Domnului ca să cunoască voia Sa precum și căile Sale, vor primi educația cea mai înaltă accesibilă pentru cei muritori. Ei își clădesc experiența nu pe sofismele lumii, ci pe principiile nealterate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ellen G. White. (W C. White)

Capitolul 153

Lucrarea în Sud

(Raport cu privire la un interviu între sora Ellen G. White și fratele W C. White la Sanatoriul Elmshaven, California, în sabatul de 15 august 1914, după amiază)

Găsind-o pe mama în sufragerie cam pe la ora 2:30 după-amiază, I-am spus despre adunarea de dimineață din capela Sanatoriului și despre noua casă.

După o conversație de câteva minute, mama m-a întrebat dacă mai este și o altă chestiune pe care vreau să i-o prezint. I-am spus despre o mărturie scrisă în anul 1908 cu privire la activitatea școlară din Sud pe care aș dori să o explice. I-am adus scrisoarea cu data de 6 ianuarie 1908 adresată „Celor care poartă răspunderile la Washington și în alte centre”. I-am citit această scrisoare clar și încet.

La încheierea lecturii, m-am referit la faptul că ceea ce scrisese atunci cu privire la activitatea școlară din Sud și nevoia de a fi ajutată, a condus pe câțiva bărbați care reprezentau câteva întreprinderi mici să simtă că erau liberi să facă un tur prin bisericile noastre pentru donații și că frații se împotriveseră planului acestuia. I-am mai spus că mă gândisem să avem un comitet de șapte sau nouă membri însărcinați să primească darurile și să dea ajutoare acolo unde era nevoie.

Mama a zis: „Așa ar fi trebuit să se facă”. Mi s-a prezentat de mai multe ori faptul că trebuie făcut ceva asemănător. Dacă am fi fost destul de sensibili să ne sfătuim cu amabilitate și cu respect, s-ar fi văzut binecuvântarea Domnului în această lucrare precum și harul lui Dumnezeu în acțiunea lucrătorilor. Atunci Dumnezeu ar fi putut impresiona inimile.

„Unitatea în spirit și în acțiune, dă o notă de încredere în mâinile lor cu privire la primirea de mijloace și toată lucrarea se va face în ordine. S-a făcut o impresie care n-a putut fi ștearsă din minte, și anume că lucrarea a continuat. Aceasta dovedește că lucrarea se întemeiază pe adevăr și pe neprihănire.”

I-am spus că un comitet ar putea primi darurile și le-ar putea repartiza puțin aici,

și puțin acolo, unde era cea mai mare nevoie.

Mama a spus: „Mi s-a arătat de câteva ori că așa ar trebui să se facă și m-am mirat că a trecut atât de mult timp până ce s-a pus în aplicare.

Ar trebui să se dea pe față o încredere statornică între frații care au acceptat să-și facă partea în această lucrare - nu o unitate de formă, ci una solidă, bine legată, pentru ca atunci când se ridică întrebări să se poată arăta că nu se lucrează cu presupuneri ci cu adevărul”.

I-am spus că un comitet de administrație ales, ar da încredere poporului nostrum și că acești oameni pot da și sfaturi lucrătorilor.

Mama a spus: aceasta este calea care mi-a fost prezentată de multă vreme. Atunci când văd procedări rele în lucrare, se pot face schimbări. Dacă se intervine repede, atunci schimbările se fac ușor.

Trebuie să arătăm că noi călcăm pe un teren solid. Dacă lucrăm în armonie cu principiile neprihănirii și ale adevărului, îngerii lui Dumnezeu vor lucra împreună cu noi. Oamenii trebuie să vadă dreptate și consecvență în lucrare. Neprihănirea și adevărul trebuie să lucreze în armonie perfectă. Dumnezeu va fi cu lucrătorii iar prosperitatea îi va urma atunci când lucrează în simplitate și în adevăr.

Este în interesul nostru să ne asigurăm că lucrarea va înainta în siguranță și cât mai desăvârșit cu putință. Oamenii vor vedea hotărârea noastră de a săpa adânc și de a pune o temelie sigură, și Dumnezeu lui Israel va fi răsplata noastră.

Aș dori să mai vorbim despre un subiect:

Cei care au familii n-ar trebui să fie chemați să suporte greutăți și lipsuri inutile. Ar trebui lăsați să se ocupe de familiile lor. Nu trebuie să fim de acord cu ideea că cei care lucrează din greu ca să clădească lucrarea, trebuie tratați cu indiferență. Îngerii lui Dumnezeu vor fi siguranța lor pentru reușită.

Să tragem cu toții în aceeași direcție - nu unul într-o parte și altul în cealaltă. Numai atunci îngerii lui Dumnezeu vor conduce la reușită.

Aceste lucruri ar trebui repetate mereu și mereu, pentru ca frații să tragă în armonie și în unitate pentru înălțare - nu a lor, ci pentru dezvoltare în prezența lui Dumnezeu. Ei trebuie să lucreze în armonie cu Cuvântul Său. Atunci lecțiile predate vor fi de un caracter pe care studenții le vor înțelege ca „da” și „amin” pentru biruință. Pentru că nu umblăm continuu pe urme sigure, sunt atâtea nereușite. Însă nu este nevoie de eșecuri pentru că Dumnezeu a vorbit și voința Sa se va împlini. Nimic altceva nu ne va face în stare să învingem ca prezentarea înaintea lui Dumnezeu al Cuvântului sigur al făgăduințelor sale. Atunci nu va fi nici un eșec.

Noi nu vorbim nici pe jumătate, nu, nici un sfert despre credință așa cum ar trebui să facem, dacă vrem să ne așteptăm la biruință. Nu dăm pe față nici un sfert din credința pe care avem privilegiul să o exercităm. Am onorat făgăduințele Sale atât de puțin încât nu mai știm unde ne găsim. Ar trebui să punem pe Domnul la încercare și să constatăm că El înțelege exact ce spune. El este un Dumnezeu al milei, a cunoașterii și al puterii, și toate acestea sunt pentru noi, dacă suntem gata să le luăm.

„Mi-au fost spuse aceste cuvinte ca să le rostesc în auzul poporului. Dacă toți le vor primi prin credință vie, atunci vom vedea mântuirea lui Dumnezeu.”

Mama s-a odihnit puțin.

După aceea am discutat despre sistemul nostru de revizuire a conturilor tuturor conferințelor și a instituțiilor și a spus că unii dintre frații noștri au socotit că și conturile întreprinderilor auxiliare independente și autogestionare, care au primit donații de la poporul nostru să fie verificate. I-am mai spus și despre obiecțiile ridicate la această chestiune.

Mama a zis: Am crezut că lucrul acesta s-a făcut. Aceasta ar trebui făcută totdeauna. Bani pe care îi primesc sunt banii lui Dumnezeu. După lumina dată mie, acest lucru trebuie făcut. Dacă se dă pe față încredere în frați, darurile poporului vor fi vii și se vor înmulți.

Dumnezeu trăiește și domnește. Trebuie să credem pe Dumnezeu pe cuvânt. Atunci se vor face lucrări minunate. Trebuie să preamărim pe Domnul Dumnezeu lui Israel, ascultând de Cuvântul Său; deci să-L preamărim pentru că așteptările noastre

sunt împlinite. Avem un Dumnezeu care lucrează; de aceea ne putem deschide buzele și să-L proslăvim cu deplină încredere. Iar cu pungile noastre putem lucra la salvarea tuturor sufletelor din jurul nostru.

Ultimele zile ale sorei E. G. White

În ziua de 13 februarie 1915, sora White a suferit un accident, preludiul morții sale care a avut loc Vineri după amiază 16 iulie 1915. Rapoartele și articolele următoare conțin ultimele sale instrucțiuni date în acest timp.

O scrisoare de la fratele W C. White (Review and Herald, 11 martie)

În ultimele luni starea generală de sănătate a mamei a fost destul de favorabilă, așa cum se poate aștepta de la cineva de vârsta ei. Ea a spus că în nici o perioadă din viața ei n-a fost atât de liberă de dureri fizice, și cu toate că a început să slăbească din ce în ce mai mult, până la accidentul recent n-a fost obligată să petreacă nici o zi în pat. A putut să se scoale și să coboare scările fără să fie ajutată, iar pe vreme favorabilă, și-a făcut plăcerea să se plimbe odată pe zi iar alteori de două ori pe zi.

Dispoziția ei bună nu s-a micșorat. Când se referea la vârsta ei și la condiția fizică, deseori își exprima recunoștința față de Dumnezeu pentru grija Lui. Încrederea ei în El nu s-a clătinat niciodată. Totdeauna se gândea la ceilalți, și de curând și-a manifestat o dispoziție mai mare să facă bine prietenilor și asociațiilor ei. Găsea o bucurie mare să citească în Review și în scrisorile primite de la vechii ei prieteni, rapoarte cu privire la înaintare. Își manifesta un interes profund în lucrarea de pregătire a manuscriselor ei pentru publicare.

Miercuri dimineața, 27 ianuarie, m-am întors acasă după o absență de șaisprezece săptămâni petrecute în Răsărit și în Sud. Am găsit-o pe mama plină de voie bună și era interesată să audă despre lucrarea din locurile pe care tocmai le vizitasem. Părea să fie destul de bine când am plecat de acasă la începutul lui octombrie.

Vineri după amiază, 12 februarie când am părăsit biroul pentru o călătorie scurtă la Sfânta Elena, mama a ieșit afară și am petrecut zece minute plimbându-ne sub razele soarelui și vorbind despre progresul soliei în toată lumea.

În Sabat dimineața; mama a părut la fel de bine ca de obicei. Pe la amiază când a

intrat din vestibul în camera de lucru, s-a împiedicat și a căzut. Asistenta ei May Walling care se găsea cam la opt metri s-a grăbit să-i vină în ajutor și a încercat să o ridice pe picioare. Când mama s-a văitat de durere, May a ridicat-o într-un scaun cu rotile, a dus scaunul prin hol la dormitorul mamei, și a așezat-o în pat. Apoi May a telefonat Doctorului Klingerman la sanatoriu și i-a aplicat comprese pe coapsă, unde durerea părea mai tare.

Când a venit medicul a spus că era fie o scrântire gravă, fie o fractură, și a recomandat o radiografie la sanatoriu. Această examinare a arătat o fractură intracapsulară a femurului stâng la încheietura între capul femurului și rotulă. Mama a suportat cu multă răbdare toate experiențele dureroase legate de transportul de acasă la sanatoriu și înapoi.

Sora mc Enterfer care era însoțitoarea ei de călătorie și secretară în aproape tot timpul de treizeci de ani, este cu ea; de asemenea și May Walling care a fost adusă acasă și care a fost asistenta ei credincioasă timp de aproape doi ani. Doamna Hungerford o asistentă bine pregătită de la Sanatoriu este de asemenea cu ea.

Mama ocupă camera de studiu unde în ultimii zece ani de muncă și-a scris aproape toate lucrările. Uneori, când este aproape trează ea întreabă cât va mai dura călătoria și când va ajunge acasă; după aceea, când se trezește de-a binelea zice: „Sunt chiar aici în camera mea”.

Cu ocazia timpului de rugăciune, mama se atașează cu zelul ei obișnuit și cu claritate în gândire, exprimându-și o încredere deplină și o resemnare totală.

De la accident mi-a spus că simte că lucrarea ei este terminată, luptele ei s-au sfârșit și că este dispusă să se culce și să doarmă până în dimineața învierii, dacă nu cumva Domnul mai are de făcut cu ea vreo lucrare.

Acesta nu este un gând nou, ci este în perfectă armonie cu exprimările ei frecvente din ultimul an. Despre credința și curajul ei constant, Fratele C. C. Crysler îmi scria pe 23 decembrie 1914, următoarele:

„Chiar și atunci când este foarte obosită, mama ta pare să găsească o mare mângâiere în făgăduințele Cuvântului și deseori caută un pasaj pe care îl completează

atunci când începem să cităm vreun text cunoscut. În aceste împrejurări mi se pare și mai spirituală decât de obicei; adică, ea zăbovește mult asupra experienței personale de credință și de speranță și își aduce aminte de providențele care o fac să-și reînnoiască curajul ei în Dumnezeu. Cu aceste ocazii ea caută mângâiere și ajutor spiritual, și ne roagă mai des decât altădată să ne unim în rugăciune cu ea.

„Nu o găsesc descurajată de situația ei, și nici nu o văd descurajată de situația din câmpurile de lucru unde lucrează frații ei. Are o credință puternică în puterea lui Dumnezeu de a conduce mai pe sus de toate și care-și aduce la îndeplinire scopul Său veșnic prin străduințele acelor pe care i-a chemat să îndeplinească o parte din marea Sa lucrare. Ea se ridică deasupra criticii celor mici la suflet, chiar și deasupra eșecurilor acelor care au fost muștrați și își exprima convingerea, născută se pare de o credință neabătută în biserica Dumnezeului celui viu, ca frații ei să rămână credincioși cauzei pe care au iubit-o și că Domnul va continua cu ei până la sfârșit și le va asigura o biruință deplină asupra planului vrăjmașului.

Credința în puterea lui Dumnezeu care o va susține prin toate slăbiciunile care însoțesc o vârstă înaintată; credința în făgăduințele prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu; credința în frații ei care duc povara lucrării; credința în biruința finală a întregii solii îngerești - aceasta este credința deplină de care mama ta se bucură în orice ceas. Aceasta este credința care îi umple inima de bucurie și de pace, chiar și atunci când suferă de slăbiciuni fizice mari, și când nu mai face progrese în domeniul literar. O credință ca aceasta inspiră pe oricine o poate vedea.” W. C. White.

O solie pentru tineretul nostru

Vineri dimineața, 3 martie 1915.

(În jurul orei 10 dimineața, mama a început să vorbească cu asistenta ei cu privire la alegerea cărților pentru tineret care să le întărească mințile. Asistenta m-a chemat, și am scris cât am putut de complet cele ce mi-a spus mama. Aici este o parte din cele spuse de ea și care este de interes general. - W. C. White a publicat în Review and Herald din 15 aprilie, 1915)

Există cărți de importanță vitală și care nu sunt luate în seamă de tineretul nostru. Sunt neglijate deoarece nu sunt atât de interesante pentru ei ca unele lecturi ușoare.

Ar trebui să sfătuim pe tineri să se intereseze de acest material de citit care se recomandă singur pentru clădirea caracterului creștin. Cele mai importante puncte ale credinței noastre ar trebui pecetluite în memoria tinerilor. Ei au doar o scânteiere din aceste adevăruri, și nu o cunoaștere care să-i ducă la studierea lor cu ardoare. Tineretul nostru să citească ceea ce are un efect sănătos, sfințitor asupra minții. Au nevoie de aceasta ca să poată discerne care este religia adevărată. Există multă lectură bună, dar care nu sfințește.

Acum este timpul și ocazia noastră să lucrăm pentru tineret. Spuneți-le că ne găsim acum în crize periculoase și vrem să știm cum să discernem evlavia cea adevărată. Tineretul nostru are nevoie să fie ajutat, înălțat și încurajat, dar într-un mod corect, poate nu așa cum doresc ei, ci într-un mod care-i va ajuta să aibă minți sfințite. Ei au nevoie de o religie bună, sfințitoare mai mult decât orice altceva.

Nu mă aștept să trăiesc mult. Lucrarea mea este aproape gata. Spuneți tinerilor noștri că doresc ca cuvintele mele să-i încurajeze la acel mod de viață care să fie cel mai atractiv pentru inteligențele cerești, și ca influența lor asupra altora să fie cea mai înnobilitoare.

În viziune de noapte, alegeam și puneam deoparte cărți care nu aduc tinerilor nici

un câștig. Trebuie să alegem pentru ei cărțile care să-i încurajeze la sinceritate în viață și să-i conducă să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea mi-au fost prezentate în trecut și am socotit să le aduc înaintea voastră și să mă asigur că veți face așa. Nu ne putem îngădui să oferim tineretului o lectură fără valoare. Sunt necesare cărțile care sunt o binecuvântare pentru minte și pentru suflet. Aceste lucruri sunt privite cu atâta ușurință, de aceea poporul nostru trebuie să știe ce spun.

Nu cred că mai am multe mărturii pentru poporul nostru. Bărbați noștri cu minți integre știu ce este bine pentru înălțarea și pentru clădirea lucrării. Dar cu dragostea lui Dumnezeu în inimile lor, trebuie să pătrundă din ce în ce mai adânc în studierea lucrurilor lui Dumnezeu. Sunt foarte doritoare ca tineretul nostru să aibă lectura cea mai bună; atunci și cei în vârstă vor face la fel. Trebuie să ne ațintim privirea la atracția religioasă a adevărului. Să ținem mintea și creierul deschise la adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Satana vine atunci când oamenii nu se așteaptă. Nu trebuie să ne mulțumim pentru faptul că solia de avertizare a fost prezentată odinioară. Trebuie să o prezentăm iar și iar.

Putem începe un curs de lectură atât de interesat încât să atragă și să influențeze multe minți. Dacă voi fi scutită de alte datorii, aș ajuta cu bucurie la pregătirea cărților pentru tineret, astfel încât scopul pe care-l au să nu fie greșit înțeles.

Îndemn pe frații mei să încurajeze continuu pe tineri să țină la mare cinste valoarea și harul lui Dumnezeu. Lucrați și rugați-vă neîncetat pentru simțul valorii religiei adevărate. Introduceți în ea binecuvântarea și atracția sfințeniei și a harului lui Dumnezeu. Am simțit o povară cu privire la aceste lucruri deoarece știu că sunt neglijate.

Nu am siguranța că viața mea va mai dura mult, dar simt că sunt primită de Domnul. El știe cât am suferit când am văzut standardele coborâte de viață adoptate de așa numiții creștini. Am socotit ca ceva obligatoriu ca adevărul să se vadă în viața mea și ca mărturia mea să meargă la oameni. Doresc să faceți tot ce puteți pentru ca scrierile mele să fie puse în mâinile oamenilor din țările străine.

Spuneți tinerilor că am avut multe avantaje spirituale. Dumnezeu dorește ca ei să facă eforturi stăruitoare pentru a duce oamenii adevărul. Sunt îndemnată să spun aceste lucruri ca o datorie specială a mea. Ellen G. White.

“Știu că lucrarea mea s-a terminat”

(O scrisoare circulară de la fratele W. C. White) Sanatoriul „Elmshaven”, California, 7 martie 1915.

Dragă prietene, În ultima săptămână mama a stat în pat trei sau patru ore pe zi. Doctorii spun că se ține foarte bine, ținând seama de vârsta ei. Miercurea trecută a spus fratelui Crisler: „Am nevoie de rugăciunile întregului popor al lui Dumnezeu”. Infirmierei ei i-a spus: „Isus este Mântuitorul meu binecuvântat și Îl iubesc cu toată ființa mea”.

Astăzi discutând cu fratele Crisler a zis: „Curajul îmi este întemeiat pe Mântuitorul meu”. Doresc pacea aceea care abundă în Hristos Isus. Lucrarea mea, aproape s-a încheiat. Privind în trecut, nu simt nici cea mai slabă întristare sau descurajare. Sunt atât de recunoscătoare că Domnul m-a ferit de disperare sau de descurajare și că pot înălța încă steagul. Sunt recunoscătoare că lucrurile stau astfel. Știu pe cine iubesc și în cine se încrede sufletul meu”.

Vorbind despre moarte, zicea: „Cred că cu cât vine mai repede, va fi cu atât mai bine. Nu am nici un gând descurajator, nici de amărăciune. Am sperat că voi fi în stare să mai vorbesc încă odată poporului, dar aceasta este treaba Domnului nu a mea”.

Am lumină, credință, speranță și curaj precum și bucurie în Domnul, și îmi este suficient. Domnul înțelege cât pot suporta și mi-a dat harul să port în vreme de descurajare tot ce am avut uneori de purtat, și-I sunt recunoscător pentru aceasta.

Nu mă pot plânge de nimic; mulțumesc Domnului pentru toată bunătatea Sa, pentru toată îndurarea și pentru toată dragostea Sa”.

Arătând către unele din cărțile ei și luându-le în mână, a continuat: „Apreciez aceste cărți cum n-am făcut-o niciodată până acum. Le prețuiesc. Ele sunt adevărul și neprihănirea și constituie o mărturie permanentă că Dumnezeu este corect.

„Nu am nimic de care să mă plâng. Domnul să-Și folosească calea și să-Și facă lucrarea cu mine, astfel încât să fiu curățită și înnobilită; și aceasta este tot ce doresc. Știu că lucrarea mea este terminată; nu are rost să mai spun altceva. Mă bucur că îmi vine vremea ca să mi se îngăduie să mă culc și să mă odihnesc în pace. Nu am nici o dorință ca viața să-mi fie prelungită.

După rugăciunea rostită de fratele Crisler, ea s-a rugat: „Tată ceresc, vin la Tine, așa slabă și ca o trestie frântă, totuși prin susținerea Duhului Sfânt, prin îndreptățire și adevăr care va birui. Îți mulțumesc , Doamne, Îți mulțumesc și nu mă voi da la o parte de la nimic care va birui. Lumina Ta, bucuria și pacea Ta să fie asupra mea în ultimele mele ceasuri, ca să Te proslăvesc pe Tine; aceasta este toată dorința mea cea mai mare; și aceasta este tot ce te rog să-mi dai. Amin”.

După rugăciune a adăugat: „Nu știam cum va fi în cea din urmă, în cea mai de pe urmă suferință. Dar simt că mă pot sprijini cu toată greutatea pe făgăduințele lui Dumnezeu; și nu mă îndoiesc absolut deloc și nici nu pun la îndoială înțelepciunea Sa în nici un fel. El a luat măsuri să fiu purtat cu bine prin toate. Și mă bucur atâta vreme cât am limbă și glas”.

Capitolul 157

“Plec numai cu puțină vreme înaintea altora”

(Review and Herald, 17 iunie 1915)

Pe data de 27 mai, fratele W. C. White scrie următoarele:

Marți dimineața pe 25 mai, era foarte slabă, dar mintea îi era clară; și când am întrebat-o dacă se simțea bine, ea a spus:

Mă simt foarte slabă. Sunt sigură că aceasta este ultima mea suferință. Nu mă frământă gândul că mor. Mă simt mângâiată tot timpul pentru că Domnul este aproape de mine. Nu mă îngrijorez. Îndurarea Mântuitorului a fost atât de clară pentru mine. El mi-a fost un Prieten. El m-a ajutat atât în suferință cât și în sănătate.

Nu mă frământ cu privire la lucrarea pe care am făcut-o. Am făcut tot ce am putut mai bine. Nu cred că voi mai zăbovi mult. Nu mă aștept la multă suferință. Sunt recunoscătoare că avem mângâierile vieții în timpul suferinței. Nu-mi fac griji. Eu plec cu puțină vreme înaintea altora. (W. C. White)

Capitolul 158

“A Lui să fie slava!”

(Review and Herald, 1 iulie 1915)

În sabat după amiază la 22 mai 1915 la ora trei, fratele G. B. Starr a vizitat-o pe sora White. Fratele Starr a găsit-o în scaunul ei mobil la fereastra dinspre golf din camera ei, privind pomii și la dealurile din jur. El a observat cât de bucuroasă a fost să o găsească în asemenea împrejurimi plăcute, și a declarat că arăta mult mai bine decât atunci când o văzuse marțea trecută.

Ea a răspuns că era recunoscătoare pentru împrejurimile plăcute și că ele amelioraseră mult în anii de când venise aici.

Sora White a spus apoi: „Mă doare de ușurătatea și de frivolitatea la care s-a ajuns. Pare că este peste tot. Ca popor ar trebui să căutăm o mai mare solemnitate înainte de a vedea puterea lui Dumnezeu manifestată așa cum ar trebui”. A repetat aceste gânduri de două sau de trei ori, aproape cuvânt cu cuvânt și arăta foarte amărâtă de această situație.

Apoi a continuat: „O, cât de mult avem nevoie de mai mult Duh Sfânt! Este o mare lucrare de făcut, și în ce stare ne găsim ca să o aducem la îndeplinire?”

La acestea fratele Starr a răspuns: „Dumnezeu ridică sute de bărbați și femei puternici prin școlile și prin sanatoriile noastre și pune peste ei Duhul Său cel Sfânt, pregătindu-i să facă o lucrare mare și binecuvântată; și mulți dintre ei sunt devotați, sobri, stăruitori și cu succes”.

Ea a răspuns: „Mă bucur să aud lucrul acesta! Nu mi-ai fi putut spune ceva mai încurajator”.

Continuând ea a spus: „Aș dori să mai vorbesc oamenilor și să ajut la ducerea lucrării; dar mi se spune că acum nu trebuie să vorbesc în public”.

Apoi a pus întrebarea: „Unde ai fost atât de multă vreme?”.

Fratele Starr a răspuns: „La Melrose Mass, la sanatoriul unde ați spus că ar trebui să lucrez”.

„O, da, răspunse ea. Totdeauna am avut un mare interes pentru lucrarea din Est, și nici acum nu l-am pierdut. Lucrarea de acolo nu este încă terminată; doar a început. Este o lucrare mare de făcut. Aș dori să dau o mărturie poporului nostru, o mărturie puternică.”

Fratele Starr a spus: „Ne rugăm în fiecare zi ca Dumnezeu să vă ridice și să vă întărească pentru ca să dați mărturie poporului Său, dacă aceasta este voia Sa”.

„Continuați să vă rugați”, a răspuns ea.

Apoi fratele Starr a întrebat-o dacă ar dori ca el să se roage cu ea. Ea a răspuns că ar fi foarte bucuroasă ca el să se roage. El a îngenuncheat alături de ea, așa ca să fie bine auzit, și după ce a mulțumit lui Dumnezeu pentru multele binecuvântări dându-ne adevărul Său și pentru partea specială cu care a făcut-o în stare pe sora White să acționeze, el a repetat cuvânt cu cuvânt, foarte rar, rugăciunea lui Pavel din Efeseni 3:14-21, după cum urmează: „...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.”.

Sora White a rostit mai multe aminuri din inimă în timpul rostirii acestei rugăciuni; și când s-a terminat, și-a exprimat recunoștința pentru chemare și pentru rugăciune și a rugat pe fratele Starr să o mai sune. W. C. White. (W C. White)

Capitolul 159

Dorește după odihnă

(Review and Herald, 22 iulie 1915)

O scrisoare de la fratele W. C. White datată 7 iulie, sună astfel:

„Mama își pierde treptat cunoștința. Ea vorbește foarte puțin și dorește să se odihnească. Astăzi se împlinesc 144 de zile de la accident. Cât de străină îmi va fi lumea aceasta când mama va pleca!”.

Capitolul 160

Moartea sorei Ellen G. White

(Review and Herald 22 iulie 1915)

Înterupem publicațiile ca să anunțăm cuvintele de tristețe despre moartea Sorei E. G. White, care a avut loc în căminul ei de lângă Sfânta Helena, California, Vineri după-amiază 16 iulie.

După o viață de 88 de ani de lucru neobosit și credincios pentru Dumnezeu și pentru semenii ei, o femeie cu adevărat nobilă, o slujitoare devotată a Domnului se odihnește de lucrările ei. Influența vieții ei evlavioase, va continua să adune cu Hristos până la secerișul final.

Capitolul 161

Apendice

(James White)

Capitolul 162

Extremele

(Rândurile următoare cu privire la extremiști au fost scrise de Fratele James White unui frate din Monroe, Wisconsin și tipărite ca editorial în Review din 17 martie 1868, volumul 31, Nr. 14, pag. 220.)

Probabil că n-a existat nici o mișcare importantă sau reformă pentru binele omului căzut, care să fi avut ca rezultat, dacă ar fi fost bine condusă, o înaintare spirituală, care să fi fost liberă de extreme. Totdeauna sunt mulți care se mișcă prea încet, și pentru care este necesară o mărturie care să-i împingă la datorie, și pe care unii care au mai mult zel decât prevedere, o folosesc în sprijinul lor. În timp ce satana ispitește pe mulți să se miște foarte încet, totdeauna ispitește pe alții să meargă prea repede. Lucrările sorei White sunt făcute să sune foarte aspru, și uneori încâlcite din cauza blestemului extremiștilor, care cred că singura poziție sigură este adoptarea unei vederi extremiste cu privire la fiecare expresie pe care a scris-o sau a rostit-o cu privire la punctele față de care se pot exprima vederi diferite.

Aceste persoane se agață deseori de interpretările date de ei unor expresii împingând problemele la voia întâmplării și trec în mod vădit cu vederea ceea ce ea a spus cu privire la pericolul extremelor. Sugerăm ca acei care au pierdut din vedere unele dintre expresiile ei foarte tari care au avut drept scop să miște pe cei întârziatori, și în același timp lipsesc de toată greutatea multe dintre avertizările pe care le-a dat extremiștilor. Făcând lucrul acesta, vor fi mai siguri și se vor da la o parte din calea ei, pentru ca ea să poată vorbi liber acelor care au nevoie de îndemnare la împlinirea datoriei. Acum ei stau între ea și popor, și paralizează mărturia ei și în felul acesta sunt cauza multor despărțiri.

Satana folosește două categorii de oameni ca să țină trupul poporului departe de datorie. Primii sunt cei care se mișcă prea repede, și a doua, cei răzvrățiți, aceștia din urmă sunt de obicei, fie cei care au fost muștrați pentru graba lor, sau cei care au fost deturnați de aceste persoane grăbite. Aceștia să se dea la o parte și să lase trupul să înainteze unit prin mărturia Domnului...

Sora White are nevoie de ajutorul tuturor acelora care pot da ajutor pentru cauza adevărului și a reformei. Oamenii se mișcă în general încet, dacă se mișcă. Puțini se mișcă cu grijă și corect, în timp ce alții merg prea repede. Lucrarea de reformă nu se poate realiza într-o singură zi. Oamenii trebuie să fie ajutați acolo unde se găsesc. Ei pot fi ajutați cel mai bine, de cel care stă pe linia adevărului, cel mai aproape de ei, decât de aceia care stau la mare distanță de ei. Este cel mai bine să fie învățați în toate aspectele adevărului și ale datoriei de persoane cu judecată și cu prevedere, și atât de repede cât Dumnezeu în providența Sa le descoperă poporului Său. Acela care este reformat doar în parte, și învață pe oameni, va face ceva bun. Acela care vede datoria reformei și care este destul de strict în orice problemă și nu acceptă excepții ci presează lucrurile, este sigur că trânteste reforma la pământ și își rănește sufletul lui cât și pe al altora. Unii ca aceștia nu ajută pe sora White, ci îi adaugă poveri în lucrarea ei obositoare. Vă invităm, insistăm, pe unii ca aceștia, să se dea la o parte din cale, și să lase pe sora White să ajungă la oameni.

Ea lucrează în această situație dificilă, și anume: face apeluri puternice oamenilor, dintre care puțini simt profund, iau atitudini puternice și merg la extreme. Apoi, ca să salveze cauza de la ruină, ca urmare a acestor extreme, ea este obligată să vină cu muștrări pentru extremiști în mod public. Aceasta este mai bine decât să lase lucrurile să se facă bucăți; însă influența extremelor și a muștrărilor sunt teribile pentru cauză și aduc asupra sorei White o povară întreită.

Aici este dificultatea: Ce spune pentru a pune în mișcare pe cei întârziatori este preluat de cei care sunt gata să-i împingă dincolo de limite. Iar ce spune pentru a avertiza pe cei grăbiți, zeloși și lipsiți de prevedere, este luat de cei întârziatori ca scuză să rămână în urmă.

Spunem acelora care doresc să o ajute pe sora White în lucrarea ei: Nu o veți găsi foarte înainte de oameni, cu excepția câtorva extremiști. Nu, ea se găsește în urmă cu poporul, trăgând din greu la roata reformei, și trebuie să trudească din greu din cauza înaintării voastre extreme. Veniți înapoi, - cu sufletele întregi și stați alături de ea punând umărul acolo unde pune ea. Ce puteți face acolo la o astfel de distanță de oameni? Veniți înapoi. Trebuie să întâlniți pe oameni acolo unde se găsesc.

Din Declarații cu privire la viziunile sorei E. G. White, pag. 33, 34 (Uriah Smith)

Declarație cu privire la viziuni

(În zilele când fratele D. M. Canright discredita Spiritul Profetiei, dușmanii credinței declarau că fratele Uriah Smith fusese „tulburat în ce privește viziunile... și că într-o vreme era aproape să le părăsească”. Aceste afirmații au provocat pe fratele Smith să scrie o declarație cu privire la credința sa personală, și la temeliile pe care își întemeia credința. Urmează o parte a declarației sale publicată în anul 1888.)

Nu neg că am avut în experiența mea perioade de încercare. Au fost vremuri când împrejurările păreau foarte încurcate; când nu se vedea la prima privire felul în care se armonizau vederile în aparență conflictuale. Și ceea ce părea pentru o vreme, provocări puternice ca să mă retrag din lucrare, am cercetat probleme cât de departe aș fi putut în mod rațional să ajung, sau cât de mult din această lucrare poate fi părăsit. Am cântărit și m-am întrebat dacă nu cumva acest punct nu era cumva inconsistent sau absurd, sau pe de altă parte nu era în armonie cu rațiunea și cu revelația; și dacă nu cumva această trăsătură n-ar trebui corectată sau cealaltă lăsată cu totul la o parte. Am cercetat toate acestea cu multă atenție cum nimeni altul nu putea face și cu un grad de sinceritate cum nimeni altul nu o putea face în întunericul în care mă aflam. Dar greutatea dovezilor n-a lăsat loc în mintea mea pentru renunțare.

Pot spune că niciodată, de când am cunoscut sistemul pe care noi îl numim „adevărul prezent”, și de când l-am înțeles în proporțiile lui sublime, în armonia lui divină, și în legăturile lui inseparabile, n-am avut nici cea mai mică urmă de îndoială cu privire la veracitatea principiilor lui fundamentale precum și stabilitatea și triumful final, ca fiind o lucrare a lui Dumnezeu. Este de asemenea evident că înainte de încheierea ei, această lucrare trebuie să prezinte împlinirea profetiei lui Ioel precum și alte profeții din cartea Apocalipsei. Și la nivelul la care ne-am convins, că această cauză n-ar fi ajuns la o dezvoltare atât de mare fără trăsătura aceasta pe care noi o numim spiritul profetiei; dacă n-ar fi fost spiritul profetiei, trebuie să ne așteptăm că ceva de felul acesta avea să se arate în viitor; căci fără el, ar fi lipsit una dintre trăsăturile lucrării din generația ultimă.

Însă nu aceasta a fost faza cu care am avut de tratat. Căci a fost o manifestare care

a fost întrețesută cu această cauză încă de la începuturile ei; iar ideea separării acestei trăsături, în actualul stadiu al lucrării, se deosebește foarte mult de felul cum ar fi evoluat lucrurile dacă caracteristica aceasta n-ar fi fost prezentă în această mișcare. Este suficientă puțină gândire ca să se vadă că solia împreună cu ceea ce este dovedit a fi unul din darurile Duhului, nu pot fi despărțite.

Cineva ar putea spune: „Absurditatea acestei părți a lucrării este suficientă ca să o respingă pe cealaltă”, la care răspund: „Nu; căci forța acestei părți este suficientă să mențină pe cineva ca să nu renunțe la cealaltă”. Și aceasta a fost poziția pe care am luat-o...

Niciodată n-a fost înțelept să-ți ațintești privirea asupra unui singur punct și să lepezi restul, să lași ca o dificultate să-ți distragă atenția de la orice altceva; să treci peste orice altă considerație, și după aceea, pentru că ceva n-a fost clar chiar în punctul acela, să faci un salt impulsiv și pripit care te va duce să lepezi și alte puncte pe care nu le poți anticipa și pe care nu dorești să le părăsești. Mi s-a părut că cea mai bună cale este să tratez problema în toate aspectele ei și nu efectele pe care le produce, să țin seama de consecințe, și să nu fac nici o mișcare până când n-am fost pregătit să accept rezultatele care vor avea loc probabil sau inevitabil. Am încercat să acționez pe baza acestui principiu.

Am avut nevoie serioasă de sfaturi și de mustrări; și ori de câte ori a apărut ceva de felul acesta pe care nu l-am putut înțelege, ori s-au produs împrejurări care-mi păreau inexplicabile, m-am mulțumit să aștept știind că Dumnezeu la timpul Său le va rezolva. De multe ori mi-a venit în minte sentimentul frumos al unui imn, atât ca avertizare cât și ca profeție:

În curând îndoielile și temerile noastre Toate vor fi supuse stăpânirii Tale;
Îndurările Tale, plăcute vor ilumina Miezul nopții sufletului.

În bătălie un general nu-și pierde încrederea în armata lui dacă centrul stă tare; aripile se pot clătina; s-ar putea să se producă confuzie la extreme; dar dacă centrul rezistă, bătălia nu este pierdută. La fel se întâmplă și cu adevărul prezent; atâta vreme cât pilonii principali rămân nezguduiți, este o nebunie să părăsești clădirea ca și când ar fi gata să cadă.

Cu privire la poziția mea actuală, pot spune că totul este lămurit și mulțumitor pentru mintea mea.

Din Declarații cu privire la viziunile serei E. G. White, pag. 163-164

Suntem împreună lucrători

Sanatoriu, California, 13 iunie 1906. Doctorului C. E. Steward.

Iubite frate, Am primit scrisoarea ta în care mă întrebi ce înseamnă cuvintele „Eu”, „Noi” și așa mai departe în mărturiile mele. În lucrarea mea, sunt legată de ajutoarele mele și de asemenea sunt în strânsă atingere cu Instructorul meu și cu alte inteligențe cerești. Cei care sunt chemați de Dumnezeu trebuie să fie în contact cu El prin lucrarea Duhului Său cel Sfânt, ca să poată fi învățați de El.

De la mine nu pot face nimic. Simt că tot creditul trebuie dat unei Puteri mai înalte a cărei voință și cuvânt trebuie să-l transmit așa fel încât, unită cu inteligențele cerești, să am o percepție clară a lucrurilor spirituale și veșnice. Hristos spunea: „Fiul nu poate face nimic de la Sine, decât ce vede pe Tatăl făcând; ce Tatăl face, face la fel și Fiul”.

Iarăși spun, calea lui Dumnezeu trebuie pusă în practică în toate ramurile lucrării, altfel cauza lui Dumnezeu va purta pecetea nedesăvârșirilor modelării omenești și va fi reprezentată greșit. Trebuie să devenim una cu Hristos, în armonie cu rugăciunea Sa care sună astfel: „și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimes. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, - Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimes, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava mea, slavă, pe care mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimes. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei”.

Nu totdeauna pot să spun „Eu”. Nu sunt obișnuită să fac astfel. Fără o lumină și fără harul deosebit al lui Hristos nu pot face nimic. Mai departe, sunt unită cu lucrătorii

mei. În viziune de noapte sunt deseori profund impresionată de prezentările care-mi trec pe dinainte, și de obicei, oricare ar fi ora din noapte, mă scol imediat și scriu îndrumările care mi-au fost date.

Manuscrisul acesta îl dau unuia dintre copiii mei care scrie la mașină mai multe copii. Apoi mi-l aduce înapoi și îl citesc cu atenție ca să văd dacă totul este corect. Materialul scris pentru publicare este uneori trimis direct la unul dintre periodicele noastre, iar alteori este pus deoparte cu alte materiale ca să fie publicat mai târziu într-o carte, sau altfel.

Acesta este unul din motivele pentru care spun deseori „Noi”. Ajutoarele mele și cu mine suntem conlucrători pentru transmiterea luminii dată mie ca să fie o binecuvântare pentru lume.

În capitolul 1 al primei epistole către Corinteni, citim: „Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sosten, către biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!”.

„Mulțămesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru. Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.”

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi nimici priceperea celor pricepuți”. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu

înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.”

„Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și Grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci nebunia lui Dumnezeu, este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii. De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.”

„Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul.”

Citiți capitolul 2 din 1 Corinteni și observați cu atenție cum folosește Pavel cuvintele „Eu”, „Noi” și „nouă”.

În capitolul 3 citim: „Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă, sunt tot una; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”.

Acum dacă spun „Noi” sau „nouă” înțelegi ce înseamnă; noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Tot capitolul 3 din 1 Corinteni trebuie să fie studiat cu atenție. Studiază fiecare verset din acest capitol; căci el înseamnă mult pentru tine și pentru asociații tăi, ca și pentru mine.

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?”. Atunci de ce să nu spun „noi” într-un sens special și semnificativ? Eu personal

și cu tine personal trebuie să fim uniți în minte, în inimă și în suflet, în putere cu ființele cerești. Aceasta este unica noastră speranță pentru reușită. Cu cât mai puțin se vorbește despre „Eu”, cu atât mai corectă va fi înțelegerea noastră cu privire la Marele Eu Sunt.

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi. Nimeni să nu se înșele: Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.”

Am fost instruită să spun că dacă nu se produce o schimbare hotărâtă în experiența religioasă a aceluia care au refuzat să ia seama la avertizările date lor și care în loc să rămână de bună voie sub influența modelatoare care predomină acum la sanatoriul din Battle Creek, nu vor avea nici un folos să explice tot ce se prezintă ca o obiecție la viziuni. Unii au fost sub influența lui ani de zile, și nenumăratele subterfugii și explicații care au pornit de acolo, vor fi preluate de sufletele duse în rătăcire și folosite împotriva mărturiilor. Atâta vreme cât refuză să ia seama la avertizările date lor, vraja care este peste ei nu va putea fi alungată. Dumnezeu are o lucrare care trebuie continuată cu curăție și inteligență, pe calea Lui, cu totul despărțită de influența duhurilor amăgitoare cu care unii sunt în comuniune.

Sunt îndrumată să-ți spun: Trăim în mijlocul pericolelor din zilele din urmă. Sunt împuternicită să rostesc mărturia: „Fiți și voi gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”.

Dumnezeul nostru, ne-a dat nouă, poporul Său de făcut o lucrare specială. Fiul lui Dumnezeu s-a descoperit în trup omenesc pentru ca omul să primească o cunoaștere inteligentă de la Învățătorul divino-uman. Hristos a venit în asemănarea omului ca să poată atrage pe toți oamenii la Sine. Urmașii Săi trebuie să meargă în lumina exemplului Său glorios.

Creștinul trebuie să păstreze doctrina reformatoare a Evangheliei cu orice sacrificiu - al renumelui, al comodității, cu sacrificiul bunurilor, cu prețul muncii. Pe scurt, dacă omul este înviat împreună cu Hristos prin mărturisirea de credință în Fiul lui Dumnezeu, ca Răscumpărător al lui, el și-a luat cel mai solemn angajament ca să

păstreze aceste învățături reformatoare. Pe măsură ce înaintează în viața creștină, el va accepta cu bucurie jertfirea de sine și lepădarea de sine pe care acesta le implică. „Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu.” (Semnat) Ellen G. White.

Cine a spus sorei White?

Sanatoriu, California, 15 ianuarie 1906.

Iubite frate Amadon, Am primit scrisoarea ta și îți voi trimite copii scoase din jurnalul meu. Aceste articole conțin prezentările și instrucțiunile date mie, punct cu punct. De exemplu, în seara de după Sabat, m-am retras și m-am odihnit bine fără dureri sau junghiuri până la ora zece și jumătate. Dar n-am putut să dorm. Primisem o instrucțiune și de multe ori zac în pat după ce primesc astfel de instrucțiuni. La Battle Creek se adunase o grupă de oameni, și a fost dată o îndrumare de către Cineva din mijlocul nostru că trebuia să repet și iar să repet cu pana și cu glasul. M-am sculat din pat și am scris timp de cinci ore cât de repede a putut tocul să scrie. Apoi m-am odihnit în pat timp de o oră și am dormit o parte din timp.

Am dat copistului materialul și luni dimineața mă aștepta pus în biroul meu de duminică seara. Patru articole erau gata să le citesc și să fac orice corectură necesară. Materialul este gata și o parte din el va merge azi la poștă.

Aceasta este linia de lucru după care mă conduc. Majoritatea scrierilor mele le fac atunci când ceilalți membri ai familiei dorm. Îmi aprind focul, și apoi scriu fără întrerupere, uneori ceasuri întregi. Scriu în timp ce alții dorm. Cine a spus deci sorei White aceste lucruri? Un sol care este rânduit pentru aceasta.

Dacă fratele Daniells este la Battle Creek, te rog înmânează-i manuscrisele pe care ți le trimet. Lucrarea pe care o am de făcut este să întâmpin concepțiile greșite ale acelora care se cred în stare să spună care mărturie este de la Dumnezeu și care este producție omenească.

Dacă cei care au făcut lucrarea aceasta continuă pe același drum, agenții satanici vor alege pentru ei. La adunarea de la Berriens Springs, le-a fost oferită cea mai mare binecuvântare. Puteau avea această binecuvântare dacă ar fi lăsat pe Hristos să-i ajute, mărturisindu-și încăpățânarea lor nelegiuită. Dar ei au refuzat să ia drumul cel bun. Îngerii sfinți s-au îndepărtat, și îngerii răi au pus stăpânire pe mințile lor. Îngerii cei răi

au câștigat biruința la adunarea aceea. Dar nu este nevoie să dau amănunte cu privire la aceasta.

Dacă fratele Daniells nu este la Battle Creek, citește înaintea bisericii ceea ce îți trimet. Am multe scrisori de scris, și mai pot adăuga acum la aceasta. Domnul cere un singur lucru, și acesta este valabil pentru orice om, pastor, medic sau membru laic, și anume, să-și mărturisească păcatele. Fiecare va avea de dus o luptă grea cu eul lui pervers. Cei care s-au așezat direct în calea poporului, dându-și seama lămurit de situația lor periculoasă, vor avea de dat socoteală lui Dumnezeu. Cei care au ajutat sufletele să se simtă libere să arate ce este de la Dumnezeu în Mărturii și care sunt cuvinte neinspirate ale sorei White, vor constata că au ajutat pe cel rău în lucrarea lui de amăgire. Te rog citește Mărturia Nr. 33, vol. 1, pag. 211, „Cum să fie primită mustrarea” sau Mărturii vol. 5, pag. 683. Ellen G. White.

Integritatea Mărturiilor către biserică

(Observații făcute de W. C. White la College View, Neb., în Sabat dimineața, 25 noiembrie 1905)

De multă vreme am sperat să am o ocazie favorabilă ca să relatez medicilor și pastorilor fapte cu privire la Mărturiile pentru biserică, care pot răspunde unor întrebări care par să tulbure multe minți. Poate că în dimineața aceasta este ocazia să o fac.

Timpul este prețios, iar acest subiect este important; și vă invit să vă rugați pentru mine ca să vorbesc la subiect. Dorința mea să vorbesc despre această chestiune este în interesul bisericii.

Ca un corp al adventiștilor de ziua a șaptea, credem că această biserică va exista până la revenirea lui Hristos. Cei care au studiat istoria bisericii, știu că fiecare denominațiune care a ieșit din organizații bine întemeiate a vestit adevăruri glorioase. Bărbații lui Dumnezeu au pornit cu motive înalte și cu principii curate; după aceea, pas cu pas, vrăjmașul le-a subminat integritatea, până acolo încât fiecare biserică s-a îndepărtat de la principiile de la început. Credem că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, va sta neclintită până la sfârșit, aceasta va fi prin puterea lui Dumnezeu și prin ascultarea de soliile Sale de avertizare, care credem că va feri de apostazia și de amăgirile care s-au strecurat în alte biserici.

Atacul vrăjmașului asupra acestei biserici a avut de multă vreme direcții precise, aceleași direcții ca și atacul asupra primilor noștri părinți. Mai întâi de toate, i-a despărțit, și apoi a amăgit pe Eva cu privire la ascultarea de Dumnezeu. Astfel, efortul cel mai puternic împotriva acestei biserici a fost lucrarea de dezbinare, o lucrare ciudată împotriva unității. Satana a căutat să despartă de biserică partea cea mai prețioasă a lucrării ei. Totdeauna s-a împotrivit lucrării unite a învățării Evangheliei de vindecare a bolnavilor. Pe multe căi subtile s-au făcut eforturi ca să se degradeze Sabatul și să ne facă să credem că lucrarea umanitară era atât de valoroasă încât pentru a o aplica puteam să trecem cu vederea cerințele sfinte ale Sabatului lui Iehova.

O împotrivire foarte puternică s-a manifestat împotriva mijloacelor pe care Dumnezeu le-a ales pentru întărirea și călăuzirea bisericii Sale, o împotrivire manifestată prin străduința de a clătina convingerea în soliile pe care Dumnezeu le trimite poporului Său prin slujitorii Evangheliei, prin profesorii din școlile noastre și prin unealta aleasă de Dumnezeu să dea bisericii solia Sa specială de avertizare și sfatul Său. Și în cele din urmă atacul s-a dezlănțuit împotriva Dumnezeirii. Se face un efort ca omul să fie pus în locul lui Dumnezeu; și dacă s-ar face lucrul acesta, lucrarea de apostazie este aproape terminată.

Când studiați mărturiile de avertizare și sfatul dat acestei biserici, veți descoperi că povara acestor mărturii urmează foarte aproape domeniul în care vrăjmașul atacă. Ele au fost pline de avertizări împotriva dezbinării, împotriva înălțării și a construirii în mod neînțelept a unei ramuri a lucrării Evangheliei și alăturarea tuturor celelalte la ea. Avem motive temeinice să ne temem de această lucrare ambițioasă; ea nu este încă terminată; ea se va continua în diferite forme; și în oricare din forme ni se va prezenta, trebuie să ne temem de ea.

Scripturile spun că o casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate rezista. Dar în mijlocul acestui popor timp de mulți ani a fost o mișcare pentru dezbinarea casei. Sunt recunoscător să văd în această adunare un corp de oameni care conlucrează pentru o casă unită. Să continuăm să lucrăm în această direcție. Însă cum se va realiza o unire totală? Acum câțiva ani fratele Irwin a prezentat Mamei în Australia unele din încurcăturile cărora a trebuit să le facem față și îmi aduc aminte răspunsul ei: „Această luptă, a zis ea, nu se va termina niciodată, până când frații și surorile noastre, vor lucra împreună în câmp”. Și pe măsură ce timpul înaintează, văd din ce în ce mai lămurit că acel câmp este locul unde se dizolvă dificultățile pe calea unei uniri desăvârșite.

Dacă cei care participă la această adunare vor merge acasă și vor uni toate domeniile și toate particularitățile lucrării în bisericile și în Conferințele noastre, va pătrunde lumina și puterea. În lucrarea pentru omenire, Mântuitorul a predicat Evanghelia și a vindecat pe bolnavi. Dacă și noi am face mai mult din această lucrare, n-am avea nevoie să discutăm atât de multe planuri în comitetele și în consiliile noastre.

Lipsa de armonie aparentă

Timp de ani de zile, în mințile multora din poporul nostru a fost o nedumerire cu

privire la ceea ce părea a fi o contradicție în învățăturile din Mărturie. Aș ilustra faptul acesta referindu-mă la ceea ce a fost scris cu privire la lucrarea medicală înainte și după Conferința Generală din 1897. Înainte de Conferință, Mama îmi citea din când în când, multe, multe lucruri pe care le scria, care arătau că Domnul îi descoperise clar ca lumina zilei, mișcările care aveau loc la centrul lucrării misionare medicale prin criticarea lucrării de slujire și a bisericii, și prin înălțarea lucrării medicale mai pe sus de alte ramuri. Și a fost subliniat cu claritate unde aveau să conducă.

După Conferință, se părea că a venit timpul ca aceste lucruri să fie tipărite, dar, spre surprinderea mea, Mama citea aceste lucruri și apoi le punea deoparte, pentru ca după aceea să le trimeată privat, la medicii conducători și la asociații lor, avertizându-i de pericolul în care se găseau. Ea a trimis unele tot personal pastorilor. Apoi a scris articole pentru reviste ca să fie trimise întregului nostru popor, muștrându-i pentru abaterile și pentru nereușitele lor de a se ridica la standardul corect al trăirii reformei sanitare. Ea a mai muștrat și pe pastorii care nu făceau din lucrarea misionară medicală, lucrarea bisericilor. Poporul nostru a fost muștrat aspru pentru că nu a stat alături de Doctorul Kellogg și de Sanatoriu.

Unii din poporul nostru au văzut în aceasta ceea ce părea a fi o contradicție și unii din ei s-au poticnit și se poticnesc până astăzi. Unii spuneau că trebuie să fie o încercare serioasă pentru sora White să scrie mărturie de muștrare vechilor prieteni personali. „Trebuie că atunci când se apucă să scrie aceste lucruri pe care Domnul i le-a descoperit cu privire la lucrarea medicală, datorită anilor de prietenie, datorită simpatiei și a dragostei ei pentru Doctorul Kellogg care sunt atât de puternice, ea scrie aceste apeluri poporului și nu lui.” Știu că nu acesta era motivul, dar nu puteam să înțeleg la vremea aceea, motivul adevărat pentru care făcea aceasta.

La vremea aceea era în adevăr o nedumerire pentru mine, așa cum era și pentru alții, dar când privesc astăzi la experiența aceea, constat că este una dintre cele mai puternice dovezi cu privire la înțelepciunea și la puterea lui Dumnezeu în îndrumarea și în dirijarea servei Sale pe calea pe care dau îndemnuri Mărturiile. Unele din Mărturiile de avertizare, de sfat și de îndemnare, au fost trimise personal, și s-a lăsat timp să-și facă lucrarea. Altele au fost puse la dosar și dovedesc acum că pericolele care însoțesc lucrarea medicală, au fost descoperite în repetate rânduri de Dumnezeu, solului Său, cu mult înainte ca solia să fie făcută public.

Să ne punem întrebarea: Care ar fi fost urmarea dacă avertizările și muștrările cu privire la erorile din lucrarea medicală ar fi fost făcute publice îndată când au fost date? Mulți din poporul nostru erau atunci cu inima împărțită față de lucrarea reformei sanitare, pe care ar fi lepădat-o, și ar fi întors spatele medicilor și infirmierelor, și mulți s-ar fi întors cu bucurie la oalele lor cu carne, așa cum fac unii astăzi. În mod normal ar fi urmat o mare deviere denominațională, cu privire la reforma sanitară.

Oamenii nu erau pregătiți pentru lucrurile care erau trimise conducătorilor, de aceea solia necesară pentru conducător a fost trimisă conducătorilor, iar poporului i s-a trimis acele lucruri de care avea nevoie. Care a fost urmarea? Prin mila lui Dumnezeu, a fost câștigată o mare biruință, iar poporul nostru a fost condus să ia o atitudine hotărâtă ca reformatori ai sănătății; sute s-au consacrat lucrării de ajutorare creștină și au fost făcute planuri prin care mulți din biserică se străduiesc să facă o lucrare unită de vindecare și predicare. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru modul Său de a ne conduce, care pentru mulți a părut neînțeleasă.

Sunt multe lucruri în legătură cu Mărturiile, iar împotrivirea față de ele, care a fost o încercare amară pentru mine, și în timpuri de mari nedumeriri, m-am aruncat cu fața înaintea lui Dumnezeu în agonia sufletului și am zis: „Doamne, de ce ai ales Tu pe Mama să fie unealta acestei lucrări? De ce ai lăsat să vină peste noi atâta nedumerire și atât de multă frământare?”. În acele împrejurări am citit manuscrisul acelor capitole din Hristos lumina lumii în care sunt relatate experiențele ucenicilor când erau nedumeriți și descurajați deoarece învățăturile și modul de viață ale Domnului păreau să lase cale liberă înțelegerii greșite și criticii (capitolele 40-44). Atunci am zis: „Tată, dacă voia Ta a fost ca poporul Tău din toate veacurile să fie descurajat și nedumerit, ajută-mă să intru în această experiență cu înțelegere și cu umilință”.

De multe ori am ajuns în Mărturii, ca și în Biblie la lucruri pe care nu le înțelegeam și pe care nu le puteam nici explica și nici armoniza. Toate acestea le-am pus înaintea Domnului, și am zis: „Iată, Doamne, sunt câteva lucruri pe care nu le pot înțelege. Le las în seama Ta. Ajută-mă să merg înainte și să fac lucrarea care mi-a fost dată să o fac; și când va veni vremea, ajută-mă să văd lămurit ce vrei Tu să înțeleg. Doamne, ia-mă de mână și condu-mă pe calea strâmtă și dreaptă”.

Nu înțeleg multe Mărturii. În multe cazuri, dacă aș fi lăsat să folosesc vreo discreție în problemă, nu le-aș trimite. Dar nu aceasta este treaba mea. Multe lucruri trec

prin mâinile mele și se duc la oameni cu rugăciunea ca Dumnezeu să ajute pe cei care o înțeleg, și cărora le este trimeasă, dar pe care eu nu o înțeleg. Și nu este oare normal ca solia să însemne mai mult pentru cel căruia îi este adresată, decât pentru cei care o copiază și mai mult chiar celei căreia îi este scrisă?

Dați-mi voie să ilustrez acest aspect. La Conferința Generală când s-a reorganizat Asociația Conferinței Generale și ne găseam în mare încurcătură cu privire la cea mai bună metodă de lucru, Mama i-a chemat la un loc în sala de comitet de la Tabernacol pe președinții de Conferințe și pe administratorii instituțiilor și le-a citit o mărturie care se întemeia pe Isaia 8:12-14, și care a fost o muștrare hotărâtă pentru noi referitoare la confederare.

La data aceea erau puse înaintea noastră două planuri pentru confederație. Unul era cu privire la unirea noastră cu cei dinafară care lucrau pentru libertatea religioasă, iar altul trata scopul lucrării Asociației Conferinței Generale. Unii au aplicat mărturia ca referindu-se la primul plan. Alții dintre noi am simțit în inimă că trebuie aplicate și planurile noastre pentru Asociația Conferinței Generale. Dar în loc să ne adunăm, să studiem și să ne rugăm cu privire la această situație, până când aveam să înțelegem ce însemna pentru noi, am convocat o altă adunare și am cerut Sorei White să vină și să ne explice chestiunea care ne nedumerea. Am întrebat-o dacă solia se aplica la ceea ce noi plănuisem pentru reorganizarea Asociației Conferinței Generale. Ea ne-a spus că nu putea răspunde la această întrebare. Apoi am zis: „Desigur, că nu se aplică la aceasta”.

Nu am studiat și nu ne-am rugat cu privire la aceasta până vom primi lumina, ci ne-am continuat planurile. Cam după șase sau opt ani de la data aceea, Mamei i s-a arătat clar și lămurit că mărturia ne-a fost dată atunci ca să ne oprească să continuăm cu planurile care ar fi rezultat în contopirea multor ramuri ale lucrării într-o legătură nesatisfăcătoare și nefolositoare.

Deseori când mergem la Mama și o rugăm să ne explice lucrurile pe care le-a spus sau scris, ea zice: „Nu pot să vă explic; voi ar trebui să le înțelegeți mai bine decât mine. Dacă nu le înțelegeți, rugați pe Domnul și El vă va ajuta”. Nu este oare aceasta calea cea dreaptă ca să căpătăm o înțelegere corectă a Mărturiilor?

Influența personală

Problema influenței personale este o problemă care a nedumerit pe mulți. Întrebarea este: Pot oare persoane să meargă la Sora White și să-i prezinte nevoile și vederile lor, și prezentându-i chestiunile așa cum le văd ei să influențeze caracterul Mărturiilor și să-și asigure prezentarea lor în armonie cu mințile lor? Nu, fără îndoială. Dacă cineva crede așa ceva, să fie sigur că nu se poate.

Știți că în anii 90 se făcea o lucrare de clădire a lucrării de la Battle Creek în mod disproporționat. Aceasta era condusă de financieri puternici, bărbați care aveau o mare influență asupra președintelui Conferinței Generale. În fața sfaturilor date îndată după Conferința de la Minneapolis și în anii care au urmat, s-a făcut o prea mare centralizare a răspunderilor prin împărțirea câmpului și prin numirea de supraveghetori de district, și erau mulți bărbați care lucrau neobosit ca să continue lucrarea de centralizare.

Lucrarea era una de aducere a lucrurilor laolaltă, și punând administrarea tuturor lucrurilor sub controlul câtorva bărbați din Battle Creek și extinzând nepermis instituțiile din locul acela. Mărturiile Mamei au fost puternic împotriva. Ea a trimes multe muștrări și a purtat poveri grele pe inima ei cu privire la caracterul greșit care se dădea lucrării. Nu înțeleg de ce Mama continuă să ducă această povară, după ce a scris bărbaților responsabili de mai multe ori, și am stăruit de ea să-și dedice timpul și energiile scrierii cărților ei.

Timp de mulți ani am simțit că era privilegiul meu să fac tot ce puteam ca să atrag atenția Mamei la trăsăturile încurajatoare ale lucrării noastre, la nenumăratele experiențe pline de speranță din instituțiile și din Conferințele noastre. M-am gândit că așa cum Domnul a ales-o pe Mama să fie solul Său pentru corectarea relelor din biserică, descoperindu-i pericolele, greșelile, erorile, slăbiciunile și nelegiuirile oamenilor, și pentru aceste descoperiri îi împovărează inima aproape să moară, nu cred că ar fi rău din partea mea să strâng toate cuvintele de bucurie, și toate veștile bune care să-i mângâie inima, precum și orice situație care dă pe față puterea lui Hristos care lucrează în biserică și care să dea pe față partea bună a lucrărilor oamenilor care poartă poveri grele în lucrarea Domnului; de aceea voi încerca să-i îndrept atenția la partea luminoasă a lucrurilor. Când un frate vorbește frumos despre ceea ce face alt frate, voi încerca să-l aduc în atenția ei. Criticile și acuzațiile pe care un frate le aduce fratelui lui, am să încerc să le păstrez pentru mine. Știu că ce vă spun este foarte diferit de prezentările

care au fost făcute adesea unora dintre voi cu privire la caracterul și ținta lucrării mele, dar vă asigur că aceasta am încercat să fac.

Ei bine, într-o zi pe când locuiam la Coorambong, New South Walles, am primit scrisori de la președintele Conferinței Generale pline cu rapoarte îmbucurătoare, în care ne spunea de adunările de tabără frumoase, și cum unii dintre oamenii de afaceri care fuseseră muștrați prin Mărturii, mergeau în diferite state și vorbeau la adunările de tabără, și că trăiau o experiență spirituală nouă, fiind de un real folos în aceste adunări.

Noi am fost foarte fericiți citind aceste scrisori. Chiar ne bucuram foarte mult și ne-am unit în a aduce laude lui Dumnezeu pentru raportul cel bun. Imaginați-vă surpriza mea când în după amiaza zilei următoare, Mama mi-a spus că scrisese acestor bărbați despre care auzisem un raport bun, și apoi mi-a citit critica cea mai pătrunzătoare, muștrarea cea mai cercetătoare pentru că au adus planuri și principii greșite în lucrarea lor, și care erau scrise acestui grup de bărbați. Aceasta a fost pentru mine o învățătură mare cu privire la influența personală.

În anii din urmă am văzut astfel de experiențe, deseori repetate. Mulți au vizitat pe Mama acasă cu convingerea că prezentarea personală a lucrării și a planurilor lor, vor influența pe Mama să le recomande. Ei erau bine veniți în casa noastră; ne bucuram de societatea lor și eram bucuroși de prietenia lor; dar atunci când Mama începea să scrie, ea scria ceea ce Domnul o învăța. Uneori era foarte încurajatoare, iar uneori era ca un fier ars care străpungea inima, deoarece duhul înțelepciunii pricepea care aveau să fie urmările aplicării planurilor propuse și că aveau să fie păgubitoare pentru cauza lui Dumnezeu, iar solul era obligat să vorbească ce-i dădea Dumnezeu să vorbească.

Cum se face, atunci, că sunt unii care au avut ocazia să prezinte Sorei White planurile lor și să creadă că este influențată și că uneori favorizează o parte, iar alteori partea cealaltă? Fraților, câmpul de luptă dintre principiile binelui și ale răului este larg, și se întinde dincolo de concepția noastră obișnuită. În ambele părți sunt slăbiciuni și adesea, atunci când problemele sunt descoperite în mintea Mamei, sunt prezentate ca și când a fost urmat un anumit curs, rezultatele sigure care vor urma și dacă se va face un lucru sau altul, vor urma cu siguranță alte rezultate. Cu o astfel de prezentare a câmpului, timpul și modul de trimitere a soliilor către biserică depinde în mare măsură de înaintarea reală a lucrării.

Atunci când bărbați buni și puternici asemenea profesorilor care conduc școlile noastre, sunt nedumeriți cu privire la un anumit punct, și ei vin și prezintă Mamei concepțiile lor cu privire la pericolele și la datoriile cele mai importante ale acestui timp și îi cer sfatul, ce face ea? Începe din start să le arate unde sunt greșiți? Nu, desigur, ea știe că acești oameni sunt împovărați cu o lucrare mare, care în general nu este apreciată și mai știe că dacă vrea să-i ajute cu succes, trebuie să le arate că înțelege motivele lor, precum și greutatea poverilor lor. Natural că primul lucru este să exprime toate cuvintele de încredere pe care le poate spune cu sinceritate despre lucrarea pe care ei o fac; și să recunoască relele și pericolele din biserică pe care le văd ei, arătând până unde i-au fost descoperite aceste rele și pericole. După aceea ea îndreaptă atenția la punctele slabe ale lucrării lor precum și pericolele care-i așteaptă pe cale precum și avertismente cu privire la problemele pe care poate le-au trecut cu vederea.

Un alt bărbat care reprezintă o altă parte a lucrării poate vorbi cu ea despre aceeași experiență. Ea își exprimă încrederea în străduințele lui. Recunoaște pericolele care însoțesc lucrarea și după aceea, subliniază părțile slabe ale lucrării lui, precum și pericolele care îl așteaptă.

Dacă acești bărbați pleacă și își aduc clar aminte că ceea ce s-a spus este în armonie cu vederile lor și uită ce s-a spus pentru corectarea planurilor și a lucrării greșite, vederile lor și sfaturile sorei White se vor deosebi.

În ceea ce privește relația mea cu lucrarea Mamei, mulți spun că W. C. White este apropiat de mama lui, îi face sugestii și îi atrage atenția la una sau la alta și în felul acesta influențează într-o mare măsură lucrarea ei. Care sunt însă faptele? Deseori, cu multe săptămâni înainte de o adunare generală și uneori cu multe luni înainte de o Conferință Generală, Mama are povara cu privire la caracterul lucrării pe care ea trebuie să o facă la adunarea viitoare. Și cum eu o întâlnesc în fiecare zi, ea îmi vorbește despre ce i-a fost prezentat în timpul nopții cu privirea la lucrarea pe care o are înainte la adunarea viitoare.

Înainte de Conferința de la Oakland, ea mi-a prezentat dimineață după dimineață, uneori trei sau patru dimineți una după alta, ce scria, și după aceea, punea deoparte cele scrise și-mi vorbea despre caracterul problemelor și al conflictelor din adunarea aceea. Ea mi-a spus că la adunarea aceea vor avea loc mișcări de un fel sau de altul, și dacă particip, trebuie să dau o mărturie puternică de mustrare. Ea prezenta pericolele care s-

ar putea ivi ca urmare a vederilor greșite ale oamenilor medicali, precum și pericolele care vor apare datorită vederilor greșite ale bărbaților de la Conferința Generală. Și sublinia pozițiile pe care avea să fie obligată să le ia la adunarea aceea.

Adesea eram nerăbdător să merg la birou și să-mi reiau lucrul meu obișnuit, dar simțeam că ea îmi încredința aceste lucruri cu un scop, așa că înălțam o rugăciune în taină: „Doamne, ajută-mă să-mi aduc aminte de aceste lucruri, astfel dacă vreodată aş vrea să mi le amintesc, să-mi revină clar în minte”. Ca urmare înainte de adunare aveam o schiță clară cu privire la drumul pe care avea să-l urmeze la Conferința Generală.

Când s-au convocat lucrările Conferinței Generale, Mama spunea mereu că povara era prea mare încât se gândea să nu se ducă, și uneori credeam că nu avea putere să meargă. Dar Domnul i-a dat putere și curaj și a participat la adunări. Frații Daniells și Prescott, au venit, la cererea ei, să vorbească despre desfășurarea adunării, și i-au prezentat vederile, planurile și nedumeririle lor, și i-au cerut sfat. Atunci frații Paulson și Sadler, au venit la cererea ei și și-au expus vederile lor cu privire la felul lor de a vedea lucrurile. Vă aduceți aminte că fratele Sadler lucrase cu noi în California. În timp ce Mama le dădea sfat și încurajare, mă miram cum era posibil ca cursul vorbirilor ei la Conferință era pe cale să se schimbe cu totul de la ceea ce plănuiise, prin faptele aduse de aceste întrevederi cu frații.

Când a venit timpul ca Mama să-și dea Mărturia în fața Conferinței, am constatat că vorbirea ei era în armonie desăvârșită cu schița pe care mi-o dăduse mie zi de zi în lunile anterioare. Îmi voi aminti cât voi trăi, că nu mi-am dat seama să se fi abătut nici cât un fir de păr de la linia stabilită înainte de adunare. Acesta este rezultatul observațiilor mele în problema influenței personale.

Integritatea scrierilor sorei White

Cu privire la integritatea scrierilor trimise din biroul Mamei, vă pot asigura că Mama este responsabilă, inteligent de responsabilă, pentru scrisorile, manuscrisele și celelalte documente care pleacă de la biroul ei sub semnătura ei.

Domnul a binecuvântat-o pe Mama cu ajutoare bune, conștiincioase, oameni cu inimă sensibilă, oameni temători de Dumnezeu, și care nu se aventurează în nici un fel să facă modificări în Mărturiile ei.

Mama scrie foarte repede. Ea își scrie majoritatea scrierilor ei dis de dimineață, adesea scrie despre mai multe subiecte într-o scrisoare sau manuscris, exact așa cum un subiect sau altul îi străfulgeră prin minte. Dacă aceste manuscrise unuia care este expert în citirea scrierilor ei, să le copieze la mașina de scris, și după aceea le dă înapoi Mamei; ea le cercetează, face anumite corecturi, schimbări sau adăugiri cum crede de cuviință. Apoi sunt din nou copiate și expediate după îndrumarea Mamei. Uneori o scrisoare lungă și personală conține un material pe care dorește să-l folosească într-o scrisoare mai generală care să fie trimisă unei grupe de lucrători. Alteori ea conține material pentru un articol pentru unul din periodicele noastre sau un capitol într-o carte.

Unul dintre cele mai prețioase capitole din cartea Hristos lumina lumii este alcătuit din materiale scrise pentru prima dată către oameni care lucrează în împrejurări grele cu scopul de-ai încuraja și a-i instrui cu privire la lucrarea lor. Unele dintre aceste învățături frumoase despre experiența creștină ilustrată în viața Mântuitorului nostru au fost cuprinse pentru prima oară în scrisorile către fratele meu Edson când se lupta cu multe greutate în lucrarea lui din Mississippi. Altele au fost scrise pentru prima dată fratelui Corliss, atunci când susținea o discuție cu un adversar șiret în Sydney.

Scrisoare primită

Mama primește multe scrisori. Unele sunt rapoarte cu privire la înaintare; unele relatează istoria procedeelelor pline de milă ale lui Dumnezeu cu poporul Său. Unele scrisori îi bucură inima și îi fac mult bine. Altele sunt triste și descurajatoare. Unele vin de la străini, care pun multe întrebări la care nu poate răspunde, din cauză că subiectele asupra cărora Domnul îi dă lumină, sunt rareori subiectele alese de ea.

Sunt scrisori care vin de la bărbați care poartă poveri grele, și care cer sfat cu privire la chestiuni neclare. Unii au adoptat practica de a trimite la mine scrisorile cu nedumeririle lor, întrebându-mă dacă este corect și rezonabil să aduc probleme în atenția Mamei, și dacă ea este slabă sau împovărată cu alte poveri, să las scrisoarea să mai aștepte. Deseori aceste comunicări vin la mine atunci când mintea ei este preocupată cu vreun subiect dificil și i le pun într-o casetă, în așteptarea unui timp favorabil. Se întâmplă deseori că în cursul unei săptămâni sau două, descopăr că mintea se ocupă cu subiectele prezentate în unele din aceste scrisori. Ea zice: „Cum merg lucrurile în ce privește această chestiune?”. Apoi îi spun că am câteva scrisori în birou

cu privire la subiectul acesta și la cererea ei, i le aduc. În asemenea împrejurări aceste scrisori nu-i împovărează mintea. Când Domnul îi îndrumază mintea la un anumit subiect, nu este o povară pentru ea să-l studieze în profunzime.

Informații de la bărbați

Este o parte pe care bărbații trebuie să o îndeplinească, aducând fapte cu privire la ordinea evenimentelor, prin scris și prin cuvinte, solilor Domnului. Aceasta se vede din experiența lui Pavel raportată în 1 Corinteni 1:11.

Când eram în Australia au fost schițate cu claritate Mamei, planurile după care ar fi trebuit să se dezvolte lucrarea școlii, și ea a prezentat aceste gânduri celor care erau implicați cu școala. Eram înconjurați de greutate, iar lucrarea pusă înaintea noastră părea a fi imposibilă. Unii doreau să împingă lucrarea foarte rapid; alții erau prevăzători și doreau să aștepte asigurări că vom putea termina ce am început. Noi aveam luptele noastre.

La o adunare importantă, m-am hotărât să nu vorbesc mamei despre încurcăturile legate de lucrarea noastră, ci să-i spun Domnului totul, și să-L rog să ne trimeată o îndrumare după nevoile noastre. Când am venit acasă de la comitet, noaptea târziu, am pus problema înaintea Domnului, și L-am rugat să ne ajute și să ne trimită solii cum dorește El. În fiecare dimineață am să mă duc la Mama și am să-i zic: Ai ceva nou pentru noi în această dimineață? Uneori ea spunea: „Nu știu dacă am; dar în noaptea aceasta am fost în Consiliu și discutam despre cutare și cutare chestiune”. Uneori ceea ce îmi spunea, nu părea să aibă nici o legătură cu subiectul care era în mintea mea, iar alteori răspundea la problemele pe care le pusesem înaintea Domnului în noaptea precedentă. De multe ori ceea ce spunea ea dădea lumina care era un răspuns direct la rugăciunea mea.

Într-o dimineață după ce am întrebat-o pe Mama dacă avea ceva nou pentru noi, ea a spus: „Ce faceți voi în Comitet? Cum veți petrece timpul acela?”. I-am răspuns: „Nu trebuie să-ți spun; Domnul îți poate spune ce trebuie să știi, mai bine decât îți pot spune eu, și s-ar putea să nu-ți spun imparțial”. Ea a zis: „Willie White, să-mi spui ce faceți”. Am întrebat, „de ce”. Apoi ea a zis: „Mi s-a arătat că aveți probleme serioase și când ajungeți la un anumit punct, trebuie să vă spun ceva. Vreau să știu dacă ați ajuns la punctul acela”; „Mamă, i-am răspuns, avem probleme serioase, dar din câteva motive

nu vreau să-ți spun despre ele”. Atunci ea a insistat și i-am spus cât mai bine din punctul meu de vedere despre situația lucrării noastre. Când am terminat, ea a zis: „Este bine. Nu cred că voi veni astăzi, dar cred că ați ajuns foarte aproape de punctul când trebuie să vin și să-mi dau mărturia”. Într-o zi sau două a venit și ne-a spus ce-i fusese prezentat.

Unii s-au minunat ce se întâmplă atunci când sora White, vorbind spre încheierea aprecierilor, s-a întors spre mine și a zis: „Am acoperit toate punctele, Willie?”. Și de aici ei au tras concluzia că eu am sugerat Mamei ce trebuia să spună la adunare.

Se întâmplă deseori că Mama ne spune cu câteva zile sau ore înainte de adunare, linia de gândire pe care să o prezinte, și uneori mă roagă să-i aduc aminte dacă a lăsat afară vreun punct esențial. Apoi, la încheierea aprecierilor ei, are grijă să știe dacă trecuse cu vederea vreo trăsătură importantă din ceea ce intenționase să prezinte.

O înțelegere greșită

Unii s-au întrebat dacă W. C. White n-a îndemnat-o uneori pe mama lui ca să spună pastorilor sau oamenilor de afaceri cu privire la datoria și legătura lor cu lucrarea generală. Vă voi relata o situație, arătându-vă ce fac uneori și cum o femeie bună credea că avea dovada cea mai clară că ei i-am spus Mamei ce ar trebui să spună unui pastor care se găsea într-o încercare grea și care simțea că avea nevoie de sfat și de sugestii.

La încheierea Conferinței Generale ținută în Battle Creek în anul 1901, frații au insistat ca Mama să meargă la Indianapolis și să participe la adunarea generală convocată acolo, ca să discute lucrarea fanatică condusă de un grup de lucrători care apărau doctrina despre „natura sfântă”.

Mama era obosită și simțea că nu avea putere pentru această povară suplimentară. Ea mi-a spus mie și altor membri ai familiei că nu se simțea în stare să participe la adunarea aceea. Nu credea că avea putere să dea Mărturia pe care trebuia să o prezinte dacă participa la adunare. Atunci ne-a spus multe lucruri pe care le avea de spus fraților care învățau aceste doctrine ciudate în Indiana. În cele din urmă s-a hotărât să meargă. Domnul i-a dat putere pentru călătorie și și-a prezentat mărturia în fața unei adunări mari a poporului nostru într-un mod clar și hotărât. După aceasta a fost rugată să vorbească unui public numeros, Duminică după- amiază. Aceasta era o încercare prea

mare pentru puterile ei iar la încheiere era foarte obosită.

Duminică după amiază am avut o convorbire lungă, cu unul din pastorii care susținea o învățătură ciudată împotriva a ceea ce Mama prezentase în Mărturia ei, și a cerut o întrevvedere cu Mama. I-am spus că Mama era obosită. Dar când am văzut că se va simți rănit și mâhnit dacă îi era refuzată întrevvedere, i-am spus că voi face tot ce pot să aranjez o întrevvedere Luni dimineața la prima oră.

Mă așteptam să văd pe Mama, duminică seara și să-i spun despre dorința acestui frate să o întâlnească a doua zi dimineață, dar lucrările Comitetului m-au împiedicat să o văd în seara aceea.

Luni dimineața devreme m-am dus la camera ei și am găsit-o foarte ocupată cu scrisul. Atunci mi-a spus că i se descoperise minții ei un subiect important în timpul nopții și dorea foarte mult să-l scrie înainte ca altceva să-i distragă mintea de la subiect. I-am spus atunci că promisesem unuia dintre pastori că voi face tot ce pot ca să aranjez o întrevvedere cu ea luni dimineață. Mama a zis: „Dar mintea mea este concentrată acum asupra acestui subiect. Mi-am prezentat mărturia înaintea poporului nostru, și cuvântarea mea în fața acestui auditoriu mi-a istovit puterea și acum am de scris acest subiect nou. De ce trebuie să am o întrevvedere particulară cu acest frate?”. I-am spus din nou despre dorința lui să aibă o întrevvedere cu ea, iar ea a zis: „Dar ce pot să-i spun?”. Atunci am văzut că cuvântarea de duminică după masă și subiectul cel nou deschis minții ei, îi atrăseseră gândurile cu totul de la problema fanatismului „natura sfântă” și astfel i-am amintit unele din lucrurile pe care mi le spusese la Battle Creek că avea să le spună fraților acestora dacă urma să vină la Indiana. După ce i-am atras atenția la câteva din lucrurile pe care mi le spusese de mai multe ori și că trebuia să le spună acestor frați dacă avea să vină la Indiana, mintea ei și-a reluat firul de gândire, iar eu m-am dus să-l caut pe fratele.

În timpul acestei conversații, o soră bună din camera alăturată a auzit câteva din cuvintele noastre. Eu vorbisem destul de tare cu Mama, iar sora auzise cuvintele mele fără să audă, poate, ce a spus Mama și a fost surprinsă destul de tare și șocată să audă pe W. C. White spunându-i mamei lui ce ar fi trebuit să spună fratelui care era în nedumerire. Cu siguranță că situația a fost spusă și altora, iar raportul a circulat în lung și în lat timp de multe luni până când am aflat și eu. Atunci când fratele Hankins mi-a scris despre aceasta, i-am explicat faptele, și de atunci n-am mai auzit nimic; dar aceasta

este o ilustrație pentru modul cum ceea ce este drept și cinstit poate fi greșit înțeles și socotit ca o greșeală gravă de cei care au înțeles în parte faptele.

S-a întâmplat de multe ori ca în urma îndrumării date de Mama, am luat în adunările de comitet o poziție care nu era de acord cu unii din frații mei, și după aceea, atunci când Mama avea ocazia să scrie cu privire la acel subiect, frații mei erau șocați și surprinși să afle că ea susținea acele lucruri pentru care stătusem eu și trăgeau concluzia că eu am influențat pe Mama, deoarece eu încercasem să prezint în comitet ceea ce ea învăța și apăra. Mărturia ei susținea planurile și procedeele pe care eu le aflasem de la ea. (Semnat) W C. White. (C. C. Crisler)

O temelie sigură pentru credință

„Și Isus Se plimba prin Templu, pe supt pridvorul lui Solomon. Iudeii L-au înconjurat, și I-au zis: „Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit”. „V-am spus”, le-a răspuns Isus, „și nu credeți. Lucrările, pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine.”

Atitudinea noastră față de acuzațiile serioase pe care unii preferă să le aducă împotriva scrierilor sorei E. G. White, trebuie să fie în primul rând, personală. Când întâlnim aceste lucruri greu de înțeles în legătură cu Spiritul Profeteției, suntem obligați să ne prindem de o temelie sigură de care să ne ancorăm credința și să credem în viitor în sursa divină a acestor scrieri.

Când suntem în nedumerire, am putea încerca să ne descărcăm mințile intrând într-o cercetare critică a fiecărei dificultăți aparente. Ocaziile noastre de a face o lucrare temeinică, pot fi tot ce se poate dori. Însă consecința unei astfel de cercetări s-ar putea să nu aducă ușurare.

Uneori, prin toate raționamentele și ipotezele cu privire la explicarea probabilă a lucrurilor pe care nu le înțelegem, nu putem îndepărta orice dificultate aparentă.

În orice împrejurare putem ajunge la lumină cu privire la aceste chestiuni, dar de multe ori nu ajungem până când nu începem să studiem dintr-un punct de vedere cu totul diferit decât acela de cercetător critic. Atunci când aplicăm la primirea și înțelegerea Mărturiilor, aceleași principii pe care le aplicăm și la primirea și înțelegerea Bibliei, atunci credința și încrederea iau locul îndoielii și al despăcii firului în patru.

Vreau să ilustrez: Testul cel mai sigur și mai satisfăcător prin care cineva își poate întemeia credința în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este descoperit în Biblie, este efectul pe care acest cuvânt îl are asupra vieții și a caracterului - puterea transformatoare a Cuvântului, văzută în viețile multîmilor de bărbați și de femei. Este greu de definit credința interioară a cuiva. Dar Dumnezeu, în mila Sa infinită sădește în inimă credința în El ca Creator și Conducător suprem și credința în Cuvântul Său.

Lucrările Duhului Sfânt asupra inimii omenești nu pot fi explicate; dar omul poate ști că Duhul Sfânt a lucrat în inima lui și că odată cu trecerea timpului credința lui în Dumnezeu și în Biblie se întărește.

Această credință fundamentală nu se obține prin vreun proces al rațiunii. Lucrurile spirituale trebuie judecate spiritual. Credința în Cuvânt vine prin însăși Cuvântul; Biblia spune așa, iar experiența omenească dovedește că este așa. Faptul acesta nu admite nici o explicație; și totuși este un fapt. Credința în Biblie, este adevărat că se întărește și prin multe dovezi exterioare.

Mărturia savanților care prin cercetările lor sunt conduși să-și declare credința într-o Inteligență nevăzută care dirijează problemele Universului; mărturia tăcută a inscripțiilor vechi care dau rapoarte istorice în armonie cu relatarea biblică; anticiparea în Biblie a multora dintre marile descoperiri ale savanților; corespondența exactă a istoriei cu profeția - toate aceste dovezi exterioare, -și multe altele, contribuie la întărirea credinței acelor care au fost în stare să observe originea divină a Scripturilor, mai întâi pe baza frumuseții lor interne, precum și a puterii lor transformatoare spirituale asupra inimii omenești.

Când credința în Cuvântul lui Dumnezeu a fost întemeiată pe influența pe care a avut-o asupra inimii și minții proprii, ca și prin multe dovezi exterioare incontestabile, omul nu este tulburat de faptul că anumite părți din Cuvânt sunt dincolo de înțelegerea omenească. Necredincioșii pot disprețui multe declarații și contradicții aparente care se găsesc pe paginile Scrierii sfinte; înalta critică cu insinuările ei subtile și cu concluziile ei eronate pot căuta să-i submineze încrederea în inspirația unor părți din Biblie; dar aceste lucruri nu au nici o influență asupra lui. Credința lui a fost întemeiată pe o temelie sigură. El este solid ancorat și ca urmare nu este clătinat de furtuna de critici care abundă peste tot. El este susținut în orice încercare a credinței prin cunoașterea personală a Cărții Sfinte, prin influența transformatoare pe care o exercită asupra vieții lui, și prin multe dovezi exterioare despre autenticitatea ei, care nu pot fi trecute cu vederea.

Aceasta este o temelie sigură pe care să ne întemeiem credința în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu. Mulți oameni au fost influențați puternic de-a lungul anilor de învățămintele acestor scrieri, Mărturiile au exercitat o putere transformatoare asupra a mii de vieți, pe care nici una din scrierile omenești nu le-au exercitat vreodată. În afară

de Biblie, nimic din literatură nu se poate compara cu Mărturiile, în ce privește spiritul și puterea care le însoțesc, ca și cu privire la anvergura lor - adâncimea și lărgimea gândurilor care se găsesc în ele. Nicăieri în altă parte nu se poate găsi ceva care să se asemene cu capitolele de încheiere ale Tragediei Veacurilor, sau cu primul capitol din Hristos lumina lumii, sau cu capitolul din Patriarhi și Profeti, Originea răului. Oricare este la curent cu capodoperele literaturii lumii, va accepta cu greu că o ființă omenească, neajutorată de inspirația divină poate produce scrieri de o așa anvergură minunată și de o astfel de profunzime a gândurilor, împreună cu o frumusețe și putere spirituală ca acestea.

Zic iarăși, când comparăm Mărturiile care au fost scrise acum șaiszeci de ani, cu acelea care au fost scrise în nenumărate situații și în condiții mereu schimbătoare de acum cincizeci de ani, patruzeci de ani, treizeci de ani, douăzeci de ani în urmă, precum și în ultimul deceniu; când ne amintim că scriitoarea acestor cuvinte a fost mereu împovărată de nedumeriri și de griji, și că de obicei, atunci când scria, nu avea acces la multe din lucrurile pe care le-a scris în primii ani; când în fața acestor situații, o comparație critică a tuturor scrierilor ei cu privire la un subiect anume, descoperă o armonie minunată între toate, suntem profund impresionați de convingerea că scrierile acestea au o sursă mai înaltă decât a unei minți omenești. Continuu se dezvoltă condiții noi; procedeele se schimbă; oameni noi și măsuri noi sunt introduse în administrațiile care au urmat; crize în țări depărtate, se produc fără nici o posibilitate de a fi concepute și studiate; și cu toate acestea, scrierile din această perioadă lungă susțin continuu principiile în care se găsește o armonie frumoasă.

În scrierile sorei White, se vede o adaptare delicată a oricărei condiții care se schimbă, a oricărei declarații și muștrări, la principiile largi care stau la temelia planului de mântuire, lupta veacurilor, la planul cel mare al lui Dumnezeu pentru poporul Său, încheierea finală a acestui plan în mijlocul scenelor conflictului final și restatornicirea tuturor lucrurilor pe pământul cel nou. Aceste principii nu pot fi pierdute din vedere; ele sunt prezentate fără încetare; pe căi nenumărate, atât de natural și cu ușurință, încât se pare că n-a fost făcut nici un efort ca să se ajungă la această adaptare minunată a tuturor acestora la marele scop pe care Dumnezeu l-a avut în vedere pentru omenire. Cu cât sunt studiate mai mult aceste scrieri, cu atât mai clară devine perspectiva cea largă care duce în cetatea Dumnezeului nostru, Noul Ierusalim.

Așa cum s-a spus de multe ori despre Biblie, se poate spune și despre Mărturiile:

Liniile de gândire, asemenea unor fire de aur, trec prin tot întregul și sunt întrețesute inseparabil cu îndrumarea care i-a fost dată într-o perioadă lungă de timp.

Încă și mai minunat este faptul că toate principiile dezvoltate în aceste linii de gândire sunt în acord desăvârșit cu principiile declarate în Biblie. Nimic din scrierile sorei White nu se contrazice cu adevărul biblic. Cu cât Biblia este studiată mai mult, cu atât strălucește lumina din Mărturii și cu atât sunt mai apreciate; cu cât Mărturiile sunt studiate mai mult cu atât mai clar strălucește lumina Bibliei și cu atât este apreciată mai mult. Aceasta este una dintre cele mai puternice dovezi cu privire la sursa divină a acestor scrieri.

Pentru cel care studiază istoria acestei biserici se deschide o nouă perspectivă cu privire la o fază foarte interesantă a acestui aspect. Darul Spiritului Profeției a fost restatornicit în biserica creștină la scurtă vreme după mișcarea de la 1844, cam în timpul când poporul lui Dumnezeu a văzut clar adevărul despre Sabat, legătura dintre întreita solie îngerească din Apocalipsa 14, și înțelegerea dezamăgirii din anul 1844. Deodată unealta umilă prin care s-a manifestat acest dar, a început să aibă viziuni cu privire la scenele care vor avea loc până la încheierea timpului și până la a doua venire a lui Hristos. A fost prezentată o linie clară a adevărului, precum și întreaga istorie a bisericii rămășiței, de la începuturile ei și până la biruința finală a fost descoperită treptat într-o vreme când păzitorii poruncilor erau puțini și disprețuiți. În anii care au urmat aceste preziceri cu privire la suferințele și la biruințele care așteptau pe poporul lui Dumnezeu, scrise în volumul cunoscut sub numele de Experiențe timpurii, se împlineau. Tot ce a fost descoperit sorei White de la aceste descoperiri, a fost pur și simplu o dezvoltare a principiilor subliniate la început.

Cercetătorul istoriei bisericii descoperă dovada indubitabilă a valabilității Mărturiilor în multe, multe experiențe prin care a trecut poporul lui Dumnezeu.

Stabilirea unei platforme solide, întemeiată pe stâlpii fundamentali de credință în primii ani ai soliei noastre; înființarea și dezvoltarea lucrării noastre de publicații; introducerea unui sistem divin de organizare câțiva ani mai târziu; aplicarea sistemului zecimii; pătrunderea în zone depărtate, s-a făcut la începutul anilor 70; precum și creșterea rapidă a puterii odată cu trecerea anilor; dezvoltarea lucrării noastre instituționale, odată cu dezvoltarea directă a îndrumării primită prin Spiritul Profeției; criza de la Minneapolis împreună cu procedeele cuprinzătoare în conducerea lucrării

misionare în patrie și în străinătate; accentuarea principiilor care au culminat în cele din urmă cu întărirea lucrării generale la Conferința Generală din anul 1897; experiențele deosebite de la Conferința Generală din anul 1901, împreună cu revelațiile ulterioare cu privire la dragostea infinită, mila și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de cei greșiți - dovezi care întăresc credința în sursa divină a Mărturiilor.

În lumina cunoștinței personale cu privire la influența transformatoare a Mărturiilor asupra inimii și a vieții individuale; în lumina transformărilor văzute în viețile altora; în lumina consecvenței care există în zecile de mii de pagini de scrieri care acoperă o perioadă de peste 60 de ani; în lumina experienței denominaționale prin care noi ca popor am trecut în siguranță - în lumina cunoașterii tuturor acestora, oricine dorește să creadă, poate găsi motive suficiente să-și întemeieze credința statornică pe o temelie sigură, în ce privește originea cerească și încrederea absolută în Mărturiile Spiritului Profetiei.

Odată ce am găsit o temelie sigură pe care să ne întemeiem credința, nu vom mai fi afectați de așa numitele dovezi de o aparentă neîncredere în anumite părți din Mărturii. Această poziție nu este socotită de „înalta critică” - solidă. Dar ea este la fel de solidă ca și poziția pe care ne situăm cu privire la inspirația plenară a Bibliei. Credința noastră în Mărturii trebuie să se întemeieze pe aceleași principii de bază pe care se întemeiază credința noastră în Cuvântul lui Dumnezeu; și cu un spirit de supunere față de planul de nepătruns al lui Dumnezeu, ar trebui să ne supunem acestei metode de prezentare a adevărului în Biblie și în Mărturii. Solii lui Dumnezeu sunt oameni; aceste solii sunt afectate de natura lor omenească individuală precum și de mediul în care au trăit; cu toate acestea soliile lor către biserica lui Dumnezeu sunt inspirate. Individualitatea scriitorilor Evangheliilor se reflectă în scrierile lor; raportul lui Ioan cu privire la viața Mântuitorului a fost influențată de temperamentul lui și de felul lui de a vedea lucrurile spirituale; la fel stau lucrurile cu privire la Matei, Marcu și Luca. Ținând seama de toate acestea, soliile lor poartă pecetea aprobării lui Dumnezeu și sunt scrise pentru îndemnarea și pentru înălțarea noastră spirituală. (Semnat) Clarence C. Crisler (scrisă în anul 1907)

Capitolul 168

Un sol

Sanatoriu, California, 26 mai 1906.

Noaptea trecută în viziune, mă găseam în fața unei adunări a poporului nostru și dădeam o mărturie clară cu privire la adevărul prezent cât și la datoria actuală. După cuvântare s-au adunat mulți în jurul meu și mi-au pus întrebări. Ei doreau atât de multe explicații cu privire la un punct sau altul, încât am spus: „Câte unul, vă rog, ca să nu mă încercați”.

Apoi am făcut apel la ei zicând: „De-a lungul anilor ați avut multe dovezi că Domnul mi-a dat o lucrare de făcut. Aceste dovezi n-ar fi putut fi mai puternice decât sunt. Vreți să ștergeți toate aceste dovezi ca pe o pânză de păianjen, la sugestia de necredință a unui om? Motivul pentru care mă doare inima este faptul că mulți care acum sunt nedumeriți și ispitiți sunt tocmai acei care au avut dovezi din belșug, precum și ocazia să cerceteze, să se roage și să înțeleagă; și cu toate acestea nu-și dau seama de natura sofismelor care le sunt prezentate cu scopul de a-i influența să respingă avertizările pe care Dumnezeu le-a dat ca să-i scape de amăgirile acestor zile de pe urmă”.

Unii s-au poticnit de faptul că am spus că nu pretind că sunt profet; și au întrebat: „De ce așa?”.

Nu am nici o pretenție, doar atât că am fost instruită că sunt solul Domnului; că m-a chemat din tinerețe să fie solul Său, să primesc cuvântul Său și să dau o solie clară și hotărâtă în numele Domnului Isus.

La începutul tinereții mele, am fost întrebată de mai multe ori: „Ești tu un profet?”. Totdeauna am răspuns, sunt solul Domnului. Știu că mulți m-au numit profet, dar eu n-am pretins acest titlu. Mântuitorul mi-a spus să fiu solul Său. „Lucrarea ta, mi-a spus El, este să porți cuvântul Meu. Se vor vedea lucruri ciudate. Și în tinerețea ta te pun deoparte ca să duci solia celor greșiți, să duci Cuvântul înaintea celor care nu cred, și atât cu pana cât și cu glasul, să mustri din Cuvânt, faptele care nu sunt corecte.

Îndeamnă din Cuvânt. Eu îți voi descoperi Cuvântul. Nu va fi într-o vorbire ciudată. În simplitate și în elocvență adevărată, cu glasul și cu scrisul, soliile pe care ți le voi da, vor fi auzite de la cel care n-a învățat niciodată în școli. Duhul Meu și puterea Mea vor fi cu tine.

Nu te teme de oameni, căci scutul Meu te va ocroti. Nu tu vei vorbi; Domnul îți va da soliile de avertizare și de mustrare. Nu te abate de la adevăr în nici o împrejurare. Transmite lumina pe care ți-o voi da. Soliile pentru aceste zile din urmă, vor fi scrise în cărți și vor rămâne imortalizate, ca să mărturisească împotriva acelor care odată s-au bucurat în lumină, dar care au ajuns să o lepede datorită influențelor amăgitoare ale celui rău.”

De ce n-am pretins că sunt profet? Pentru că în aceste zile, mulți care pretind cu îndrăzneală că sunt profeți, sunt o rușine pentru cauza lui Hristos; și pentru că lucrarea mea cuprinde mult mai mult decât înseamnă cuvântul „profet”.

Când mi-a fost dată pentru prima oară această lucrare, am rugat pe Domnul să pună această lucrare pe altcineva. Lucrarea era atât de extinsă, de largă și de profundă încât m-am temut că nu o voi putea îndeplini. Dar prin Duhul Său cel Sfânt, Domnul m-a făcut în stare să aduc la îndeplinire lucrarea pe care mi-a dat-o s-o fac.

Dumnezeu mi-a explicat căile diferite în care urma să mă folosească ca să duc această lucrare specială. Mi-au fost date viziuni cu făgăduința: „Dacă vei rosti soliile cu credincioșie și vei răbda până la sfârșit, vei mânca din rodul pomului vieții și vei bea din apa râului vieții”.

Domnul mi-a dat o lumină mare cu privire la reforma sanitară. În legătură cu soțul meu, trebuie să fiu o lucrătoare misionară medicală. Trebuia să fiu un exemplu pentru biserică, aducând acasă pe bolnavi și purtându-le de grijă. Am făcut lucrul acesta, oferind femeilor și copiilor tratamente viguroase. Mai trebuia să vorbesc despre subiectul temperanței creștine, ca sol rânduit de Domnul. M-am implicat cu toată inima în această lucrare și am vorbit în adunări mari cu privire la cumpătare în sensul ei cel mai larg și mai adevărat.

Am fost instruită că trebuie să stăruiesc mereu de cei care pretind că cred adevărul, asupra nevoii de a trăi adevărul. Aceasta înseamnă sfințirea, iar sfințirea

înseamnă cultivarea și pregătirea pentru ca orice capacitate să fie pusă în slujba Domnului.

Mi s-a poruncit să nu neglijez sau să trec pe lângă cei care erau greșiți. În special am fost însărcinată să ofer protecție împotriva oricărei acțiuni arbitrară sau autoritară față de slujitorii Evangheliei din partea aceluia care au autoritate oficială. Oricât de neplăcută mi-ar fi această datorie, trebuie să mustru pe agresor și să lupt pentru dreptate. Trebuie să prezint nevoia păstrării dreptății și echității în toate instituțiile noastre.

Când văd pe cei din posturi de răspundere neglijând pe pastorii în vârstă, trebuie să prezint situația celor a căror datorie este să aibă grijă de ei. Pastorii care și-au făcut lucrarea cu credincioșie, nu trebuie uitați sau neglijăți atunci când sănătatea lor a slăbit. Conferințele noastre nu trebuie să disprețuiască nevoile aceluia care au purtat poverile lucrării. Ioan a fost exilat pe insula Patmos atunci când a îmbătrânit în slujba Domnului. Și pe insula aceea singuratică a primit mai multe comunicări din cer decât primise în tot timpul vieții.

După căsătorie am fost îndrumată că trebuie să arăt un interes deosebit pentru copiii fără mame și fără tați, luându-i în răspunderea mea pentru o vreme, și apoi găsindu-le cămin. În felul acesta am dat exemplul altora cu privire la ce ar trebui să facă.

Deși sunt chemată deseori să călătoresc și am atât de mult de scris, am luat copii între 3 și 5 ani și i-am îngrijit, i-am educat, și i-am pregătit pentru posturi de răspundere. Am luat din când în când în căminul meu băieți între 10 și 16 ani, oferindu-le o grijă maternă și educație pentru slujire. Am simțit că este de datoria mea să aduc înaintea poporului nostru, această lucrare pentru care toți din orice biserică ar trebui să se simtă răspunzători.

Când eram în Australia, m-am ocupat de același domeniu de lucrare, aducând în casa mea copii orfani care erau în pericolul de a fi expuși ispitelor care le-ar fi pierdut sufletele.

În Australia am mai lucrat și ca misionari medicali creștini. Uneori făceam din căminul meu din Coorambong, azil pentru bolnavi și suferinzi. Secretara mea care și-a primit educația la Sanatoriul din Battle Creek, a stat alături de mine și a făcut lucrarea de infirmieră misionară. N-am plătit nimic pentru serviciile ei și am câștigat încrederea

oamenilor prin interesul pe care l-am dat pe față pentru bolnavi și suferinzi. După o vreme a fost clădit centrul de sănătate de la Coorambong și atunci am fost ușurați de această povară.

Pretenția că sunt profeteasă, este ceva ce n-am susținut niciodată. Dacă alții îmi atribuie acest nume, nu mă lupt cu ei. Însă lucrarea mea a acoperit atât de multe domenii încât nu pot să mă numesc altfel decât un sol, trimis să aducă solia Domnului, poporului Său și să facă lucrarea în oricare domeniu mi-l arată El.

Când am fost pentru ultima oară la Battle Creek, am declarat în fața unei adunări mari că n-am pretins a fi profeteasă. De două ori m-am referit la această problemă și de fiecare dată am intenționat să fac această declarație: „Nu pretind că sunt profeteasă”. Dacă am vorbit vreodată altfel, vreau ca toți să înțeleagă că ce am gândit să spun a fost că nu pretind titlul de profet sau de profeteasă.

Înțeleg că unii erau foarte curioși să știe dacă sora White are aceleași vederi pe care le-a avut cu ani în urmă când au auzit-o vorbind la Sanatoriu, la Tabernacol, și la adunările de tabără ținute în suburbiile orașului Battle Creek. I-am asigurat că solia pe care ea o dă astăzi este aceeași pe care a dat-o în timpul celor 60 de ani de lucrare publică. Ea are același serviciu de făcut pentru Domnul, și anume acela care i-a fost încredințat în copilărie. Ea primește lecții de la același Instructor. Îndrumările date ei sunt: „Fă cunoscut altora ceea ce ți-am descoperit. Scrie soliile pe care ți le dau, ca oamenii să le știe”. Aceasta este ceea ce s-a străduit să facă.

Am scris multe cărți, care au primit o circulație largă. N-aș fi putut să aduc de la mine adevărul în aceste cărți, ci Domnul mi-a dat ajutorul Duhului Sfânt. Aceste cărți care conțin îndrumările pe care Domnul mi le-a dat în ultimii 60 de ani, conțin lumină din cer, și vor suporta testul cercetării.

La vârsta de 78 de ani încă mă străduiesc. Toți ne găsim în mâinile Domnului. Eu am încredere în El; căci știu că niciodată nu va părăsi și nu va uita pe cei care-și pun încrederea în El. Eu m-am încredințat pazei Sale. „Mulțumesc lui Isus Hristos, Domnul nostru care m-a întărit, care m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui.” (Semnat) Ellen G. White.

Discernerea lucrurilor spirituale

(Acum șase luni am primit o întrebare de la un prieten vechi cu privire la Mărturii, la care i-am dat un răspuns mai complet. De curând am primit impresia că Domnului i-ar fi plăcut să public părți importante din această scrisoare. Fac acest lucru cu rugăciunea sinceră ca Domnul să o folosească spre slava Sa și pentru întărirea adevărului. - David Paulson)

Iubite frate, De curând am recitit articolul provocator pe care l-ai scris acum aproape 20 de ani cu titlul: „Credeti în profeții Săi și veți izbuti”. La vremea aceea Dumnezeu ți-a dat o nouă înțelegere cu privire la chestiunea Spiritului Profetiei.

Principiile expuse în articolul acela erau sănătoase atunci (și nu văd nici o fisură în ele) sunt tot atât de adevărate și astăzi, chiar dacă acum nu le mai accepți. Dacă pui în discuție spiritualitatea și inspirația Mărturiilor, în care dintre aceste categorii de îndoielnici pe care îi arătai în acel articol, te găsești?

Acum aproape 20 de ani, după ani de experiențe foarte binecuvântate prin studierea Mărturiilor în legătură cu Biblia, și după ce le-ai predat sutelor de lucrători și când ai văzut rezultatele clare în viețile lor, și eu, din ceea ce am găsit în Mărturii am început să intru într-o ceață cu privire la partea umană a lucrării Sorei White.

Până la data aceea, profeții „mă biciuiseră”. Osea 6:5. După aceea am început să biciuiesc eu pe profeți. Până la data aceea, Mărturiile mă judecaseră pe mine; după aceea am început eu să judec Mărturiile. Vezi, eu nu m-am îndoit niciodată, nici măcar o clipă, că sora White era un profet adevărat. Desigur că cel rău, m-ar fi adus până la urmă acolo, dacă n-ar fi fost harul lui Dumnezeu. Dar, pur și simplu am început să fac ce spuneai tu în articolul acela - să disprețuiesc tocmai lucrul de care aveam atâta nevoie. Poate vei fi surprins să afli ce mijloace a folosit Dumnezeu ca să mă aducă înapoi pe calea cea dreaptă.

Acum zece ani în toamnă eram în Washington și participam la primul Consiliu după ce sediul a fost mutat din Battle Creek.

Prima mărturie cu privire la „Templul cel viu” a fost primită și citită când ne găseam în ședința aceea. În ciuda acestei „lumini noi” pe care o primisem cu privire la Mărturii, aveam suficient simț spiritual să constat că în ea era ceva care ar fi trebuit luat în seamă pentru acum și pentru veșnicie. După o zi-două, unul dintre prietenii mei apropiați și cu mine am petrecut o noapte împreună căutând stăruitor pe Dumnezeu pentru înțelepciune și pentru lumină, și cu ocazia aceasta a fost determinat să spună în esență: „Doctore, această discuție cu privire la „partea omenească” a Mărturiilor, a fost o cursă pentru noi. Fără îndoială că există o parte omenească în Mărturii, dar după ce am cântărit toate aspectele, putem spune că este mai mult divin în ele, decât în noi, și Dumnezeu nu ne va îngădui nouă muritorilor slabi să arătăm sau să măsurăm această parte umană. Un lucru mai slab nu poate distruge un lucru mai puternic. Trebuie să tratăm tot ce vine din acest izvor, cu cel mai profund respect și să căutăm pe Dumnezeu pentru înțelepciunea de a ști cum să le aplicăm la viețile și la drumul nostru”.

Într-o clipă am văzut că el enunțase principiile sănătoase privitoare la modul în care să ne raportăm la Mărturii, și i-am spus cu recunoștință: „Mi-ai dat lumină, lumina de care am nevoie”.

M-am întors la Chicago unde lucram, mi-am luat Biblia și Mărturiile și am început să le studiez din nou pe genunchi, la fel ca și înainte. Acum pot spune că mi-au luat câțiva ani până când am scăpat de influența năucitoare a unui an sau doi de experiență negativă. Cred că Domnul a îngăduit lucrul acesta ca să am mai multă înțelegere și iertare pentru cei care au acum această experiență, înainte ca ploaia târzie să coboare asupra sufletelor lor uscate.

În acest articol tu aduci o observație vrednică de încredere. „Am constatat că oricine respinge parțial Mărturiile, disprețuiește lucrul de care are nevoie cel mai mult, și că oricine le respinge în întregime, până la urmă se îndoiește și de Scripturi, își pierde viața spirituală și încrederea sa în Dumnezeu, chiar dacă se mai ține încă de biserică”. Un prieten care respinsese cu totul Mărturiile, mi-a spus de curând că nu mai avea încredere în unele din relatările biblice. Este mult mai important să iubești Mărturiile și după aceea este mai ușor să crezi în ele. Un bărbat care doar își crede soția, dar n-o iubește, în scurtă vreme nu va mai avea încredere în ea.

După câte știu, toți lucrătorii de la sanatoriul Hinsdale iubesc Mărturiile și le

studiază în legătură cu Biblia. N-am recomandat nici o teorie cu privire la Mărturii acestor lucrători, pur și simplu pentru că știu că adevărul se apără singur și se recomandă singur inimii iubitoare de adevăr. Am încercat cu ajutorul lui Dumnezeu, la timp și ne la timp să fac ca acești lucrători să-și predea inima cererilor adevărilor spirituale, și oricine le primește în suflet, Duhului lui Dumnezeu nu-i va fi greu să constate același spirit și în Mărturii. Cel care nu poate simți Duhul lui Dumnezeu în ele, este cu totul străin de influența lor binecuvântată în viața lui.

De curând am citit „Daruri spirituale” tipărite în anii 1855. Am citit din nou despre luptele fratelui și soriei White, încercările, sacrificiile și lipsurile, loviturile feroce ale Satanei pe care ei le-au suferit pentru a pune bazele acestei solii. Într-o măsură mai mică a făcut față unor lucruri care dăinuiesc până în zilele noastre. „Viziunile” erau respinse de creștinii cu numele care aveau mult frunziș dar fructe puține sau deloc în zilele acelea, tot așa cum astăzi scrierile și experiențele soriei White sunt respinse de aceeași categorie.

Când eram nedumerit cu privire la aceste chestiuni, am scris soriei White deschis și cinstit cu privire la partea omenească. Printre alte lucruri, ea m-a îndrumat la Mărturii volumul 5 pagina 67, chiar capitolul pe care l-ai citat în articolul de acum câțiva ani, când zice: „Când m-am dus la Colorado, eram atât de apăsată pentru voi, încât, în slăbiciunea mea, am scris multe pagini care să fie citite la adunarea voastră de tabără. Slabă și tremurând, m-am sculat la ora trei dimineața ca să vă scriu. Dumnezeu a vorbit prin țărână. Ați fi putut spune că această comunicare era doar o scrisoare. Da, era o scrisoare, dar inspirată de Duhul lui Dumnezeu ca să vă aducă în mințile voastre lucrurile care îmi fuseseră arătate. În scrisorile pe care le scriu, în Mărturiile pe care le aud, vă prezint ceea ce mi-a arătat Domnul. Nu scriu nici un articol în revistă în care să-mi exprim doar ideile mele. Ele sunt ceea ce Dumnezeu mi-a descoperit în viziune, razele prețioase de lumină care strălucesc de la tron”.

Iubite frate, nu poți clădi nici măcar o carieră lumească de succes bazată pe minciună. Lucrurile care izvorăsc din pana soriei White, chiar până la volumul nouă, ultima ei carte, îmi mișcă inima și mă pleacă pe genunchi ca un păcătos umil înaintea lui Dumnezeu; ele iluminează Biblia iarăși tot atât de mult ca și cele pe care le-am citit din pana ei, scrise cu mulți ani înainte de a mă naște. Și totuși, oamenii sănătoși și sensibili care știu că șarlatania și amăgirea nu pot rezista decât câțiva ani, chiar și în treburile lumești, încercă să mă convingă că sora White a putut trăi o viață de înșelătorie reușită

și continuă încă peste 60 de ani să aibă solii spirituale care-ți pătrunde în oase.

Adevărata dificultate în ce privește Mărturiile este aceeași pe care întreaga lume creștină din toată lumea o are cu Biblia. Lucrurile spirituale trebuie judecate spiritual. În mod practic orice pastor de azi din celelalte biserici crede în înalta critică a Bibliei. La noi, înalta critică începe cu Mărturiile, și acesta este tot atât de sincer în credința lui ca și celălalt, deoarece trăim într-o vreme când pretinsul popor al lui Dumnezeu va „crede o minciună”.² Tesaloniceni 2:11. Același diavol care distruge credința în Biblie în celelalte biserici este foarte ocupat să distrugă între noi credința în Mărturii.

Tu ai ocupat o funcție importantă în mijlocul nostru, dar nu uita că o experiență asemănătoare n-a ferit pe David de o abatere teribilă în anii lui de mai târziu. Dar atunci când a luat aminte la profetul lui Dumnezeu din zilele acelea, Dumnezeu i-a iertat păcatul, în timp ce fiul lui care mai târziu n-a ținut seama de profeți a aruncat națiunea în întunericul cel mai adânc. A sosit ceasul să te întorci la dragostea dintâi, și atunci nu va trece mult și vei fi găsit făcând „faptele dintâi”. Necazul cu atât de mulți oameni de astăzi încearcă să facă fapte fără să aibă dragostea dintâi, și din cauza aceasta fac din ele un eșec mizerabil.

Folosirea și abuzul de Mărturii

(Din Buletinul Conferinței Generale, trimestrul doi, 1899)

„Pe măsură ce sfârșitul se apropie, iar lucrarea de avertizare a lumii se extinde, devine tot mai important pentru cei care acceptă adevărul prezent să aibă o înțelegere clară cu privire la natura și la influența Mărturiilor, pe care Dumnezeu în providența Sa le-a unit cu lucrarea soliei îngerului al treilea încă de la nașterea ei.” Mărturii pentru Biserică volumul 5 pagina 654

Observați că acest pasaj nu ridică problema importanței credinței în Mărturii, ci să se înțeleagă natura și influența lor. Cei care au făcut un studiu profund și cu rugăciune al Mărturiilor, cu siguranță că au înțeles în mod practic cuvintele psalmistului: „Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale”. Psalmul 119:99.

Sute de tineri și de tinere dintre noi, ar trebui să aibă pentru copiii lor pe foștii lor învățători, dacă ar aprecia razele vii de lumină care au pătruns prin acest canal în cele mai întunecate străfunduri ale oricărei ramuri de cunoaștere omenească. Totdeauna planul lui Dumnezeu a fost ca acest popor să împlinească în mod deosebit declarația Bibliei care spune „mă paște în pășuni verzi”. Acest lucru este adevărat atât în ce privește cunoștințele științifice cât și în metodele de prezentare și de punerea lor în practică, ca și cu adevărurile pur spirituale. Biblia este izvorul oricărui adevăr, și orice pom al cunoștinței ale cărui rădăcini nu sunt prinse de principii, se va usca; căci „orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu va fi smuls”.

Lucrarea Mărturiilor nu este să enunțe principii noi ale adevărului, ci să descopere și să scoată la suprafață adevărul cel veșnic al lui Dumnezeu. Tocmai aici s-au ridicat multe înțelegeri greșite cu privire la Mărturii, dacă ele trebuie așezate la egalitate cu Biblia, în locul Bibliei, sau ca un adaos la Biblie. Scopul Mărturiilor nu împlinește nici una din acestea. Domnul a arătat poziția exactă pe care o ocupă ele, ca nimeni să nu se poticnească.

„Mărturiile scrise nu dau o lumină nouă, ci imprimă viu în inimă adevărurile inspirației revelate deja.” Idem volumul 2 pagina 605. Pe scurt, Mărturiile trebuie să ia adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu și să le descopere minții în așa mod încât să facă o impresie durabilă așa cum a lăsat în mințile noastre când poate ne-a ars casa, sau atunci când am fost martori oculari ai unei întâmplări groaznice, sau în cuvintele citate deja „să lase o impresie vie”.

„Nu se aduce un adevăr nou, ci Dumnezeu prin Mărturii a simplificat adevărurile cele mari date deja.” Idem volumul 2 pagina 605. În principiul adevărului așa cum este redat în cuvintele: „Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în sufletul vostru”, cititorul superficial înțelege puțin; dar atunci când Dumnezeu își îndreaptă telescopul Său cel mare, Mărturiile, asupra acestui verset, și reglează focarul, vedem cum acest text se aplică vieții de fiecare zi chiar și la lucrurile simple cum ar fi îmbrăcămintea, dieta și exercițiul. Într-o picătură de apă este agățată de o pânză de păianjen, ochiul obișnuit nu descoperă nimic, dar lăsați pe savant să o pună la microscop, și dacă este corect inoculat, va descoperi miriade de forme animale perfect dezvoltate. Unii vor spune: „O, microscopul a adăugat toate aceste viețuitoare”, și probabil se va angaja ore întregi în discuție ca să dovedească că ceea ce văd nu putea să fie dinainte în apă; și în aparență poate avea cele mai tari argumente.

Am auzit deseori pe mulți dintre frații noștri pierzând mult timp susținând că anumite lucruri pe care le văd în Mărturii, nu se poate găsi în Biblie, pentru exact același motiv pentru care alții nu pot vedea cu ochiul liber forme animale într-o picătură de apă. „Mărturiile nu sunt ca să minimalizeze Cuvântul lui Dumnezeu, ci să-l înalțe și să atragă mințile asupra lui, pentru ca simplitatea frumoasă a adevărului să-i poată impresiona pe toți.” Idem volumul 2 pagina 606.

Deci, dacă Mărturiile sunt studiate într-un spirit bun, Biblia va apărea mult înălțată, iar mintea va fi atrasă către ea ca și cum ar fi un magnet, și acolo unde adevărurile exprimate în Biblie par neclare, Mărturiile le fac clare.

Adesea auzim pe oameni zicând: „Nu faceți aceasta sau aceea pentru că sunt condamnate de Mărturii”. Țineți minte că nu Mărturiile declară că ceva este rău; ci lucrul acela este rău, iar Mărturiile arată doar faptul acesta cu iubire și cu delicatețe. De exemplu, dacă spun unui străin care trece pe la poarta mea că podul peste pâraul din spatele casei mele nu este sigur să-l treacă, nu cele ce-i spun eu face ca podul să nu fie

sigur; eu doar îi semnalez faptul. Mii de oameni au fost abătuți de la Mărturii, ca și de la Biblie, deoarece, acei care le-au folosit, n-au recunoscut că lucrurile pe care ele le-au condamnat, erau distrugătoare prin natura lor.

Nu sunt puțini cei care intră în poporul nostru, dar ale căror inimi trebuie făcute să simtă dureri, datorită citatelor greșit folosite, ca să nu spun interpretările greșite, făcute adesea de către oameni de bine, care încearcă din greu să creadă gândul că prin citatul lor pervertit vor să se convingă pe ei, și insistă ca și alții să facă la fel pentru că „se găsește în Mărturii”.

Doar recent un bărbat proeminent, care împreună cu soția lui, tocmai îmbrățișaseră adevărul, au venit la mine într-o mare tulburare, spunându-mi că soția lui era foarte descurajată și confuză pentru că în ziua aceea una dintre surorile noastre o vizitase și-i vorbise despre un lucru cu totul irațional pe care, spunea ea, îl învață Mărturiile, și a asigurat-o că trebuie să-l creadă ca să fie în armonie cu acest popor. Am fost bucuros că am putut să neg că astfel de inconsecvență s-ar găsi în vreo declarație a voinței descoperite a lui Dumnezeu. Numai ziua Domnului va descoperi răul care a fost făcut prin denaturările și citarea greșită a Mărturiilor. Pentru ca toți să fie feriți să facă acest lucru, cel mai bun plan de adoptat este să ai un caiet în care să se scrie un rezumat cu ce se poate folosi din nou, cu referința respectivă, clasificată în coloane separate. Oricine va urma cu perseverență acest plan, va descoperi în câțiva ani că a acumulat și că are la îndemână cele mai alese părți din Mărturii.

Ca să ilustrez ce vreau să spun, voi răsfoi la întâmplare câteva pagini dintr-un caiet (Index Rerum) în care am început de 8 ani să clasific declarațiile din Spiritul Profetiei. La subiectul „Mărturii”, am scris, ca semn pentru toate citatele: „Să nu critici sau să te pronunți cu ușurință”. Volumul 4, pagina 443. La subiectul „Sentimente și emoții” „Satana poate crea sentimente și impresii de aceea ele nu sunt o călăuză sigură”. Signes of the Times Nr. 19, 1884. La subiectul „Hristos în noi” „Preia rugăciunile noastre negramaticale și le prezintă frumoase și desăvârșite, Tatălui”. Review and Herald Nr. 9, 1893. La subiectul „Predarea și Încrederea” „Dacă am putea să fim conduși prin experiența prin care trecem acum”. Hristos lumina lumii 225. Iar la subiectul „Făgăduințe” „Să nu fie pretinse cu îndrăzneală de cei care calcă legile naturii și disprețuiesc prudența; aceasta este prezumție”. Volumul 4 pagina 45.

Sub fiecare din aceste rubrici și alte sute similare, s-au adunat în mod natural

desigur, în câțiva ani, nenumărate gânduri mari și frumoase; și cu toate că ideea întregului paragraf este condensată într-un spațiu mic de un rând într-un caiet, totuși referința însoțitoare, ajută ca îndată să se meargă la sursa originală iar mintea să fie reîmprospătată cu gândul întreg ca și cu contextul. Testimonies volumul 4 pagina 440, arată cazul unuia căruia i s-a spus că avea prea puțină spiritualitate ca să înțeleagă valoarea Mărturiilor și nici scopul lor adevărat. Să ne ferească cerul ca lucrători să nu cădem într-o așa stare. Bărbații și femeile din rândurile noastre astăzi, care țin pasul cu solia și care sună din trâmbiță un sunet clar sunt aceia ale căror volume de Mărturii sunt subliniate, iar marginile Bibliilor lor sunt presărate cu referințe din Mărturii care au adus o lumină glorioasă asupra textului. Lucrătorul care îndată ce ambalajul este desfăcut de pe Review, citește cu atenție și cu rugăciune articolul de pe prima pagină, este cel care în ziua de Sabat în biserică, în efortul de seară din cort, sau la o adunare de alcoolici și de prostituate predică din Biblie, Evanghelia vie. David Paulson.

Capitolul 171

Apeluri pentru ajutoare

Într-o scrisoare de la sora White, scrisă din Coorambong, Australia, din data de 15 August 1898, se găsește paragraful următor:

„Mă întrebi ce să faci având în vedere faptul că se dă atât de puțin ajutor lucrării departamentului în care lucrezi.

Îți spun: Încrede-te în Domnul. Ai o cale deschisă pentru asigurarea ajutorului pentru câmpul sudic. Fă apel la oameni. Este singura cale care trebuie să fie urmată în aceste situații.

Nu trimite nici o înștiințare cu privire la situație prin revistele noastre religioase; deoarece nu va fi onorată. Trimite direct poporului. Căile lui Dumnezeu să nu fie anihilate de căile omului. Sunt unii care au mijloace și care vor da sume mari și mici. Faceți ca acești bani să meargă direct la părțile lipsite ale viei. Domnul nu a specificat nici un canal prin care trebuie să treacă mijloacele.”

P.S. Într-o conversație cu mama astăzi, ea mi-a spus clar că îndrumările pe care le-am primit cu privire la lucrare n-au fost revocate. J.E. White

Trimisă din California de către J.E. White în ianuarie 1906